

Giới thiệu Thập Thế Đợi Quân An

Edit + Beta: Phong Huyền Các (Từ C1- C31), LuaTinh (Từ C32- hết)

Dương thế tương truyền một câu nói: Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu.

Trùng hợp thay ta tên Mẫu Đơn, lại cũng chính là một con quý cầu hôn.

Thời điểm đi câu hồn phách của một vị quận chúa, ta tiện tay câu luôn hồn phách của tên khát cái cũng vừa mới tự tử vì tình.

Sau đó, liền gặp được tên thần tiên khôn kiếp bảy trăm năm trước đã lấy ta ra làm vật hi sinh.

Thất thế lôi hỏa, tam thế tình kiếp.

Ta dùng mười kiếp, đổi lấy nàng cả đời bình an.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Kiếp này kết thúc từ đây

Edit + Beta: Phong Huyền Các

Từ xưa đến nay, chuyện con người yêu mến nhau vốn không phải chuyện kì lạ

Vượt qua mọi ranh giới, mọi tầng lớp, người là ai cũng không còn quan trọng nữa, vì người ta yêu là người, người là độc nhất vô nhị

Dù cho thiên lý bất dung, dù cho thiên hạ đàm tiếu, người ta yêu vẫn mãi mãi là người

Trong cuốn sổ nhỏ bé kia, chính là một câu chuyện nho nhỏ về tình yêu xưa kia xinh đẹp đến động lòng người, day dứt tới không ngừng, cho tới khi chết vẫn không thay đổi, khiến cho hậu thế phải rung động thổn thức

Gần lúc chạng vạng, ánh sáng lúc hoàng hôn tựa như màu của trái trần bì từ từ bao xuống thành Nam Tô, khiến cho khung cảnh xinh đẹp như ở trong mộng, bóng đêm thông thả phủ lấp mặt đất, xung quanh thành nhỏ, dọc quanh bờ ruộng, từng ánh đèn dầu cứ như những bông hoa từng đóa từng đóa được thắp lên, ánh sáng nhẹ nhàng uốn lượn.

Người đi đường vẫn qua lại tấp nập, tiếng bán hàng rong hòa vào bóng đêm, từ những gian hàng có hơi nước màu trắng bốc lên nhanh như chớp

“Mẫu thân, con muốn ăn bánh bao”

Một tiểu cô nương thân mặc áo yếm vàng, đầu búi tóc có gài bông hoa nhỏ, kéo tay mẫu thân đứng lại trước quán hủ tiếu

“Ngọc Nhi đừng làm loạn, đào kép kia là chuẩn bị biểu diễn rồi, nếu tới chậm sẽ không chiếm được chỗ tốt” Mẫu thân thở dài kéo nàng, ngẩng đầu nhìn kịch viện cách đó không xa, thấy một nam nhân mặc áo khoác dài, một phụ nhân mặt mũi trang điểm xinh đẹp, một đám người đi vào sân trong ngòi, mái hiên trên cửa viện có kết lụa màu sắc nhìn dưới bóng đêm trông thật mơ hồ. “Ngọc Nhi, không phải con vừa ăn tối rồi sao, con không muốn xem con hồ ly tinh kia nữa à? Nghe nói là diễn vô cùng tốt”

Tiểu cô nương mặt mũi nhăn nhó “Mẫu thân, Ngọc Nhi đói bụng”

“Tới kịch viện mẫu thân mua cho con *đường cao* ăn” (*Đường cao: có thể hiểu là bánh ngọt, bánh ngào đường*)

Tiểu cô nương chần chừ, mẫu thân lại lập tức kéo nàng đi khỏi sạp hủ tiếu nóng

“Chủ quán, cho ta một cái bánh nhân thịt”

“Có ngay đây”

Nghe thấy thanh âm, cô nương đang đi liền quay đầu lại, mắt trông mong nhìn “Mẫu thân, bánh bao của nhà này là ngon nhất đó”

Ta đứng ở trước hàng bánh bao, ánh mắt chỉ nhìn về phía cửa kịch viện có kết những dải lụa bảy màu, gánh hát này làm cũng thật là hoành tráng, kia nhất

định là may từ *vải lĩnh* ra, vào ban ngày tỏa ánh sáng màu sắc nhìn tiền lệ vô cùng, chính là để thu hút khách quan ngay lập tức (*vải lĩnh: một loại hàng dệt may vô cùng cao cấp, được xếp vào hạng quý tộc, được sản xuất ở kinh thành Thăng Long, Việt Nam ngày xưa*)

“Vị này... Khách quan, bánh bao của ngài?”

Ta quay đầu lại nhìn chủ quán cười cười, nhìn lại thấy mình đang mặc hắc y, trong lòng thầm nghĩ ông chủ này vì nhìn y phục của mình mà không phân biệt được nam hay nữ, mới phải xưng hô chậm chạp như vậy, “Cảm ơn người”

Sau đó ta liền đi tới chỗ tiểu cô nương mặc váy vàng, đưa cho cô bé túi bánh bao

“A, cẩn thận bỏng”

“Ai...?”

Ta nhìn cô bé cười nhu hòa “Ngọc Nhi thực thích ăn bánh bao phải không?”

Mẫu thân của tiểu cô nương liền giật mình tỏ ra do dự “Công tử, không dám làm phiền người...?”

“Thích nha” Mẫu thân nàng còn chưa kịp nói xong, Ngọc Nhi đã ngơ ngác gật đầu, lẩm bẩm nói “Ngọc Nhi thích nhất là ăn bánh bao nhà này, trước kia mỗi lần phụ thân đi xem hí kịch, đều mua cho Ngọc Nhi một chiếc bánh bao thịt, bánh bao nóng hôi ăn ngon vô cùng”

Phụ nhân kia sắc mặt liền biến đổi, ta liền đưa bánh bao cho tiểu cô nương, lại sờ sờ đầu cô bé, “Ngọc Nhi ngoan, nhớ phải ăn, nhưng phải đợi một lúc nữa rồi ăn nha”

Kịch viện bày trí cũng thật hoành tráng, trên đầu có mái hiên hình sừng vượn ra che phủ sân xanh, ban đêm có gió thổi hiu hiu, cây cối nhẹ nhàng lắc lư.

Đèn bắt đầu tắt đi, con hát mở màn bắt đầu đi ra xướng, giọng hát dồn nén tới mười phần.

Bài hí này cũng là nổi tiếng có tới bảy mươi tám mươi năm lịch sử rồi, nghe nói ở triều đại trước bài hí này chính là rất được yêu thích

Thư sinh cùng hồ yêu yêu mến nhau, hán hàn *song khổ độc*, nàng *hồng tự thiêm hương*, chàng đỗ Trung Trạng Nguyên, liền cưới nàng về làm vợ. (*hàn song khổ độc, hồng tự thiêm hương: ý nói người thư sinh đêm ngày dùi mài kinh sử, bên cạnh có hồng nhan mài mực châm hương cho*)

Chàng thư sinh đó, hán không hề nghi ngờ nàng là người hay yêu, huống chi nàng chỉ là một nữ yêu xinh đẹp thiện lương

Kết cục là *thiên sư* tới tận nhà thu thập hồ yêu, còn vị Vương thư sinh đó cả nửa đời sau không hề cưới thêm thê thiếp nào nữa, tới khi tuổi cao sức yếu liền từ quan về ở ẩn. Ông trở về sườn núi xưa kia nơi hai người gặp nhau lần đầu, xây một túp lều tranh rồi an an ổn ổn sống nốt phần đời còn lại (*thiên sư: đại khái là pháp sư đi trừ yêu diệt quỷ*)

Ta nhàn nhã tựa vào cột gỗ ở tường viện chỗ hành lang, khi ca kếp trình diễn tới cảnh hồ yêu bị bắt đi, khán giả ngồi phía dưới đã mê mẩn, phụ nhân tình té lấy khăn lụa lau qua khóe mắt, ta nhìn lướt qua, liền bấm ngón tay tính thử mệnh cách một lần

A, vẫn chưa phải bây giờ

Chỉ trong nháy mắt tiếp theo, gió mạnh bỗng nổi lên từ bốn phía, tám bát màu đen được trải xuống từ phía vũ đài bị xé rách, một phiến *hắc vũ* dày rậm che khuất tầm nhìn, huyết quang từ dưới chân mạnh mẽ vọt lên, khiến cho người người ai cũng kinh hãi. (*hắc vũ: lông vũ màu đen, nguyên tác là một bộ lông vũ nhưng mình để là phiến*)

Từ trên trời vọng xuống tiếng cười thê lương của nữ nhân, ca nhân trên vũ đài ngửa mặt lên, mắt mở trắng dã, dưới đài mọi người đã sớm sợ hãi đến mức cả người run rẩy không dám động đậy. Từ miệng của mỗi người, những dòng dương khí trong suốt dần dần thoát ra, trông như những sợi tơ nhện, lơ lửng trên không trung rồi tập trung về phiến *hắc vũ*

“A, Tiểu Hắc người xem, đây quả là chí âm lệ quý rồi, cũng đã lâu rồi chưa thấy bao giờ”

Ta tựa vào cây cột nói, từ phía hư không bên cạnh có thanh âm phát ra “Đừng có làm loạn, người còn không mau đi thu thập nàng ta”

“Người gấp gấp cái gì, ta không phải thiên sư, trừ yêu diệt ma cũng không phải trách nhiệm của ta” Ta phóng mắt nhìn lại. Trong kịch viện, tám phân nửa số người đã gục xuống, xem ra là do sinh hồn đã thoát khỏi thân xác, ta nhẹ nhàng phủi bụi trên người, khép tay áo đi lên.

“Vương phu nhân đạo này khỏe chứ?”

Ta bước vào trong huyết quang, cảm giác giống như đang chậm rãi bước trên con đường ven hoàng tuyền nở đầy hoa bi ngạn để tới thành *Phong Đô* vậy, ta ngẩng đầu nhìn cái đám đen sì trước mắt, khẽ cười. (*Phong Đô: một huyện thuộc thành phố trực thuộc trung ương Trùng Khánh, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, tương truyền đây là thế giới, cõi âm ty của người đã chết, có Phong Đô đại đế và mười vị Diêm Vương cai quản*)

“Vương phu nhân đạo này tiêu dao khoái hoạt, ở Phong Đô lâu rồi thực nhàm chán, sau mười năm mới thấy ngài xuất đầu lộ diện, là do động tâm tư rồi sao?”

Xoẹt

Một đợt khói đen sắc bén bắn xuống dưới, nhắm thẳng vào ót ta, thật vô cùng tàn nhẫn

Ta khẽ nhếch miệng, đợt khói kia bắn xuống, cách trán ta đúng ba tấc liền lập tức hóa thành đóa tinh quang, “Vương phu nhân, Phong Đô chính là địa phương tốt, có rất nhiều nữ tử như Vương phu nhân ở đó cũng rất tốt, mọi người thỉnh thoảng cùng nhau chơi mạt chược hay cái gì đó, không phải là rất tốt hay sao? Địa thế ở Phong Đô cũng tốt, ngại đừng ở lại dương thế làm loạn nữa được không?”

Ở khoảng không bên cạnh bỗng phát ra thanh âm, “Mẫu Đơn, người lại đang đùa”

“Ta là đang có lòng tốt khuyên nàng đấy chứ, người ta là một cô nương tốt mà”

Hư không ở bên quả thật có trầm mặc một chút, sau đó nói: “Người lại đang tự cao tự đại”

“Lúc nào cũng phải lấy đà nhiều một chút, có vậy thì khi đánh nhau mới uy phong” Ta điểm nhẹ mũi chân nhảy vọt về phía sau ba bước, một hai ba, lại là ba thanh kiếm đen phi tới, cấm pháp xuống mặt đất tới 3 tấc, từng thanh run lên bần bật

“Nàng từ nãy đến giờ vẫn chưa đụng tới nửa phần oán niệm, dựa vào mấy chiêu này, xem ra đã nhập ma đạo rồi”

“Phải” Ta lên tiếng, dùng võ nghệ cao cường để trốn khỏi từng đợt công kích tràn ngập âm khí từ phía nàng “Nếu là ta, ta liền trực tiếp thiêu nàng đi”

Ta có cách dùng thuật để ép nàng phải lộ nguyên hình

Vương phu nhân chính là lệ quý tu vi trăm năm, một thân mặc quần đồ diêm dúa, bắn ra từng tia màu đen, quả là một lệ quý xinh đẹp

Ta lấy từ trong ngực ra chiếc đèn lồng giấy, chuỗi cầm làm bằng gỗ lim sơn màu đỏ son, có khắc hình hoa và mây, lồng đèn bằng giấy có vẽ hình hoa mẫu đơn. Chỉ trong chớp mắt, ba quang đã đánh ra khiến cả một vòng xung quanh xơ xác, bốn phía rừng cây rung động dữ dội, từ trong mặt giấy, cành lá từ từ phun ra, chậm rãi trườn trên mặt đất, khi chạm tới chân nàng ta liền hóa thành một đóa hoa mẫu đơn khổng lồ

Đóa hoa trùng trùng điệp điệp, từng đóa từng đóa như châu ngọc tinh quang

Ầm!

Thanh âm nho nhỏ vang lên, bên trong đèn lồng lóe lên vàng sáng chói lóa, làm cho đóa hoa mẫu đơn trên giấy như đang nổ rộ

Đặng hóa đột ngột càng vương, nữ lệ quý kia hai mắt đỏ ngầu liền hướng về phía ta mà cào cào, âm phong lạnh như băng làm ta run lên, cũng thật hiếm thấy. Oán khí tràn đầy đi ra, khiến màn đêm thật quý dị dữ tợn

“Những người các người mãi mãi không hiểu được cái gì. Hẳn cưới con hồ ly tinh kia, hẳn không muốn cưới ta!”

Vương phu nhân điên cuồng kêu to

“Ta hận hẳn. Hẳn rõ ràng nói cả đời sẽ chỉ yêu mình ta, ta vì thế mà cam tâm tình nguyện, ta hận!”

Ta từ trong mắt nàng ta mà nhìn thấy bộ dạng chính mình, nam bào màu đen, sau đầu cột tóc, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn có phần hơi trắng, tay cầm đèn lồng mẫu đơn đỏ tươi, nhìn vô cùng diêm dúa

Ta cùng nàng ta qua lại mấy chiêu, hoa mẫu đơn nập phóng vô cùng nhuần nhuyễn, cuối cùng thu được hồn phách của nàng vào đèn lồng thiêu

Nhìn lại bốn phía, nguyệt hắc phong cao, đúng là thời điểm tốt để giết người cướp của, ta cầm đèn lồng run rẩy nhìn một sân viện đầy tử thi, cách một khoảng không liền có tiếng gọi “Tiểu Hắc”

Hắc y nhân không một tiếng động liền xuất hiện

Hắn cùng ta mặc một thân hắc bào, chỉ khác bên hông có đeo một khối ngọc hình rồng cười mây, vóc dáng cao gầy, đến cái mũi hắn mang cũng cao gầy nốt, mặt không biết tô cái gì mà đen sì, lưng dắt một thanh đao trầm phách đựng trong bao màu đen, nhìn giống như cách ăn mặc của ca kếp

“Người đem đồng sinh hồn này thu thập, ta trước hết đem lệ quý này trở về, phụ thân còn đang đợi ở Diêm La thập điện để thăm vấn nàng ta” Đợi một lát lại thờ dài “Người nói Ti Mệnh tinh quân tại sao lại có thể viết mệnh cách bọn họ như vậy, một cái ‘nữ quý tác loạn’ liền cho giết toàn bộ, không suy nghĩ”

Tiểu Hắc lập tức quăng ánh mắt hèn mọn nhìn

Ta vỗ vỗ quần áo, vô tình thấy một thân ảnh nhỏ nằm té trên vũ đài suy sụp, áo sam màu vàng trong màn đêm thật khiến cho người ta chú ý. Ta nhẹ nhàng tiến bước tới chỗ đó, thân thể bé nhỏ đó bị ép tới chỉ còn một nửa, một bên lộ ra cánh tay bé nhỏ yếu ớt cầm một chiếc bánh bao bị cắn dở. Miệng tiểu cô nương rất nhỏ cho nên vết cắn có hơi gồ ghề

Bóng đêm lặng lẽ sà xuống phía sau, ta ngẩng đầu nhìn bầu trời đen như mực, bỗng nhiên quay sang phía Tiểu Hắc đang dùng xiềng xích thu hồn bên

cạnh: “Kì thực ta không biết rằng vị thư sinh đó ngoài thế tử kia còn một vị *nguyên phối* nữa” (*nguyên phối*: vợ đầu, vợ cả)

Tiểu Hắc mặt không chút thay đổi nói: “Trước kia ta cũng không biết”

Quay về Phong Đô, ta dẫn lệ quý tới Diêm La thập điện để tra hỏi, Tiểu Hắc còn đưa mắt nhìn qua ta một lượt từ trên xuống dưới “Bản thành cái dạng này”

“Lệ quý tu vi 80 năm, ngươi thử một lần xem” Ta cước bộ không ngừng, dùng tay áo lau lau mặt

Lệ quý khi bị ta phóng thích, oán khí trên người nàng ta đã bị đèn lồng mẫu đơn đốt cháy không còn một mảnh, nàng ta mở to đôi mắt ồm yếu sưng phù, hai gố mở to trên đại điện kì ảo. Hai tên đầu trâu mặt ngựa xếp thành 1 hàng đứng đo trông rất có khí thế

Tóc nàng ta buông xuống, vừa vắn che phủ một nửa khuôn mặt trắng như tuyết, không biết là đang nghe tra hỏi, không có biểu tình gì

Lúc này ta mới cảm nhận được là nàng ta đã chết

Ta dắt nàng ta đi qua hoàng tuyền tới cầu Nại Hà

“Thật sự không muốn ở lại Phong Đô một chút hay sao?” Ta cầm đèn lồng, chiếu sáng con đường mờ hồ dưới chân, bên bờ đối diện có hoa bỉ ngạn đỏ tươi thoáng cái lại vụt lên

Vương phu nhân nhẹ nhàng lay động, cúi đầu, thân hình mỏng manh như một con điều giấy

Cuối cùng cũng tới trước cầu, hơi nước dưới cầu bốc lên, sương trắng phủ một mảnh, nước Vong Xuyên đỏ như máu che lấp bộ dáng bờ đối diện. Sinh hồn lạng lẽ bước lên cầu, trên đó có Mạnh Bà Bà tự tay mức chén canh đưa cho

Kiếp này đến đây là hết, quả không sai

Vương phu nhân một thân quần đỏ tươi đẹp, đứng sau màn sương thật nổi bật, nàng ta buông mắt nhìn mặt sông một lúc mới lên tiếng, thanh âm khàn khàn: “Ngươi không phải đạo sĩ?”

Ta ghen một chút, mặt nhăn mày nhu: “Tại sao các ngươi ai cũng nghĩ ta là đạo sĩ? Ngươi gặp qua tên đạo sĩ nào đợi người chết rồi mới đến thu quỹ hay sao? Số phận của họ đã được sắp đặt, bọn họ tới lúc chết, ta cũng chỉ là theo lẽ công bằng mà làm cái việc xui xẻo này thôi”

Nàng ta lại nhìn ra mặt nước một hồi, sau đó lạng lẽ bước lên cầu: “Hắn nói sẽ mãi yêu ta, cả đời sẽ yêu thương ta”

Nàng ta đi một bên thì thảo, âm điệu bằng phẳng, ánh mắt phóng ra xa

“Thế nhưng hắn lại đi yêu con hồ ly tinh kia, hắn không cần ta. Sao hắn có thể không cần ta chứ? Hắn rõ ràng nói sẽ yêu ta cả đời”

Ta từ từ đi theo nàng ta phía sau

“Cuối cùng tất cả mọi người đều cảm thấy bọn họ là một đôi, dựa vào cái gì chứ, nàng ta là yêu mà, dựa vào cái gì mà nàng ta được tha thứ? Dựa vào cái gì mà ta lại bị vứt bỏ”

Nàng quay lại liếc ta một cái, từ trong đôi mắt chảy ra hai hàng huyết lệ

“Phu nhân, người sau khi hóa thành lệ quý đã làm nhiều việc ác, Diêm Vương gia đã ra phán quyết cho người. Tuy rằng chưa hồn phi phách tán – hồn vía lên mây không được siêu sinh, nhưng kiếp sau người cũng không đầu thai được vào chỗ nào tốt đâu...”

Nàng ta mấy kiếp nữa đều làm súc sinh, nhưng ta không nói ra

Nàng ta kinh ngạc nhìn ta, khoe miệng đỏ tươi nở nụ cười yêu mị, có chút hèn mọn, có chút thương hại, lại có chút thâm lương, chỉ có mặt và mặt là trắng bệch

“Ngươi thì biết cái gì?”

Nàng ta nghiêng đầu, miệng như lâu bầu

“Các ngươi như vậy, sao có thể hiểu được tình yêu nhân gian? Các ngươi căn bản không biết yêu là gì, thực sự không biết”

Nàng ta nhẹ nhàng nói xong, ta cúi đầu cầm đèn lồng run rẩy “Vâng vâng, là ta không biết. Vương phu nhân vẫn là nên đi nhanh đi”

Nàng như không nghe thấy ta nói gì, trong chớp lát liền đi qua cầu Nại Hà, vẩy bay lên, tay nhận lấy bát canh Mạnh Bà Bà trao cho trên không trung, mặt nhăn lại

Ta thấy thân ảnh nàng từ từ biến mất vào sương mù, nhún vai cười cười rồi cầm đèn lồng đi về

Ta về phủ nghỉ ngơi hồi phục, Tiểu Hắc liền mang bánh ngọt sen vị hoa đào tới cho ta

Ta cầm bánh ăn vô cùng sung sướng. Tiểu Hắc ngồi ở ghế lim bên kia phòng nâng mắt nhìn ta, qua một lát mới nói: “Người nếu đem nàng thiêu sạch sẽ, tu vi đã có thể tăng lên 10 năm, huống hồ lệ quý kia xứng đáng hồn phi phách tán”

Ta cười ha hả hai tiếng, lại cầm bánh ăn tiếp

“Tiểu Hắc, ta đã bảo ta là cô nương tốt”

Khi trước chưa gặp Vương phu nhân, ta không biết thư sinh trong truyện kia nguyên lai còn có một vị nguyên phối phu nhân

Hắn cùng hồ yêu kia tình cảm lưu luyến khiến đời sau nói chuyện say sưa, chẳng qua qua 80 năm, không ai còn nhớ rằng hắn còn có một thê tử kia, người hắn nguyện ý lấy về từ đầu, thê thốt sẽ dùng cả đời bảo vệ. Hắn là phu quân còn quên.

Cùng ta thật giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoa mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dương thế vốn có câu nói như vậy

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu”

Trùng hợp thay ta cũng tên là Mẫu Đơn, lại còn là quỷ sai câu hồn

Bảy trăm năm trước ta mới có 21 tuổi, chết một mình ở vườn đào trong tiểu viện, sau đó đến âm phủ làm quỷ câu hồn. Mấy trăm năm sống ở Phong Đô, mãi mới đào ra được một cái nhũ danh, người ngoài gọi là Hoa Nhi gia, ngày qua ngày sống tiêu dao tự tại thật thoải mái

Sau này ngẫm lại, 700 năm tuổi, làm quỷ câu hồn cũng không có gì không tốt, họ hàng thân thích giờ đây cũng đã trở thành cát bụi. Nhiều chuyện khi còn sống ta cứ tưởng là kinh thiên động địa, hóa ra bây giờ chỉ coi như *lông gà vờ tới (lông gà vờ tới: chuyện nhỏ nhặt, không đáng để tâm)*

Ở Phong Đô ngoài việc thu thập hồn phách ra thì việc tu luyện cũng vô cùng nhàn nhã. Ta thường tranh thủ đi nghe bát quái, mà bát quái nghe được nhiều nhất lại là về tình kiếp

Tình kiếp chính là, đem các vị thần tiên đại nhân ở trên mây ném xuống thế gian, cho họ lăn lộn trên dương thế, trải qua yêu hận sân si, phải chịu cảnh li biệt, nếm thử cảm giác cầu không được mà bỏ cũng không được. Dù thế nào đây cũng là chuyện vui mắt đối với chúng ta. Thần tiên trên cửu thiên đức cao trọng vọng bấy giờ lâm vào cảnh khốn cùng, lăn lộn một trận trên thế gian, lại một thân chặt vật trở về, làm cho quỷ câu hồn như ta đây thật là sáng khoái

Đương nhiên tình kiếp này mà phạm vào ai, thì đảm bảo người đó vô cùng xui xẻo. Ta tin chắc rằng ta mãi mãi sẽ không bị tình kiếp phạm vào, nếu có phạm thì cũng sớm phạm từ lúc ta còn sống

Tuy nhiên chuyện thiên ý khó ai có thể đoán trúng, Ti Mệnh tinh quân quả thật là nhanh nhảm chán, nếu không sau mấy trăm năm nữa kiểu gì mấy chuyện thiên lôi cầu huyết của ta khi xưa sẽ bị lũ chuột nhất ở Phong Đô bát quái không biết mặt. Đương nhiên đây là chuyện sau này

Sau vụ của lệ quý Vương phu nhân kia, ta liền quyết định nghỉ ngơi dưỡng sức một chút

Dù sao lệ quý dạng này, vẫn là không nên đụng vào, không cẩn thận sẽ rất dễ hao tổn thần khí. Huống hồ Vương phu nhân làm loạn hơn 10 năm vẫn không tìm được tung tích, oán khí gây kinh thiên động địa, đến con đại cao chỉ thích ăn táo của Bồ Tát còn kinh hãi. Sau khi ta thu thập được nàng ta, mỗi lần nhìn thấy ta là phụ thân lại tìm tìm cười. Nhân tiện nhắc tới, Diêm Vương chính là phụ thân của ta, chính xác hơn là *nghĩa phụ (nghĩa phụ: cha nuôi)*

Không lâu sau, ta lại đi dương thế để thu hồn, đến khi trở về Phong Đô liền ngay lập tức thấy có gì đó không ổn

Ngày đó không khí ở Phong Đô rất không bình thường. Ta mang đèn lồng câu hồn về cho *ngục tốt* để kiểm tra, nhưng hồn hỏa cháy vướng đến nỗi cháy luôn cả đèn, đóa hoa mẫu đơn trên giấy run rẩy cuộn mình. Ta cầm chuỗi đèn mà run rẩy, ngọn lửa kia từng ngọn từng ngọn bay ra, nhìn giống như hoa đăng nổi trên mặt nước (*ngục tốt: lính cai ngục*)

Ngực tốt bèn đối chiếu với danh sách để phân biệt, đột nhiên hoa mẫu đơn trên đèn lồng héo rũ xuống. Ta liền sửa sang lại đèn lồng, theo nếp mà gấp nó lại thành mảnh nhỏ, giấu vào trong tay áo rồi đi tìm Tiểu Hắc

Ta kêu Tiểu Hắc tóm tắt cho ta một chút

Tiểu Hắc nói: “Hôm nay phía đông Phong Đô xuất hiện *mây tia*, hẳn là có thần tiên giá lâm” (*nguyên văn là từ khí đông lai : Khí màu tím từ hướng đông tới*)

Nguyên lai là có thần tiên giá lâm, ta kéo Tiểu Hắc nhìn, liền thấy thiên binh thiên tướng – kia quả thật là *thiên binh thiên tướng*, mây khói lượn lờ mang đầy tiên khí, quả là đúng như những gì viết trong sách (*thiên binh thiên tướng: linh nhà trời*)

Bốn thiên binh áp giải một người toàn thân đầy máu đi ra từ Diêm Vương thập điện, đi từng bước từng bước tới cầu Nại Hà. Hoàng tuyền hai bên bờ nở đầy hoa bi ngạn kiều điểm, đỏ tươi, so với vẻ mặt của Phong Đô chính là tiên điểm vô cùng

Thấy người kia quá tầm thường, ta cả kinh quay đầu hỏi Tiểu Hắc: “Người chắc chắn hẳn là thần tiên?”

Tiểu Hắc không nói, trên mặt không có biểu tình gì, mắt nhìn người kia chăm chăm

“Được rồi, nếu không phải thần tiên” Ta thay đổi cách nói, chần chừ hỏi “Người chắc kia... là người?”

Ta cố không nhìn đến hắn. Người kia huyết nhục mờ mờ, xem qua dáng người thì có vẻ là nam nhân. Ta không cách nào xác định được hình phạt hắn đã trải qua là gì. Trên người hắn quần áo và vết thương như hòa lẫn với nhau, không phân biệt được, trên người có khắc chú phong ấn, chân bị xiềng xích, mỗi lần bước đi là nện một trận ong tai nhức óc, kéo theo một đường máu

Ta cẩn thận nhìn nhìn. Ngay cả mặt mũi nhìn cũng không ra. Ta ở Phong Đô ngây ngốc lâu như vậy, cái gì kinh khủng cũng đã từng thấy qua, chỉ tiếc bộ dạng của vị này thật khó có thể nhìn thuận mắt. Ta nghĩ ngợi một phen, nghi ngờ tên này nhất định là bị lăng trì mà chết, lại không cảm nhận được hơi thở trên người hắn, không biết hắn có phải thần tiên hay không

“Tiểu Hắc, cho dù là nhân loại, người nói phải phạm vào tội gì mới bị tra tấn thành như vậy?” Còn có tận bốn vị thiên binh đi theo hộ tống, thật là bội phục, “Chắc không phải là cướp thê tử của Thiên đế đâu nhỉ?”

Tiểu Hắc gật gật đầu “Rất có thể”

Bốn vị thiên binh kia đến trước cầu Nại Hà liền dừng lại, chà chà trường kích, xiềng chân của nam nhân kia chỉ kêu lên “Rắc!” một phát, liền hóa thành phấn biển mất như tinh huy

Hắn chậm rãi đi qua cầu, Mạnh Bà múc một chén canh đưa cho hắn

Hắn nhận lấy, mu bàn tay chảy đầy máu nhỏ vào bát canh

Ta chạy đến ven cầu Nại Hà, nhìn thấy nam nhân kia uống canh xong liền đem bát trả lại cho Mạnh Bà, ánh mắt của hắn dừng lại ở phía ta

Ta ngần ra, khuôn mặt ở trong bóng tối mờ mờ kia đang nhìn về phía này

Chẳng lẽ chưa gì đã bị ta làm mê hoặc? Bộ dạng của ta xinh đẹp giống vợ Thiên đế nên có cảm tình?

Ây dà ây dà, thật là xấu hổ quá đi, ta hoàn toàn quên mất trước đó ta còn hay bị phạm nhân nhận lầm là nam nhân. Tuy rằng hiện tại ta một thân hắc y không được tình tế cho lắm, ta liền nấn lại thất lưng, nhìn về phía hắn nở một nụ cười quyến rũ

Nào ngờ nam nhân kia lập tức xoay mình, bước xuống cầu

Ta bỗng nhiên cảm thấy thật mất hứng. Tiểu Hắc đi tới hỏi ta bị làm sao, ta lấy tay áo xoa xoa lên mặt, vô cùng oan uổng “Tiểu Hắc, tâm trạng ta đang bị tổn thương, người ta muốn ăn bánh ngó sen hoa đào ở phố Tây”

Ta đã nghĩ là chuyện này đã xong rồi. Lúc sau Diêm Vương thập điện liền triệu ta, nói là có việc gấp

Ta không nhanh không chậm, tay trái xách váy đen, tay phải cầm đèn lồng đi lên điện. Diêm Vương vừa thấy ta cầm đèn lồng liền che mắt “Đồ quỷ nhà người, dương khí sinh sôi đốt mù mắt lão phu rồi, Mẫu Đơn con mau đem nó đi xử trí, lão phu có việc cần nói chuyện với con”

“Không phải là dương khí quá vượng, mà là do phụ thân người ở đây lâu quá rồi đấy” Ta liền đem đèn lồng thổi một hơi, du hồn bên trong đèn lồng nhảy lên càng lợi hại, đóa mẫu đơn trên giấy nở rộ, ánh lửa xanh xanh bên dưới chiếu lên nhìn xinh đẹp yêu kiều vô cùng

Diêm Vương đang trốn dưới bàn kêu rên một tiếng, ta liền nhắc: “Phụ thân có chuyện gì thỉnh nói, nữ nhi còn đi làm cho người”

Diêm Vương nghe xong thiếu chút rơi lệ: “Mẫu Đơn, chuyện câu hồn liền giao cho người”

“Con không phải vẫn đi câu hồn sao?”

Diêm Vương liền giờ quyền sở ra, chỉ chỉ vào một cái tên

“Mẫu Đơn, con có thể làm cái này đặc biệt một chút không? Câu hồn của nàng, nàng không thể ở lại trì hoãn thêm chút nào nữa”

Diêm Vương dặn dò nửa ngày, ta xem ra cũng hiểu được

Thì ra là muốn ta đi câu hồn tình nhân của người, phụ thân không cần nói rõ, ta cũng đã đoán ra rồi

Nàng ta tới số, phụ thân muốn ta câu hồn nàng về để ôn lại chuyện xưa

Nói trắng ra là phụ thân muốn gặp nàng ta một mình, nhưng sợ hồn khí bị vẩn đục nên mới phải nhờ ta câu hồn. Chuyện này thì đã là gì, chỉ là một nữ hồn mà thôi. Ta lười không muốn hỏi tại sao phụ thân lại tương tư phạm nhân, xem ra từ đầu năm đến nay đã hơi bị nhiều người thích phạm nhân rồi đó

Ta trở về thu thập đồ đạc một chút rồi đi dương thế để truy tìm tung tích nữ nhân kia. Thì ra là vương phủ ngự ở chốn Giang Nam phồn hoa, vườn cây xanh thom, lầu các từng tầng, nhà thủy tạ hành lang gấp khúc, cửa son lầu ngói xanh, xem ra là nơi *hầu gia* cư ngụ (*hầu gia: nhà quý tộc quyền quý, không phải là khi đầu nhè*)

Ta nhẹ nhàng tiến vào chốn vinh hoa u tĩnh này, liền gặp ngay một nữ nhân mang thai đang nằm dựa vào *mỹ nhân kháo* trong đình cho cá ăn (*mỹ nhân kháo: bạn nào hay xem phim TQ chắc sẽ biết là ở trên lầu hay có ghế ngồi gần cạnh lan can cho nữ nhân ngồi dựa vào ngắm cảnh, mình tìm nát google cũng không tìm được định nghĩa chính xác. Các bạn cứ hình dung là trong ảnh ở cạnh lan can gỗ có mấy cái thanh để ngồi là được ^^*)

(Hình minh họa)

Ta vừa thấy, quả đúng là phụ thân khẩu vị không tệ, không hổ là phu nhân người hoàng tộc, ngày thường cũng vô cùng xinh đẹp. Ta ngồi cạnh nàng chăm chú nhìn một hồi, bỗng cảm thấy có gì đó quen thuộc

Không lâu sau, nữ nhân cảm thấy buồn ngủ, ần ần huyết Thái dương, búi tóc có gắn trâm bằng vàng ròng chạm trổ, tua rua lắc lắc lóc lên. Một thị nữ cung kính tiến đến: “Quận chúa, canh giờ không còn sớm, mau đi nghỉ thôi”

Nữ nhân trong chốc lát vuốt ve bụng mình, đang muốn mở miệng, lại có một thị nữ đi ra, hành lễ “Quận chúa, tên khất cái bẩm thiêu kia vẫn ở sau cửa si ngốc chờ”

Quận chúa giương mắt “Không phải sớm hôm nay đã đuổi hán đi rồi hay sao?”

“Đúng là như vậy ạ. Ai biết được bây giờ hán lại ở trước cửa khóc lóc om sòm, nhất định đòi người phải ra nhìn một cái. Quận chúa, người chính là rất mềm lòng, khi trước còn thương cho hán một khối bánh. Lúc trước là do hán bị khi dễ nên chúng ta mới đáp ứng tâm nguyện, bây giờ hán dám to gan đòi gặp quận chúa, còn không phải là nên đánh cho trượng” Thị nữ này ăn nói cũng không kiêng kị, nói xong liền cười ha ha

Thị nữ đứng đằng sau mở miệng: “Thanh nhi, sao ngươi lại không biết tới điều này? Chuyện tình yêu đâu phải bản thân mình có thể định đoạt?”

Thanh nhi tức giận liếc nàng một cái: “Nhưng hán cũng không thể làm cóc mà đòi ăn thịt thiên nga được!”

“Tốt lắm Thanh nhi, đừng nói bừa” Quận chúa xoa xoa Thái dương, lười biếng nheo mắt lại nói: “Khát cái cũng là người. Các người cũng không nên ăn nói lung tung. Ta mệt mỏi, mau đỡ ta đi nghỉ”

Thị nữ tên Thanh Nhi bĩu bĩu môi: “Quận chúa chúng ta chính là tâm địa rất tốt, nếu không sao tướng quân có thể yêu thương quận chúa như vậy, ôi chao”

Ta dựa vào mũ nhân kháo nhìn 3 người rồi đi, mũ quan của Diêm vương phụ thân cũng không đến nỗi quá tệ

Trên mệnh cách viết là vị quận chúa này chết do khó sinh, ta bấm bấm ngón tay tính toán, ngày ấy của nàng cũng không còn xa

Ta thở dài, tạo hóa cũng thật biết trêu người

Lại nhớ tới vừa rồi nghe các nàng đối thoại, quận chúa này chắc trên đường hứng chí, thấy tên khát cái bị khi dễ mà ra tay cứu giúp, còn thưởng cho hân khối bánh. Tên khát cái kia nhìn thấy nàng liền ngỡ là tiên nữ hạ phàm, bị mê hoặc, mền mọ không dứt. Tình tiết này năm nay lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, đến nỗi ta đến hạt dưa cũng không thêm cắn, thậm chí ăn bánh ngó sen hoa đào ngon hơn nhiều

Nghĩ đến bánh ngó sen hoa đào, chắc hẳn Tiểu Hắc đã mua được rồi. Ta tính bao giờ trở về liền mang công việc của mấy ngày sau ném cho người khác. Nghĩ vậy, ta liền đứng dậy chuẩn bị đi xuyên tường, ai ngờ phía sau viện có tiếng côn bông đánh đập làm ta chú ý

A, côn bông tới đánh người kia, Thanh nhi cô nương này thực là tàn nhẫn mà

Ta dừng lại, cuối cùng vẫn không ngăn được sức cảm dỗ của điểm tâm, đành quay trở về

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Rõ ràng biết là bản thân không có khả năng, vẫn là ảo tưởng vẫn là mong đợi, dù chỉ là cảnh đẹp trong mộng diễ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bánh ngó sen hoa đào phổ Tây ở Phong Đô có thể nói là tuyệt hảo

Dù muốn tự làm nhưng ta vẫn không thể nghĩ ra người ta làm thế nào có thể chưng ra loại bánh gạo nếp dẻo dẻo có hương hoa ngào ngạt, êm dịu thượng đẳng này. Bánh gạo nếp chưng lên cùng cánh hoa đào, có hình tam giác nhỏ nhỏ màu hồng nhạt, năm chiếc cắt ra đến lúc ghép lại tạo thành hình một đóa hoa xinh đẹp (Đây là một loại bánh của Nhật Bản nhưng để mọi người dễ hình dung hơn nên mình vẫn bê vào cho mọi người tưởng tượng ^^

Bánh Sakura Ishoku)

Nghe nói lão bản ở phố Tây không muốn buông tha tay nghề làm bánh gạo nếp này, nên đến khi đầu thai ở Phong Đô vẫn tiếp tục bán bánh. Dù sao ở nhân gian hay âm phủ cũng đều là kinh doanh buôn bán cả, đối với lão cũng không khác gì mấy. Hơn nữa ở Phong Đô còn có đào yêu tới đầu thai, có thể cung cấp nguyên liệu tốt nhất cho lão, đỡ phải phiền toái đến nhân gian một chuyến

Ta đến đúng lúc Tiểu Hắc đang sắp xếp thượng đội, có vẻ như vừa thu thập thêm 2 người vừa chết trên đường. Lũ quỷ không đầu bay tới bay lui nhìn thấy chúng ta liền chào hỏi

Tiểu Hắc rất cao, ta đứng bên cạnh hắn chỉ cao tới ngang ngực

Ta nuốt 3 cái bánh nếp, liếm liếm miệng, bỗng nhớ ra 1 chuyện “Tiểu Hắc, ta mới đây xuống dương thế vòng vo một hồi vẫn là không tìm thấy”

Cái ta nhắc đến chính là sinh hồn của một cô nương

Hắn đang bước đi bỗng dừng lại, mắt dài nhỏ hơi híp híp bình thần nhìn về phía trước, không có chút động tĩnh gì “Người cứ ăn của người đi”

“A, không phải là ta có ý định giúp người sao, chuyện này ta đã biết rồi thì nhất định phải tìm cho người chứ” Ta nghĩ nghĩ “Người không phải là nên mời ta ăn cái gì sao?”

Hắn lúc này mới liếc mắt một đường ngang tới chỗ ta, hân khí vèo vèo. Ta biết điều liền cầm miệng chạy đi, qua một lúc lại chạy tới cọ cọ “Tiểu Hắc người biết không, ta đặc biệt thích loại người thâm tình như người, mấy trăm năm qua vẫn chờ cô nương kia, đúng là y hệt trong sách nói. Người xem ta khi còn sống nhiều nghiệp chướng...” Nói đến chỗ này ta hoảng hốt, nhanh chóng sửa lời: “Cô nương kia, chắc chắn là xinh đẹp như ta ý nhỉ”

Ta vừa nói xong liền đi tới đầu phố, tính tính thời gian cũng nên lên đường, đem bọc giấy đưa cho hắn “Này, còn một cái cuối cùng. Ta còn phải tới nhân gian một chuyến để giúp người”

Ta chưa đi được mấy bước, hắn đã từ sau gọi ta “Mẫu Đơn”

Ta quay đầu lại, Tiểu Hắc đi lên lấy tay lau điểm tâm trên khóe miệng ta, cúi đầu nói “Mấy cái trong sách nói đều là giả, đừng có xem mấy cái vô dụng đó nữa”

Ta từ trước tới nay vẫn không có khái niệm thời gian rõ ràng. Vừa đến nhân gian thấy vậy nhưng đến lúc quay lại đã tới lúc quận chúa tới số

Ban đêm trăng sáng, tròn vành vạnh, ló bên dưới là màn đêm hắc ám, ta hòa tóc tiến vào vương phủ

Vương phủ đèn đuốc sáng trưng, ta đứng cách sương phòng liền nghe thấy tiếng thét *tê tâm liệt phế* vô cùng thảm thiết (*tê tâm liệt phế: tan nát tâm can, đau khổ tột cùng*)

“A, quận chúa người cố chịu đựng”

“Quận chúa, đứa bé sắp ra rồi, người phải cố chịu đựng! Tướng quân còn đang chờ người ngoài kia”

Trả lời họ là tiếng kêu thảm thiết. Ta đứng dựa vào tường bên ngoài, gãi móng tay chờ mệnh cách được định đoạt, trong chốc lát liền nhớ lại Tiểu Hắc hôm nay. Bất luận thế nào ta cũng phải giúp hắn tìm ra

Ta cùng Tiểu Hắc có thể làm bạn chính là nhờ vị cô nương Tiểu Hắc thích khi còn sống. Hắn tới Phong Đô sớm hơn ta 100 năm, khi còn sống là yêu quái, người hắn thích cũng là yêu quái

Người hắn thích là đào yêu, nữ yêu đó cũng thích ăn bánh ngó sen hoa đào

Trong phòng tiếng kêu thảm thiết dần biến thành tiếng khóc rên rĩ

Bên ngoài sương phòng, một nam nhân y phục khí khái đi qua đi lại, hẳn đây là tướng quân, bên cạnh hạ nhân nóng ruột đến mức không dám tiến lên

Ta nhìn sắc mặt kích động lo lắng của nam nhân trẻ tuổi kia, nghĩ thầm, chỉ là sinh đứa nhỏ thôi, ta cũng đã làm qua. Ta sinh con trong một căn phòng sập sệ lung lay, bà mẹ cũng là người không có kinh nghiệm, ta đau sắp chết mà cũng phải cố sinh hạ đứa bé

Ta một thân ốm yếu, đáng tiếc thay phụ thân đứa bé lại không cần nó, ta cũng không chăm sóc nó tốt

Trong phòng lại phát ra tiếng thét chói tai, ta *khí định thần nhàn* đi xuyên qua bức rèm che. Ta rút ra chiếc đèn lồng từ trong tay áo, chuỗi đèn bằng gỗ lim, ánh sáng từ trên trần của nữ nhân bay lên thành 1 vòng, bên trong đèn lồng chậm rãi sáng lên (*khí định thần nhàn: tiêu dao thoải mái*)

Xuyên thấu qua lớp giấy đỏ tươi của đèn lồng, hồn quang sáng quắc thiêu đốt từng tia dương khí cuối cùng. Nụ hoa màu hồng phấn phía trên đèn lồng chậm rãi mở rộ, dần dần tiên lệ

Diêm vương phụ thân quả là chiều cổ nàng. Hồn quang sáng bóng sung mãn như vậy quả thật là hiếm có. Thậm chí ta tu hành 200 năm, 500 năm đi câu hồn mà mới gặp cực phẩm đỉnh của đỉnh như vậy. Hồn này nếu đầu thai nhất định sẽ vào nhà phú quý, nếu là thành lệ quý cũng vô cùng lợi hại

Dưới đèn nữ nhân kia mất đi hơi thở, thị nữ bên cạnh sắc mặt trắng bệnh khóc toáng lên, bỏ nhào về phía trước

Ta cầm đèn lồng lắc nhẹ đi ra sân. Vị tướng quân kia nghe được động tĩnh, sắc mặt đại biến, găm nhẹ một tiếng rồi vọt vào trong, làm ta nhìn được thoáng qua.

Ta đứng sau bức rèm che nhìn thoáng qua nam nhân ngồi cạnh giường. Hắn gất gao nắm tay nữ nhân nằm trên giường, bi thương đến nỗi không phát ra thanh âm nào. Bỗng nhiên ta thấy thật hâm mộ sinh hồn đang nằm trong đèn lồng

Nếu lúc ban đầu ta không bỏ rơi đứa nhỏ kia, lại đúng lúc sinh hạ mà chết đi... Liệu lúc đó hắn có còn chán ghét ta, liệu hắn có thể cầm tay gọi tên ta như thế

Mẫu Đơn.

Chỉ tiếc trên đời không có nếu

Ta lắc đầu chuẩn bị rời đi, đi đến trong viện thì đột nhiên chân bị kiềm lại

Lại có một sinh hồn mới ở gần đó

Sinh hồn này, nếu mang chấp niệm thâm sâu thì rất phiền toái, nếu còn là nữ tử chết đi mang theo oán niệm, ... đến lúc hóa thành lệ quý chỉ tổ làm ta đau đầu. Nghĩ đến đây, ta nâng chân về hướng đó nhẹ nhàng bước đi

Hồn còn chưa thoát xác hoàn toàn ta đã tìm được rồi, ngay tại cửa sau vương phủ. Xa xa gần gần đều là tiếng khóc báo tang quận chúa

Ta đứng ở cửa sau nhìn ra ngã tư, tường hai bên sơn màu son trong ban đêm nhìn giống như đường thông xuống âm phủ, ta tới gần bóng người té xuống gần đó

Quần áo tả tơi, là một tên khát cái

Nhìn qua nhìn lại vẫn là một tên tàn phế, quai trượng rơi xuống một bên, hấn dùng bát com để tự sát. Máu tươi từ cổ hấn chảy ra. Lòng ta liền sáng tỏ. Đây không phải là tên khát cái yêu quận chúa đây sao, xem ra nghe được tin dữ của nữ nhân mình yêu thương, liền không vượt qua được mà tự sát

Thế này lại khổ cho Mạnh Bà Bà, thật là nghiệp chướng mà

Ta đang suy nghĩ định cho Tiểu Hắc đến thu hồn, ánh mắt vô ý thức lại nhìn qua mặt nam nhân kia, không khỏi dừng lại

Ta không muốn thừa nhận sự run rẩy trong lòng ta, rõ ràng ta đã là người chết, rõ ràng đã là nữ quý 700 năm, lòng vẫn là run lên một chút. Như là dây đàn đột nhiên bị đứt, trong nháy mắt phong ba liền hiện lên trước mắt

Hồn của tên khát cái trời lên đứng trước mặt ta. Ta cảm đèn lồng đỏ tươi phát sáng óng ánh, một thân hắc y, tóc buộc ở đằng sau gọn gàng, ánh mắt nhìn theo du hồn trong suốt từ thân xác trời lên, chậm rãi nâng mặt

Hồn phách của tên khát cái vô cùng mạnh mẽ, cùng cách ăn mặc khí phách hoàn toàn trái ngược, tóc đen buông xuống, mi mục như họa

Đầu tiên hấn chậm rãi đứng thẳng lên, lấy tay ấn ấn trán, ý thức tựa hồ thức tỉnh, sau đó liền nhìn qua đây, ánh mắt nặng nề thanh thanh lại có phần mông muội

Hấn giương mắt

Ta nhìn hấn, cười cười tiếp đón

“A, Thương Âm”

*****

Con người tóm lại vẫn là lừa gạt chính mình

Rõ ràng biết là bản thân không có khả năng, vẫn là ảo tưởng vẫn là mong đợi, dù chỉ là cảnh đẹp trong mộng diễn ra trong nháy mắt, cũng nguyện ý liều chết mà lao vào

Dù là cảnh trong mơ trong chốc lát, ta nghĩ ta cũng có thể giả vờ

Trăng thanh gió mát, trong màn đêm cửa son kim ngói, mọi nơi yên tĩnh, đúng là thích hợp để hẹn hò

“A, ngược quá đi mất, ta nhận sai người” Ta tươi cười nói với nam nhân đang nửa tỉnh nửa mê này, hấn liền nhú mày. Bình thường mà nói, khi hồn phách mới thoát xác, đều có nhận thức không rõ ràng, thậm chí còn không biết mình đã biến thành linh thể. Ta nghĩ nghĩ, liền hỏi “Ê... người tên là gì?”

Hỏi xong, ta liền tự cười ra tiếng. Xong rồi xong rồi, Phong Đô Hoa nhi gia sống đi trở về. Đây chỉ là một tên khát cái, chút nữa uống Mạnh Bà thang sẽ quên hết tất cả. Có thể nhớ được chuyện kiếp trước kiếp này, chỉ có tiền, yêu, thần thôi

Nam nhân kia chính là ở nơi mà ngay cả ranh giới sinh tử cũng không thể chạm đến được

Còn đây, hấn chỉ là lớn lên có bộ dạng giống nhau thôi

Ta cảm đèn lồng bên trên có mấy ngọn hỏa tinh tử, thái độ quan phương vô cùng thân thiết, giải thích nói: “Hiện tại ngươi đã chết, ta là quý câu hồn, ngươi theo ta về ta sẽ không trói ngươi lại” Ta nhìn hấn một lượt từ trên xuống dưới rồi giờ đèn lồng mẫu đơn ra “Đây là đèn lồng ăn thịt người, uống tinh phách, cho nên ta đề nghị ngươi ngoan ngoãn nghe ta”

Đèn lồng phong ấn quý hoa của Huyết Tri đại địa ngục, hấn cũng là hưởng phúc mới được phép nhìn thấy

Nam nhân kia nhìn bốn phía, nhìn trời, nhìn đèn lồng trong tay ta, lại nhìn nhìn ta, trên mặt không có mấy biểu tình, thanh âm nói chuyện không đầu “Ngươi là quỷ câu hồn?”

“Phải”

Hắn ần ần mi tâm, bộ dáng vô cùng mệt mỏi “Ta xem như đã chết?” Ngón tay hắn dừng lại, dường như nhớ ra cái gì, đồng tử đen lại quay về đây nhìn, vô cùng bình tĩnh “Mới vừa rồi ngươi bảo cái gì?”

Ta ngăn người, nắm chặt đèn lồng. Thần sắc của hắn, cực kì giống người kia

Ý nghĩ trong đầu mới thoáng qua thì trên mặt đất xuất hiện khói đen. Hắc bạch vô thường đến, là thủ hạ của Tiểu Hắc, ta cũng biết qua, dưới âm phủ chức vị cũng khá cao cấp

“Hoa nhi gia” Hai tên vô thường làm lễ quy củ với ta, không nhìn nam nhân kia. Ta vô cùng hài lòng

“Các ngươi tới để dẫn hắn đi?”

“Phải”

Ta khoát tay “Vậy các ngươi nhanh chóng tranh thủ thời gian, sắp tới giờ Tý”

Nói xong ta liền đi về phía trước, nhện không được liền quay đầu lại, không ngờ lại gặp trùng ánh mắt của nam nhân kia, liền nhanh chóng quay đi

Ta quay về Phong Đô, trực tiếp tới Diêm La thập điện

Phóng hồn xong ta liền nhìn qua lão Diêm Vương gia, moi móc nói “Người chắc chắn là nàng ta nhìn thấy bộ dạng già khụ âm trầm của người sẽ không chết ngất chứ?”

Diêm Vương gia nhìn thẳng vào đèn lồng của ta, ánh mắt kì quái liếc nhìn ta, tựa hồ có chút khản trương “Bộ dáng của lão phu thì liên quan gì đến con. Mẫu Đơn, ngươi mau thả nàng ra, chớ có ỷ khuất nàng”

Ta khòe miệng hơi co rút một chút, lấy đèn lồng thả hồn ra. Nữ nhân kia một thân váy trắng quỳ gối trên đại điện, chậm rãi nâng hai mắt đầm lệ lên nhìn phụ thân

Ta vuốt cằm, nghĩ thầm, quả là xinh đẹp

Nào biết nàng ta nhẩn nhẩn mi, nhìn trái nhìn phải rồi phui bụi đất trên người đứng dậy “Này, sao chỗ này lại tối tàn quá vậy?”

Ta nhìn quanh Diêm La thập điện. Xà nhà cao vút, trên cửa gỗ gắn băng cốc dạ minh châu ngàn năm tỏa sáng lấp lánh, lại nhìn sang trụ làm bằng vàng gắn ngọc lưu ly. Nếu so sánh với Diêm La thập điện thì hoàng cung ở nhân gian cũng chỉ là một chấm đen nho nhỏ, nội tâm ta im lặng

Ai ngờ Diêm Vương gia thờ dài “Công chúa điện hạ, nơi này đương nhiên không thể so được với Vân Đình thiên cung”

Ta lúc này mới tỉ mỉ đánh giá nữ nhân này một phen. Xinh đẹp vô cùng, khí chất dị thường, sóng mắt linh động, công chúa bệ hạ?

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tam sinh tam thế nại nhược hà, phiêu miểu phi hoa tán tự yên

“Diêm Vương, sao chưa gì ta đã chết là thế nào? Kiếp này như vậy không phải là quá nhanh rồi sao” Nữ nhân không hề để tâm, đùa đùa nói “Bao giờ hắn lại đầu thai?”

“Ngay bây giờ”

“Tốt lắm, ta cũng nên tranh thủ thời gian đi thôi. Không biết kiếp này hắn sẽ một lòng đối xử với ta như thế nào” Thanh âm khi nhắc đến “hắn” trở nên quyến rũ mềm mại, nữ tử cười khanh khách “Đã có các ngươi giúp ta, ta không tin hắn sẽ không yêu ta. Huống hồ hắn đã muốn...”

Đến lúc này nàng mới phát hiện ra ta đang đứng ở bên ngoài đại điện. Bóng tối che khuất ta, thấy mặt nàng uốn éo về phía này, mắt sáng như đuốc. Ta hiện nguyên hình, nhanh chóng chạy vào, cung kính hành lễ “Mẫu Đơn tham kiến công chúa điện hạ”

Diêm Vương gia nói: “Mẫu Đơn không phải người ngoài, điện hạ cứ yên tâm đi”

Nữ nhân buồn mắt, ánh mắt khác thường mà lạnh lẽo nhìn ta, cuối cùng mới cười nói, môi cười điểm lệ xinh đẹp. Ta nghĩ nam tử ở trước mặt nàng chắc hẳn sẽ mất thần trí mà si mê.

“Nguyên lai là khuê nữ Mẫu Đơn nhà Diêm Vương, đã sớm nghe nói là rất lưu loát nhu thuận nhất thiên hạ” nàng tỉnh tở đến trước mặt ta “Người nếu giúp ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi người”

Lưu loát nhu thuận nhất thiên hạ... Ta đánh giá vị thần tiên *niên tuế* đến hàng vạn này, mới có 700 năm tuổi, tính ra ta cũng chỉ được coi là một tiểu muội muội nho nhỏ. Ta yên lặng, lại không biết nàng muốn làm cái gì. Nếu công chúa điện hạ đã nói vậy, ta liền gật đầu như gà mổ thóc (*niên tuế: tuổi tác*)

Đến lúc nàng ta đi xa rồi, ta mới hỏi Diêm Vương: “Nàng ta thực sự là công chúa?”

Diêm Vương thờ dài, ần ần thái dương: “Cửu trọng thiên thần Chiêu Cẩm công chúa, nghĩa muội của đương kim thiên quân thái tử, thế lực hậu thuẫn vô cùng lớn, không dễ chọc”

Ta giật giật khóe mắt

“Nàng không phải là tình nhân của cha sao, sao lại thành công chúa?”

Diêm Vương gia phần nộ: “Khuê nữ con đừng có nói lung tung, làm sao lại có chuyện ấy được. Chuyện này mà bị phía trên nghe được nhất định sẽ rơi đầu. Sao con có thể nói ra chuyện vô liêm sỉ như vậy?”

Ta ghen một chút, không lẽ lại bảo là ta đoán bừa sao. Là ai cứ dạn dò đi dạn dò lại phải câu sinh hồn này. Ta thừa nhận là ta cũng có liếc qua cuốn sổ kia một chút

“Chiêu Cẩm công chúa sao lại đi đầu thai làm phạm nhân? Vừa rồi còn rất vội vàng đi đầu thai nữa?”

“Vội vàng theo đuổi nam nhân chứ gì nữa” Diêm Vương gia nói một câu, ai oán nói, “Tiểu cô nương bây giờ thật là mạnh mẽ... Ngay cả ở trên cũng đều như thế”

Ta phần nộ ngậm miệng, cung đình bí sự, càng ít nghe càng tốt

Đi một vòng ngoài địa phủ, việc hôm nay làm cũng xong rồi, ta đứng ngơ ngẩn ở ven cầu Nại Hà, ngắm dòng Vong Xuyên chảy chậm chậm

Mới đầu ở chỗ này nhìn thấy một đám sinh hồn uống Mạnh bà thang đi đầu thai là chuyện thú vị vô cùng. Bao nhiêu yêu hận tình cừu đều ở trên cầu này mà tan thành mây khói, oán nữ bị phụ tình, nam tử chí lớn chưa thành, vợ chồng theo nhau mà chết,... Sách nói thế gian vẫn luôn như vậy, ngoài cuộc thì tình tảo, trong cuộc thì u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường

Sa vào chốn hồng trần là ngu muội cỡ nào, vậy mà có người lại tình nguyện lao vào

Đứng một lúc ta liền nhìn thấy quận chúa, vốn là công chúa điện hạ lên cầu đầu thai. Không biết vì sao nàng lại tựa hồ che giấu đi tiên khí của mình, hơi thở giống hệt như sinh hồn của phạm nhân. Quả nhiên có thế lực chống đỡ, quan hệ tốt, ai mà chết năm 97 tuổi, ít nhất phải đợi 3 năm mới được lên cầu Nại Hà đầu thai, như vậy là nàng đã tiết kiệm được tận 80 năm

Nhìn khuôn mặt của nàng một lúc, ta liền cúi đầu nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên mặt sông, rốt cuộc cũng hiểu được tại sao ta lại thấy nàng quen mắt đến vậy. Ta ở địa phủ nhiều năm cũng ít khi soi gương, khuôn mặt của nàng ta không cần nói cũng thấy năm phần thì có tới ba phần giống ta

Ai dà ai dà, xấu hổ quá đi, như vậy không phải là ta cũng được coi là xinh đẹp hay sao, ta lại bắt đầu tự ki

Nhìn Chiêu Cẩm công chúa qua cầu đầu thai, ta quay lại chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, lập tức nghĩ đến bánh ngó sen hoa đào phố Tây. Nào ngờ quay người lại, gặp ngay một bức tường thịt chắn đường

Gần quá, đứng lúc xoay người lại tóc mai của ta phát qua phần ngực trắng như tuyết của hắn. Y phục hắn màu đen có thêu hoa văn phần cổ áo. Bóng người đè lên làm ta có phản xạ ngẩng đầu lên xem, trông thấy gương mặt của đối phương, hơi thở nóng quen thuộc kia hạ xuống cán nuốt

Ta liền cứng đờ lại

Ta đứng trước mặt nam tử kia, áo trắng tóc đen, đôi mắt với khuôn mặt tuấn tú bình thường, ngũ quan như tạc, tựa hồ so với khi xưa càng thêm trầm mặc, đậm bạc, giống như bức họa thủy mặc được điểm tuyết thêm núi non lấp lánh

Ta hoảng hốt, nam tử vươn tay, ngón tay thon dài trắng nõn. Ta trở mắt nhìn hắn nâng mặt ta lên mà hôn xuống, mái tóc đen của hắn ôn nhu phủ xuống vai ta, giống như mực điểm trên giấy

Tam sinh tam thế nại nhực hà, phiêu miểu phi hoa tán tự yên

(Tam sinh tam thế thì đã làm sao, cũng chỉ như cánh hoa tán mạn theo mây khói thôi mà)

Ta ngây như phỗng, ngoại trừ trên môi ẩm áp mềm mại ra thì toàn bộ cơ thể đều đơ ra

Hắn dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng của ta ra tiến vào, đến lúc này ta mới bắt đầu có phản ứng. Nụ hôn này quá lâu trong khi tình cảm lại không có, trong nội tâm ta vì lưu luyến năm tháng xưa mà đau đớn kịch liệt. Chấp niệm nặng nề lại rõ ràng như vậy, không phải là vì nữ tử mình quyến luyến đã lâu thì vì ai đây?

Ta một phen đẩy hắn ra, lui lại vài bước giữ khoảng cách, dùng tay áo ra sức chà xát môi, từ từ mới mở miệng lặng lẽ nói: “Ngươi có nhìn rõ mặt ta không?”

Nói xong ta cười khẽ, chỉ chỉ lên khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết của mình: “Ta không phải là quận chúa, ngươi nhìn cho rõ. Vị công tử này, ngươi nhận lầm người”

Ta đứng ở ven cầu Nại Hà, phía sau chính là Huyết Hà vong xuyên. Trên sông sương khói bốc lên mù mịt, chỉ có bờ hoa bi ngạn đỏ tươi bên kia nở rộ kiêu diễm mới có thể soi rọi đám sương mù bằng huyết tinh mờ hồ

Hài tử của ta đã trôi vào sông kia rồi, đã không còn nữa

Lại đối mặt với hắn, nở nụ cười khách khí, lấy tay chỉ chỉ sang cầu bên kia: “Quận chúa mà ngươi âu yếm đã sớm đi đầu thai rồi, ngươi cũng nhanh chóng đi thôi”

Hắn nhìn ta chăm chú không chớp mắt, mặt mày không hề có biểu tình gì, đồng tử đen như mực lại giống như có cả tầng sương mù trắng xóa che phủ, ta không thể nhìn rõ. Một lát sau hắn nở nụ cười, vẫn chưa cảm thấy việc mình vừa làm có gì không ổn

“Sao nàng biết ta nhận sai người?”

Nụ cười của hắn có chút nghiền ngẫm, chứa đầy ý tứ. Nếu như đây là người bình thường, ta không đem hắn đi huỷ da lột cốt, rồi đem hắn ném vào cho đại hòa địa ngục đốt đi đốt lại thì thật xin lỗi cái danh Hoa nhi gia. Nhưng bộ dạng kẻ này lại rất giống người kia, ta lập tức lung lay thần trí. Đúng lúc này hắn đáp lại ta với vẻ mặt tươi cười khách khí, ta thờ dãi, tư thế nhẹ nhàng tuấn nhã ra vẻ vờ vịt kia, trong mắt ta quả thực là đệ nhất lưu manh

Nam nhân kia buông mắt xuống dưới, “Cô nương, đã thất lễ rồi”

Thanh âm ôn hòa trong suốt như nước, hắn lẳng lặng cúi đầu, khó mà nhận ra bên trong có chút xa cách

Ta còn chưa phản ứng lại, hắn đã quay người đi lên cầu

Hắn vừa đi, xương cốt ta liền nhũn xuống, ta dịch chuyển ánh mắt

Chỉ thấy hắn sai bước trên cầu, cầm bát Mạnh bà thang uống cạn sạch, thân ảnh nhanh chóng biến mất sau sương khói

Ta thờ hồn hèn một tiếng, quay lại đã thấy bãi đất trống xung quanh. Ta nhớ rõ ven cầu Nại Hà vốn là nơi vô cùng náo nhiệt, sao hôm nay lại yên tĩnh như vậy, phóng mắt nhìn lại, liền thấy lũ tiểu quý đại quý oan quý đang đứng ở ngoài hàng rào trong tình trạng hóa đá. Không biết từ khi nào Tiểu Hắc đã đi lên đứng bên cạnh ta, mặt lạnh lùng, ánh mắt là lạ

Ta đảo mắt qua, toàn bộ lũ quý lớp bốp đưa tay lên che mắt, run rẩy kêu lên:

“Hoa nhi gia, chúng tôi không thấy gì hết!”

Ta lúc này mới nghĩ tới, Mẫu Đơn ta, quý câu hồn đệ nhất Phong Đô, lại bị một nam nhân khinh bạc

***

Chậm rãi đi về quý phủ, khi này Tiểu Hắc cùng Bạch Vô Thường đi câu hồn nên không ở cùng ta

Khi nhìn thấy ta, vừa kêu “Ta-“ một tiếng, ta nhanh chóng mở miệng nói: “Hắn nhận sai người. Khi còn sống hắn là tên khát cái, tưởng nhầm ta là quận chúa mà hắn thích, trong lúc nhất thời khó kìm nén được tình cảm”

Tiểu Hắc mặt không chút thay đổi: “Mẫu Đơn, ta còn chưa hỏi ngươi cái gì”

Ta ghen một chút ở trong lòng, nói: “Ta biết ngươi muốn hỏi”

Lúc này Bạch Vô Thường cười khanh khách, lão đảo bay tới chỗ ta, áo bào trắng mũ trắng, chỉ tiếc cái đầu lại trọc bóng nhẫy, lông mi đen xì, nhìn thấy ta liền nở nụ cười tươi như hoa đón xuân: “Ồ ô, đây không phải là Hoa nhi gia hay sao, ai đã ngài xem hôm nay thời tiết thật là đẹp nha, rất phù hợp để ra ngoài câu hồn”

Tiểu Hắc thấy hắn liền nhìn ta gật gật đầu, cùng Bạch Vô Thường chuẩn bị rời đi, đi về phía trước liền quay người lại, dừng trong chốc lát rồi nói: “Có phải ngươi cũng biết hắn là ai?”

“Hắn nào cơ?” Ta giả ngu, thấy mình có vẻ rất ngu ngốc liền bỏ thêm một câu, “Tốt nhất ngươi vẫn là đừng nói cho ta”

Tiểu Hắc quả nhiên không nói cho ta biết, xoay người cùng Bạch Vô Thường đi dương thế

Vương phủ Phong Đô quy mô rất lớn, hàn khí dày đặc. Hai tên thủ vệ nhìn thấy ta liền ngừng cái đầu lâu lên, hai hốc mắt tối om, cầm trong tay trường kích, xương ngón tay kêu lách cách. Bọn họ hành lễ với ta, nói chuyện cũng chỉ phát ra tiếng lách cách

Ta gật đầu vào phủ

Đi qua tiểu viện hoa đào rồi tiến vào sương phòng, ta cúi đầu lưng, gỡ búi tóc xuống nghỉ ngơi một chút. Ngón tay chạm lên mặt bàn bóng loáng, toàn thân như không còn sức lực, liền vịn cả hai tay vào bàn

Nhất thời thờ đốc, hình ảnh của ngày hôm nay lại hiện lên trước mắt, não ta từng mảnh trốn rỗng

Một lúc sau ta kinh ngạc nhìn vào pho tượng gỗ ở sau bức bình phong trong góc phòng, mở miệng nói: “Hôm nay Phong Đô đúng là *từ khi đông lai*, trong một ngày tiểu nữ lại được nhìn thấy 3 vị thần tiên, thật có chút chịu không nổi” (*từ khi đông lai: cái này mình đã giải thích ở chương trước rồi nhé*)

Phía sau không một chút tiếng động, tiên khí tinh khiết dùng thuật ẩn nấp mà bay lượn lơ. Ta cung kính thi lễ, ngừng đầu nhìn tiên nhân trong phòng, tóc trắng áo trắng, ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra, “Mẫu Đơn tham kiến Thái Bạch tinh quân”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: “Ta tên là Mẫu Đơn, là tiểu tình nhân kiếp trước của kiếp trước của kiếp trước của ngươi”

Trong phòng có đốt trầm thủy hương tỏa ra mùi hương mát lạnh. Ta không đốt đèn, ánh trăng ở dưới âm phủ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt tiến vào phòng qua khung cửa sổ giống y như trăng ở cõi nhân gian. Thiếu niên ngồi ở trên đài cạnh cây đàn có khắc hoa văn hình đám mây trông cùng lắm cũng chỉ bằng tuổi đứa bé tóc đen chớm. Đứa trẻ này tướng mạo vô cùng tinh tế, mũi vừa nhỏ vừa cao, ánh mắt dài sắc nhọn, khuôn mặt vừa có chút ngây thơ của trẻ nhỏ lại vô cùng nghiêm túc. Linh khí thanh khiết, dung nhan lại mang nửa phần dày dặn tang thương của lão ông. Hắn trùng mắt nhìn, giữa trán tỏa ánh sáng màu bạc ra năm phía, da thịt trắng đến nỗi không bình thường, có vài chỗ cảm tưởng như trong suốt vậy, tay áo thêu hoa văn mây trắng noãn không gió nhẹ nhàng đung đưa

Ta còn nhớ rõ lần đầu gặp Thái Bạch tinh quân. Lúc đó ta mới biết nguyên lai là nếu là thần tiên chân chính, thì thân thể sẽ tự nhiên phát sáng. Tuy rằng trông qua thì chỉ giống như đứa trẻ, nhưng thực ra hắn chính là tiên nhân

Quanh người chỉ toàn là sự yên lặng tuyệt đối, khiến cho kẻ khác tâm sinh kính sợ – chính là tiên nhân đầu bạc đội lốt thân hình nhỏ bé đang ngồi trên đài này. Thái Bạch tinh quân nhìn ta nói, thanh âm cùng với bộ dạng trẻ con trái ngược nhau hoàn toàn: “Lâu rồi chưa gặp cô, Mẫu Đơn cô nương”

“Tinh quân đại giá quang lâm hàn xá thế này khiến cho tiểu nữ *thụ sủng nhược kinh*”, ta lẳng lặng nói, “Xin hỏi có chuyện gì? Chuyện gì Mẫu Đơn cũng có thể làm được, tinh quân cứ giao phó” (*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà kinh sợ*)

Thái Bạch tinh quân nhìn ta hồi lâu, thấy ta ngoan ngoãn cúi đầu nghe lệnh, hắn nói: “Trước hết ngươi cứ đứng lên đi”

Ta đứng thẳng dậy, đỉnh đầu phát sáng của hắn ta chỉ cao tới thắt lưng của ta

Hắn còn nói: “... Ngươi cứ ngồi xuống đi”

Ta kéo ghế lại ngồi, nhìn hắn, ánh mắt vô cùng nghiêm chỉnh

Thái Bạch tinh quân nói: “Mẫu Đơn cô nương còn nhớ rõ bản tiên, bản tiên thật là vui mừng” Dừng một chút, tiếp tục, “Cô nương còn nhớ rõ khi trước bản tiên đã từng nói gì với cô không?”

Ta hạ mắt, khẩu khí trong lời nói vẫn là vô cùng cung kính, “Từng câu từng chữ của tinh quân Mẫu Đơn vẫn nhớ rất rõ”

“Vậy là tốt rồi, bản tiên có chuyện muốn thỉnh cầu cô nương”

Ta lẳng lặng cúi đầu nhìn hắn, hắn lại ngừng, mặt mày vô cùng áp lực. Cái này giống như là tiểu hài từ ra ngoài dạo chơi, bị bắt nạt rồi chạy về đòi mẫu thân công đạo vậy. Một lát sau, hắn nói, thanh âm nhẹ chút, ánh mắt đậm bạc mà hư vô dừng trên người ta

“Bảy trăm năm, Mẫu Đơn cô nương”

“Đối với thần linh mà nói thì chẳng qua cũng là chuyện trẻ con trong giây lát mà thôi” Ta cũng sờ nhìn bức bình phong một hồi, lại quay về nhìn hấn, bình tĩnh chăm chú ngắm khuôn mặt của tiểu hải tử xinh đẹp

“Tình quân đại giá quang lâm, vậy nghĩa là người hôm nay ta gặp là hấn?”

Ta nhìn Thái Bạch tình quân liền hiểu ra. Trên đời này làm gì có loại chuyện lừa mình dối người trùng hợp đến như vậy

Nghĩ lại thần sắc bộ dạng của hấn hôm nay khi gặp ta, thật là khó quên

Thái Bạch tình quân nhìn ta, khuôn mặt trẻ con nhẵn nhụi lông mày, do dự một chút nói: “Ta biết chuyện này sẽ làm cô ủy khuất, chẳng qua là nếu chuyện này xong xuôi, tâm nguyện của Mẫu Đơn cô nương sẽ được đáp ứng”

Ta mặt không chút thay đổi

“Phiền tình quân nói lại một lần nữa”

“Điện hạ phạm vào Thiên giới luật, phải lịch qua tam thế tình kiếp. Kiếp đầu tiên cô cũng thấy rồi, phải xuống thế gian làm tên ăn mày”

Tam thế tình kiếp, phạm vào Thiên giới luật? Ta sợ hãi run rẩy một chút, không khỏi nói “Hấn làm cái gì?”

Hấn không phải là ở trên trời làm thái tử điện hạ rất tốt sao

Tình quân đậm bạc liếc mắt nhìn ta một cái, ta cúi đầu im miệng. Thế này nghĩa là đây là chuyện ta không nên biết

“Điện hạ phạm cùng hôn thê là Chiêu Cẩm công chúa. Chiêu Cẩm công chúa lần này theo hấn hạ phạm nhập luân hồi vì muốn cảm hóa điện hạ, cùng người cảm sát hòa thuận. Nếu người thay Chiêu Cẩm công chúa quyến rũ, lấy được tâm của điện hạ, công chúa sẽ giúp người đầu thai chuyển kiếp” Hấn lại nâng nâng mắt, “Bản tiên nhớ không lầm thì, bảy trăm năm trước cô nương đã nghĩ đến chuyện hồi thai. Chỉ tiếc —“

Ta cúi đầu nhìn ngón tay trắng nhỏ của mình, “Ý tình quân là, muốn ta làm cho hấn yêu Chiêu Cẩm công chúa?”

Thái Bạch tình quân nói: “Ti Mệnh tình quân sẽ an bài cho cô nương được đầu thai vào một hộ gia đình trong sạch”

*****

Nhân gian chốn Giang Nam thật là tốt, *thảo trường oanh phi nhị nguyệt thiên, hồ biên dương liễu túy xuân yên* (“Tháng hai cỏ dài chim oanh bay lượn, bên hồ liễu rủ khói xuân làm say lòng người”). Từ “xuân” vừa được hiểu là mùa xuân, vừa có nghĩa là lạc thú của quan hệ nam nữ)

Trời trong xanh, bướm bay bay, mây bông chậm rãi rải trên không trung

Tiếng khóc nức nở phát ra từ một hộ nhà giàu. Ta dẫn theo sinh hồn của lão gia nhà này đi ra, nhìn trời. Hôm nay vận khí thật tốt, ta bấm tay tính toán, thu hồn hôm nay cũng coi như làm xong. Hôm nay cũng là sinh nhật mười tuổi của hấn khi đầu thai

Ta cũng nên đi gặp hấn. Huống hồ đây là việc do thượng thần giao phó cho một tiểu âm sai vô tích sự như ta, ta cũng phải hoàn thành chứ

Ta dùng thuật cách không gọi Tiểu Hắc, chỉ trong chốc lát trước mắt đã hiện lên bạch quang

“Tướng quân phủ” Hấn nói

“Hả?” Kiếp trước thì yêu vợ tướng quân, kiếp này thì đầu thai vào nhà tướng quân. Thật là có ý tứ

Ta bay đến tướng quân phủ

Tướng quân phủ vô cùng náo nhiệt

Sinh nhật mười tuổi của con nối dõi duy nhất của Phiêu Kị tướng quân, đương nhiên là phải long trọng. Ta thấy tướng quân đầu tóc bóng nhẫy, mặt béo, chỉ sợ là tướng quân nuông chiều sủng ái hấn quá mức

Quên đi, thái bình thịnh thế, không cần chân chính anh hùng

Hậu viện tướng quân phủ cây xanh rậm rạp, núi giả kì thạch. Bên bờ ao nhỏ mấy hàng liễu con liễu liễu lắc lắc, điểm nhẹ trên mặt nước tạo ra sóng gợn tí tẹo, lại hướng vào trong đi một chút, sẽ thấy tiểu viện của tướng quân gia

Tiểu viện rộng rãi sạch sẽ, trồng cây hoa đào. Lúc này hoa đào chưa nở, chỉ còn độc những lớp lá non mịn xanh biếc, trùng trùng điệp điệp. Dưới tán cây là bàn đá hình vuông màu xanh trắng. Trên bàn đặt một thanh trường kiếm bằng ngọc, xung quanh là bốn cái ghế đá được chạm hình thần thú. Ta thấy một tiểu nam hài mặc xiêm y tơ lụa màu xanh, bên hông có đeo *bạch ngọc ngân ti* ở đai lưng, mặt mũi chính trực, đang ghé mặt lên bàn ngủ (*bạch ngọc ngân ti: miếng ngọc bội gắn sợi chỉ bạc đeo ở hông*)

Gió xuân thổi qua, mấy sợi bông nhẹ nhàng tuôn rơi xuống hai má và lông mi của tiểu nam hài

Cả gian sân này, trừ hắn ra thì không còn một ai khác, tiếng gió đi qua lại càng thêm im lặng

Ta bay đến bên người hắn. Ngũ quan của tiểu nam hài này còn chưa có trở hết, má trắng tóc đen, tinh xảo cẩn thận, thanh tú xinh đẹp như ngũ quan thiếu nữ

Quả nhiên như ta nghĩ, bộ dạng giống như Thương Âm trước kia

Ta ngồi đối diện hắn, nâng má lấy ngón tay chọt chọt khuôn mặt nhỏ nhắn. Mềm mại quá đi, bóng loáng quá đi, giống y như bánh bao ngào đường

Ta cười hi hi xấu xa, dùng sức sờ-

“Đừng!”

Tĩnh.

Tiểu Thương Âm đáng yêu mở mắt, đại ra một chút rồi mắt mở to, theo bản năng cầm lấy kiếm ngọc trên bàn

Qua đồng tử của hắn ta nhìn thấy chính mình. Một thân xiêm y đỏ tươi thêu hình bướm bướm, trên đầu búi tóc cài đóa mầu đơn trông vừa long trọng lại ung dung, mắt ngọc mây ngài, môi đỏ da trắng, đã vậy lại trang điểm, tay còn cầm một cái đèn lồng đỏ tươi

Đã tục mị lại càng thêm tục mị, đã đẹp để lại càng thêm đẹp để, nếu còn sống nhất định sẽ bị coi là hồ ly tinh

Chẳng qua, hắn lần đầu nhìn thấy, sẽ chỉ nhớ tới dung nhan tuyệt sắc của Chiêu Cẩm công chúa

“Ngươi là ai?”

Hắn ngậy người một lát mới nói, thanh âm mềm mại

Ta kiều mị cười, dùng khăn thơm tinh tế lau lau vết nước miếng quanh miệng hắn

“Ta tên là Mầu Đơn, là tiểu tình nhân kiếp trước của kiếp trước của kiếp trước của ngươi”

Hai người thị nữ của tướng quân, búi tóc mặc áo nhạt, bộ mặt thanh tú, một trước một sau bước vào tiểu viện

“Thiếu gia, hóa ra người ở đây, làm nô tì tìm mãi”

Nam hài đứng trước bàn đá, chậm rãi quanh đầu lại, lộ ra khuôn mặt trắng nõn tuấn tú

Hai người thị nữ cúi người cung kính nói: “Tướng quân đại nhân cùng phu nhân đang đợi thiếu gia. Hôm nay thiếu gia là nhân vật chính, xin đừng ở chỗ này trốn tránh”

“Biết rồi, còn chưa tới giờ” hắn trả lời, “Các ngươi cứ lui xuống trước đi. Ta đã nói là ta không thích bị người khác quấy rầy”

Thị nữ vừa nhìn, trông thấy kiếm ngọc trên bàn, liền che miệng cười nói: “Thì ra là thiếu gia ở đây luyện kiếm. Thiếu gia thân mình chưa khỏe, chớ làm mình bị thương để phu nhân lo lắng”

“Biết rồi”

Hắn thân nhiên trả lời

Hai người thị nữ thướt tha bước đi. Tiểu Thương Âm nhìn, liền ngẩng đầu nhìn về phía cao nhất của cây hoa đào

“Đi rồi”

Ta đẩy nhánh cây để lộ mặt ra, nhìn hắn cười hi hi. Thương Âm sợ run một chút, “Nữ nhân này, ngươi như vậy còn ra thể thống gì, mau nhanh xuống dưới”

Tiếng nói non nớt, ngữ khí âm điệu rất không hòa hợp, tiếc thay cho khuôn mặt bánh bao đáng yêu kia

Lúc này ta thích thú ngồi trên cây khua chân, “nữ nhân này”? Lời nói thật ngạo mạn, bao nhiêu năm nay không ai coi ta là nữ nhân, ta đã sớm bị coi là đàn ông rồi

“Ta xấu hổ lắm, ngươi đỡ ta được không?” Ta cười ha hả

Khuôn mặt hắn nhỏ nhắn, thân hình bé tí xiết chặt, đứng dưới đất dang tay ra

“Ngươi đỡ ta?” Ta lại nhìn một lượt từ đầu tới chân thân hình của hắn

“...”

Hắn nhìn ta chăm chăm

“...Lại nói giỡn nữa rồi” Khi dễ tiểu hài tử là không tốt, chúng ta cần phải kính già yêu trẻ. Ta nhẹ nhàng nhảy xuống võ võ quần áo, liền quay quanh hắn một vòng, vấy đỏ lưu quang bay lên

“Này, ta không phải là rất xinh đẹp sao?”

Về mặt của hắn rõ ràng là không muốn nói chuyện với ta

Ta nhìn ra cửa sân, không biết bao giờ đám người của đại nhân lại đến đây, ngồi ở bàn đá chống má nhìn hắn, “Ngươi không sợ hãi sao?”

Tiểu Thương Âm sợ run một chút, nhìn ta ngây ngốc một chút rồi nói: “Ngươi là yêu quái”

Ngữ khí khẳng định

Ta gật gù đầu, “Phải, ta là yêu quái, là yêu quái chuyên ăn nội tạng của tiểu hài tử”

Hắn nói, “Ngươi đến để ăn của ta?”

Ngữ điệu bình thản làm cho ta thất vọng. Ta dự đoán hắn sẽ mở to mắt, oa oa khóc lớn, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ “Đại tiên, thịt ta không ăn được, đừng ăn ta...” vân vân và mây mây

Tiểu Thương Âm có một đôi mắt to rất lớn, như là hai viên đá dưới dòng suối trong vậy. Hắn chưa gì đã nhận thức nghiêm túc như vậy khiến ta không biết nên trả lời như thế nào, cân nhắc một phen rồi mỉm cười nói: “Nếu ngươi đồng ý sau này *thứ* ta làm tiểu nương tử của ngươi thì ta sẽ không ăn ngươi” (*thứ: cười*)

Hắn nháy nháy mắt, má trắng nõn liền ửng đỏ

Tiếng gió san sát

*****

Ngồi cùng hắn một lúc, thị nữ kia liền đến thỉnh hắn nhập tiền đình. Trước khi đi bầu trời trong xanh, gió thổi làm cành cây đào rơi xuống đất lác lác

“Ta không muốn vào trong đó”

“Tại sao?”

“*Thính đường*” (*thính đường: sảnh lớn*)

“Hôm nay không phải sinh nhật ngươi sao? Có rất nhiều khách nhân mà không phải sao?”

“Bọn họ đến không phải vì sinh nhật ta, mà đến để tranh giành, nịnh nọt phụ thân ta thôi”

Ta ghen một chút, tiểu hài tử này, về sau sẽ như thế nào đây, “Ít nhất nơi đó có thân nhân của ngươi, tặng quà sinh nhật cho ngươi mà”

“Không có” Tiểu Thương Âm ánh mắt nhìn lại, biểu tình thản nhiên nhạt nhẽo, “Mẫu thân cũng không còn sống, nhị nương sinh đệ đệ cho phụ thân, làm sao có thể nhớ đến ta”

Ta lúc này mới nhớ ra. Thế gian cũng đã qua mười năm. Khi đó Chiêu Cẩm công chúa chuyển thể thành quận chúa sinh ra nam hài, thái y chưa kịp đến đã chết. Đây là Thương Âm ở kiếp thứ hai. Tướng quân tuần dật tiêu sái lúc đó giờ đã biến thành nam hán đầu trọc mặt béo. Lúc ta gặp thoáng qua còn thấy hắn nắm tay thê tử bị thương không kiềm chế được, hiện giờ đã muốn cùng hoạn quan nâng cốc nói chuyện phiếm, thú mấy vị tiểu thiếp

Quả nhiên, lòng người thay đổi. Chung quy thì cũng không thể ép tướng quân kia cả đời ôm một khối *linh bài* (*linh bài: khối gỗ khắc tên người đã khuất để thờ cúng*)

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thượng thần ngàn tuổi, thái tử gia tôn quý một phương, căn bản sẽ không nhớ rằng hắn đã từng thú một nữ nhân ph

Ta khô khốc nở nụ cười, nghĩ thầm, nếu hắn biết mình chính là quý sai đã câu mất hồn phách của mẫu thân hắn, không biết sẽ cảm thấy thế nào, ngoài miệng nói: “Ta đây có quà tặng sinh nhật cho ngươi là được? Buổi tối ngươi ở trong phòng chờ ta”

Sinh nhật yến hội của con trai cả tướng quân. Ta đi bộ ra ngoài, tiện thể đi thu nốt mấy sinh hồn lân cận

Tiểu Hắc nhìn xiêm y của ta từ đầu đến chân, vẻ mặt vô cùng khinh thường: “Ngươi đây là muốn mờ phùng nhuộm chắc?”. Xiêm y một màu đỏ tươi vô cùng gây chú ý

“Làm như là ta đây nhân lúc ngươi không có mặt liền đi câu dẫn nam nhân vậy” Ta còn cố tình đi lại thướt tha, vén vén tóc dài. Tiểu Hắc đúng là mặt đã đen lại càng thêm đen

“Chuyện này nếu thành công thì ta có thể đi đầu thai. Tiểu Hắc ngươi nhớ sau này phải tới câu hồn ta đấy nhé”

“Mẫu Đơn, ngươi thực sự muốn đầu thai?”

“Tiểu Hắc, sao mặt ngươi ngày càng đen vậy?”

“... Mặt ngươi sao lại thế này?” Hắn mặc kệ ta. Ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt tuyệt sắc khuynh nước khuynh thành

Ta sờ sờ da mặt, “Đẹp không? Đây chính là khuôn mặt của công chúa điện hạ trên Thiên giới đó”

“Bộ dáng trông thật là phiền toái”

Ánh trăng ban đêm soi xuống. Trong bóng đêm tĩnh lặng, ta cùng hắn dùng thuật ẩn thân chậm rãi bước đi trong hẻm. Tiểu Hắc bóng người cao ngất, mắt nhìn phía trước. Khi đi, miếng ngọc bội hình rồng đeo bên hông hắn cùng vỏ đao cầm trong tay nhẹ nhàng va phải, phát ra tiếng vang nhỏ vô cùng trong trẻo

Thủy thành Giang Nam như bị nhúng vào ánh trăng thăm thẳm, bên trong ướt át nhìn giống như khe núi ngọc thạch. Cầu hình vòm gác qua sông dài uốn lượn, nhà nhà sắp xếp sát nhau, những mái hiên vênh lên âm thầm trong bóng tối, chuông gió treo bên dưới bị gió nhẹ nhàng lay động tạo ra âm tiết tinh tế.

Ta đứng ở trên cầu hít sâu một hơi, hai tay đặt trên thành cầu được khắc bằng đá, “Nhân gian quả nhiên vẫn là tốt nhất. Nơi này vẫn là có linh khí, thật là muốn đi đầu thai quá đi”

Tiểu Hắc đứng ở bên cạnh, trầm mặc không nói chuyện

*****

Khi ta bay trở về tướng quân phủ thì quá nửa khách khứa đã ra về. Ánh sáng từ nền nhàn nhạt tỏa ra, bức tường được thêu bằng tơ vàng có màu hồng vô cùng êm dịu. Tỷ nữ gia đình tốp năm tốp ba dọn dẹp các thứ. Khách khứa say khướt, ngả nghiêng chấp tay chào tạm biệt, phía sau là một đoàn xe ngựa phi nhanh như chớp để đón trở về nhà

Ta đột nhiên nhớ đến bộ dạng của Thương Âm khi say. Trong trí nhớ của ta chỉ có đúng một lần, ta đưa hắn quay về phòng, hắn liền hôn ta rồi mang ta lên giường, dùng sức rất lớn. Ta vô cùng thâm thiết khóc lóc đòi hắn dừng lại, hắn lại càng dùng sức mạnh hơn, hơi thở toàn mùi rượu phả vào gò má ta. Mùi rượu nguyên chất cùng với hơi thở thơm mát của hắn, chính là hương vị có chút say lòng người

Ngày hôm sau ta vô cùng giận hắn, đúng một lần duy nhất không để ý tới hắn. Hắn liền lừa ta, tự mình xuống bếp nấu một nồi cá Tây Hồ nấu đậm chua, khó ăn kinh khủng. Đôi mắt của hắn trông mong nhìn ta. Căn bản là khí chất phong hoa tuyệt đại trên dung nhan kia đã tan thành mây khói

- Mẫu Đơn, đừng giận nữa. Vì phụ sai rồi

- Mẫu Đơn, có phải ta đã làm đau nàng? Lần sau nhất định sẽ nhẹ nhàng hơn

Còn có lần sau chắc. Ta mặt đỏ không chịu được, ngượng ngùng trừng mắt nhìn hắn một cái. Con ngươi đen như mực của hắn tỏa ra thứ ánh sáng tinh tế vô tan, đẹp vô cùng

Thật sự là đẹp. Ta đến bảy trăm năm sau cũng chưa một lần gặp qua hắn, hắn bây giờ lại càng thêm đẹp mắt

Nghĩ đến đây, ta dùng tay áo đỏ tươi mà mị lau lau mắt, hướng về phía hậu viện tướng quân phủ

Trong phòng sáng lên, trên tường hiện lên bóng hình tinh tế của một người thị nữ. Ta nghĩ trong lòng, chắc là có người chuẩn bị rồi đi. Đột nhiên, một cổ

hơi thở phát ra khiến ta chú ý

À à, có yêu quái

Còn ở trong phòng. Ta ẩn thân vào trong. Nền trong cốc tỏa ra ánh sáng màu lục bé bé, thì ra là để đọc sách. Ta ngó nghiêng ngó nghiêng, hóa ra vẫn là binh thư khó hiểu. Hắn mới mười tuổi đã đọc thứ này. Lắc đầu nâng tay, ta hướng về phía thị nữ áo hồng thơm mát kia mà bắn. Thị nữ xinh đẹp liền thiết tha rơi xuống đất

Lòng ta nghĩ, thật là không tồi chút nào, ngay cả thị nữ phụng dưỡng cũng xinh đẹp như vậy, ngã xuống đất cũng phải thiết tha như thế

Tiểu Thương Âm quay đầu, liếc mắt nhìn thị nữ một cái, một lát sau lại dừng ở ta. Ta cười khanh khách

“Không chết”

“Ta biết”

Ta thờ dài, “Người có đúng là mười tuổi không vậy?” Ngẩng đầu nhìn về phía hơi thở vừa thoát ra. Quả nhiên ở chỗ xà nhà âm u có một thân ảnh đang nằm sấp. Ta khụ một tiếng, thân ảnh kia một phát nện xuống kêu lộc cộc, bụi rơi là tả

Âm thanh này, Tiểu Thương Âm đương nhiên không nghe thấy, hắn dừng một chút nhân tiện nói: “Người đến để tặng quà sinh nhật cho ta?”

“Ừ”

Thân ảnh kia liền bò đến phía sau Thương Âm. Ta liếc ra phía sau hắn nhìn, là một con nữ quỷ mặc áo xanh, tóc tai bù xù. Nó từ từ đứng lên, lộ ra khuôn mặt trắng bệch, là một nữ quỷ lưỡi dài. Nó nhìn về phía ta ra hiệu

Đây không phải là chủ nhà ở đầu Tây Phố dưới Phong Đô hay sao, thường xuyên cùng tốp năm tốp ba nữ quỷ tụ tập chơi mặt chược, vân vân. Khóe mắt ta bắn ra tia sắc nhọn

Tiểu Thương Âm nhìn bộ dáng của ta liền giật mình, theo ánh mắt của ta nhìn ra phía sau. Ta nhanh chóng dùng thân thủ chạy tới, quay đầu hắn lại, lập tức lấy môi đỏ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn một phát

Ai mà biết được thiên quân thái tử chuyển thế có *âm dương nhân* hay không. Hắn còn nhỏ, có lẽ vẫn nên bảo vệ khỏi mấy thứ tâm linh không tốt này (*âm dương nhân: mắt âm dương, có thể nhìn thấy ma quỷ*)

Hắn ngẩn ngơ, mặt đen lại

Ta ha ha cười hai tiếng, khóe mắt vẫn khóa chặt về phía nữ nhân áo xanh đằng sau Tiểu Thương Âm, “Đó, sinh nhật vui vẻ”

Mặt hắn chậm rãi đỏ lên, nhìn như hoa sen tháng hai vô cùng đáng yêu

Nữ quỷ lưỡi dài đằng sau Thương Âm liền tiến ra trước mặt, tóc đen đảo qua lỗ tai của hắn, sau đó đầu lưỡi đỏ buông xuống trước ngực liền ngồng dậy, nhìn như một con mềnh xà

Tiểu Thương Âm gãi gãi lỗ tai. Đầu lưỡi kia liền liếm hai bên má trắng mềm của hắn. Ta đánh một chường. Nữ quỷ kia kêu rên một tiếng rồi chạy lên trên tường

“Người làm gì vậy?” Hắn mặt nhăn mày nhíu

“Ha ha, có muỗi” Ta liền xoay người lại, nhìn thấy nữ quỷ kia đang ai oán nhìn ta, lấy tay áo che nước mắt. Nó xuyên qua tường mà bay khỏi phòng, ta thờ một hơi, lấy từ trong tay áo một bọc giấy

“Đây mới là quà của người. Nãy chỉ là đùa người thôi”

Mở giấy gói ra, một dòng khói trắng hầm hập bốc lên, hương thơm nhẹ nhàng toát ra, từng miếng tam giác màu hồng nhạt xinh đẹp, là bánh ngó sen hoa đào

Tiểu Thương Âm xem xem một chút, liếc mắt một cái, vẻ mặt khinh thường: “Chả khác gì nữ hài tử”

Ta nói lầm bầm: “Ta nữ hài tử thì sao? Ném thử chút đi, mãi ta mới mang đến được. Ngon thì lần sau ta lại mang đến”

Ta không hề nói dối gì. Đạo quanh một vòng Phong Đô, mãi mới mang được chút điểm tâm đi. Ta nhón một miếng nhét thẳng vào cái miệng nhỏ nhắn của hắn. Tiểu Thương Âm bị ta ép ăn mấy miếng, mặt có chút phỉm hồng

Bóng đêm tịch mịch. Trên bàn đặt một quyển binh thư, ngoài ra chỉ có duy nhất một cốc nén, ánh sáng mờ lung mờ hồ. Những chấm sáng nhỏ mọ lên lông mi của hắn, bên trong là đôi mắt đen ướt át. Ta không khỏi cười cười, lấy ngón tay lau đi bột bánh dính trên khóe miệng hắn

“Người về sau chắc hẳn là muốn làm tướng quân?”

Hắn không biết vì sao ta lại hỏi như vậy. Khuôn mặt non nớt liền lập tức nghiêm nghị, “Đương nhiên”

“Làm tướng quân sẽ có thể *thú* được nhiều thê tử, ngại chắc chắn sẽ rất sung sướng” (*thú: cưới*)

Mắt Thương Âm nheo nheo lại. Về mặt non nớt khinh thường trông thực khôi hài, “Đó là quân vương. Ta chỉ cần thú một người”

Quân vương, ta cười thâm trong lòng. Đúng vậy, quân vương làm sao có thể thú mỗi một người. Thái tử chính là quân vương tương lai, cũng có khác gì đâu

Hai kiếp trước kia, ta đều không liên quan gì đến hắn. Cơ bản là ngay từ đầu ta và hắn đã không tương xứng. Thượng thần ngàn tuổi, thái tử gia tôn quý một phương, căn bản sẽ không nhớ rằng hắn đã từng thú một nữ nhân phàm trần, cùng nàng làm vợ chồng

Có lẽ, hắn chưa từng để tâm đến hai chữ vợ chồng

“Mẫu Đơn?”

Thương Âm gọi ta. Ta hoàn hồn, lập tức trưng ra bộ mặt tươi cười, “Làm sao vậy? Ngươi nên gọi ta là Mẫu Đơn tí ti mới đúng”

Ta mới nói qua tên ta đúng một lần, hắn lại nhớ rõ như vậy, khiến cho ta vô cùng cao hứng

“Mẫu Đơn”

Hắn thực cố chấp, lại hô một tiếng, “Mẫu Đơn”

“Ừ”

Ta trả lời, nhìn vào đôi mắt đen của hắn, chính là khuôn mặt của Chiêu Cầm công chúa

“Bánh ngó sen hoa đào ăn ngon không?”

Hắn sợ run một chút, mở to mắt, “Khó ăn muốn chết”

“Không phải là ngươi thích ta, nên mới cùng ta nói nhiều như vậy đấy chứ?” Ta sờ sờ mặt hắn, cười đến kiêu mị dị thường, “Vậy ngươi phải nhớ kỹ, sau này phải thú ta làm tiểu nương tử của ngươi. Ta chờ ngươi”

Cái mũi nhỏ của hắn hừ một tiếng nhỏ khinh thường, mặt đỏ ửng lại âm thầm phản bội về nghiêm túc đó

“Lão yêu bà”

“Ta không phải lão yêu bà, ta là Mẫu Đơn”

Rời khỏi tướng quân phủ, ta nhanh chóng đuổi theo nữ quý lười dài đang chạy trốn vào rừng hoang

Nàng nhanh chóng quỳ gối nhận tội, “Tham kiến Hoa Nhi gia”. Bởi vì lười dài quá nên phát âm có chút mơ hồ

Ta ngạo mạn rút đèn lồng ra hướng về phía nàng, nữ quý lười dài bị Hắc Bạch vô thường bắt về Phong Đô vốn vô cùng nổi danh. Nàng ta dùng lười trời chặt trẻ con, đầu lười ép miệng mở ra, dùng nước bọt biến lục phủ ngũ tạng tan thành nước rồi lấy đầu lười hút sạch

“Đùa? Ta nhớ rõ trước kia ở Phong Đô ngươi là yêu quái chuyên ăn nội tạng trẻ nhỏ”

Đầu năm nay yêu ma quỷ quái nào cũng thích ăn nội tạng trẻ con. Nữ quý lười dài bị Hắc Bạch vô thường bắt về Phong Đô vốn vô cùng nổi danh. Nàng ta dùng lười trời chặt trẻ con, đầu lười ép miệng mở ra, dùng nước bọt biến lục phủ ngũ tạng tan thành nước rồi lấy đầu lười hút sạch

Phương pháp ăn thịt người thật là diêm dúa phức tạp, không có máu. Khi phát hiện ra thì chỉ còn là cái xác khô

Bốn trăm năm trước Tiểu Hắc thu phục nàng ta trở về Phong Đô, mấy trăm năm qua coi như bình an vô sự

Ta run lên, đèn lồng mẫu đơn dần dần thành hình. Nữ quý khuôn mặt tái nhợt lại càng thêm trắng, tươi cười nói: “Hoa Nhi gia đừng nói giỡn vậy chứ. Ta đến thật ra là muốn xem Hoa Nhi gia xử lý sự tình ra sao, đã sớm không nghĩ đến chuyện ăn thịt trẻ nhỏ”

“Ngươi nghĩ ta chỉ là dọa ngươi thôi sao?” Ta thờ dài, Tiểu Hắc năm đó tha cho nàng một con đường sống, ta cũng chiếu cố cho. Ánh trăng chiếu xuống, chiếu vào cái lười đỏ tươi của nàng ta, “Ngươi có biết tiểu hài tử vừa rồi là ai không?”

“Con trai tướng quân, chính là mầm mống tốt trăm năm khó gặp, linh khí vô cùng tinh khiết” Nói đến đây, đầu lười nàng ta liền giật giật, đại khái là muốn liếm miệng nhưng thấy ta ở đây liền lập tức dừng lại

Ta liền bắn cho nàng ta một ánh mắt sắc nhọn, “Ngươi quả nhiên là muốn ăn nội tạng của hắn”

Chương 7: Thiếu niên ời thiếu niên, rốt cuộc ta và người cũng có tiến triển rồi...

Thời gian dưới nhân gian trôi qua quá nhanh. Phong Đô thật buồn tẻ, ta đi câu hồn vài lần cũng đã hết một năm, lúc ta trở về cũng thường trùng với lúc sinh nhật hân

Mỗi lần trở về đều là một thân trang phục đỏ thắm tục mị, trang điểm xinh đẹp, mang theo bánh hoa đào ngó sen ‘lên sàn’

Tiểu Thương Âm năm nào cũng khinh thường công sức của ta. Rốt cục đến năm mười bốn tuổi cũng là lúc hân bùng nổ. Hôm đó sinh nhật hân, buổi đêm khi yến hội đã tan hết, hân ném cho ta một bao tơ lụa, chất liệu chính là loại tốt nhất, ‘Lấy cái này mà mặc, mỗi lần đến đều khó coi chết đi được’

Ta tươi cười vui vẻ đón nhận

Thương Âm mười bốn tuổi đã có vẻ ngoài lạnh lùng của thiếu niên. Mắt sâu và đen như mực trên khuôn mặt ngũ quan tuấn tú giống như bức tranh được họa lại, trên người mặc một bộ trang phục xanh nhạt và áo bào thêu chỉ tỉm, tóc đen buộc sau người, từng sợi tóc tinh tế buông trên khuôn mặt. Ta nhìn liền dùng tay giựt lấy

Thương Âm ngẩn ra, đầu ngả về phía sau tránh né tay của ta. Ta dừng dừng, không chút dấu vết thu tay lại, nhìn khuôn mặt kia mà không khỏi có chút ngưng ngừng, ‘Tiểu thiếu niên, người trưởng thành rồi’

Hân không nói chuyện. Ta ngồi cạnh xem hân đọc sách, chống đầu lên ghế dài. Hân ngồi thẳng bên cạnh, buông mắt

‘Người đến tuổi này, tướng quân hân là cho phép người qua lại với nữ tử đi?’

Hân lúc này mới giương mắt, hừ một tiếng

‘Sao, không thích?’ Ta cười, ‘Nữ tử nhà nào chắc phải xinh đẹp lắm nhỉ?’ Miễn là không đẹp bằng Chiêu Cẩm công chúa là được

Hân không trả lời, bình tĩnh chăm chú nhìn một lúc lâu, sau đó cúi đầu hỏi một câu: ‘Người có thật là yêu quái không?’

‘À, cũng không thể xem là yêu quái được, so với phạm nhân các người cũng không có điểm nào khác biệt’ Ta vờn tay chỉ chỉ, nở nụ cười nóng bỏng. Ta tin là ánh mắt của ta lúc này cũng phải sáng bừng bừng ý chứ. Nam nhân nào chả thích nữ nhân có ánh mắt sáng ngời

Khi ta còn sống, hân rất thích vuốt ve mắt của ta. Khi ta ngủ, đêm dài, hân chống người bên cạnh, ngón tay thon dài ăm áp vuốt ve ngũ quan tinh tế, vô cùng ôn nhu. Ta dù vẫn tỉnh, nhưng làm bộ ngủ thật say, tiến vào giấc mơ ngọt ngào

Hân vẫn không nói gì. Ta nghĩ nghĩ, một năm gặp mặt có một lần, tốt nhất là vẫn nên để lại chút ấn tượng đi. Tay áo vung lên, ta liền lao vào ôm hân

Thì ra hân đã cao hơn ta rồi

‘Rất nhẹ sao?’

Nhìn thấy thần sắc hân không hiểu gì, hơi giả dục, ta ôm chặt hân mỉm cười. Nhiệt độ trên người hân liền truyền từ xiêm y tơ lụa hảo hạng sang lớp váy đỏ tía của ta

‘Nếu người là phạm nhân thì tốt biết mấy’, trong nháy mắt ta liền nghĩ vậy

‘Ta mang người tới nơi này một chút’

Giờ Tý. Nhân gian tối đen như bị *hắc trướng* phủ xuống. Xung quanh chỉ còn giọng nói trầm vang giữa đêm đen tịch mịch. Ngồi ở chỗ cao nên gió hơi lớn một chút, không khí vô cùng thanh khiết. Đến đúng giờ, sao sáng liền phát ra *bạch quang* rất nhỏ thoát ẩn thoát hiện. Nhìn xuống dưới, lại là hoàng thành uy nghi chìm trong bóng tối. Mơ hồ vô cùng (*hắc trướng: bức rèm/trướng màu đen, bạch quang: ánh sáng màu trắng*)

‘Người muốn nói đến nơi này?’

Thương Âm hé ra khuôn mặt thiếu niên lạnh lùng, tóc bị gió thổi loạn, hơi run nhè nhẹ

Nơi cao nhất trong hoàng thành chính là Tầng Kinh tháp, nước sơn bên ngoài màu đen, bên trên là ngói ngọc lưu ly, cao tới bảy tầng. Ta kéo Thương

Âm lên tận đỉnh tháp, ngồi trên lớp ngói mặc cho y bào bị gió thổi tung bay, nhìn ra xa là kinh thành dưới màn đêm

“Ngươi lần đầu tiên lên nơi cao như vậy, chắc sẽ không ngã chứ?” Hấn sống chết cầm lấy một bên tay áo của ta, gồng mình cố gắng trấn định trông thật đáng yêu. Ta liền đỡ lấy thân hấn

“Bên trong hoàng thành mà còn lở mống như vậy. Mẫu Đơn, gan ngươi cũng thật là lớn”

“Sợ cái gì, ta cũng đâu phải là người”

Hấn chớp chớp mắt. Xem ra ở chỗ này không chịu nổi cảm giác trôi nổi lạnh lẽo, liền điều chỉnh lại tư thế, tay chân dựa vào mái hiên thượng, ánh mắt hướng vào khoảng không xanh biếc. Chân trời vừa sâu xa lại rộng thênh thang

Ta cùng hấn ngồi yên lặng trong chốc lát, liền chỉ chỉ về hướng đối mặt mình, “Kìa, đến rồi”

Đường chân trời hắc ám chậm rãi hé ra vài tia sáng màu *trần bì*, giống như màn đêm bị ngăn cách bởi ánh sáng từ một cây nến. Những tia sáng màu trần bì ngày càng sáng ngời, nhuộm dần, cắn nuốt màn đêm. Cuối cùng mở ra những đám mây bông sáng quắc màu đỏ, mờ mịt mông lung chiếu sáng cả một khoảng không (*trần bì: màu vỏ quýt*)

Sáng sớm

Ánh sáng như viên kim cương có sáu mươi tư mặt, bắn ra bốn phía tung tóe. Ánh sáng màu trần bì ngày càng khuếch trương, chói lọi, làm cho màn đêm ngày càng mỏng dần, loãng dần, ánh mặt trời nhợt nhạt như bị ngâm dưới nước thông thả nổi lên

Thiếu niên bên cạnh sườn mặt bị kim quang chiếu rọi, anh tuấn giống như thần linh được tôn thờ, vô cùng tôn quý. Hấn nhìn về nguồn sáng phía xa có chút xuất thần, biểu tình không rõ ràng

Ta nhìn hấn, mới nói: “Chỗ cao tốt lắm đúng không? Được là người bao quát thiên hạ, ngắm nhìn cảnh sắc đẹp nhất, nắm trong tay thứ tốt nhất”

Lông mi hấn run rẩy, vẫn nhìn phương xa. Một lát sau liền chậm rãi quay đầu, có chút nghi hoặc, một lúc sau nữa mới hơi giật mình, dường như có gì đó đè nén

“- ngươi biết chuyện?”

“Ừ” Ta nhìn hấn cười, lấy tay xoa mặt hấn. Lần này hấn không né tránh, “Dù sao thì đây là quyết định của cha ngươi, ngươi không liên quan”

Hấn trầm mặc trong chốc lát, “Hiện giờ quân vương ngu ngốc hết chỗ nói, hoạn quan tàn sát bừa bãi, quốc khó thiếu hụt” Hấn cúi đầu nhìn xuống dưới chân, hoàng thành đang dần dần được sắc trời chiếu sáng. “Phong cảnh bình an này không biết có thể duy trì được đến khi nào”

“Cho nên cha ngươi muốn chiếm lấy ngai vàng, thay đương kim hoàng đế an bài?”

Hấn mặt nhăn mày nhíu, bộ dáng có chút bất mãn: “Mẫu Đơn, sao ngươi có thể nói như vậy?”

“Ta không phải người đương thời, nói gì linh tinh ngươi đừng để trong lòng, muốn nghĩ như thế nào thì nó là như thế” Quyền thế tài phú, vô thượng vinh hoa, ai không muốn. Từ xưa đến nay mấy lần triều đình đại biến, đôi chủ cũng đều vì lý do như vậy, “Có chuyện cần ta sẽ giúp ngươi, ai bảo ta lại là tiểu nương tử của ngươi cơ chứ?”

Trên mặt hấn cứng đờ. Ta đầu tay áo cười hi hi, mềm mại chỉ xuống dưới khoảng không, không chút để ý nói: “Dù sao ngươi cũng nên nhìn cho kĩ, chỗ cao rất đẹp rất tốt, nhưng nếu ngã xuống, có được ngai vàng hay không cũng đều không tốt”

Hấn nói: “Ta biết”

“Từ chỗ cao đó ngã xuống, chính là nơi đến cả ánh nắng mặt trời cũng không thể chiếu tới”

“Mẫu Đơn, ngươi lại nhiều lời”

Ta lại ha hả cười, “Vậy nếu phụ thân ngươi lên làm hoàng đế, ngươi sẽ làm thế tử. Như vậy có thể thú thật nhiều thế tử. Ngươi nói quân vương có thể thú nhiều thế tử mà”

Hấn ghen một chút,...sau một lúc mới không tự nhiên nói: “Ta cũng chẳng hiểu ta bị sao nữa, cùng lão yêu bà nhà ngươi nói nhiều như vậy”

“Bởi vì ngươi thích ta”

“Nói bậy”

“Hừ”

Ta để ý vấy rồi đứng dậy. Trời đã hoàn toàn sáng. Thái giám tí nữ dần dần đi đi lại lại như thói quen đưa đồ vào hoàng cung

“Chúng ta trở về thôi”

Dẫn hần trở về, hần nhẹ nhàng đáp lên mái ngói trên gian phòng. Thị nữ gọi hần rời giường cũng vừa đến, hần liền sớm đi vào nhà

Thương Âm là con trai tướng quân, võ công đương nhiên rất tốt. Thấy hần nhẹ nhàng rơi xuống, thân nhẹ như chim yến, tư thế lưu loát, không khỏi vừa cười vừa đứng dậy

Hần xoay người ngẩng đầu nhìn ta đang cười, mặt nhẵn mày nhíu. gương mặt thiếu niên bỗng hóa thành lão ông khinh thường, “Ngươi tại sao lúc nào cũng cười”

“Ta gặp ngươi liền cao hứng cười, không được sao?”

“Vậy ngươi vì sao...” Hần hơi cúi mặt, thu hồi ánh mắt, “Mỗi năm đến có một lần?”

“Chắc, luyện tiếu hà?”

“...” Hần mặt lại đen. Ta nhất thời hiểu được vì sao mặt Tiểu Hắc lại thường xuyên đen như vậy

Ta ngồi liền loạng choạng chân, hần nói: “Ngươi tại sao không chịu xuống dưới? Đỡ khiến người ta phải nhìn”

Ta nhìn hần: “Ta sẽ thay ngươi nhận hết mất mặt”, cười nói, “Ai da cao như vậy nhảy xuống, ngươi phải đỡ ta, ta rất nặng đó”

Mặt hần lại nghiêng chặt, đi lên. Y hệt như bốn năm trước

Hần còn chưa kịp trả lời ta đã tự giác nhảy xuống, dạo quanh hần một vòng, cười tủm tỉm

“Mẫu Đơn” hần mặt không thay đổi nói: “Ngươi cười như vậy phần trên mặt rơi hết xuống”

Ta khụ một tiếng, “Ngươi còn nói chuyện khó nghe như vậy, có phải ngươi rất thích làm nữ tử khóc. Ngươi về sau chính là phải ba nghìn hậu cung, thật là mơ mộng”

Hần tiếp tục mặt không đổi, mắt đen đen, lông mi cũng đen đen

“Ta chỉ cần một người”

“Hà?”

Ta cũng nên cân nhắc về Phong Đô thu hồn, đi thăm phụ thân bên đó một chút. Hần cúi đầu, khuôn mặt thiếu niên tuấn tú lại trầm tĩnh nhìn xuống dưới, ánh mắt lạnh lẽ nhìn ta

“Mẫu Đơn, một người là đủ rồi”

*****

Khi ta quay lại tìm Thương Âm thì hần đã không còn ở trong tướng quân phủ đọc sách luyện chữ nữa

Biên quan chiến loạn, hần phải đi sa trường. Kèn kị binh cao chót vót, kiếm giáo đan qua đan lại tạo nên bức họa *huyết tinh*. Ta thấy hần vượt qua biên ải, đi qua dòng sông đã đóng băng vừa sâu vừa lạnh giá, ánh trăng chiếu sáng khiến cho mặt sông băng ngân quang lấp lánh (*huyết tinh: máu*)

Tuyết rơi dày đặc. Thiếu niên mới mười bảy tuổi, khuôn mặt anh minh tuấn tú, thân hình cao ráo rất có khí chất, vô cùng có hương vị nam nhân, khoác lên mình khôi giáp cùng đại y. Ban đêm, ánh lửa sáng quắc hắt lên bức trường, chỉ có duy mình hần. Hần ngồi trước, chăm chú nhìn bản đồ Trường Giang và Hoàng Hà, ngón tay thon dài khoát lên cạnh bàn

Ta lướt qua gác trướng doanh mà bay vào. Trên bàn có trải một bộ lông mãnh thú vô cùng mềm mại. Ta nhớ không nhầm thì đây là do hần lúc mười ba tuổi trực tiếp bắn hạ mãnh thú. Ánh sáng từ nến tinh tế tỏa lên người hần. Hần một tay đặt trên bàn gỗ, tay còn lại chống cằm, ngửa đầu chớp mắt liền nhận ra

Thấy tầm nhìn bên cạnh bị thừa ra một thứ, hần lại nhìn vào bản đồ để phục hồi tinh thần. Ánh mắt của hần lại dừng ở ta, rất lâu, trên mặt không có mấy biểu tình. Ta tiếp tục chớp mắt, làm vẻ cô gái thanh thuần khờ dại nhìn hần. Sắc mặt hần có chút biến đổi, cuối cùng liền thờ dài, xoay người rút ra một chiếc áo da hổ lông xù khoác lên người ta

Ánh nến bị gió phe phẩy liền nhảy lên

Hần liền ra song chường vào hai vai của ta, ánh mắt công bằng, đánh xong rồi, lại ngừng một chút. Hai tay chậm rãi đặt trên vai ta, thật ấm áp. Ta nghĩ, cuối cùng hần cũng nghĩ đến ta rồi sao, thiếu niên ơi thiếu niên, rốt cuộc ta và ngươi cũng có tiền triển rồi...

Sau đó, hần dùng lực bóp

“À!”

Ta hét lên, vô cùng mê lương ai oán

Ngoài cửa binh lính nghe thấy liền vén rèm tiến vào, nhất tề ngẩn ra, “Thiếu tướng... này?”

Thương Âm một thân quân phục, sắc mặt lạnh tanh ngồi trên *thập*. Ta ôm hai vai ngồi dưới đất nức nỏ, quần áo xộc xệch, chính là bộ dạng vừa bị khinh bạc. Ngoài việc nước mắt ròng ròng nhỏ xuống, mắt ai oán trừng hẳn ra thì trên người còn khoác áo da hổ vô giá, bên dưới chỉ độc một cái váy mỏng (*tháp: giương*)

Dù thế nào trông cũng không ổn

Thương Âm giương mắt nhìn binh lính: “Làm sao?”

Binh lính tròn mắt há mồm nhìn ta, chính là muốn biết yêu nghiệt phương nào dám đến câu dẫn thiếu tướng đại nhân người gặp người thích, hoa gặp hoa nở của họ, qua một lát mới lắp bắp nói: “Thất, thất lễ, thuộc hạ mới vừa rồi không thấy vị cô nương này đi vào đây...”

Thương Âm tiếp tục lạnh lạnh nói: “Là ta mang đến”

Ta lập tức thu hồi nước mắt, nhìn về nhị vị binh lính cười quyền rũ

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Con người khi chết đi, yêu và hận và vân vân, sức mạnh gì cũng không còn, vì họ biết những thứ đó giờ đã không c❖

Binh lính tròn mắt há mồm nhìn ta, chính là muốn biết yêu nghiệt phương nào dám đến câu dẫn thiếu tướng đại nhân người gặp người thích, hoa gặp hoa nở của họ, qua một lát mới lắp bắp nói: Thất, thất lễ, thuộc hạ mới vừa rồi không thấy vị cô nương này đi vào đây...”

Thương Âm tiếp tục lạnh lạnh nói: “Là ta mang đến”

Ta lập tức thu hồi nước mắt, nhìn về nhị vị binh lính cười quyền rũ

Binh lính ghen lời, tròn mắt mở lớn hơn nữa, gân xanh trên cổ và trán đều sưng sưng giật giật. Đây chẳng phải là chuyện *bát quái* cầu huyết khiến người ta sưng sưng mà trào máu hay sao. Ta tin chắc là hai người kia đang hận không thể lập thêm đôi cánh mà bay lập tức về doanh trại, cùng các huynh đệ bàn tán câu chuyện nóng hổi kia. “À, t-t-tại hạ xin cáo từ, đại nhân ngài... cứ tiếp tục” (*bát quái: chuyện tán dục, chủ đề bàn tán*)

Nói xong, xôn xao một hồi liền vén màn lên, ánh sáng trên nền lại nhoáng một cái

Trương bồng lại trở nên tĩnh lặng. Ta xoa xoa vai, chuẩn bị trừng mắt nhìn hắn, nào ngờ hắn đã tiến đến bên cạnh ta, đưa tay thắt lại áo choàng cho tử tế (*trương bồng: lều vải*)

“Trời lạnh như thế, không muốn sống nữa sao” Thanh âm hắn thay đổi, có chút trầm, lại đặc biệt dễ nghe

“Lão yêu bà ta không sợ lạnh” Ta ha hả cười, nhìn lại trang phục đơn bạc của mình. Thương Âm đứng ngay trước mắt, mặt mày ngũ quan như vậy, nếu theo trí nhớ của ta thì chỉ vài năm nữa bộ dạng của hắn sẽ giống y hệt như khi ta gặp hắn lúc 700 năm trước

Cũng là lúc hắn và ta một kiếp chia lìa

“Vừa nãy ngươi làm gì vậy, ngày mai cả quân đội sẽ truyền tai nhau chuyện hay ho của ngươi. Ai da ai da, quân doanh dưới tuyết, thiếu tướng cùng nữ tử thần bí, ai da ai da...”

Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ lại cứng nhắc. Ai ngờ hắn lại yếu ớt liếc mắt nhìn ta, không hề có biểu tình gì khác, nhìn từ đầu đến chân ta một cái, sau đó quay sang sờ sờ bình rượu. Hắn chân chờ một chút, rồi đi ra cửa phân phó thuộc hạ đun nước pha trà

Ta ngồi bên cạnh, áo da hắn thắt cho ta quá chặt, “Ta uống rượu cũng không sao mà”

Hắn không nghe thấy gì, trở lại chỗ ngồi giờ cuộn tranh ra, “Nữ hài tử không được uống rượu”

“Hả, sao ta lại biến thành nữ hài tử rồi?” Không phải lão yêu bà sao

Hắn lại không nói, môi hơi hơi hé mở

Ta liền chạy đến bên người hắn, xem xét xem xét bản đồ về toàn núi tuyết hiểm trở, “Ngày mai chắc hẳn là người sẽ ra trận?”

“Ừ”

“Người sẽ không chết, người sẽ thắng” Ta cười cười, “Tin ta”

“Ta biết”

“Sao người biết?”

“Ta sẽ không thua”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn. Đôi mắt đen của hắn lóe lên, như hỏa quang trên mặt hồ trong đêm tối

A, đúng rồi

“Hoàng Thượng điều người với tướng quân đi xuất quân chinh chiến là vì muốn phòng ngừa các người tác loạn, thừa dịp lúc này thu thập binh lực của Ngự lâm quân rửa sạch nội bộ triều đình. Thực ra dọc biên giới phương Bắc này chỉ có mấy tiểu quốc nhỏ, lại vô cùng phục tùng, không cần phải... thống nhất”

Hắn thay đổi nét mặt, “Người nghĩ rằng ta không biết sao” Biểu tình vô cùng khinh thường

“Cha người cũng thật âm hiểm” Ta nói một câu, nhớ lại bộ dáng thống khổ của tướng quân nắm tay quận chúa. Khi đó hắn vẫn còn là nam nhân tướng quân, anh tuấn tiêu sái, mười mấy năm sau đã trở thành đầu trọc mặt phệ. Mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ nhưng lại khiến cho đế vương tâm sinh sợ hãi

Yên hoa dịch lãnh, nhân sự nan phân (Mây khói ôn hòa, thế sự khó đoán)

Ta nghĩ đến đây liền nhanh chóng nói, “Người đến tuổi cha người nhất định phải giữ được dung mạo xinh đẹp này, bằng không các nương tử của người nhất định sẽ khóc thét”

Thương Âm không trả lời, đem bản đồ nhìn trong chốc lát rồi lại thu lại. Ta ngồi bên cạnh hắn, hắn tự nhiên thuận tay vươn ra sờ sờ khuôn mặt của ta, vô cùng nhẹ nhàng

“Làn này không thoa phấn nữa sao?”

Ta ngẩng mặt. Hắn dù có ngồi cũng cao hơn ta thật nhiều. Từng mảnh ánh sáng lọt vào mắt hắn, lông mi dài thật dài. Dung nhan tuấn lãng sắc bén, bờ vai dài rộng

“Đúng vậy. Người bảo ta thoa phấn trông rất khó coi”

Trong con người xinh đẹp của hắn phản chiếu bóng hình Chiêu Cẩm công chúa, đẹp như vậy, cần gì phải trang điểm cơ chứ

Ta phải ngay suy nghĩ đó đi, liền động động bả vai, “A, vừa rồi người bóp đau quá đi mất, nhất định là thâm tím rồi, người là đồ bạo quân” Thực sự vẻ mặt đần độn của hắn rất buồn cười, ta ra vẻ đau đớn nói nhỏ rồi lườm hắn một cái, xoa bả vai. Hắn sợ run một chút, rồi chậm rãi nở nụ cười

Thoáng cái như xuân về hoa nở, ta có chút thích ứng không kịp, ngẩn ngơ. Cả đời hắn đều chung cái bộ mặt đáng ghét ra, bây giờ lại cười như vậy, lòng ta giống như *thiếu nữ đôi mươi* tâm thương, không hiểu sao có chút vui mừng một lát. Thế nhưng phiên muộn lại nắm chặt lấy khóe miệng ta, không sao cười nổi. Ta giấu tâm tình trong lòng, lờ ra một bọc giấy (*nguyên văn là thiếu nữ hai tám, nhưng mình nghĩ đã hai tám thì còn gì là thiếu nữ nữa nên đổi thành đôi mươi, hi vọng không thay đổi ngữ nghĩa quá nhiều ^^*)

“Này, bánh ngó sen hoa đào”

Ta nói: “Sinh nhật vui vẻ”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-2: Con người khi chết đi, yêu và hận và vân vân, sức mạnh gì cũng không còn, vì họ biết những thứ đó giờ đã không c❖

**Lời của editor: Phần còn lại của chương 8 đây nhé mọi người ^^*

Quay về Phong Đô, ta chậm rãi bước đi. Hình ảnh Thương Âm tươi cười trước mặt ta mờ mờ ảo ảo. Đi tới đi lui lại tới chân cầu Nại Hà, cây cối âm u bị bao phủ bởi sương mù, một đám âm linh yếu ớt phiêu nổi trên cầu, Mạnh bà bà đứng trên đài vô cùng bận rộn, không gian im ắng

Ta cúi đầu nhìn vào dòng Huyết Hà vọng xuyên. Vọng xuyên này, sinh linh nào rơi vào cũng sẽ *hồi phi yên diệt*, huống chi là hồn phách của đứa trẻ mới sinh kia. Mặt sông tĩnh lặng phản chiếu khuôn mặt đã được giải trừ thuật dịch dung. Khuôn mặt này, cả đời hắn cũng không có cơ hội gặp lại (*hồi phi yên diệt: hồn phi phách tán*)

Năm đó hắn còn không biết đứa trẻ sinh ra là nam hay nữ. Ta liền nhếch mép cười, nhớ rõ khi hoài thai vẫn còn mong đợi đứa trẻ là nam, vì chỉ có vậy người nhà hắn mới chấp nhận. Lúc đó ta còn nghĩ Thương Âm là con nhà phú quý

Hắn lại muốn con gái

“Có một tiểu Mẩu Đon, thật tốt” Lúc đó hắn cười, “Ta có thể nhìn thấy Mẩu Đon trước đây lớn lên, ta có thể yêu thương nó, thật tốt”

Bây giờ nhớ lại, toàn là giả dối, ta nhớ rất rõ

Ta còn nhớ rõ hắn đã bỏ lại ta ra sao. Khi cái thai được *chín tháng*, đột nhiên một nam đồng áo trắng xuất hiện, tiên khí lượn lờ, tay áo tung bay, tóc màu trắng bạc quanh quần trước mắt (*nguyên văn là thập nguyệt – mười tháng nhưng mình đã chỉnh lại*)

“Cô nương, tại hạ là Thái Bạch tinh quân, phụ trách việc *chưởng quân* tài sản của thiên hạ” (*chưởng quân: quản lý*)

“Người sẽ không quay lại, người cũng biết nam nhân bên cạnh người là ai chứ?”

“Người là thiên cung thái tử Trọng Lam, tương lai sẽ là đế quân chưởng quân tam thiên lục giới, hạ phạm chi để vui thú nhân hạ chút thôi. Cô nương hãy tự giải quyết cho tốt”

“Người là thượng thần tôn quý nhất, niên thọ mấy ngàn năm, sao có thể có tình cảm thật tình với một phạm nhân nữ tử chốn nhân gian hồng trần cơ chứ?”

“Bản tiên tới lần này là mong cô nương suy nghĩ, đừng nhớ nhưng người nữa. Mau tìm người khác mà gả. Bản tiên sẽ ban cho cô nương thêm tài lộc, phù hộ cho cô thêm nhiều phúc”

Ta ngồi nghỉ bên dòng vọng xuyên một lát, nhìn chăm chăm nước sông không chớp mắt rồi xoay người tới Diêm La thập điện

Ta thăm hỏi không biết Thương Âm đã phạm gì vào thiên giới luật

***

Chiến tranh diễn ra dai dẳng suốt một năm, cuối cùng cũng kết thúc

Ngày Thương Âm ra trận, gió tuyết nơi biên ải lại bắt ngừng thổi

Cánh đồng tuyết mênh mông vô bờ đầy đất đỏ đậm. Xác chết của quân sĩ như những chiếc lá khô tàn lụi co quắp. Những chỗ đất trống chỉ toàn một màu đỏ như máu. Ta đứng ở trên không, mọi thứ như bị nghiền nát. Binh khí lẫn lộn như bị ngấm trong lớp máu phủ trên tuyết

Chinh chiến nơi biên ải thực chất chỉ là trò bịp bợm. Đại quốc hoàng đế trong đêm cấp tốc gửi thư tin sang nước láng giềng, liên thủ bình định nội loạn, thống nhất giang sơn, gửi hân ra ngoài này chỉ để nguy trang. Mục đích chính là để diệt trừ hân tại nơi biên ải lạnh lẽo này. Trận chiến nơi cửa khẩu vừa kết thúc cũng có nghĩa là hoàng đế đã thanh rửa xong triều đình

“Kết quả là *tiền hậu giáp kích* đều rất vất vả” (*tiền hậu giáp kích: từ đầu đến cuối*)

Ta ngồi trên tán cây mọc trên cánh đồng tuyết, chống đầu nói, cuối tầm mắt kia chính là chiến trường đầm máu

Dưới tàng cây, nam nhân ngồi trên mặt tuyết, vì miệng vết thương đau đớn mà hơi thở hỗn hển hỗn loạn, môi mỏng tái nhợt hơi hơi mở ra. Áo choàng màu đen bị nhiễm máu tươi khô mà nhìn ra được. Một cơn gió lạnh nổi lên, khiến cho bông tuyết tinh tế đáp trên áo giáp của hân

Hắn ngửa đầu tựa vào thân cây. Ánh mắt sắc bén trên chiến trường bỗng chốc trở nên nhu hòa, con ngươi đen như mực âm trầm mở ra, bao xung quanh là những lọn tóc thấm đầy mồ hôi lạnh

Hắn nhìn ta đang ngồi trên cây, “Vì sao lại cứu ta?” Thanh âm này, cùng với trận bão tuyết thật giống nhau, sắc lạnh

“Ta là nương tử của người, sao ta không thể cứu người?” Ta đem chân vẩy vẩy

Đại quốc hoàng đế rất lợi hại, không biết đã can thiệp như thế nào, cuối cùng lại lợi dụng địa hình núi sâu của tiểu quốc này mà vận dụng bí pháp diệt toàn bộ đội quân, *cửu li hàn thiên trận*. Người rơi vào trận pháp này máu sẽ lập tức đóng băng, bị ảo ảnh của băng tuyết giết chết trong nháy mắt. Bí pháp này đã nhiều năm rồi chưa thấy. Người bày ra trận pháp này nhất định không thể xuất phát từ bên ngoài được, thật là khiến người ta muốn ngả mũ

cúi chào (*cửu li hàn thiên trận: chắc là tên trận pháp chẳng?*)

“Bọn chúng dùng kỳ thuật, đương nhiên ngươi sẽ thua, không cần phải nghĩ linh tinh” Đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn, lòng tự trọng vô cùng cao, lại cố chấp (*kỳ thuật: thuật hiểm*)

Hắn nhắm mắt lại trầm mặc, sắc mặt trắng bệch, ngực hơi hơi phập phồng

Sau một lúc lâu, hắn lạnh lùng nói: “Không cần ngươi đến cứu”

Ta là người đã lôi hắn ra khỏi đồng thi thể ngoài chiến trường kia, đã thế còn trị thương độ khí cho hắn, tưởng việc ý dễ dàng lắm chắc? Bây giờ hắn tỉnh dậy lại giận ta, giận ta không để hắn chết cùng quân lính. Nói đùa chứ, hiện tại hắn coi như đã chết rồi, Chiêu Cẩm công chúa đi mà tìm tình lang khác đi!

“Ai u, vậy thì ngươi quay về cái chiến trường kia nằm đi? Nhanh lên, bây giờ ngươi vẫn còn đủ sức đấy”

Mặt trắng của hắn dần dần đen lại

Ta cười khanh khách đứng dậy, nhảy xuống, liếc mắt nhìn Thương Âm đằng sau, “Trận pháp bên đó vẫn còn, ngươi nên nắm chặt lấy ta một chút”

Cúi xuống sờ sờ trán của hắn, hay thật, trán hắn đang nóng như thiêu như đốt thế này

Thương Âm nhìn ta chăm chú. Thấy hắn chuyên tâm như vậy, ta liền cười

Một lát sau, hắn thấp giọng nói: “Mẫu Đơn”

“Ừ?”

“Ngươi đã nói là ta sẽ thắng”

“Đúng vậy”

“...”

“Ngươi còn di chuyển được không, để ta cõng ngươi” Ta ngạo mạn chậm rãi trả lời hắn, “Phải, chỉ cần ngươi còn sống là còn có hi vọng. Một ngày nào đó ngươi sẽ giành được thắng lợi, có thể nhìn về phương xa, tương lai sáng ngời phía trước. Huống hồ nhân sinh của ngươi đã được định đoạt để chiến thắng. Không giống như những người chết kia, bọn họ vĩnh viễn sẽ chỉ tồn tại trong quá khứ. Tương lai của họ chính là bên kia cầu Nại Hà phủ đầy sương mù đầm máu. Con người khi chết đi, yêu và hận và vân vân, sức mạnh gì cũng không còn, vì họ biết những thứ đó giờ đã không còn thuộc về mình”

Hắn không nói chuyện, chỉ nhìn ta. Đồng tử màu đen như được phủ một làn sương

Lúc ta còn sống chưa bao giờ được nhìn thấy hình ảnh Thương Âm mặc áo giáp. “Bây giờ cũng đã được nhìn thấy rồi, coi như đã thỏa được một ước nguyện khi còn sống đi”, ta nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-1: Còn chưa nói xong, mắt đã tối sầm, trên môi mềm nhũn

Việc phá trận cũng tốn của ta một chút khí lực. Thân là quý sai, ta có thể ra vào trận pháp không thành vấn đề. Chẳng qua nếu muốn mang thân thể bị thương của Thương Âm đi ra ngoài sẽ phải uống chút thời gian. Thương Âm bị thương nặng, thể lực cạn kiệt, ta phải tốc chiến tốc thắng

Người thi thuật là một nữ nhân, mặc trang phục nữ tử của nước khác, vô cùng mỹ lệ, giống như hoa nở trên tuyết. Mặt mày đẹp đẽ, nói thẳng ra là rất xinh đẹp, mắt vàng như mèo nhưng con ngươi lại xanh biếc. Phong thái dị thường này chắc chắn không phải là người Trung Nguyên

Đằng sau nàng ta là một sườn núi. Dưới sườn núi đó hẳn là bộ lạc của nàng ta. Tóc của nàng ta được tết lại, tung bay trong gió

Nhìn thấy ta, nàng lấp bắp kinh hãi, “Ngươi...” Lại giật giật lông mày, ánh mắt hướng sang phía Thương Âm, đảo qua một vòng nhìn trang phục của hắn, “Người đó là Lung quốc tướng quân?”

“A, đúng vậy” Ta trả lời. Thương Âm lập tức trừng mắt nhìn ta. Ta nhún nhún vai, nói cho nàng ta biết cũng chẳng sao. Dù gì người này cũng đã từng đánh nhau với Thương Âm

Kết quả là ta và nàng ta lại đánh một trận. Nàng ta có nhanh nhẹn cỡ nào đi chăng nữa cũng chỉ là một nha đầu phạm nhân 20 tuổi, ta dù không được việc nhưng ít ra cũng là quý sai tu vi 700 năm

Ta vốn tưởng rằng kết cục đã rõ ràng. Hỏa diễm thiêu đốt, bắn ra *hỏa tinh tử* làm cho đèn lồng mẫu đơn sáng quắc. Trên mặt đất, dây leo uốn lượn, một cánh hoa nở ra, nhìn bằng mắt thường cũng thấy rằng nữ tử dị quốc đã bị dây leo bao phủ (*hoả tinh tử: đóm lửa sáng*)

Trên bầu trời, gió tuyết bao phủ bỗng chốc hóa thành hư vô

Mẫu đơn trời sinh thích máu người. Ta là quý sai, không thể tự tiện sát hại phạm nhân làm rối loạn mệnh đồ. Đóa hoa bám lên người nữ tử, đâm vào da thịt, đang chuẩn bị cắn một cái thì bị ta cầm đèn lồng kéo kéo, làm cách ra một khoảng. Hiện tại trận pháp đã bị phá giải dễ dàng rồi, ta cũng không nên tàn nhẫn ăn thịt nàng ta. Huống hồ bộ lạc của nàng ta không chừng đang có cứu viện trên đường tới. Tốt nhất vẫn là đánh ngất nàng ta cho nhanh chuyện rồi mang Thương Âm rời đi

Nào ngờ nàng ta phun ra một ngụm máu lạnh, run rẩy vươn tay, kết ấn. Trong phút chốc, linh khí dập dờn thoát ra thành một vòng *huyết vụ* làm chấn động. Cuồng phong gào thét trên không trung, hoàn toàn thay đổi cục diện (*huyết vụ: có thể hiểu đại khái là máu*)

Ta giương mắt nhìn. Mãnh thú cao tám thước, cả người lông trắng, hàn khí dày đặc, răng nanh sắc nhọn

Đại khái đây là thần thú ngự trên núi tuyết gì gì đó. Mỗi nước mỗi bộ lạc có tín ngưỡng không đồng nhất, ta cũng không biết giữa đường lại chạm trán thần thú thế này. Cô nương trước mặt này có lẽ là thánh nữ của bộ lạc gì gì đó, gọi cả thần thú ra thế này, e sẽ sớm tổn mệnh

Thần thú rít gào một trận, núi cao liên chấn động. Ta che che lỗ tai, quyết định dùng chuôi dao đánh hôn mê Thương Âm. Những chuyện sắp diễn ra, tốt nhất là không cho hắn thấy

Chỉ nghe thấy nữ nhân kia cất giọng khàn khàn, hét to, “Mã Gia ta tuyệt đối không thể để các ngươi trở về! Hắn-“ Nàng ta mở to đôi mắt âm thầm nhìn Thương Âm, “Lời tiên đoán của trưởng lão đã nói... Hắn không thể quay về Trung Nguyên-Tính mạng các ngươi nhất định phải nằm lại đây”

Ta nhìn khuôn mặt nàng ta, chính là nét mặt bi thống không cam lòng, rất thật tình

Giải quyết được thần thú, cũng tương đương với lệ quý tu vi 80 năm, vô cùng vất vả

Đem Thương Âm an bài ở một nơi tránh gió xong xuôi. Đèn lồng mẫu đơn trong tay liền biến thành trăm hồn kiếm, lóe lên ánh sáng tinh tế, vỏ kiếm màu đen, trên chuôi kiếm có hoa văn mẫu đơn vô cùng sống động. Ta chữa kiếm xuống mũi chân rồi vút mạnh lên trời. Hoa văn từ làn váy bắn ra ánh sáng thiêu đốt vô cùng tiên diễm, đôi chân uốn lượn khiến váy bập bênh, *hồ điệp* theo đó bay ra, kiếm quang hướng thẳng đến đầu linh thú (*hồ điệp: bướm*)

Đến khi hạ xuống đất, làn váy đã quay trở lại thành màu đen. Ta lắc lắc kiếm, huyết châu thừa thốt rơi xuống tuyết, điểm xuyết như hoa mai *thù du* (*thù du: một loại thảo mộc, cây thù du*)

Nâng mắt, linh thú kia da dày thịt béo, một kiếm kia chỉ tạo thành vết thương dài, nhưng như thế đã là quá đủ

Từ vết máu kia sinh ra từng đóa mẫu đơn, cánh hoa nở ra vừa diễm dúa vừa tiên diễm, thềm khát máu, tỏa ra ánh sáng ung dung hoa lệ, không ngừng lan ra, cùng với *chạc cây* bao chặt lấy *thực cốt* để hấp thụ (*chạc cây: cành cây, thực cốt: xương thịt*)

Ta điều hòa hô hấp, lại đánh tới

Bị ta đuổi đến vách đá trơn trượt, thần thú cuối cùng cũng tiêu tan. Ta ho ra mấy ngụm máu, coi như để ổn định nội tức đang hỗn loạn. Không ngờ ở đâu ra lại có một cái móng vuốt bay đến, làm ta lao thẳng vào núi. Ta đau đớn nhếch miệng, phát vừa rồi làm cho nội thương tổn thương nặng hơn, nguy hiểm

Cách đó không xa, nữ tử dị quốc nằm phủ phục trên mặt đất thở dốc. Hoa mẫu đơn bám trên người nàng ta đã héo thành màu khô vàng. Gió tuyết đã ngừng. Ta liền băng bó ngực mình rồi ngồi tựa vào phía sau. Kì thực ta cũng muốn cứu nàng ta, nhưng nàng ta vì triệu hồi thần thú mà lấy *duương thọ* ra đánh đổi, ta không thể giúp được (*duương thọ: tuổi thọ*)

Nàng ta hấp hối, mở long mi thật dài, nheo nheo mắt, mơ hồ nhìn thấy ta đứng trước mặt

Một thân hắc bào, ta đã trở lại bộ dạng gốc của mình

“Ngươi yên tâm, linh thú các ngươi thờ cúng chưa chết. Thần thú ngàn năm đương nhiên ta đánh không lại, chẳng qua ở nhân gian năng lực sẽ yếu đi, ta chỉ bắt nó quay về mà thôi. Nhưng còn ngươi, hà tất phải vậy?” Ta ngồi xuống, vén lấy mái tóc thâm đen mở hói của nàng ta, “Như vậy ngươi đã đánh mất mạng của mình, rất nguy hiểm. Ngươi là nữ hài tử, đến nam nhân yêu mến có khi cũng còn chưa có. Kiếp tiếp theo đừng có như vậy. Hồn của ngươi, ta nhận”

Nói xong liền đưa đèn lồng mẫu đơn ra, ánh sáng màu vàng bên trong chậm rãi sáng lên

“... Quả nhiên ngươi chính là...”

Nàng ta nhẹ nhàng nói những lời vô nghĩa, thông thả trừng mắt nhìn, một nửa mặt vui dưới tuyết. Ta đem ánh mắt hướng theo đèn lồng nhìn theo nàng,

“Phải, người muốn nói gì?”

“Hắn... Không thể quay về Trung Nguyên... Lời tiên đoán đã nói rồi...” Nàng ta nhắm mắt, “Ta cầu xin người... Đừng đem hắn về, đừng mang tướng quân về... Nếu không, giang sơn khắp nơi sẽ có gió tanh mưa máu... Tộc nhân của ta, sẽ vì hắn mà chết...”

Ta dừng dừng tay. Diêm Vương phụ thân khi đó nói ta sẽ gặp không ít gian nan. Ngực ta đau nhói, có lẽ là nội thương phát tác, nhất thời hoảng hốt, hầy còn nói, “Đây là số mệnh, người không thể thay đổi. Huống hồ, việc này không liên quan đến ta”

Con người trong mắt nàng ta liền hóa tro tàn, qua một lát liền nhắm lại. Ta để đèn lồng trên đầu nàng chuyển động một vòng. Hình hoa mẫu đơn trên đèn lồng thân nhiên nở rộ, đèn sáng

“Đẹp quá... Mẫu Đơn”

Câu nói cuối cùng của nàng ta phiêu trên tuyết. Ta đi ra xoay mặt của nàng ta ngay ngắn một chút. Khuôn mặt xinh đẹp, khoe miệng có ý cười âm đạm

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-2: Còn chưa nói xong, mắt đã tối sầm, trên môi mềm nhũn 2

Xong việc ta đi tìm Thương Âm. Hắn còn đang nằm sau vách đá chắn gió, chưa tỉnh lại. Khi này ta xuống tay hơi nặng chút. Huống hồ thể lực của hắn đã chống đỡ hết nổi, cho dù có pháp lực của ta che chở tâm mạch nhưng sờ lên vẫn thấy người lạnh băng

“Này, Thương Âm”

Ta quỳ trước mặt hắn, ngón tay mon trón khuôn mặt nhăn nhó của hắn

“Này Thương Âm”

“Thương Âm”

“Tên chết tiệt này...?”

Kêu thế nào cũng không tỉnh

Nếu bây giờ hắn tỉnh dậy, hắn sẽ nhìn thấy Mẫu Đơn thật sự. Mẫu Đơn người đã lãng quên, Mẫu Đơn người đã bỏ rơi

Nếu người mở mắt ra, có thể kêu được tên của ta, ta sẽ không đầu thai. Khuôn mặt này sao có thể so được với Chiêu Cẩm công chúa chứ. Lại một lần nữa, ta cảm thấy nên dừng lại

Ta cời lấy áo choàng trùm lên hắn, vươn người, hướng xuống bộ lạc dưới sườn núi kia, nhảy xuống

Tốt rồi

Ta an bài cho Thương Âm thật cẩn thận, nghĩ đến việc người của triều đình sẽ sớm tìm tới đây liền lập tức rời đi, ở nơi sát ranh giới với bộ lạc. Trước khi đi ta sờ sờ má hắn, không còn mềm mềm như hồi trước nữa

Lời nói của Diêm Vương phụ thân giờ vẫn còn văng vẳng bên tai ta

Khi đó ở giữa đại điện, bóng đêm yên tĩnh, Diêm Vương hít mắt vuốt râu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới nói, “Ma chướng”

“Cái gì?” Ta tưởng mình nghe nhầm. Ta dù đã 700 năm tuổi, nhưng lỗ tai ta không đến nỗi nghe không rõ như vậy chứ

Diêm Vương từ từ liếc mắt nhìn ta một cái, biểu tình không rõ

“Mẫu Đơn, thiên cung thái tử Trọng Lam vì nhập ma chướng, đại khai sát giới mà phải chịu trừng phạt”

***

Quay về Phong Đô, ta thả hồn của nữ tử Mã Gia kia ra. Nàng ta vẽ mặt khiếp sợ

“Ngươi...”

“Phải, ta không phải là người, ta là quý câu hồn” Ta nhìn nàng mỉm cười, khoe miệng vẫn còn dính máu đỏ tươi chưa kịp lau

“Không thể nào, ngươi không thể là như vậy được” Nàng lui về phía sau vài bước, thì thào mấy câu ta không nghe rõ. Ta nói, “Ngươi mau đi đầu thai đi. Kiếp sau đừng có làm thánh nữ gì gì đó nữa, tìm người tốt mà gả cho”

Nàng ta không hiểu, nhìn ta chăm chăm một lúc lâu, cuối cùng học ra vài câu, “Ngàn năm trước, chỗ ta ở từng là rừng đào lớn tới mười dặm”

“Ồ, phải không?” Ta nháy nháy mi, trong lòng vẫn nhớ kỹ chuyện của Thương Âm, mau mau về trị thương là tốt nhất, “*Thương hải tang điền*, hiện tại chỗ đó đã biến thành cánh đồng tuyết rồi” (*thương hải tang điền: bể hoá nương dâu, ý nói cuộc đời con người thay đổi chớp nhoáng khó lường*)

Nàng ta tựa hồ còn muốn nói gì đó, há miệng thờ dốc, ánh mắt đột nhiên lại nhìn thẳng về phía sau ta, sắc mặt trắng bệch, lại cắn môi trầm mặc

Khi nàng ta rời đi, vẻ mặt có chút thương hại. Ta chỉ cần nhìn cũng nhận ra được. Sau khi chết con người liền nhận ra nhiều lắm. Thứ này thứ kia, đồ này đồ kia cũng không còn cần thiết nữa. Đối với ta, yêu với hận cũng chỉ là chuyện thường tình. Cho tới bây giờ ta chưa được người khác thương hại bao giờ. Rốt cuộc nàng ta biết những gì, ta cũng không muốn tìm hiểu, liền vung vung tay giao nàng ta cho một Vô Thường gần đó. Quay đầu lại nhìn thấy Tiểu Hắc đang đi tới, ta liền cùng hắn bay về phủ

Nghĩ bụng muốn đi mua bánh ngô sen hoa đào nhưng thân thể ta lại cảm thấy không ổn lắm. Tầm nhìn mơ hồ dần đi

Khi tỉnh lại, ta thấy mình đang nằm trên giường trong phòng mình. Lư hương làm bằng gỗ cây đàn, khắc hình hoa tỏa ra hương thơm thơm mát, lượn lờ duyên duyên. Ánh nến trên bàn nhẹ nhàng nhảy lên, bên cạnh là bộ ấm chén bằng sứ màu xanh. Nước bên trong chén lắc lư, thì ra là có một bàn tay thon dài cầm lên

Ta trừng mắt nhìn

Nam nhân này, sắc mặt vô cùng tĩnh lặng

“Nam nhân nhà ngươi chạy đến khuê phòng nữ nhân thế này. Ngươi muốn hãm hại ta không cưới được chồng à?”

“Chờ xem ngươi có kiếm được chồng không rồi nói tiếp, Hoa Nhi gia” Ba chữ cuối cùng nghe có chút cứng nhắc

Ta nhìn nam nhân áo đen này, liền miễn cưỡng ngồi dậy. Ai ngờ trời đất thiên địa như xoay vòng vòng, ta phải nằm lại, thờ hồng học, “Tiểu Hắc, ngươi mãi không lấy được vợ cũng thật là đáng đời. Vấn đề sinh lí của ngươi cả đời sẽ phải tự mình giải quyết rồi”

Thân mình có chút chột dạ. Xem ra thần thú thực sự không dễ đối phó, bảy trăm năm tu luyện của ta coi như hồngбет rồi. Nếu lúc ấy có Tiểu Hắc thì tốt biết mấy

Đang nghĩ vậy thì Tiểu Hắc liền mở miệng, “Nếu chuyện này xảy ra một lần nữa, không thể hành động xằng bậy như vậy được,” hắn hừ lạnh một tiếng, “Hồi phi yên diệt cũng không thể biết thế nào được đâu”

Ta đang chuẩn bị cãi lại thì hắn lại đi ra ngoài. Một lúc sau thấy hắn bưng một bát thuốc nóng hổi vào. Nhìn nước thuốc đặc sệt màu nâu trong bát, lòng ta kêu rên một tiếng rồi trốn vào trong chăn

Hoa Nhi gia không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ đắng. Thật không ngờ lão yêu bà ta 700 năm tuổi lại phải uống thuốc, thật mắt mặt quá đi mất

“Đi ra đây”

“Không ra”

“Đi ra”

“Cất cổ cũng không ra”

“Mẫu Đơn”

“Ta không uống, cũng không chết được. Bao giờ ta chờ chết ta sẽ uống”

“Ngươi cũng suýt làm người chết rồi”

“...”

Huhu, chân của ta bị cướp mất. Trước mắt liền sáng lên. Tên Tiểu Hắc dám dùng lực xóc ta lên

“Tên lưu manh này, nam nữ thụ thụ bất thân!” Ta ra vẻ kinh hãi lấy hai tay che ngực, “Người đâu, cường-“

Còn chưa nói hết, mắt đã tối sầm, trên môi mềm nhũn

Tiểu Hắc ôm mặt ta hôn lấy. Ta ngậy ngấn cả người. Nước thuốc ẩm ẩm đấng đấng từ môi hần như cánh hoa chảy vào

Đây là tình huống gì? Ta hỗn loạn

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tiểu Hắc họ Cố, tên Thương, Cố Thương. Hắc yêu một nữ yêu đã chết từ rất lâu rồi, đào yêu tên Diệp Thanh Hoa

Tiểu Hắc ôm mặt ta hôn lấy. Ta ngậy ngấn cả người. Nước thuốc ẩm ẩm đấng đấng từ môi hần như cánh hoa chảy vào

Đây là tình huống gì? Ta hỗn loạn

Hắn nhanh chóng trút hết ngụm thuốc vào, cho ta uống hết chỗ được. Ta *thụ sủng nhược kinh*, mặt nhăn nhó đang chuẩn bị mở mồm chửi hắn. Hắn không biết lấy ở đâu ra một viên kẹo, bóc giấy rồi nhét vào miệng ta (*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà kinh sợ, cái này chắc mọi người quen quá rồi ha ^^*)

Ta ngồi trên giường, miệng ngậm kẹo, mắt mở to

“Còn đắng không?” Hắn nhẹ giọng hỏi

Ta ngẩn ngơ, người như con rối gỗ, lắc đầu

“Vậy uống hết thuốc đi, ngoan”

Hắn cầm chén đặt vào tay ta rồi đi ra ngoài

Trên môi vẫn còn ẩm ướt, ta liếm liếm. Hơi đấng đấng, lại có chút ngọt. Ai ngờ động tác này của ta lại bị Tiểu Hắc nhìn thấy, liền đỏ mặt. Ánh mắt mắt của hắn cong lên thành một đường, vô cùng đẹp, nhìn vào khoảng không

Hắn bước trở về phòng, im lặng

Ta mân mân môi mình, tay ôm chén thuốc, hốc mắt có gì đó hơi ứa ra

“Nam nhân các người... đều giống nhau, không có gì tốt hết”

Chuyện như vậy, khi Thương Âm còn sống đã từng làm với ta rồi. Lúc đó ta đang mang thai không muốn uống thuốc, hắn cũng đút cho ta như vậy, rồi cũng mỗi lần một viên kẹo. Đắng cũng biến thành ngọt. Những ngày sau hắn đối xử với ta như nào ta cũng đều vui vẻ chịu đựng

Nữ tử nào cũng như vậy, nam nhân đối với các nàng tốt một chút, dù là chi tiết nhỏ nhặt mấy cũng nhớ rất kĩ

Đây là sự thật mà bất luận thế nào cũng không thể phủ nhận

Mấy ngày sau ta đều tránh mặt Tiểu Hắc. Mãi đến một ngày, ta chạy xuống bếp tìm đồ ăn liền gặp đầu bếp mặt xanh ở trong phủ đang bận rộn. Hắn nhìn thấy ta liền cười nói: “Hoa Nhi gia hôm nay dậy sớm quá ta. Người có muốn ăn sáng không, muốn ăn gì tiểu nhân sẽ làm cho người”

Đầu bếp béo bự vẻ mặt tươi cười. Người này khi còn sống làm việc ở ngự thiện phòng nơi biên giới giữa Lung quốc và Lỗ quốc. Sau này một vị phi tần ăn đồ của hắn bị độc chết nên hắn bị xét xử. Khi chết uống thuốc độc nên mặt trở nên xanh lè

“Không cần. Xem có cái gì ở đây ăn được thì cho ta” Con đói khiến cho ta hoàn hồn. Mớ nồi hấp ra thấy có bánh bao nóng hôi hăng thịt kho tàu, hương vị không tồi chút nào

Vừa ăn vừa cùng vị đầu bếp kia tán gẫu

“Hoa Nhi gia thật là có phúc khí”

“Cái gì?”

“Lần trước Hoa Nhi gia từ dương thế trở về bị thương đó, Cố đại nhân liền ở nơi này” Đầu bếp chà chà chân, mắt hướng về phía bếp, “Đại nhân đứng chờ bốn canh giờ để đun thuốc. Chỗ thuốc đó chính là dược liệu hảo hạng tốt nhất. Năm đó Cố đại nhân trừ ma lập công một công đôi việc, vị Tăng

Vương đó có tấm lòng Bồ Tát liền thưởng cho ngài mười ba vị thảo dược, dùng để trị nội thương vô cùng hiệu quả”

Ta chỉ nghe mà không nói chuyện. Bánh bao thịt kho tàu càng ăn càng mất vị

“Hoa Nhi gia tái thế dù gì cũng là nữ nhi. Cổ đại nhân tuy mặt hơi đen một chút nhưng đối xử với người rất tốt nha. Tiểu nhân nói thật, ở Phong Đô có rất nhiều cô nương ngày ngày mơ tưởng đến Cổ đại nhân. Cổ đại nhân nếu không vì người thì đã sớm thành *tiểu bạch kiếm* xinh đẹp rồi. Ai ai, khuôn mặt như vậy mà là tiểu bạch kiếm thì thật là đáng tiếc” (*tiểu bạch kiếm: những chàng trai xinh đẹp trắng trẻo, mình cũng hơi lạ vì Tiểu Hắc là mặt đen mà lại dùng thuật ngữ này nhưng vẫn dễ như nguyên tác*)

Bánh bao thịt kho tàu càng nhai càng có vị như sáp, ta quét mắt nhìn đầu bếp một cái làm hấn giật mình, ra hiệu “ngươi đừng có mà lên tiếng nữa”

Tiểu Hắc họ Cổ, tên Thương, Cổ Thương. Hấn yêu một nữ yêu đã chết từ rất lâu rồi, đào yêu tên Diệp Thanh Hoa

*****

Năm Thương Âm mười chín tuổi, phụ thân hấn – Nam Tô quốc tướng quân do bị Tể tướng hãm hại, gán tội danh mà bị ban rượu độc mà chết

Triều đình một trận rối ren hỗn loạn từ trên xuống dưới. Người bị chém đầu ở Ngọ Môn cứ phải gọi là nưôm nưốp. Máu tươi thấm đẫm cả bực gỗ đến mục cả ra

Cũng không lâu sau, thế sự trong cung lại một lần rung chuyển. Ai ngờ tướng quân đã qua đời kia lại là con riêng của hoàng thái tổ bị thất lạc, còn có người thân tín của thái tổ khi xưa cầm *cầm thư* làm chứng. Chính vì thế mà ông ta mới cố gắng đoạt được chức vị tướng quân, từng bước từng bước âm mưu chiếm đoạt ngôi vị hoàng đế (*cầm thư: chiếu bằng gấm*)

Chuyện thành ra như vậy, nghĩa là Thương Âm cũng mang huyết thống hoàng tộc. Trong lúc nhất thời, không ít quan lại đại thần khốc lóc sùi sụt khi hay tin. Không hiểu sao chuyện này lại được lan rộng ra ngoài, trong cung ngoài cung, phố phường bờ ruộng dọc ngang trên dưới đều bàn tán

Từ đây, lời nói truyền qua lại càng nhiều, rằng đương kim hoàng đế ngu ngốc hung ác, tiếng oán than dậy đất chưa bao giờ phong phú như vậy nha

Ta nghĩ, lúc này Thương Âm mới thực sự hành động

Ngày ấy sinh nhật hấn, hấn lại ở một tòa nhà rất lớn tại thủy thành Giang Nam. Đêm đông gió lạnh, *xuân triều* bất ngờ đột kích nên có chút hàn khí. Ban đêm hơi nước ẩm ướt lạnh lạnh, trước sau là đèn hoa đăng mẫu đơn ngay ngắn sáng ngời (*xuân triều: thủy triều mùa xuân*)

Ngã tư trong thành huyền ảo, đình đài nhà thủy tạ, giữa trung tâm là một dòng sông uốn lượn chảy xuôi. Khác hẳn với ánh mặt trời tung bùng là lứt, có phản phô trương của ban ngày là những vì tinh tú ánh sáng lộng lẫy, như rải cát trắng trên bầu trời

Cô nương mặc váy xuân tốp năm tốp ba hi hi cười bước tới dòng sông, cầm đèn hoa đăng mẫu đơn thả xuống mặt nước. Nhìn ngọn lửa nho nhỏ trong đèn, mang theo nỗi niềm của cô nương đó trôi qua cầu đá hình vòm, hướng tới nơi ánh trăng giao với sương mù mờ ảo phương xa

Nơi ở của Thương Âm phong thủy rất thuận lợi. Từ nóc nhà có thể thấy đầy sao trời, chỗ ngồi lại ở trên cao, có thể bao quát lấy toàn bộ thành nhỏ náo nhiệt này, từ phố phường, người qua lại, đến đóm lửa nhỏ vào trong tầm mắt, phủ đệ bên dưới lại càng phát ra sự im lìm tối om

Ta ngồi ở nóc nhà, chân rải trên nền ngói, thở ra một hơi. Không khí thật trong lành. Cảnh trí như vậy, không ít thiếu nam thiếu nữ chọn làm dịp tâm sự. Không biết hôm nay sẽ thành bao nhiêu đôi uyên ương đây

“Mẫu Đơn”

Chưa đốt đèn. Trong tiểu viện có một gốc hoa đào. Đóa hoa hồng nhật nở ra trong đêm. Hôm nay ta tới muộn, nếu không đã có thể nhìn thấy cả một rừng đào vào ban ngày rồi. Loài hoa này quả thật đẹp vô cùng, hương khí trầm trầm mềm mại rủ xuống, thật tươi mát. Trầm thủy hương của ta so với vẫn là thua xa

Ta cúi đầu. Nam tử áo bào trắng đang đứng dựa vào gốc cây đào, tay cầm một cuốn sách cổ

Hấn ngẩng mặt lên, *phi mi nhập tẩn*, con ngươi màu mực đen thẫm, ngũ quan thâm thúy thật giống như tranh vẽ (*phi mi nhập tẩn: có thể hiểu gần như mắt ngọc mài ngài*)

Thân hình đã sớm trở thành một nam tử anh tuấn, chợt thấy dù thế nào cũng không giống tướng quân chút nào

Cách một năm mới gặp lại, ta cúi đầu nhìn hấn cười cười, để ý quần áo đồ thẫm của mình. Hôm nay ta chưa kịp búi tóc, tóc đen buông xuống dưới

“Thưa, tham kiến hoàng tử điện hạ” Ta nhướng mày cười

Khuôn mặt như thơ như ca của hấn vì một lời tiếp đón cảm khái này của ta mà phá hủy hoàn toàn, hóa đen

“Vết thương đã lành chưa?”

“Đã không còn đáng ngại”

“Không có di chứng gì chứ?”

Ta đùa đùa hấn, vẫy vẫy tay, “Ài, người xem này...”

Ta còn chưa nói xong, bên tai đã có tiếng gió nhỏ. Hấn đã êm đẹp ngồi bên người ta, nhiệt độ từ bờ vai dài rộng truyền tới

Ta giật mình, khoe miệng cong lên, “Khinh công thật lợi hại”

Hấn xem ra đã trưởng thành

Bóng đêm thư thái. Ta nhìn cảnh sắc chỗ phủ đệ phía xa

“Sao không đi thả hoa đăng, ta xem thuộc hạ tí nữ của chàng có vẽ đã muốn xuất môn”

“Chờ nàng” Thanh âm của hấn có chút dịu dàng

“Mẫu Đơn thất lễ rồi...” Ta duỗi duỗi thắt lưng, cố ý không nhìn hấn, “Nghe nói chàng có vườn hoa mẫu đơn, còn có cây hắc mẫu đơn vô cùng trân quý, mỗi cây khai hoa đều phải công nạp cho triều đình một vạn hai bạc trắng”

“Muốn nhìn sao?”

“Buổi tối nhìn không đẹp”

“Đúng là có một cây đã khai hoa”

“Ài nha, thật ư?” Ta nhin không được nhìn hấn, lại trông thấy con người khẽ cười của hấn. Bộ dáng trầm ổn mà anh khí. Hấn đứng gần như vậy, ta có thể thấy rõ ràng từng hàng lông mi của hấn

Ta nhất thời thất thần, nhanh chóng chuyển đề tài, “Nghe nói tiểu thư thượng quan phủ rất coi trọng chàng. Nếu chàng thành thân với nàng sẽ có lợi rất lớn. Cô nương thật xinh đẹp. Thượng quan họ Vương lại vô cùng giàu có, nếu giúp đỡ chàng...”

“Ta biết”

“Vậy chàng...?”

“Ta không cần” hấn thân nhiên trả lời, cùng ta nhìn hoa đăng nổi lơ lửng trên mặt sông, ánh sáng cứ chọt lóe chọt lóe, “Không cần ông ta, ta vẫn có thể làm được”

“Chàng thật là ngạo mạn, về điểm này chàng vẫn còn như tiểu hài tử”

Ta đánh hấn một chút, “Chàng coi đây là trò đùa à?”

“Đương nhiên không phải trò đùa”

Hấn nắm lấy tay của ta. Ngón tay nam tử thon dài trắng nõn, cầm lấy cổ tay ta

Trong lòng ta nhảy dựng, xúc động định rút về. Có thời gian ta đối với chuyện này rất nhạy cảm, vì ta không còn sống nữa, bây giờ cũng vậy. Thương Âm tập qua võ công ta cũng biết, hấn tự nhiên lại nắm lấy tay ta khiến ta không còn cách nào

Hấn không phản ứng gì, chỉ nắm lấy tay của ta. Bàn tay nhỏ của ta bị tay hấn bao lấy, gác nhẹ lên chân. Rất ấm, thân nhiệt của phàm nhân thật là ấm nha

“Mẫu Đơn, ta sẽ chỉ thú một người. Câu nói này của ta, cũng không phải trò đùa”

Lòng ta ấm áp. Từng chữ hấn nói đều khiến tim ta đập thình thịch thình thịch. Ta mím môi cười, rốt cuộc nội trong thời gian đã giao ước, ta phải khiến hấn động lòng

“Chàng thực sự là tôn tử của hoàng thất sao?”

Hấn liếc mắt nhìn ta một cái, “Nàng đề ý chuyện này?”

“Á, không” Thực ra chuyện này có thật hay không ta cũng không để ý, hấn thực chất cũng là Thiên quân thái tử mà

Ngồi trên nóc nhà chốc lát, trên phố người cũng thưa thớt dần. Cuối cùng chỉ còn có dải đèn lồng chiếu sáng treo trên ban công tòa nhà. Trên mặt sông những cây đèn lão đảo trôi về phương xa, nhìn giống như sao trong màn đêm

Bóng đêm dần trở nên lạnh lẽo, ta thúc thúc hấn, “Đi xuống đi, lần trước chàng bị nhiễm lạnh, thân thể không tốt”

Hắn nhìn ta, buông lỏng tay ra, nhảy xuống, rơi xuống đất liền xoay người. Gió nhẹ thổi, hai ba cánh hoa đào tỏa màu phấn hồng trong đêm nhẹ rơi xuống chạm vào mặt hắn

“Mẫu Đơn”

Hắn vươn tay về phía ta

“Nhảy xuống”

Hắn đã trưởng thành rồi, là nam nhân trưởng thành, là người ta đã yêu khi còn sống

Lọt vào trong lòng hắn. Thân nhiệt từ ngực hắn phả vào môi ta. Cánh tay của Thương Âm vững vàng lại vô cùng có lực. Hắn ôm ta như vậy, ta bám hai tay vào vai hắn, tầm mắt so với hắn cao hơn một chút. Tóc đen của ta buông xuống vướng vào tóc của hắn, khuôn mặt lọt vào mắt của Thương Âm

Hắn mỉm cười với ta, như hoa anh đào tháng tư

“Mẫu Đơn, mừng nàng trở lại”

******Lần này mình đã đổi cách xưng hô thành nàng-chàng nha ^^ mình nghĩ Thương Âm đã trưởng thành thì xưng hô như vậy phù hợp và lãng mạn hơn, có gì mọi người cứ góp ý cho mình nha*

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ta không đến chàng vẫn chờ ta ? 1

Phòng Thương Âm rất đơn giản, không xa hoa chút nào, được sắp xếp rất ngăn nắp gọn gàng, lại thuận tiện. Ta đi ra, liền nhìn thấy cửa sổ hướng về phía nam đang mở toang thông ra ngoài. Chắc là khi hắn không ở đây đã có tí nữ vô ý mở ra. Ta theo bản năng liền đi qua đóng, đóng xong quay lại nhìn thì thấy hắn đang đứng về mặt không hiểu nhìn ta, nheo nheo mắt

Thương Âm khi trước không thích mở cửa sổ phía nam ra, thật là thói quen kì dị. Hắn không cần nói ra ta cũng tự biết mà đóng lại. Mấy kiếp vòng vo qua lại, chắc là tính cách vẫn không thay đổi chút nào

“Sao?” Ta nhìn hắn cười, “Gió đêm lạnh lắm, ta giúp chàng đóng cửa”

Hắn không trả lời, đi đến bàn trà cầm cái đĩa sứ màu xanh đen lên tay, bên trong cái đĩa lại có ba cái bánh, màu vàng xốp xốp. Ánh nến từ nền ngấm ngấm hạ xuống

Hắn nói: “Ăn đi”

“Ai cơ?”

“Ăn đi”

Ta ngoan ngoãn cắn một chiếc. Xốp xốp ngọt ngọt, lại còn có hương hoa. Ta liền cho nốt nửa miếng kia vào miệng

“Đây là bánh gì, rất ngon nha?”

“Bánh hoa mẫu đơn”

Ta liền nghĩ nghĩ. A đúng rồi, bây giờ đang là mùa hoa mẫu đơn nở rộ, làm bánh hoa mẫu đơn cũng đúng thôi. Ta ngồi lên ghế ăn thêm một cái nữa. Hương vị thật không tồi, có chút ngậy, lại hơi ngọt. Bình thường chắc nữ tử sẽ không chịu nổi đồ ngọt này, cũng may là có hương hoa ngào ngạt bên trong nên ta rất thích

“Ăn rất ngon à?” Thanh âm hắn nhẹ nhẹ, êm tai

“Ừ”

Ta tròn mắt, thấy khóe môi Thương Âm lấp ló ý cười, liền không nhịn được, trêu đùa, “Bánh này chắc không phải là do chàng làm đâu nhỉ?”

“Chính là làm để cho nàng ăn” Hắn nâng má nhìn ta chăm chú

“A?”

Ta liền nhận ra đây là lần đầu tiên hấn xuống bếp, vất vả và mới làm ra ba cái bánh này. Rất lâu sau này nghĩ lại, ta chợt cảm thấy khi đó mình ăn ngấu nghiến cả ba chiếc như vậy thật quá lãng phí, lẽ ra phải tỉnh tề nhấm nháp từng cái mới phải. Xin thưa, dù sao đây cũng là *trù nghệ* của đương triều hoàng tử điện hạ kiêm tướng quân đại nhân nha (*trù nghệ: tài nấu nướng*)

Lúc này ta đột nhiên hứng trí, “Hoa đề làm bánh này chắc chàng phải nghiên cứu dữ lắm hả? Ví dụ như bánh ta ăn này là làm từ hoa mẫu đơn gì?”

Thương Âm không mặn không nhạt nói: “Hắc mẫu đơn”

“.....”

Vậy là ta đã nuốt vào bụng mười hai vạn bạc trắng

Thương Âm nhìn bộ mặt ghen ghen của ta liền nhếch nhếch khóe môi, thanh âm mềm mại vài phần, liền nhấp một ngụm trà

“Mẫu Đơn”

“Hả?”

“Những gì nàng nói đều là sự thực sao?”

“Ý chàng là gì?”

Hấn nhìn về cửa sổ phía nam sau ta một lát, mới nói: “Lúc trước ta là người như thế nào?”

Ta nhìn trộm về mặt của hấn, bộ dạng sắc bén đẹp như vậy, liền đem miếng cuối cùng vào miệng nhai, liếm liếm ngón tay, lại liếm liếm vụn bánh quanh miệng

Ý hấn là mười năm trước khi ta mới gặp hấn như thế nào sao, thực ra hấn đều nhớ rất rõ mà

“Chàng mấy kiếp trước nha...” Ta cười cười, “Thật là người ôn nhu. Chàng rất thích khi dễ ta, dạy dỗ ta, còn hay mắng ta, nhưng cũng là một phu quân rất sùng ái thê tử”

Sùng ái ta như vậy. Chính vì thế mà khi hấn rời xa ta thật lâu, ta đã không thể tự mình sống nổi

“Ta đối với nàng có tốt không?” Hấn nắm chén trà nhỏ, có chút sợ sệt

“Đương nhiên rồi, chàng sùng ta đến *vô pháp vô thiên*” Ta cười, khóe miệng như muốn rách đến nơi, “Nếu không sao ta phải tới tìm chàng sớm như vậy. Nếu chàng phụ ta thì ta đã sớm ăn sạch nội tạng chàng rồi, ta là yêu quái mà” (*vô pháp vô thiên: không còn biết trên dưới trời đất là gì*)

Lần này ta phải từ biệt Thương Âm đành hoàng. Lần trước bỏ hấn ở chỗ biên giới đầy tuyết như vậy, hấn có chút bất mãn

“Mẫu Đơn”

Trước khi đi hấn chậm rãi gọi ta lại. Tiểu viện dưới ánh trăng, hoa đào nở từng đóa

“Năm sau, nàng nhớ đến đây”

“Đừng dịp lễ hoa đăng sao?”

“Ừ” Hấn nhìn ta cười, vẻ mặt không xa không gần, “Ta ở trên cầu Thanh Tư đợi nàng”

Cầu Thanh Tư, *đọc* gần giống như ‘tình ý’, chắc là có điển cố lưu truyền gì đó mới được mệnh danh như vậy. Đó không phải là cây cầu đá hình vòm vắt ngang con sông ở trung tâm, mà đèn hoa đăng mẫu đơn được thả đều đi qua đó sao (*ý ở đây là thanh âm đọc lên gần giống từ kia nha*)

Ta nghĩ nghĩ, nếu thay thế người ta mà mặc *giá y* thì thật không đúng chút nào, cứ xác nhận rồi tính sau vậy (*giá y: trang phục cô dâu*)

“Nếu ta không đến thì sao?” Ta nhún nhún vai, nghiêng đầu mím môi cười

“Ta chờ nàng”

“Ta không đến chàng vẫn chờ ta?”

“Phải”

“Ta nói này, sao chàng trưởng thành mà không có chút thẹn thùng gì vậy. Cô nương chỉ thích nam nhân tao nhã kín đáo thôi. Chàng đừng ý mình có bộ

dạng xinh đẹp mà giờ trò đùa giỡn lưu manh nha”

“Mẫu Đơn” Hấn hạ hạ con người, biểu tình trở nên bất đắc dĩ, khoe môi hàm chứa ý cười, “Ta chưa bao giờ nhìn thấy nàng thẹn thùng cả”

“.....” Da mặt hấn dày quá rồi ư

“Lễ hoa đăng năm sau, ta chờ nàng” Hấn nhắc lại một lần nữa, con người đen như mực phát ra vô cùng chân thực

Sang năm, thân phận của chàng sẽ là gì đây?

“Được”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11-2: Ta không đến chàng vẫn chờ ta ? 2

Quay về Phong Đô, ta so sánh cảm thấy nhân gian vẫn tốt hơn nhiều. Tiết thanh minh ở Phong Đô chính là ngày hội lớn nhất. Giấy trắng phiêu phiêu, quỳ môn quan rộng mở, chỉ cần được Diêm Vương thông qua, cấp cho lệnh bài là có thể quay về dương thế thăm người thân một lát. Vì thế nên quỳ hồn dưới âm phủ rất là coi trọng ngày này

Đi một hồi liền gặp nữ quỷ lưỡi dài áo xanh. Đúng là nàng ta rồi, còn đang bay bay trên cây. Trừ nàng ta ra còn có rất nhiều nữ quỷ nam quỳ lác lác xuất hiện, bay tới bay lui im lặng, đều không có chút cảm giác nóng nhiệt nào của nhân gian

Nữ quỷ lưỡi dài kia vừa nhìn thấy ta, đầu lưỡi đang thả trước ngực liền cứng đờ lại, chạy nhanh hành lễ, “Tham kiến Hoa Nhi gia”

Ta nhìn nhìn trang phục của nàng ta, chính là bộ dạng vừa mới đi đầu đó trở về, “Người vừa đi dương thế, lại ăn trộm cái gì rồi?”

Nữ quỷ lưỡi dài lập tức run lên, chạy nhanh tươi cười nói: “Hoa Nhi gia lại nói giỡn rồi. Cổ đại nhân đã cấp lệnh bài cho ta, ta chỉ là thường dân hiền lành thôi” Nói xong liền chạy đi, lấy lệnh bài ra khoe, sờ sờ. Ta nhìn thấy, nghĩ thầm, thật không ngờ Tiểu Hắc mặt đen mầu lạnh lại có thể cấp cho nàng ta lệnh bài. Không lẽ hấn đã quên nữ quỷ này mấy trăm năm trước đã gây bao nhiêu phiền toái, bây giờ còn đang cản trở người đi đường trên cầu Nại Hà

Ta đi được vài bước, liền ra về không để ý thuận miệng hỏi mấy câu, “Người thân của người đã đầu thai được mấy kiếp rồi, người còn tìm thấy, còn nhìn thấy được không?”

Nữ quỷ lưỡi dài đầu lơ lửng trên mặt đất, trắng bạch nhìn ta cười cười. Miệng hé ra một loạt răng nanh trắng như tuyết, nhưng vẫn có thể coi là đang cười. Khoe mắt có chút rung rung. Có vẻ như là đã rất lâu rồi nàng ta chưa có cười

“Hấn sống tốt lắm, đầu thai vào nhà phú quý, kiếp này thú được nương tử còn sinh cho hấn một cặp long phượng. Con ta cũng tốt lắm. Tuy chỉ là tiểu phu, nhưng thoát nhìn cũng thấy rất vui vẻ, còn đang chuẩn bị đón dâu. Như vậy là đủ rồi”

Bốn trăm năm trước, nữ quỷ lưỡi dài bị vứt bỏ, liền thất cô tự tử, trở thành oán quỷ. Ta thấy bộ dạng nàng ta bây giờ thật là đáng sợ, dữ tợn. Lúc nàng ta qua đời chắc cũng còn trẻ, hấn là rất thích ăn mặc chưng diện

Trở về phòng của mình, ta liền mở bọc tơ lụa Thương Âm năm 14 tuổi tặng ta

Mở ra. Quả nhiên toàn là tơ lụa hảo hạng thượng đẳng. Áo tay rộng màu hồng nhạt cùng với quần váy bằng vải sa gấp nhiều lớp, trông vừa nhẹ nhàng lại thanh nhã. Váy dùng lông vũ màu trắng tinh tế thêu thành hình đóa hoa đào vây quanh, trông vô cùng xinh đẹp

Thợ may không chỉ khéo tay mà còn rất có năng khiếu. Quả đúng là công phẩm hoàng cung

Ta cầm lấy quần váy. Gương mặt Thương Âm khi 14 tuổi lại trực tức hiện ra trước mặt ta

“- Lấy cái này mà mặc. Mỗi lần đến đều khó coi chết đi được”

Dù thế nào ta vẫn thích đồ màu đỏ

Liếc mắt nhìn gương đồng một cái. Ta liền lấy váy úm úm thử. Chiều Cầm công chúa mà mặc váy này vào, nhất định nhìn sẽ rất đẹp

Đang chuẩn bị cất váy đi thì tiếng đập cửa vang lên. Tiểu Hắc bung chén thuốc đi vào, nâng mắt nhìn ta. Thân hình hấn ngừng một chút, sau đó không nói không rằng đi tới đặt thuốc lên bàn, lại lôi ra một bọc giấy, nhìn qua liền biết ngay là bánh ngó sen hoa đào

“Là đồ hấn tặng?”

“Ừ”

“Người thích hấn như vậy?”

Ta nhìn ra đằng sau. Tiểu Hắc mặt không chút thay đổi, tiếp tục nói: “Lâu rồi không thấy người vui vẻ như vậy”

A, ta đây là đang vui vẻ sao

“Ha ha, lần sau đi câu hồn ta nhất định sẽ mặc giống thiếu nữ xem sao, nhất định sẽ rất nhanh chóng đạt chỉ tiêu”

Ánh mắt hấn lại trở nên khinh thường ta

“Uống hết thuốc đi”

“Có kẹo không?” Ta bắt chước trẻ con, chớp chớp mắt nhìn hấn

“.....” Lại khinh thường

Ta cất vấy đi, sau đó ngồi vào bàn, cau mày uống một hơi hết chén thuốc, khụ hai tiếng rồi nhanh chóng nhét kẹo vào mồm

Tiểu Hắc đã đun thuốc cho ta, dù đắng ta cũng phải cố nuốt trôi xuống

“Tháng sau ta đi A Ti một chuyến, người tự chăm sóc bản thân cho thật tốt”

Ta thiếu chút nữa sặc thuốc, lau lau miệng, “A Ti? Phụ thân phải người đi như vậy, hấn là bị Địa Tàng Vương bức ép rồi? Lại đến cái nơi quỷ quái đó?”

Lại là mười tám tầng A Ti địa ngục? Không lẽ là ác quỷ tác loạn quấy nhiễu thanh tịnh? Hay là oan quỷ oán loạn phá vỡ phong ấn ngục?

Nơi gọi là A Ti kia lúc nào cũng có hỏa ngục thiêu đốt, không hề có chút nhân tính nào. Đại quỷ ăn tiểu quỷ, ăn xong liền tu luyện, tu luyện xong liền phá ra ngoài tác loạn. Nếu phá hỏng phong ấn rồi chạy đến nhân gian thì không phải là thiên hạ đại loạn hay sao?

“Nếu không ta cùng người đi”, ta ôm lấy tay hấn. Hấn tựa hồ run lên một chút, ta không quan tâm, nhíu mày nói: “Người là hắc vô thường. Hắc vô thường thì làm gì. Hắc vô thường lợi hại sẽ giúp Diêm Vương dẹp bỏ vật cản trên đường? Để ta đi cùng người”

Tiểu Hắc tỉnh bơ liền gỡ tay ta ra, thanh âm nhẹ chút, “Không cần. Người ở đây chăm sóc bản thân cho tốt”

Dừng một chút, hí mắt lại nói, “Mà đối với công phu mèo cào của người, có người đi theo đường thiên nhiên ta lại phải bảo vệ người chu toàn”

Ta ghen một chút, nhin không được liền đạp cho hấn một cước

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12-1: “Hận thì có ích lợi gì ? Có thể giết được hấn sao ?”

Tiểu Hắc đi A Ti hơn nửa năm vẫn chưa quay về

Thế này thực ra cũng là chuyện thường tình. Có lần hấn đi tới 7 năm, đến khi trở về toàn thân đầy máu, không nói năng gì. Đến khi Diêm Vương phụ thân cho triệu kiến hấn, ngữ khí và ánh mắt liền lập tức trở nên vô cùng cung kính, khiêm nhường

Tiểu Hắc đi rồi, ta chẳng có việc gì làm ngoài đi câu hồn và theo dõi Thương Âm. Ta nhìn hấn từng bước từng bước gặm lên kẻ khác, tiến đến ngôi vị

Không biết có phải do Thương Âm là thiên cung thái tử chuyển thế hay không mà đáy mắt lúc nào cũng lạnh lùng, khiến người ta kinh hãi. Mỗi khi hấn nhìn thấy ta, thế nào cũng thấy có vài ý cười nhỏ trong ánh mắt

Tiết thanh minh của năm sau cuối cùng cũng đến. Bầu trời mênh mông liền nổi cơn mưa phùn. Giọt mưa lặng lẽ hạ xuống, biến thành một lớp sương mờ ảo mông lung bao trùm thủy thành Giang Nam

Dù thời tiết như vậy nhưng cũng không ngăn cản được người dân địa phương đi thả đèn hoa đăng. Bắt đầu từ *giònggo*, đường phố đã trở nên huyền ảo. Các gian hàng từ lâu bên đường đều được chăng đèn lồng. Bên trên mỗi chiếc đèn đều được vẽ hình đóa hoa mẫu đơn đang khai nở vô cùng kiêu diễm (*giờ Ngọ: từ 11 giờ trưa đến 1 giờ chiều*)

Mưa bụi hạ lên mặt nước tạo nên sóng gợn. Hình ảnh phản chiếu một khuôn mặt nam nhân anh khí đứng trên cầu lơ mờ hiện ra

Nam nhân một thân trang phục màu xanh đen tao nhã, vô cùng tuấn tú lại phiêu dật xuất trần. Hoa văn hình rồng trên mếp áo được thêu bằng tơ vàng đã thể hiện rõ thân phận cao quý của chủ nhân

Hắn đứng một mình trên cầu, lẳng lặng khoanh tay nhìn cảnh sắc huyền ảo phía bên này. Một đám cô nương ngồi bên bờ sông, cười đùa, cùng nhau lấy giấy gấp đèn lồng. Người đi đường lác đác đi qua cầu

Không biết là bao lâu sau, liền có một lão nhân mặc áo choàng đỏ đi lên cầu Thanh Tư, tiến về phía nam tử trẻ tuổi, cung kính hành lễ. Sau đó, ông ta liền dùng chiếc ô màu đỏ gõ lên đỉnh đầu hắn

“Bệ hạ, chỗ này vừa ẩm ướt lại lạnh lẽo, nên bảo trọng long thể” Lão nhân nói chuyện vô cùng tinh tế, giống như coi hắn ta là người bình thường

Nam nhân không đáp, vẫn không chút nhúc nhích, nhìn vào đèn hoa đăng nổi trên mặt sông

Chạng vạng. Mưa dần dần nhỏ đi. Người bên bờ sông vắng dần. Trên bầu trời tối đen liền hiện lên một mảng sáng từ phía đèn dầu được thắp

Nam nhân hơi hơi nghiêng đầu

“Lí công công, cất ô đi”

“Dạ”

“Ngươi đi về trước”

“Bệ hạ, việc này...”

“Không sao”

Lão nhân tuân mệnh, run rẩy lui xuống. Dưới chân cầu, ngay phía tán cây hoa đào có ba người dáng vóc to cao mặc trang phục tướng sĩ, ngón tay khoát lên vỏ kiếm, ánh mắt không hề chớp mà chỉ nhìn vào nam nhân đang đứng trên cầu

Ta ngồi ở trên cây. Mưa bụi xuyên qua cơ thể trong suốt của mình. Ban đêm, hương thơm hoa đào thật dễ chịu

Tết Nguyên Tiêu hoa mẫu đơn

Đèn hoa mẫu đơn bên trong được thắp sáng giống như nhụy hoa màu vàng nhạt, bông bành trôi trên mặt sông. Ban đêm mưa đã tạnh. Bầu trời trong xanh như mực có thể nhìn thấy rõ mặt trăng màu trắng. Tiếng cười đùa của thiếu nữ cùng tiếng rao hàng cùng lúc vang lên. Thật ấm áp

Đêm xuân se lạnh. Đình đài, lầu vũ. Dòng sông. Đèn dầu. Dòng người. Đêm tối. Ánh trăng

Hắn đứng ở trên cầu đá hình vòm, nhìn về cảnh sắc phía xa, phía sau lưng là ánh đèn chói mắt tĩnh lặng. Hắn nhìn bóng đêm, ta nhìn hắn. Ở ngay giữa thành huyền ảo ồn ào này lại có một tâm lòng sâu muện

Thành nhỏ dần dần trở nên tĩnh lặng như màn đêm. Hoa đăng đã trôi đi xa rồi, từ đây nhìn chỉ còn thấy một quãng sáng

Nếu ta không đến thì sao?

Ta chờ nàng

Ta không đến chàng vẫn chờ ta?

Phải

Cả đêm hắn đứng trên cầu. Ta ngồi trên cây, nhìn hắn chăm chú. Thành nhỏ liền chìm vào giấc ngủ

Ta từ đầu đến cuối đều không xuất hiện trước mặt hắn. Bởi vì ta không thể, mệnh cách đã giáng giải rằng kiếp này hắn sẽ gặp mặt Chiêu Cẩm công chúa ngay tại nơi này, tại ngày hôm đó

Sáng sớm. Mặt trời dần hiện lên không trung. Trên vai nam nhân xuất hiện hơi nước ẩm ướt. Thành nhỏ vẫn vô cùng vắng vẻ. Hắn hạ mắt, ước chừng một lúc lâu mới vung tay áo, xoay người đi xuống cầu

Hắn phải đi rồi

Ta nhìn khuôn mặt tái nhợt nấp trong mái tóc đen của hắn. Xem chừng thân thể của hắn không được tốt. Đứng chờ cả một đêm như vậy hắn là đã nhiễm lạnh rồi. Ta nhìn sắc trời rồi mới nắm chặt tay đứng dậy, nhẹ nhàng dùng lực nhảy từ trên cây xuống đất. Y phục màu phấn cùng cánh hoa đào rơi xuống, tựa như mây khói

Bảy trăm năm trước, hân vui vẻ tặng ta một bộ y phục màu hồng nhạt. Ta cảm thấy vô cùng xấu hổ. Xiêm y màu hồng nhạt vốn chỉ dành cho tiểu cô nương mà. Hân liền điểm nhẹ mũi ta, cười nói, “Mẫu Đơn không phải là tiểu cô nương hay sao. Mẫu Đơn chính là tiểu cô nương của ta”

Ta mặc lên liền khiến hân vô cùng yêu thích. Bảy trăm năm trước chính hân đã yêu bộ dạng này của ta tới vậy. Tóc đen hạ trên vai, cổ tay đeo vòng ngọc tạo nên âm thanh nho nhỏ, trên mặt trang điểm nhẹ, tiến về phía hân. Nữ nhân e lệ ăn diện tới mức này, chính là để nam nhân mình ưng ý ngắm nhìn, không dịch dung, bước đi từng bước đều khiến tim ta nhảy lên

“Vị công tử này?”

Hân vừa xuống cầu, liền nghe thấy thanh âm thanh thúy của thiếu nữ đằng sau

Ta nhìn thấy hân, thân hình liền run lên

Nam tử nâng mắt nhìn. Trước mắt là cô gái mặc y phục màu phấn, khuôn mặt trái xoan tuyết trắng, hai gò má ửng hồng đáng yêu, búi tóc nghiêng, ánh mắt linh động sáng ngời

Phía sau nàng có một tiểu nha hoàn mặc áo màu vàng nhạt, thấy hân, mặt liền hơi đỏ lên, giấu nụ cười vào trong tay áo

“Công tử đến sớm như vậy, là tới mua bánh hoa đào ngó sen phải không? Điểm tâm này chỉ có duy nhất cửa hàng này bán thôi”

Cô gái búi tóc hoa đào, lúc cười lộ lên còn kiều diễm hơn hoa gấp vạn lần. Có lẽ là không hay nói chuyện với nam tử xa lạ, hơn nữa khí chất người này lại quá đỗi trác tuyệt, mặt nàng ta liền ửng đỏ

Thân hình hân liền cứng đờ lại

Ta đứng ở đằng sau, ngơ ngẩn nhìn bọn họ, liền dừng lại cước bộ

Người đứng sau vai của hân lúc này, chính là Chiêu Cẩm công chúa, tươi cười thẹn thùng

Mỹ nhân như tranh, quân tử như ngọc, tình chàng ý thiếp, xứng đáng trở thành giai thoại của quân vương trẻ tuổi lưu truyền muôn đời. Mười năm ta đóng kịch kia chỉ là để làm nền cho họ vừa gặp liền yêu. Số mệnh cách đã sớm định rằng vào giờ khắc này, bọn họ mới lần đầu gặp nhau. Người đứng trước mặt hân bây giờ mới thực sự là thê tử của hân, dù hân là quân chủ nhân gian hay là thiên cung đế vương, cũng vẫn là thê tử của hân

Ta nhắm mắt lại, thân hình lão đạo, ngực hơi tắc nghẹn không thông. Thôi, thôi, như thế này mới là đúng. Ta liền xoay thẳng người rồi đi

Cảnh tượng tươi đẹp giữa thiếu nữ và công tử chôn Giang Nam phía sau ta liền nhoáng lên, thoáng chút mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đới Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12-2: “Hận thì có ích lợi gì ? Có thể giết được hân sao ?” 2

Ta không quay về phủ đệ mà đi tới cầu Nại Hà, ôm chân ngồi ở bên bờ sông. Vì y phục trên người có chút không phù hợp nên lũ quỷ ở Phong Đô đều nhìn ta chăm chăm. Ta liếc mắt nhìn bọn chúng một cái, một phát biến vảy trở lại màu đen, khiến cho lũ quỷ hậm hực quay đi

Nước sông màu đỏ tươi, yên tĩnh. Ta ngồi, vùi mặt vào trong khuỷu tay, nước mắt tràn ra, khóc một lát. Không được, như vậy thật quá mất mặt! Ta không thể tự hạ thấp bản thân mình như vậy. Thế này thì chẳng khác gì nam nữ si tình, lăn lộn khóc lóc chốn hồng trần cơ chứ. Không phải 700 năm qua, ta đã tự mình giác ngộ rồi hay sao. Trâm cài tóc, vòng tay, hoa tai, ta liền tháo hết, thả xuống sông, rồi dẫn Vô Thường trở về

Ta lại quay lại sống cuộc sống của mình, ngày ngày đi câu hồn phách. Đến một ngày trở về, liền nghe bên Thái Bạch tinh quân đã có tin tức

Hình bóng Thái Bạch tinh quân mờ mờ ảo ảo, hiện lên mặt gương đồng

“Trên trời hiện tại đang bận rộn, không thể giúp được” Hải đồng trong gương phun ra từng chữ

“Tinh quân khách khí rồi”

Ta cầm bánh ngó sen hoa đào nhét vào miệng, liền nhớ tới nam nhân 19 tuổi kia. Thật là chưa từng thấy ai ngu ngốc như hân, dám mang cây hắc mẫu đơn trị giá mười vạn hai bạc trắng kia nghiền ra làm bánh cho ta ăn. Ta làm quỷ suốt 700 năm nay, chạy qua chạy lại dương thế không biết bao nhiêu lần, còn chưa từng thấy hắc mẫu đơn bao giờ

Nghĩ đến đây, khóe miệng liền nở nụ cười trào phúng

Hình bóng trong gương trầm mặc một chút rồi mới chậm rãi nói: “Cô nương làm tốt lắm. Điện hạ đã cưới Chiêu Cẩm công chúa rồi”

“Không cần khách khí như vậy, chỉ cần nhớ cho ta đầu thai là được. Ta thực sự còn không thể tin là mình sắp được chuyển kiếp rồi cơ đấy” Ta lại nhét thêm một miếng bánh nữa. Hải đồng đầu bạc ở trong gương nhú nhú mi, tỏ vẻ muốn nói lại thôi

“Mẫu Đơn cô nương”

“Hả?”

“Cô nương có vẻ rất hận người?”

“Hận?” Ta hí mắt nghĩ nghĩ, liền nở nụ cười, “Hận thì có ích lợi gì? Có thể giết được hấn sao?”

Thái Bạch tình quân im lặng. Mặt gương liền nhanh chóng trở nên mơ hồ, như khói tỏa ra. Ta nhìn lướt qua, liền nhanh tay úp mặt gương xuống mặt bàn bóng loáng

*****

Ta gặp Thương Âm khi ta mới 15 tuổi

Khi còn sống ta không cha không mẹ, cô nương ở thanh lâu liền thu nhận ta làm nha hoàn. Lúc ta được 15 tuổi, cô nương đó đã trở thành nữ tử đứng đầu bảng trong thanh lâu. Bao nhiêu kẻ ăn chơi trác táng, tốn biết bao thiên kim chỉ để mua được nụ cười của nàng. Những kẻ như vậy, ta có thể đối phó rất thành thạo. Tiểu thư vì thế mà vô cùng tin tưởng ta

Hôm đó là một ngày xuân. Ngoài lầu, hoa đào đã muốn đua nở, rụng xuống không ít. Gió xuân thổi nhẹ một chút, mang theo cánh hoa vào trong lầu. Hấn bước lên trên thềm hồng mềm mại, trải giữa hành lang, khiến hoa tung bay đến chỗ ta, giống như những bông tuyết nhỏ nhỏ vậy

Ta đang canh giữ trước cửa phòng tiểu thư, ôm chỏm ngủ gà ngủ gật. Khi tỉnh lại liền lau lau nước miếng, mơ mơ màng màng thấy bóng dáng nam nhân đứng trước mặt

Hấn rất cao, mặc bạch y có hoa văn màu đen mảnh mảnh thêu bằng chỉ mạ vàng. Đầu năm nay, vì để cho tiểu thư vui vẻ mà không ít nam nhân đua nhau mặc bạch y. Nhưng thực sự từ xưa đến nay ta chưa thấy ai mặc bạch y đẹp như vậy, tuấn đạt như gió mát. Ánh mắt tối đen như được ngâm trong mực, phát ra những tia sáng

Ta nhìn thấy hấn, liền lập tức nghĩ đến một câu trong sách. *Khiêm khiêm công tử, quân tử như ngọc*

Khí chất kia, cùng đoá hoa đang tỏa hương ngoài ánh mặt trời sau lưng, thật đẹp mắt

Hấn cúi đầu nhìn ta, không hề để ý dấu nước miếng trên cằm ta, ôn tồn hỏi han, “Tiểu cô nương, tiểu thư nhà ngươi ở đâu?”

Ta đứng thẳng, chớp chớp mắt. Nam nhân ăn mặc thế này, chắc chắn là muốn câu dẫn nữ nhân. Ta lập tức nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hấn, “Muốn gặp tiểu thư nhà ta hả? Buổi tối hấn đến đây. Nhưng thật tiếc, tối nay Vương gia đã bao nàng rồi” Nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ồ, công tử tới thật là sớm. Giờ này còn chưa có mờ cửa đâu, sao mà đã cho người vào rồi?” Người này hấn là có rất nhiều tiền đây

“Ít nhất cũng có thể cho ta gặp tiểu thư được chứ?” Hấn nhìn ta cười nhạt. Ta như thấy trước mặt cả một vườn đào đua nở

Ta nắm cằm suy nghĩ, “Ngươi tên là gì?”

“Thương Âm”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13-1: Đương nhiên là rất đau rồi. Đủ để cho ta khắc cốt ghi tâm nam nhân trước mặt ta

Ta nắm cằm suy nghĩ, “Ngươi tên là gì?”

Hấn nhìn ta, sau đó nói: “Thương Âm”

Ta cười “phốc” một tiếng, “*Ruồi bọ* á? Thế thì ta là con muỗi đấy. Thì ra ngươi lại là một con bọ lớn nha” (Thương Âm và “*thương dăng*”-ruồi bọ gần âm với nhau nên Mẫu Đơn nghe nhầm nha)

Hắn im lặng nhìn ta cười, ánh mắt sâu thẳm như hồ. Cuối cùng liền hạ mắt, cất giọng êm ái, “Có thể cho ta gặp tiểu thư chứ?”

Đương nhiên ta không thể cho hắn gặp tiểu thư được rồi. Hắn đẹp như thế này, chắc chắn tiểu thư sẽ xiêu lòng, đến ta còn xiêu lòng cơ mà

Sau đấy hắn vẫn tới thêm vài lần nữa, liên tục đòi gặp tiểu thư. Mỗi lần hắn không gặp được đều ngồi nói chuyện với ta. Cuối cùng cũng có ngày hắn gặp được

Hôm đó là buổi tối, dưới phố ồn ào, đèn đuốc sáng trưng. Hắn bước ra khỏi sương phòng. Trong phòng tỏa ra vàng sáng vàng nhẹ từ ánh nến, hắt xuống chỗ chân váy màu đỏ tươi và nửa bên mặt của nữ nhân kia. Hắn đi đến bên ta, ngồi xổm xuống. Ta nhìn vào phía trong sương phòng. Cửa chỉ hé có một nửa. Ta nhìn thấy tiểu thư đang ngồi khóc thút thít, bóng hắt lên tường, thoát nhìn thật giống như bông hoa bị tổn thương

Ta có chút tức giận, quay đầu nhìn hắn nói: “Con bỏ này, người dám ức hiếp tiểu thư nhà ta, ta không thèm để ý đến người”

Ban đêm ồn ào náo động. Ánh mắt hắn ôn nhu, dần dần mờ hồ. Hắn sờ sờ mặt ta, sau đó nói, “Mẫu Đơn, người có nguyện ý đi cùng ta không?”

Ta mờ to hai mắt. Hắn đang nói cái gì?

Khóe miệng hắn cong lên, trông thật đẹp

“Mẫu Đơn, ta đưa người về nhà”

Hắn liền gấp tú bà rồi mua ta về, giá cả cũng thật xa xỉ

“Ai nha, người xem nha đầu kia, còn chưa đến tuổi nảy nở, trông cũng không được xinh đẹp. Không ngờ tiêu chuẩn về mỹ nhân của người lại tệ đến vậy?” Tú bà tiếp tục xảo trá, “Đây là hàng hiếm đó nha”

Thương Âm lời kéo tay ta sang một bên. Ta nghe lời tú bà nói, mặt càng ngày càng hồng

Ta thật không ngờ cuộc đời ta đã một phát sang trang mới nhờ hắn. Hắn cười gian xảo. Ta không biết hắn có hiểu rằng hành động này của hắn, đối với một tiểu cô nương chôn thanh lâu như ta có ý nghĩa đến mức nào không

Hắn chỉ cần tiêu tiền là có thể mua được một tiểu cô nương như ta, còn ta thì có thể thoát khỏi chốn lầu xanh

Kể từ đó, hắn chính là trời của ta. Hắn mua ta, ta là người của hắn

Hắn mang ta tới một tiểu viện ngoại thành, yên tĩnh tao nhã. Nơi đó có tảng đá, có vách tường, mái hiên vểnh lên. Trong viện có rất nhiều cây hoa đào. Ta rất thích được ngồi xem hoa và cây cảnh, còn hắn thì ngồi ở bên ngắm ta

Ta hỏi hắn, “Con bỏ kia, tại sao người lại nhìn trúng ta?”

Hắn cười, “Bởi vì Mẫu Đơn đẹp, lúc nàng cười rộ lên là đẹp nhất” Hắn cúi đầu, thanh âm nhẹ nhàng êm tai, “Ta thích Mẫu Đơn”

Ta lập tức cười tươi. Trong lòng ta như có muôn vàn đóa hoa nở rộ, “Ta cũng thích người, con bỏ ạ”

Trên môi Thương Âm tràn đầy ý cười ấm áp, sờ sờ đầu ta, mặt liền phủ xuống. “Mẫu Đơn” Môi hắn, mềm mại, đặt lên trên môi ta, vuốt ve vuốt ve

Hương hoa đào lượn lờ quanh chóp mũi

“Mẫu Đơn, gả cho ta nhé”

Đến năm mười bảy tuổi, lần đầu ta “chung chấn” với hắn. Ban đêm tối đen. Vàng trăng tròn xoe như cái đĩa. Ánh sáng mỏng manh hắt lên giương. Tóc hắn hạ xuống, giống như màu của *hắc liên hoa*. Thân mình hắn nóng bỏng ở trên thân thể ta, hai cánh tay nhẹ nhàng đè ép tay của ta. Ánh mắt suy nghĩ chăm chú mà ngạo mạn nhìn vào khuôn mặt đang ửng hồng của ta (*hắc liên hoa: hoa sen đen*)

Ta chưa từng nhìn thấy ánh mắt của hắn như vậy, trong bóng đêm lại tỏa ra những tia sáng. Khóe môi ngậm ý cười, thật là đẹp mê người. Ta đột nhiên cảm thấy hắn đang tới gần, liền vô cùng xấu hổ. Ta nhỏ giọng, mở miệng, “Có thể tắt đèn được không?”

Môi hắn hạ xuống. Tay hắn liền giật vạt áo của ta ra. Người ta liền lập tức cứng đờ

“Mẫu Đơn rất đẹp, để cho ta ngắm” Nói được một nửa, dừng một chút, lại mỉm cười, hết sức tao nhã, “Ta đã chờ khoảnh khắc từ lâu rồi”

Thanh âm hắn nhẹ nhàng, lại có chút cô đơn. Ta đương nhiên không nghe thấy, vừa định mở miệng, hắn đã chậm rãi hôn lên cơ thể ta. Người ta như một tác lửa nóng. Đầu lưỡi hắn êm ái, làm cho ta run rẩy run rẩy. Y phục tuột xuống làm lộ ra bờ vai bóng loáng như tuyết trắng

Thương Âm liền nhẹ nhàng tiến vào. Ta cắn môi, bắt đầu triền miên rên rỉ

Đương nhiên là rất đau rồi. Đủ để cho ta khắc cốt ghi tâm nam nhân trước mặt ta

Có thể hòa làm một cùng với nam nhân mà ta yêu là điều vô cùng hạnh phúc, thấm sâu vào xương tủy của ta

Ánh nến hắt lên trên tường. Chiếc giường theo từng nhịp vận động của thân thể mà rung lên, làm bóng đen trên tường nhoáng lên

Cuối cùng, ta cùng hắn cũng đạt đến cực hạn, liền nghe thấy thanh âm hoảng hốt của hắn, thân thể có chút run rẩy

“Mẫu Đơn, có trời đất thiên hạ chứng giám, trong lòng ta chỉ có mình nàng”

Sau này mỗi lần nhớ đến, ta chỉ thấy nam nhân là lũ người lạnh lùng, biết lợi dụng thời điểm vô cùng, lời hứa lời thề gì cũng có thể dễ dàng nói ra. Nữ nhân chỉ biết phụ thuộc. Hắn căn bản chưa từng thật lòng

Câu nói này, cũng ngầm công nhận ta trở thành thê tử của hắn

Kì thật, ta cũng biết ta không có cơ hội làm thê tử hắn, cùng lắm chỉ là thê thiếp nuôi dưỡng bên ngoài mà thôi. Ta lớn lên trong thanh lâu, chẳng lẽ nhìn xiêm y của hắn, khí chất của hắn, trang sức hắn tặng cho ta mà ta không nhận ra hay sao

Hắn chắc chắn không thể là con cháu nhà giàu tầm thường

Nam tử như hắn, nhất định là có rất nhiều nữ tử xung quanh, bên cạnh hắn nhất định là hồng nhan vô số. Hắn đối đãi tốt với ta, sủng ta, nói vài lời thân mật, việc này chắc hẳn đã làm thế với nhiều nữ tử rồi. Hắn nuôi ta ở viện này, cũng chỉ là ngẫu nhiên hôm nào hứng lên mới tới đây xem ta một chút

Ta đều hiểu được, ta tin hắn cũng hiểu điều đó. Thực ra hắn chỉ làm bộ ta là thê tử của hắn mà thôi. Làm gì có chuyện ta là nương tử độc nhất vô nhị cơ chứ

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13-2: Đương nhiên là rất đau rồi. Đủ để cho ta khắc cốt ghi tâm nam nhân trước mặt ta 2

Năm ta mười tám tuổi, ta mang thai. Khi hắn biết, hắn không nói gì, chỉ trầm mặc ôm ta, ngồi ở phía bàn trà, đem ta ôm vào trong ngực. Trên bàn gỗ có đặt một chén trà nóng, khói bốc lên từ từ

Hắn bế ta thật lâu. Ta ở trong lòng hắn, trong tâm liền lạnh lẽo

Hắn không muốn đứa nhỏ này

Cuối cùng hắn hỏi ta, thanh âm vẫn trước sau ôn nhu, “Mẫu Đơn muốn giữ đứa nhỏ này sao?”

Ta khề cán môi, nhìn hắn tươi cười. Hắn thích nhất nụ cười của ta, cho nên ta mặc kệ lòng đang khó chịu, nhất định phải cười cho hắn xem, “Con bọ này, ta sợ đau, ta không muốn sinh đứa nhỏ này có được không?”

Hắn ngẩn ra, ánh mắt như kim đâm

Chẳng lẽ hắn rất bất ngờ sao? Vẫn là đau lòng rồi?

Ta chịu đựng đau đớn trong lòng, hốc mắt đỏ lên, làm nũng nói: “Con bọ này, có thể cho ta giữ lại đứa nhỏ này?”

Lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, liền đề lên khóe miệng, ý cười như có như không, “Ừ”

Từ đó, số lần hắn tới đây cũng ít dần, ta cũng không ý kiến gì

Hạ nhân trong tiểu viện chăm sóc ta cũng rất tốt. Cả ngày ngoài việc trông mong xem hắn có tới thăm ta không thì ta chỉ ngồi ngắm hoa đào trong viện. Nhìn thấy từng đóa hoa đào nở rộ sáng ngời, lòng ta liền cảm thấy vui vẻ

Số lần hắn tới ngày càng ít. Ban đầu chỉ là cách vài ngày, giờ thì gần như là không đến

Việc cứ như vậy diễn ra. Ta thì đang mang thai

Sau lần sảy thai khi trước, đại phu nói rằng thân thể ta không được tốt, tuyệt đối không thể sinh hoạt tùy tiện, nếu không sẽ khiến sinh non

Thương Âm nghe xong không nói gì, liền mang ta về nhà chăm sóc một thời gian. Hắn chuyện gì cũng một mình lo liệu. Biết ta thích ăn bánh hoa đào ngào sen bán ở trong thôn cách xa đến 50 dặm với thịt chim cút hầm ở tận khách điểm cách đây *rất xa* nên ngày nào hắn cũng phi ngựa đi mua cho ta. Ta cũng biết bằng cách nào hắn lại đi nhanh như vậy, khi trở về thức ăn vẫn còn nóng hổi thơm ngon (*rất xa: nguyên văn là thiên lý – ngàn dặm*)

Một hôm hắn đang ở bên cạnh ta, liền ôm lấy thắt lưng ta, mặt dán lên trên bụng, cọ cọ. Ta thấy hắn thân mật như vậy, liền đỏ mặt

“Mới được có chưa lâu như vậy, làm sao con nghe được?”

Hắn cúi mặt cười, “Nghe thấy mà”

“...”

Hắn dùng ngón tay chỉ chỉ lên bụng ta, nháy nháy mắt, “Con hỏi ta là cha đâu cha đâu mà”

Ta ngọt ngào cười rộ lên. Thương Âm thấy vậy ý cười liền sâu hơn. Sau này ta nghĩ lại, có lẽ nụ cười của hắn, chưa từng có nửa điểm thật lòng

Khi đó ta rất vui vẻ nhàn nhã. Đột nhiên tới một hôm, hắn liền biến mất, không tung tích, cũng không trở về

Không chỉ riêng hắn, đến cả người hầu trong viện cũng cuốn gói đi mất

Bây giờ nghĩ lại ta thật thấy buồn cười. Lúc đó ta vẫn không biết hắn là ai, thân phận của hắn là gì, hắn có người quen nào không. Trong thế giới của ta, hắn chỉ là một con giò đơn bạc, khi rời đi một chút dấu vết cũng không có

Hắn chán ghét ta sao? Dù sao việc mang thai cũng đã mang lại phiền toái cho hắn. Huống hồ, thân phận của ta cũng không đáng để cho hắn đánh cược

Ta không tìm thấy hắn, đành phải gắng gượng tự chăm sóc cho mình ở tiểu viện. Sân vườn ngày càng héo úa, tàn tạ, ta cũng vô lực không thể lo liệu được

Mãi đến sau này Thái Bạch tinh quân xuất hiện, tiên khí mềm mại mơ hồ xung quanh. Thương Âm mặt không chút biểu cảm nhìn xuống bụng ta, lại từ từ nhìn lên trên mặt

Ta *chấn trụ*. Lần đầu nhìn thấy thần tiên, trong lòng vô cùng hoảng sợ, liền có ý nghĩ muốn quỳ xuống (*chấn trụ: chấn động đến mức không cử động được*)

“Cô nương thân mình không tiện, không cần phải làm thế”

“Tại hạ là Thái Bạch tinh quân, chương quản toàn bộ tài sản trong thiên hạ” Hắn khép tay áo thi lễ. Thanh âm non nớt mà thanh minh

Ta như bị thức tỉnh. Nhân sinh như ảo mộng, khi thức dậy, chỉ còn biết ngẩn ngơ

“Người là thượng thần tôn quý nhất, mấy ngàn năm tuổi. Làm sao người có thể động lòng với một nữ tử phạm nhân chốn hồng trần cơ chứ?”

Ta mờ to mắt, nhìn thẳng vào mặt Thái Bạch tinh quân. Chính là vẻ mặt đứng ở trên bao quát mọi thứ

Mùa xuân năm sau, ta liền tìm một bà mụ gần đó để hạ sinh đứa nhỏ. Là con trai. Ta còn tưởng là ta không thể vượt qua nỗi mùa đông trước đó nữa

Khi hắn rời bỏ ta, ta không khóc, nhưng đến lúc ôm đứa nhỏ vào lòng, ta khóc không thành tiếng

Ta nghĩ lúc đó hắn không cần ta cũng không sao, ta còn có con nhỏ, con có thể ở bên ta

Ta đặt tên cho con là Thương Ly, định bụng cả đời sẽ sống như vậy

Mùa xuân năm ấy ta hai mươi mốt tuổi. Đột nhiên có một lũ cướp xông vào tiểu viện của ta. Ta ôm con trai lui vào góc tường. Bọn chúng nhìn vẻ mặt ngây ngốc của ta. Đúng lúc này ngoài cửa sổ, hoa đào chậm rãi nở

“Thì ra con đàn bà này lại là đào yêu” Ta nghe thấy có một kẻ phun nước bọt rồi nói

Bọn chúng đi tới đoạt con ta đi, xé rách quần áo của ta. Mắt ta nhìn thấy Thương Ly giãy giụa khóc chói tai. Ta bị chúng đạp vào chân vô cùng dã man, đầy gãi, gây đập mạnh xuống đất. Cái kéo dùng để may quần áo cho Thương Ly đặt trên bàn, liền rơi xuống, đâm thẳng vào ngực

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nam nhân kia, làm cho ta sống cũng không được, chết cũng không xong

Khi ta tỉnh lại thì đã nằm quỵ dưới địa phủ

Một vô thường mặc hắc bào đến đón ta. Hắn đeo một khối bạch ngọc hình rồng bên hông, vóc dáng cao lớn, đến cái mũi đội đầu trông cũng cao gầy, mặt không biết bôi cái gì mà đen xì, mang theo một cây đao trăm phách có vỏ ngoài màu đen, cách ăn mặc nhìn giống như con hát vậy

Hắc vô thường không lộ chút biểu tình gì, chỉ nói là khí tức trên người ta rất khác thường, lập tức báo danh ta lên điện Diêm Vương

Diêm Vương là một ông lão râu dài, chắc là ngồi trong điện quá lâu nên cơ thể đã muốn phát mốc lên rồi, khác xa những gì ta dự đoán. Nhìn thấy ta, ông liền mặt mày hớn hờ, nhận ta làm nghĩa nữ

Ta bị dọa. Diêm Vương sờ sờ râu nói: “Linh khí trên người cô nương rất thịnh, trăm năm khó gặp, nếu như đầu thai luôn bây giờ không chừng sẽ nhập phải ma đạo. Lão phu cũng là vì suy nghĩ cho thiên hạ. Cô nương tạm thời lưu tại đây một thời gian đi”

Ta thật sự không biết việc linh khí thịnh với việc nhập ma đạo có gì liên quan với nhau. Huống hồ, chuyện thần thoại luôn nói linh khí thịnh là chuyện rất tốt mà

Ta nhìn Diêm Vương một lúc lâu. Ông liền khụ hai tiếng, chần chờ một lát mới nói: “Con ở nhân gian, đã từng gặp qua quý nhân chưa?”

Ta nghĩ nghĩ, Thương Âm có thể được coi là quý nhân hay không? Chưa đáp ông đã nói tiếp: “Trên người con có một ấn kí hình hoa lan phải không?”

Ta lắc đầu. Diêm Vương liền nhìn Hắc vô thường một cái

Hắc vô thường bay tới trước mặt ta, vén phía sau tai của ta lên

Tai vốn là chỗ mẫn cảm của ta. Người ta liền giật cái, nghĩ muốn lùi ra sau một cái. Cảm giác này, ... thật không đúng chút nào

Hắc vô thường không chút biểu cảm quay về trước điện, cung kính thi lễ, lạnh lùng nói: “Bẩm Vương gia, đúng là có ấn kí hình hoa lan”

Ta ngây ngẩn người, sờ sờ phía sau tai. Đây rốt cục là chuyện gì, sao đến chính ta còn không biết?

Ấn kí hình hoa lan, sao ta lại không biết?

Diêm Vương nghe xong liền thở ra, nhìn ta vẫy tay: “Vậy là được rồi. Ta đã nói sẽ thu con làm dưỡng nữ, con đừng đứng quỳ ở đó nữa, ra đây giúp ta cắn hạt dưa. Nếu không lại có tin tức đồn đại ra ngoài là ta ngược đãi con đến nỗi không đứng dậy nổi”

Sự thực này thật là kinh khủng

Ta ở Phong Đô ngày ngày tìm kiếm con của mình. Hắc vô thường ngày đó chính là Tiểu Hắc mà sau này ta quen. Hắn *kiến quái bắt quái* đưa ta đi cầu Nại Hà xem một chút. Sông Vong Xuyên chảy dài từ phía tây nam. Nước sông màu đỏ tươi không uồn không lượn, giống như một tấm gương bằng máu. Hắn nhìn ta, ái ngại nói: “Đã rơi vào trong đó rồi” (*kiến quái bắt quái: thấy điều kì dị nhưng không hoảng sợ, thắc mắc*)

Ta quỳ ở bờ sông ba ngày liền, sau đó tóc tai bù xù quay về Diêm Vương thập điện

Những ngày sau ta liền nghĩ đến chuyện đầu thai chuyển thế. Diêm Vương gia sờ chòm râu, lắc lắc đầu, “Mẫu Đơn, con lúc còn sống là phạm nhân, đã nhiễm phải thần khí tinh khiết. Nếu ở lại Phong Đô nhất định sẽ có chức vụ tốt để làm. Còn nếu đầu thai, hồn phách sẽ bị tổn thương, đời sau không nhập ma đạo thì cũng làm cây cỏ súc sinh. Mẫu Đơn, phụ thân là thay con suy nghĩ”

Ta không nói gì. Nam nhân kia, làm cho ta sống không được, chết cũng không xong

Cuối cùng Diêm Vương thở dài nói: “Thôi, để phụ thân lệnh cho Mạnh bà nấu cho con một chén Mạnh bà thang, như thế nào?”

Ta nghĩ nghĩ, cuối cùng liền từ chối. Nếu như quên hẳn, thì cũng sẽ quên luôn con của ta. Ta không muốn quên Tiểu Ly

Bây giờ nghĩ lại, ta và hắn gặp nhau trong tình cảnh không tốt chút nào, là do ta đã quá tự mình đa tình. Nghĩ đến chuyện này, ngực ta liền trào lên một ngụm *trọc khí*, thờ hồn hên. Càng ngày càng khó chịu, ta đẩy cửa đi ra ngoài. Ai ngờ, vừa mở cửa liền đâm phải một người chần bên ngoài. Ta vờn đầu nhìn lại, không khỏi sững sốt. Cái đầu trọc bóng nhẫy này, mặc áo trắng hòa thượng, tuy nhiên trên áo thì đến phân nửa là màu đỏ tươi, ngã vào người ta. Xem qua xem lại một chút, đây không phải là Bạch vô thường hay cùng làm nhiệm vụ cùng Tiểu Hắc sao? (*trọc khí: khí độc*)

...

... Có chuyện lớn xảy ra rồi

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14-2: Nam nhân kia, làm cho ta sống cũng không được, chết cũng không xong 2

Ta từ chỗ thầy thuốc lập tức hỏa tốc tiến tới cửa kết giới của địa ngục. Theo sau ta là hai Hắc Bạch vô thường nữa

Dù thế nào cũng không thể ngờ là Tiểu Hắc lại xảy ra chuyện ở trong ngục. Nghe được tin từ phía cai ngục và Tiểu Bạch, trong lòng ta liền phát lạnh

Trong Uổng Tử Thành, một loạt các vô thường gào thét

Quý có rất nhiều loại, nói ra thì rất lằng nhằng nhưng đại khái có thể chia làm 2 loại chính, ác quý và oán quý. Những loại khác thì không nói làm gì vì đều bị nhốt trong hỏa ngục A Tỳ hoặc bị Địa Tàng Vương phong ấn lại. Từ hồi Tiểu Hắc đi A Tỳ mất bảy năm đến nay thì mọi thứ có thể coi là bình an vô sự. Ở nơi địa ngục 18 tầng này, những quý sai và vô thường như ta sẽ phân loại ác quý và oán quý vào hai nơi khác nhau để phong ấn. Những oán quý bình thường nếu như không làm hại quá nhiều người thì sẽ không phải chịu hỏa ngục thiêu đốt. Ví dụ như nữ quý lừa dối dài chẳng hạn, vì bị vứt bỏ nên sinh oán hận, biến thành lệ quý. Sau khi bị Tiểu Hắc thu phục, nàng ta phải chịu lệ hình của âm phủ suốt 300 năm, bây giờ đã được thả về Phong Đô sống rất tốt. Hình phạt của nàng ta vẫn còn nhẹ chán. Những oán quý khác đều bị nhốt ở trong Uổng Tử Thành, bị kinh văn phong ấn, Phật hiệu siêu độ, khi nào giác ngộ, oán khí tan biến mới được thả ra để đi đầu thai

Nói tóm lại, Uổng Tử Thành chính là nơi giam giữ những kẻ nguy hiểm tiềm tàng. Nếu chẳng may phong ấn bị phá vỡ, oán quý thoát ra ngoài thì chỉ có trời biết bọn chúng sẽ gây ra chuyện gì. Oán quý thường ôm hận với thế gian, sức mạnh và lực lượng của chúng lại vô cùng lớn. Tính sát thương của oán quý nếu so với ác quý thì chỉ có hơn chứ không có kém

Vấn đề bây giờ là phong ấn đã bị phá, cửa mở, oán quý cứ vậy thoát ra ngoài. Âm phủ lại vốn không để ý rằng Uổng Tử Thành đã sớm thành nơi thu nhận nhiều quý như vậy. Tiểu Hắc Tiểu Bạch khi tiến vào liền phát hiện ra oán quý oán khí kinh người, lực lượng vô cùng lớn, thậm chí có kẻ đã sắp biến thành ác quý. Nếu như bọn chúng thoát ra ngoài hết, việc phá vỡ phong ấn của đại địa ngục cũng không thành vấn đề

Ta nghe xong liền giật mình. Tiểu Bạch nhờ có Tiểu Hắc che chở mới có thể trốn được ra ngoài. Khi Tiểu Bạch tới tìm ta cũng là toàn thân dính máu, thật khó có thể tưởng tượng tình cảnh trong Uổng Tử Thành như thế nào. Hiện giờ một mình Tiểu Hắc đang chống chọi cùng lũ oan hồn. Trong lòng ta liền ớn lạnh

Trước khi đi, phụ thân liền tóm ta lại, vẻ mặt đau khổ: “Mẫu Đơn, chuyện này con phải lo liệu cho tốt. Chớ có làm kinh động thiên đình. Không chừng phụ thân sẽ rơi đầu đó”

Ta quét mắt nhìn ông một cái. Chuyện này lớn như vậy, phòng chừng thiên đình cũng sẽ sớm biết thôi, đều là do Diêm Vương quản lý lơ lửng. Ta phát tay: “Tiểu Hắc mà có chuyện gì, thì đầu của phụ thân hãy coi chừng đấy”

Diêm Vương liền chạy nhanh, ôm đầu, còn ai oán nhìn ta

Ở cửa kết giới địa ngục có không ít quý hồn đi ra đi vào. Tiếng gào thét lớn vốn cùng với huyết sắc âm trầm trong không trung. Kết giới vốn có màu trắng thuần giờ đã biến thành màu đỏ tươi. Mặt đất chấn động như có vô số người nện xuống. Như thế này có thể tượng tượng được nơi giam giữ quý hồn dưới đất đã nguy cấp như thế nào

Ta ra lệnh cho các vô thường khác ở lại giải quyết đám quý hồn kia, mau chóng quay về Phong Đô kêu gọi thêm hồn phách của các hòa thượng đạo sĩ tới trợ giúp. Đợi được tới lúc đó, cũng kịp để cho các đại nhân giá lâm tới Diêm La thập điện. Tình hình như vậy có thể coi là tạm ổn

Đang suy nghĩ dở thì đột nhiên có một con bạch cốt tinh chui từ dưới đất lên, thò tay bắt lấy mắt cá chân của ta. Ta liền hạ một đao xuống, lấy đèn lồng ra, niệm một tràng chú ngữ. Một vòng ánh sáng liền phát ra. Ta niệm chú ngữ càng nhanh, hỏa diễm bên trong đèn lồng cháy càng thịnh. Cuối cùng chiếc đèn lồng liền cháy thành một quả cầu lửa, tỏa ra thành bốn phía, nhẹ nhàng rơi xuống rồi biến thành những con rồng trườn trên mặt đất trong nháy mắt, dệt thành công kết giới xung quanh địa ngục. Cùng lúc, những tiếng kêu ai oán nổi lên khắp nơi. Oan hồn vừa mới trốn ra chưa được bao lâu, đã bị mặt đất thiêu trụi thành đất đen

Hỏa diễm đột ngột nổ bùng lên. Hào quang chói lóe. Trong chớp mắt, toàn bộ mặt đất đã biến thành một biển hoa mẫu đơn đỏ rực rỡ như lửa, hình thành kết giới. Cảnh hoa, rễ và dây leo quấn quanh nhau liên tiếp. Nụ hoa xinh đẹp mà diễm lệ, bên dưới là đài hoa đang mở ra, bao phủ mặt đất, trấn trụ phong ấn, nhẹ nhàng phun ra hương thơm trừ tà, phá sương mù

Không hổ danh là mẫu đơn quý hoa của địa ngục. Hình ảnh từng bông hoa phóng ra máu thật là tuyệt mỹ, khắc sâu vào trong tâm trí ta

Trong tay ta chỉ còn lại chuỗi đèn bằng gỗ màu đỏ. Ta nhẹ nhàng vung tay lên, chuỗi đèn biến thành trường kiếm trăm hồn. Như vậy ít ra có thể đảm bảo là oan hồn sẽ không còn thoát ra nữa, còn duy trì được bao lâu thì đành phụ thuộc vào vận may của ta vậy

Ta thở ra một hơi, thi hành pháp thuật rồi nhanh chóng đi vào trong phía đại địa ngục

Uông Tử Thành, trăm năm trước ta đã từng tới đây rồi.

Ta đập lên trên lớp lớp hài cốt bên dưới, đi tám mươi trượng liền nhìn thấy *Thanh Đồng* linh thú trấn giữ cửa thành. Bên trong toàn là oán khí, nồng nặc đến nỗi ta thờ còn thấy khó khăn (*Thanh Đồng: đồng đen. Mọi người cũng biết ngoài cửa thành thường có những con linh thú đứng bên ngoài để trấn giữ rồi phải không ạ ^^*)

Uông Tử Thành có hai cửa vào. Một cửa chỉ có vào không có ra, một cửa chỉ có ra không có vào. Phía cửa vào có một kết giới chắn ở ngoài, rất nhiều oan hồn đang đứng tụ tập ở đây, có ý định phá vỡ phong ấn. Ta giương mắt nhìn lên. Chủ yếu toàn là quỷ. Không chừng phía bên kia thành cũng đang có một lũ đứng tụ tập ở đó. Ta một thân hắc y, khéo léo áp chế linh lực lại, giữ im lặng

Hướng vào phía trong, đi đường tắt ngang qua bờ ruộng một chút. Phía xa xa kia ta thấy có huyết quang lay động, lại có ánh lửa nổ xuống. Đó chính là lũ người Tiểu Hắc. Ta giương kiếm, chạy nhanh về phía trước, đi một vài bước liền phát hiện có rất nhiều oan hồn ở đây, oán khí dày đặc, hàn khí ép thẳng xuống

Nếu ăn được một quỷ sai thì sẽ có được tu vi mấy trăm năm. Ta có thể nhìn thấy rõ con mắt trắng bệch cùng khoe miệng cười tham lam của chúng. Lũ quỷ hồn này, đã sớm không còn bộ dạng giống con người nữa

Ta rút kiếm, chém một phát. Đường kiếm lóe lên ánh hào quang, khí thế thật lớn, chém vào đồng hài cốt. Dù sao ta cũng tự xưng là cô nương thiện lương tốt bụng, xưa nay không muốn giết quỷ. Nếu như phá phải hồn phách của chúng, nhẹ thì đến lúc đầu thai sẽ tạo phải nghiệp, nặng thì hồn phi yên diệt, hồn phi phách tán. Mỗi lần Tiểu Hắc đi bắt quỷ đều chỉ dùng đao nhỏ. Hắn rất lợi hại, chưa một lần nào phải rút đao ra

Muốn thu phục bọn chúng cần rất nhiều thời gian và tinh lực. Ta tinh lực thì không có, Tiểu Hắc thì nguy hiểm. Ta thực sự không muốn phải phá hồn phách của chúng

Cửa ra của Uông Tử Thành dẫn tới *Huyết Trì*. Ta đứng từ xa cũng có thể nhìn thấy Thanh Đồng linh thú trấn thủ đại môn, có lẽ đã bị tàn phá đến mức không trụ nổi nữa, có thể mơ hồ nhìn thấy kết giới bị rách thành một đường nhỏ. Một đám oan hồn điên cuồng lao về vết nứt đấy. Lưỡi kiếm của trăm hồn kiếm đã bị ngấm oán khí lạnh lẽo, ngón tay cầm kiếm của ta có chút tê dại. Những oán quỷ kia vừa nhìn thấy Huyết Trì, thân hình lập tức phình to, trên mặt mắt mũi răng nanh dữ tợn, nhìn không khác gì ác quỷ. Thân của chúng cắm đầy lưỡi đao, trên cổ bị chém một phát, huyết nhục mơ hồ, treo lủng lẳng. Đây chính là oán quỷ tiến hóa thành ác quỷ. Có con trên mặt còn nổi đầy vảy màu xanh (*Huyết Trì: tầng thứ 13 trong số 18 tầng địa ngục, là ngục nặng nhất, giam giữ những kẻ bất hiếu. Uông Tử Thành là tầng thứ 14, những người không biết quý trọng mạng sống, tự sát sẽ bị nhốt vào đây. “Uông Tử Thành” dịch ra là thành Chết Oan đó ạ*)

Bọn chúng tự do rồi. Thật là “tốt” quá đi mất

Ta kết ấn bằng tay. Một chùm tia sáng như cầu vồng liền phóng ra từ phía mũi kiếm, xuyên qua mặt trời, bay thẳng đến

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ta từ chỗ thầy thuốc lập tức hỏa tốc tiến tới cửa kết giới của địa ngục. Theo sau ta là hai Hắc Bạch vô thường

Ta kết ấn bằng tay. Một chùm tia sáng như cầu vồng liền phóng ra từ phía mũi kiếm, xuyên qua mặt trời, bay thẳng đến

Một cái đầu đột nhiên rơi xuống, hơi thở phía sau liền biến đổi. Ta theo phản xạ đứng ra chặn lại. Ai ngờ đại chương này quá uy lực, có thể một phát tóm lấy ba vô thường. Tự nhiên bị bắt lấy, trong chốc lát trời đất thiên địa liền biến thành một màu đen. Ta cứ thế bị cuốn vào dòng nước hỗn độn. Miệng mũi bị nước chui vào, bao phủ tất cả. Thân thể ta vốn đã kiệt sức, nặng nề nổi lên

Thì ra là bị bắt vào trong Huyết Trì

Trời mới biết được tại sao ta lại bị bắt vào trong Huyết Trì. Đã thế ta lại còn không mang theo đèn lồng mẫu đơn bên mình

Trong Huyết Trì có rất nhiều thực hồn và tiểu quỷ. Một đám gầy trơ xương như củi, nửa người dưới chỉ đeo một cái đai màu trắng, trông giống như cái đuôi. Nhìn thấy ta bị rơi lại phía sau, chúng liền lít nhít tiến lên. Xung quanh là một loạt những con quỷ máu chảy đầm đìa bò lên. Âm khí cùng oán khí ngưng tụ lại thành những mũi đao đen thui lúi chiếu thẳng vào đầu ta. Chợt thấy bọn chúng đang kéo đến, ta nhanh chóng vớ lấy kiếm để chống trả. Hít sâu một cái, ta lấy hết sức lực bỏ thẳng xuống. Đầu của một con quỷ bốc ra mùi tử khí nồng nặc lập tức vỡ đôi

Tàn hồn tán ra tứ phía như tro bụi

Càng nhiều oan hồn xuất hiện. Thậm chí những con đang cố thoát ra ngoài cũng đang định quay trở lại. Nhìn ra ta là quỷ sai, chúng lập tức hung hăng xông lên

... Quý sai khiến cho ma quỷ oán hận đến vậy sao. Ta ẩn ẩn trốn, đan tay kết ấn. Hơi thở sắc nhọn như dao, gào thét xuyên thủng không trung bốn phía, tản ra thành một vòng lớn. Tiếng hét tê tái của quỷ hồn không dứt bên tai, tầm mắt mênh mông liền trở nên mơ hồ

Hắc bào mặc trên người điên cuồng tung bay, cổ tay áo run run

Tốt lắm, chỉ còn lại vài quỷ hồn đang lưỡng lự, chần chờ không biết có nên tấn công hay không

Khỏe miệng của ta liền cong lên một cái. Một nụ cười nho nhỏ

Vừa nãy linh áp chấn động như vậy, nhất định sẽ có càng nhiều quỷ hồn lần theo hơi thở của ta mà truy đuổi. Cho dù chúng không thoát ra được, nhưng có thể ăn được một quỷ sai, cũng là lựa chọn không tồi chút nào

Ta ngừng đầu nhìn vào không trung. Mây đen âm trầm, tối đen chẳng chút, sầm chớp rền rĩ. Qua được một lúc, bầu trời lại bình ổn trở lại. Xem ra Diêm Vương tiền bối đang trên đường tới rồi. Lại nhìn về phía đại môn phía xa xa, vết rách trên kết giới tựa hồ đã to hơn lúc trước

Ta suy nghĩ, định bụng dùng sức để đột phá ra ngoài. Đột nhiên ta liền cảm thấy có một hơi thở đang nhanh chóng tới gần, nghiêng người liền nhìn thấy có một đôi chân đang đứng cách mặt đất đến 5 trượng. Trong chớp lát, một tràng bạch quang tinh thuần như *hãn hải* vọt tới, thủy triều mênh mông dâng lên bao phủ tất cả (*hãn hải: biển cát*)

Pháp thuật thô bạo như thế này, không biết có thể so sánh với lệ quỷ địa ngục được hay không đây

“Nói này!”

Ta nghe thấy tiếng, liền nhìn lại. Một nữ tử áo trắng từ trên trời chậm rãi bay xuống trước mặt ta, tay cầm kiếm, tóc mềm rũ xuống, tay áo bay bay. Hương khí lượn lờ, vô cùng sạch sẽ tinh khiết

Trên khuôn mặt thanh tú của nàng ta tràn đầy vẻ lo lắng, làm ta cứng đờ. Ta nhất thời cảm thấy hơi rùng mình

Âm khí dày đặc, liền nhanh chóng tan biến

“Xin mời đi theo ta!”

Tay áo nàng ta vung lên. Bạch quang như những con sóng, lập tức bao trùm lấy chúng ta

Ánh sáng dần rút xuống, biến mất. Trong nháy mắt, cảnh tượng trước mặt liền làm ta ngẩn ra. Không ngờ ta lại đang ở trước Thanh Đồng đại môn. Vết rách của kết giới đang ở sau lưng ta, rộng tầm mười ngón tay. Mặt khác, Uông Tử Thành đang bị *Huyết Hà* ngăn cách. Rất nhiều oán quỷ đang đứng trước Huyết Hà, chần chờ, lưỡng lự. Lũ quỷ ta nhìn thấy lúc trước, đang đứng chen chúc, không ngừng dùng sức muốn phá vỡ kết giới (*Huyết Hà: dòng sông máu. Giống như trong cụm “Huyết Hà Vong Xuyên”*)

Đúng vậy, kết giới

Phạm vi của Huyết Trì đang dần dần mở rộng, thành một lớp lá chắn ngăn cách trước cửa thành

Tuy tên gọi là Uông Tử Thành nhưng thực ra nơi này lại có diện tích vô hạn. Có bao nhiêu oán quỷ, oan hồn đi vào, phạm vi liền tự mở rộng ra bấy nhiêu. Pháp lực có thể bao trùm phạm vi lớn như vậy, lại đồng thời chống đỡ được sự công kích của mấy vạn oan hồn trong thành. Ta nhìn lớp lá chắn kia. Không có trấn áp pháp bảo cũng như vật dẫn phù chú nào, chỉ đơn thuần là kết giới được thiết lập từ bên trong

Là ai đã làm vậy? Là nữ nhân này sao?

Lòng ta không khỏi rùng một cái. Năng lực như thế này, chỉ sợ ngay cả Địa Tàng Vương cũng không sánh được

“Tiểu nữ tên Hoài Nguyệt, vốn là quỷ ở nơi này. Mới vừa rồi đã thất lễ, mong Hoa Nhi gia thông cảm”

Nữ tử áo trắng xuất đầu lộ diện. Mũi nhỏ mi cong, môi mỏng hồng hào, dung nhan đoan trang xinh đẹp. Nàng hành lễ với ta

Ta quay đầu, hí mắt nhìn trộm nàng. Nàng ta biết ta là ai?

“Ngươi là quỷ? Là quỷ ở đây?” Bộ dạng của nàng ta đúng là nữ nhân động lòng người

“Vâng”

“Ta lại cho rằng ngươi là tiên cơ” Không tìm được Tiểu Hắc, ta cũng không bận tâm xem đối phương là địch hay là bạn nữa

Nữ tử tên Hoài Nguyệt thân hình mảnh khảnh, liền hành lễ nói: “Thật không hổ danh là Phong Đô Hoa Nhi gia, đúng là khi tiểu nữ còn sống đã tu luyện được thành tiểu tiên”

“Thế ngươi làm sao lại ở đây?”

“Càng nói càng dài, cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng để tâm” Nàng ta nói chuyện uyển chuyển. Thanh âm nhẹ nhàng đè thấp, “Thỉnh Hoa Nhi gia giúp ta phong ấn đại môn”

“Cái gì?”

“Hoài Nguyệt không dám nói bậy. Chút nữa khi phong ấn, kết giới sẽ mở ra, thỉnh Hoa Nhi gia mang Cổ đại nhân ra ngoài”

Tiểu Hắc? Lòng ta liền nhảy dựng lên, lập tức giữ lấy nàng, “Tiểu Hắc, à không, Cổ Thương đang ở nơi nào?”

Hoài Nguyệt xoa xoa cổ tay trắng muốt, hơi mờ to mắt. Ta khẩn trương vô cùng, “Hắn sao rồi?”

“Mời Hoa Nhi gia đi theo ta”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15-2: Chẳng lẽ tên hắn không phải là Tiểu Hắc mà là Tiểu Bạch ? 2

Tiểu Hắc phải dựa vào một góc ở đại môn. Trên mặt, trên người hắn toàn là máu

Ta xem qua hắn một lượt từ trên xuống dưới. Trọng thương, nhưng vẫn có thể chữa trị được. Huống hồ trên người hắn còn có dấu hiệu đã được linh lực trị liệu qua, hẳn là do Hoài Nguyệt làm. Tuy nhiên nội tức còn hỗn loạn, chắc là do dùng quá nhiều lực

Ta căng mắt ra để kiểm tra, đột nhiên phát hiện ra một điều

Lớp màu đen trên mặt Tiểu Hắc hình như đã bị máu làm tan ra, trên mặt chỗ hồng chỗ đen không đồng đều. Ta nâng tay lau qua một cái, liền thấy bên dưới lớp màu đen kia là một khuôn mặt tái nhợt, không khỏi sững sờ

Chẳng lẽ tên hắn không phải là Tiểu Hắc mà là Tiểu Bạch?

Tại sao hắn lại phải bôi đen mặt mình? Lớp màu này thậm chí nước rửa cũng không trôi. Không lẽ phải dùng máu mới trôi đi?

Không hiểu vì sao lòng ta liền hơi nhảy lên, có chút khẩn trương. Ta nhìn hắn chăm chú, cảm thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc. Thật là muốn lau sạch mặt của hắn. Đúng lúc này thanh âm như gió mát của Hoài Nguyệt truyền đến

“Hoa Nhi gia, không còn nhiều thời gian nữa, thỉnh người giúp Hoài Nguyệt một tay”

Nàng đưa lưng về phía ta, đứng ở ngay cạnh Huyết Trì, không ngừng niệm lực chống lại đợt oán khí công kích của đàn quỷ Tu La từ trong ngục. Nét mặt nàng có chút thay đổi, “Muốn thiết lập phong ấn cần chút thời gian. Cổ đại nhân ra sức chống đỡ kết giới lâu như vậy, chỉ sợ...”

Ta ngẩn ra, “Tiểu Hắc, là hắn tạo ra kết giới?”

“Phải” Nói đến đây, nàng liền nở một nụ cười thanh lệ, “Ta vốn nghĩ rằng Cổ đại nhân đã có thể tiêu diệt cả Uổng Tử Thành...Chàng hoàn toàn có thể” Nói xong, ánh mắt của nàng liền dừng ở phía ta, nhẹ nhàng thở dài, “Kể từ hồi đó, chàng thật sự đã thay đổi...”

Trên mặt Hoài Nguyệt tràn đầy vẻ thương xót, thật quen thuộc

Ta nhẩn nhẩn mi, vô cùng khẩn trương, lập tức dùng thuật trị liệu cho Tiểu Hắc. Phổi của hắn đã bị xương sườn chọc thủng. Ta vừa làm mà đau đớn vô cùng

“Chàng nói, nếu giết quỷ hồn thì nhất định sẽ không tốt, người sẽ tức giận”

Bên ngoài kết giới, âm hồn bay qua bay lại kêu khóc. Nàng thân nhiên cười nói: “Cho nên chàng một mực phòng thủ, giúp Bạch vô thường ra ngoài xong còn cứu ta. Trước khi hôn mê chàng còn dặn ta là người nhất định sẽ lỗ mãng xông vào, cho nên mới nhờ ta giúp người”

Ta cắn chặt răng. Tiểu Hắc, lần này ngươi mà có chuyện gì không may, ta không thể không chết cùng ngươi được rồi. Ngoài miệng ta liền nói sang chuyện khác, “Ngươi nói ngươi có thể phong ấn?”

“Đúng vậy. Thỉnh người lúc đó hãy bảo hộ Cổ đại nhân”

Người này thật đúng là giỏi, gặp được cao nhân rồi

“Thực ra ngươi có thể đợi người cấp trên tới. Ngươi có biết rằng với thực lực của ngươi, nếu ráng sức phong ấn sẽ chỉ...”

“Không còn thời gian nữa” nàng lắc đầu, nhìn về phía chân trời, “Trên trời không còn sấm chớp nữa, hẳn là do Hoa Nhi gia ra tay rồi, nếu không bầu trời đã sớm nứt ra”

Ta không nói gì, chỉ chăm chú nhìn nàng ta, đánh giá. Nữ nhân này, có lẽ là tiên nữ, rốt cuộc là ai đây?

“Ta biết kết cục của ta như thế nào. Ta không oán hận gì cả. Dù sao...” Nàng ta nhìn ta, đột nhiên cười. Thanh âm giòn giã, “Phong ấn của Uông Tử Thành bị phá bỏ, chính là vì ta”

“Phu quân tới đây thăm ta. Ta phá bỏ phong ấn để chàng có thể rời khỏi nơi này”

Ta điều hòa khí tức cho Tiểu Hắc. Ánh mắt của ta khóa chặt vào mặt Hoài Nguyệt. Nàng ta thân nhiên mỉm cười, ôn nhu mông lung, như một đóa bạch liên hoa. Con ngươi nhìn ta xa xăm, như nhìn vào quá khứ

“Ta tu luyện thành tiên mới gặp được nam nhân của đời mình, chưa kịp lên được bậc thượng tiên đã gả cho chàng. Chàng chỉ là nam nhân bình thường, hay lên núi săn thú, không hay nói lời đường mật nhưng lại chiều cố ta rất tốt. *Cửu cửu* của chàng bị yêu ma mê hoặc, muốn giết phu quân của ta để chiếm đoạt ta. Cho nên, ta đã giết...” Nàng ngập ngừng một chút, cúi đầu, “Ta đã giết cả nhà hắn” (*cửu cửu: chú*)

Ta nhìn nữ tử áo trắng này. Thiên quy đã quy định như vậy, dù có là thần tiên hay con người cũng không thể giết người. Diêm Vương phụ thân cũng đã từng nói, Thương Âm ở trên trời đại khai sát giới, giết bao nhiêu người, nhập ma chướng nên đã bị trời phạt. Đến bây giờ ta vẫn không biết tại sao hắn lại thành ra như vậy

Bây giờ hắn ở nhân gian, không biết đã cùng Chiêu Cầm công chúa sinh bao nhiêu hoàng tử công chúa rồi đây

“Ta không có ý, nhưng đã giết người như vậy, phải ở lại nơi này. Tới cuối cùng ta vẫn không nói cho phu quân biết thân phận của ta... Nhưng người có biết không, chàng tới thăm ta” Đôi mắt nàng dâng lên một dòng nước mắt sáng rọi. Khóe miệng cong lên một nụ cười mãn nguyện, lại có chút đau lòng thì thào, “Ta chưa chết được vài năm, chàng cũng xuống âm phủ. Chàng nói chàng bị ngã xuống núi. Chàng là thợ săn giỏi như vậy, làm gì có chuyện ngã xuống núi... Chàng vì gặp ta, thậm chí vào tận Uông Tử Thành, chính là để gặp ta”

Hoài Nguyệt hai tay che ngực, “Uông Tử Thành là nơi không thể đầu thai chuyển thế. Ta làm sao có thể để chàng chịu khổ, ta làm sao có thể chịu được... Nơi này chỉ có vào không có ra, ta chỉ có thể phá bỏ phong ấn để chàng ra ngoài”

Thân thể của nàng có chút trong suốt, mờ mờ ảo ảo. Có lẽ vì mở phong ấn nên hồn phách của nàng ta cũng chẳng còn bao nhiêu

Nàng lắc đầu, “Hồn phách của ta không thể đầu thai làm người được nữa., chỉ bằng trở thành tảng đá trấn trụ thành này. Nguyên nhân do ta gây ra, kết cục do ta nhận lại, vậy mới đúng”

Ta trầm tư một lúc lâu mới nói: “Ngươi đã lừa phu quân ngươi”

Nàng sợ sệt nhìn ta, nở nụ cười trắng bệch, “Ta đã nói với chàng là ta sẽ cùng chàng đi đầu thai, ta sẽ đi ra sau. Bằng không, sao chàng nguyện ý đi?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 16: Ta đã hứa với nàng ấy đời đời kiếp kiếp sẽ ở cùng nhau. Nàng ấy ở đâu, ta ở đó

Ta trầm tư một lúc, chỉ thấy tình thế bây giờ thật vô cùng quý dị. Phong ấn của Uông Tử Thành vạn năm không bị phá, sao có thể bị một tiểu tiên như này giải trừ? Thế này mặt mũi của các vị đại nhân dưới địa ngục biết để vào đâu đây

Hoài Nguyệt vẫn chăm chú nhìn ta, đột nhiên hành lễ. Nàng ta rút cây trâm từ búi tóc ra. Kim quang chọi lóe, là một cây trâm vàng hình rồng

Nàng đưa cho ta. Lúc nàng ta tới gần ta có thể ngửi thấy hương hoa ấm áp. Cây trâm kia được điêu khắc mấy bông hoa đào bằng vàng vô cùng tinh tế. Đóa hoa dường như được khảm bởi đá thạch lựu thượng đẳng, ánh sáng hồng hào sáng bóng. Bên dưới bông hoa còn có tua rua lấp lánh lấp lánh, giống như đồ vật mà nữ tử hoàng tộc chốn dương thế vô cùng trân trọng

“Ta dùng vật này phá vỡ phong ấn. Đây là đồ mà tỷ tỷ ta tặng cho ta từ rất lâu rồi, giờ ta tặng lại cho ngươi. Về phu quân của ta, chỉ mong người đừng truy đuổi”

Thế này coi như là hối lộ rồi? Ta nhìn nhìn nàng rồi nhận lấy. Thứ này nhất định không tầm thường, sau này ta có gặp rắc rối, có thể dùng vật này để sử dụng, đưa ra để đền tội. Nhận được đồ tốt, tâm tình ta không tồi chút nào, liền đứng dậy, xem lại xiêm y, “Bắt đầu đi. Trong lúc ngươi hoàn thành phong ấn, ta sẽ không để cho bất kì kẻ nào đến gần ngươi nữa bước”

Hoài Nguyệt thi triển pháp thuật, khiến cho ta có chút گیết mình. Nàng ta lấy hồn phách của chính mình ra để phong ấn đại giới. Lốp tường chắn do Tiểu Hắc làm ra dần tan biến. Âm hồn há miệng lưỡi sắc nhọn, khóc rống lên lao về phía chúng ta. Ta đang ngồi xổm dưới đất, một tay ôm Tiểu Hắc, một tay giương trảm hồn kiếm vút lên trời. Ánh sáng cùng hương hoa từ lưỡi kiếm tràn ra, đánh bay đối phương. Sau đó ta dùng chuôi kiếm cắm xuống, mặt đất liền nứt ra như chè tre. Vết nứt uốn lượn liên tục lan xa. Rất nhanh chóng, cả đàn âm hồn kia đã bị ta hạ gục

Thực ra có thể tiêu diệt bọn chúng nhanh như vậy, là vì những oan hồn này đều rất yếu, chưa được tu luyện, bồi bổ cái gì

Bên tai liền vang lên tiếng Hoài Nguyệt hô nhỏ: “Thật lợi hại. Cô đại nhân nói quả không sai. Công phu của Phong Đô Hoa Nhi gia thật đúng là như lời đồn”

Ta không có thời gian trả lời nàng. Tác dụng phụ của lần dùng lực vừa rồi bây giờ mới chậm rãi ngấm vào, khiến ta cắn chặt răng. Vừa nãy khí lực ta xuất ra cũng phải tới mười phần. Cuồng phong trong Uông Tử Thành gào thét. Không biết đã có bao nhiêu oan hồn đã phải hôi phi yện diệt dưới lưỡi kiếm của ta rồi

Nếu có thể, nhất định khi trở về ta sẽ tới thỉnh Diêm Vương, đi tụng kinh cho bọn chúng

Thân hình của Hoài Nguyệt dần trở nên trong suốt, bạch quang bao phủ xung quanh. Nàng ta nhẹ nhàng cười nói, “Hoa Nhi gia, chẳng qua đây là Uông Tử Thành được kết giới bao bọc khỏi ngoại giới. Nếu như là bên ngoài mà sử dụng khí lực như vừa rồi, nhất định sẽ bị thiên binh hỏi tội... Người cũng biết pháp lực của người có nhiệm thần khí chứ?”

“Biết. Vừa vặn khi ta còn sống đã từng có chút qua lại với thần tiên, nên đã nhiễm chút thần khí”

Nàng trầm tư một lúc lâu. Ta nhìn nàng ta. Lại là biểu cảm không rõ ràng, có chút thương hại lẫn thờ dãi

“Thần khí trong cơ thể người là...” Nàng thì thảo ngoái đầu nhắm mắt lại, môi tái nhợt, “Thì ra tam thiên vũ trụ lực đạo luân hồi, cuối cùng cũng không đánh bại nổi chữ ‘tình’. Chỉ tiếc người lại không nhớ rõ, chẳng cho người như vậy...”

Gió bên tai quá lớn. Ta nghe không rõ, đang muốn hỏi lại thì quanh thân Hoài Nguyệt liền phát ra hào quang vô cùng lớn

Hai tay kết ấn của nàng ta dần dần buông ra. Cả người của nàng dán chặt lên tường, tư thế vô cùng ôn nhu thành kính, giống như chờ đợi tình lang của mình. Hai má của nàng dán lên trên cửa đại môn, lạnh lẽo. Tóc đen cùng bạch y điên cuồng tung bay

Ta nhìn thấy dưới thân nàng ta, bạch quang đang tràn ra tạo thành trận pháp, dần dần bao kín cả đại môn

Nàng ôm lấy chỗ phong ấn bị nứt ra. Thân hình trắng nhợt giống như nước tuyết, dần dần tan ra vào vết rách của kết giới. Phù chú trên mặt tiền của Thanh Đồng đại môn dần hiện lên

Phía cửa bên kia chính là Hoàng Tuyền lộ, thông với cầu Nại Hà

Phu nhân của nàng ta, không biết đã qua Nại Hà, uống canh quên nàng, rồi đi đâu thai hay chưa

Ta nghĩ, có phải nàng đang nhớ đến phu quân của mình không?

Thanh Đồng đại môn chậm rãi mở ra. Phía sau đàn quỷ càng thêm điên cuồng. Ta giơ kiếm chìa vào chúng, ôm Tiểu Hắc rồi đi

Tầm mắt trống trải. Qua cửa là một con đường âm u hoang vắng, uốn éo uốn éo, thông với Hoàng Tuyền lộ. Đi tới một ngã rẽ, xuyên qua kết giới là tới Phong Đô. Không khí cùng huyết tinh giăng co. Ta thở hỗn hển một hơi. Thanh Đồng đại môn dần dần khép lại, thanh âm ù ù nặng nề. Tiếng gào thét của oan hồn dần biến mất. Cuối cùng trong phút chốc, mọi thứ liền trở về trạng thái tĩnh lặng

Ta không đi nổi nữa. Thân hình mềm nhũn, ngã gục xuống

Chuyện này cuối cùng cũng xong rồi. Mười đầu ngón tay vì niệm lực mà tê liệt, không còn cảm giác

Còn đang mãi nghĩ sao Phong Đô phủ mãi chưa cử người tới trợ giúp thì đột nhiên phía sau vang lên một tiếng nổ lớn. Tiếng nổ lớn vang lên từ phía Thanh Đồng đại môn. Thanh âm chấn động làm lá cây rơi ào ạt. Ta kinh ngạc quay đầu. Ngay sau đó liền liên tiếp những tiếng nổ lớn. Mỗi một chương giáng vào đại môn đều mạnh đến nỗi có thể san bằng một quả núi nhỏ. Ta không khỏi nheo mắt lại

Phong ấn chưa đủ mạnh sao, hay là vì tàn hồn của Hoài Nguyệt?

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16-2: Ta đã hứa với nàng ấy đời đời kiếp kiếp sẽ ở cùng nhau. Nàng ấy ở đâu, ta ở đó 2

Àm!

Đại môn bị phá thủng, lại nhờ sức mạnh của phong ấn mà khép vào. Kim quang phát ra hỗn loạn. Từ vết nứt trên đại môn, cuồng phong thoát ra gào thét. Trời đất lại càng thêm tối đen

Ta nhần nhần mi, rút kiếm rồi nhổ một ngụm máu từ trong mồm ra. Ta chỉ là quý sai câu hồn mà thôi, tại sao ngày nào cũng gặp phải mấy chuyện li kì quỷ dị như thế này cơ chứ. Đang chuẩn bị giờ kiếm để vẽ trận pháp, chống lại công kích...

Rắc!

Có tiếng cành cây bị giã gãy phía sau. Ta lập tức quay lại nhìn, lực đang chuẩn bị phát ra liền dừng lại

Trước mặt ta, là hồn phách của một nam tử

Thân hình cường tráng, mặc y phục cùng khăn trùm đầu, là y phục bình thường của nam nhân dương thế. Bộ dạng cũng vô cùng bình thường

Hắn ta không hề để ý tới lưỡi kiếm của ta. Ánh mắt nhìn vào đại môn phía sau

“Nguyệt nhi đang ở bên trong đúng không?”

Ta gật gật, thu kiếm

“Quả nhiên nàng lại làm chuyện điên rồi, hừ”

Nam tử nhẹ nhàng bước về phía cửa. Ác linh âm khí cuộn cuộn kéo đến. Ta buông mắt. Người này hẳn là phu quân của Hoài Nguyệt, “Người vì sao còn ở đây. Nàng ấy tưởng người đã đi đầu thai rồi?”

Nam tử đưa lưng về phía ta. Hai tay thô ráp đặt lên trên đại môn đang bị kim quang phong ấn bao trùm toàn bộ

“Thỉnh dùng hồn phách của ta để bù vào”

Hắn xoay người nói. Ánh mắt nhìn về phía sau ta

Ta quay đầu. Nam nhân mặc hắc y cả người toàn máu, bên hông có đeo ngọc bội hình rồng

“Tiểu Hắc?” Đã tỉnh rồi

Ta nhìn mặt hắn, vẫn không thể thấy rõ dung nhan bên dưới

Tiểu Hắc chậm rãi bước đến trước mặt nam nhân kia. Nam nhân liền cười ảm áp, “Như vậy chắc là đủ chứ?”

“Phải” Tiểu Hắc vuốt cằm, thanh âm nhẹ nhàng “Hai người là vợ chồng. Nàng ấy cũng đã làm được tới chín phần. Âm dương phong ấn như thế này là rất tốt”

“Chờ một chút” Ta phục hồi lại tinh thần, tiến lên, “Người có biết việc này nghĩa là gì không?”

Người trần ngu ngốc lúc nào cũng chỉ biết sân si tham luyến. Cường lực phong ấn thường cần tới sinh mệnh của kẻ thi thuật, không thi cũng cần tới hồn phách thượng đẳng để làm cơ sở thực thi

Hồn phách dùng để trấn trụ phong ấn, sẽ không có hình thái ý thức, mãi mãi không thể đầu thai siêu sinh, so sánh với hồn phi yên diệt cũng không khác biệt mấy

Nam nhân nhìn ta, cười nói: “Nguyệt nhi đã mất rồi, ta luân hồi chuyển thế còn có ý nghĩa gì. Ta đã hứa với nàng ấy đời đời kiếp kiếp sẽ ở cùng nhau. Nàng ấy ở đâu, ta ở đó”

Nói xong liền xoay người về phía Tiểu Hắc, “Làm phiền đại nhân”

Tiểu Hắc đem hồn phách của nam nhân kia truyền vào phong ấn. Uống Tử Thành dần trở nên tĩnh lặng. Một vòng trận pháp màu trắng nhẹ nhàng tiến lên, thay đổi cục diện hoàn toàn. Vầng sáng trở nên mờ lung

Ta đứng ở ngã ba Hoàng Tuyền lộ còn có thể trông thấy bạch quang tinh thuần phát ra. Ta nhổ cành cây, đá đá lá vụn chờ Tiểu Hắc xong việc

Ta cùng hần sóng vai đi về phía Phong Đô. Cứ đi được một đoạn ta lại quay đầu nhìn về phía Uông Từ Thành, thấp giọng hô một câu: “Tiểu Hắc”

“Ừ?”

“Thực ra ta rất hâm mộ bọn họ, ta bảo... Hoài Nguyệt với phu quân của nàng ấy ấy”

“Ừ”

“Thật sự rất ngưỡng mộ”

Hần nghiêng đầu. Ngón tay dính đầy máu của hần sờ sờ mặt ta, “Ta biết”

***

Đến khi trở lại Phong Đô, ta mới biết được tại sao Diêm Vương gia lại không gửi viện binh đến, khiến cho ta và Tiểu Hắc sống dở chết dở trong Uông Từ Thành

“Mẫu Đơn! Cái này không thể trách phụ thân được. Phụ thân tin tưởng con mà. Phụ thân tin là con nhất định sẽ giải quyết vụ ở Uông Từ Thành thật êm đẹp mà, đúng không?... Á! Mẫu Đơn, mấy thứ binh khí nguy hiểm như thế này, không nên dùng không nên dùng”

“Phụ thân, người đem con gái đến nơi như vậy. Bây giờ lại tỏ ra lạnh nhạt, không phải là xứng đáng rơi đầu sao”

Ta lạnh lùng nói, khóe mắt lạnh tanh

Tiểu Hắc bị thương, được nâng xuống để chữa trị. Ta dù gì cũng là “bà già” bảy tám trăm tuổi, lại bị tấn công thừa sống thiếu chết, thiếu chút nữa bị oán quỷ ăn thịt. Vậy mà Diêm Vương không hề phái cứu viện, thật sự làm ta bất mãn

Diêm Vương gia ngồi trên đại điện nước mắt nước mũi tèm lem kéo kéo góc áo của ta. Ta hơi hơi rút kiếm ra khỏi vỏ “tạch” một cái. Một vầng sáng xuất hiện, khiến bà vai Diêm Vương run bần bật, lại càng khóc ầm lên, một tay chỉ vào những người đang đi lại bận rộn ngoài điện: “Đây hoàn toàn là lỗi của Thái tử gia mà. *Nhân thủ* của Phong Đô rõ ràng là không đủ! Nhân gian gặp tai họa náo loạn, âm hồn dưới địa phủ thoát ra rất nhiều. Chúng ta vì quá vội nên không kịp đến” (*nhân thủ: nhân công, nhân sự*)

Đúng là vì quá vội nên không đến

Ta từ từ liếc mắt ra ngoài điện. Từ trước đến nay Phong Đô lúc nào cũng âm trầm quỷ dị, chưa từng nhìn thấy lần nào náo loạn như bây giờ

Nữ tử ở cánh đồng tuyết nơi Tây Vực kia nói đúng

Tướng quân Nam Tô, người ấy nhất định sẽ đem tới họa kiếp và tai họa. Khi Thương Âm đăng cơ, đã quét sạch những tiểu quốc xung quanh Nam Tô rồi thống nhất, thanh rửa triều đình, dùng thủ đoạn tàn nhẫn khiến văn võ bá quan phải lưu lười. Mấy năm vừa qua chiến tranh liên miên, đất nước liên tục mở rộng với tốc độ kinh người, xác người chết vô số

Phong Đô sợ nhất là nhân gian có chiến tranh. Chỗ ngủ cho âm hồn căn bản là không đủ dùng. Mạnh Bà còn phải nhờ quỷ giúp đỡ nấu canh. Sinh hồn xếp thành hàng dài trước cầu Nại Hà, thân toàn vũ khí, thiếu tay thiếu chân, mắt mờ trùng trùng vô cùng đáng sợ

Ta nhân cơ hội này mà ở lại phòng tĩnh dưỡng chữa thương. Đạo gân dây tai của ta cứ đau âm ỉ, dùng gương đồng soi mãi mà chả thấy gì

Mấy ngày nay ta ngủ rất nhiều. Vừa tỉnh dậy đã cảm thấy có gì đó, quay đầu tròn mắt nhìn liền thấy nam tử áo đen ngồi ở chỗ bàn trà, tay cầm một chén trà ngọc xanh

“Tiểu Hắc?”

Ta dụi dụi mắt, khoác áo lên, “Vết thương ổn rồi chứ?”

“Ừ” Thanh âm truyền đến. Ta hơi hơi kinh dị nhìn hần. Hần đeo một cái mặt nạ màu đen được điêu khắc, che mất nửa khuôn mặt, bên dưới lộ ra phần cằm tái nhợt

Nhìn như vậy, rất có “mùi vị” giang hồ lạnh lùng

Nam nhân này, đúng là rất hợp với cái tên Tiểu Bạch mà

Vì màu trên mặt trôi xuống rồi nên phải mang mặt nạ sao? Ta đã quen với bộ dạng kia suốt mấy trăm năm rồi, bây giờ lại có chút lạ lẫm

“Tiểu Hắc, có phải trên mặt ngươi có gì đó giấu diếm không? Phải dịch dung che đây như vậy” Ta cười cười xuống giường, “Ngươi mau nói cho ta không ta sẽ nói cho người khác biết”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: “Nghe nói đế quân thái tử là phu quân của tỷ khi còn sống. Có thật như vậy không ?”

“Tiểu Hắc, có phải trên mặt ngươi có gì đó giấu diếm không? Phải dịch dung che đây như vậy” Ta cười cười xuống giường, “Ngươi mau nói cho ta không ta sẽ nói cho người khác biết”

”Bị thương”

Chỉ là bị thương thôi sao

“Bị thương? Vết thương thì sợ cái gì. Nam nhân phải có vết thương mới khiến nữ nhân mê luyến, đúng không?”

Tiểu Hắc yên lặng nhìn ta chăm chú. Một lúc sau hắn ngẩn ngơ nói, ngữ khí không chút gọn sóng: “Không phải là bị thương ở trên mặt”

“Hả?”

“Chuyện này nói sau đi. Mẫu Đơn, Diêm Vương đại nhân cho triệu ngươi”

Tuy trên danh nghĩa là phụ thân cho triệu ta nhưng khi ta đến thì cả mười vị Đại Quỷ Vương của âm phủ đều đang ngồi trên đài. Mọi người hai bên đại điện ngồi xuống vô cùng rộng rãi. Ta đứng ở bên ngoài đợi Quỷ Vương rồi đi thì bị truyền triệu, liền hành lễ tiến vào

Nhìn thấy ta đi vào, hàng loạt ánh mắt đổ dồn về

Trên đại điện, ngoài phụ thân ra còn có một thiếu niên mảnh khảnh đứng ở bên, tầm 14 15 tuổi, áo xanh thư sinh nhã nhặn, da thịt mỏng manh, môi hồng răng trắng, trông mất đào về phía ta đánh giá. Phụ thân quay lại dặn dò thiếu niên kia, người đó lập tức thu ánh mắt lại, cung kính làm vẻ vô cùng nhu thuận

“Mẫu Đơn, đây là *Chung Quỷ*, mới tới quý phủ, sau này sẽ đi theo con. Làm việc cần gì sẽ có người giúp đỡ. Hiện giờ nhân gian chiến tranh thường xuyên, nhân thủ không đủ, con có cần gì cứ phân phó cho nó” (*Chung Quỷ*: vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của Thần, cho rằng có thể trừ được tà ma)

Thư sinh kia liền hướng về phía ta hành lễ, ánh mắt trộm đảo lên, lóng lánh

Ta gật gù gật gật. Từ xưa tới nay ta đều hành sự một mình, ngoại trừ Tiểu Hắc ra đều không đồng ý hợp tác với ai. Đang định cự tuyệt thì nhớ ra mình đang ở giữa đại điện cùng các vị Quỷ Vương, ta đành gật gật đầu: “Đã rõ, thỉnh phụ thân yên tâm”

Vừa bước ra khỏi cửa, hắn đã tiến tới, chớp con ngươi, cười hi hi, bộ dạng mỏng manh vô cùng: “Mẫu Đơn tỷ--”

Ta cả người buồn nôn, lập tức rẽ ở hành lang, không để ý tới hắn

“Mẫu Đơn tỷ, Mẫu Đơn tỷ, nghe nói đế quân thái tử là phu quân của tỷ khi còn sống. Có thật như vậy không?”

Trong mắt thiếu niên tình quang bắn ra bốn phía. Tự nhiên hắn rút ra một cuốn sổ nhỏ, hăm hở lôi bút lông ra viết viết

Ta sặc một chút, quét mắt lạnh lùng: “Không muốn roi đầu thì đừng nói lung tung, thần tiên trên trời đều nghe thấy hết đấy”

Nhân gian tai họa náo loạn, ta phải vất vả đi câu hồn. Đi nhân gian mắt nhìn chỗ nào cũng thấy đồng nghiệp đi hành sự, dẫn sinh hồn đi tới đi lui. Ta cảm thấy lòng đang nổi hờn phách ngồi nghỉ một chút, Chung Quỷ ngồi ở tầng đá bên cạnh liền tục ghi chép. Gió chậm rãi thổi, mùi máu khắp nơi bốc lên

Nghe nói gần đây số lượng lệ quỷ oan hồn tăng lên đột biến. Thương Âm cũng thật là, biến thể gian thành thể này. Ta chống má nhìn thiếu niên bên cạnh. Tiểu tử mi thanh mục tú, nếu đôi xiêm y thì rõ ràng trông chẳng khác gì tiểu cô nương. Ta thu lại hờn phách của một cô gái bị ngựa đạp chết, mặt hắn liền ai oán nhìn ta: “Tỷ tỷ, tiểu cô nương này thật là đáng thương, chúng ta không thu hồn của nàng được không?”

“Người xẹp lép thế này rồi, không cứu”

“.....”

“Tỷ tỷ, chúng ta có thể không chia rẽ đôi tình nhân này được không, có thể cứu nam nhân này sống lại được không? Tỷ xem bọn họ chia tay nhau lưu luyến như vậy, thật khiến người ta rơi lệ...” Nói xong liền gơ tay áo lên lau nước mắt

“Nam nhân này tâm địa xấu xa, muốn đem nữ tử này bán cho địa chủ để gán nợ. Hắn chết rồi cô gái kia mới được tự do”

“.....”

Thật không nghĩ ra tên này có điểm nào đáng để cho mười vị Quý Vương phải họp bàn, hay chỉ là trùng hợp nhỉ

“Mẫu Đơn tử, nghe nói quý đôi ở góc Tây phố trước kia là Vương gia đấy, mỹ sắc cực kì, rất là yêu thương nữ nhân này. Ai ngờ nữ nhân đó tâm địa rắn rết, làm cho Vương gia đó mắc bệnh giang mai, trối lại ném vào trong nhà kho cho chết đói, còn cuỗm hết tài sản của Vương phủ đi dâng cho kẻ đầu sỏ. Sau này nàng ta cũng bị nam nhân kia lừa, mất hết tinh thần cùng thể xác, thất cổ tự tử”

“Tòa nhà Bắc viện đó Mẫu Đơn tử đã biết chưa? Đây là chỗ ở của con *họa bì*, khoác da người ăn nội tạng. Năm đó còn không phải do nó ham mê mỹ mạo mà giết chết toàn bộ con gái trong trấn để lột da uống máu. Hòa thượng được cử đi thu phục nàng ta cũng bị làm cho lung lay tâm trí. Thực là đáng sợ. Cuối cùng vẫn là Phong Đô Cổ đại nhân phải đi một chuyến để xử lý. Nghe nói con họa bì kia mãi không chịu đầu thai là vì Cổ đại nhân đó” (*họa bì: trong “Liều trai chí dị” kể về một con quỷ mặc bộ da người, bộ da này có thể tháo ra vẽ màu lên*)

“Ở chỗ chợ có một cô nương bán búp bê vải. Chính là cái nhà cạnh quán bán bánh ngó sen hoa đào ấy. Nàng ấy không nói được đâu. Nguyên nhân là khi nàng ấy còn sống, phụ thân nàng ta làm nghề may vá, đánh chết mẫu thân của nàng. Vì sợ nàng ta khóc lóc làm loạn mà khâu cả mồm nàng lại. Đứa trẻ liền như vậy mà chết”

“Còn có nữ quỷ lưỡi dài, là nữ quỷ nổi danh nhất ở Tây khu Phong Đô nhé. Khi còn sống, trong lúc nàng ta ở nhà sinh hạ tiểu tử béo mập thì phu quân lại chạy loạn ở bên ngoài để thông dâm”

Ta ngồi nghĩ như vậy là quá đủ rồi, xua tay bắt hắn dừng lại: “Tại sao người mấy chuyện nhỏ nhỏ như hạt vừng như vậy đều biết?” Đây quả thực là liệt sĩ tiên tuyến cách mạng của tiểu đội chuyên “buôn dưa lê bán dưa chuột” mà. Hối chuyện gì trên nhân gian cũng bảo không biết, thế mà chuyện dưới âm phủ lại thần thông như vậy

Chung Quỷ rung đùi đắc ý, “Chỉ là đệ tình cờ biết thôi. Ở Phong Đô không có chuyện gì Chung Quỷ đệ không biết”

“A, vậy người có biết chuyện của Tiểu Hắc không?” Ta thuận miệng hỏi. Chuyện của Tiểu Hắc ta tìm hiểu kĩ lắm cũng không ra cái gì

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17-2: “Nghe nói đế quân thái tử là phu quân của tỷ khi còn sống. Có thật như vậy không ?” 2

“Cổ đại nhân à...” Tiểu thư sinh nheo nheo mắt, vắt vẻo suy nghĩ một lúc mới mở miệng nói: “Chuyện này không thể nói bậy được. Cổ đại nhân từng yêu một đào tiên”

Ta ghen một chút. Ngay cả chuyện này hắn cũng biết, là chuyện từ mấy trăm năm trước rồi mà

“Có phải là đào tình không?”

“Là một đào tình bảo hộ *Thế Ngoại Đào Nguyên*, sau lại vì Cổ đại nhân mà gắng sức tu tiên. Đến khi chết, vườn đào kia liền biến thành cánh đồng hoang vu. Nữ nhân kia bộ dạng trông cũng xinh đẹp lắm” (*Thế Ngoại Đào Nguyên: vườn đào trường sinh bất lão*)

Ta không nói gì

“Mẫu Đơn tử, tỷ thích Cổ đại nhân hả?”

Ánh mắt hắn chợt lóe, cái đuôi lập tức phe phẩy

“Xi, cẩn thận không ta đốt chết người bây giờ” Ta vỗ vỗ quần áo đứng dậy, rút sổ ra xem tên người tiếp theo là ai, “Đi, đi làm việc đi”

“Biết rồi” Chung Quỷ gãi gãi đầu đứng dậy, lăm bầm lâu bầu, “Mẫu Đơn tử dù sao cũng đối với...”

Ta đột nhiên dừng cước bộ

Chung Quỷ liền đụng mạnh vào phía sau lưng ta, hét đau một tiếng. Ánh mắt ta nhìn thẳng vào cái tên trên sổ, bên tai là tiếng Chung Quỷ ôm mũi kêu to: “A a a mũi của đệ! Đau quá. Mẫu Đơn tử ăn ít quá hay sao mà lưng toàn xương cứng vậy?”

Ta giữ trang giấy mềm mại. Danh sách một loạt các tên viết thẳng tắp ngay ngắn. Ở trên có viết hai chữ “Thương Ân”

“Chung Quỳ, ngươi chắc là đã học xong cách câu hồn rồi chứ hả?”

“Học xong rồi nhưng mà...”

“Tốt, người tiếp theo liền giao cho người. Ta có việc phải về Phong Đô một chuyến”

Ta đưa cuốn sổ cho hắn, lập tức rời đi

*****

Chung Quỳnh mặt đen xì, lúc tìm thấy ta liền ‘bùm’ một phát quỳ xuống ôm chân ta khóc: “Mẫu Đơn tỷ đệ sẽ không bao giờ...rời xa tỷ đâu hu hu hu hu hu hu hu quý ở nhân gian toàn khinh thường đệ”

Lúc này ta đang ở trên cầu Nại Hà giúp Mạnh bà bà một tay. Cứ một chén canh một chén canh chuyển cho sinh hồn rồi lại lấy chén về. Chân ta run rẩy, “Đứng lên trước đã, đừng làm địa phủ mất mặt. Cả một hàng hồn phách đang nhìn ngơoi đấy”

“Hu hu hu hu hu Mẫu Đơn tử, nhân gian thật là đáng sợ”

‘U’

Quý hôn đang đợi uống canh đứng bên cạnh, thấy vậy liền vô cùng kinh ngạc

Hắn chu chu cái mồm nhỏ nhắn, nước mắt lưng tròng nhìn ta. Ta quét mắt nhìn tiểu thiếu niên một cái, để cho hắn quỳ, tiếp tục truyền canh: “Thế người nói xem, quỳ nào khinh thường người?”

“Đều là nữ quý. Các nàng còn nói muốn đem đệ về làm nam sủng! Các nàng còn muốn lột da rút gân đệ ăn”

“Người trắng trẻo lại còn trẻ như thế, các nữ quý tử tự đương nhiên là rất thích” Ta thân nhiên nói, “Người như thế là vô cùng may mắn. Bọn họ chắc sẽ ép người ra rồi đem chung cách thủy ăn”

Chung Quỳ lại một tiếng khóc thét, khóc lóc nói: “Hu hu hu hu đệ- đệ- đệ sẽ đi mách với Diêm Vương phụ thân”

“Ừ, người đi mạnh giỏi...” Ta vừa định khoát khoát tay, tự nhiên ý thức được vấn đề, “Diêm Vương phụ thân?”

“Đúng vậy”

Mạnh bà bà thân hình lom khom nhỏ gầy, mặc bạch y đi lại lững chững, tóc trắng bện lại đằng sau lưng. Bàn tay thô ráp cầm chiếc muỗng vừa dài vừa to múc Mạnh bà thang vào bát, bốp bốp bả vai rồi cười ha ha. Trên mặt nếp nhăn nhăn lại, lại kêu đói thêm một nồi canh nữa, nhìn Chung Quỳnh cười nói: “Thiếu công tử, đừng quỵ, cho bà bà nhìn người chút nào. Người cao lên nhiều rồi”

Đây không phải là Diêm Vương công tử trong truyền thuyết hay sao. Hồi trước ta từng nghe vô thường nói rằng Diêm Vương có một đứa con, nhưng đã bị một vị tiên nhân mang đi Liên Hư huyền cảnh để tu luyện

Ta thu ánh mắt. Đưa trẻ đang nước mắt nước mũi đầm đìa này mà tu luyện ư?

“Người là thiếu công tử?”

Hắn gật đầu phạch phạch, “Đúng đúng”

Ta xoa xoa trán, “Thế thì sau này ngươi sẽ làm Diêm Vương rồi?”

Hắn tiếp tục gât đầu, “Đúng rồi, thế nên Mẫu Đơn tử phải lấy lòng đệ nha” Nói xong liền cười tươi như hoa

Ta đang muốn nhìn hân khinh thường, bất chúớc Tiểu Hắc trọn mắt nhìn ta thì đột nhiên dưới cuối hàng sinh hồn liền nao loạn. Chỉ được có một lúc rồi lại tĩnh lặng trở lại, lúc này một du hồn màu trắng sáng bay bay xung quanh. Hai người cai ngục chậm rãi bước lên cầu Nại Hà, “Mạnh bà bà, Hoa Nhi gia” Nói xong liền hướng chúng ta hành lễ, lại nghiêng người hướng Chung Quỳnh thi lễ nói, “Thiếu công tử”

Những hàng quý đang xếp hàng chầm chậm tan biến. Mạnh bà bà híp mắt nhìn, lại múc một chén canh đưa đến, nói “Có chuyên gì?”

“Manh bà bà vất vả rồi. Công việc hôm nay coi như kết thúc. Sinh hồn ngày mai sẽ lại đến”

Ta ngắn ra. Tuy hôm nay cũng đã làm xong khá nhiều người, nhưng nếu để cho hồn phách của những người chết trận này, huyết nhục mơ hồ đi lung tung quanh Phong Đô thì không ổn chút nào.

Manh bà bà nhìn sắc trời. Thanh âm khàn khàn nói, “Vẫn còn chưa tới giờ. Rốt cuộc quý phu đã xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm Mạnh bà, hôm nay thiên quân thái tử Trọng Lam tới Phong Đô đầu thai. Tàn Quang Vương Tương đại nhân muốn khai yến để nghênh đón đêm

nay, làm tiệc cúng 49 ngày. Mười đại quý vương cùng với các tiểu vương ở 18 ngục cũng sẽ tới tham dự. Bà bà là đại lão nhân ở Phong Đô, đương nhiên là phải tới dự rồi” Ngừng một chút, lại hướng về phía ta nói, “Hoa Nhi gia hẳn là được Diêm Vương thông báo rồi”

Lão nhân run rẩy nở nụ cười, “Ta đây chỉ là bà già lắm cẩm, nhìn còn không rõ, chỉ sợ làm ô uế tiên nhãn của thiên quân thượng thần”

Ta khoát tay nói: “Ta chỉ là quý sai câu hồn, cùng lắm là nghĩa nữ của Diêm Vương gia. Ta không tham gia mấy cái lễ nghi phiền phức đó. Yên hội gì gì đó xin miễn. Phụ thân cũng sẽ hiểu cho ta”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-1: Mệnh cách của Ti Mệnh tinh quân đã cho nàng đi theo hán hai kiếp. Hán chuyển thế rồi yêu nàng suốt hai kiếp. Bây giờ

Ta khoát tay nói: “Ta chỉ là quý sai câu hồn, cùng lắm là nghĩa nữ của Diêm Vương gia. Ta không tham gia mấy cái lễ nghi phiền phức đó. Yên hội gì gì đó xin miễn. Phụ thân cũng sẽ hiểu cho ta”

Hai vị cai ngục sắc mặt không tốt lắm. Ta quay đầu nhìn Chung Quỳnh đang trốn phía sau Mạnh bà bà, nói: “Hán chắc phải đi rồi?”

“Thiếu công tử tương lai sẽ là Diêm Vương gia, thật vất vả mới có thể xuất sư trở về. Lần này được thấy thiên quân thái tử chính là cơ hội ngàn năm khó gặp, thiếu công tử hẳn phải thấy vinh dự mới phải. Chúng ta chỉ là những tiểu bối nhỏ bé, một cái liếc mắt cũng không được thấy, liền trông cậy vào thiếu công tử và Hoa Nhi gia có thể hưởng chút tiên khí mà trở về. Thiên quân thượng thần tuy đã bị phong ấn đầu thai, nhưng tiên khí đã thấm sâu vào xương thịt rồi” Nói xong hai vị cai ngục liếc mắt nhìn nhau một cái, “Hoa Nhi gia, nghe nói thái tử điện hạ diện mạo vô cùng tuấn mỹ. Tàn Quảng Vương phủ hẳn là sẽ dâng tặng thị nữ. Huống hồ Hoa Nhi gia... là mỹ nhân đã được cả Phong Đô công nhận, thanh nhã đến nhường nào?”

Ta không nói gì, nghĩ thầm trong bụng, từ bao giờ ta đã trở thành mỹ nhân rồi. Cai ngục Tàn Quảng Vương phái tới mồm mép cũng thật lạnh lợi

“Mẫu Đơn tỷ không ham đâu, Mẫu Đơn tỷ đã sớm...”

Ta liếc xéo ra đằng sau. Chuyện khi còn sống của ta cũng không có gì quá ghê gớm. Chỉ là cứu trọng thiên thượng thần mệnh dài nhảm chán, muốn giết thời gian nên độ trần. Nữ nhân bị thần tiên đùa bỡn tán tỉnh đêm không xuể, chắc cũng thảm hại không kém gì ta. Huống hồ trên trời vốn đồn đãi rằng, thái tử Trọng Lam trời sanh tính tình hiền hòa, đằm thắm, nhưng cũng không kém phần phong lưu. Chỉ sợ lời ong tiếng ve ra ra vào vào ta không thể ngăn được. Cửa ải này, hay là cho qua đi

Chung Quỳnh tay che mặt cười khanh khách. Về mặt vui sướng khi người khác gặp họa nhìn ta.

Chạng vạng

“Nói như vậy, nghĩa là ngươi dám câu hồn của thái tử về đây á?”

“Đúng vậy”

Chung Quỳnh một thân áo trắng thuần khiết như thư sinh, đội mũ lông lầy, thờ dài bắt chéo chân ngồi ở bàn trà trong phòng ta

“Rất tốt. Ngươi dám dấn kích thái tử trực diện như vậy. Thiên Quân tương lai và Diêm Vương tương lai, một người trên trời một người dưới đất. Ngươi đừng nghĩ chức Diêm Vương này dễ ngồi, rất nhiều tiểu vương khác cũng dòm ngó. Nếu như thái tử có ấn tượng với ngươi, âu cũng là điều tốt”

Ví dụ như Quỳnh Vương của đệ nhất điện, Tàn Quảng Vương, quản lý tuổi thọ của nhân gian và số sinh tử, đặc biệt thích đánh sinh hồn rồi mới cho vào địa ngục, hay hoán đổi nam thành nữ, nữ thành nam. Ta không thích chút nào

“Mẫu Đơn tỷ, mấy lời *lão khi hoành thu* này đừng nói nữa. Đệ vốn không thích ngồi vào chỗ đó” Hán thờ dài uống trà. Trông mắt lão liên nhìn ta một lượt, “Mẫu Đơn tỷ, tỷ định cứ thế đi gặp phu quân mình đấy à?” (*lão khi hoành thu: ra về ông cụ non*)

Ta mặc hắc y tầm thường, tóc dài buộc lại ở đằng sau

“Đừng nói bậy. Hán không phải phu quân của ta”

Lại nói đến chuyện cúng thất tuần của Thương Âm. Không chừng chuyện của ta đã sớm lọt vào tai Hán rồi. Nhờ chẳng may Hán nhớ không ra chuyện của 700 năm trước, vậy ta không phải đã rước nhục vào người rồi hay sao. Chính vì thế nên có chết ta cũng không muốn gây chú ý với Hán

“Quà phụ vôi vàng đi chịu tang tướng quân chôn nhân gian kia” Chung Quỳnh mếu máo nhún vai, “Tỷ chờ bị lão cha mắng chửi đi”

“Còn nói nữa ta đánh ngươi”

Cần gì phải mặc trang phục tham dự gì gì đó cơ chứ, chỉ là đi dự mở màn thôi mà

Tần phủ diện tích đồ sộ, chiếm nguyên một góc phía nam của Phong Đô. Nhà cửa trang hoàng, đèn sáng lung linh

Yến hội được bày biện tới tận Thạch Điều đại viện. Mọi người ăn uống linh đình, chuyện trò vui vẻ. *Ti trúc loạn nhĩ, cầm thanh thiết thiết (Tiếng sáo loạn tai, tiếng đàn da diết)*

Ta cúi đầu, ngồi ở góc cuối bàn tiệc. Chung Quỳnh nói thế nào cũng dính chặt lấy ta, không chịu lên ngồi cạnh Diêm Vương

Không ngờ yến hội lại khoa trương như vậy. Xem ra Tần Quảng Vương nuốt không ít vật của ngân khố địa phủ, thu hồi lộ của không ít người sống người chết

Thương Âm ngồi ở ghế phía trên sân khấu. Ta cúi đầu, mắt dán vào cốc rượu đặt trên bàn. Xung quanh các chúng quan ngồi với nhau, nói những lời tán thưởng cùng thôn thức. Nữ hầu ngồi ở cuối bàn cạnh ta, ánh mắt si ngốc, hai má đỏ ửng như hoa đào. Tiệc đón khách quý như thế này, mọi người đều quỳ gối cúi đầu nghênh đón. Ta cũng như vậy quỳ xuống

“Mẫu Đơn tỷ...” Chung Quỳnh ở bên cạnh thấp giọng kêu “Yến hội tan xong, mấy ngày sau thiên quân thái tử sẽ đi đầu thai. Hết kiếp tiếp theo hần sẽ lên trên trời tiếp nhận đế vị, tỷ thấy...”

“Ta biết”

Ta lập tức hiểu ý. Thương Âm lên làm thiên đế rồi, ta sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội nhìn thấy hần nữa. Chung Quỳnh muốn ta nhìn hần lần cuối. Ngay cả thiếu niên vừa mới quen này cũng nhìn thấu tâm tư của ta. Còn ta, vẫn không biết bị ai là gì

Hàn huyền khách sáo với nhau. Tần Quảng Vương mặc lục bào đội mũ xanh, thân hình cường tráng. Hần nói gì ta không nghe thấy. Một lúc sau thanh âm của Thương Âm liền lọt vào tai ta, “Vương gia khách khí rồi”

Sau năm chữ đó, yến hội liền chính thức bắt đầu. Ta cố vùi đầu ăn. Mọi người trò chuyện với nhau. Thương Âm là ngồi ở giữa, lời nói rõ ràng gọn ghẽ

“Mẫu Đơn tỷ, Tần thúc thúc muốn mượn sức thái tử”

“Phải”

“A, lão cha muốn ta phải gây chú ý với hần”

“Phải”

Một lúc sau Diêm Vương ngồi trên đài cao cũng lên tiếng. Tần Quảng Vương sắp xếp chỗ ngồi cũng thật là khéo léo, sắp cho Diêm Vương và Thương Âm ngồi ở chỗ cao nhất, còn mình thì chỉ ngồi phía bên cạnh. Tuy là khai yến tại nhà mình nhưng vẫn rất nể mặt Diêm Vương

Diêm Vương nói chuyện, quả nhiên là nhắc tới Chung Quỳnh. Vừa nhắc tới, Chung Quỳnh nhanh chóng đứng dậy cung kính hành lễ, “Chung Quỳnh bái kiến Thái tử điện hạ”

Cảm giác được ánh mắt của Thương Âm đang nhìn về phía mình, người ta liền cứng nhắc, đầu cúi xuống càng ngày càng thấp

“Quỳnh nhi, sao con lại ngồi ở đó, lại đây”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18-2: Mệnh cách của Ti Mệnh tinh quân đã cho nàng đi theo hần hai kiếp. Hần chuyển thế rồi yêu nàng suốt hai kiếp. Bây giờ

Chung Quỳnh liếc nhìn ta một cái rồi nhu thuận xách áo đi tới

“Điện hạ, đây là con ta, Chung Quỳnh. Vừa nghe nói người tới đã xin phép Bạch Mi sư phụ ở Liên Hư Ảo Cảnh về đây bái kiến”

“A?”

Thanh âm của hắn, nghe không ra cảm xúc gì

Ta hơi hơi giương mắt nhìn. Chung Quỳnh đang ngồi bên cạnh Diêm Vương vô cùng quy củ. Thương Âm, vẫn giống như trong trí nhớ của ta. Áo trắng thoát tục, tóc đen miến cường phủ trên vai, ngũ quan mặt mày như họa, vô cùng khí chất, đôi con ngươi đen như mực thâm trầm, tĩnh lặng

Hắn nhìn Chung Quỳnh khẽ cười nói, “Ta nhớ rõ ngươi. Ngươi chính là vô thường đi câu hồn của ta”

Diêm Vương cùng các Vương khác kinh hãi nhìn về phía Chung Quỳnh. Chung Quỳnh lúc này chỉ sợ là đã bị ánh mắt tràn ý cười của Thương Âm giết chết rồi, ngại ngừng gãi đầu, “Đúng vậy...”

Xem ra đã gây được ấn tượng không tồi. Chung Quỳnh làm loạn thế này, thật là tổn hại thanh danh người làm sư phụ như ta

“Ngươi mang ta đi xong liền chạy đến núi Tống Kì để trốn các cô hồn. Các nàng muốn lấy ngươi làm phu quân, đuổi theo ngươi hết ba quả núi, lột sạch xiêm y của ngươi. Xem ra điểm phúc của Diêm La công tử thật là lớn” Thương Âm cười. Thanh âm nhẹ nhàng, phong lưu trác tuyệt

Chung Quỳnh ghen một tiếng, cười chói mắt, “Ha ha, ha ha.... Hình như là có..có..chuyện như vậy sao. Trí nhớ của điện hạ thật là tốt”

Diêm Vương mặt hóa đen

Ta nghĩ thâm, ấn tượng như thế này, chắc cũng đủ sâu rồi. Không thể nghĩ ra được ẩn ý của Thương Âm sau câu nói kia, biểu cảm trên mặt cũng không nắm bắt được. Tần Quảng Vương không biết nói gì

Câu tiếp theo của Thương Âm, lập tức làm cho ta đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, “Nghe Tần Quảng Vương nói rằng Diêm Vương gia có thu nhận một người nghĩa nữ, là quý sai nổi danh Phong Đô. Không biết hôm nay có thể gặp mặt?”

Thiếu chút nữa là ta sặc luôn ngụm rượu

.....Thôi, đã *đam la thì phải theo la*. Dù gì trước kia mỗi khi gặp hắn ta đều cải trang thành Chiêu Cầm công chúa (*nguyên văn là “phá quán từ phá suất”, nghĩa là “bình nứt thì không sợ nẻ”, nhưng mình đã đổi lại cho dễ hiểu hơn*)

Ta cúi đầu. Diêm Vương tựa hồ như muốn nói gì đó, lập tức bị Chung Quỳnh ngăn cản. Chỉ nghe thấy Chung Quỳnh do dự một chút rồi nói, “Gia tỷ là....”

Lời còn chưa dứt, không gian xung quanh đột nhiên trở nên ồn ào. Thì ra là người gây đàn đã thổi vũ khúc. Một nữ tử yếu điệu, thân đeo vàng ròng, vũ y mỏng manh, tóc búi cài trâm rạng rỡ bước lên cùng bốn vũ nữ khác bước ra. Ngón tay thon nhỏ như lá hẹ, đôi môi đỏ thắm, từng bước đi khối dập dờn. Đôi mắt long lanh như sóng biển sâu thẳm sáng ngời, còn có trang phục bằng vàng. Thật là tuyệt thế vô song, kinh động bốn phương

“Điện hạ, nhân gian kham khổ một nhọc, chỉ chốc lát nữa là lại nhất thế bốn ba” Nữ tử mềm mại đáng yêu thi lễ. Tư thái kia, thật thiết tha kiều mị, “Uyển Nhi đã lâu chưa khiêu vũ vì người, đêm nay nguyện vì điện hạ mà san sẻ giúp vui”

Uyển Nhi, chính là nữ danh của Chiêu Cầm công chúa

Ta chăm chú nhìn thân hình màu vàng nhạt kia. Trên đài dưới đàn, quan viên Phong Đô đều đang xem thẳng mắt. Còn có Chung Quỳnh đang hé khuôn mặt đỏ bừng, ngờ ngác nhìn nàng ta không chớp mắt

Đây là điều dĩ nhiên rồi

Ta lạnh lùng nghĩ thầm trong bụng. Chiêu Cầm công chúa xuất hiện ở đây, là coi Phong Đô như nơi thần tiên ngoạn nhạc, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Mặt mày Thương Âm không chút gợn sóng, chăm chú nhìn khuôn mặt phiếm hồng của công chúa một lúc lâu, nói: “Uyển Nhi, nàng lại làm loạn”

Ngón tay ta căng thẳng, muốn bóp vỡ li rượu

Uyển Nhi, nghe thật là êm tai

“Kiếp tiếp theo đừng đi theo ta đâu thai chịu tội nữa” Hắn nhìn nhìn ống tay áo. Nói xong, lại chậm rãi thêm một câu, khoe miệng hơi cong, “Có chuyện gì, lên trời gặp lại nhau sau”

Lời này, ái muội vô cùng

“Nhưng, Uyển Nhi đã vì người mà chuẩn bị vũ khúc này” Chiêu Cầm công chúa thi lễ, nũng nịu đáp. Trong mắt nàng ta tràn ngập ý cười

Nàng đã thành công rồi. Mệnh cách của Ti Mệnh tinh quân đã cho nàng đi theo hắn hai kiếp. Hắn chuyển thế rồi yêu nàng suốt hai kiếp. Bây giờ hắn có yêu nàng không? Hắn không bị nàng làm cho động lòng chứ?

Âm lạc, vũ khởi

Vũ đạo triển miên, uyển chuyển. Dung nhan xinh đẹp xuất thần, tư thái nhu tình, như si như mê. Cả bốn hướng đều gia kinh gia tỉnh, nín thở chăm chú nhìn

Ta thực sự đã ngưng mắt nhìn. Thật sự là rất đẹp

Thì ra đây là thiên thượng thần nữ

Điệu vũ vừa dứt, tiếng vỗ tay như sấm nổi lên. Khóe miệng Thương Âm cười âm áp, nhìn Chiêu Cẩm phía bên dưới

“Uyển Nhi, đến ngồi bên cạnh ta”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19-1: Sau đó hắn liền tỉnh té hôn lên, từng chút từng chút, dọc theo chân lên tới nơi đó...

Chuyện xảy ra cũng đã lâu rồi

Ta bị nhiễm phong hàn, người nóng bừng bừng. Thương Âm tự mình chăm sóc ta, giúp ta lau người, lại dứt cho ta ăn. Trong khoảng thời gian đó, trù nghệ của hắn tiến bộ đáng kể. Hắn biết ta kén ăn, liền suy nghĩ làm nhiều loại thức ăn khác nhau. Mỗi bữa đều ba món dễ tiêu, đủ dinh dưỡng mà không nặng bụng. Ngay cả ăn khuya cũng làm tới bốn năm món

Ta nhìn không được liền hỏi hắn, “Chàng cần gì phải làm ra nhiều món như vậy? Học nấu ăn khi nào, sao ta lại không biết?”

Lúc này hắn vừa mới đặt ta nằm xuống, tay cầm một chén trà nóng, mắt nhìn cuốn sách, nằm dựa trên giường nghỉ ngơi. Hắn nhìn thấy ta, liền từ từ xấp lại, đặt sách xuống rồi lấy tay vén tóc trên khuôn mặt của ta lên

“Khi trước ở trong nhà không có gì làm nên nhàm chán. Lâu lâu, thấy không có cái gì tốt cả, chỉ bằng luyện tập nấu ăn một chút, để nàng nếm thử” Hắn cười cười, “Cũng tạm tạm, nàng thích là được rồi”

Sau này ta mới nghĩ ra, “trong nhà” chính là chỉ Cửu trọng Thiên thượng Thái tử Trọng Hoa cung, khảm ngọc bích long thúy tiên văn mệnh mông, vô cùng tôn quý

Ban đêm, mấy lần ta phát sốt đều khó chịu phải tỉnh dậy, lại thấy hắn đang nằm ở cuối giường, ôm hai chân của ta, người chỉ đắp một lớp chăn mỏng mà ngủ thiếp đi

Ta giật mình, vừa xấu hổ vừa không chịu nổi lại nghi hoặc. Dù gì hắn vẫn là đại nam nhân, nam tử thanh mi tuấn mục trong lòng ta, không dính chút bụi trần

Sớm hôm sau hắn lại mỉm cười: “Bởi vì con người khi không thoải mái hoặc muốn tỉnh dậy thì chân sẽ là nơi động đầu tiên. Nếu Mẫu Đơn có gì khó chịu mà thức giấc, ta sẽ là người biết đầu tiên”

Mặt ta đỏ bừng, cái mũi ê ẩm sứt sứt, “Cái đó... Xấu hổ lắm. Đây là chân mà, là nơi vừa thối vừa bẩn”

Lông mi Thương Âm hơi giật giật, “Sao lại thối? Một chút cũng không có. Vô cùng sạch sẽ. Ta thực ra còn thấy rất thơm cơ, hận không thể cắn một miếng”

“Người nói vậy, đồ con bọ này”

Sau này ta khỏi bệnh, mỗi lần ta và Thương Âm thân mật, hắn đều ôm chân của ta cắn một cái, cảm thái nói: “Thơm quá”

Ta hận liếc mắt nhìn hắn một cái, lại bị hắn cắn vào nơi mẫn cảm, thờ gáp

Sau đó hắn liền tỉnh té hôn lên, từng chút từng chút, dọc theo chân lên tới cái nơi đó...

Khi bệnh tình của ta dần khá lên, Thương Âm càng ngày càng lười nấu cơm. Phần lớn đều là do đầu bếp làm. Tuy vậy mỗi đêm ta thường xuyên đói, giọng yếu ớt gọi hắn. Hắn đành phải xoa xoa đầu của ta, trèo từ trên giường xuống. Dù là mùa đông giá rét thế nào đi chăng nữa, hắn cũng chân đi dép lên, người mặc áo khoác, vượt gió mà đi xuống bếp làm bánh bao nhân thịt nóng hổi và bánh xốp ngọt ngào cho ta. Hoàn toàn không hề có phong thái quân tử như ngọc, không dính bụi trần như mọi ngày

Ta nằm ở trong chần ôm bụng cười

Mắt ta nhìn Chiêu Cẩm công chúa thẹn thùng ngồi bên Thương Âm không chớp mắt, trong ngực đau như vỡ ra từng mảnh

Chả có vấn đề gì hết. Chuyện xảy ra cũng phải mấy trăm năm rồi. Cũng không phải là không có nam nhân này thì không sống nổi. Bao nhiêu năm nay không phải ta vẫn đang sống tốt, thoải mái tiêu điều tự tại đó sao?

Nàng là thiên thượng công chúa tôn quý biết bao nhiêu. Nàng vì hấn mà phong trần mệt mỏi, đầu thai bầu bạn cùng hấn, vì hấn mà khiêu vũ, vì hấn mà ca xướng. Nàng xinh đẹp và cao quý như vậy, khiêu vũ đẹp như vậy. Còn ta thì sao? Ta ngoài việc sinh con cho hấn ra, chưa từng làm điều gì vì hấn, cũng chưa từng làm gì để hấn hài lòng, hạnh phúc

Huống hồ, huống hồ,... Ngay cả việc chăm sóc con ta cũng làm không tốt

Thương Âm mỉm cười nhìn Chiêu Cẩm. Nụ cười quen thuộc – nụ cười hấn đã từng dành cho ta. Thì ra 700 năm qua ta vẫn chưa quên được vẻ ôn nhu đó. Mọi thứ như quay về lúc ta bị bỏ lại, toàn thân đau như xương cốt bị nghiền nát. Ta rốt cục chịu không nổi, mắt mũi hốt hoảng, lập tức rời khỏi yến hội

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19-2: Sau đó hấn liền tỉnh té hôn lên, từng chút từng chút, dọc theo chân lên tới nơi đó... 2

Ban đêm. Phong Đô im lặng, tĩnh mịch

Ma troi xanh lè lấp ló bay qua bay lại, từ Vương phủ bay đi tới ven cầu Nại Hà

Lại là Nại Hà

Ta nâng mắt nhìn ra xa bờ bên kia. Huyết tinh trong bóng đêm mơ hồ. Nghe nói âm hồn sau khi uống hết Mạnh bà thang, đi xuống cầu Nại Hà, qua bờ bên kia sẽ thấy một hòn đá Tam Sinh. Bên trên đó có ghi tiền kiếp, kim sinh, hậu thế

Bên bờ đối diện, hoa hồng hóa nở rộ. Ta đứng ở bờ sông trong chốc lát, rồi ngồi xuống ôm hai chân. Bao năm trôi qua rồi mà vẫn không thay đổi gì. Đầu óc vẫn lộn xộn, tự biết là nực cười nhưng vẫn không có biện pháp nào. Nữ nhân níu kéo quá khứ, rồi mãi mãi chìm trong đó là điều tối kỵ nhất, sẽ không ai xem trọng. Ta tuy tự nhận là bản thân mạnh mẽ, cuối cùng vẫn quay lại điểm xuất phát

Ta cúi đầu chăm chú nhìn nước sông. Xung quanh yên lặng. Đột nhiên thần sai quỷ khiến, ta liền thò tay xuống

Cái gì mà sinh hồn hôi phi yên diệt? Cuối cùng thì hôi phi yên diệt cũng chả là cái gì cả. Hoài Nguyệt cùng phu quân của nàng thành ra như vậy, vẫn rất bình thản, giống như chuyện đó vốn không có gì đáng sợ vậy...

Đột nhiên “Ầm” một tiếng. Sóng nước run rẩy. Ta lập tức lấy lại tinh thần, thu tay lại. Mặt đất hơi hơi chấn động. Ta nhãn nhó nhìn về phía tây Phong Đô. Trong màn đêm xuất hiện một vầng ánh sáng chói mắt cùng ánh lửa lóe lên, từ từ lan về phía đây.

Hơn phân nửa quân lính và nhân thủ của Phong Đô đều đang ở Tàn Quảng Vương phủ. Các Quỷ vương và thần tiên cũng đang ở đó. Ta nghĩ nghĩ một chút rồi quét mắt về phía đang mở tiệc nhìn hăng hái, nhanh chóng đi về đó. Tới nơi nhìn lên, liền thấy tường thành và cửa thành phía Tây đã sớm biến thành biển lửa. Ánh lửa từ từ lan ra, như hải triều mênh mông, lao đến thiêu rụi tất cả mọi thứ. Những đám hỏa tinh nhảy lách tách khiến ta phải dừng lại một chút. Quỷ nhân đứng xung quanh lập tức né ra bốn phía

Ta ngẩng đầu. Biển tên nguy nga của phủ đã bị đốt thành mơ hồ. Lúc này một ngọn lửa ở trên không hung hăng lao thẳng về phía ta. Ta vung tay áo dập lửa, nhìn lên. Bên trong biển lửa là một con thú bốn mắt, cao ba trượng, mắt như chuông đồng, hai tai dựng đứng. Xung quanh bốn chân còn có những đám lửa bay bay. Nó ngẩng đầu ưỡn ngực vô cùng uy phong, ngửa mặt lên trời rống. Phong Đô một phen chấn động. Chốc chốc lại xuất hiện Lưu Tinh Hỏa Vũ, nhiệt khí sáng quắc, hoa lửa văng khắp nơi

Đây là hồn thú trấn giữ Tây thành của Phong Đô

Phong Đô là nơi tối quan trọng, cũng là con đường duy nhất dẫn tới đại thiên thế giới chuyển thế luân hồi. Trên Cửu Trọng Thiên, chỉ trừ có thần chi đế quân mấy trăm triệu năm tuổi ra thì ba mươi sáu thiên tinh linh khác đều phải một lần đi qua cầu Nại Hà. Chính vì vậy nên kết giới phòng hộ của Phong Đô rất được Bồ Tát coi trọng. Từ vài vạn năm trước, ngoài các kết giới bao phủ mười tám tầng địa ngục ra thì bốn cửa thành của Phong Đô đều được bố trí phong ấn các trấn hồn thần thú, dùng để an hồn trấn quỷ trừ tà. Đồng thời cũng để ngăn chặn mầm họa, không cho các quỷ hồn từ những nơi hoang vu không sạch sẽ lọt vào

Ta ở nơi này đã 800 năm. Tầm 100 năm trước đó xảy ra đại họa dưới địa ngục, kéo dài đến tận 7 năm. Khi đó Tiểu Hắc đã phải phá phong ấn cho hai thần thú để diệt quỷ, bảo vệ đô thành. Tuy nhiên trong lúc đó, bên ngoài vẫn rất bình thường, như không hề có động tĩnh gì. Hai tượng đá đứng ngoài cổng thành cũng vẫn đứng bất động. Vậy cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Là ai đã phá bỏ phong ấn? Là ai ở Phong Đô đã làm kinh động tới thần thú đang yên giấc?

Vụ ở Uông Từ Thành đã làm ta hao tổn không ít tâm lực. Ta cầm đèn lồng tiến lên, rút trường kiếm ra. Hoa mẫu đơn bay bay xung quanh, lập tức đâm tới

Vừa không chế hòa diễm lan ra, lại vừa áp chế thần thú, là việc tốn không ít sức. Thần thú nghiêng người, hí một tiếng rồi phun ra hỏa cầu liên tiếp. Đèn lồng mẫu đơn cơ bản không thể tới gần nó tới nửa phần. Mà dường như nó bị cái gì đó kích thích, không đi tra tấn dân thường, nhìn thấy ta thì liên tục phun lửa bức tử. Da thịt bị bỏng nóng vô cùng khó chịu, ta liềm liềm môi khô khốc. Nghĩ bụng đợi thời cơ sẽ dùng đèn gọi quỷ dưới Huyết Trì ra so cao thấp với nó. Chỉ là sau khi cùng nó đấu vài hiệp, hỏa diễm đã được khống chế, nhưng lại lan ra trên không trung

Thần thú đá đá chân. Biển lửa mãnh liệt quay cuồng làm đỏ cả một bức tường, cơ hồ phải bao phủ tới gần nửa bầu không trung. Đóm lửa từ trong không khí ùn ùn kéo đến. Ta cấp tốc lao về phía sau, hai tay niệm chú. Sóng nhiệt cuộn cuộn lao từ trên đỉnh đầu ta xuống, cắn nuốt

Lòng ta thầm kêu hai tiếng ‘không ổn’, nhanh chóng chuyển sang tinh khí kết giới. Đúng lúc này có một bàn tay kéo ta sang bên cạnh, thân đứng trước mặt, đối mặt với hỏa long đang tàn phá đô thành, giờ tay lên

Tay áo dài thêu hoa văn bằng bạch kim. Bàn tay khớp xương cứng cỏi, ngón tay thon dài

Đột nhiên một đợt ánh sáng tán ra, vô tung vô ảnh. Ta còn chưa kịp phản ứng, bước chân liền xoắn vào nhau, ngã nhào vào lòng người kia. Hỏa diễm thiêu đốt trước mặt chợt hóa thành hải triều lạnh lẽo. Bọt nước bông ập thẳng xuống đầu, tí tách tí tách. Cả người ướt đầm

Ta bị lạnh tới thấu xương. Ánh đỏ trong màn đêm liền từ từ tán ra. Gió dần dần hạ xuống. Một viên cầu bóng loáng, lại trong suốt, nhìn giống như trân châu san hô trắng nõn của Đông Hải long cung hiện ra

Người vừa nhảy vào giữa ta và thần thú nghiêng người. Ta kinh ngạc nhìn nam tử tóc đen trước mặt. Quanh người hắn đều tỏa ra hơi nước mờ mờ, tay liền thủ thế, mây khói trong lòng bàn tay tỏa ra. Một thanh trường kiếm đen hiện ra, cả lưỡi kiếm cũng là một màu đen. Tra kiếm vào vỏ xong, hắn mặc kệ thần thú vừa bị đánh cho tan tác, ôm eo ta mà bước đi

“A... Kiểm kia...”

Ta quay đầu kinh ngạc. Còn chưa dứt lời, dưới đất liền nứt ra, tỏa ra hào quang chói mắt. Du long từ vết nứt uốn lượn bay ra, ánh sáng bắn thẳng về phía trần hồn thần thú. Ta trở mặt nhìn cự thú cao ba trượng kia trong chớp mắt bị biến thành tro bụi hư vô, bị mưa cuốn đi (*long: rồng*)

Hắc kiểm đã sớm biến mất.

Ta nghe thấy tiếng người. Thì ra là binh lính chạy tới

Vì ta mà Thương Âm ra tay giải quyết thần thú kia nhanh đến vậy. Thân hình hắn bất động. Trong nháy mắt, hắn đã dùng thuật đưa cả hai tới chỗ cây hòe trong rừng. Ta nhìn, trong bụng nghĩ phen này quỷ nhân hắn sẽ kéo hết đến phía Tây xem náo nhiệt

Gió thổi qua, bóng cây lắc lư. Xiêm y ướt đầm và tóc dán chặt vào thân thể. Ta không nhận được liên hất xì một cái

Hắn ngẩng đầu nhìn ta

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-1: “Màn kịch đó....Người có chút nào thật lòng không?”

Gió thổi qua. Bóng cây lắc lư. Y phục đầm nước dính sát vào thân thể. Ta không nhận được liên hất xì một cái

Hắn ngẩng đầu nhìn ta.

So với ta, Thương Âm cao hơn rất nhiều. Ta được hắn bế, nằm gọn trong tay. Tầm mắt so với hắn thấp hơn một chút. Hắn nhìn về này khiến ta nhìn không được, cúi đầu. Bị ánh mắt của hắn hạ xuống đây, trong lòng run rẩy, né tránh

Tại sao lúc đó hắn lại ở Tây Thành? Chiều Cẩm công chúa đâu? Yên hội đâu? Khi ta rời tiệc hắn vẫn còn ngồi ở trên đó mà

Bốn bề vắng lặng. Nhiệt độ từ người hắn tỏa ra làm ta có chút mơ hồ, liền hơi ngơ ngáy. Hắn ôm rất chặt. Thấy ta như vậy, hắn cũng chỉ hơi giương con ngươi, hoàn toàn không có biểu cảm gì. Ta vô cùng xấu hổ, còn không mau thả xuống. Chính ra, ta cũng chỉ là một quý sai hắn mới gặp lần đầu, đây không phải là làm loạn sao

Phải cách xa hắn một chút, cách xa một chút mới được. Ta cân nhắc một lúc lâu vẫn không biết nên mở miệng nói cái gì. Da thịt nhiễm lạnh nên có chút luống cuống, không nhìn được liền hất xì một cái, cong tay đưa lên gãi gãi cái mũi đang ngứa của mình. Khẩu khí có chút kì quặc thốt lên: “Tại sao người không để tại hạ kịp niết một cái *tị thủy quyết*?” (*tị thủy quyết*: “tị” là tránh, “thủy” là nước. Là thuật mà mọi người xem phim, thấy mấy người đi dưới mưa hay xuống dưới nước mà người vẫn khô ráo, không ướt gì đó á)

Hắn cả người không giọt nước thấm, còn ta thì toàn thân ướt sũng

Ánh mắt Thương Âm mĩa mai, có vẻ như thấy bất ngờ trước câu hỏi của ta. Khóe môi hơi nhếch ần ần ý cười, “Tại sao ta phải cho người niết tị thủy quyết?”

Thanh âm của hắn rất gần. Trong lòng ta run rẩy càng lợi hại, ta dùng sức che dấu sắc mặt, cố dùng giọng cung kính. Nhưng hắn lại đang ôm ta như vậy, chính là muốn gây khó dễ đây mà

“Nếu người cho tại hạ niết một cái thì tại hạ đã không làm ướt xiêm y của người...”

Hắn “A” một tiếng, liền búng ngón tay một tiếng, thi triển tị thủy quyết. Cả người ta lập tức liền khô ráo, chỉ có tóc là vẫn còn ẩm ướt một chút. Búi tóc tung ra, vài sợi còn ướt liền dính lên cổ

Hắn vẫn không hề có ý định thả ta xuống

Ta nói, “Điện hạ, người... giết trần hồn thần thủ như vậy, Địa Tàng Vương Bồ Tát bên đó không chừng sẽ kiểm chuyện với tại hạ”

Cuối cùng ta cũng nói ra khúc mắc trong lòng. Ta nhanh chóng bổ sung nói tiếp, “Đa tạ thái tử điện hạ cứu giúp. Thành người thả tại hạ xuống, cứ như thế này tại hạ sẽ tồn thọ mất”

Nụ cười của Thương Âm liền trở nên *ý vị thâm trường* (*ý vị thâm trường*: sâu sắc, thể hiện sự hứng thú)

Nói xong liền nghĩ, thôi xong rồi, không chừng cái mạng này của ta sắp toi rồi. Ta khô khốc cười hai tiếng, cung kính khúm núm, “Điện hạ, Phong Đô hàn khí rất nặng, yên hội còn chưa chấm dứt, thỉnh điện hạ bãi giả Tàn Quảng Vương phủ”. Hắn lại càng ôm ta chặt hơn. Bị người trong lòng ôm như vậy, nào có nữ nhân nào chịu nổi. Ta thật là khóc không thành tiếng

Cho dù hắn không nhớ ta, nhưng ta vẫn không chịu nổi

Hơi thở quen thuộc, độ ẩm quen thuộc, hình dáng quen thuộc, đủ để gọi lại bao nhiêu ôn nhu của năm xưa, còn bây giờ thì thật tức cười làm sao

Thương Âm mở miệng, ngữ khí bình thản, nói trúng tim đen của ta, “Ngươi sợ ta”

Ta lập tức im lặng

“Trọng lượng của ngươi cũng vừa vặn đấy chứ” hắn thì thào. Thần sắc thản nhiên, ánh mắt không gọn sóng nhìn thẳng vào mặt ta, “Mẫu Đơn, tại sao ngươi lại sợ ta?”

Ta ngây ra. Hắn biết tên của ta. Một lát sau ta giật mình nghĩ ra, kiếp thứ hai của Thương Âm có ta từng làm bạn với hắn hồi nhỏ

Hắn quả nhiên không nhớ ra nữ nhân của 700 năm trước

Ta nhanh chóng nói: “Điện hạ, người nhận nhầm người rồi. Người cần tìm là Chiêu Cẩm công chúa. Thỉnh điện hạ thả tại hạ xuống, đây chính là đòi mạng tại hạ...”

Dung mạo của ta và Chiêu Cẩm công chúa vẫn có điểm khác biệt, tại sao hắn lại nhận ra được

“Ngươi nói thật cho ta, ta liền thả ngươi xuống” Hắn nghiêm mặt, càng ôm chặt hơn

“...” Ta thật sự muốn một đao tự sát ngay tại đây

Ta xoay xoay người một chút, mặt có chút đỏ. Thương Âm nheo mắt, “Ngươi là nghĩa nữ của Diêm Vương?”

“... Phải”

“Ngươi là quý sai?”

“Phải”

“Ngươi tên là Mẫu Đơn?”

“... Là Mẫu Đơn nhưng lại không phải là mẫu đơn” Ta hé mắt, cất lực tránh ánh mắt của hắn. Nhưng lực đạo cùng nhiệt độ trên người khiến ta khó mà yên được (câu này mình cũng có chút khó hiểu, nhưng dịch hoài vẫn không cắt nghĩa được chắc vì hoa mẫu đơn tượng trưng cho quyền lực và thịnh vượng nên ý chị là chị không có quyền thế cũng như phú quý chăng?)

“Vì sao ngươi lại thay Chiêu Cầm hành sự?”

Hắn ôm chặt ta, chậm rãi nói

“Cái gì?”

Hắn không gọi nàng là Uyển Nhi, làm cho ta không có cảm giác khó chịu như trước nữa

“Một màn tuồng kịch suốt mười năm như vậy, là do Chiêu Cầm sai ngươi làm?”

Thanh âm hắn đánh xuống từng câu từng chữ rõ ràng, hơi có chút lạnh lùng, khẩu khí bình thản. Ta ngẩn người, hắn không phải là thích Chiêu Cầm sao? Ta nhìn vào mắt hắn, vẫn là đôi đồng tử đen như hắc thạch đó, nhìn không ra cảm xúc gì

“Nàng ta hứa sẽ ban thưởng ngươi cái gì? Hay ngươi đã để lộ nhược điểm gì cho nàng nắm bắt?”

“Bấm điện hạ, không hề có gì cả” Ta phủ định. Tuy rằng màn đêm yên tĩnh, nhưng chẳng may có ai đi ra ngoài nhìn thấy cảnh này thì cũng không hay cho lắm, “Điện hạ có thể cho tại hạ xuống dưới được không?”

Hắn thả ta xuống. Thân hình ta có chút lảo đảo lao về phía sau, không khỏi hô một tiếng rồi dựa vào thân cây

Thương Âm hơi buông tay. Ta dựa vào thân cây rồi trượt xuống. Ai ngờ hắn liền vây ta lại, tay liền đánh một chưởng vào thân cây. Tóc tai dây dưa, tay áo khê động, hô hấp nóng bỏng xung quanh. Hắn hạ thấp xuống, chớp mũi cận kề. Thanh âm của hắn có phần đen tối, đương nhiên ẩn chứa ý cười,

“Còn một điều này...”

Ta lùi lùi bả vai. Hắn liền thổi khí vào tai ta, nắm chặt không tha, “Màn kịch đó....Ngươi có chút nào thật lòng không?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20-2: “Màn kịch đó....Ngươi có chút nào thật lòng không?” 2

Gió thổi qua. Nhành cây khô héo khê rung. Ngoài bia rừng chính là bờ bên kia của cầu Nại Hà, nơi nở những đóa hóa đồ rực kiêu diễm, lay động sinh tư

“Điện hạ hiểu lầm rồi. Tại hạ chỉ là muốn điện hạ cùng công chúa cảm sát chi hảo mà giúp đỡ một phần sức lực thôi. Tại hạ không hề có ước định gì với công chúa” Ta cúi đầu cung kính đáp lại

Người mà ta nhận lời là Thái Bạch tinh quân, không phải công chúa

“Vậy ngươi hi vọng ta với nàng có thể thành đôi?”

“... Phải” Bọn họ vốn dĩ đã rất xứng đôi

“Ngẩng đầu, cho ta xem mặt của ngươi”

Lòng ta run lên, hai tay nắm chặt, đầu càng hạ thấp xuống trước ngực

Có cái gì để nhìn. Người hắn thích khi còn sống là Chiêu Cầm công chúa. Nhan sắc của ta so với nàng, thực là kém xa nhiều lắm

“Ngẩng đầu”

“...”

Hắn không hề quan tâm, dùng tay nâng cằm ta lên, ép ta nhìn thẳng. Ta không biết nét mặt của ta lúc này như thế nào, nhưng hắn là có chút hoảng sợ.

Trái tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Ta hận không thể xuyên qua thân cây mà trốn tránh

Cuối cùng, hắn chống lên thân cây, hạ tay xuống

“Mẫu Đơn”

“?” Ta hạ mắt, thờ dõc

“Ngươi làm tốt lắm. Thật sự rất giống nhau”

Hắn thân nhiên nói xong liền buông ta ra. Trong lòng ta không hiểu sao lại có cảm giác mất mát. Hắn nhìn ta một lần nữa. Ánh mắt mà ta không thể nào nắm bắt được, lại không nhanh không chậm nói một câu, “Kiếp tiếp theo, ngươi đừng đi theo nữa”

Ta không trả lời. Xong việc, hắn xoay người rời đi. Thân ảnh màu trắng xa dần xa dần, rồi biến mất dưới ánh trăng như u hồn

Lần diện kiến này vừa mất mát lại quý dị

Sau 700 năm cũng có thể gặp được người thật. Ta dựa vào thân cây, nhìn về phía hắn biến mất, trong lòng hỗn loạn

Hắn muốn làm gì?

***

“Các ngươi sao lại có thể không nhìn ra cơ chứ? Tỷ tỷ chính là thuộc vào hàng nhân vật cực quan trọng ở Phong Đô đấy nhé”

Chung Quỳnh ngồi búi trên viên ngọc đỉnh ở trên mũ ra, bụng ăn bánh bao đến mức tròn vo, đang ghé vào bụi hoa, hoàn toàn không để ý tới xiêm y quý báu đã bị cọ hết vào bùn đất

Hắn tự xuyên qua rừng cây, đi đến bờ sông tới đây. Đã thế, tên tiểu tử điên rồ này còn tiện nay bắt một con yêu thú rồi nướng lên ăn. Loại yêu thú này cũng tương đương với loài dê ở nhân gian. Ta ngồi xuống bên cạnh hắn, “Yến hội tàn rồi?”

“Đúng rồi. Thái tử thì đột nhiên không thấy đâu. Sau đó bên kia lại có chấn động, trấn hồn thần thú thoát ra. Đệ thấy không có gì thú vị liền chạy ra đây”

“Cha ngươi nhất định là đang tìm ngươi, mau về thôi” Ta vỗ vỗ bụng hắn. Hắn quay ra, nhìn ta bằng đôi mắt sáng ngời, “Mẫu Đơn tỷ có biết không, mỗi lần có người nhắc đến thái tử trước mặt tỷ thì tâm tính tỷ sẽ đặc biệt tốt, cũng đặc biệt ôn nhu, lại hơi thất thần. Trông cũng có bộ dạng tương tư sâu sắc lắm”

“... Ngươi có tin ta mổ bụng ngươi moi hết đồ ăn ra không?”

Chung Quỳnh run rẩy. Chuỗi ngọc trên mũ hắn quăng đi quăng lại đập vào mặt hắn

Nại Hà vẫn chảy xuôi dòng, kêu rên thê lương

Ta chống cằm nhìn bờ sông. Hắn ở bên cạnh ta bụm mặt khóc lóc om sòm, cuối cùng nước mắt lưng tròng quay ra nhăn mũi, “Tỷ tỷ thật độc ác, đệ sẽ cáo trạng với phụ thân”

“Đi đi, ngoan lắm” Ta vẫy vẫy tay

Chung Quỳnh bộ dạng vô cùng tủi thân. Khuôn mặt khóc lóc tiểu bạch, đôi mắt mở to rung rung. Ta đành vỗ vỗ vai nó, “Khóc cái gì. Lớn như vậy còn khóc, không chừng sau này không cưới được vợ. A đúng rồi, hôm nay được gặp Chiêu Cẩm công chúa, Thiên Cung thần nữ, thấy thế nào?”

Chung Quỳnh lập tức nín, vẻ mặt như đứa trẻ mới đi ăn trộm táo về, ngập ngừng nửa ngày không nói, chỉ biết túm lấy góc áo

Ta nghĩ đến vẻ mặt kinh diễm của Chung Quỳnh khi mới thấy Chiêu Cẩm công chúa lên sân khấu. Hắn là lúc đó ai cũng có chung cảm nhận như vậy đi

“Thích rồi à?” Ta lấy tay áo lau lau mặt hắn, giọng buồn bã

“Thích thì sao? Nàng là thần nữ. Một người trên trời một người dưới đất”

“Mẫu Đơn tỷ đừng nói linh tinh. Đệ làm Diêm Vương chứ không phải là Địa Tàng Vương dưới lòng đất, so với thiên quân cũng không quá kém xa. Không chừng sẽ có ngày nàng coi trọng đệ!” Chung Quỳnh nổi giận, oang oang nói

“Ừ, vậy ngươi phải lên làm Diêm Vương rồi” Ta khẽ cười đứng dậy. Chung Quỳnh ngây ngốc một lúc, một lúc sau mặt lại đỏ. Khuôn mặt này của hắn đúng là biến hóa phi thường, muốn nét mặt gì liền có nét mặt đó

“Tỷ tỷ, tỷ nhìn xem tỷ cười xinh đẹp như vậy. Sau này hắn là nên cười nhiều một chút, đừng suốt ngày trưng cái bản mặt kia ra. Lữ thúc thúc – chính là đệ tử Điện Quan Minh Quỷ vương rất là vừa ý đệ. Thúc thúc ngọc thụ lâm phong, lại chừng chặc thận trọng, ở Phong Đô có rất nhiều cô nương thích”

“Tại sao người cái gì cũng có thể nói được?”

“Đệ đương nhiên cái gì mà chả nói được”

Tâm tính của tiểu thiếu niên thật đơn giản. Thích một nữ nhân cũng thật dễ dàng, thấy nàng xinh đẹp, liền muốn cưới về nhà

Ta không nói gì

“Chung Quỳnh, người về trước đi. Ta muốn ngồi thêm một lát nữa”

Chung Quỳnh nhìn nhìn ta, đột nhiên nói, “Tỷ, đệ có vật này cho tỷ”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đới Quân An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21-1: “Lung Quốc Húc Đế, đã đến lúc rồi, xin mời đi theo ta”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chung Quỳnh nhìn nhìn ta, đột nhiên thu giọng lại: “Tỷ, đệ có vật này cho tỷ”

Nói xong liền đứng dậy lấy từ trong người ra, mấy ngón tay trắng nõn cầm lấy gio lên. Một chiếc nhẫn, bên trên có khảm ngọc hình đầu quý, là biểu tượng của những nhà quyền quý giàu có ở Phong Đô

Trên ngón tay của Chung Quỳnh, từng vòng khói lưu chuyển xung quanh. Ngọc xanh trong vắt, nhìn vô cùng có sức sống

“Tỷ, lúc này đệ ngồi ở yên hội, quan sát thấy ánh mắt của thái tử điện hạ vẫn luôn nhìn về phía tỷ. Thái tử chỉ là nhìn qua Tần Quảng Vương và cha đệ qua loa một chút, lát sau đã lại thấy liếc nhìn tỷ. Tỷ không để ý gì cả. Đệ đều nhìn thấy hết. Lúc tỷ rời đi, thái tử đang cầm chén rượu liền khựng lại, lập tức bỏ mặc yến hội mà đi theo tỷ đó”

Tóc hần lơ lửng. Chiếc nhẫn trong tay liền hoá thành một cái gương sáng ngời, xung quanh khói lưu chuyển, hơi nước tỏa ra

“...Thủy kính chi thuật?” (Thủy kính: kính là gương, còn thủy kính thì theo mình giống kiểu gương thần có thể soi được chuyện quá khứ và tương lai vậy:>)

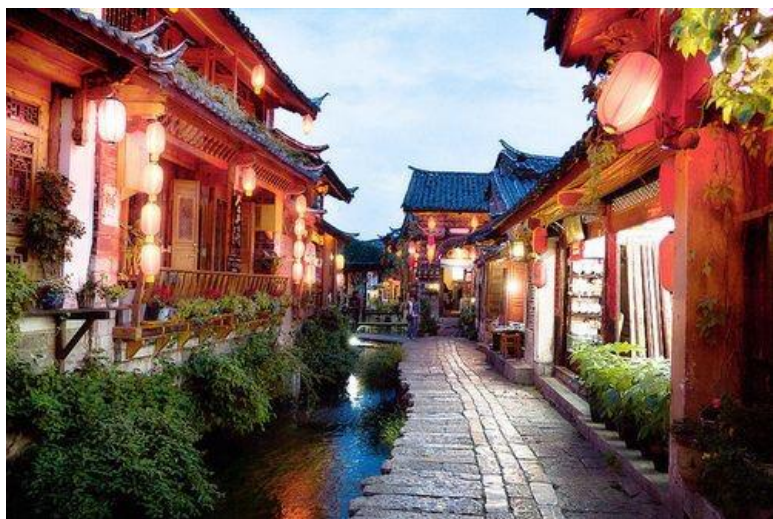
Thuật pháp thuần túy. Tiểu tử này xem ra cũng có chút tài năng

“Tốt xấu gì đệ cũng là do đại sư Bạch Mi dạy dỗ” Chung Quỳnh có vẻ rất đắc ý, lại thấp giọng nhủ thầm nhìn về phía ta, “Tỷ, đệ nghĩ tỷ nên xem... Hồn của thế tử là do đệ thu, đệ nghĩ tỷ cần phải biết” (bạch mi: ở đây vốn không phải tên riêng của sư phụ Chung Quỳnh, mà có nghĩa là lông mày trắng:)) mi: lông mày, bạch: trắng nhưng mình để thành như vậy cho đỡ rườm rà nhen)

Tháng tư, tết hoa đăng, cũng là lúc hoa mẫu đơn nở rộ

Vẫn là dáng dấp của tiểu thành nọ. Vùng sông nước Giang Nam, đã qua rồi thời chiến tranh và tai họa. Trời xanh âm u, có vẻ như sắp có mưa

Mái hiên vênh lên. Thiếu nữ lúm đồng tiền. Đèn hoa đăng từng ngọn từng ngọn, sóng nước nhộn nhạo. Cảnh vật trông vẫn như xưa

Tặng mọi người bức ảnh cho dễ hình dung nhen:>

Nam nhân chấp tay đứng ở trên bậc thềm đá xanh, mặc trường bào màu trắng thanh khiết, nhìn cũng biết là vô cùng đắt giá. Tóc mai của hắn có điểm vài sợi trắng. Ánh mắt hắn nhìn theo cảnh ngày hội của thủy thành Giang Nam, không hề nhúc nhích

Hai bên bờ sông, dòng người bắt đầu náo loạn

“Từ khi Hoàng thượng cưới Hoàng hậu nương nương, cũng tới 10 năm rồi...”

Tùy tùng xuất cung, Lý công công đứng dưới cây đào phía đầu cầu, nâng lên khuôn mặt già nua. Phía sau là hai người, một nam nhân trẻ tuổi, bộ dạng tuấn tú, quan hàm khá cao, còn lại là một a hoàn trẻ tuổi

“Đứng rồi, Lý công công. Công công nói thử cho chúng ta xem, Hoàng thượng vì sao dịp này năm nào cũng tới đây đứng ở trên cầu đá? Cầu kia ta xem nửa ngày rồi cũng chưa thấy có gì đẹp mắt, trong cung còn đẹp hơn nhiều!” Nha hoàn mở mắt to tròn nhìn bóng người đang đứng trên cầu

“Hoàn nhi người đừng nói linh tinh, nếu còn như vậy ta sẽ vả miệng người. Tâm tư của Hoàng thượng, nào đến lượt người đoán mò”

“Nhưng mà thực sự rất kì quái mà, hơn nữa Hoàng thượng bề hạ...” Lời vừa thốt ra, mắt nàng ta liền có chút hồng, “Cả thiên hạ đều biết đại hoàng đế nào cũng hậu cung ba nghìn giai lệ. Riêng Hoàng thượng của chúng ta chỉ cưới một vị Hoàng hậu nương nương, đại thần nói thế nào cũng không nạp thêm phi. Hai người phu thê tình thâm khiến cho dân tình bàn tán say sưa, nhưng Hoàn nhi biết rõ... Trước đây Hoàn nhi hầu hạ nương nương, Hoàng thượng đối với nương nương rất tốt, nhưng tâm tư của Hoàng thượng căn bản không hề đặt trên người nương nương!”

“Hoàn nhi!”

Nam nhân trầm mặc cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm lạnh lùng

Thiếu nữ co bả vai, giọt nước mắt trong hốc mắt cuối cùng cũng trào ra ngoài, lại quay về phía Lý công công, “Lý công công, ta nói có đúng hay không? Nếu không tại sao đến giờ Hà nương nương đến giờ... vẫn chưa có con nối dòng...”

Lý công công trừng mắt. Thiếu nữ mắt đầy lệ bĩu môi, “Hoàn nhi nói hoàn toàn là sự thực. Lý công công, trên đời này có nữ tử nào Hoàng thượng không có được? Bề hạ bệnh thành như vậy, mà năm nào cũng chạy tới đây đứng trên cầu chờ đấy”

Cuối cùng, lão nhân cũng buông bả vai xuống, lưng còng xuống, xoay người nhìn về phía cầu đá, thờ dài một tiếng rồi hòa vào bóng đêm

“Tâm tư của Hoàng thượng, phạm phu tục tử như chúng ta sao có thể suy đoán. Huống hồ Hoàng thượng đã...” Lý công công mặt đầy u sầu, lắc lắc đầu, “Cứ để bề hạ đi đi”

Bóng đêm đen kịt phủ xuống. Trong thành nhà nhà đã lên đèn. Ánh sáng lấp lánh rực rỡ như những ngôi sao dưới màn đêm an tĩnh

Đèn hoa đăng trôi lơ lửng trên mặt sông về phương, ánh lửa lóe lóe như đôi mắt đang chớp của người thiếu nữ. Nam nhân đứng trong chốc lát, liền có một người thị vệ khom người, cung kính tiến lên, hai tay dâng một cuốn sổ

Hắn mở ra nhìn, lại nhẹ nhàng đóng lại, đưa cho thị vệ, “Chém”

Nói xong liền dùng tay áo che miệng, kìm nén tiếng ho khan

“Bề hạ...” Thị vệ toàn thân run rẩy, ngẩng đầu khó tin, “Tiết thừa tướng từng có công lớn cứu quốc, xin bề hạ giờ cao đánh khẽ!”

Hắn không cần nhiều lời, thị vệ cũng không còn biết làm gì hơn ngoài việc nom nớp lo sợ lui xuống

Hắn giờ ồng tay áo lên. Áo được may bằng vải vóc thượng đẳng, bên trên đã nhuộm một vạt máu đen

Đêm khuya, người đi thả đèn càng ngày càng nhiều. Họ tụ tập ở bên bờ sông, trong lòng bàn tay là những chiếc đèn hoamẫu đơn hoa mỹ, với đủ các loại hình thù cùng màu sắc, trông thật đẹp mắt

Hắn đi xuống cầu, thông thả hòa trong đám người, Lý công công cùng Hoàn nhi cả kinh, mau chóng theo sát

Hắn mua một chiếc đèn. Đèn hoa mẫu đơn đỏ thắm, tiên diễm vô cùng. Hắn đi tới bên bờ sông, đốt, rồi cúi người thả đèn. Ánh mắt lảng lạng nhìn nó càng ngày càng trôi ra xa. Sau đó là một trận ho khan kịch liệt, khuôn mặt đã trở nên tái nhợt

Đột nhiên hắn lại bất động, mắt ghim vào một chỗ.

Trên mặt sông chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một làn khói mỏng lung. Một thân ảnh chậm rãi từ trong sương mù đi ra. Chung Quý toàn thân hắc y đi tới trước mặt hắn. Tiếng huyền oán và cười đùa của mọi người xung quanh vẫn tiếp tục

“Lung Quốc Húc Đế, đã đến lúc rồi, xin mời đi theo ta”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21-2: “Lung Quốc Húc Đế, đã đến lúc rồi, xin mời đi theo ta” 2

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Chung Quý, khuôn mặt trầm tĩnh.

Chung Quý nhìn khỏe môi hắn dính máu, thanh âm trầm xuống, “Bệ hạ đạt được thiên hạ, coi như đã thỏa được ước nguyện”

Hắn không trả lời một lát, rồi khẽ mỉm cười, nhìn Chung Quý mở miệng, chậm rãi nói, “Tại sao tới đón ta không phải nàng?”

Hắn cúi đầu thì thào, dời ánh mắt, nhẹ giọng lặp lại một lần nữa, “Tại sao tới đón ta không phải nàng?”

Không chờ đối phương trả lời, hắn đứng lên, tư thế phong dung, yếu ớt thờ dài, “Cuối cùng ta vẫn không thể lừa gạt chính mình. Tuy dung mạo tương tự, nhưng lại không phải nàng. Ta vẫn luôn đợi nàng tới đón ta”

Lung Quốc năm thứ 11, Húc Đế khai triều chưa lâu liền nhiễm phong hàn, bệnh lâu khó chữa. Tháng tư, Hoàng đế băng hà tại Nam Tô, hưởng thọ 31 tuổi. Hoàng hậu sau một năm cũng tự nguyện *tùy táng*, vì chưa có con nối dòng nên ban chiếu thư truyền ngôi cho họ hàng xa – họ quốc đại thần Bình Nhạc Vương. (*tùy táng: vào lăng của tiền đế để coi nom lăng, mãi mãi không đi ra ngoài*)

Thủy kính thuật dần dần tiêu tan, hoa diện mờ dần đi, mây khói bắt đầu tỏa ra

Chung Quý thu tay, “Tỷ tỷ, tỷ thấy rõ rồi chứ?” Hắn nhìn bộ dạng run rẩy của ta, tự mình gạt đầu, “Phải rồi, xem ra tỷ tỷ đã thấy rất rõ ràng”

Ta ngồi bên bờ không nói chuyện, càng ngày càng thấy lạnh. Đầu ta hoàn toàn hỗn loạn, không biết nên nói cái gì cho tốt, “... Ngươi cho ta xem cái này, là vì cơ gì...?”

“Không vì cơ gì, chỉ là muốn cho tỷ nhìn một chút thôi. Kỹ thuật thu hồn của đệ không tệ chứ? Lại còn cái dáng vẻ kia” Nói đến đây liền đứng ngay ngắn ho khan một cái, dùng giọng mà ta vừa nghe được trong thủy kính nghiêm túc, nói: “Lung Quốc Húc Đế, đã đến lúc rồi, xin mời đi theo ta”

Ta mỉm môi muốn cười. Rốt cục vẫn không cười nổi

***

Chuyện trấn hồn thần thú, khỏi cần nói cũng nhanh chóng bị điều tra

Nguyên lai là thị nữ Phi Cúc của Chiêu Cẩm công chúa giáng trần. Xem ra thần tiên sống trên trời sung sướng đến mức phát chán, rảnh rỗi một chút liền giáng trần đi dạo chơi. Thị nữ kia vốn đi theo đệ hầu hạ Chiêu Cẩm. Khi Thương Âm tới Phong Đô, cũng có một hàng thiên binh thiên tướng đi cùng. Chung Quý nhìn chăm chăm đến mức muốn nứt cả mắt ra

“Tỷ, đệ sống tới bây giờ còn chưa từng nhìn thấy thần tiên bao giờ. Giờ lại được thấy nhiều như vậy!”

Khi yến hội diễn ra ở Tàn Quảng Vương phủ, công chúa khai tiệc khởi vũ, thị nữ Phi Cúc không có việc gì làm liền lén lút lên ra ngoài chơi. Không ngờ tiên linh thân thể trong lúc vô tình đã tiếp xúc với phong ấn ở phía Tây thành. Hậu quả là trấn hồn thần thú thức tỉnh, não loạn một phen. Bởi vì nàng ta là

thị nữ của công chúa, chúng ta cũng không tiện truy cứu. Huống hồ người đứng ra giải quyết chuyện này còn là thiên quân thế tử. Câu chuyện về bóng người trắng như tuyết nhảy ra từ biển lửa, tiêu diệt trần thủ trong nháy mắt đã làm xiêu lòng biết bao thiếu nữ Phong Đô, còn được truyền tai nhau rất nhiều dị bản

Về chuyện này, Chung Quỳnh có chút bất đồng quan điểm. Hắn lén tới nói chuyện với ta một lúc, ta liền cả kinh, không muốn hắn nói bừa

“Tỷ, đệ không hề nói mò, cái này toàn bộ bách tính cõi âm đều biết. Tại sao trước kia Địa Tàng Vương Bồ Tát phải kì công thiết lập tứ thần thiên địa phong ấn? Còn không phải là đề phòng Ma tộc xâm lăng ư? Vì sao thái tử vừa tới Phong Đô thì trần hồn thủ liền thức tỉnh?”

Hắn không cần nói ta cũng biết. Thương Âm đường đường là thiên quân thái tử, là đế quân tương lai, chuyện hắn nhập ma chương là chuyện vụn vặt không thể nói ra. Tuy nhiên trong lòng ta có chút nghi hoặc. Hắn đã phải chịu thiên khiển, lẽ ra ma khí đã phải tiêu tan. Không lẽ trong người Thương Âm vẫn còn ma khí sao?

“Còn chuyện này không biết Mẫu Đơn tỷ đã nghe qua chưa. Tục truyền nói rằng 700 năm trước khi thái tử gia đánh vào Ma cung đã từng làm một cuộc giao dịch với thiếu chủ Ma tộc...” Chung Quỳnh lại bắt đầu nghi thần nghi quỷ. Ta làm ra vẻ không quan tâm, khoát khoát tay ra hiệu cho hắn dừng lại

Ta không ngờ sẽ phải đối mặt chính diện với Thương Âm. Tuy nhiên ta biết rõ, dựa vào thái độ của hắn thì hắn không hề nhớ ra ta lúc sinh tiền. Dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng đến khi chuyện xảy ra, trong lòng ta không khỏi có chút khổ sở

Nói không chừng hắn chưa từng thích ta, chỉ là trên trời nhàm chán, mới hạ phàm dạo chơi một chút thôi

Kiếp sau, chuyện của hắn và Chiêu Cẩm ta cũng không còn hứng thú. Bảo ta động một ngón tay cũng không có chuyện. Nguyên vọng đầu thai cũng không còn mãnh liệt như trước. Xem ra ở lại Phong Đô, trông coi cầu Nại Hà cho tốt mới là chính sự

Ta thậm chí còn đang suy nghĩ, hay là ở lại Phong Đô, rồi bảo phụ thân xem xét vài tên mỹ nam quý để gả

Thật ra trong lòng ta vẫn còn lưu luyến, nhưng hắn đã không còn nhớ ra ta, tâm tình này cũng đến lúc buông bỏ rồi. Vậy thì thà cố gắng hạnh phúc, nếu 800 năm sau còn có cơ hội gặp lại cũng có thể không còn chút vương bận. Hắn đi đường hắn, ta đi đường ta, thế là tốt rồi

Đêm đến, ta suy nghĩ rất lâu, cảm thấy phần tình cảm này ta nên tháo gỡ. Về tình về lý mà nói, năm đó hắn bỏ rơi ta và con trai. Tiểu Ly phải chịu số phận hồi phi yên diệt. Nhưng sinh tiền, hắn đã chuộc ta ra khỏi chốn lầu xanh, lại nhờ có thần khí của hắn mà ta xuống cõi âm có thể tu luyện được thành âm sai, đã vậy còn được Diêm Vương nhận làm nghĩa nữ. Thật lòng mà nói thì bấy lâu nay ta sống ở Phong Đô cũng rất tốt

Coi như cả hai không còn nợ gì nhau

Thần tiên mà, trải qua mấy vạn năm thì một nữ tử nhân gian chỉ như là một cái chớp mắt

Trong lòng thanh thản, tâm tình rất tốt nhưng vẫn không nhịn được rơi vài giọt nước mắt. Ta nằm lên giường, lau khô mặt rồi đi ngủ. Ngày thứ hai, ta bắt đầu biến lời nói thành hành động

Diêm Vương phụ thân nghe xong, toàn bộ râu mép dựng đứng lên. Ngay cả đôi mắt vẫn hay híp lại cũng trợn ngược, mở to gần bằng quả chuông đồng. Chung Quỳnh đang uống trà liền phụt ra, nhìn ta như quái vật

Tiêu Hắc đang đứng tựa cột đá, không nói không rằng

“Con muốn lấy chồng?” Diêm Vương rống to hơn

“Phải”

Ta ngồi vắt chéo chân, nhẹ nhàng mở nắp chén trà uống một ngụm. Mùi trà khiến cho người ta thật thoải mái, “Trước kia không phải phụ thân cứ nhắc đi nhắc lại sẽ tìm cho con một người chồng tốt hay sao? Chỉ bằng chúng ta luận võ đi! Người nào có đáng đáp ư nhìn một chút đều có thể báo danh, nếu thắng được thì coi như là phu quân của con”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22-1: “Người vì hắn mà thủ thân đến 800 năm”

Ta ngồi vắt chéo chân, nhẹ nhàng mở nắp chén trà uống một ngụm. Hương thơm của trà khiến cho người ta thật thoải mái, “Trước kia không phải phụ thân cứ nhắc đi nhắc lại sẽ tìm cho con một người chồng tốt hay sao? Chỉ bằng chúng ta luận võ đi! Người nào có đáng đáp ư nhìn một chút đều có thể báo danh, nếu thắng được thì coi như là phu quân của con”

“Khụ khụ, tỷ tỷ, tỷ nói người chết rồi còn có thể ư nhìn không? Nếu không phải cụt tay gãy chân thì cũng là máu me be bét... Huống hồ” Chung Quỳnh

xoa xoa trán, rồi quay sang nhìn Tiểu Hắc đang đeo mặt nạ, “Cổ đại nhân, ở Phong Đô chúng ta gọi tỷ tỷ là gì ấy nhỉ?”

“Hoa Nhi gia”

“Còn cái gì trước đó nữa cơ”

“Là cồi âm đệ nhất võ công” Tiểu Hắc trả lời, không hề có chút rung động nào, vô cùng bình tĩnh

Ta nổi giận, “Hoa Nhi gia thì sao? Chữ lót của tên ta là ‘gia’ thì sao?” (*Gia là cách xưng hô của nam tử thời xưa, mọi người đọc nhiều cung đấu chắc cũng thấy quen quen ha*)

Chung Quỳnh hí hắt nói, “Tỷ đã nhận mình là ‘gia’ rồi sao còn cưới chồng được. Ngày thường tuy tỷ cũng xinh đẹp đấy, nhưng sợ là không còn quý nào dám cưới tỷ...”

Ta vỗ bàn, nước trà bắn ra ba thước, “Vậy thì ta càng có thể tỷ võ rồi. Máy người đừng có mà cản ta, hôm nay ai thắng ta ta sẽ gả cho người đó!”

Diêm Vương buông chén trà, vuốt vuốt râu mép đang dựng ngược lên, lo lắng thở dài, “Mẫu Đơn, con làm vậy cũng không sao. Nhưng mấy ngày nữa thiên quân thái tử và Chiêu Cầm công chúa sẽ đi đầu thai. Con gấp gấp ‘mở sỏi’ rùm beng như vậy, không chừng sẽ không có kết cục tốt”

“Sao? Lại không được à?” Ta liếc một cái, “Bọn họ là thiên thượng thần tiên, người thường chỉ cần cúi chào là được. Huống hồ âm phủ do chúng ta làm chủ, chúng ta không ăn của họ miếng nào, không ở đất táp đất nào của họ, cơ sao phải dè dặt?”

Thần tiên thì sao, thượng thần thì sao. Không lẽ ta phải khúm núm hay sao?

... Lẽ nào cả đời này ta không thể quên được hán sao? Huống hồ ta đã chết rồi, đã sớm không còn trên cõi đời

“Mẫu Đơn” Tiểu Hắc nhẹ nhàng cắt đứt lời ta. Ta trừng mắt lườm hán một cái, lại uống một ngụm trà. Diêm Vương nhìn nhìn ta. “Khuê nữ nhà ta hôm nay tức giận như vậy, là ai chọc giận con?”

“Không có ai”

“Dù thế nào đi chăng nữa họ cũng là thần tiên, mấy triệu năm mới tới đây một lần, con làm thế nào cho ổn thỏa, đừng gây loạn là được”

Dù sao Diêm Vương cũng là phụ thân của ta, ta cũng không muốn làm khó dễ ông. Ta cho gia đình dán bố cáo màu đỏ ở ngay trước cửa phủ Phong Đô. Nội dung là mấy ngày sau sẽ tổ chức luận võ công, không yêu cầu thân phận chỉ cần có tướng mạo một chút. Ai đánh bại Hoa Nhi gia sẽ lập tức được làm con rể Diêm Vương, kính mời các đại gia...

Không lâu sau, rất nhiều chuyện xảy ra. Ta ung dung đi dương thế câu hồn, cảm thấy rất thoải mái. Người lên ngôi sau Húc Đế là Bình Nhạc Vương là một vị đế vương vô cùng khiêm tốn ôn hòa, dẫn dắt con dân thoát khỏi loạn lạc

Những cống hiến của Húc Đế lớn đến mức đến tận vài trăm năm sau đó vẫn không hề bị mai một, đây là điều không thể phủ nhận. Mở rộng diện tích giang sơn quốc thổ, dung hòa văn hóa Hán tộc với văn hóa ngoại quốc, thương mại trao đổi gia tăng mãnh liệt. Có thể nói là trong vòng 300 năm đại quốc có thể an tâm không bị ngoại bang phục kích, đất nước vô cùng hưng thịnh phồn vinh

Trong bối cảnh như vậy, số lượng lệ quý oán quý giảm mạnh, ta tiết kiệm được không ít sức lực. Ta thu xong hồn liền trở về. Trên đường về, Tiểu Hắc vẫn trước sau như một trầm mặc, sau cùng mới mở miệng: “Mẫu Đơn”

“Há?”

“Ngươi thật sự muốn như vậy sao?”

“Ngươi nói chuyện gả chồng á?” Ta nhìn ra xa, thanh âm nhẹ nhàng, “Không phải là chuyện tốt sao?”

“Mẫu Đơn, có nhiều chuyện không thể coi như trò đùa mà hồn đồi được”

Ta đang cước bộ liền ngừng lại, cười khanh khách nhìn hán, “Tiểu Hắc, ngươi cảm thấy ta như đang đùa sao? Chuyện nữ tử gả chồng sao có thể coi như trò đùa được. Ta thực sự cảm thấy rất tốt” Ta cúi đầu nhìn chân, “Thực đấy, rất là tốt. Ngươi xem ta còn có thể giận đối gì nữa?”

Tiểu Hắc cuối cùng vẫn là Tiểu Hắc. Hán ở với ta đã được 800 năm rồi. Ta ước chừng tính toán, kiếp thứ hai của Thương Âm xem ra cũng đã qua được 100 năm rồi

800 năm trôi qua, ta đã không còn là vong hồn yếu đuối khóc lóc trước dòng Vong Xuyên nữa. Khi đó ta rụt rè nhìn về phía Tiểu Hắc, ánh mắt của hán cho tới giờ vẫn chưa hề thay đổi

Bị lớp mặt nạ ngăn cách nên ta không thể nào nhìn thấy rõ vẻ mặt của hán. Chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt như tạc của hán lộ ra. Con ngươi đen kịt, không hề có thần sắc háo hức, vừa trong suốt vừa lạnh lẽo

Thanh âm của hán cũng nhàn nhạt, giống tiếng động của ngọc thạch rơi vào trong hồ nước

“Ngươi vì hấn mà thủ thân đến 800 năm”

“Đúng vậy. Nhưng hấn không biết, cũng không nhớ rõ ta” Ta ngẩng đầu nhìn hấn, cố nặn ra một nụ cười, “Hiện tại, ta chỉ là một nữ quý mà thôi”

Hấn nhìn ta chăm chăm, trầm mặc

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22-2: “Người vì hấn mà thủ thân đến 800 năm” 2

Giờ tỷ võ sắp bắt đầu. Mọi người bắt đầu tụ tập trước phủ Diêm Vương

Trước giờ luận võ có rất nhiều quý nam đến ghi danh. Họ đứng vây quanh cửa phủ khiến việc đi lại ra vào vô cùng khó khăn. Vì vậy ta quyết định sẽ loại trước một vài người

Thải đãi màu đỏ buộc quanh lõi đài bay bay. Bên trên có một bức hoành phi ghi dòng chữ “Diêm Vương nữ nhi, mỹ nhân Hoa Mẫu Đơn tổ chức tỷ võ”. Chữ viết rộng lớn, khí phách tự nhiên, vẫn có thể được coi là một tác phẩm hiếm có

Khóe miệng ta giật giật, hỏi Chung Quỳnh: “Sao ta không nhớ là ta họ Hoa?”

Chung Quỳnh nói: “Lúc đầu Thôi phán quan viết là ‘mỹ nhân Hoa Nhi gia tổ chức tỷ võ’, phát hiện thấy có điều không đúng cho lắm, liền viết chữ ‘Mẫu Đơn’ lên một tờ khác rồi dán lên, thành ‘Hoa Mẫu Đơn’”

Khóe miệng ta lại kéo ra: “Nghe cũng giống nghệ danh hoa khôi lắm”

Chung Quỳnh trả lời: “Âu cũng là điềm tốt”

Âu cũng là điềm tốt

Ta thay đổi trang phục. Hắc y chuyển thành xiêm y đỏ tươi, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng, mắt hạnh tóc đen, dây cột tóc cùng với váy theo gió tung bay. Nhìn xuống thấy một đàn quý nam đông như vậy, ta cảm thấy rất thỏa mãn

Ta ngoắc ngoắc đầu ngón tay, ném cho bọn họ một cái mị nhãn. Y như rằng, tiếng người đồ rầm rầm vang lên, số còn lại thì hóa đá

“Trời ạ, đây mà là Hoa Nhi gia ư? Đây là ai?”

“Á, không lẽ Hoa Nhi gia đã tìm được thể thân ư? Cối âm đệ nhất đánh dấm ở đâu ra?”

“Phật tổ ơi, để cho ta thăng thiên đi! Đây nhất định là ảo giác, là ảo giác”

Ta nói: “Toàn bộ các ngươi, thiên!”

Lặng ngắt như tờ, tốt

Người đứng ra ổn định trật tự chính là thiếu công tử Chung Quỳnh. Sau một màn hàn huyên, trận đấu cuối cùng cũng bắt đầu

Trong tay ta cầm trường thương có tua rua đỏ. Tại sao lại là trường thương ư? Vì đa số các cô nương khi tỷ võ đều dùng trường thương, rất uy nghi khí phách

Người thứ nhất là tướng quân chết trận ở một nước nào đó, trên mặt toàn là máu, sau lưng còn cắm một cây đại đao, khi đi máu còn chảy tí tách. Hấn đi lên sân khấu, ôm quyền hành lễ: “Mẫu Đơn cô nương, hân hạnh”

Ta nói: “Tướng quân, trước hết xin hóa thành hình người đã” Ở Phong Đô có rất nhiều kẻ thích hóa thành hình dạng quỷ quái, nhưng hình dạng người lúc còn sống vẫn đẹp mắt hơn cả

Hấn rất ngoan ngoãn biến thành hình người, cố gắng biến thành một nam tử, giọng nói trầm trung. Hấn đưa tay rút thanh đao phía sau lưng ra, máu tóe ra đầm đìa rồi lập tức chém tới

Ta thấy hấn cũng không tệ lắm, xem ra cũng khá ổn. Hay là giả bộ thua đi. Vì thế nên ta chỉ cần giả vờ xoay trường thương một cái, hấn có thể nhẹ nhàng chém tới, trường thương trong tay rơi ra, hấn có thể thắng rồi

Gã cho hấn cũng không tệ. Ta hạ mắt, nhẹ tay che đi vùng yếu điểm, cố tình để lộ ra kẻ hở...

“A!”

“A-!”

Tiếng thứ nhất là do người tướng quân kia kêu lên. Tiếng thứ hai là thanh âm của vô số các nam quý và quần chúng. Cả hai đều vô cùng thê lương

Ta không hiểu sao, liền giương mắt. Khóe miệng ta lập tức co quắp

Đại đao trong tay quý tướng rơi xuống xoảng một cái. Hai tay hấn run lấy bảy nắm lấy thương của ta, trên mặt là biểu tình đau đớn thống khổ tới cực độ. Toàn thân giống như vừa bị ném vào một cái chuồng lợn chưa được quét dọn một tháng vậy

Thương của ta, đâm xuyên qua ‘chỗ đó’ của hấn

“Hoa.. Nhi...gia...” Mặt hấn hồng hồng tím tím, hai mắt rung rung, run rẩy quỳ xuống, “Nàng.. thật.. ác...”

Tướng quân đại nhân, người uy nghi khí phách là vậy, sao lại không thể đón nhận tâm tư này?

Người không thấy tiểu nữ đã dụng tâm an bài, để cho người chiến thắng rồi hay sao?

Nhìn thấy bộ dạng vì đại nghĩa quên mình, thấy chết mà không hoảng của vị tướng quân kia, quần chúng liền thổn thức. Hấn được khiêng xuống võ đài. Ta giậm giậm cây thương, ho khan một tiếng, “Mới vừa rồi có nhầm lẫn một chút. Người kế tiếp!”

Chỉ tiếc là đa số các nam quý đều che đi phía dưới của mình, nhìn ta bằng ánh mắt tôn thờ, thận trọng

“Ta không bảo các người tôn sùng ta, ta bảo các người mau lên đây” Ta hơi buông lỏng áo, “Nếu có thể đánh bại ta, sinh lễ liền miễn, đồ cưới đầy đủ, tới muộn có thể động phòng”

Nếu quý không hứng thú với ta thì cũng hứng thú với thân thể này, không hứng thú với thân thể này thì cũng hứng thú với chức con rể Diêm Vương hậu hĩnh kia. Chỉ tiếc là, ta vốn không hạ thủ lưu tình. Bọn họ tới đây lạnh lặn sạch sẽ ra sao, thì khi ra về đều máu chảy đầm đìa. Ngay cả mấy người đồng nghiệp Hắc Bạch vô thường khi đi lên, lúc khiêng xuống cũng nói: “Xem ra ta tới đây là để bị hành hạ rồi”

“...Hả?”

“Thực ra Hoa Nhi gia ngài muốn tỏ rõ uy phong, địa vị bá chủ của mình ở Phong Đô đúng không? Chúng tiểu nhân đều hiểu” Nói xong liền ai oán thở dài, mặt mũi xanh lè, “Hoa Nhi gia, chỗ cao khó tránh khỏi cái lạnh. Ngài muốn đánh chúng ta thì cứ nói thẳng. Tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân vốn không nên nợ tiền công của Hoa Nhi gia”

“Là đòi nợ”

“Đúng đúng, là đòi nợ”

“Người nợ ta tận 120 năm” Ta bổ sung, “Người mà không nói thì ta cũng đã quên”

Ngày đầu tiên tỷ võ, quả nhiên là thất bại

Chung Quỳnh chuẩn bị thu dọn. Dưới đài, quần chúng ngày càng nhiều. Muộn rồi, Phong Đô tối đen, lại có ánh lửa của ma trôi phát sáng

Ta chuẩn bị xuống đài, đột nhiên bị gọi lại

“Khoan đã”

Tiếng nói vang lên như chuông đồng

Quần chúng tự động tách ra thành một lối, nhất tề hành lễ. Nam nhân chậm rãi đi tới, từ y cẩm bào, tóc đen mũ ngọc, thân hình cao lớn. Khuôn mặt ước chừng đã bốn mươi tuổi, vì đã trải qua nhiều phong ba nên có phong thái chững chạc. Phía sau hấn là một đoàn tùy tùng, tay cầm kiếm

Lực lượng quá phô trương, ta không thích

“Lữ thúc thúc?”

Chung Quỳnh ở sau lưng ta kinh hô. Trong lòng ta nghĩ, phải gọi là Lữ bá bá chứ thúc thúc ở đâu ra. Thì ra đây là đệ tứ điện Quý vương Quan Minh Vương

Ta nắm cây thương đứng ở trên đài. Hấn đi lên phía trước, ngẩng đầu nhìn ta tao nhã cười. Ta hi vọng có thể coi vị này như một văn bối hiền lành mà quên đi chuyện 40 năm trước hấn đã từng đề nghị chuyện cầu hôn với phụ thân ta

“Mẫu Đơn, sao hôm nay nàng lại nổi loạn muốn chơi trò này?”

“Vương gia, Mẫu Đơn không có đùa, Mẫu Đơn thực sự muốn tỳ vô mà gả chồng” Ta nhìn hần cười, trong trẻo nói. Hần đứng đầu chường quần Huyết Trì nhưng ta vốn không coi hần ra gì. Chuyện âm tà từ mấy năm trước cũng không thấy hần truy cứu, Tiểu Hắc nói xem ra hần vẫn còn có chút nể trọng ta

“A? Tỳ vô ư?”

“Phải” Ta ngoan ngoãn thờ dài

Quan Minh Vương nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt háo sắc. Ta không hé răng lời nào. Một lát sau, hần hí mắt cười, “Thú vị đấy. Bản vương cũng muốn thử một chút. Mẫu Đơn nàng không ngại chứ?”

Ta nghĩ thâm, quả nhiên là vậy

Quần chúng vừa kinh hãi lại vui mừng. Họ lại có chuyện để tán gẫu rồi

“Vương gia nói đùa. Mẫu Đơn sao có thể ngại được? Có thể cùng Vương gia so chiêu là vinh hạnh của Mẫu Đơn, mong Vương gia hạ thủ lưu tình” Ta ôn nhu cười, làm ra vẻ sầu não lo lắng, “Chỉ sợ là, chín vị tỳ tử ở phủ Vương gia sẽ nổi giận nha...”

Một thê tám thiếp, đó là còn chưa tính những người đã bị huơ. Ta hận không thể dùng bàn sắt nung nóng rồi ủi lên mặt hần hai chữ “dã thú”. Dù biết từ cổ chí kim Vương gia vốn là người như vậy, nhưng lão quý sống đã mấy ngàn năm còn bày đặt cưới vợ gả chồng, thê thiếp thành đàn. Mười năm trước còn có chuyện truyền rằng hần đã giết chết một cô nương ở ngay trên giường

Mặt Quan Minh Vương không đổi sắc, cười nói, “Mẫu Đơn đừng để ý các nàng, các nàng chỉ làm lời một chút thôi. Bản vương lâu rồi không động thủ, xương cốt đã cứng. Đến lúc đó chỉ mong Mẫu Đơn không đá bản vương xuống đài, giữ chút mặt mũi cho bản vương là được rồi”

Ta nhanh chóng nở nụ cười nũng nịu, nghĩ thâm phải làm sao bây giờ. Đẳng cấp của Quý vương, chỉ sợ có mười ta cũng không đối phó nổi

Lẽ nào ta thực sự phải gả cho hần sao?

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Lẽ nào ta thực sự phải gả cho hần sao?

Quay đầu nhìn sang, Chung Quý đang đứng sau võ đài, liên tục ra hiệu bằng mắt, hai tay đưa lên cổ bấm một cái, đầu liền ngoẹo sang một bên, hai mắt trắng dã, nhìn giống như bộ dạng người bị ngắt xi

Có vẻ như nó muốn ta giả vờ bất tỉnh

Ta khề cán môi, chống thương lên võ đài, cúi đầu trước Quan Minh Vương

“Vương gia, xin thất lễ”

Vương gia cùng một tiểu cô nương luận võ, vậy mà hần cũng không thấy có gì không đúng. Quần chúng được thấy một màn như vậy thì vô cùng hả hê. Nam tử áo bào gió tay lên, lòng bàn tay phá gió, lập tức bay tới. Nội lực hùng hậu, chỉ cần một chiêu đã khiến ta bị chấn động lao về đằng sau mấy bước. Trong lòng ta thầm chửi, “Còn lâu bà mới cần cưới loại phu quân có chín vợ như ngươi”. Ta chống cự được tầm một nén nhang thì “Choang!” một tiếng, trường thương trong tay ta đã bị đẩy ra, bay vèo vèo trên không trung mấy vòng rồi bắn ra khỏi võ đài

Hông rồi, ngón tay ta chuẩn bị đập lên trán để bất tỉnh, thân hình mảnh mai ngã sông soài. Đột nhiên dưới đài vang lên một tiếng thật dài, “Bầm-”

Một tên thị vệ vương phủ vội vã chạy đến trước đài, bái đầu nói: “Vương gia, trong phủ xảy ra chuyện lớn rồi, quân gia nói cần ngài nhanh chóng trở về một chuyến”

Quan Minh Vương không hề liếc nhìn một cái, mắt chỉ dán vào người ta. Hần nhìn chăm chăm vào khe áo giữa ngực ta, khoe miệng cong lên, “Chuyện gì đợi bản vương trở về rồi hãy nói, ngươi quấy rầy làm bản vương mất hứng, về chịu phạt đi”

Ta vội vàng kéo áo lên

“Tiểu nhân tội đáng chết hàng vạn lần, nhưng bẩm Vương gia, đây là việc gấp không thể chần chừ được”

Quần chúng ở bên dưới, hai mắt sáng quắc. Quan Minh Vương trầm ngâm một lúc, “Chuyện gì người nói luôn ở đây đi?”

“Cái này... Vương gia vẫn là theo tiểu nhân đi về thì hơn”

Vương gia lúc này mới trừng mắt đi tới, tức giận nói: “Bản vương xử sự từ trước đến nay vẫn luôn quang minh lỗi lạc, một thân chính khí làm việc vì dân, vì cái gì mà người không dám nói ở giữa thanh thiên bạch nhật? Nói!”

Ta cười thầm, chuyện người cười tiểu thiếp rồi nguyền giờ trò đòi bại với nữ nhân Phong Đô ai mà chả biết, thế mà cũng gọi là quang minh lỗi lạc, một thân chính khí làm việc vì dân à

Thị vệ lưỡng lự một chút, cuối cùng thấy chết không sờn nói oang oang trước mặt mọi người: “Bẩm Vương gia, tiểu thiếp mà ngài mới cưới hôm qua và Thúy Thúy cô nương đang làm loạn lên. Không phải ngài vì Thúy Thúy cô nương đang có mang nên mới cưới về sao? Tiểu thiếp kia hại chết hài tử của Thúy Thúy cô nương rồi. Hiện tại Thúy Thúy đang đốt đuốc giữa sân, đòi treo cô chết, Vương gia ngài mau về khuyên nhủ...”

Giọng hân cang ngày càng nhỏ, mặt của Vương gia thì càng ngày càng đen

Hay lắm, có chuyện rồi. Ta thấy ánh mắt của mọi người đều như lang như hổ, trầm trọng nói: “Vương gia, việc này không nên chậm trễ, ngài mau đi đi thôi. Chớ vì cuộc sống yên ổn của bách tính chúng ta mà ủy khuất phụ nhân ngài”

“Mẫu Đơn, chuyện ngày hôm nay...”

Người còn muốn cưới ta làm tiểu thiếp sao, kiên định quá rồi

Ta nhanh chóng cười nói: “Vương gia yên tâm, Mẫu Đơn coi như chưa từng mời Vương gia ra đây. Chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không đến tai các tỷ tỷ được, nếu không chưa biết chừng các tỷ tỷ sẽ tới đốt sạch quý phủ của ta. Phong Đô vốn không giống nhân gian, các nữ quý không biết sẽ gây ra chuyện gì. Vương gia nói sao?”

Quan Minh Vương mặt càng ngày càng đen

Trở về phòng, thân hình ta mềm nhũn nằm lên trên giường nghỉ ngơi, không muốn động đây chút nào

Tỷ vô chiêu thân gì đó, trong sách đều là viết vớ vẩn hết. Cái gì mà gặp phải nam nhân anh tuấn tiêu sái phong lưu cực đại, đều là vớ vẩn. Hoặc là cũng không vớ vẩn lắm, chỉ là những chuyện đó sẽ không xảy ra ở đây

Qủa nhiên, ta vẫn được đầu thai... Nhân gian non xanh nước biếc, nữ tử như hoa nam tử như ngọc. Giang Nam đào hồng liễu lục, ánh tà dương như bị mắc kẹt vào trong sa mạc xa xăm. Sinh tiền ta chưa từng ngắm kĩ cảnh sắc nơi này, giờ đã du tẩu thiên hạ bao lâu, bất giác có chút cảm giác xa lạ

Bởi vì ta đã chết một lần rồi

Cha nói rằng thần khí trên người ta không thể thoát ra được, nếu cứ như vậy đầu thai sẽ rất dễ trọng thương hồn phách, không nhập phải ma chướng thì cũng đi vào súc sinh đạo. Chuyện này ta cũng đã từng tìm hiểu ở trong tàng kinh các của Diêm La điện. Qủa nhiên cha nói thật, phương pháp giải trừ là có, tuy nhiên chữ viết quá mờ nhạt, lại tối nghĩa, ta đọc cũng không hiểu. Cách đơn giản nhất là nhờ thần tiên giúp đỡ. Nhưng thần khí trên người ta là do Thương Âm ban cho, chuyện này người trên thiên đình hẳn cũng ít nhiều đã biết. Họ đã không để ý thì thôi, nếu Chiêu Cầm công chúa biết được, đưa tay một cái, diệt cỏ tận gốc, lúc đó ta nhất định sẽ rất thảm

Cuối cùng suy đi tính lại, vẫn phải hỏi tới Thái Bạch tinh quân thôi. Cả đời này, ta thực cảm thấy quá có lỗi với bản thân mình

Nằm ở trên giường, ngoài cửa sổ màn đêm đen kịt, ánh sáng lấp ló trên bàn

“...”

Đột nhiên nhớ lại được một số chuyện không nên nhớ, ta vỗ đầu một cái, nhìn chăm chăm vào móc treo hình hoa được khắc bằng gỗ, người run rẩy

Nhắc đến hoa đăng, khi ta còn sống đã từng đi ngắm với hân rồi

Ngày ấy cũng giống như cảnh tượng ở trong thủy kính, mưa bụi mông lung. Sau khi thành thân ta và Thương Âm chủ yếu đều ở trong tiểu viện hoa đào ở ngoại thành. Cho nên khi hai người chúng ta hòa vào trong dòng người nhộn nhạo, ta mới thấy rằng Thương Âm thật là khác xa bọn họ

Quanh thân hân như phảng phất một lớp lá chắn như片片 băng mỏng. Ngũ quan của hân so với người bình thường, lúc nào cũng vô cùng trầm tĩnh, lạnh lùng, giống như mặt hồ phẳng lặng vậy

Ta đi bên cạnh hân, nhưng cũng cảm thấy vô cùng xa cách. Nhớ tới lúc còn ở trong tiểu viện ta với hân thân mật là vậy, nhưng thực sự ta cảm thấy bản thân vẫn cách hân rất xa. Khi đó ta vốn không suy nghĩ nhiều, chỉ vui vẻ đi mua đèn lồng rồi hoan hỉ tìm nơi yên tĩnh để thả. Đèn hoa mẫu đơn càng trôi xa dần, mang trên mình ước vọng của ta

Đương thời lễ hoa đăng là dịp để nữ nhân có thể tìm kiếm tình lang của mình, không biết hân có biết tới chuyện đó không

Đèn hoa đăng trôi xa. Thấy ta vẫn không nở rời đi, Thương Âm đi tới, hỏi ta, “Mẫu Đơn ước cái gì vậy?”

“Ta không nói cho chàng được. Cái đó để thần tiên biết rồi sẽ giúp ta thực hiện” Ta nguyệt hấn một cái, đứng dậy kéo tay hấn vung vung. Tay áo hấn rộng thùng thình, khẽ lay động. Đi một hồi, ta ngo ngác hỏi hấn, “Thương Âm, chàng nói thần tiên có nguyện vọng không?”

Thương Âm một hồi lâu mới trả lời ta, “Chắc là có”

Ta suy nghĩ, “Thần tiên thì có nguyện vọng gì chứ? Bọn họ không lo cơm ăn áo mặc, lại trường sinh bất lão... Nguyện vọng của họ chắc phải khó thực hiện lắm! Con rệp này, thần tiên thực hiện nguyện vọng cho chúng ta, vậy ai thực hiện nguyện vọng cho họ?”

Thương Âm không trả lời ta nữa. Mưa lớn dần, hấn lấy áo bào để che cho ta, ta kéo hấn đến một mái hiên để trú. Trời chuyển sang sắc xám, tiếng mưa lộp độp, thật là yên bình

Ta muốn phui nước khỏi người hấn, nhưng khi ngón tay động vào, bất giác cảm thấy vô cùng khô ráo. Hấn, từ đầu đến chân đều không ướt một giọt nước nào

Nhân thân của hấn đen như mực, khoe môi ẩm áp. Hấn ôm ta, vuốt ve lưng của ta, cầm lấy cây trâm đã méo lệch của ta. Ta sững sờ nhìn hấn, cảm thấy trên đời này, bất kì cảnh đẹp nào cũng không thể bì được với dung nhan của hấn

Tuy xa xôi mờ ảo, nhưng ẩm áp, chân thật

“Lạnh à?”

Hấn nhẹ nhàng hỏi

Ta lắc đầu nhìn hấn, một lúc sau chỉ biết lúng túng nói: “Con rệp này, đôi khi ta cảm thấy, chàng sẽ biến mất, sẽ không bao giờ quay về nữa”

Thân thể hấn cứng đờ, rồi nhanh chóng thả lỏng. Hấn ôm ta vào lòng, đầu ta chôn vào ngực hấn, mắt nhắm lại. Bọt nước rơi xuống mái hiên, biến thành vô số những sợi bạc

***

Ta mở to mắt, lại nhìn vào cái móc treo kia, tám vèn treo trước cửa vẫn đang được buộc lại. Ánh đèn lóe lên, xem ra ta vừa mới tỉnh dậy, cả người mệt mỏi rã rời

Ta gắng đứng dậy, đi về phía bàn trà, rót liền vào miệng mấy ngụm lớn. Uống xong rồi lại kéo thân thể mềm nhũn của mình lên giường. Trong lòng ta liền cảm thấy thật nực cười, thì ra tỷ võ còn mệt hơn cả đi bất lệ quỷ. Những chuyện khác, ta không muốn nghĩ đến nữa, nhanh chóng rơi vào giấc mộng

Cảnh tượng trong mộng mờ mờ nhạt nhạt. Trước mắt ta là những đám màu hồng sặc sỡ đến, một lúc sau ta mới nhìn rõ là hoa đào. Là cả một vườn đào, trời xanh mây trắng, cây nào cũng um tùm béo tốt

Ta tưởng đây là vườn đào của tiểu viện khi ta còn sống, nhưng lại không phải. Vườn đào này quá to rồi, thực sự quá to, nhìn chỗ nào cũng thấy hoa đào. Đang muốn dạo quanh một lượt thì đột nhiên ta thấy người mình có một luồng khí nóng chạy qua

Cảnh tượng màu hồng trước mắt nhanh chóng bị tiên huyết nhuộm dần. Không trung tràn ngập hơi thở hắc ám, áp lực nặng nề đè xuống, cánh hoa nhanh chóng rụng là tả

Ta kinh hoàng

Dây leo dưới đất bò trườn lên, quấn quanh cây đào, nuốt chửng nhị hoa. Sau đó trên cành liền nở rộ toàn hoa mẫu đơn. Huyết mẫu đơn nở đỏ rực như máu, đài hoa cực đại, tiên diễm hơn bình thường rất nhiều

Nhiệt nóng từ thân thể lan ra tứ chi. Ta khó thở. Cảnh sắc trong mơ dần bị thiêu đốt, trước mắt chỉ là một mảng đen kịt

“A...”

Ý thức dần quay trở lại, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ bỗng phát ra

Đây là... tiếng của ta?

“Suyt, nàng ta sắp tỉnh rồi. Cẩn thận một chút”

“Làm sao có chuyện. Nàng ta vẫn đang mơ mà. Tất cả những được liệu hiệu quả nhất nàng ta đều trúng rồi, mau mau đưa đi”

Tiếng nguyền

Là ai?

Thân thể ta lung la lung lay, ta đang bị mang đi

Nguyệt hắc phong cao, ta bị bắt cóc...?

Ta khó khăn hé miệng, liếm liếm cánh môi. Nóng quá. Thân thể ta cựa quậy. Mê được quả nhiên công hiệu

“Ha ha” Tiếng cười của kẻ vừa nói khi nãy, “Ta thực sự muốn xem, nữ quỷ sai gây náo loạn Phong Đô là cái dạng gì. Mị Nhi Xuân quả nhiên lợi hại, đến cả trạch nữ như nàng ta cũng biến thành bộ dạng này. Đợi đến lúc thái tử gia dùng xong nàng rồi, huynh đệ chúng ta có thể thay nhau hưởng thụ”

“Ai, thật không hiểu tại sao điện hạ lại nhìn trúng nàng. Trên trời có bao nhiêu mỹ nhân cơ chứ”

“Ai bảo là coi trọng nàng. Chắc chỉ là muốn chơi đùa một chút thôi. Chúng ta mau mau mang qua. Vương gia đã ra lệnh rồi, không cần thận là roi đầu đó”

Vương gia...

Ta vừa tỉnh được một lúc thì lại mê man, Vương gia nào...

Ngón tay xù xì lướt qua mặt ta. Ta rên rỉ một tiếng, hơi nghiêng đầu, người nổi da gà, trong lòng lạnh toát. Lũ các ngươi, bà nhất định sẽ cho lãng tử rồi ném vào Nại Hà

“Ngươi xem ngươi xem, đã biến thành cái dạng này rồi... Khuôn mặt thật là nhỏ nhắn non nớt quá đi... Làm ông đây nhịn sắp chết rồi”

Tiếng nói của nam nhân ngày càng ti tiện hạ lưu. Tai ta ong ong, mất đi ý thức

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đới Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

“Ngươi xem ngươi xem, đã biến thành cái dạng này rồi... Khuôn mặt thật là nhỏ nhắn non nớt quá đi... Làm ông đây nhịn sắp chết rồi”

Tiếng nói của nam nhân ngày càng ti tiện hạ lưu. Tai ta ong ong, mất đi ý thức

Đến khi tỉnh lại lần nữa, ta đã thấy mình đang nằm trong một gian phòng sang trọng quý phái. Ta miễn cưỡng ngồi dậy, nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường lớn làm từ gỗ đàn hương, chạm trổ hoa văn, xung quanh có phù lục tím được thêu tinh xảo

Mắt nhìn bốn phía, ta phát giác có nam nhân trong phòng. Nhìn lại chính mình, khoe miệng không khỏi co quắp. Trên người ta chỉ mặc đúng một cái yếm đồ tươi thêu hoa mẫu đơn, bên ngoài khoác một tấm voan màu vàng mỏng tang. Cái yếm quá nhỏ, không thể che được ngực của ta, mặc cũng như không mặc

Lại nhìn tiếp xuống dưới. Quả nhiên... Đôi chân trắng muốt đập vào mắt ta, phủ hờ một lớp vải mỏng trong suốt

Ta đã bị đưa đến đâu thế này?

Đầu óc quay cuồng, bụng dưới nóng bỏng. Ta nheo mắt, ánh mắt mơ mơ hồ hồ. Chỉ chốc lát ta đã ngã xuống giường, thờ dốc. Tư lỵ thấm đẫm mồ hôi dán chặt vào da thịt khiến ta khó chịu. Ta thêm thiếp trên giường, cuối cùng không chịu được, cạo hai chân lên trên chân nệm

Ý thức của ta dần mất đi. Cả gian phòng hoa lệ tràn ngập hương khí, tiếng rên rỉ cực kì khiêu khích. Tay ta mất tự chủ liền đưa lên ngực xoa nắn, cảm thấy thoải mái không ít. Da thịt tê ngứa, ta cắn môi, lại đưa hai chân khép vào cổ nín nhịn

Bên ngoài có tiếng nha hoàn và nam nhân vang lên. Ngay sau đó cánh cửa mở tung, ta co rụt cả người lại. Bên dưới đã sớm chảy ra hoa mật nóng bỏng dính dính. Nước mắt ta trào ra dàn dụa. Thật là quá thẹn với chính mình, hận không thể đập đầu vào đá mà quên sinh

Trong đầu ta chỉ hiện lên những hình ảnh giao hoan oanh oanh yến yến. Ta cắn chặt môi. Tiếng bước chân lại gần, người đó vén màn lên rồi dừng lại

Ta ngẩng đầu khó khăn nhìn nam nhân bạch y trước mắt

Hắn nhìn thấy ta bỗng ngẩn ra một chút, nhưng toàn thân không hề có chút suy chuyển. Một lúc sau, hắn mới đi tới phía ta. Ta mơ hồ nghĩ trong đầu, không biết có phải do ta đang tự tưởng tượng ra, hay người đứng trước mặt ta chính là Thương Âm?

Người kia cười khê: “Thì ra đây là lễ vật mà Tướng Vương gia chuẩn bị? Quả là tốn không ít tâm tư”

Quả nhiên là hắn. Ta dùng hai tay bọc lấy thân mình. Bên dưới tê ngứa khiến ta thật không chịu nổi. Toàn thân ta nóng bức, thực sự rất cần “giải được”. Ta si mê nhìn cổ hắn, nhìn cánh môi của hắn. Thật mềm mại, nhất định sẽ là “mỹ vị”

Ta rất nhớ... Cảm giác được hôn lên đôi môi ấy...

Nghĩ đến đó ta bất giác liếm liếm môi. Đột nhiên ý thức của ta liền thanh tỉnh, ta nhận ra hành động của ta bây giờ có biết bao nhiêu phần đồi phong bại tục. Ta cắn mạnh lên môi trên khiến một ngụm máu phun ra. Con đau khiến cho ta thêm vài phần tỉnh táo

Hắn đi đi lại lại vài vòng trước giường. Ta gắng sức thu mình vào phía trong, co rút cả người lại, hai má đỏ bừng hết lớn: “Người dám động vào một đầu ngón tay của ta, ta sẽ chặt đứt tay người!”

Hắn dừng lại, nhìn ta khó hiểu, mãi một lúc sau mới bật cười, tỉ mỉ quan sát ta

“Rốt cục cũng lộ nguyên hình rồi sao, Hoa Nhi gia?”

Không biết có phải do ta nghe nhầm không, nhưng giọng điệu của hắn hoàn toàn là châm biếm

Ta khép chặt hai chân lại. Dương khí thuần khiết từ phía hắn tỏa ra so với giải được còn hữu dụng hơn nhiều, thật khiến ta muốn nhích lại gần. Ta thực sự rất muốn xông tới, hôn hắn, đốt cháy ngọn lửa dục vọng đang thiêu đốt bên trong

“Thân là đệ nhất võ công cõi âm, sao lại bất cẩn bị hại thành như vậy?”

Hắn cúi thấp mặt xuống. Từng sợi tóc của hắn vương lên khuôn mặt ta. Móng tay của ta như đã khảm vào lòng bàn tay, thực sự không kiềm được mà khóc. Nếu như bây giờ ta và hắn giao hoan, khác nào khiến ta quay trở lại 800 năm trước, vĩnh viễn mắc kẹt, không thể nào thoát ra được. Ta muốn hắn đến điên rồi. Tại sao mỗi lần ta và hắn gặp nhau, đều vào đúng những lúc ta mê đắm nhất như vậy?

Khóe mắt ta ứa lệ, “Thương Âm! Người rút ra ngoài cho ta, người không ra ta sẽ giết người. Bỏ gia không muốn thị tẩm!”

Thần tình của hắn cuối cùng cũng thu về. Hắn nheo đôi mắt đen như mực, hỏi ta, “Là ai nói cho nàng biết tên của ta? Cả thiên hạ này, chỉ sợ cũng không ai dám gọi ta như vậy. Mẫu Đơn cô nương cũng thật to gan”

Hai mắt ta nhắm lại, nghiêng răng nghiêng lợi, hô hấp không thông

Hắn cúi đầu, đột nhiên nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt ta. Toàn bộ mạch máu trong người ta dường như nổ tung. Chân đạp đạp không nhận được rên lên một tiếng. Nước mắt lại càng được đà mà rơi

“Thật mãn cảm...”

Dù hắn không quan tâm tới ta, nhưng trong lòng ta vẫn coi hắn như phu quân của mình. Bị trượng phu đối xử như hạng dâm loạn như vậy, ta không thể chấp nhận được

“Thương Âm, tên khốn kiếp. Đồ biến thái lưu manh. Người còn không mau rút ra ngoài”

Ta đẩy hắn ra. Cuối cùng hai tay không còn khí lực, lại thành nắm chặt lấy hắn. Lòng ngực hắn mát lạnh, thật dễ chịu. Hắn không hề phản ứng lại, ngược lại còn đưa tay lên bóp lấy cổ tay ta, một tay còn lại đưa lên trước mặt, nhẹ nhàng lau đi máu sớt trên môi ta rồi thu tay về liếm một cái

Mặt ta đỏ bừng, hô hấp hỗn loạn, thân thể vận vẹo. Bị kích thích đến như vậy, ta nhịn không nổi liền cuống quýt bò lên người hắn. Hai tay lướt xuống cõng bờ y phục cho hắn. Thương Âm mặc dù bề ngoài nho nhã, nhưng ta biết hắn là người luyện võ lâu năm. Khi ta mới làm quỷ sai, đã nghe nói rằng hắn cầm binh đi đánh Ma tộc. Chỉ tiếc rằng không lâu sau, hắn lại nhập ma chứng sát thân, phải chịu tội phạt

Da thịt ta cọ lên lồng ngực bóng loáng của hắn. Thật thoải mái. Ta thích chí thờ nhẹ

Nhớ quá. Ấm áp quá. Ta thực sự rất nhớ cảm giác này

“Mị Nhi Xuân. Tương Vương gia thật là chu đáo” Hắn lướt mắt, đưa tay lên vai của ta, “Tam thiên lục giới, xem ra chỉ có mình nàng dám làm thế này với bản thái tử”

Ta nghe không hiểu, tay khoắc lên cổ hắn, chu môi định hôn

“Muốn sao?” Hắn thấp giọng, hơi thở phun lên mặt ta

Làm sao không muốn chứ. Ta không còn quan tâm tới chuyện hắn bỏ rơi ta như thế nào, ta vẫn cứ ngu ngốc thích hắn

Cùng nam tử mình yêu thương triền miên, có nữ nhân nào có thể cưỡng lại được

“Đúng vậy... Ta muốn... Nhưng đối với người...” Ta mở to mắt nhìn hắn, trên môi hé ra tia cười âm thầm, “... Ta chỉ là một món đồ chơi mà thôi...”

Ta toàn tâm toàn ý

Động tác của hắn liền dừng lại. Hắn để mặc ta nằm trên ngực hắn mà sờ mà cắn, một lúc sau liền hất ta xuống. Ta bắt hắn nhích lại gần

Ngón tay hắn đưa lên ấn vào huyệt thái dương của ta một cái. Đột nhiên đầu óc ta như có một dòng suối trong chảy qua, thanh tỉnh không ít. Ta thấy hắn đứng dậy khỏi giường, cởi quần áo. Xương quai xanh lộ ra, thật là mười phần mê người

Thấy hắn như vậy ta liền kinh hãi, hét lên

“Ngươi làm cái trò gì vậy, đồ, đồ biến thái!” Ta nóng nảy, ôm chặt lấy cơ thể

“Cởi quần áo” Hắn liếc mắt nhìn ta, “Lòng nữ nhân thật là sáng nắng chiều mưa, lúc này là ai bò lên người bản thái tử?”

“Ngươi còn nói nữa ta sẽ chặt đứt của ngươi. Chặt đứt tiểu đệ đệ của ngươi!”

Hắn cười ngoai bào, đắp lên người ta. Ta sùng sốt gát gát khóe mắt. Hắn bộ dạng tràn đầy hứng thú, chỉ chỉ xuống bên dưới. Ta khép chặt hai chân. Hắn mỉm cười đầy ý vị, “Không hiểu Mẫu Đơn cô nương sẽ dùng thủ pháp gì? Đừng nói dối, nàng đã ướt thành như vậy rồi. Không lẽ Mẫu Đơn cô nương định dùng miệng cắn đứt sao?”

Bên trong hắn mặc trường bào màu trắng có thêu hoa văn, nhìn vô cùng có khí chất. Nghe hắn dùng giọng điệu ôn nhu trầm tĩnh nói ra những thứ thô tục như vậy, khuôn mặt ta lại càng đỏ hơn. Lúc sinh tiền ta chưa bao giờ từng nghe hắn ăn nói như vậy

Hắn thu lại thần sắc, nhìn ta khẽ cười lầm bầm, “Bộ dạng xinh đẹp của nàng như vậy, lại bị hắc y che dấu. Đáng tiếc, hồng y nàng mặc khi còn ở nhân gian, so với bộ dạng bây giờ vẫn còn thua xa nhiều lắm”

“... Ai cần ngươi bình phẩm...” Ta thở một hơi, than nhẹ. Thật sự sắp không nhịn nổi nữa rồi

Hắn nhìn ta một cái, rồi lại quay ra phía cửa, nói

“Nam nhân của nàng ở đâu, bản thái tử đưa nàng đi”

Ta toàn thân chấn động, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn hắn

“Sao? Nàng không tin bản thái tử?”

Hắn nhìn ta

Ngón tay ta siết chặt vào ngoại bào. Bên trên còn vương hơi thở của hắn. Ta nghiêng mặt, tự dùng ngoại bào bao lấy rồi tiến đến

Hắn xem ra... sẽ không xuống tay với ta

Đương nhiên rồi, hắn đã có Chiêu Cầm công chúa, sao còn có thể đối với loại canh sung ăn sáng như ta mà phát sinh dục niệm cơ chứ

Thật đúng là phật ý của Tường Vương rồi. Ta lấy đầu ra nam nhân, nam nhân của ta sớm đã không cần ta nữa

“Ta không có nam nhân, ngươi không cần lo cho ta, ta chỉ xin ngươi một việc... Van cầu ngươi...” Ta khàn khàn nói, trong lòng lạnh lẽo, nhức nhối, “Ngươi hãy trời ta lại, sau đó không cần lo cho ta, cũng đừng để ý ta, xin ngươi”

Một đêm không ngủ

Ý thức của ta hoàn toàn bị được tính chi phối. Ta nằm trên giường không ngừng lăn qua lăn lại, không còn nhớ rõ thân thể va vào ván giường không biết bao nhiêu lần. Miệng rên rì, bên trong thiêu đốt, những lời gì ta đã nói ra, ta cũng không còn nhớ

Ta đã chịu được

Thương Âm an vị bên ngoài, ta hoàn toàn có thể cảm nhận được. Hắn ngồi bên ngoài suốt một đêm

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn tiến vào, vén bức rèm lên. Ta toàn thân mệt mỏi nằm giữa giường, tóc dài rối tung, mồ hôi đầm đìa. Trường bào trên người ta bị đá xuống cuối giường, ướt đầm một mảng

Hắn tiến lại gần. Ta ôm chặt lấy thân thể, không muốn bị hắn nhìn

Hắn lại buông hai tay ta ra. Mắt hạ xuống môi ta, đưa tay lên xoa xoa, “Cắn thành ra như vậy sao?”

Ta không nói chuyện. Trên môi vốn đã tê dại, trong cổ họng tràn ngập mùi máu tươi

Hắn mang gương đồng lại cho ta nhìn. Trong gương là một nữ tử hai má phỉm hồng, mũi nhọn như tơ. Lớp sa mỏng ẩm ướt dính chặt lên da thịt càng lộ vẻ quyến rũ, yếm đỏ tà tà mặc trên người. Vết hồng đỏ trên cổ dần tan ra, lộ ra vùng da trắng như tuyết. Nhìn ta bây giờ, thật không thua kém gì hạng nữ nhân mua vui chuốc cười chốn dương gian

“Thái tử có ý gì?” Ta yếu ớt hỏi hần, toàn thân trống rỗng

“Bộ dạng này, tốt nhất đừng để nam nhân khác nhìn thấy” Hần cúi trối cho ta, đem áo khoác phủ lên người ta rồi quay người ta ra đối diện hần. Tay cầm ly trà đưa qua, màu xanh thanh dịu, hương vị sáng khoái bay lên, “Uống một chút đi”

Ta không còn chút khí lực. Hần liền dứt cho ta. Ta không hề chống cự, uống được vài ngụm, tinh thần đã có chút tốt hơn, nhưng người vẫn mệt lả, tựa đầu vào vai hần

Cảm giác thật là yên bình. Ta không muốn nghĩ ngợi gì nữa, liền nhắm mắt lại

Hần quay đầu nhìn lại chiếc giường, cười nói: “Cả cái giường bị nàng làm ướt rồi”

Ta đỏ mặt, gầy dựa, “Tại sao ngài có thể hạ lưu như vậy, thả ra, ta phải đi”

“Đi đâu, tỷ võ chiêu thân sao?” Thanh âm hần không chút thay đổi, nhẹ nhàng nói

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ta không đáp. Thương Âm nói tiếp, “Ngày hôm nay cũng vẫn đầu ư?”

“Đầu”

“Ai thắng nàng cũng nguyện ý gả sao?”

“Phải”

“Mẫu Đơn”

Hần khẽ gọi ta một tiếng, cúi đầu ôn nhu. Lòng ta căng như dây đàn. Hần còn chưa kịp nói gì, bên ngoài cửa đã vang lên

“Điện hạ, đã không còn sớm nữa. Vương gia cùng Chiêu Cẩm công chúa đang ở *tiền thính* chờ người. *Tào thiện* đã sớm làm xong, chỉ còn đợi người”

Tiếng của nha hoàn (*tào thiện: bữa sáng, tiền thính: cái này giống kiểu nhà trên á*)

Thương Âm hướng về phía cửa đáp: “Biết rồi” Hần buông ta ra, đưa tay lên sờ sờ khuôn mặt của ta rồi mới đứng dậy

Hần lại hướng ra ngoài nói: “Mang một bộ hành trang của cô nương đến đây”

“Điện hạ, Chiêu Cẩm công chúa đang đợi người...”

“Bản thái tử nói người mang đồ tới đây”

“Vâng”

Xiêm y nhanh chóng được mang tới. Lục y tươi tắn, tay áo còn được thêu hình chim hoàng anh đầu cành, ta mặc vào rất vừa vặn

“Như thế này đẹp lắm” Hần cười nói, sắc mặt trầm ổn, “Xiêm y màu sáng rất hợp nước da của nàng”

Ta không nói gì. Không biết hần đang suy nghĩ cái gì? Đột nhiên trong mắt hần có một tia lạnh lẽo, ta bất chợt không hiểu

“Về sau ở phủ một mình phải cẩn trọng một chút, nàng uống thêm chút trà đi, đừng có mà sơ ý khinh thường” Hần dừng lại một chút, hình như thờ dài, “Mẫu Đơn, nàng là nữ tử, phải bảo vệ chính mình thật tốt”

Ta sững sốt, không biết nên nói cái gì, liền phun ra, “...Đa tạ thái tử”

Hần dừng một chút, ngắm nhìn khuôn mặt ta, “Đa tạ ta cái gì?”

“Đa tạ người... đã không đụng đến ta”

Thương Âm cười cười, “Bản thái tử lại có chút hối hận đấy” Dứt lời, hắn nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Hoa viên bên ngoài hành lang gấp khúc, sáng sớm nên không khí vẫn còn ẩm ướt, trước mắt đều là sương mù mờ mờ. “Bản thái tử nghĩ rằng, nếu như bản thái tử quân tử một chút, có lẽ sau này nàng sẽ không tránh mặt bản thái tử như vậy nữa”

Ta đi ra ngoài bằng cửa hậu hoa viên, còn Thương Âm đi vào đại sảnh để gặp Chiêu Cẩm công chúa và Tần Quảng Vương

****

Việc lần này nhất định ta không thể bỏ qua. Tần Quảng Vương có thể coi thường một quý sai nhỏ nhỏ như ta, nhưng cũng không thể dưới mắt phụ vương mà tác oai tác quái

Có thể ra vào phòng ta, chỉ có nha hoàn Xuân Mai

Ta tra hỏi gia đình đêm đó có những ai ra vào phòng của ta. Quả nhiên chỉ có Xuân Mai. Ta xưa nay vốn không cần hầu hạ, nên nàng ta cũng chỉ vào để quét tước dọn dẹp mà thôi. Nàng ta là sinh hồn mấy trăm năm trước ta cứu về. Sinh tiền, phu quân nàng ta vì 10 lượng bạc mà bán nàng ta vào kỹ viện. Quá uất ức, Xuân Mai nhảy sông tự vẫn. Dọc đường đi nàng ta liên tục khóc lóc đòi ta thu nhận, nói rằng không muốn đầu thai xuống hồng trần để lại bị tổn thương nữa

Ta gọi Xuân Mai tới, nhìn mặt nàng ta cẩn thận. Một cô nương thanh tú như thế này, không hiểu Tần Quảng Vương dùng thủ đoạn khéo léo gì chỉ dạy cho nàng ta kẻ thuốc cho ta

“Xuân Mai, ngươi hầu hạ bốn gia lâu như vậy. Bốn gia còn chưa kịp cảm tạ ngươi lần nào”

Xuân Mai vô cùng vâng lời nói, “Hầu hạ Hoa Nhi gia là phúc khí của Xuân Mai. Chỉ cần là việc Hoa Nhi gia phân phó, Xuân Mai nhất định tận lực làm”

Ta kéo nàng đứng dậy, đang muốn cùng nàng ta nói vài câu, chợt mò thấy một vật lạnh lạnh ở cổ tay nàng ta. Ta kinh ngạc, “Ồi chao, vòng ngọc đẹp quá, không biết là người nào tặng ngươi?” Vòng ngọc tỏa ra ánh sáng thượng thừa, hiển nhiên là trân bảo

Nét mặt Xuân Mai bỗng chốc hoang mang, nhưng nhanh chóng đè nén, “Hoa Nhi gia nói đùa rồi, đây là vòng ngọc Xuân Mai mua được ở chợ phố Tây thời mả”

Ta buông tay nàng ra. Xuân Mai liền lùi lại, che lấy vòng tay, cung kính đứng thẳng

Ta ngồi trước bàn trà, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, ngược mắt dòm nàng một cái rồi tươi cười nói, “Vừa khéo bốn gia cũng có một thứ cho ngươi, bốn gia nghĩ ngươi rất thích hợp với thứ này”

“Thỉnh gia nói”

Tay ta rút ra một bao giấy nhỏ, lách lách trước mặt nàng ta, đặt lên bàn, “Đây là Mị Nhi Xuân được làm trong Tần Quảng Vương phủ. Xuân Mai muội muội vốn thông tuệ, hẳn là biết rất rõ”

Thân thể Xuân Mai run lên, vẫn cúi đầu, “Xuân Mai không hiểu gia đang nói gì, thỉnh gia nói rõ”

“Người quang minh không nói chuyện mờ ám. Xuân Mai ngươi uống cái này cho bốn gia, tối nay đến Tần Quảng Vương phủ một chuyến. Sáng mai bốn gia sẽ cho thị vệ đến quý phủ tìm người. Đến lúc đó, khắp kinh thành sẽ biết rằng Tần Quảng Vương dụ dỗ ngươi, là ngươi chịu ủy khuất. Khi đó Xuân Mai ngươi có thể vừa khéo danh chính ngôn thuận gả vào quý phủ rồi. Bốn gia đây là thay ngươi tìm mối lương duyên tốt” Ta nhìn bao giấy nhỏ trong tay, cười nói, “Ngươi yên tâm, Vương gia tuy có ba vị phụ nhân, nhưng chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi”

Ta chỉ là một quý sai, đương nhiên không thể đụng tới một sợi tóc của Tần Quảng Vương. Tuy nhiên, muốn bôi nhọ mặt mũi của hắn lại là chuyện quá đơn giản. Thân làm Vương gia, lại để cho dân chúng bàn ra tán vào, chính là điều kiêng kỵ nhất

Xuân Mai mặt trắng bệch, lập tức quỳ xuống, khoe môi run run. Ta phát phát tay ra hiệu, “Thôi đừng, bộ dạng này của ngươi bốn gia gặp qua không ít rồi. Thật là không thú vị. Nếu ngươi không nghe lời bốn gia, bốn gia lập tức cho người ném ngươi vào hán băng địa ngục. Chỗ đó giam giữ nam quý ác quỷ, đã mấy trăm năm chưa từng thấy nữ nhân. Xuân Mai, bốn gia niệm tình ngươi theo hầu bốn gia mấy trăm năm, cái gì cũng bảo kê cho ngươi. Ngươi ở trong phủ là người làm việc ít nhất, vậy mà nha hoàn gia đình cũng đều phải nhường ngươi vài phần” Ta nuốt nước miếng, nói tiếp, “Ngươi bị phu quân vứt bỏ, bốn gia trước kia cũng như vậy nên mới chiếu cố ngươi. Không ngờ ngươi lại dám tính kế với bốn gia, ngươi tự lo liệu giải quyết cho tốt”

Xuân Mai nghe vậy nước mắt đã chảy. Ta đứng dậy nàng ta liền nhào tới ôm chân, “Gia, Xuân Mai sai rồi, Xuân Mai sai rồi. Xin đừng đuổi Xuân Mai đi. Vương gia liên tục nói rằng nếu không nghe lời, ngài ấy sẽ cho Xuân Mai ném mù đau khổ. Xuân Mai không dám nữa. Xuân Mai nhất định không dám nữa” Nàng ta đập đầu bang bang xuống đất

Ta cúi đầu nhìn nàng cười cười, “Ngươi bị uy hiếp gì, ngươi hoàn toàn có thể nói cho bốn gia. Dù gì bốn gia cũng có đủ năng lực để bảo vệ một nha hoàn như ngươi. Vương gia uy hiếp ngươi, tình nghĩa mấy trăm năm bốn gia đối với ngươi ngươi liền bỏ qua sau đầu. Hẳn cho ngươi tiền tài danh phận sao?” Nói tới đây, Xuân Mai run rẩy. Lòng ta hạ xuống, “Xuân Mai, ngươi chẳng khác gì phu quân của ngươi ngày trước”

Nàng ta toàn thân cứng đờ, kinh ngạc giương mắt đăm lệ nhìn ta

“Ngươi thích Vương gia sao?” Ta tự tay sờ sờ vào cái trán sưng máu của nàng ta. Tần Quảng Vương vốn phong lưu phóng khoáng, thủ đoạn cao minh,

muốn nắm giữ được tâm tư của nữ nhân cùng lắm cũng chỉ cần thời gian một chén trà, “Không sao không sao, người thích cũng không sao. Hôm nay người sẽ được lên giường của hân thôi”

Tần Quảng Vương nổi tiếng tầm hoa vãn liễu, nay lại được đích thân quý phủ của nhi nữ Diêm La dâng nhất đẳng nha hoàn trúng mị được tới. Xong xuôi, Xuân Mai liền đi kêu khóc, tố cáo Vương gia phong lưu hung ác, uất ức muốn nhảy sông tự sát. Khắp phố lớn ngõ nhỏ đều xôn xao bàn tán, Vương gia đương nhiên mất hết mặt mũi. Phụ vương tức giận đến mức muốn giáng chức của hân

Ta từ Tần Quảng Vương phủ trở về, nghĩ đến vẻ mặt của Tần Quảng Vương khi nhìn thấy ta, thật là sáng khoái

Muốn tính kế với ta, ta đương nhiên phải đáp lễ. Khi đưa Xuân Mai đến, trên người nàng ta chỉ có độc một cái yếm thêu hình hoa mẫu đơn, và một lớp sa mỏng bao bên ngoài. Dân chúng lại được thể bàn tán, Vương gia có thú vui sinh hoạt vợ chồng cô quái, vui vẻ bàn luận

Chung Quý cùng Tiểu Hắc nhắc đi nhắc lại chuyện này. Ta thấy cũng đã đúng lúc, liền vỗ tay nói: “Bãi đài, tỷ võ chiêu thân”

Lần thứ hai, ta lại lên võ đài

Đương nhiên ta vẫn giữ phong thái như trước. Vô cùng oai phong凛冽. Ta cảm trường thương gần tua rua màu đỏ trong tay. Giờ vẫn còn sớm nên dân chúng vẫn chưa tụ tập lại. Bỗng từ xa liền thấy một bóng người màu đen

Ta còn tưởng là Tiểu Hắc, định gọi hân tới đây. Ai ngờ Chung Quý nhanh chóng phân phó gia đình chạy lên cung kính hành lễ

“Thái tử điện hạ”

Ta đưa mắt nhìn lên. Quả nhiên là thái tử Trọng Lam. Thần thái của hân thật bình thản. Hân chậm rãi bước lên võ đài, ta cũng nhanh nhẹn quỳ xuống, “Điện hạ”

Hôm nay hân mặc một thân hắc bào, ám kim Long văn. Nhìn từ xa, không khỏi có chút lạnh lẽo

Hân liếc mắt nhìn chúng ta, “Đây không phải là Vân Đình thiên cung, không cần nhiều quy củ như vậy, miễn” Lại đưa mắt về phía ta, “Tất cả đi xuống, Mẫu Đơn, nàng qua đây”

Thái tử nói sao ta có thể trái lệnh, liền nhanh chóng chạy tới chỗ hân. Ánh mắt Chung Quý muốn có bao nhiêu quý dị liền có bấy nhiêu quý dị. Ta quay đầu liếc nó, liền thấy nó cười đến cầu huyết sôi trào

Thương Âm cau cau lông mày, “Tại sao nàng lại mặc hắc y rồi?”

“Hắc y có nhiễm bẩn cũng không thể thấy được. Trái lại, điện hạ mặc hắc y, nhưng quý khí vẫn tỏa ra bùng bùng” Ta cười làm hòa, nhìn sắc trời. Chỗ này cũng không cách cầu Nại Hà quá xa, “Điện hạ, mệnh cách ngài viết rằng giờ Tý hôm nay ngày sẽ đi đầu thai chuyển kiếp”

Hân không nói nhiều nữa, liền đứng cách xa ta một trượng, khẽ đưa tay, “Xuất thủ đi”

“... Hà?”

“Xuất thủ đi”

Ta nhìn hân không hiểu, cảm thấy vẻ mặt trầm tĩnh lúc này của hân, thật giống như tiểu hài tử

“Mẫu Đơn, xuất thủ” Hân thản nhiên nói. Thanh âm mềm mại nho nhã như thư sinh, chỉ trong chớp mắt liền thoát phong nhất chuyển, “Nàng không phải là côi âm đệ nhất võ công sao, Hoa Nhi gia?”

Đây hân là trò đùa, nhất định là trò đùa. Bị chính nam tử mình thích gọi là “gia”, không phải muốn người ta tức chết sao. Huống hồ Thái tử điện hạ đã hạ lệnh, ta buộc phải xuất thủ

Ta có chút bất mãn. Đối với Chiêu Cẩm công chúa thì một tiếng Uyển nhi, hai tiếng Uyển nhi, thật dễ nghe. Đối với ta thì lại gọi là “gia”, làm sao chịu nổi chứ. Ngưng tụ khí lực, một thương liền lao tới, sấm sét vạn quân

Thương Âm dù sao cũng là thiên quân thái tử. Hân chẳng cần tốn chút khí lực nào, mười đầu ngón tay khua một phát, lực trong tay ta lập tức tán ra

Ta trở mắt nhìn trường thương của ta lăn long lóc xuống đất. Mắt Chung Quý như muốn trợn cả lên rồi

“Được rồi, bản thái tử thắng”

Thương Âm chậm rãi nói. Ta ngẩng đầu liền đụng phải ánh mắt của hân. Con ngươi sâu đậm như màn đêm

“Đừng có bãi đài rồi, lại nói không muốn gả?” Hân đi tới, vươn tay sờ sờ khuôn mặt của ta. Hân nhìn ta, không sâu không đậm nói, “Từ giờ trở đi, nàng là hôn thê của ta, không cần tỷ võ chiêu thân nữa”

Ta toàn thân chấn động, lui ra sau mấy bước, kinh dị nhìn hân. Đầu ta trống rỗng, tim ta như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực

“Điện hạ... ngài chớ nên nói đùa.... Chuyện này sao có thể...”

Đùa kiểu này, hấn thực sự muốn ta không còn mặt mũi nào nữa sao

“Mẫu Đơn” Hấn lẳng lặng nói, “Bản thái tử không nói đùa”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

“Mẫu Đơn” Hấn lẳng lặng nói, “Bản thái tử không nói đùa”

Ta thiếu chút nữa thì hít thở không thông. Thế này là thế nào? Ta lại nhớ ra rằng, ta chỉ là một nữ quý nhỏ bé, còn hấn chính là Thượng thần thái tử, ngàn vạn năm mới hạ trần một lần. Hơn nữa, hôn thê chính thức của hấn lại đang ở ngay Phong Đô này. Hấn nói như vậy, nghĩa là sao?

“Ngài không nói đùa thì là gì... Lê nào ngài định bỏ mặc Chiêu Cẩm công chúa để cưới ta ư, thái tử điện hạ? Ngài nghĩ rằng trên trời dưới đất, nữ tử nào ngài cũng có thể tùy ý đùa bỡn được sao?” Ta cắn răng nói, “Thương Âm, nếu ngài không thực lòng, xin đừng nói những lời như vậy”

Mặt của Chung Quỳ cùng chúng gia nhân lập tức trắng bệch

Thần sắc của ta lạnh lẽo, tay toàn đầy mồ hôi. Ta không biết mình đang làm gì nữa. Bấy lâu nay ở Phong Đô, ta vốn là người ăn nói chưa từng có chút sơ hở nào. Vậy mà giờ những lời đại nghịch bất đạo như vậy cũng có thể nói ra

Thương Âm nghe ta đáp lại như vậy, không những không tức giận mà còn cười, đột nhiên đưa tay kéo ta ôm vào lòng

Ta cảm thấy xấu hổ, liền hô một tiếng, “Thương Âm!” Tay vô thức giãy dụa. Hấn ôm chặt ta, nói bên tai ta, “Lại định giờ nanh múa vuốt rồi? Đừng nhúc nhích”

Thương Âm nắm lấy thắt lưng ta, một tay vuốt từ dưới lưng lên, sờ sờ tai trái của ta. Hấn dùng thanh âm chỉ mình ta nghe được, nói nhỏ, “Lần đầu ta gặp nàng ở kiếp thứ hai, nàng nói ta là tiểu tình nhân kiếp trước của nàng”

Ta ngẩn ra, mặt đỏ bừng, “Đó là ta nói bậy, ngài mau buông ra”

Tay hấn vẫn tiếp tục sờ sờ tai của ta. Đó vốn là nơi mẫn cảm của ta nên có chút run run. Hấn ở bên tai ta thổi nhẹ, khiến cho ta không còn chút khí lực nào, “Sau tai của nàng có ấn ký hình hoa lan, nàng nhất định không nói bừa” Thanh âm của hấn trầm xuống, có chút lo lắng, hỏi, “Nàng không biết ý nghĩa của nó sao?”

“Ta không biết ấn ký gì hết...” Ta chưa từng nghe ai nói qua

Tay hấn hơi dừng lại, nhưng vẫn tiếp tục xoa xoa, không nhận ra biểu tình gì, “Xem ra là vì chuyện trước kia của ta và nàng”

Lòng ta liền nhảy lên, nghe hấn nói câu này xong ta cả kinh đến mức quên cả giãy dụa

Hấn buông ta ra, mắt nhìn ra phía sau. Tay hấn nắm chặt cổ tay ta, sau đó lại thả ra. Nhãn thần sâu thẳm, tóc đen phiêu phiêu rồi hạ xuống ổng tay áo thêu hình rồng. Ta quay đầu lại nhìn. Thì ra là Chiêu Cẩm công chúa cùng thiên binh thiên tướng đang từ trên phố hướng đến đây, để đi đầu thai chuyển thế

“Điện hạ, thì ra chàng ở đây, đỡ mắt công thần thiếp chạy đi tìm”

Thương Âm đang đứng trên đài, thấy nàng đi tới chỉ cười cười, “Đi thôi”

Chiêu Cẩm mở to đôi mắt trong veo, nhanh chóng liếc qua ta, khoát tay áo nói, “Điện hạ, chàng nguyện ý cho Uyển nhi hạ phàm bồi chàng chứ?” Nàng cười kiều diễm, “Điện hạ, Uyển nhi rất vui mừng”

“Bản thái tử đương nhiên nguyện ý. Chính nàng có bản lĩnh đi theo bản thái tử. Nàng vốn không cần đi theo chịu khổ”

“Có thể được ở cùng một chỗ với điện hạ, chính là phúc phận của thần thiếp”

Nói cũng thật là dễ nghe. Ai bảo Ty Mệnh tinh quân viết mệnh cách khéo như vậy chứ. Có bản lĩnh nàng ta thử đầu thai làm nha hoàn xem

Ta nhìn hai người bọn họ tình chàng ý thiếp, trong lòng chua xót như ăn phải táo xanh, liền vẫy tay với Chung Quỳ và gia đình, “Đẹp hết đi, bọn gia không

đầu nữa”

Chung Quỳnh phe phẩy quạt, cười hi hi nói, “Tỷ, ăn phải dấm chua sao?”

“Ta không sao hết”

Nó lắc lắc đầu nhìn về phía cầu Nại Hà, “Xem ra ngài ấy không nhớ tỷ là ai rồi. Nhưng vừa rồi đối xử với tỷ cũng không tệ nhĩ”

Chung Quỳnh chợt đứng vào tim đen của ta. Ta chỉ liếc mắt nhìn nó, nói, “Hôm nay hồng hết đại sự của ta rồi, lát nữa người theo ta đi dương thế một lúc”

***

Kiếp thứ ba của Thương Âm, lúc Thái Bạch tinh quân tới tìm ta, cũng là lúc hần chuẩn bị làm quan

Ta nghĩ ngợi mấy ngày liền, cuối cùng vẫn đồng ý. Từ khổ chí kim nữ nhân vẫn là người khổ nhất. Mọi chuyện ngày càng rắc rối lằng nhằng. Suy cho cùng, tuy không phải là tình, nhưng ta vẫn không thể buông tay được

Sinh tiền, Thương Âm đối xử với ta quá tốt, khiến ta không thể nào quên được mà vẫn tiếp tục thích hần. Sự việc vốn rất đơn giản, nhưng ta lại không biết nên làm thế nào. Suy đi tính lại, ta vẫn không thấy thẹn với trời đất. Nếu như ta giúp đỡ thúc đẩy mỗi lương duyên này,...cũng coi như đã giúp hần một việc. Dù sao sau khi tẩy bỏ thần khí xong, trước khi đi đầu thai ta sẽ uống một chén Mạnh Bà thang, quên hết tất cả

Chỉ tiếc rằng, ta sẽ quên luôn cả Tiểu Hắc và cha con Diêm Vương. Mà thôi, tốt nhất bây giờ cứ sống cho tốt đã

Ta hỏi Thái Bạch tinh quân, “Tại sao lại là ta? Nếu nói về mệnh cách, không phải Ty Mệnh tinh quân còn lợi hại hơn sao?”

Nam đồng tóc bạc mặt vẫn không chút thay đổi, nói, “Mẫu Đơn cô nương chớ nên hỏi quá nhiều. Tam cung lục giới, người hiểu rõ thái tử Trọng Lam nhất xem ra chỉ có mình cô”

Ta giật mình, đổi đề tài, “Ngài nói... Nếu thái tử điện hạ và Chiêu Cầm công chúa thành thân, ngài sẽ trừ bỏ thần khí trên người ta”

“Thần khí trên người cô nương vốn không tầm thường. Người có năng lực làm điều đó cũng phải là cửu trọng thiên thượng thần vô cùng tôn quý. Đến khi đó Chiêu Cầm công chúa sẽ giúp cô đầu thai”

Ta nghe xong lại càng cảm thấy kì quặc. Tại sao có mỗi việc trừ bỏ thần khí trên người ta cũng khó khăn quá vậy? Ta xem qua bao nhiêu kinh thư, hỏi qua phụ vương cũng không thu được lời giải đáp

Thái Bạch tinh quân không nhiều lời nữa, khuôn mặt trong gương dần mờ nhạt đi. Trước khi đi hần điểm lại trong lòng ta một dấu chu sa. Dấu chu sa hiện lên rồi chỉ trong nháy mắt liền biến mất. Xem ra tình kiếp của Thương Âm đến rồi – cũng là lúc ta phải ra mặt

Kiếp này Chiêu Cầm công chúa mới thực là công chúa. Nàng là công chúa thứ bảy của hoàng đế Bình Nhạc, tính tình thích du ngoạn, lại được mẫu thân nuôi dưỡng chu đáo, tín Phật. Hơn nửa số chùa chiền miếu mạo ở Lung quốc đều là do nàng ta dựng lên. Thực ra, nàng ta cứ đi tới đâu thấy chỗ này phong cảnh tốt, chỗ kia có nước có núi, liền rầm rộ hô hào xây dựng chùa miếu. Nói cách khác, nàng ta chính là một công chúa thích tiêu tiền chơi sang

Chính vì thế nên danh hào của nàng là *Tuệ Nhân* công chúa. Công chúa điện hạ dương danh thiên hạ, được tăng ni Phật tử kính trọng, thậm chí có chùa còn đúc tượng nàng để thể hiện lòng kính mến. Còn có người đồn rằng nàng là Quan Thế Âm Bồ Tát chuyển thế, phổ độ chúng sinh gì gì đó. Ta thực tò mò không biết có ngày Bồ Tát trên cao nghe được chuyện này, sẽ thấy thế nào? (*Tuệ nhân: người thông tuệ =*))) *cái tên buff dã man*)

Năm Tuệ Nhân công chúa 17 tuổi, cũng là lúc hoàng cung tuyển tú. Thái Bạch tinh quân đã ban cho ta nhục thể. Ta có thể đóng làm dân nữ bình thường tới hoàng cung báo danh

“Tên?” Khẩu khí của thái giám viết tờ khai vô cùng ngạo mạn

“Dân nữ tên Tiểu Hoa”

“Tiểu Hoa?” Hần ngẩng đầu. Ta vội vàng ra vẻ khúm núm sợ sệt. Tên thái giám dùng lưỡi liếm liếm miếng rau còn dính trên răng, nhếch miệng cười cười, thanh âm ồm ồm, “Khuôn mặt người xem ra cũng không tệ lắm, đáng tiếc tên của người quá quê mùa, nghe cứ như tên cho súc sinh”

Trong lòng ta thầm chửi, đến ngày người xuống hoàng tuyển lão nương sẽ cho biết thế nào là súc sinh

Muốn được tuyển chọn làm thị tỳ đã khó khăn, muốn được làm người bên cạnh Tuệ Nhân công chúa lại càng trắc trở trùng điệp. Miệng lưỡi phải khéo léo, đầu óc phải lanh lợi, dáng dấp không thể quá xinh đẹp áp uy nghi của chủ tử, nhưng cũng không thể quá xấu xí khiến chủ tử mất mặt

Ta mới vào cung đã thấy một tốp cung nữ hô tránh đường. Nhục thể này của ta không thể bay được, nhưng muốn vào trong hoàng cung thì cũng không phải chuyện khó

Đi vào thêm một chút, liền thấy cung nữ mặc đồng phục giống nhau. Áo lụa trắng mỏng, váy màu hồng đào, lụa vàng thắt quanh lưng uốn lượn, đầu cài trâm lịch. Ta đã trải qua biết bao triều đại, thấy trang phục cũng có vẻ đoan trang đứng đắn, chỉ là phần ngực lộ hơi nhiều. Ta khép tay niệm quyết, đổi phục trang thành giống bọn họ rồi theo tốp cung nữ gần nhất đi vào

Ba ngày nữa, công chúa cùng hoàng thượng, hoàng hậu sẽ tới Long Vân tự làm lễ cúng bái thấp hương hàng năm. Nơi này núi non trùng điệp, cây cối tươi xanh, thác nước tơ bông, biển mây yên hà, là nơi cực kì u tĩnh. Xem ra sau khi cúng bái họ sẽ ở lại đó thường xuân một thời gian rồi mới hồi cung. Đêm khuya, ta lên vào điện công chúa, trong lòng suy nghĩ xem làm thế nào để làm thân với nàng ta, xin nàng ta mang theo ta đến Long Vân tự

Hoàng cung long khí rất vượng, khiến cho nữ quý như ta không khỏi cảm thấy bức bối khó chịu. Ta khinh công nhảy lên nóc điện, bắt chước bóc một miếng ngói ra để nhìn trộm giống trong sách hay nói

Bên trong tấm cung công chúa sắc màu rực rỡ. Bên người nàng ta trái phải đều có hai thị nữ đang hầu hạ thay y phục. Ta nhìn thấy Tuệ Nhân công chúa. Suối tóc đen nhánh, hai bên vai trắng như tuyết. Trên gương đồng mạ vàng hiện ra dung nhan của nàng, trước sau như một giống y hệt Chiêu Cẩm công chúa, tuyệt sắc vô song. Bên cạnh một cung nữ luôn miệng tiếp lời, khen ngợi công chúa xinh đẹp, thông minh, cười nói vô cùng vui vẻ. Đây hẳn là cung nữ thiếp thân bên người của nàng ta

Ta nhìn cung nữ thiếp thân tắt đèn rồi trở về phòng ngủ của cung nữ, trong lòng thầm nói hai tiếng “xin lỗi” rồi lẳng lặng chui vào phòng hạ thuốc nàng ta. Vừa ra khỏi phòng, trăng sáng vô cùng, đột nhiên có một nam tử áo đen đứng trước, toàn thân tỏa ra hàn khí

Ta còn tưởng mình bị bại lộ, hóa ra lại là Tiểu Hắc, thờ nhẹ một hơi, “Ngươi làm cái gì vậy, làm ta sợ muốn chết”

Trong nháy mắt hắn đã khinh công nhảy lên nóc hoàng cung. Ta không còn cách nào khác đành phải lạch bạch nhảy lên rồi chạy theo hắn. Thân thể này vốn yếu ớt, tốc độ đương nhiên không bì kịp

Ban đêm vắng vẻ, mơ hồ có tiếng ngựa lâm quân đi tuần tra. Cung nhân trực đêm lặng lẽ thấp đèn. Lâu vũ mái hiên nối tiếp nhau. Cảnh vật dưới màn đêm vắng vẻ hiện lên như tranh vẽ. Đường đá lát bạch thạch, hai bên có treo đèn lồng, thưa dần thưa dần

“Lục giới cũng có quy định riêng. Sử dụng phép thuật tùy tiện sẽ đe dọa đến mệnh cách, Mẫu Đơn nàng coi chừng”

Thì ra hắn chạy tới đây để nói về chuyện này? Ta nói, “Vừa rồi ta chỉ dùng thuốc xổ mà thôi, không gây chết người được”

Tiểu Hắc tiếp tục nói, “Ngày mai nàng định tới Long Vân tự? Nàng còn không biết đó là nơi như thế nào sao?”

Ta nghĩ nghĩ, “Phòng thủy báo địa, là đất trừ tà, lại còn có phạt môn, vô cùng thanh tịnh” Liền khoát khoát tay, “Tiểu Hắc, ngươi đừng lo, mấy tên hòa thượng đó không thể làm gì được ta”

Hắn không nói gì thêm, chỉ lấy khối ngọc Bạch Vân Long đeo bên hông đưa cho ta. Ta sững sờ, từ ngày ta quen hắn đến nay, hắn vẫn luôn đeo khối ngọc này

“Nếu như xảy ra chuyện gì, đừng cố chấp, có thể dùng cái này để gọi ta”

“Ta cũng không phải là sắp ra chiến trường, chỉ là đi theo làm bà mối mà thôi. Ai bảo Ty Mệnh tinh quân viết rằng thái tử và Chiêu Cẩm công chúa gặp nhau ở Long Vân tự chứ. Ta cũng không còn cách nào” Ta nhún nhún vai. Khối bạch ngọc cầm trên tay vô cùng ấm áp, vừa mới cầm vào mà đã có cảm giác như một dòng nước ấm chạy qua. Long khí tỏa ra thanh tẩy toàn bộ những thứ ô uế trên tay, khiến ta có chút không muốn bỏ ra

Thần và người vốn khác nhau. Nếu đầu thai mà không nguyện ý, thì dù Ty Mệnh tinh quân có dùng đao mà khắc ra mệnh cách cũng chẳng có tác dụng gì. Còn Chiêu Cẩm công chúa, có lẽ là muốn dùng hết sức để khiến thái tử thích nàng ta. Tại sao Thái Bạch tinh quân lại đem hết trọng trách đổ lên đầu ta như vậy chứ. Đợi đến ngày Chiêu Cẩm biết được thân phận của ta, không biết nàng ta sẽ nghĩ gì?

Ta nhận khối ngọc xong, ngẩng đầu nhìn Tiểu Hắc. Dưới ánh trăng mỏng lung, mặt nạ của hắn có phủ một tầng hơi nước. Không hiểu sao ta lại đưa tay lên sờ sờ cảm hắn. Không có chút râu nào, cằm của hắn cong thành một đường thật đẹp mắt

“Tiểu Hắc, kiếp này ta làm xong đại sự sẽ đi đầu thai, vậy ngươi...” Ta chớp chớp mắt mấy cái, nhìn hắn cười tươi, “Trước khi ta đi, ngươi có thể cho ta nhìn thấy khuôn mặt của ngươi được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

“Tiểu Hắc, kiếp này ta làm xong đại sự sẽ đi đầu thai, vậy ngươi...” Ta chớp chớp mắt mấy cái, nhìn hắn cười tươi, “Trước khi ta đi, ngươi có thể cho ta nhìn thấy khuôn mặt của ngươi được không?”

Thân hình hắn cứng đờ, ta có thể cảm nhận được. Nhìn thần ảnh của hắn giữa màn đêm thật mỏng manh. Ta còn nhớ hồi trước hắn dạy ta rất nhiều pháp thuật, rồi hắn đưa ta đi Huyền Trì địa ngục lấy đèn lồng mẫu đơn. Hắn nói với ta, nếu đã quyết định trở thành quỷ sai, liền có thể thấy rõ thế sự vô thường, người duy nhất có thể bảo vệ ngươi chỉ có chính bản thân ngươi mà thôi

Hắn từng nói, “Mẫu Đơn, hãy quên nam nhân kia đi, tình cảm chỉ là thoáng qua. Bây giờ ngươi đã là con người mới rồi”

Nói đúng ra, hắn chính là sư phụ của ta. Ta nhìn lên trời một lúc, nghĩ bụng chỉ định nói giỡn hắn một chút. Ai ngờ nam nhân kia mồm mím chặt, thờ ra một chữ, “Được”

“Hả...?”

“Được”

Thanh âm Tiểu Hắc nhàn nhạt, hắn hòa vào ánh trăng

Ta ngẩn người, liền hướng về phía gió thổi, tóc thổi bên tai phiêu diêu, nói lớn, “Đây là do chính miệng ngươi nói đó. Đến lúc ấy ngươi đừng có quá khó coi nha”

“Được”

“Ta đầu thai rồi, đến lúc chết ngươi có thể tới đón ta không?” Dù ta biết sau khi uống Mạnh Bà thang, ta cũng chẳng còn nhớ hắn nữa. Nhưng nghĩ đến chuyện sắp được nhìn thấy nguyên hình của Cổ Thương đại nhân, tâm tình không khỏi vui vẻ

“Được”

Ta lại xoay người uốn một cái, chỉ chỉ bộ quần áo cung nữ màu hồng trên người mình, “Ta đây trông rất đẹp phải không?”

“Đẹp lắm”

Ta giật giật khoé mắt, bình tĩnh nhìn mặt nạ làm từ hắc thiết trên mặt hắn, “Hôm nay ngươi bị sao vậy? Khiến cho người ta không khỏi cảm thấy mới lạ nha”

Tiểu Hắc đột nhiên nhấc khoé miệng lên, hiện ra một tia cười. Ta vừa nhìn liền cảm giác vô cùng thân quen. Trong trí nhớ của ta hắn rất ít khi cười. Nghĩ lại thì bao nhiêu năm qua ta làm bà mối đi theo giúp đỡ thái tử nên không có thời gian đi hành sự cùng Tiểu Hắc, hay là đi chơi với hắn một chuyến nhỉ? Ai ngờ hắn nói, “Vậy trước kia ta khiến nàng cảm thấy thế nào?”

“Ngươi lúc nào cũng trừng mắt khinh bỉ ta, còn nói ta xấu xí, nói ta quên trước quên sau, nói ta ngây thơ quá độ, nói ta không tìm được chồng gả thật là đáng đời. Ta nói ta không tìm được chồng ngươi liền bảo ta đi tìm nam sủng”

Tiểu Hắc liếc mắt nhìn ta, khinh miệt, “Bộ dạng này của nàng, còn đòi nuôi nam sủng sao?”

Ta một cước đạp tới, “Cổ Thương, ngươi khinh người quá đáng!”

Hắn lập tức tránh, ta lại đạp, hắn lại tránh, ta lại đạp tiếp, dẫm lên ngói vang lên mấy tiếng “lộp bộp”. Cuối cùng thiếu chút nữa thì ngã xuống. Tiểu Hắc đứng từ xa nhìn thấy, chỉ trong chớp mắt đã phi tới, kéo tay áo ta quăng vào lòng. Ta cuối cùng cũng đạp được hắn một phát

Tuy là ta không nhìn thấy, nhưng chắc chắn là mặt hắn đang tức đến tối thui rồi

Ta nằm trong ngực hắn cười hả hê

Mãi sau này ta mới biết rằng, tam cung lục giới, chỉ có mình ta dám đạp hắn như thế, mà hắn cũng để cho ta đạp đi đạp lại nhiều lần

Tiểu Hắc kêu ta một tiếng, “Mẫu Đơn” Lúc nói chuyện, lồng ngực hắn rung lên một chút. Thân thể lạnh như băng của hắn, tự nhiên làm ta cảm thấy ấm áp một chút

“Hả?”

“Ta đi trước, nàng nhớ chiếu cố bản thân mình, ngọc bội chớ làm mất”

“Ta biết đây là bảo bối của ngươi mà. Sẽ không làm mất”

Hắn cười cười, lần này thực sự rất chân thành ấm áp, “Nàng lúc nào cũng quên trước quên sau”

Ta bĩu môi, “Được rồi ngươi đi nhanh đi. Còn dám nói ta như vậy, thật đáng ghét”

***

Đến ngày thứ hai rồi mà cung nữ thiếp thân của Tuệ Nhân công chúa vẫn chưa xuất hiện. Mấy ngày sau đó, cũng không thấy tung tích nàng ta đâu, Tuệ Nhân giận tới tím mặt, ngay cả thái y cũng đã mời tới. Thì ra nàng ta đối xử với hạ nhân cũng không tệ cho lắm

Có lẽ do ta hạ hơi nhiều thuốc một chút, lại còn dính âm khí. Nghĩ tới cảnh nữ tì kia không ngừng thổ tả, không chừng còn nhiễm phong hàn, hắn là

không thể lên núi được nữa, ta chỉ biết tâm niệm mấy chữ “A di đà Phật”. Ta lại dùng chút thuật pháp, mê hoặc thái giám tổng quản. Vậy là hần dất ta đi lên bảy bảy bốn chín bậc thang, vào thẳng tẩm cung của Tuệ Nhân công chúa

Lung quốc sau khi Húc Đế băng hà vô cùng thịnh vượng. Hàng ngày, các công chúa, phi tần trong cung nếu như không phải là sênh ca cải cọ, cũng có thể xuất môn tùy ý. Tẩm cung của Tuệ Nhân công chúa vô cùng uy nghi huy hoàng. Công công dẫn ta tiến cung bẩm báo với Tuệ Nhân công chúa một lúc, nói rằng nữ tì kia hầu hạ không chu đáo, lại nói nha đầu lần này đưa tới vừa nhu thuận lại cung kính tới mức nào. Công chúa đang ngồi trước bàn trang điểm sang trọng, neoh con mắt được phủ một lớp phấn màu vàng, lông mày thanh mảnh tinh tế, năm ngón tay thon nhỏ sơn móng màu đỏ tươi. Nàng đưa mắt nhìn ta, thần sắc lạnh lùng

Ta bày ra vẻ nhu thuận kính cẩn, quỳ xuống

“Ngẩng mặt lên cho bản cung xem. Chiều nay đã phải xuất môn rồi, Lý công công đừng nên mang người quá khó coi đến”

“Công chúa điện hạ không cần lo lắng. Được hầu hạ công chúa chính là phúc khí của nha đầu Hoa Nhi này. Vừa rồi chính nàng cũng nói là nằm mơ cũng không nghĩ được hầu hạ người”

Ta ngẩng mặt lên, nhất định phải phô ra khuôn mặt kính ngưỡng mềm mỏng mới được

Tuệ Nhân hí hí mắt phượng, cằm khê dương lên, kim quang từ khuyên tai khê lóe lóe, “Đưa đi. Khuôn mặt này quá yêu mị, khiến người ta thật không thoải mái. Đi ra ngoài không chừng người ta còn tưởng bản cung dẫn theo yêu tinh. Công công, phiền người đổi cho bản cung một người khác”

Ta cắn chặt răng, làm ra vẻ hoảng sợ, mắt ngấn đầy lệ. Khuôn mặt thanh thuần của ta thế nào lại nhìn giống yêu tinh? Ta liền nhanh chóng dập đầu. Công chúa không thêm để ý ta, tiếp tục ngồi về lông mày. Lý công công nhanh chóng dẫn ta ra khỏi cửa

Mới vừa chuẩn bị bước ra, lại bị gọi lại, “Đem nàng ta lại đây, bản cung muốn nàng ta”

Ta và Lý công công lại lập tức quay trở lại

“Nha đầu kia để cho phụ hoàng hay hoàng huynh nhìn thấy, còn không sợ bị thu nạp sao” Tuệ Nhân công chúa thần nhiên nói, “Thà cứ để bên người bản cung đi”

Ta liền phát hiện ra, Tuệ Nhân công chúa lưu ta lại không phải vì ta thông minh nhu thuận, mà là nàng ta không thích khuôn mặt của ta. Cho nên những lúc hầu hạ nàng ta, ta đều cúi mặt rất thấp

“Người tên là gì?”

“Hoa Nhi ạ” Không lẽ lại nói tên là Mẫu Đơn sao. Cái tên yêu mị như vậy, chỉ sợ nàng ta lập tức cho truy ra gốc gác của ta

Nàng nói, “Bản cung muốn biết tên thật của ngươi”

Ta trong lòng nhanh chóng suy nghĩ một cái tên, thầm nói xin lỗi Tiểu Hắc, “Nô tỳ họ Diệp, tên Thanh Hoa” Diệp Thanh Hoa, cái tên này cũng không quá mới lạ

“Vậy sau này bản cung gọi ngươi là Thanh nhi. Trương Tư, Như Ý” Nàng quay người gọi hai thị nữ, rồi nhìn ta nói, “Quy củ trong cung hẳn ngươi đã biết. Lý công công nói ngươi là người thông minh. Chỉ cần ngươi nghe lời, bản cung sẽ không bạc đãi ngươi”

“Vâng” Ta ngoan ngoãn nói, khéo léo cúi đầu

***

Núi Phù Không nằm ở phía Bắc Lung quốc, khi hoàng quyền tới nơi cũng đã vào lúc chiều. Tuy đã vào cuối xuân nhưng khắp nơi hoa đào vẫn nở rộ. Hàn khí se lạnh khiến người ta có chút run rẩy. Cây cối trong rừng bốn phía xanh biếc, thấm đẫm sương lạnh và hơi nước mờ ảo. Chim tước từng hàng bay liệng trên không

Khe núi nước chảy, từ đó dựa vào địa thế mà cho xây dựng nên một tòa lầu cao vút, rộng lớn mà lại tinh tế tao nhã. Đường đá được xây dựng để hoàng gia có thể từ kinh thành tới thẳng Long Vân tự

Ta đeo ngọc bội Bích Vân mà Tiểu Hắc đưa cho ngay trước ngực, vừa mới đi qua đại môn đã cảm nhận được Phật âm trận bày bố xung quanh. Một luồng khí âm từ ngọc bội mát lạnh chạy thẳng vào tâm mạch. Ta ngẩng đầu nhìn bảng hiệu bằng vàng đề ba chữ “Long Vân tự” rồi lại nhìn vào trong chùa. Sắc khói màu vàng lượn lờ, bay trên không trung rải khắp trong chùa. Đương nhiên người phạm không thể nhìn thấy cảnh tượng này. Phật hiệu vô biên, đây quả thật không phải là nơi cho nữ quỷ như ta nên tới

Ta quay đầu. Quả nhiên là lão phượng tượng ở đây, vóc dáng cao gầy, thân mặc áo bào choàng áo cà sa, râu bạc trắng bay bay. Lòng ta không khỏi kêu lộp độp vài tiếng. Thấy công chúa và Trương Tư, Như Ý vẫn tiếp tục đi, ta liền đứng trước cửa điện, xoay người thi lễ với phượng tượng một cái

Chỉ nghe thấy phượng tượng nói, thanh âm thuần khiết, “Không biết thí chủ có thể cùng ta nói vài lời?”

Ta nghĩ thầm, phượng tượng này đạo hạnh không khỏi quá cao thâm rồi, ngay cả ta mà cũng nhìn ra, thực sự định niệm chú xóa ký ức của lão nhưng lại

thời. Ta cúi chào lão một cái rồi đứng sang một bên. Nhìn thấy đoàn người vẫn đang tham gia cúng tế, ta nhân tiện nói: “Phương trượng muốn nói điều gì? Ta còn phải đi hầu hạ công chúa điện hạ”

Hòa thượng lại thì lễ một cái, “Xin hỏi thí chủ trong nhà, có thân thích tu hành phật hiệu?”

“Ta là nữ tỳ bên người Tuệ Nhân công chúa. Trong nhà không cha không mẹ, tên là Diệp Thanh Hoa”

Lão bình tĩnh nhìn ta, phất tay làm một câu A di đà phật, “Thí chủ, nơi này là phật môn thanh tịnh. Thí chủ dù có trăm ngàn nỗi khổ tâm, cũng không nên tới đây cầu quả. Nhân sinh tại thế, thí chủ đã trải qua tình ái biệt ly, oán hận lâu dài, cầu không được cũng không bỏ xuống được. Thí chủ đã thoát khỏi cõi hồng trần, hà tất phải gây dựa khổ sở, đi tìm thứ không có thực?”

Ta cười lạnh một tiếng, suy đoán không biết đối phương đã nhìn ra mấy phần, “Lời phương trượng nói thật là văn thơ nho nhã. Ta chỉ là theo Tuệ Nhân công chúa tới đây. Người chưa từng xuất thủ đấu với ta lần nào, không ngờ lại có thể nhìn ra tu vi của ta như vậy. Nhưng ta cũng chưa từng làm chuyện gì xấu, nhìn mặt người như vậy, hẳn là rất muốn đuổi ta ra khỏi phật môn?”

Sắc mặt phương trượng hơi biến hóa, rồi sau lại hít thở một hơi, “A di đà phật. Cô nương có tuệ căn quá sâu. Thần khí quanh quẩn, trong lòng lại ngâm quý khí. Kiếp trước nhất định là người tu tiên, hà tất phải cố chấp như vậy? Nếu cô nương nguyện ý, lão nhất định sẽ giúp cô nương siêu độ xuất gia”

Thì ra nói qua nói lại, ý lão là thế này. Ta cười nhu hòa, “Ta không muốn sửa tiên thành Phật. Ta chỉ muốn đầu thai làm người. Đời này ta không tìm được người yêu thương ta thật lòng, kiếp sau nhất định sẽ tìm được”

Nếu vô tình, ta có thể sống rất tốt. Thế nhưng ta lại muốn làm phạm nhân tầm thường. Tầm thường nhưng vẫn tốt hơn nhiều

Phương trượng trầm mặc, vuốt vuốt chòm râu

Ta thấy lão không nói gì nữa, chắc hẳn là đã ưng thuận rồi. Thân làm quý sai, tu vi không nhỏ, nhất định sẽ bị nghĩ là yêu ma quỷ quái. Mấy trăm năm qua ta cũng đã quen rồi, số hòa thượng tăng ni bị ta đánh cho sưng mặt sưng mũi cũng không phải là ít, chẳng qua hiện tại thân thể có chút hạn chế mà thôi. Ta cúi đầu rồi xoay người về phía Tuệ Nhân công chúa mà đi. Đi được nửa đoạn đường, ta chợt quay lại, nhìn phương trượng nói một câu, “Ta chỉ là một nữ nhân mà thôi. Hồng trần oán khổ sân si, ta đều hiểu. Cảm ơn người”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ta thấy lão không nói gì nữa, chắc hẳn là đã ưng thuận rồi. Thân làm quý sai, tu vi không nhỏ, nhất định sẽ bị nghĩ là yêu ma quỷ quái. Mấy trăm năm qua ta cũng đã quen rồi, số hòa thượng tăng ni bị ta đánh cho sưng mặt sưng mũi cũng không phải là ít, chẳng qua hiện tại thân thể có chút hạn chế mà thôi. Ta cúi đầu rồi xoay người về phía Tuệ Nhân công chúa mà đi. Đi được nửa đoạn đường, ta chợt quay lại, nhìn phương trượng nói một câu, “Ta chỉ là một nữ nhân mà thôi. Hồng trần oán khổ sân si, ta đều hiểu. Cảm ơn người”

Đêm đó hoàng gia nghỉ chân tại Long Vân tự. Do là chùa hoàng gia xây dựng nên lâu các được tu bổ vô cùng tráng lệ. Đồ vật hoàng quyền sử dụng trong cung ở đây cũng không thiếu thứ gì. Hành lang đi lại giữa các tiểu viện còn được chăng rèm trúc xanh mướt. Đêm về ánh trăng sáng tỏa, không khí mát mẻ của núi rừng thật hợp lòng người

Bóng cây lắc lư. Gió thổi một trận khiến chuông bạc rung lên thành tiếng. Ta đem trà vừa nấu xong lọc lại một lần, thổi một cái. Lá trà xanh mướt dần chìm xuống, hương thơm nhẹ nhàng bay lên. Tuệ Nhân công chúa vừa mới nghỉ ngơi xong liền thức dậy, nhân tiện nói: “Hôm nay bản cung thấy người đứng nói chuyện cùng phương trượng?”

“Vâng” Ta bưng trà lên. Bên trong viện ngập *Đông hoa* trắng toát, cành cây uốn lượn, cánh hoa trắng ngần. Hồ nước phản chiếu ánh trăng, “Phương trượng nói nô tỳ có tuệ căn, muốn thu nạp làm môn hạ. Nô tỳ nói có lẽ là do được hưởng phật quang bên người công chúa điện hạ, nhanh chóng cự tuyệt” (*Đông hoa: trong cv nói đây là cây ngô đông a ~ nhưng khi ta tra thì hèm có cây ngô đông nào màu trắng hết TT^TT nên cũng không biết là cây gì nữa*)

Cận cảnh một cây ngô đồng, thui thì mọi người cứ coi

nó là cây này cho dễ tưởng tượng nha

Tuệ Nhân hí phượng nhãn, khoe môi nhếch lên cười, “Thanh nhi, xem ra ngươi mồm mép cũng thật nhanh nhẹn. Giới Không đại sư là cao tăng nổi danh Lung quốc. Lão hòa thượng ấy cho tới nay còn chưa nhìn sai người nào bao giờ. Nếu ngươi muốn thì theo lão đi, tránh ở lại hoàng cung khiến hoàng huynh gây họa”

Ta làm ra vẻ sợ hãi, lập tức quỳ xuống, chỉ nghe Tuệ Nhân nói tiếp, “Chớ vội dập đầu, bản cung không phải là đang nói đùa” Nàng ta đưa tay nâng cằm ta lên, đôi mắt khẽ cười, thanh âm lạnh lẽo, “Không hiểu sao vừa nhìn khuôn mặt ngươi lần đầu, bản cung đã thấy quen thuộc. Ngươi nói bản cung trước đây đã từng nhìn thấy ngươi bao giờ chưa? gương mặt đẹp như vậy, để bên người bản cung mới là an toàn nhất”

Ta trầm nghĩ, bộ dạng nhu nhu thuận thuận của Chiêu Cẩm công chúa trước mặt Thương Âm và Tuệ Nhân trước mặt bây giờ không phải quá khác nhau rồi. Thì ra nữ nhân trước mặt người mình yêu mến lại có thể thay đổi đến như vậy, cũng giống như ta trước mặt Thương Âm vậy. Đầu óc ta không ngừng được lại nghĩ về chuyện lúc xưa, mồm tự nhiên thốt ra, “Thanh nhi nguyện cả đời đi theo công chúa điện hạ”

Nàng nhấp một ngụm trà, nhắm hai mắt, “Trà ngươi pha ngon lắm, đứng lên đi”

Ta cúi đầu nói, “Lá trà lần này chọn rất tốt, là trà Văn Lăng ở cao nguyên phía nam”

Nàng uống xong trà, phất tay cho Trương Tư Như Ý lui xuống lương đình. Nàng nhìn một viên nữ đầy hoa Đổng, thần thái có chút thả lỏng, dường như nhìn được thứ gì đó khác, bỗng hạ thấp thanh âm, “Thanh nhi, ngươi có biết vì sao bản cung thích phạt pháp không?”

“Công chúa từ nhỏ đã được Mẫu Hoàng nuôi dạy, mưa dầm thấm lâu, bây giờ thành tâm hướng Phật cũng không phải chuyện lạ”

“Toàn là nói vậy” Nàng trả lời dứt khoát, đưa tay chống cằm. Ta cúi đầu đứng bên cạnh, nghe Tuệ Nhân nói tiếp, “Ngươi đã từng sang bên đối diện kia nhìn chưa? Đối diện vườn hoa Đổng này?”

“Dạ”

“Đối diện nơi này không phải là nơi Hoàng quyền ở, mà là nơi ở của tăng nhân Long Văn tự. Ta đặc biệt chọn chỗ này, hàng năm đều có thể tới nhìn qua mấy lần”

Đây là lần thứ hai lòng ta kêu hai tiếp lộ độ. Nhiệm vụ tới rồi. Ty Mệnh tinh quân, ngài làm thế này là muốn náo loạn tới mức nào

Câu nói tiếp theo của Tuệ Nhân triệt để đánh vỡ suy nghĩ của ta. Thanh âm lạnh nhạt của nàng nghe có vài phần ý cười như thiếu nữ, “Lần đầu tiên bản cung gặp chàng là ở nơi này, dưới tán hoa Đổng. Chỉ tiếc năm nào hoa Đổng cũng nở, còn chàng thì chẳng mấy khi xuất hiện”

Tay ta run lên một cái, thiếu chút nữa đánh đổ chén trà trong tay. Trên đời này khó đối phó nhất là đám hòa thượng, vậy mà lại năm lần bảy lượt chạm mặt hòa thượng

Ty Mệnh tinh quân lần này thực sự dùng hết pháp lực mà viết nên tình tiết câu huyết này rồi. Ta trong lòng thầm ghi hận, xem ra thần tiên trên trời đọc thoại bản so với ta còn nhiều hơn

Vị hòa thượng mà Tuệ Nhân công chúa yêu thương kia, cuối cùng cũng xuất hiện

***

Dưới hoa dưới trăng, công chúa nằm ngắm bóng đêm buồn bã, một lúc sau liền cảm thấy mất hứng nên quay về nghỉ ngơi. Trương Tư, Như Ý hầu nàng đi ngủ còn ta ở lại quét tước, dọn dẹp trà cụ trong đình. Sau khi an bài xong hết liền thỉnh an Trương Tư, Như Ý rồi cáo lui

Ta đi vào bên trong tiểu viện. Một viện đẹp như thế này mà lại bị uổng phí. Ánh trăng bàng bạc mát lạnh, khiến người ta hơi run rẩy. Ta khép tay áo rồi xuyên qua rừng hoa Đồng, càng đi vào sâu càng lộ vẻ u tĩnh. Đối diện đó là một gian phòng, bên dưới mái hiên còn treo một chiếc chuông gió phát ra âm thanh trong vắt. Ta nhón chân lên, đẩy cành hoa Đồng ra nhìn trộm vào trong, thấy tối đen. Ngủ rồi sao? Cũng đúng, bây giờ đã muộn như vậy rồi

Ta đi quanh căn phòng đó ba vòng liền. Cái chùa này, thế nào lại trồng lắm hoa Đồng đến vậy, nơi đâu cũng um tùm. Ta cũng không còn cách nào khác đành phải quay về. Ngày mai còn phải dậy sớm hầu hạ công chúa điện hạ, nghĩ đến đây đã thấy mệt, ta đưa tay lên xoa nhẹ bả vai của mình

Vậy mà vừa mới quay người, đã nhìn thấy một nam tử đứng dưới tán hoa Đồng. Một mảnh cánh hoa trắng ngần rơi xuống hạ trên vai hắn

Thân thể cao gầy, mặc áo cà sa màu nguyệt sắc. Hắn đứng ở đó, tay cầm quyển sách đã giờ phân nửa, lẳng lặng nhìn ta

Con người đen như mực, nặng nề như nước, dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng thuần khiết

Thương Âm

Ta nhất thời ngây ngốc, chân như trời trồng đứng ở đó

Hắn cũng không mở miệng, chỉ đứng đó nhìn ta. Ta mãi mới có một chút phản ứng, thấy bốn phía vắng vẻ, liền nhặt nhèo cười hai tiếng, “A, xin chào...”

Nghe một tiếng, lại khoát khoát tay nhìn hắn, nhắc đôi chân nặng như chì lên, “Nơi này hoa thơm quá, ha ha ha ha”

Nhìn kĩ một lúc thì thấy ngũ quan tăng nhân này vô cùng tuần tú, bên trên còn tỏa ra một tầng ánh sáng lạnh lạnh, có lẽ là do ánh trăng phản chiếu. Hắn so với Thương Âm trong trí nhớ của ta trông lãnh đạm hơn rất nhiều. Ta trước đó cũng không tìm hiểu kĩ, chỉ biết Thương Âm và Tuệ Nhân kiếp này gặp nhau ở Long Vân tự, ai ngờ đầu hắn lại là hòa thượng ở đây cơ chứ

Đã xuất gia, sao còn có thể động tình tái nhập hồng trần. Mệnh cách lần này của Ty Mệnh tình quân thật quá mức cầu huyết, làm ta chẳng biết nói gì

Ta nhìn hắn, nuốt nước miếng hỏi, “Người đứng ở đây từ bao giờ? Sao lúc này ta không thấy?”

Thương Âm trả lời rất bình tĩnh, phản ứng đối với kẻ nửa đêm chui vào nhà người khác như ta vô cùng bình thường, “Từ lúc người đi cà nhắc nhìn trộm bên cửa sổ”

“...”

Chúng tôi lúc ta đi ba vòng quay chỗ này hắn cũng đã nhìn thấy hết rồi! Ta cố trấn tĩnh, cười nói: “Ta, ta lúc này làm rơi đồ chỗ này, ha ha, nên muốn tới tìm một chút”

Thương Âm mặt không chút thay đổi. Bỏ y đậm bạc cùng đường nét trên mặt hắn càng toát ra vẻ sắc bén thành thực. Hắn không hề để ý đến chuyện ta viện cớ, “Người tìm ta có chuyện gì?”

Giọng nói thờ ơ. Ta có phần bất mãn. Đến phương trượng cũng còn phải khách khách khí khí gọi ta hai tiếng “Thí chủ”, hắn thì cứ ta ta người người. Ta liếc mắt nhìn hắn, “Đã trễ thế này, hòa thượng như người sao không đi ngủ? Không phải là đi nhìn lên cô nương nhà nào đó chứ?”

Hắn nhìn ra phía sau rừng hoa, chính là nơi ở của Tuệ Nhân công chúa, rồi gấp quyển sách lại, đưa đôi trường mâu nhìn ra phía ta, giọng nói ngừng lại một chút, “...Trà Văn Lăng vừa rồi là người đồ đi?”

Ta nghe xong, trong lòng hơi thất chặt lại, thanh âm hơi trúc trắc nói, “Không phải là do ta đồ đi, là chủ tử của ta uống xong mới sai ta đồ” Nói xong liền kiêu ngạo, khỏe miệng nhắc lên, “Người cũng thật là khá. Không ngờ một hòa thượng như người cũng biết tới trà của Văn Lăng sơn”

Gió đêm nay thổi khá mạnh, hơn nữa còn cách một khoảng rừng hoa như vậy mà hắn vẫn có thể nghe được. Năng lực của Thương Âm quả nhiên vẫn không thay đổi

“Người pha trà rất giỏi”

“A, người thích uống trà? Vậy người có muốn ngày mai tới chỗ ta bàn luận một phen? Chủ tử của ta thành tâm hướng Phật, nếu có cao tăng tới như vậy hẳn là rất vui mừng”

Hắn nhìn ta một lúc, biểu cảm nhợt nhạt rồi lại thu mất vẻ. Ta không biết có phải phán đoán của ta đã sai hay không. Thanh âm của hắn đột nhiên thốt ra, “Người tên là gì?”

“Hòa thượng như người cũng thật là kì quái. Người không phải là hòa thượng của Long Vân tự đại danh鼎鼎 sao? Tự nhiên đi hỏi tên một cô nương như vậy, còn không nghĩ tới bộ dạng của mình ra làm sao”

Hắn nhú nhú mày, trông thật là thuận mắt, “Nha đầu người, vậy người nghĩ bộ dạng của hòa thượng thì phải như thế nào?”

Ta bóp cằm suy nghĩ một chút, “Chính là, vừa gặp người đã ‘A di đà Phật’, chấp tay hành một cái lễ, sau đó liền luôn miệng thí chủ thí chủ, nhìn thấy cô nương thì hận không thể một phát tránh xa ba trượng, miệng thì thảo ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’, chỉ sợ cô nương kia biến thành hồ ly ăn thịt mình”

Thương Âm biểu tình lạnh lùng, lại là thanh âm khinh thường quen thuộc, “Người đọc thoại bản quá nhiều rồi”

Ta ghen một cái, “Ta đọc nhiều thoại bản đấy, làm sao nào?”

Đối thoại như vậy, làm ta có chút cảm giác quen thuộc. Trong lòng vẫn chưa quên nhiệm vụ được giao, “Phải rồi, bằng không mai người qua đây nhìn một chút, chủ tử nhà ta rất xinh đẹp đó”

Hắn không nói chuyện, một tia ôn nhu trong mắt biến mất, bình tĩnh nhìn ta, giống như muốn nhìn xem ta có lộ ra sợ hãi gì không vậy. Ánh mắt của hắn quá lạnh lùng nghiêm minh. Mỗi một lúc sau, hắn mới nói, “Người ở chỗ đối diện kia?”

“Đúng vậy”

Hắn đi về phía trước, thấy ta không động đậy gì lại quay lại. Dưới ánh trăng làn da của hắn có chút tái nhợt, khuôn mặt như ẩn vào phía sau tán hoa Đồng, thanh âm vẫn lãnh đạm như trước, “Đi thôi. Ban ngày người còn phải hầu hạ chủ tử, nghỉ ngơi cho tốt”

Ta nửa ngày mới phản ứng được, hắn là đang đưa ta về ư. Lòng ta gào thét, nhất định phải nhanh chóng đưa bọn họ thành đôi mới được

Đêm đó ta cùng hắn đi giữa rừng hoa. Thương Âm mi mục tuần tú, tay áo phát động tỏa ra khí tức thanh khiết, còn thoáng có mùi đàn hương thoảng thoáng. Hoa Đồng cứ từng đóa từng đóa lấp lánh màu trắng bạc như những quả chuông nhỏ nhẹ nhàng phiêu phiêu. Cành cây uốn lượn xung quanh. Cảm tưởng như lạc vào một thế giới khác

Cảnh tượng như vậy hắn rất sâu vào tâm trí ta. Thương Âm nhẹ nhàng đi phía trước, ta nghịch ngợm chạy phía sau

Khi đó ta chợt nhận ra, thì ra ta làm việc này chẳng cần báo đáp gì, chỉ cần cùng hắn đi một đoạn ngắn giữa rừng hoa như vậy đã là món thù lao lớn nhất đối với ta rồi

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Sáng sớm ngày hôm sau, Tuệ Nhân công chúa đang dùng bữa, nghe lời ta nói liền ngược mắt sừng sốt

“Lời này là thật sao?”

“Nô tỳ không dám vọng ngôn. Sáng nay nô tỳ nghe lời hòa thượng ở đây đang quét dọn nói, vị tăng nhân ở Đồng hoa viên tính tình vốn lãnh đạm, nhưng đối với trà đạo lại có mấy phần ưa thích”

“Vậy người...”

Ta biết rõ, cung kính nói: “Công chúa nếu tin tưởng nô tỳ, nô tỳ lập tức tìm mấy cuốn trà đạo thư tịch tới. Về pha trà nô tỳ cũng biết đôi ba điều...” Sau khi hầu nâng dùng bữa xong, ta liền pha trà, làm đủ chín bước. Tuệ Nhân ở bên cạnh mị mầu liếc nhìn, khóe miệng mỉm cười

“Người pha trà rất giỏi, ở trong cung là vị nào dạy người?”

“Bẩm công chúa, thân nhân trong nhà nô tỳ bình sinh đã thích uống trà, nô tỳ chỉ là theo lão học hỏi từ nhỏ”

Mặc dù thật ra không phải ta từ thuở nhỏ đã học pha trà, nhưng tính từ năm ta 16 tuổi tới giờ cũng đã không ít năm. Ta biết Thương Âm đối với trà đạo có vài phần yêu thích. Sinh thời, mỗi khi ta ở cùng hắn, dù là khi đọc sách, hay trước lúc đi ngủ, lúc nào cũng phải có một ly trà xanh tỏa khói lượn lờ ở gần, vị vừa chất lại vừa ngọt miệng. Khi đó trong nhà lúc nào cũng có sẵn hai loại trà, một là Văn Lăng, hai là Phù Sinh. Ta ngoài việc cai quản đào hoa viên ra cũng không có chuyện gì làm, nên đối với chuyện pha trà cũng có hứng thú

Lúc đó ta đã nghĩ rằng, nếu có thể pha được trà ngon, Thương Âm nhất định sẽ rất vui vẻ! Sau này khi ta chết đi, ở dưới âm phủ mỗi ngày cũng đều không quên bày trà cụ ra, chỉ tiếc ở dưới đó vốn không có trà ngon. Ở dưới đó nhiều năm, thói quen cũng phai nhạt dần, chẳng qua gần đây phải hầu hạ Tuệ Nhân nên mới bắt đầu pha trà trở lại

Chiều hôm ấy phương trượng tụng kinh phạt. Tuệ Nhân ngồi một bên lắng nghe. Ta ngồi trong điện, nhìn thấy Thương Âm bộ dạng lãnh đạm, ra vẻ nhìn thấu hồng trần, ngồi bên cạnh phương trượng

Thì ra hắn đúng là một cao tăng. Nhớ đến tư thái công tử tối qua của hắn, miệng ta không khỏi giật mấy cái

Ta nhìn hắn. Tuệ Nhân công chúa tuy là ngồi một vẻ đoan chính, chỉ sợ mắt đã dán lên người hắn rồi. Hắn một cái liếc mắt cũng không thèm liếc, đang hoàng ngồi niệm kinh. Ta chợt cảm thấy Tuệ Nhân công chúa cũng thật xui xẻo, đang làm công chúa của Lung quốc yên yên ổn ổn, lại đi thích một hòa

thượng

Trên đường ra ngoài lấy nước cho công chúa, ta liền nghe đám tiểu hòa thượng bên ngoài náo loạn

“Một năm nay Giới Trần đại sư huynh ra ngoài chẳng được mấy lần, toàn là biếng nhác. Không biết sư phụ lần này thuyết pháp kiểu gì lại có thể khiến huynh ấy tự mình tới đây nha?”

“Đúng vậy. Đại sư huynh không phải ngày nào cũng phơi nắng, uống trà, thưởng hoa sao. Nhìn giống người xuất gia chỗ nào chứ. Sư phụ còn dặn chúng ta không được nói này nói nọ”

“Đúng. Các ngươi xem xem, đến cả “Bản nhược ma na kinh” sư huynh còn không thuộc. Nhất định là vì tẩu tẩu rồi. Bây giờ ra ngoài một chuyến còn không phải là vì công chúa điện hạ sao. Ngươi nhìn xem, toàn là các tỷ tỷ xinh đẹp nha”

Đến lúc trở về, thuyết pháp khô khan cuối cùng cũng chấm dứt, Long Vân tự đệ tử lục tục đi ra. Bên trong điện chỉ còn phương trượng, Tuệ Nhân và Thương Âm

Ta đứng ở cửa điện chờ một lúc. Thì ra phương trượng muốn Thương Âm chỉ điểm cho công chúa một chút, cùng công chúa nói chuyện phật hiệu, lại quay sang giới thiệu với công chúa rằng đây là đại đệ tử Giới Trần, là người thông tuệ bậc nào, rất có tiên căn các loại vân vân mây mây

Thương Âm vẫn vô cùng quy củ, miệng A di đà phật

Ta nhìn thấy trong mắt Tuệ Nhân công chúa vô cùng kinh hi

Dùng xong bữa tối ta đi tìm Thương Âm. Hắn đang ở trước Đồng hoa viện xem một quyển kinh thư. Ta nhẹ nhàng bước tới, làm ra dáng dấp nha hoàn của nhà quyền quý, đi tới trước mặt hắn hắng giọng, “Công chúa điện hạ cho mời ngài qua đó. Hôm nay điện hạ cùng phương trượng nói giáo lý nhà phật, có đôi ba điều chưa hiểu, hi vọng Giới Trần sư phụ có thể chỉ điểm một chút”

Giới Trần lật tiếp một trang thư, không hề để ý tới ta

Ta ho khan một tiếng, “Giới Trần sư phụ, công chúa mời ngài qua”

Hắn tiếp tục không để ý đến ta, coi ta như không khí

Ta lại ho khan một tiếng, “Giới Trần, ngài không qua coi chừng công chúa chặt đầu ngài”

Hắn lại không để ý đến ta. Lông mi hắn thật dài. Ban ngày để ý kỹ mới thấy kiếp này ngũ quan hắn thật là thanh tú, lại có khí tức trong trẻo lạnh lùng, phảng phất xa cách

Ta đá ghế của hắn, “Hòa thượng, không muốn chết thì mau cùng ta qua đó!” Không đợi hắn phản ứng liền tiến tới giật quyển sách, trừng mắt nhìn hắn, bỗng phát hiện khóe môi hắn mơn hờ mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm. Trông thật là tiêu chọc người

Ta nhất thời sùng sốt, khẽ cắn môi, “Ngươi có tình chộc tức ta?”

Hắn đứng dậy phất hoa rơi đầy trên áo cà sa, bỗng nhiên đưa tay đến bên tai ta, cầm lấy một bông hoa đậu trên đỉnh đầu ta, “Đi đi”

Trong tay hắn là một bông hoa Đồng, rồi hắn đi vào sâu trong rừng hoa

Đem đó ta hầu hạ công chúa, liền đặt lên bàn một cái bát hình cánh hoa bằng ngọc lưu ly thật lớn. Bên trong bát đựng nước, phía trên là một đóa hoa Đồng nở rộ, trắng như tuyết

Ta không lên tiếng. Tuệ Nhân ngồi chống cằm si ngốc, không yên lòng, gó má ứng đồ

Từ đó trở đi, trong vòng một tháng liền Tuệ Nhân công chúa vẫn tiếp tục ở lại Long Vân tự. Nàng cho hạ nhân mời trà sư giỏi nhất trong cung đến, bắt tay xin chỉ dạy. Ngày nào ta cũng phải nhìn bọn họ bàn luận kinh Phật thiên đạo, công chúa vì *hắn* mà buông tay ngọc pha trà thêm hương, tình cảm si luyến lại càng thêm nồng đậm (*hắn ở đây là Giới Trần nha hèm có phải trà sư*)

Ta từng muốn khiến cho Giới Trần đại sư phải khổ khổ sờ sờ vì tình yêu. Giống như thoại bản văn hay viết đó thôi, hồ ly đem lòng ái mộ đạo sư gì gì đó, cuối cùng đạo sư động lòng trước tình cảm của hồ ly, bất chấp bị kịch mà đưa tay níu kéo. Nhưng Thương Âm không hồ danh là thái tử, làm việc gì cũng đều vô cùng quy củ. Mỗi khi hắn ở cùng công chúa, thần sắc trên mặt đều không chút biến động, trước sau như một

Đôi khi ta xòe bàn tay ra tính toán, nhưng trên đó ngoài mấy đường chỉ tay rồi rậm ra lại chẳng có gì cả

Ban đêm, bóng người từ ánh nến hắt lên tấm bình phong. Ta đứng ở ngoài cửa, cầm một chiếc đèn lồng để trực đêm, nghe thấy hắn nói: “Trà “Phù sinh” này thật là hiếm có. Gần đây hạn hán nhiều nên lượng trà để tiến cống cho hoàng cung cũng không nhiều. Vậy mà không ngờ công chúa điện hạ vẫn còn có trà để pha thành ngọt như vậy”

Tiếng công chúa cười lãnh lớt. Ta đứng ở ngoài hành lang nhìn trộm trong bóng tối. Công chúa vốn là người học nhanh. Huống hồ trước đó ta đã đem lá trà tẩm qua một lần nước, nàng chỉ cần thêm nước sôi rồi đợi nửa nén hương là lập tức nghe được mùi trà

Một lát sau, Giới Trần lại nói: “Chỉ tiếc vẫn không bằng được trà công chúa pha đêm nọ. Tại hạ ở trong rừng hoa cách xa một khoảng như vậy mà vẫn có thể nghe được hương trà”

Công chúa người cứng đờ, trong nháy mắt lại phát tay áo cười nói: “Có lẽ vận khí hôm nay hơi tệ. Lúc pha trà bản cung hơi thất thần nên làm lỡ thời gian, mới khiến trà có hương như vậy. Giới Trần sư phụ thấy bản cung thất thần như vậy, là vì ai đây...?”

Vân thụ thương thương tại, phù sinh nhược cô chu

(Câu này chắc là thơ hay sao á, dịch ra thấy kì kì nên để vậy luôn, bạn nào cao tay thì dịch giúp ta câu này nha TT^TT)

Lúc rời đi, ta cầm theo đèn lồng dẫn hấn đi xuyên qua rừng hoa. Cánh hoa bay đầy trong không trung. Ta vừa đi vừa cách hấn một khoảng vừa vặn, không xa cũng không gần. Giới Trần không phải kẻ ngu. Tâm tư của công chúa làm sao hấn không nhìn ra. Ta cho rằng hấn vì ngại ngùng nên mới tránh né công chúa, nhất định hấn sẽ hỏi thăm ta về sự tình của nàng thôi. Không phải trong thoại bản đều viết vậy hay sao

Nhưng Giới Trần vẫn tiếp tục đi thẳng. Ta thầm nghĩ loại người như hấn chẳng giống nam chính trong sách mô tả chút nào, có chút nóng vội hỏi hấn, “Người thấy công chúa điện hạ xinh đẹp không?”

Hấn chỉ nói, “Người trong thiên hạ đều biết Tuệ Nhân công chúa là Lung quốc đệ nhất quốc sắc thiên hương”

“Ta không hỏi người trong thiên hạ, ta hỏi người kia”

Hấn nhìn ta, nhú nhú mày. Ánh trăng chiếu xuống một mảnh xuống sống mũi của hấn, phản chiếu nhìn như cánh hoa, “Thanh Hoa, người là nha hoàn, tại sao người luôn mong muốn ta và công chúa thành đôi. Người không biết kết cục sẽ là gây họa cho chủ tử của mình sao?”

Không nghĩ rằng trước mỹ sắc của công chúa mà hấn vẫn còn tỉnh táo như vậy. Ta cười cười: “Nếu như người biết rằng đoạn tình duyên này vốn không có kết quả, nhưng vẫn không ngăn được hết lần này đến lần khác mà thích người ta, như vậy thì sao?”

Đèn lồng trong tay chiếu sáng một khoảng không gian, “Dù cho trước mắt là mây mù giăng lối, nhưng người có sợ hãi không? Đó là bởi vì trong tay người có ánh sáng. Người không hiểu được nhân duyên là thứ khó cầu tới mức nào. Bây giờ nàng đem lòng yêu mến người, người nên đối với nàng cho thật tốt”

Khi ta đem lòng yêu hấn, cơ duyên được nhìn thấy hấn một lần cũng không có. Mỗi ngày chỉ có thể nhìn lên trời suy nghĩ xem bây giờ hấn đang làm gì, có phải đã quên ta rồi hay không

Quả nhiên, cuối cùng hấn cũng lãng quên ta

Giới Trần nở nụ cười, so với lúc trước ôn nhu hơn rất nhiều, phảng phất bóng dáng của Thương Âm, “Người nói chuyện ngang ngược y như lão bà vậy”

Ta bĩu môi, đá cục đá dưới chân, “Lời này từ miệng một hòa thượng nói ra, quả là vô lý, người mới thật là đáng ghét”

Nói xong Giới Trần tiến về gian nhà phía trước. Ta chỉ chỉ đèn lồng về phía hấn, nhìn hấn gật đầu, “Người ngủ sớm đi. Mai công chúa còn làm phiền người đó. Ngủ ngon”

***

“Thì ra hấn không chỉ đơn thuần là một hòa thượng. Không nghĩ rằng hấn lại biết nhiều như vậy”

Sau này mỗi lần công chúa nhắc đến hấn trước mặt ta, nàng đều cười rất tươi, tỏa ra hào quang thật lớn

Ta nhìn nàng cười cười, cúi đầu thi lễ, “Công chúa điện hạ, người thật xinh đẹp”

“Hấn đồng ý ngày mai cùng ta ra sau núi thưởng hồ. Ở đó có ngoài hồ ra còn có Phật tháp” Sau ngày hôm đó Tuệ Nhân có viết một phong thư nhờ ta chuyển cho hấn. Hôm nay nàng lại ngồi viết một đoạn nhỏ, chữ viết vô cùng thanh thoát, tú lệ, “Thanh nhi, người nói ta nên mặc cái gì?”

“Màu hồng nhạt ạ”

Nàng nhú nhú mi. Tuệ Nhân công chúa không chỉ là một thiếu nữ đang tuổi tương tư, mà nàng còn là công chúa cao cao tại thượng, tính tình kiêu ngạo lạnh lùng, hành sự dứt khoát. Trang phục của nàng nếu đã chọn màu sáng cũng phải vô cùng phô trương. Không phải màu đỏ thì cũng là tím đậm, không thì màu vàng nhạt có thêu chim hoàng anh. Ta vừa nói xong nàng đã quay ra nhìn, “Màu hồng nhạt không phải quá nhạt nhòa...”

Ta hành lễ cười với nàng. Thương Âm vốn thích nữ tử mặc y phục màu hồng nhạt có phần tục tĩu, ta cũng chẳng còn cách nào, “Công chúa cũng nên thử một lần”

Tuệ Nhân vốn có dung mạo độc nhất vô nhị. Lúc này nàng trang điểm nhẹ nhàng, môi nhấp chút son, mặc váy hồng nhạt, thật là thập phần kinh diễm. Ta cầm thư của nàng xuyên qua rừng hoa. Một tháng đã nhanh chóng trôi qua, hoa Đào cũng đã dần dần héo tàn

Giới Trần đang ngồi thiền trong phòng. Ta quen thói cứ như vậy đi thẳng vào, đặt thư lên trên bàn rồi chuẩn bị bước ra ngoài. Chân vừa đặt ra khỏi cửa

rồi, ta quay lại nhìn hấn, đối diện với ánh mắt thanh tĩnh đó

“Ai nha, vậy mà ngươi lại không có tẩu hỏa nhập ma. Thật đáng tiếc”

“...” Giới Trần mặt không đổi sắc. Ta chỉ chỉ lên trên bàn. Hấn nhìn thấy bức thư, liền cầm lấy

“Vừa khéo công chúa vừa viết xong...” Ta còn chưa nói xong. Vậy mà hấn đọc xong đã đưa bức thư châm vào ngọn nến, đốt cháy sạch sẽ

“A-ngươi!” Công chúa mà biết được, nhất định sẽ tức chết. Ta khòe miệng giật giật, giả vờ tức giận nói, “Ngươi làm trò gì vậy?”

Giới Trần liếc nhìn ta, thanh âm lạnh lùng, “Giữ lại làm gì, để sau này triều đình dùng làm chứng cứ định tội sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Giới Trần liếc nhìn ta, thanh âm lạnh lùng, “Giữ lại làm gì, để sau này triều đình dùng làm chứng cứ định tội sao?”

“Nhưng Tuệ Nhân công chúa đã dụng tâm khổ sở như vậy, ngươi cam lòng để nàng chết như vậy sao?”

Hấn nhìn ta, trong chớp lát trầm mặc, rồi lại nhìn lướt qua phòng mình. Gian nhà của người xuất gia nên vô cùng ngăn nắp đạm bạc. Thần sắc hấn có phần khó hiểu

“Thanh Hoa, nếu như ta phải chết vì thứ này, không phải nàng sẽ còn đau khổ hơn sao?” Rồi giương mắt nhìn ta, ánh mắt có phần châm chọc, “Ngươi bao che chủ tử ngươi như vậy, là cam lòng cho nàng chịu khổ ư?”

Ta nín nín môi lườm hấn một cái, đứng vững ở cửa, do dự một chút. Tay nắm chặt vào y phục màu xanh thêu hoa, “Giới Trần, ngươi thích công chúa ư?”

Ánh mắt của hấn đánh thẳng vào mặt ta, mày nheo lại, “Ngươi là đang nói thay tâm tình của công chúa sao?”

“Ta nói, người xuất gia như ngươi tại sao không hề có chút gì gọi là rụt rè?” Ngấm lại, ngồi trước mặt công chúa Lung quốc hấn còn không chút căng thẳng, thì còn rụt rè làm cái gì. Huống hồ hai người họ còn là một kiếp nhân duyên, còn ta thì lại là người hỗ trợ cho mối nhân duyên đó

“Ta không biết” Tăng nhân đi tới trước cửa, nhìn cả rừng hoa trơ trọi. Mặt đất đã bị cánh hoa phủ đầy. Hấn thấp giọng thì thào một câu bằng Phật ngữ ta nghe không hiểu, “Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã biết rằng ta trốn không thoát được. Chẳng biết tại sao, chỉ biết kiếp này ta mãi mãi không tránh được”

Như vậy không phải là thích thì còn là gì

Ta cười với hấn, nhẹ nhàng bước xuống bậc thềm, lại xoay người quay lại nhìn thẳng vào mặt hấn. Bốn phía cánh hoa trơ trọi, mặt đất trắng xóa như vừa trải qua một đêm bão tuyết

“Giới Trần, ngươi nhìn ta cho thật kỹ”

Ta gần từng chữ nói, nhìn thấy đôi mắt vốn bình thản của hấn có vài tia thống khổ, “Ngươi nhìn ta cho kỹ...” Hít một hơi nói, “Ngươi lúc nào cũng chỉ nhìn thấy công chúa. Còn ta thì sao, ngươi có thấy ta xinh đẹp không?”

Hấn hơi ngần ra, thân thể cao gầy đứng trước cửa, môi mím câu dẫn

“Ngay từ lần đầu nhìn thấy ngươi, ta còn tưởng ngươi là hoa yêu phương nào chui vào đây” Hấn tựa trên khung cửa, bàn tay lộ ra khớp xương trắng nhợt đang cầm một cuốn cổ thư. Có lẽ vì bề ngoài hấn quá đẹp, nên nhìn không hề giống người xuất gia chút nào, “Nghĩ lại, có lẽ ta đã gặp được hoa yêu xinh đẹp nhất trên thế gian này”

Khi đó, gió thổi lạnh lạnh. Cánh hoa Đồng tuôn rơi, thổi lên ống tay áo màu tro của hấn

***

Đây là lần duy nhất trong kiếp này, ta được nhìn thấy bóng dáng Thương Âm

Nói cách khác, đây là lần cuối cùng của kiếp này ta được nhìn thấy hình bóng Thương Âm trong thân xác của Giới Trần

Vào ngày bọn họ đi du hồ, Trương Tư, Như Ý đều bị đuổi ra ngoài. Ngay cả ta cũng chỉ được phép đứng ở trước xe ngựa, yên tĩnh chờ đợi. Mặt hồ xanh thẳm gợn sóng lăn tăn, in hình ngọn núi xanh rì. Ta đứng ở trước xe ngựa nhìn. Cỏ xanh như nệm, trời nước cùng một màu. Thân ảnh của hai người họ ở rất xa, khoảng cách giữa hai người vô cùng gần gũi

Phượng trưng ra lệnh cho Giới Trần phải “chiếu cố” Tuệ Nhân công chúa. Giới Trần quả nhiên rất “chiếu cố” nàng, thậm chí còn “chiếu cố” đến nơi đến chốn

Bọn họ cũng không còn thư từ qua lại với nhau nữa. Cho đến một đêm, Tuệ Nhân mặc một bộ y phục vô cùng mỏng manh, màu hồng nhạt, đi tới phòng của hân

Đây chính là nơi yên tĩnh nhất trong Long Vân tự, lại ít người lai vãng. Ngấm lại thì chỉ có sáng sớm lúc chạng vạng mới có chú tiểu đi qua đây quét tước. Mặc dù vậy nhưng Tuệ Nhân công chúa vẫn hoàn toàn tin tưởng ta, đưa cho ta chiếc đèn lồng giấy rồi mới bước vào. Ta gật đầu

Đêm hôm đó, ánh nến tỏa ra ánh sáng mờ hồ trong gian phòng. Hình bóng hai người hắt lên khung cửa sổ. Họ đến gần nhau, sau đó kề sát vào nhau. Thân thể hai người quấn quýt một chỗ rồi nằm xuống. Ta đứng ở bên ngoài cảm đèn lồng canh gác, bên tai là thanh âm rên rỉ kiều mị của công chúa

Ta đưa mắt nhìn ra phía rừng cây. Ánh trăng thê lương vắng vẻ. Dù đi xa một đoạn vẫn có thể nghe được tiếng rên rỉ, nếu đi xa thêm chút nữa, sẽ chỉ nghe thấy âm thanh mờ hồ. Không biết có phải vì đêm lạnh hay không mà tay chân ta dần trở nên lạnh lẽo tê dại. Cuối cùng ta ôm chân ngồi dưới bậc thềm dưới gian nhà. Ánh sáng phản chiếu trên nền hoa bông chốc tối sầm, nền trong phòng đã tắt

Ta giờ lòng bàn tay của mình lên nhìn, chẳng biết từ bao giờ đã nổi lên một dấu chu sa, đỏ rực như huyết lệ

Tiếng rên rỉ ở trong phòng vang ra. Ta vui mặt vào giữa hai chân, cho đến khi cảm nhận được một luồng khí tức liền ngừng đầu thì thấy một đôi giày đen đứng trước mặt

Chẳng biết từ khi nào hắc bào nam nhân đã xuất hiện ngay trước mắt, lặng yên không chút tiếng động. Ta ngừng mặt lên, cổ nặn ra một nụ cười, “Ồ, Tiểu Hắc”

Thân thể hân hòa cùng với bóng đêm. Hân nhìn ta trầm mặc. Ta đưa tay kéo kéo góc áo của hân, “Xin lỗi nha, ta lại đi dùng tên của người yêu người, tại ta nghe thấy êm tai quá”

Tiểu Hắc tự tay kéo ta vào lòng. Ngực của hân lạnh lẽo, lại có cảm giác vô cùng ấm áp vô cùng quen thuộc. Ta không hiểu được cảm giác này là từ đâu ra, nhưng ta cảm thấy vô cùng an toàn

Ta vui cầm vào vai hân. Hơi thở hân phả vào cổ ta, có chút nặng nề. Ta ngờ ngác nói, “Tiểu Hắc, hân thích Chiêu Cầm công chúa rồi. Ta thực sự có thể đầu thai rồi, cuối cùng ta cũng không phải nhớ tới hân nữa”

“Mẫu Đơn, nàng làm thế này chính là hành hạ chính mình”

Ta lắc đầu, ôm chặt hân, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, “Ta lại thấy như vậy tốt lắm. Cuối cùng cũng kết thúc rồi. Giấc mộng này không còn nữa, ta có thể tỉnh dậy rồi”

***

Ta vốn định cùng Tiểu Hắc quay về âm phủ để báo tin với Thái Bạch tinh quân nhưng lại suy nghĩ, nha đầu Diệp Thanh Hoa này không thể cứ vô duyên vô cớ mà chết đi như vậy được. Vẫn là nên giải quyết tàn cục cho chu toàn đã

Sáng sớm ta từ trong sương phòng đi ra, phát hiện thấy rừng hoa Đồng đang đông nghịt binh lính triều đình, tay cầm trường kích, tràn ngập sát khí. Vừa khéo nhìn sang phòng của công chúa thì thấy Trương Tư, Như Ý mặt trắng bệch đang bị áp giải

Bại lộ rồi sao?

Ta giật mình, nhanh chóng giấu kín thân mình rồi nhảy lên nóc nhà, trốn ra đằng sau. Chỉ thấy hai nữ tỳ đang quỳ trước mặt thị vệ, bị đánh hai bạt tai. Trước sau đều là tiếng bước chân ầm ầm. Hân nói gì ta không nghe thấy rõ lắm, chỉ có câu cuối cùng là nghe được, “Sao lại còn một đứa nha hoàn nữa? Lý công công hình như chưa từng nói qua”

Thì ra trong cung mọi người vẫn nghĩ thị nữ bên người công chúa chỉ có Trương Tư, Như Ý. Ta rút người lại, nhìn ra phía rừng hoa đã héo tàn. Trước cửa phòng có hai hàng binh sĩ, còn có tăng nhân trong chùa đang cầm gậy gộc trong tay. Trước tình cảnh binh sĩ đột nhiên xông vào phạt môn như thế này, bọn họ tuy giận nhưng cũng không nói được gì, chỉ có thể đứng bên ngoài

Tăng nhân mặc áo vải bị kéo ra ngoài, bắt quỳ dưới thềm đá bóng loáng. Bên trong phòng là tiếng khóc lóc phát ra. Tuệ Nhân công chúa quần áo tán loạn, thất thủ chạy đến bên người Giới Trần. Ta mờ hồ nhìn thấy viên mắt của nàng ta đỏ rực, toát lên vẻ bi thương nhưng ánh mắt vô cùng quyết đoán ngoan tuyệt. Nàng đỡ Giới Trần dậy, trợn mắt quát thị vệ, “Thật to gan... Dám đối đầu với bản cung như vậy, không sợ phụ hoàng chặt đầu người sao?!”

“Công chúa điện hạ, hoàng thượng lệnh người hồi cung” Thị vệ trả lời kiều ngạo, không chút siểm nịnh, “Đường đường là Lung quốc Tuệ Nhân công chúa, lại ở trong chùa cùng hòa thượng yêu đương vụng trộm lên lút?” Hân nhìn lướt qua Giới Trần mặt vẫn không chút thay đổi, chỉ hơi tái nhợt. Thị vệ cười một tiếng, “Công chúa, người làm như vậy mặt mũi của bệ hạ để đâu bây giờ? Việc này nếu như bại lộ ra ngoài, đến cả Thái hậu cũng không che

chờ được cho người đầu”

Tuệ Nhân sắc mặt chợt biến. Giới Trần lúc này ngẩng đầu, ánh mắt nhàn nhạt, “Hoàng thượng lệnh công chúa hồi cung?” Hắn thì thầm một câu. Thị vệ nhìn hắn bằng ánh mắt khinh miệt. Giới Trần khẽ trầm ngâm, “Thật là cậy mạnh hiếp yếu. Mạnh tướng quân nằm vùng Long Vân tự lâu như thế, hà tất phải như vậy?”

Khóe miệng ta giật một cái. Tình cảnh của Thương Âm bây giờ, ta không thể giúp gì hơn. Chỉ là một người xuất gia mà lại dám hoài nghi việc của người hoàng gia, thật là có chút khó coi

Quả nhiên sắc mặt của thị vệ đại biến. Tuệ Nhân công chúa kinh hoàng, mở to hai mắt, “Mạnh thúc thúc, hắn...”

Trong cung vốn là đấu tranh gay gắt, nhìn qua cũng biết được võ công của Mạnh tướng quân này vô cùng cao thủ. Ta vô tâm nghe tiếp. Dù sao đây cũng là tình kiếp của Thương Âm, chẳng liên quan gì đến ta

Lại nghe Giới Trần tiếp tục nói, giọng nói lãnh đạm thờ ơ, “Công chúa điện hạ tuệ căn thâm sâu, có duyên với Phật pháp nên Giới Không đại sư vô cùng yêu thích. Đêm qua tại hạ cùng công chúa bàn luận Phật lý. Công chúa học vô cùng nghiêm cẩn, đến giờ cũng đã hiểu được bảy tám phần của “Phổ Đà kinh”, hôm nay đang muốn thông báo với đại sư. Đại nhân lại tự nhiên xông vào đây, thật là vô cùng vô lễ. Không biết nếu bệ hạ biết được chuyện này sẽ nghĩ như thế nào?”

Binh lính đứng bên cạnh hắn có chút thả lỏng, hơi dao động mà nhìn về phía thị vệ. Mạnh tướng quân lui ra sau một bước ổn định thân hình, tay đặt lên võ kiếm, “Cô nam quả nữ cả đêm ở chung một phòng, còn có gì để nói?”

“Vừa rồi không phải đã cho binh lính lục soát phòng của tại hạ rồi hay sao. Liệu có phát hiện ra điểm nào đáng ngờ? Đại nhân nếu không tin, có thể đưa công chúa hồi cung nghiệm thân” Giới Trần thần nhiên nói, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “nghiệm thân”. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Mạnh tướng quân, “Đương nhiên chuyện này kết cục ra sao, còn phải xem ý của đại nhân ngài”

Tuệ Nhân nghe xong sắc mặt hoảng hốt đứng dậy, nhìn thẳng vào thị vệ, giận đến phát run, “Nghiệm thân? Bỏn cung là Tuệ Nhân công chúa, sao có thể tùy tiện nghiệm thân? Đại nhân, người chỉ là một tướng lĩnh nhỏ nhỏ mà mặt mũi cũng lớn quá rồi”

Khóe miệng ta nhấc lên. Nghiệm thân, nói thật dễ nghe. Thân thể của thiên kim, sao nói nghiệm là nghiệm được

Tối qua nàng ta rên rỉ khoái lạc như vậy, còn muốn bằng chứng gì nữa. Ta buồn bã, chuẩn bị rời đi thì nghe thấy một thanh âm thật lớn. Tên thị vệ kia cầm đao bỏ về phía Giới Trần, mà hắn thì đang bị binh lính giữ chặt. Tuệ Nhân hét lên một tiếng rồi lao vào đánh tên thị vệ kia túi bụi

Ta ngăn ra. Tuệ Nhân công chúa thực sự rất yêu Giới Trần. Chiêu Cẩm công chúa, lại rất yêu thái tử Trọng Lam. Mặc kệ nàng ta có dùng thủ đoạn gì, cũng đều là vì một chữ tình

Được như vậy, âu cũng tốt

“Choang-“

Tiếng thét chói tai bên tai ta. Ta nhìn không được nhú mày một cái. Nỗi đau xé rách tim gan chân thực đến cỡ này, cũng mấy trăm năm rồi ta mới lại được cảm nhận

Ta cúi đầu nhìn lưỡi đao khảm vào ngực mình, lại ngẩng đầu cười với tên thị vệ. Hắn mắt mở to, buông lỏng chuôi đao, lùi về phía sau mấy bước

“Thanh nhi, tại sao ngươi lại ở đây...”

Phía sau là thanh âm run run của Tuệ Nhân công chúa. Ta loạng choạng đứng dậy, rút đao ném sang một bên. Trên ngực ta lộ rõ một lỗ hồng, lại không hề có tí máu nào chảy ra. Nhìn giống như một hình nhân búp bê bị xé rách vậy

Bởi vì đây vốn không phải là cơ thể thực sự của ta

Ta thờ hồn hèn, con đau đớn vẫn vô cùng chân thực

“Yêu quái...”

Trước mắt ta dần mơ hồ. Ta nắm lấy cổ áo Giới Trần. Mặt hắn lộ ra mấy mảnh trắng xanh. Bên tai là tiếng vũ khí rút ra khỏi vỏ, sát khí đằng đằng

“Yêu quái, là yêu quái!”

Ta quay lại trừng mắt nhìn, đầu ngón tay bắn ra lực đạo, đánh văng bọn họ đến mười trượng. Ta nhìn Giới Trần cười cười, kéo hắn rồi đi

“Yêu quái!”

Rất lâu về sau ta nghĩ lại, tại sao ta lại đi quấy nhiễu mệnh số của người khác như vậy. Ta sống đã 700 năm, người phạm đối với ta chỉ là một cái ảo ảnh, còn đối với thần tiên mà nói, còn chẳng bằng một cái nháy mắt

Nhưng người phạm lại là thực

Mỗi phút mỗi giây, họ thực sự được sống trên thế gian này

Sau đó rất lâu, Ty Mệnh tinh quân mới cười nói cho ta biết, nói không chừng sự xuất hiện của ta, mới có thể làm hoàn chỉnh mệnh đồ

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đới Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Núi Phù Không, tiếng chuông từ Long Vân tự vang vọng

Tiếng chuông vang động khắp trời đất làm ta tê cả da đầu. Hồ lớn phía sau núi nổi lên sương trắng mù mịt

Giữa lúc mây khói hòa cùng sương mù, ta mang Giới Trần đến bên hồ. Bốn phía hơi nước mờ ảo, cây cối tươi tốt um tùm. Giữa hồ là tòa Phật tháp lúc ẩn lúc hiện

Người ta ngã xuống đất, co quắp, ta thờ hồn hển mấy cái, ngược mắt nhìn tầng nhân mặc áo xám. Hắn đứng trước mặt ta

Ta chậm chạp nhắm mắt lại, “Người yên tâm. Tuệ Nhân công chúa sẽ không việc gì, người mau đi vòng ra sau núi đi...” Lúc này ta chợt phát hiện ở cổ tay hắn có đeo một chuỗi Phật châu. A phải rồi, hắn chính là đại đệ tử của Long Vân tự

Hắn biết hàng yêu trừ tà. Người trong chùa nói rằng, Giới Trần sư huynh bảy tuổi biết đuổi quỷ, mười tuổi đã hàng phục được *hạn phạt* Giang Nam. Ngọn Phật tháp ở Long Vân tự cũng chính là tháp trấn yêu lớn nhất Lung quốc (*hạn phạt: là loại cương thi đã sống hơn 100 năm, có khả năng biến hình và gây ra hạn hán. Thời xưa dân chúng thường cho rằng hạn phạt là nguyên nhân gây ra hạn hán*)

“Người xem. Tuệ Nhân công chúa thích người nhiều như vậy, nhưng các người kiếp này vô duyên. Kiếp sau nhất định sẽ được bên nhau. Người mau đi đi, người trong chùa sắp tới đây rồi”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, cười suy yếu. Giới Trần im lặng nhìn ta, mi mục tuấn tú, ánh mắt nặng nề, biểu tình khó hiểu

Mười ngón tay ta bóp chặt lấy cổ dưới đất, “Giới Trần, ta không phải yêu quá”

Hắn ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn về vết thương trên ngực ta rồi tự tay lấy áo rộng thùng thình khoác lên người ta. Ta nháy mắt mấy cái, đã thấy mình nằm trọn trong lòng hắn. Hơi ấm từ thân thể phạm nhân chậm rãi truyền tới, ta chậm rãi hít thở

Đau đớn dần dần tan biến, chân thân của ta đang nhanh chóng thoát khỏi nhục thể này. Ở đây long khí quá lớn, không biết chân thân sau khi thoát ra ngoài sẽ tự khắc quay về cõi âm. Đợi đến khi ta khôi phục ý thức cũng không biết nơi đây sẽ biến thành cái dạng gì. Nghĩ tới đây ta giật nhẹ ống tay áo của hắn, “Sao người còn chưa đi...”

“Bốn phía Long Vân tự có bài bố kim cương kết giới, ta mang năng theo, không đi được” Thanh âm hắn nhẹ nhàng. Ta lại nghe được trong đó có một tia đề nén run rẩy, là ta nghe lầm sao?

“Người... vì sao.. phải mang ta theo..?”

“Thanh Hoa” Hắn ôm chặt ta, chớp mũi hắn cọ vào cổ ta, “Ta và công chúa, không có gì hết”

“Cái gì... Ta nghe thấy... thanh âm của công chúa...”

Ta khốn khổ nhắm mắt lại. Nhịp tim của hắn đập rất nhanh, giống như tiếng sấm rền

“Nàng nghe thấy rồi?” Thân hình hắn hơi ngừng lại. Hắn nói thật nhỏ, “Ta chưa có làm gì quá phận cả” Hắn ôm ta, cúi người áp mặt vào mặt ta, vô cùng thân mật, “Ta đối với công chúa là vô tình vô ý. Nhưng không hiểu sao, tựa như có âm thanh nào đó liên tục báo ta, “Giới Trần, người nhất định phải yêu nàng”. Ta đáp lại chân tình của nàng ấy, cũng không hiểu tại sao lại muốn yêu thương nàng ấy”

Ý thức ta ngày càng mờ nhạt, ngoài miệng vẫn muốn lên tiếng cùng hắn nói vài lời, “Hôm nay người nói nhầm gì vậy... Đây chính là mệnh cách a... Đồ ngốc...”

“Thanh Hoa, xem ra hoa yêu dưới ánh trăng vẫn thích hợp với ta hơn” Hắn nhàn nhạt nói với ta, đưa tay lên cọ cọ khuôn mặt của ta. Khuôn mặt hắn ghé sát vào ta, khẽ cười, lại có chút tự giễu, “Nàng mới thực sự là người vô tâm. Suốt ngày chỉ lo cho chủ tử của mình, nhìn thấy ta là lại nhắc đến nàng ấy, muốn ta ở cùng nàng ấy, không hề có chút phản ứng gì”

Một bên tầm mắt của ta là bờ vai của hắn, một bên là bầu trời rộng lớn. Nhĩ lực của ta nghe thấy tiếng quan binh và tăng nhân đang chạy tới đây, tiếng bước chân rầm rầm thật lớn. Ta cố nặn ra một nụ cười, nhắm mắt lại, “Giới Trần, một đao vừa rồi, ta không phải vì Tuệ Nhân công chúa mà đỡ”

Ta muốn ôm hắn, nhưng hai tay không còn chút khí lực. Hắn lại càng ôm ta chặt hơn

“Ta biết”

***

Lúc ta tỉnh lại, vậy mà vẫn chưa thấy mình trở về cõi âm

Trợn mắt nhìn lên, lại thấy mình đang ở dưới đáy một tòa tháp cao, trên đỉnh không có mái khiến cho ánh mặt trời bắn thẳng xuống dưới. Cầu thang uốn lượn lên đến tận trời, nhìn giống như một con bạch xà khổng lồ. Trên vách tường là Phật quang, dưới ánh sáng có chút mờ nhạt nhưng vô cùng trang nghiêm

Nếu nhắm mắt lại vẫn có thể thấy kinh văn được ghi chép trên tường tháp

Ta chậm rãi đứng dậy, nhìn thấy dưới thân là nhục thể đã chết của mình, trên người ta khoác bộ hắc y giống như khi làm quỷ sai

Đây là nơi nào

“Thiên Phật tháp”

Thanh âm từ trên trời truyền đến, là một giọng nam trầm thấp, có chút khàn khàn

Ta ngửa đầu lên nhìn lại, mới thấy ở trên nóc của tháp có một người đang bị treo ở đó. Ta vận khí, điểm nhẹ bước chân nhảy lên vách tường vài phát một hồi rồi nhẹ nhàng hạ xuống tầng cao nhất. Quả là có người, là một nam nhân, dáng người cũng rất lớn, quanh người có trăm cái xiềng xích bằng vàng quấn quanh, đóng thẳng lên xà nhà. Bây giờ ta mới phát hiện trên xà nhà cũng có khắc kinh văn

Khắp người nam nhân tỏa ra luồng khí lạnh lẽo. Trên mặt hắn có mấy vết sẹo dài, cả người như chìm vào trong bãi lầy đen tối, nồng đậm khí tức quỷ dị nhưng thoát nhìn có chút suy yếu. Mắt hắn sắc bén nhìn ta chằm chằm, bên trong chứa đựng vẻ hờ hững và khinh miệt

“Tiểu nha đầu” Hắn cười một tiếng, “Khinh công của ngươi không tệ”

Ta phì phì vẩy đen, “Đa tạ, ta thích nhất là người khác gọi ta là tiểu nha đầu, làm ta cảm giác trẻ ra không ít” Thân làm quỷ sai, thân thể mềm dẻo là chuyện bình thường, nếu không nhanh nhẹn sao bắt được quỷ. Ta đưa mắt nhìn. Bốn phía sạch sẽ lạng ngắt, ngoài kết giới và kinh văn chép trên tường ra, chỉ còn mỗi nam nhân sống dờ chết dờ này

Ta hỏi, “Ngươi nói đây là Thiên Phật tháp? Thiên Phật tháp không phải dùng để trấn yêu sao, sao chỉ có mỗi mình ngươi?”

Hắn nhếch miệng lên cười, nhãn thần híp lại, còn có vài tia đắc ý, “Ta ăn hết bọn chúng rồi”

“Ngươi ăn hết rồi?”

“Thế nào?” Nam nhân hừ một tiếng, “Sợ sao? Nha đầu ngươi yên tâm, lão tử hiện tại đang cần một người bạn”

Ta cúi đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu đưa ra kết luận, “Xem ra hòa thượng thu thập ngươi vẫn còn quá hiền lành rồi”

Nam nhân: “...”

Cân nhắc một lát, ta vẫn không hiểu tại sao mình lại bị ở trong Thiên Phật tháp. May mắn làm sao, Thiên Phật tháp vốn là nơi trấn yêu nhưng ngược lại lại có âm khí yêu khí rất mạnh. Vậy nên khi tỉnh dậy không những ta không bị thoát xác về âm phủ, mà lại còn *thần thanh khí sảng* thêm vài phần (*thần thanh khí sảng: tinh thần thoải mái*)

Chẳng lẽ mình đã bị lũ hòa thượng kia bắt vào đây sao? Vậy Giới Trần làm sao rồi?

Ta quan sát xung quanh tháp này. Dựa vào tu vi của bản thân, muốn ra khỏi đây nhất định phải phá tháp rồi. Nhân dân thật vất vả xây nên tháp này, không chừng còn là trụ cột tinh thần của đệ tử Long Vân tự. Ta đây mà cứ như vậy phá tháp, không phải là rất vô nhân tính? (bó tay a...)

Vì vậy ta an vị ngồi xuống cầu thang, đưa mắt nhìn nam nhân phía trên nói chuyện phiếm một chút, “Ngươi tên gì? Làm sao lại bị nhốt ở đây?”

Nam nhân rên một tiếng, trợn mắt tỏ vẻ khinh thường

“A? Ngươi không nói ta liền đi?”

“Đi?” Hắn hừ lạnh. Hình tượng nam nhân cường tráng này trong lòng ta nhanh chóng sụp đổ, biến thành bộ dạng một con trâu rừng hoang dã thờ hỗn hển, “Tiểu nha đầu, đừng nói đến chuyện khác, riêng chuyện 64 đại kim cương vô thượng phong ấn ở đây ngươi định phá thế nào?”

Ta chống cằm, hướng ngón tay về phía sợi dây xích đang cuốn trên người hắn. Sợi xích lập tức kêu lên mấy tiếng lách cách rồi vỡ ra

Nam nhân mặt biển xanh, con mắt tròn trĩnh. Xem ra hắn rất là kinh ngạc, ta cười đắc ý hỏi, “Ngươi tên gì?”

Miệng hắn giật giật, “Kham Ngũ”

“A, thì ra tên của người xấu là như vậy” Ta liếc mắt nhìn bầu trời, thầm nghĩ cách đi ra ngoài như thế nào, “Tại sao ngươi lại bị nhốt ở đây?”

Hắn vừa nghe thấy liền bùng nổ một phen, hừ một tiếng mắng, “Con bà nó chứ! Nếu không phải do tên tiểu bạch kiểm chuồng quản nhân gian chuyên phá hỏng chuyện tốt kia, thì mấy tên xu hòa thượng đó sao có thể nhốt được lão tử vào đây chứ! Đây chính là phạm quy nha!”

Ta suy nghĩ, lại ôn nhu cười, “Tên tiểu bạch kiểm không biết xấu hổ kia sao lại nhốt ngươi vào đây?”

Hắn phẫn nộ đến nổi lông mày đều dựng đứng lên, thất thất bát bát xà một trận

Người này là Kham Ngũ tráng sĩ, tự xưng là thiếu chủ Ma tộc. Mấy trăm năm trước hắn đắc tội với mấy vị thần tiên, bị phong ấn gần hết pháp lực, lại còn bị đá đít ra khỏi tiên giới. Cùng lúc đó một đám hòa thượng Long Vân tự đi qua thu thập được, đánh mấy đạo kết giới giam giữ hắn ở trong Thiên Phật tháp, còn nói rằng hắn là hồn thể ma vương gì gì đó. Ma tộc trời sinh tính phóng đảng, không chịu gò bó. Một vị thiếu chủ Ma tộc đi ra ngoài chơi một chuyến mấy trăm năm không trở về thật là chuyện bình thường. Kham Ngũ bị cắt đứt liên lạc với Ma giới, chỉ có thể thê thê thảm thảm mà chịu nhốt ở đây, ngày ngày cầu mong một vị thuộc hạ của mình sẽ nhớ tới người chủ từ đã mất tích mấy trăm năm không chút tin tức nào

“Con mẹ nó chứ! Lão tử đáng đáp phong lưu tiêu sái, lại anh tuấn như vậy, nhìn chỗ nào giống hồn thể ma vương?!”

Kham Ngũ vịn vẹo thân thể, toàn bộ xiềng xích trên người hắn kêu lách cách lách cách. Hắn đau đến nổi tứ chi biến dạng, nhìn ta kêu một tiếng, “Nha đầu, ngươi mau giúp lão tử phá bỏ đồng trang sức này”

Ta nhìn mặt hắn, khẽ gật đầu, “Kỳ thực nhìn cũng giống Ma vương lắm, vừa to vừa hung ác. Đạo gần đây các cô nương đều thích nam nhân thô lỗ tục tằng, tiểu bạch kiểm bây giờ không còn hấp dẫn nữa”

“Nói láo, tình lang của ngươi không phải là một tên tiểu bạch kiểm sao?”

Ta sùng sốt, vô ý thốt ra, “Tình lang ở đâu ra...” Lại quay đầu nhìn xuống dưới chân tháp đại môn đóng chặt, cau mày một cái, “Ngươi thấy gì rồi? Là ai đã nhốt ta vào đây?”

Kham Ngũ nhếch miệng cười, hàm răng trắng sáng, hừ hừ nói, “Giải kết giới cho ta thì ta nói”

Ta lặng lẽ quay người đi xuống lầu

“Này! Ngươi quay lại cho lão tử!”

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai, búng búng ngón tay. Kham Ngũ cả giận nói, “Ngươi cứ đợi đấy! Đến ngày lão tử khôi phục pháp lực nhất định sẽ làm thịt ngươi!”

“Được rồi, nói đi, ai đã nhốt ta vào đây?”

Hắn rên một tiếng, “Chính là tình lang của ngươi chứ ai. Tên hòa thượng kia bộ dạng nhìn cũng tuấn tú lắm, tiếc là so với lão tử vẫn còn kém một chút. Nha đầu ngươi cũng thật là có bản lĩnh, khiến tên hòa thượng đó đứng ngồi không yên. Lúc hắn mang ngươi vào đây trông có vẻ đã ngứa ngáy lắm rồi, sắp chết đến nơi còn đem toàn bộ chân khí truyền cho ngươi. Nhưng nhìn ngươi thế này, sao không yên yên ổn ổn làm yêu quái đi, còn đi xoi hòa thượng làm cái gì?”

“Ta không phải là yêu quái. Ngươi không phải là thiếu chủ Ma tộc sao, ngay cả ta cũng không nhìn thấu sao?” Trong lòng ta phát run, là Giới Trần sao?

Kham Ngũ lại hừ lạnh, rung đùi đắc ý, “Hò bên dưới Thiên Phật tháp chính là tử thủy trấn tà, giam không biết bao nhiêu oan hồn, ngay cả một chiếc lá cũng không nổi được. Tên hòa thượng kia cũng lợi hại lắm, chỉ cần một mũi chân điểm xuống đã phi được ra đây. Đáng tiếc thay, hắn vừa bước được vào đây đã bị chính sự phụ của mình đánh một chưởng kết liễu”

Ta ngần ngừ, trái tim đập thình thịch, những câu nói ra đều là lấp bấp, “Hắn chết rồi sao? Đừng nói láo,... mấy cái này sao ngươi biết được...?”

“Lão tử tự xưng là thiếu chủ Ma tộc, đương nhiên có thể sử dụng thiên nhân. Tuy pháp lực ta chẳng còn mấy phần nhưng cái này cũng không phải là không làm được.” Hắn liếc nhìn ta, đắc ý cười, “Trước đó hai ngươi còn ở bên hồ chàng chàng thiếp thiếp đúng không? Ngươi không tin cũng phải tin thôi. Tên hòa thượng đó chết ở ngay trước cửa tháp, bia mộ cũng đã lập được hơn nửa năm rồi”

Tin tức này làm ta phản ứng không kịp. Nửa năm?

Lẽ nào ta đã ngắt ở đây hơn nửa năm?

“Nói thật ở cái chùa này bao nhiêu năm ta còn chưa thấy qua chuyện nào ly kỳ như vậy nha. Nơi chôn hòa thượng kia còn mọc thành cây lớn, nở đầy bạch hoa... A, con mẹ nó! Ngươi mau quay về đây còi xích cho ta!”

Ta nhảy khỏi lan can, lao xuống tầng dưới cùng, đi đến trước đại môn. Ta hít một hơi sâu, kinh văn trên cửa nhanh chóng chuyển động

Kiếp này vốn là mệnh cách của hai người bọn họ

Sao Giới Trần lại có thể động tâm với ta?

“Hắn, hắn rõ ràng là...”

Nhưng rõ ràng hắn từng nói là, hắn chỉ xem ta như một tiểu yêu thôi mà

Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy hắn dưới ánh trăng giữa rừng hoa Đồng. Lúc đó ta lén lút đi quanh phòng hắn, bị hắn bắt được, thái độ vô cùng lạnh lùng ác liệt. Ta còn nhớ rõ trước khi chết hắn áp mặt lên mặt ta, hơi thở cùng thân nhiệt vô cùng ấm áp, thanh âm run rẩy khiến ta vô cùng xúc động

Ngón tay khẽ động, đèn lồng mẫu đơn nhanh chóng hiện ra

Lời của tác giả: Ba kiếp cuối cùng cũng xong xuôi rồi, bây giờ là lúc nam chính chính thức xuất thủ nha

Cảm ơn các vị độc giả đã ủng hộ ta, vô cùng cảm tạ nha

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ngón tay khẽ động, đèn lồng mẫu đơn nhanh chóng hiện ra

Nếu ta muốn đi ra ngoài, chắc chắn phải dùng đèn lồng kích phát Nghiệp Hóa Địa Ngục đốt hết nơi này, nếu như không cẩn thận đốt luôn cả oan hồn phong ấn dưới đáy hồ kia, bên phía phụ thân Diêm Vương đoán chừng sẽ rất khó nói.

Cả tòa tháp trống trải tĩnh mịch, ta đi từng bước lên đến đỉnh tháp, nơi có thể nhìn thấy mọi thứ: "Nếu như ta giải phong ấn, người có biết làm thế nào từ đây đi ra ngoài không?"

Kham Ngũ làm bầm: "Nếu như pháp lực của lão tử khôi phục, mười cái tháp cũng không thành vấn đề."

Ta nói: "Người đừng có ảo tưởng, còn trông cậy vào ta khôi phục pháp lực cho người? Người cho rằng ta là thần tiên sao?"

hắn liếc ta trên dưới một chút, trầm mặc một hồi, bĩu môi. Ta sừng sốt nhìn động tác bĩu môi của hắn mà rung mình, lại nhớ tới mỹ thiếu niên Chung Quỷ kia suốt ngày cùng ta bĩu môi giả ủy khuất.

hắn lại nói tiếp, ngữ điệu lúc này cũng có thể coi là nghiêm chỉnh, "Ta nói người có thể giúp ta khôi phục chính là có thể, lão tử sẽ không nhìn nhầm." hắn cười hắc hắc: "Nha đầu này nhất định là Thiên Vương lão tử đưa tới cho ta, là mệnh trung chủ định, trước tiên người cắt đứt dây xích này đã, Cách lão tử ta khó chịu chết rồi."

Dây xích vậy khốn phong ấn hắn chính xác là rất mạnh, nhưng mà bây trăm năm tu vi của ta cũng không phải chỉ là nói chơi, có điều so với cái kết giới ngàn tháp Phật này vẫn là tiểu vụ gặp đại vu mà thôi. Ta rút kiếm bỏ xuống xiềng xích phong ấn Kham Ngũ, trái bả phải chặt, chặt xong thờ một ngụm ngồi sang một bên: "Ta mệt rồi."

Sau khi Kham Ngũ rơi xuống đất ta mới phát hiện so với lúc treo lên thì nhìn hắn cao lớn hơn rất nhiều, khoảng tầm hai trượng, hắn giật nhẹ dây xích lại kéo y phục rách rưới hôi thối của mình, chậm rãi duỗi lưng một cái, rồi mới hô lên.

(1 trượng = 2 bộ = 3,33m)

Tiếng rống này thật sự là đất rung núi chuyển, những hạt bụi li ti bám trên thành tháp ào ào rơi xuống. Ta bật lỗ tai nói: "Người rống nhanh lên, rống xong chúng ta đi làm chính sự."

hắn rống xong, hai tay chống nạnh bắt đầu ngửa mặt lên trời cười như điên, giống như đút vôi lời trong sổ gấp viết về lão yêu ma.

"Cách lão tử cuối cùng cũng ra a ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Ta nói: "Còn chưa đi ra ngoài đâu."

Lập tức Kham Ngũ thu lại nụ cười: "Chúng ta xuống lầu."

Lại đi tới trước đại môn.

Kham Ngũ Đạo: "Người rút cây trầm hoa trên đầu đưa cho ta."

Ta nhú mày: "Người muốn cây trầm của ta làm gì?"

"Tháo ra, còn có một khối ngọc đúng không, ở trên hông của người." Bây giờ tâm tình của hắn rất sáng khoái.

Trái tim ta đập nhanh mấy nhịp, trên người chỉ có ngọc bội của Tiểu Hắc, cái này không thể cho, Kham Ngũ xoa xoa cái mũi ho một tiếng, "Nha đầu người yên tâm, lão tử không phải Hồn Thế Ma Vương, nói không phải tức là không phải."

"Ai thêm quần người có đúng hay không, trước tiên mang ta đi ra ngoài đã" Ta rút cây trầm ra, vẫn là cây trầm mà Hoài Nguyệt đưa cho ta ở Uổng Tử Thành, "Ngọc bội ta không thể cho người, đây là đồ của bằng hữu của ta."

Kham Ngũ khẽ giật mình, ly kỳ trừng mắt ta, "Nha đầu, người còn tưởng rằng tên kia là bằng hữu của người? Lòng của nam nhân không phải có thể tổn thương như thế!"

"Người có ý gì?" Ta không hiểu, "Người biết chủ nhân của ngọc bội kia?"

"Phán Hâu." hắn không cần phải nhiều lời nữa, ngồi xổm ở trước mặt ta nhìn cây trầm.

"Thương án." hắn sờ cái cằm, chỉ đồ án hình rồng trên ngọc bội trong tay ta, "Cùng..." Ánh mắt một lần nữa rơi xuống mặt ta, có chút nghiền ngẫm, khoe miệng nhếch lên nụ cười, "Cửu Long tử... Ha ha, tự nhiên chui tới cửa, hôm nay chính là ngày lão tử quay về ma tộc, nhất định phải đem tiểu bạch kiểm tự cho là thanh cao kia giết đến không còn mảnh giáp."

Ta nhắm lại, cũng ngồi xổm xuống, "Ồ! Vậy người làm thế nào mở được phong ấn đây?"

hắn sững sờ, trầm mặc một chút, vuốt vuốt mái tóc, vỗ đùi, "Cách lão tử! Thứ này dùng như thế nào?"

Ta cũng trầm mặc một lúc, hóa ra ta thực sự phải tể ra Nghiệp Hòa, ngẩng đầu liếc mắt kim cương đại chú đang trôi trong tháp, như là những mảnh màu vàng trên sân khấu, đang lan đến đỉnh tháp tỏa ra hào quang năm màu, cân nhắc một phen mới nói: "Người nói những thần tiên kia vì sao lại muốn đối chọi với người?"

hắn nhướng mày, "Người hỏi cái này làm gì, có liên quan gì đến việc thoát ra khỏi đây sao?"

Ta nói: "không phải, bởi vì muốn tể ra Nghiệp Hòa phải đợi đến đêm, người nhìn mặt trời xem, dù sao cũng đang nhàn rồi."

Kham Ngũ nghe xong cũng không ngồi xổm, tìm một chỗ yên lặng ngồi xếp bằng, "Cũng đều là chuyện của một ngàn năm trước rồi, còn không phải tiểu bạch kiểm kia tự tìm đến cửa. Ôi chao, là chuyện của tám trăm năm trước chứ không phải một ngàn năm trước."

Ta cảm khái: "Ồ, hóa ra người đã sống một ngàn năm rồi."

Kham Ngũ tròn mắt: "Bản đại gia chính là thiếu chủ nhất đại ma tộc sống ba vạn tuổi, người nha đầu này có mắt mà không thấy núi thái sơn!"

Ta vuốt tay, "Được rồi, đừng có mắng người, tiếp tục, tiểu bạch kiểm kia đã làm gì người rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32-2

một lần nữa Kham Ngũ thất thất bát bát kể lại một trận, thuận tiện nhắc lại chuyện trước đó đám thần tiên kia lừa gạt hắn một trận, càng nói càng uất ức căm phẫn.

Ngàn năm trước ma tộc có một trận giao chiến với Thiên Đình.

Nguyên nhân cụ thể không thể nào biết được, dù sao ngàn vạn năm trôi qua hai tộc đều không liên quan gì đến nhau, tuy nói nước sông không phạm nước giếng nhưng vẫn có những cuộc chiến tranh không lớn không nhỏ, chỉ là về sau xảy ra một chuyện. Có thần tiên họ, xác nhận là thượng thần mấy vạn tuổi, vậy mà một hơi đột nhập vào một điện thờ trong số Thất Ma Cung. Việc này đối với ma tộc mà nói cũng là một chuyện không về vang gì. Luatinh - Cungquanghang.com

Chỉ là khi thượng thần này tiến vào đại điện lại cho tất cả thiên binh lui xuống, một thân một mình tìm Ma Quân lúc ấy, cũng chính là huynh trưởng của

Kham Ngủ, đòi hỏi hấn ta thánh vật của ma tộc. Từ trước đến nay ma tộc đều thích nghiên cứu đồ vật cổ quái kỳ lạ loạn thất bát tao, tính cách hào sảng đầu óc cũng nhanh nhẹn, mấy trăm năm tích lũy được không biết bao nhiêu thứ, bởi vậy cái gọi là thánh vật của ma tộc, cũng có rất nhiều.

"Tuy nói là thánh vật, nhưng cũng không thể nào sử dụng, đặt ở trong thạch thất có cái mấy ngàn năm đều đã mốc meo, so với mấy thứ đơn giản khác trong tộc còn không có ý nghĩa bằng. Tiểu bạch kiểm kia không nói đại ca thật đúng là đã quên. Bà mẹ ngươi chứ gấu à."

"Vậy hấn muốn là cái gì?" Lòng bát quái của ta nổi lên, thần tiên vốn vô dục vô cầu, hứng thú lớn đến nỗi phải động đến binh khí như vậy thật không có nhiều.

"không phải chỉ là một chiếc đèn sao? Mẹ nó còn đánh tới tận cửa. Tiểu bạch kiểm kia, nếu là lão tử quản chuyện này thì tốt rồi. Thánh vật ma tộc cái rắm."

"Đèn?"

"Cũng không phải, chính xác là tụ hồn đèn, kiểu dáng cũng rất tinh xảo, có điều vật kia chỉ là một thứ phế phẩm do chính tay đại ca ta làm." Kham Ngủ nhún nhún vai, "Hồn phách hồi phi yên diệt thế nào đi nữa làm gì có khả năng một lần nữa tụ lên, mặc kệ hấn là thần tiên hay là yêu ma, cho dù pháp lực vô biên thế nào đi nữa, nhưng sinh tử luân hồi không thể nghịch chuyển. Điều này ai cũng biết, ngươi nói có đúng không?"

Ta gật gù đầu, đây là giới luật của tam giới. Hồn phách tán loạn, mặc dù có thể siêu độ thăng thiên, nhưng đã tán, cũng không thể tụ thành hình người, đặc biệt là hồn phách của phạm nhân. Hồi phi yên diệt thì cái gì cũng không còn. Kể cả thần lực một phương có thể tái tạo lại toàn thân cũng không thể tránh được. Luatinh – Cungquanghang.com

"Năm đó đại ca ta đã thử một chút rồi, lúc ấy diệt ít nhiều hồn phách còn không phải là đã thất bại, dần dà đặt ở chỗ ấy rồi quên. Tiểu bạch kiểm thần tiên kia muốn cái đèn, cho nên mới lui binh. Đại ca ta liền hỏi hấn muốn cái này làm gì, hấn nói để cứu thế tử của hấn. Sau đó mới biết được thế tử của hấn là một phạm nhân. Chắc chắn, vậy mà yêu một phạm nhân, ngăn vạ năm làm cái việc ngốc nghếch này cũng chỉ có mình hấn."

Ta nghe vậy mà ngẩn ngơ, máu toàn thân đều đông lạnh, nửa ngày vẫn không tỉnh táo lại, Kham Ngủ xòe tay lắc lắc trước mắt ta, "Này nha đầu ngươi không sao đây chứ?"

Ta lại chậm chạp, mới mở miệng, phát ra âm thanh, "Rồi sau đó thì sao?"

"thì đại ca ta liền cho hấn thôi, nói là cho hấn mượn, thượng tằng ma tộc có một khả năng mà vạn vạn thần tiên so ra đều kém. Chính là có thể thấy rõ bộ dáng ban đầu của hồn phách bị đánh tan. Bởi vì tiên khí của thần tiên là vật trí mạng đối với âm hồn, cho nên loại đồ chơi như tụ hồn đèn này chỉ có ma tộc như đại ca ta mới làm ra được. Sau khi lui binh không lâu, lúc đầu vẫn còn tốt, mấy trăm năm sau liền truyền ra tin tức tiểu bạch kiểm tụ được sinh hồn của tiểu nương tử nhà hấn. Mẹ nó tin tức còn phong bế rất nghiêm. Chuyện này truyền đến chỗ của chúng ta. một vị tiểu thiếp của đại ca ta nghe tin tiểu bạch kiểm kia thiên tâm vạn khổ như thế nào cứu nương tử của mình trở về. Bà mẹ ngươi chứ gấu à liền âm thầm mướn mộ! âm thầm cái em gái ngươi! Tiểu thiếp của đại ca ta, mẹ nó còn chạy lên tận thiên đình. Lúc ấy đại ca ta không nên giận được, ngươi nói có đúng hay không? Ta nghe xong còn không thể chịu được, chẳng phải đòi thánh vật chỉ là cái cơ thôi sao! Cuối cùng, cuối cùng chẳng phải đang nơi này hay sao?"

Kham Ngủ ở đó thờ dài thờ ngắn, "Ngươi nói thần tiên thích phạm nhân cô nương thì cũng thôi đi, còn cưới nàng làm gì, ai cũng biết phạm nhân sao có thể hoài thai thần chủng, có mang thai cũng không tránh được phải chết, có đúng hay không?"

Chú ngữ vẫn trong tháp vẫn lưu chuyển tỏa ánh sáng rạng rỡ, ánh nắng nơi cửa sổ ngày đó mở ra dần dần lụi tàn, từng tầng bụi bặm vẫn chuyển động trong không gian tĩnh lặng màu xám. Ta ngửa đầu nhìn nguồn ánh sáng càng lúc càng mờ nhạt, trước mắt có chút hoảng hốt, lại cúi thấp đầu xuống nhìn áo đen trên người mình: "... Những chuyện như này, ta chưa bao giờ nghe nói qua."

Ta nghe thấy tiếng nói của của ta đáng chất nghẹn ngào, chậm rãi hỏi hấn: "Ngươi nói thần tiên kia... Ngươi biết là ai sao? hấn, có phải hấn mặc một thân màu trắng không?"

Kham Ngủ vuốt cằm nghĩ nghĩ, hoàn toàn không phát hiện được sự kỳ quái của ta, lẩm bẩm nói: "Ngươi hỏi như thế làm ta thực sự ngẫm lại, tiểu bạch kiểm kia lớn lên là cái dạng gì? A đúng, hấn tựa như là..."

Lời còn chưa dứt hấn liền ngừng lại, mặt đất đang chấn động.

Lông mày rậm của Kham Ngủ nhướn lên, nhìn quanh bốn phía, "Mẹ nó lại có chuyện gì rồi?"

Dường như thời gian ngưng lại, tiếp theo trong chớp mắt, chú pháp vụn chữ kinh văn trên không trung cách cách bị thiêu hủy, hóa thành từng hạt mưa hoàng kim rơi từ độ cao bốn mươi chín trượng —— như từng trận vạn tiễn từ trên không thẳng tắp rơi xuống, toàn thân tháp lay động kịch liệt. Kham Ngủ đưa tay kéo ta lăn xuống dưới bậc thang. Cuối tầm mắt là ba nhánh đại môn dần đầy bụi chủ kính văn, đang từ từ mờ ra, phát ra tiếng âm âm trầm thấp vang vọng.

Cảm giác được cả người Kham Ngủ cứng ngắc, ta cũng kinh ngạc ngẩng mặt lên.

Ánh sáng bên ngoài đang đổ vào, theo sau đó là từng bông tuyết lát phát bay giống như là tiên cảnh.

Bỗng nhiên nhoáng một cái, Kham Ngủ một tiếng chửi tục nhảy ra ngoài, làm xong tư thế một tay giữ lấy ta, một tay chỉ vào nam nhân tóc đen không nhanh không chậm đang đi tới, mắng:

"Ta x mẹ ngươi, ngươi tiểu bạch kiểm băng sơn này! Hôm nay tự ngươi tẩy sạch sẽ đưa tới cửa, bản đại gia sẽ không tức giận!"

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau Thương âm ra sân

Nhân vật mới Kham Ngũ nói rất nhiều bí mật ra a

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Lần đầu tiên ta nhìn thấy Tiểu Thương là vào buổi sáng sớm ngày thứ hai sau khi ta sinh hắn.

Đêm qua mệt mỏi vô cùng, đau đớn đến tê tâm liệt phế, mấy lần mê man đến thiếp đi, lại nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non, trong lòng vô cùng bất an, cuối cùng gắng sức giãy dụa mở mắt ra, bà đỡ mỉm cười ôm vật nhỏ trong tay lót đến trước giường của ta.

"cô nương, đứa bé này của ngươi thật dễ nhìn. Ta đã đỡ đẻ nhiều năm rồi, đến bây giờ vẫn chưa được nhìn qua đứa trẻ nào đẹp đến thế đâu, chắc chắn sau này sẽ làm nhiều cô nương chết mê chết mệt cho mà xem" nói rồi bà ta cười ha hả bế Thương Ly đặt vào trong ngực ta: "Ngươi nhìn một chút, là một bé trai khỏe mạnh đấy."

Ta cúi đầu nhìn hắn, bởi vì suy yếu nên trước mắt mờ mờ, nhưng vẫn nhìn rất rõ khuôn mặt nhúm cùng cái mũi đang chun lại, xấu y như một tiểu quái thú.

Thế nhưng ta yêu thương tiểu quái thú này vô cùng, yêu đến nỗi không thể ngừng được. Ta nhẹ nhàng ôm Thương Ly vào ngực, cọ cọ chớp mũi lên gương mặt đỏ au của hắn. Thoáng chốc, lông mày hắn khẽ động một cái, khi đó vẫn còn chưa dài, chỉ là hai vết mảnh xấu xấu mà thôi. Cuối cùng ta cẩn thận từng li từng tí hôn hắn một chút. Làn da kia mới mềm mại làm sao. Có lẽ là khó chịu, Thương Ly liền bấu môi, miệng nhỏ mở ra, khẽ nhếch lên.

Ta cười cười, thanh âm suy yếu, nội tâm giống như là ngâm nước nóng, tràn đầy ngọt ngào: "thật là xấu."

"Ồi chào cô nương của ta, trẻ con vừa mới sinh ra đều là như này, ta nói cho ngươi nghe, bằng kinh nghiệm của ta, chờ qua ít ngày nữa, bé con nhà ngươi mặt mày này ờ, tuyệt đối là mê chết người." Bà đỡ cười hi hi, sắp xếp lại mọi thứ thật tốt, rồi để lại hai mẫu tử chúng ta ở trên giường, còn mình thì lui ra.

Ta vẫn chăm chú nhìn hắn, tiểu quái thú này có chút lạnh, ta liền đem chăn bao quanh hắn thật chặt trong ngực, thầm nghĩ, phải rồi, đây cũng là con của ta, là tiểu bảo bối độc nhất vô nhị trên đời này.

Bất kể có vất vả thế nào đi nữa, ta nhất định sẽ để cho hắn được sung sướng khỏe mạnh. Đứa bé này sinh ra đã không có cha, ta muốn bảo vệ hắn gấp đôi thậm chí nhiều hơn nữa, làm cho hắn được hạnh phúc vui vẻ cả đời. Sau này hắn trưởng thành, kết hôn, không còn gần gũi với ta nữa, ta cũng muốn nói cho hắn biết phải thương yêu thế tử của mình. Nàng chỉ có ngươi, ngươi bỏ nàng đi, nàng sẽ đau đớn biết bao nhiêu.

Như này cũng đã rất tốt rồi.

Ta nhìn qua căn phòng trống rỗng, trong lòng nghĩ ngợi.

A, xu tiểu tử, ngươi luôn nói thân thể ta không tốt, thế nhưng ngươi nhìn xem, ta đã sinh ra hài tử của chúng ta. Sau này lớn lên ắt hẳn sẽ là một nam nhân tốt, nói không chừng còn có đôi mắt đẹp với hàng lông mày giống như ngươi nữa.

Nhưng mà ngươi không quan tâm đến ta, ngươi cũng không cần Thương Ly, phải chăng ta có chỗ nào không tốt, nên ngươi mới không cần đến ta?

Ta ôm Thương Ly nhỏ giọng khóc nức lên, sợ kinh động đến hài tử, trong miệng chất đầy bi thương, cố kiềm chế đến run rẩy.

Đó là lần cuối cùng trong trí nhớ ta rơi lệ. Cuối cùng ngay cả Thương Ly cũng rơi vào sông Nại Hà, chịu kết cục hồi phi yên diệt. Ta nhớ lúc đó mình không khóc, chỉ là đờ đẫn ngây ngốc quỳ gối bên bờ sông, quỳ suốt ba ngày ba đêm. Vào ngày thứ ba đầy trời đỏ con mưa máu, Tiểu Hắc cầm một thanh dù xuất hiện trước mặt ta, lẳng lặng che trên đầu. Luatinh – Cungquanghang.com

.....

Cánh cửa tháp ngàn Phật mở rộng, gió tuyết và sương mù tràn vào, lấp đầy trong tháp.

Trong tháp ngoại trừ những chú kinh văn kia thì không thấy bất luận cái gì, đã là mùa đông rồi sao.

"Ta x mẹ ngươi, băng sơn tiểu bạch kiểm này! Hôm nay bản thân ngươi tẩy sạch sẽ đưa tới cửa, bản đại gia liền không tức giận!"

Ngũ Kham rất phần nộ, lông mày dựng đứng, ta xuyên qua tuyết nhìn nam tử đứng trong sương mù, áo bào màu đen thêu kim văn, dung mạo tuấn tú tinh lãng như một vùng nước Thiên Hồ, phảng lảng không gọn sóng.

Điều đầu tiên ta nghĩ, cuối cùng cũng không mặc màu trắng.

hắn không thấy Ngũ Kham, ánh mắt trực tiếp cố định trên mặt ta, xuất thần. Ngũ Kham mắng liên tục đến miệng đắng lưỡi khô mới phát hiện đối phương hoàn toàn không đề vào tai, giậm chân một cái quát: "Bà nguoi chứ! Có bản lĩnh thì hôm nay nguoi giải phong ấn của ta đi. Hai bên đánh một trận cho thoải mái!"

Lúc này Thương âm mới ngược đôi mắt đen lên, khẽ nheo lại, rất có hàm dưỡng nhấc tay, "Mời."

Bây giờ ta mới phát hiện tốc độ di chuyển của Ngũ Kham nhanh như một cơn gió, ào ào gió thổi mây tan một cái ta liền bị hắn khiêng ra ngoài, Ngũ Kham khí thế hùng hổ giẫm trên mây, gió lạnh bên tai làm ta bị đông lạnh đến run rẩy. Ta nhìn xuống dưới, tòa tháp trăm ngàn Phật bên trong hồ lớn kia chỉ còn là một chấm nhỏ màu xanh, không khỏi trùng hân: "Nguoi thả ta xuống! Nguoi muốn giết ta à."

hắn nheo một cái trên lưng ta, đặc ý nói: "Chờ ta thu thập xong tên tiểu bạch kiểm này, tất nhiên sẽ thả nguoi ra. nói không chừng nguoi cũng còn có thể làm con tin, biết đâu tên tiểu bạch kiểm kia nhìn dung mạo nguoi không tệ muốn làm hộ hoa sứ giả thì sao? Thân là yêu quái, ta thấy nguoi tu vi không tệ, làm sao lại không cười gió mà đi?"

"trên trời thần nữ mỹ mạo có nhiều lắm đấy? Còn nữa, gia ta là người làm việc dưới đất! Có quý mới cười gió mà đi!" Ta nghĩ lại không đúng, vội vàng sửa lời nói, "Chỉ thần tiên mới có thể cười gió đi thôi!"

Ngũ Kham nhú nhú mày, lúc này cách đó không xa, Thương âm cười trên một đám mây ung dung nhẹ nhàng đi tới.

Thương âm nhìn hắn giống như đang xách một cái chân, bình thản nói: "Buông nàng ra."

Ngũ Kham trợn mắt, "Lão tử không buông! Nguoi giải phong ấn thì ta sẽ thả, nếu không ta sẽ ném nàng ta xuống."

Ta mắng: "Ngũ Kham nguoi dám!"

Thương âm không nhanh không chậm vuốt ống tay áo, "Nguoi có biết người bên cạnh nguoi là ai không?"

Ngũ Kham hừ một tiếng: "Là ai? Chẳng lẽ là thê tử của nguoi hay sao?"

Thương âm gạt đầu: "Đúng vậy."

Ta chợt cảm thấy gió lạnh cũng không thổi nữa, ba con quạ đen cạc cạc bay qua trên đỉnh đầu.

Ngũ Kham: "..."

Thương âm tiếp tục nói: "Đến bây giờ tự hồn đèn chính là thánh vật cực phẩm của ma tộc, quyền vị của đệ thất Ma Quân không thể so được với ngày xưa, nguyên nhân vì sao?"

Ngũ Kham ngẫm lại: "Bởi vì đại ca đảo ngược sinh tử tự hồn phách."

Thương âm hỏi lại: "Năng lực cỡ này là gì khi bị người khác biết được?"

Ngũ Kham tự nhiên nói: "Đây không phải là nói nhảm sao? Đại ca đã cứu người còn ai không tin."

Thương âm: "Trả lời rất tốt, bây giờ nguoi ném nàng xuống, hậu quả như thế nào?"

Ngũ Kham vuốt vuốt mái tóc: "Tự hồn đèn kia chính là bằng chứng..."

Thương âm: "không tệ, cho nên, nguoi buông nàng ra."

Ta: "..."

... Ném vớ, đến cùng nguoi định làm gì với ta vậy...

Ngũ Kham lại nghĩ ngợi một lúc, đặt ta bên cạnh đám mây, nói "Nàng sẽ không chết, nhưng lão tử còn chưa tính toán rõ ràng với nguoi, lão tử hỏi nguoi, nguoi giấu tiểu thiếp kia của đại ca ta ở chỗ nào rồi?"

Thương âm đưa ánh mắt nhìn về phía ta, ta lập tức cúi đầu, bên tai là giọng nói lãnh đạm của hắn: "Ngàn năm qua chưa từng có ma tộc nào tới Thiên Cung, nếu nguoi muốn tra rõ ràng, bốn quân sẽ thay nguoi chú ý một chút."

Ngũ Kham tức giận, "Bà mẹ nguoi chứ giấu à, tiểu bạch kiểm nói chuyện đừng quanh co lòng vòng, nếu lão tử thật sự muốn đi Thiên Cung, cũng không cần tới loại tiểu nhân vật như nguoi! Lão tử nói cho nguoi biết ngay cả Thái tử Trọng Lam trên Cửu Trùng Thiên kia cũng phải nể mặt ta ba phần, lão tử trực tiếp tìm nguoi là cho nguoi chút mặt mũi! Chỉ cần nguoi mang tiểu thiếp của đại ca ta tới đây." Luatinh - Cungquanghang.com

Ta nghe xong mà rét lạnh, khẽ ho hai tiếng, vẫy tay với Ngũ Kham, "Cái kia, Ngũ Kham, đến bây giờ ngươi vẫn không biết hần là ai sao?"

"Là ai? không phải chỉ là tiểu bạch kiểm trên trời thôi sao." hần tròn mắt một cái, nhìn lại Thương âm, người phía sau có chút nheo lại con ngươi màu mực, cuối cùng thần sắc cũng có một tia dao động, vậy mà khóe môi nổi lên ý cười, mỉm cười hỏi: "Thiếu chủ Ma Quân biết Trọng Lam, sao lại không biết bốn quân?"

Ta lại vẫy tay Ngũ Kham lần nữa, Ngũ Kham thấy ta cố gắng như vậy, cuối cùng không tình nguyện đưa ánh mắt phóng tới trên người của ta, hỏi: "Lại thế nào rồi?"

Khóe miệng ta giật giật, hạ giọng, "Ngươi biết chuyện tụ hồn của thần tiên, mà lại không biết thân phận của vị thần tiên ấy là gì hay sao?"

Ngũ Kham nói: "Quý mới biết tướng công của ngươi là có thân phận gì, dù sao hần tụ lại hồn thành công chứng minh đại ca ta pháp lực vô biên, ngươi đừng thay tướng công của ngươi nói chuyện nữa." nói rồi lại quay đầu rồng lên với Thương âm: "Tiểu nương tử của ngươi tạm thời ở chỗ của ta. Khi nào ngươi đem tiểu thiếp tới, ta sẽ trả lại nương tử cho ngươi."

Ta nhìn không được xen vào, "Ngũ Kham, ngươi bỏ đi, chuyện này đã không tạo thành uy hiếp gì với hần đâu. hần đã sớm..." nói đến đây ta nhìn thật nhanh sang Thương âm, nuốt nước miếng nói, "hần không quan tâm đến ta, đã không nhớ rõ ta từ lâu rồi. Cũng nhanh thôi hần sẽ cưới thần nữ Chiêu Cẩm công chúa."

Đôi mắt Ngũ Kham trừng to, còn chưa kịp mở miệng đã nghe bên kia Thương âm lạnh lùng lên tiếng, "Bốn quân còn ít tuổi, nói chung chưa từng thấy có nữ quyền ma tộc tới Thiên cung, một chút là quên, nhưng không sao đợi bốn quân trở về, sai người hỏi một chút, nàng nói đúng, "Thương âm xoa thái dương, dường như đối với lần nói chuyện này có chút chán ghét, giữa lông mày có lãnh ý, nhưng vẫn một mực nhìn ta, ánh mắt thật sâu, thả nhẹ từng chữ nói với Ngũ Kham: "Tám trăm năm trước Đế Quân lấy đi ký ức trong vòng trăm năm của bốn quân, ngay cả nàng là ai bốn quân cũng không nhớ rõ."

Đầu ta ong một tiếng, trái tim ngừng đập.

không chỉ là ta, ngay cả Ngũ Kham đều ngây người, nửa ngày hần mới nháy mắt mấy cái thì thào: "Mẹ nó khó trách ngươi năm đó nói cái gì cũng không biết, tức chết lão tử, ngươi nói rõ cho ta a, bản đại gia cũng không phải không nói đạo lý."

Thương âm cân nhắc một phen, "Ngươi lúc đó, thật là không nói đạo lý."

"Vậy ngươi giải phong ấn pháp lực cho ta, lão tử đã ghen sắp chết rồi."

Thương âm có chút nhử mồi, "Bốn quân chưa từng phong ấn pháp lực của ngươi, nếu nói cảnh giới Huyền Thiên thuật chỉ cần trong ba hơi thở, ngươi về ma tộc chẳng phải là xong rồi sao, tìm ta làm gì? " Thấy mặt mũi Ngũ Kham trắng bệch, ý cười trên khóe môi của hần không giảm, "Chẳng lẽ những năm này ngươi ngại mất mặt một mực vẫn không trở về?"

Mặt Ngũ Kham hết trắng rồi lại đen, hết đen rồi lại trắng, kéo ta một cái ném về chỗ của Thương âm, giẫm mạnh đám mây dưới chân quay người bay đi, chắc là đi về hướng ma tộc phương hướng, vừa bay vừa mắng: "Bà mẹ ngươi chứ gầu à, nhốt lão tử ở chỗ này mấy trăm năm, ngươi tên tiểu bạch kiểm này, lần sau gặp ngươi cứ cần thận đấy!"

hần còn chưa mắng xong thì ta đã rơi vào trong ngực Thương âm, Ngũ Kham kia đáng người uy vũ tráng kiện lúc bay lên thì đột nhiên dừng lại, ôm cánh tay mình kêu to, thanh âm thật sự là uy mãnh như vang ở bên tai ta, ta chăm chú nhìn lên, vậy mà tay trái sưng thành một cái bánh bao đỏ rực.

Tiếng nói của Thương âm trên đỉnh đầu ta, giọng điệu rất nhạt, "Vừa rồi ngươi sờ nàng là dùng tay này, hả?" Híp mắt suy nghĩ, lại cười cười, "Hình như không phải?" Thế là lại đưa tay giờ lên, lập tức sắc mặt Ngũ Kham thay đổi.

"không phải em gái ngươi!"

Ngón tay hần không nhúc nhích, Ngũ Kham cách thật xa dùng ánh mắt oán độc hung hăng trừng hần thành cái sàng. Vụt, một đường bay xa.

Ta nhìn hần dần dần biến thành chấm nhỏ, chỗ cuối cùng chính là bầu trời rộng mênh mông, một mảnh trắng xóa, lạnh thấu xương, không khỏi sợ run cả người.

Nam nhân ôm chặt ta một chút, ồng tay áo rộng màu đen bao lấy ta quay người rồi đi.

Ta thấy phong cảnh trên mặt đất cách ta càng ngày càng xa, từng đám mây hoa đỏ xuống bên cạnh, không khỏi giãy dụa, "Ngươi, ngươi làm cái gì vậy?"

hần ôm ta chặt hơn, đem mặt của ta giữ trong vòm ngực hần, giọng điệu so với lúc này thì lạnh rất nhiều, "không phải nói, kiếp này nàng không đến sao?" không đợi ta trả lời, lại đề giọng xuống nói, "Nàng hi vọng ta với Chiêu Cẩm ở cùng một chỗ đến như thế sao?"

Bỗng nhiên ta nói không ra lời, khuôn mặt bị ép dán sát vào vạt áo của hần, vải áo mềm nhẵn, lồng ngực ấm áp khoan hậu mà quen thuộc.

Trong gió lạnh ta có chút luống cuống, loại cảm giác này quá chân thực, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nhất thời không biết nên nói cái gì, cả người buồn bực đến khó chịu.

hắn lại trầm mặc, chỉ là ôm ta cười gió đi tiếp.

Sau một lát, mới do do dự dự kêu hắn một tiếng, "Thương âm."

"Ừm?"

"Làm sao mà hơn nửa năm rồi người mới đến?" Nghĩ tới đây có còn có chút tức giận, "Là người, chính là người nhốt ta vào tháp. Sao người có thể làm như vậy?"

hắn nhìn ta một chút, thần sắc lạnh lạnh: "Ý của nàng chính là, ta tới đón nàng chậm, hả?"

Ta khẽ giật mình, chẳng biết tại sao ủy khuất trào ra, xoay người đứng dậy, "Người thả ta xuống, tự ta có thể ra ngoài, không cần đến người đón, ta cũng không muốn người đón."

Bỗng nhiên hắn thả chậm tốc độ, cúi đầu, hôn một cái trên môi ta, khí tức rất gần, sợi tóc dây dưa, cả người ta cứng ngắt.

hắn ngẩng mặt lên, con ngươi đen như mực chăm chú nhìn ta, lại cúi thấp hôn một cái, môi của hắn không giống lồng ngực ấm áp, lạnh lạnh, vừa ướt lại mềm. Ta chợt cảm thấy máu toàn thân xông lên đỉnh đầu, trong lúc nhất thời mắt nổi đom đóm không biết đang ở chỗ nào.

hắn cười cười, đôi mắt như mặc ngọc, một tay vén tóc trên trán ta, xuyên qua tầng mây, "Ngoan chút, nàng bị nhiễm phong hàn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Ta sững sờ đến ngây ngốc, chẳng biết từ lúc nào ở bên cạnh thêm ra một thân ảnh mỉm cười cợt mỉa, "Cuối cùng cũng tìm được rồi, ai nha, đây chính là tiểu nương tử kia của người?"

Người nói chuyện chính là một thần tiên mặc áo bào màu xanh, một chiếc quạt màu trắng thêu kim văn phe phẩy ở trước ngực, nụ cười ngả ngớn, nhìn thế nào cũng thấy giống một tiểu công tử từ phong lưu.

"Chà chà, hóa ra điện hạ ngài thích loại tiểu cô nương như này nha"

Nghe được ba chữ tiểu cô nương mà ta ngẩn ngơ, từ khi nào ta thành một tiểu cô nương rồi, không tự giác nhìn về phía thần tiên áo lam kia một chút, lại bị Thương âm một tay đè đầu xuống. Mặt hắn lạnh như băng lờm thần tiên kia một chút, mà thần tiên kia vẫn không nhanh không chậm theo sát ngay bên cạnh, nụ cười càng lúc càng lớn làm cho lòng ta càng thấy bồn chồn.

Vậy thì lúc này hắn đã nhìn thấy Thương âm làm những gì rồi?

hắn thấy trên mặt ta lúc thì đỏ lúc thì trắng, gập cây quạt điểm về phía ta một cái, cười nói: "cô nương, thái tử điện hạ ném người vào ngàn tháp Phật người cũng đừng tức giận. Lúc ấy người chính là muốn chết, núi Phù không chính là tiên sơn hai vạn năm trước rơi xuống, trừ phạm nhân ra, sinh linh sinh hồn trên núi sẽ bị hút vào hồ ngàn phạt nuôi hồ trần tà, chắc chắn người không thể quay về âm giới, chỉ có ngàn phạt Trấn yêu Tháp có bảy kết giới đại kim cương vô thượng cách ly, lúc ấy nếu hắn không đẩy người vào đó, thì bây giờ người đã ở dưới hồ với những oan hồn kia cùng nhau chịu tội rồi. Thứ hai, ta nói thái tử điện hạ ——" hắn cười hi hi tiến lên, "không phải người nói phải phạt nàng mười năm trong đó để ghi nhớ thật lâu sao? Trong cung nhiều sự vụ như vậy vẫn chưa làm xong, sao mới có nửa năm đã không chịu được rồi?"

Thương âm không để ý tới hắn, lúc này ta thấy cảnh vật bốn phía đã thay đổi rồi. trên đầu kim quang chói lọi, quanh thân nghìn đám mây ngũ thải, đại khái là đến thiên cung rồi, cung nga bốn phía thấy hắn thì có chút giật mình, dừng lại cung kính hành lễ. Nghe nam nhân áo lam nói chuyện như thế ta nhìn không được ngẩng đầu trừng Thương âm, "Từ khi nào mà ta lại không nhớ, ta lại làm sai cái gì rồi? rõ ràng là người nhốt ta vào." Luatinh-Cungquanghang.com

Thương âm lạnh lạnh buông xuống một câu, "đã nói với nàng là đừng đến, lại đem mình biến thành bộ dáng này."

Người áo lam lại liên tục không ngừng chen vào nói, "Đó là điện hạ lo lắng cho người, núi Phù không chùa Long Vân là cấm địa của âm giới các người. Người cứ lỗ mãng xông tới như thế, sau khi điện hạ khôi phục thân thần bị người chọc giận gần chết còn..."

Ánh mắt Thương âm chuyển đến trên mặt hắn, giọng điệu cực kém, "Cửu Khuyết, ngậm miệng."

Lập tức hắn ta cầm cây quạt ngăn miệng của mình lại, nhưng đôi mắt vẫn tràn đầy ý cười.

Tận đến khi ta lên đến Cửu Trọng Thiên mới phát hiện Thương âm nói đúng, là ta bị nhiễm phong hàn thật rồi, nếu không làm sao sẽ cảm thấy choáng váng từng cơn khi trước mặt là Trọng Hoa cung với từng lầu các hùng vĩ rộng rãi?

trên trời, chín chín tám mươi mốt đuôi phượng màu lam ánh kim xoay quanh song phi, Tiên Vân mặt mờ, phật âm từng trận, dọc hai bên đường là ba mươi sáu tiên linh tiên gia từng người đều cúi đầu hành lễ, có thể nói là phô trương cực kỳ, ngay cả mí mắt Thương âm cũng không ngẩng lên, mà sải từng bước dài ôm ta đi về nội cung, có lẽ phải đến trăm bậc cầu thang làm bằng bạch ngọc mà hần đi vẫn rất nhẹ nhàng, toàn thân ta nóng bừng không được tự nhiên, nhỏ giọng hỏi hần: "Như thế này không tốt lắm đâu."

"..."

"Nhiều người như thế... Đều nhìn."

Nam nhân áo lam vẫn đi bên cạnh cười lên tiếng, "Có điều này ngươi không biết, thái tử điện hạ của chúng ta cả đời không câu giận với ai, lịch thiên kiếp, ba đời mới trở về, đó chính là đế quân của Cửu Trọng Thiên tương lai, trước lúc đón ngươi lên đây vừa mới nổi giận, cho nên cả đám thần tiên phía dưới đều kinh sợ, đầu cũng không dám ngẩng lên."

Ta nhú mày, "Ta không nhớ rõ tính tình của ngươi lại kém đến thế."

một lát sau Thương âm mới trả lời ta, "Ta cũng không nhớ rõ."

Thương âm đưa ta đi qua một cánh cửa thì tiến vào tẩm cung, lư hương Kim Kỳ Lân phun ra mùi thơm ngát, hai bên là tấm bình phong tám bức thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng, ngăn cách với chiếc giường rộng là một hồ nước, hơi nước bốc lên mặt mũi, có thể nói là đem sự xa xỉ lên cực hạn.

Thương âm ôm ta đi vào, nam nhân tên là Cửu Khuyết cầm cây quạt chờ ở bên ngoài, ta vầng đầu chóng mặt nên ánh mắt cũng không rõ rệt, cái gì cũng không nghĩ ra, ni non nói: "Sao ngươi nói ta bệnh ta liền cảm thấy cả người không thoải mái là sao...?"

Chiếc giường vừa mềm lại to, ta nhắm mắt lại, cảm thấy có một bàn tay hơi lạnh sờ trán mình, ngón tay rất dài, chạm vào tai ta, lại một lần nữa vuốt ve mặt của ta, rất ôn nhu.

"Ngủ đi, Mẫu Đơn."

- - -

Trong mộng lại là rừng hoa đào kia, cánh hoa màu hồng phấn mềm mại đào dạt bay trong gió, như làn môi thiếu nữ xinh đẹp, từng cánh hoa rụng rục rịch, sáng chói một góc trời

Ánh mắt lung la lung lay, tận sâu trong rừng đào là một tòa nhà, khói xanh lượn lờ.

"Ai nha, nặng chết người rồi."

Là giọng nói của chính mình, nhìn về phía bên cạnh là một cái giếng nước, đá xanh đắp lên có vết ướt, cố gắng kéo từng thùng nước lên, nhưng không có sức lực, trong thùng nước dập dòn hắt lên bóng nước một cô nương mặc váy áo màu hồng. Bĩu môi, ngẩng đầu nhìn xung quanh, lại phát hiện một bóng người.

"Ai, người qua đây!"

Giọng nói thiếu nữ hoạt bát rộn ràng, vô cùng có sức sống.

"Ai nha, chính là người rồi cái đồ ngốc này, tôi đây giúp ta, người ta xách đến nặng chết người rồi!"

Hương hoa bốn phía, sắc trời trắng xám, chỉ có mảnh rừng hoa đào bao la này với từng cánh hoa mềm mại rơi đầy đất lát thành con đường trước mắt.

hần chậm rãi đến gần, tóc dài đen nhánh, nhưng ta lại không thấy rõ mặt của hần.

Lúc này gió thổi qua, sợi tóc hai bên tai bay lên, ngay cả mảnh rừng đào đầy màu hồng này cũng hòa quện với hình bóng ấy, nhanh nhẹn chạy về hướng của nam nhân, trên môi chứa đầy ý cười kiêu kiêu.

Ta tỉnh lại hoàn toàn là bởi vì kim quang chói lọi của tòa cung điện vàng óng chiếu lên làm ta thấy đau nhức cả hai mắt.

Mở mắt ra, màn che nặng nề được vén lên một bên, thị nữ trong phòng bận rộn tới tới lui lui.

Lúc này ta bỏ ra trọn vẹn nửa nén hương để suy nghĩ đến cùng đã xảy ra chuyện gì khiến cho ta thân phải ở nơi không hề đáng tin cậy chút nào như này? Vậy mà ký ức mỗi lần đều dừng lại ở hình ảnh Thương âm cúi thấp đầu hôn ta một cái, ta vẫn nhớ kỹ khi đó sợi tóc của hần phất qua gương mặt của mình, cảm thấy hơi ngứa, sắc mặt không khỏi liền khó coi. Luatinh-Cungquanghang.com

Lừa quỷ a.

Nghĩ đến đây liền đứng dậy, màn giường khẽ động, một tỷ nữ mặc váy ngắn màu vàng nhạt, trên đầu là hai búi tóc đi tới, mặt tròn mắt to, cái mũi tình tứ, gặp ta tỉnh lại thì cười nhẹ nhàng bụng tách trà nóng tới, "Nương nương ngài đã tỉnh rồi, Phù Nhi vẫn ở chỗ này đợi người cả đêm."

Ta nhận trà vừa uống một ngụm lại phun ra ngoài, ho khan một cái, "Vừa rồi người gọi ta là gì?"

Tỳ nữ nháy mắt to vô tội nhìn ta, "Nương nương ngài sao thế ạ. đã canh năm rồi, ngài tranh thủ thời gian đứng dậy thay y phục đi ạ, một lúc nữa điện hạ muốn gặp ngài."

Ta chợt cảm thấy mình đúng là một cước đã giẫm vào trong bùn đất, xuống giường nhìn một cái, quả nhiên là Trọng Hoa cung tẩm cung của Thái tử, nếu tin tức một âm sai nhỏ tùy ý ngủ ở trong tẩm cung bị truyền đi thì chắc chắn đầu của ta khó giữ được, đây là hấn muốn cho ta bị Thiên Lô đánh chết hay sao.

Vừa đi hai bước, lại phát hiện trên người là trung y màu trắng, sắc mặt cứng đờ, quay đầu nhìn cung tỳ mặt tròn phía sau, "Người, người có y phục để thay không?" Dừng một chút, lại bổ sung, "Người đừng gọi ta nương nương, ta không phải nương nương gì cả, nương nương là thân nữ Chiêu Cầm công chúa, người gọi như vậy làm người khác nghe thấy sẽ và miệng."

Cung tỳ tên là Phù Nhi vẫn vẻ mặt vô tội như cũ, quay người cẩn thận gỡ áo váy dài yên yên hồ điệp treo ở trên kệ xuống, khoe môi lại nở nụ cười, "Nương nương, chính là thái tử điện hạ bảo Phù Nhi gọi như vậy, thái tử điện hạ còn nói, toàn bộ hạ nhân ở Trọng Hoa cung đều phải gọi ngài là nương nương."

Ta giật mình, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì, quay mặt qua chỗ khác.

Nghe Phù Nhi nói Thương âm thân là Thái tử đế quân, trở về thiên thượng tất nhiên là phải thu xếp tốt sự vụ của mình, đế quân lại giao phó tấu chương của mình cùng một chút việc phải làm cho hấn, từ hôm qua khi tiến vào phòng cho đến bây giờ vẫn chưa đi ra.

Thay lại váy áo rửa mặt sạch sẽ, Phù Nhi mang ta đi dạo xung quanh Trọng Hoa cung, mái ngói bằng gỗ son cong cong, rẽ một cái mà ánh mắt rộng mở, phía trước chính là ngự hoa viên của cung điện, bầu trời lơ lửng chuyển động như một làn nước, từng cánh hoa Bồ Đề dày đặc rơi lộn xộn xuống đây, một hồ sen tím trong vắt trải dài không thấy bờ, một đình lâu bát giác làm bằng gỗ đàn hương trắng nằm ngay giữa hồ, thêm một con đường làm bằng bạch ngọc quanh co khúc khuỷu nối liền với bờ.

Hoa viên tuy lịch sự tao nhã yên tĩnh nhưng lại lộ ra một cỗ hương vị trong trẻo lạnh lùng.

Bên hành lang đối diện có hai nhóm cung tỳ đi tới, mặt mày thanh tú, nhu thuận dịu dàng, quả không hổ là tiên nữ trên Cửu Trọng Thiên. Nhìn thấy ta, cùng nhau ôn nhu uốn gối hành lễ, "Tham kiến nương nương."

Ta sống bảy tám trăm năm đều chưa được đối đã như thế bao giờ, Ở âm phủ cũng chỉ là một hàng quý Vô Thường lễ độ cung kính với ta thôi, nhưng tính chất không giống. Kém chút nữa ta sặc đến nơi, hít một hơi, "Tất cả các người đứng lên đi, đừng gọi ta là nương nương." Thương âm cũng thật là, cung nữ từng người đều thướt tha xinh đẹp, cái gọi là tiên cảnh cũng chỉ đến như thế này mà thôi.

Lúc này bên tai vang lên một giọng nam: "Nương nương hãy nói bình thân, cũng đừng bắt bẻ chúng muội muội tốt này, thái tử gia trách tội xuống bọn họ không dám đương nổi đâu."

Ta quay đầu, lại là thần tiên mặc áo lam ngày trước gặp phải, ta phát hiện hấn thích nhất chính là bất thành linh ở một bên chen vào nói, đóng cửa cây quạt đi về phía ta, thần sắc vẫn như cũ chỉ là ở trên vai có thêm một con chuột bạch đang nằm sấp, thị nữ cùng Phù Nhi gặp, lại cúi thấp đầu thi lễ, "Thần Quân đại nhân."

Ta nhớ được Thương âm gọi hấn là Cung Khuyết, cũng chuẩn bị hành lễ, thần tiên khép quạt xếp ngăn lại hành động của ta: "Nương nương đừng làm vậy, đây không phải nhân gian cũng không phải âm tào địa phủ, trên trời vốn không có nhiều lễ nghi phiền phức như thế, thần tiên vốn là sống thanh nhàn vô dục vô cầu, như nương nương nhất định là chưa quen, người phải hành lễ vốn nên là tiểu thần." Thế là thoải mái giả vờ giả vịt đập cái quạt cúi đầu.

Thị nữ lui xuống, chỉ có Phù Nhi vẫn đứng ở một bên, ta lui một bước, "Thần Quân tới đây là tìm thái tử điện hạ sao? Bây giờ hấn vẫn đang ở thư phòng xử lý công vụ."

"Ta cũng biết điện hạ đang làm gì, thật ra ta cũng không vội lắm." hấn cười cười, ánh mắt nhìn về phía tiểu đình tinh xảo ở giữa hồ, thấy vẻ mặt khẩn trương của ta, mới tốt bụng thay đổi cách xưng hô, "Mẫu Đơn cô nương có nguyện ý bồi tiểu thần ngồi một lần không?"

Khắp nơi trên mặt hồ đều là ánh sáng, sương trắng ẩn hiện mờ lung, lộ ra cây bồ đề đã được vạn năm tuổi ở cạnh bờ cùng những chùm hoa trắng, như là một bức tranh sơn thủy ôn nhu tươi sáng. Trong đình gió mát phát phơ, Phù Nhi bày rượu cùng bánh ngọt rồi yên lặng lui ra ngoài đình.

Nam tử ngồi đối diện bàn trà làm bằng phi ngọc mặt mày phấn khởi, bên khoe môi là ý cười lười nhác, nhưng ánh mắt thì vô cùng có thần, trên tay cầm chiếc quạt trắng, còn chuột bạch ngồi trên bàn trà. hấn đưa cho nó một miếng bánh ngọt nhỏ, đầu tiên là nó không nhận, rúc cái đầu nhỏ vào bộ lông xù.

Cửu Khuyết dùng ngón tay điểm điểm đầu của nó, "Lại quên lời ta từng nói rồi, hả?"

Chuột bạch run rẩy, một lát sau, mới không tình nguyện dùng móng vuốt nhỏ của mình ôm miếng bánh ngọt qua một bên chậm rãi gặm, một đôi mắt đen láy nhìn ta chăm chăm.

Ta cảm thấy hiếu kì, cũng chăm chú nhìn nó, nó lại xoay người đưa lưng về phía ta, chỉ để lại một cái đầu dài nhỏ cùng cái đuôi lắc trái lắc phải.

Cửu Khuyết cười nói: "Đây là Thái Bạch tinh quân, chắc hẳn cô nương đã gặp qua rồi."

Ta sững sờ ngây ngốc, thẳng tắp trừng mắt nhìn nó, cả người con chuột bạch trên mặt bàn co rúm lại thành khối tròn sừng sốt không để ta nhìn thấy đầu hấn, bởi vì đang gặm bánh ngọt mà cả người run lên một cái.

Cửu Khuyết lại nói: " Khúc mắc giữa cô nương cùng với điện hạ Thái Bạch tình quân không thoát khỏi có liên quan, lần này cách ba đời điện hạ trở về, chuyện đầu tiên chính là đem hấn biến thành bộ dáng này, ba năm."

Ta trầm mặc một hồi, chuột bạch nghe nói vậy, ngay cả cái đuôi dài màu hồng phấn đều quấn lên từng vòng, chỉ hận không thể biến mình thành vô hình, chỉ chi kêu hai tiếng với Cửu Khuyết.

Tác giả có lời muốn nói: Thái Bạch tình quân ngại nghỉ ngơi đi..

Chương sau, Chiều Cầm cùng Thương âm đều sẽ ra sân

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Cửu Khuyết không để ý lắm, sờ lên cái đầu nhỏ của nó, đổ rượu vào chén giơ lên với ta: "cô nương uống một chén chứ? Rượu cực phẩm Thiên Tiên, ở chỗ khác không có đâu."

Ta nhìn hấn, lắc đầu:"Ta không uống rượu, Thần Quân tìm ta có việc gì không?"

"thật ra thì cũng không có gì, chỉ muốn nói với ngươi một vài chuyện của thái tử Trọng Lam của chúng ta thôi." hấn nâng má cười nói, ngón tay vuốt ve lớp lông trắng mịn màng của chuột bạch Thái Bạch Tình Quân kia, không biết có phải là do cảm giác của ta hay không, con chuột bạch nhỏ cũng chỉ to bằng nửa bàn tay của Cửu Khuyết thôi, hấn sờ một chút, nó run rẩy một chút, muốn chạy trốn lại cố gắng chịu đựng, Cửu Khuyết cũng nhận thấy sự sợ hãi của nó nên càng cảm thấy vui vẻ, "Hoàng quyền Thiên Cung sự tình phức tạp, rất nhiều chuyện cũng không thể nắm trong tay được, thái tử gia tuy là thái tử gia, nhưng người cũng có nỗi khổ tâm của mình. Nếu như hấn có làm cái gì không thích đáng, ngươi cũng đừng để ý."

Ta ngăn người, vị thần tiên này là có ý gì?

hấn nhìn ta trên dưới một lần, ánh mắt ấy chính là một thần tiên dò xét phạm nhân, ta quay mặt nhìn về phía hồ, nghe hấn nói tiếp: "Thay một thân y phục khác thì vẫn còn nhìn được, trước đó toàn thân chỉ một màu đen chỉ chi nha nha rất giống chim sẻ nhỏ, khi đó ta còn nghĩ thầm thái tử gia thể nào khẩu vị lại nặng như vậy. Bây giờ tinh tế nhìn lại..." hấn dừng một chút, cánh tay gác ở trên bàn trà, uể oải rót thêm chén rượu, cười hi hi, "Ánh mắt của điện hạ cũng không tệ lắm"

Ta cúi đầu nhìn tay mình, ngón giữa cầm một chiếc khăn lụa, siết chặt chút, "Nếu Thần Quân có lời nào muốn nói, đại khái có thể nói ra. Nếu như chỉ là chuyện của điện hạ..." Ta mím mím môi, "Ta chờ hấn xong việc sẽ từ biệt, ta sẽ trở về âm giới, nếu bị người khác nhìn thấy thì lại không tốt."

"không tốt? Ngươi sợ người khác bàn ra tán vào chuyện riêng của thái tử điện hạ sao?"

Ta chậm chậm nói tiếp, bên bờ đóa hoa Bồ Đề nhẹ nhàng rơi xuống mặt hồ tạo thành từng gợn sóng nhẹ nhàng, bông hoa màu trắng bay bay trong gió. "Rất nhanh thôi hấn sẽ thành thân, nếu trước khi đại hôn Chiều Cầm công chúa phát hiện có nữ tử khác ở Trọng Hoa cung, đối với thanh danh của thái tử chắc chắn sẽ không tốt."

Bàn tay đang vuốt ve chuột của Cửu Khuyết dừng lại, ngược mắt cười cười, "Ngươi lại tự đề cao chính mình."

Ta xiết chặt khăn, chỉ nghe hấn nói tiếp: "Cũng chỉ là một nữ tử phạm nhân, có thể nhắc lên tranh chấp gì ở Thiên Cung đây?"

hấn nói xong, lại có chút trào phúng, ta không biết nên đáp lại thế nào, trước mặt là Thần Quân trên trời, ta ở âm phủ bảy trăm năm qua điều hiểu nhất là thần tiên quan trọng nhất là tôn ti trật tự, nói cái gì vượt quá khuôn phép thì hấn nổi giận có lẽ sẽ trách tội đến trên đầu cha. Huống hồ hấn nói không sai, lúc đầu ta vốn chẳng là cái gì cả.

Mỗi lần nghĩ tới đây trong ngực ta liền đau, ta cái gì cũng không phải, bây giờ có thể gặp lại Thương âm đều là phúc của ta, ta còn yêu cầu điều gì nữa?

Người ta thích vĩnh viễn không có khả năng ở cùng một chỗ với ta.

Nghĩ vậy nên ta lập tức đứng dậy hành lễ với Cửu Khuyết, ngược mắt thấp giọng nói với hấn, "Làm phiền Thần Quân đưa ta một đoạn đường về Phong Đô, ta sẽ không ở nơi này nữa, Trọng Hoa cung càng sạch sẽ, thỉnh thần quân thay ta gửi lời thăm hỏi tới thái tử điện hạ."

Cửu Khuyết vẫn cười nhẹ nhàng như cũ, "Ngươi muốn đi cũng có thể, vậy ngươi trở về Phong Đô, đã có dự định muốn làm gì chưa?"

Ta quay người muốn rời đi, "Cái này cũng không có quan hệ gì với Thần Quân, nếu như Thần Quân nguyện ý, bây giờ tiễn ta về nhà đi, ta cảm ơn Thần

Quán trước. Nếu ngài không nguyên ý giúp việc này, khi nào thái tử điện hạ xong việc, ta cầu hẩn thì cũng không khác gì nhau."

đi mấy bước ra khỏi đình, Phù Nhi thấy ta tròn to mắt, lại đi theo phía sau ta.

"cô nương chậm đã."

Cửu Khuyết lại gọi ta, ta vốn không nguyên để ý tới, nghĩ nghĩ lại dừng lại, hẩn chậm rãi ung dung đi đến trước mặt ta, ánh mắt sáng ngời, tay cầm bình rượu, chuốt bạch núp ở cổ áo hẩn ngẩng đầu nhìn ta.

"Lời tiểu thân còn chưa nói hết đã đi như vậy, Thái Bạch tính quân hứa hẹn loại trừ thần khí trên người người như thế nào? không phải cô nương vẫn mong muốn được đầu thai chuyển thế sao?"

Ta lúc này mới ngẩng đầu lên, kinh ngạc, Cửu Khuyết gãi đầu chuốt bạch, cười cười, ý trêu tức trong mắt giảm đi, "Mẫu Đơn cô nương người cũng đã biết, việc người ở chỗ này đã truyền khắp ba mươi sáu ngày, chúng thần tiên đều biết sự kiện tụ hồn đền tám trăm năm trước, thần tiên sống ngàn vạn năm, tuổi tác thái tử gia mặc dù xem như còn nhỏ, nhưng tính tình vẫn rất ôn trọng hiền hoà, duy chỉ có đối với chuyện này lại quật cường làm bên trên tức giận Cửu Trọng Thiên vô cùng, về sau có làm ra một chút chuyện hoang đường như vậy. Bây giờ Ngọc Hoàng đại đế xóa ký ức của thái tử, thực sự chuyện đã phát sinh rồi nên cũng không thể thay đổi được. Thực ra hẩn vẫn một mực truy cứu quá khứ của người cùng hẩn trước đó thôi."Luatinh-Cungquanghang.com

Ta ghen ở cổ họng, nửa ngày mới đáng chất mở miệng, "Ta không biết Thần Quân muốn nói cái gì."

"Thần khí là một chuyện, nếu như người nói ra, chắc chắn thái tử gia không muốn loại trừ, nên ta tới nhờ Thái Bạch tính quân làm một chuyện, sau này nếu như người muốn về âm phủ làm một âm sai nhỏ nhỏ như vậy, hoặc là đầu thai làm người từ đây vô duyên với thái tử gia, vậy thì ngày mười ba tới ao quỳnh hoa tìm ta, ta sẽ thay người xóa thần khí. Chỉ là cô nương người đã nghĩ kỹ chưa, lúc trước ở âm phủ thái tử gia chú ý tới người chính là bởi vì trên người người có thần tức ngàn năm của hẩn, như vậy mới long trời lở đất tra ra một phen chuyện cũ của mình."

Ta vẫn im lặng nghe không lên tiếng, chỉ là bàn tay cầm khăn nắm chặt thành đoàn.

"Nguyên nhân chính là việc này mới gây mất bình tĩnh, thật đáng thương những tiên sư tiên bá kia", hẩn tiếp tục đùa chuốt bạch, thờ dài, "Cũng bởi vì có thần tức này người mới có thể an ổn ở lại Thiên Cung không bị hồn phi phách tán, không có thần tức hộ thể, người không thể cùng hẩn đây đùa." nói xong liền vung tay áo nhanh chân rời đi, đi đến một nửa, lại quay đầu cười cười, "Ồ trên trời ngay người lâu như thế thân thể đều không nhanh nhẹn. Người đã đến, cuối cùng cũng thấy một đồ vật thú vị."

Ta đứng tại chỗ nhìn chăm chú hẩn đi xa, có chút xuất thần, tận đến khi Phù Nhi gọi một tiếng "Nương nương" mới thôi, cười với nàng một cái, "Chúng ta trở về thôi."

Vừa bước vào trong điện liền mơ hồ nghe thấy Phù Nhi bắt mẫn lắm lắm một câu, "Hôm nay sao nhiều người tới tìm điện hạ như vậy?"

Ta ngẩng đầu, một nữ tử váy dài hoa phục ngồi một bên, thị nữ cung kính bưng nước trà lên, mới có một chút thời gian không thấy Chiêu Cẩm công chúa, da trắng môi đỏ thật sự là mỹ lệ, nhưng mà thiếp thân nha hoàn bên cạnh vị kia ta lại biết, ở Phong Đô chọc giận trấn Hôn thú Phi Cúc.

Chỗ Chiêu Cẩm công chúa ngồi xuống lộ ra một bức bình phong mười sáu tấm ở phía sau chạm trổ mười sáu cảnh tịnh để liên đang đua nở, nhìn quý khí vô cùng, con người Đan Phượng khẽ giọng lên, miễn cưỡng nhìn ta một chút, lại khinh thường nhấp một ngụm trà. Phi Cúc đứng ở bên cạnh ngược lại là đôi sắc mặt, cau hàng lông mày nhỏ nhắn cất giọng nói: "Nơi này là tẩm cung của Thái tử điện hạ, há lại là nơi một hạ nhân âm tào địa phủ như người có thể làm bản? Chớ làm cho công chúa điện hạ của chúng ta nhiễm xúi quẩy, còn không mau đi ra ngoài..."

nói được một nửa, ánh mắt nhìn vào hoa văn hồ điệp yên vân thêu trên váy ta đang mặc, trong mắt tất cả đều là kinh ngạc, nên khi nói chuyện giọng điệu càng thêm lạnh lạnh, đi thẳng đến trước cửa hất cằm lên trừng ta: "Là ai để người mặc bộ y phục này? Cái này rõ ràng là y phục của công chúa. Làm càn, còn không mau cời ra!"

Lời nói giọng điệu của Phi Cúc có thể nói là rất có khí thế của nhân vật phản diện Hoàng hậu nương nương, ta nhấc mắt lên, Chiêu Cẩm công chúa vẫn chậm rãi uống trà như cũ.

"Hừm, lời này của Phi Cúc tỷ tỷ không đúng rồi, tại sao Trọng Hoa cung này nương nương không thể vào, hôm qua nương nương vẫn là qua đêm ở tẩm cung của điện hạ, váy hồ điệp này cũng là chính miệng điện hạ nói để cho nương nương mặc. Nếu Phi Cúc tỷ tỷ không tin thì muốn thế nào đây? Đến lúc đó điện hạ trở về lại trách tội Phù Nhi." Phù Nhi tiến lên một bước thẳng lưng nói, gật gù đắc ý đôi mắt mở to thật to.

"Người..." Đôi mắt Phi Cúc tròn tròn, ngực phập phồng nâng lên hạ xuống, quay đầu cảm phần nhìn về phía Chiêu Cẩm công chúa, "Công chúa ngài nghe một chút xem, thật sự là ngược đời. một âm sai nhỏ nhỏ dưới địa phủ cũng có thể khi dễ nô tỳ, ngay cả một cung tỷ cũng có thể làm càn thành dạng này. Đây chính là không cho công chúa mặt mũi chứ còn là gì nữa?"

Trong lòng ta suy nghĩ nên làm thế nào, tám trăm năm làm bông hoa cũng không biết làm gì đã chọc cô nương người ta rồi. Như người ta vẫn nói, đầu tranh giữa nữ nhân là đáng sợ nhất.

Nam nhân vốn không hề lằng nhằng phức tạp như nữ nhân. Nếu như hẩn muốn sủng một ai đó thì cũng sẽ cung chiều hết mức. Nhưng mà điều này có ý nghĩa gì đâu, chỗ này vốn không phải là nơi ta nên ở lại. Luatinh- Cungquanghang.com

Chiêu Cẩm công chúa ngồi an tĩnh trong điện mở miệng, ánh mắt sắc lạnh như Tuệ Nhân công chúa ở kiếp trước, nàng khẽ cười một chút, "Ta nhớ người

tên là Mẫu Đơn phải không, người qua đây."

Ta xách váy lên, hành lễ phúc thân.

Chiêu Cẩm công chúa liếc mắt nhìn ta, cuối cùng phun ra ba chữ, "Diệp Thanh hoa." Ngừng một lát, ngón tay son màu đỏ ánh kim thối thối tách trà bằng sứ trắng, nàng như có điều suy nghĩ cười nói, "thật ra chuyện cũng không có gì, điện hạ vốn có sở thích này. Ở nhân gian chơi lâu, hợp ý một người thì một thời gian sau cũng sẽ quên thôi."

Tay ta chỉ run lên, nắm thành quyền.

Nàng tiếp tục tỉnh tẻ nói, chưa gã đã rất có phong phạm Thái Tử Phi: "Ban đầu là hấn không tốt, cho tới bây giờ bản cung cũng không để ý lắm, nhưng thấy cô nương cứ khẳng khẳng đòi hỏi một danh phận như vậy, bản cung cũng nguyện ý. Nhưng Thiên Đế bề hạ cùng nhóm tiên sư tiên bá kia cũng không cho phép, bây giờ chỉ có thể nói lời xin lỗi với cô nương."

nói thật là dễ nghe, còn xin lỗi.

Thấy ta không lên tiếng, Chiêu Cẩm môi đỏ nở nụ cười, "Chỉ bất quá người lại còn không chết, thật đáng tiếc. Mà đã không chết, vì sao không bảo vệ mình cho tốt, hết lần này tới lần khác không rời đi, lại còn lợi dụng bản cung bò lên trên giường của điện hạ?"

Trong lòng ta thít lại, ngay sau đó nghe Chiêu Cẩm công chúa lạnh lạnh nhìn Phù Nhi đứng ở cửa đối diện nói với thị vệ: "Mang nha hoàn này xuống, không biết lớn nhỏ, và miệng."

Mặt Phù Nhi tái đi, miễn cưỡng đứng thẳng người, ta đưa tay ngăn lại, "Chậm rãi." Nghĩ thầm nếu thật là Thương âm bắt toàn bộ cung tỳ gọi ta... Như vậy, vậy lời ta nói chắc hẳn bọn hấn sẽ nghe. Ta khẽ nói: "Tất cả các người lui xuống đi."

Thị vệ ngừng lại, thấy Chiêu Cẩm công chúa chỉ nhìn ta chăm chú không lên tiếng, liền lui xuống thật.

Chờ cung nhân đi ra ta thả lỏng cả vai mỉm cười, nhìn Chiêu Cẩm nói: "Chiêu Cẩm công chúa chính là nghĩa nữ của đế quân Cừu Trọng Thiên, khuyến quốc khuyến thành trên vạn người, cũng không cần để ý tới một âm sai nhỏ như ta đâu nhỉ? Thần tiên ngàn vạn năm đều thanh cao, còn nữ tử chúng ta đều bình thường hèn mọn bụi bặm, nói không chừng ngày mai thái tử điện hạ liền quên thôi, ngài nói có đúng hay không?" nói đến chỗ này thì ta lại càng thêm nhu hòa, từng câu từng chữ đều rõ ràng, ánh mắt nhìn chăm chú Chiêu Cẩm, "Thêm nữa, chẳng lẽ công chúa chỉ nghĩ bò lên giường của thái tử điện hạ thôi à, sao ngài không nghĩ là bò lên trên?"

"Lớn mặt!"

một bàn tay Phi Cúc quạt tới, ta nắm chặt tay, vẫn nhìn xem sắc mặt âm đạm của công chúa, nàng đã đứng lên từ chỗ ngồi, ta cười nói: "Nha hoàn này của công chúa ngược lại cực kỳ trung thành hộ chủ, kích động như thế, sẽ không phải thật là không bò lên trên đấy chứ? Huống hồ, giữa ta với thái tử điện hạ đã là chuyện tám trăm năm trước rồi, công chúa ngài đều nói không cần để ý, cần gì phải nói móc ta một âm sai nhỏ nhỏ đây. Năm đó hấn đưa bốn ta đã không cần rồi, bây giờ ta cần gì phải bò lên giường của hấn, công chúa hiếm lạ, nhưng ta thì không đâu."

Sắc mặt Chiêu Cẩm công chúa vốn không tốt, một đôi mắt sắc bén âm lãnh, đột nhiên thần sắc biến đổi, cong đôi mắt, khẽ kêu một tiếng ngã trên mặt đất, dáng vẻ mảnh mai động lòng người, yêu kiều như một con sơn ca ướt cánh.

Ta còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Chiêu Cẩm công chúa ngược đôi mắt dầm lệ, há đôi môi đỏ tươi thê lương nói với ta: "Tỷ tỷ làm gì vậy, muội muội nói chính là lời thật lòng, muội muội cũng nguyện gọi một tiếng tỷ tỷ. Thái tử điện hạ một ngày trăm công ngàn việc tỷ muội chúng ta nên cùng nhau chăm sóc ngài mới phải... Muội muội nguyện ý làm nhỏ, tỷ tỷ đừng đuổi muội đi như vậy. Dù sao nơi này... Nơi này cũng là Trọng Hoa cung của điện hạ."

Những lời này của nàng mới bi thảm khổ sở, làm cho người ta đau lòng biết mấy. Sau lưng yên tĩnh, ta chợt cảm thấy lạnh, trong lòng vang lên một tiếng quay đầu, quả nhiên, nam tử mặc hắc bào đứng ở cửa không phải Thương âm thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Phi Cúc thấy ta quay đầu lại mới vội vàng quỳ gối trước cửa, thanh âm nghẹn ngào nói với Thương âm: "Điện hạ, vốn công chúa đến bái kiến thăm hỏi Mẫu Đơn cô nương. Nhưng nàng... Nhưng nàng lại nói những lời thô tục, nàng còn nói công chúa bằng những lời khó nghe như vậy..."

Mái tóc dài đen như gỗ mun của Thương âm thả ở sau lưng, vẻ tuấn tú giữa hàng lông mày không có một chút gì mây may dao động, ta biết rõ phen này Chiêu Cẩm rất buồn cười nhàm chán, nhưng thần sắc đậm bạc của hấn vẫn làm ta có chút bất an, luống cuống đứng tại chỗ, há to miệng, nhưng vẫn không có cách nào cất tiếng.

Mà hần chỉ tiến lên đến bên cạnh ta, theo mỗi bước chân của Thương âm, trong lòng ta lại rung động một chút. hần đứng ở trước mặt ta, hai mắt Chiêu Cẩm công chúa rung rung nhìn hần, trong mắt có mấy phần chờ mong. Vậy mà hần mặt không biểu tình đem dáng vẻ lê hoa đài vũ của Chiêu Cẩm công chúa nhanh chóng kéo lên, lại buông tay thân nhiên nói: "Là ngã bị thương sao?"

Chiêu Cẩm cắn môi, kiều kiều yếu ớt hơn nửa người như muốn dựa vào trong ngực hần, lông mi run rẩy, "Điện hạ... Thần thiếp..."

"đi thôi."

Ta nuốt một ngụm nước miếng, tận đến khi hần mang Chiêu Cẩm công chúa rồi đi đều không liếc nhìn ta dù chỉ một ánh mắt, hần vừa bước ra cửa điện, hai tên tùy tùng đứng ở ngoài cửa theo sát phía sau, một tên bưng một chồng dĩa tấu chương, một tên tùy tùng khác lại ngập ngừng, do dự hỏi một tiếng, "Điện hạ, vậy cái này..."

"Đồ đi."

"Vâng."

Thân thể hần khẽ động, ta đứng trong điện nên thấy rõ ràng đồ ở trên mâm, từng miếng tam giác nhỏ màu hồng phấn ghép thành một đóa hoa, còn bốc hơi nóng.

Bánh ngọt hoa đào ngó sen.

Người đi hết rồi ta mới chậm rãi bước đến ngoài điện, cửa ra vào của Trọng Hoa cung cực kỳ tinh xảo, từng tấm gỗ lim màu đỏ điều khắc ra phong cảnh hoa sen. Ở hành lang ngoài điện chỉ còn một mình Phù Nhi nom nớp lo sợ đang quỳ, ta nhìn qua phương hướng Thương âm rồi đi, nhẹ nhàng hỏi: "Điện hạ tới từ lúc nào?"

"Hồi nương nương, chính là lúc nương nương nói... nói không bò lên trên giường của điện hạ... Khi đó, điện hạ đã đứng ngay ở ngoài cửa nghe thấy rồi."

"A, " ta gật đầu, không tự giác giật nhẹ khóe miệng, "Vậy lời ta nói, chính xác là rất khó khăn nghe."

Ta thay lại một thân áo đen bình thường vẫn hay mặc, cho Phù Nhi lui ra, ngồi xuống ở cái đình nhỏ bên trong lâm viên tới tận đêm khuya.

Ban đêm vẫn còn khá lạnh, vào ban ngày cây Bồ Đề nở rộ thì bây giờ cuộn lại ở giữa hồ, từng nụ hoa tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ như là những chiếc đèn lồng nhỏ, màn nước bị ánh trăng lạnh lũng trên trời chiếu xuống trở nên mờ lung, trên hồ sen tỏa ra từng đợt ánh sáng.

Gió thổi qua, bóng cây lắc lư, vang lên sần sật, giống như có người đứng đó.

Ta không biết nên đợi ở chỗ nào, có lẽ Thương âm cùng Chiêu Cẩm sẽ còn cùng nhau trở về Trọng Hoa cung, nói không chừng... hần còn không cho ta tiến vào. Huống hồ ta ở tẩm cung, thật giống như là thị thiếp chờ đợi thị tẩm.

Nghe Phù Nhi nói Chiêu Cẩm công chúa là ở viện bên cạnh Trọng Hoa cung, vẫn là trừ phi Trọng Lam, chỉ là cho tới nay vẫn chưa ngồi vững phần thanh danh này thôi.

"Chiêu Cẩm công chúa là trẻ mồ côi duy nhất còn sót lại của hoàng thất tộc Chu Tước, lần đầu tiên nàng gặp Thần Quân đã mền mộ điện hạ nên mới cùng thiên quân bệ hạ nói muốn ở lại đây. Tuy nhiên vẫn còn cách chỗ này khá xa, nương nương yên tâm."

Dựa người vào đình mỹ nhân, ta đếm từng bông hoa Bồ Đề đang lặng lẽ phát sáng.

"Nương nương."

Chẳng biết từ lúc nào Phù Nhi lại trở về, bưng một bình trà cùng một bàn bánh ngọt hoa đào ngó sen, đi lên bày ở trên bàn.

"Đừng gọi ta là nương nương, " ta khoát tay, lắc đầu: "Ta không phải nương nương gì đâu, thật sự không phải."

"Nhưng mà điện hạ phân phó..."

"Người ngồi xuống đây." Ta vỗ vỗ chỗ bên cạnh, Phù Nhi lắc đầu, "Phù Nhi vẫn nên đứng thì tốt hơn, nương nương có lời gì phân phó ạ."

"Người gọi ta là Mẫu Đơn đi!". Có lẽ là do ban đêm trong vườn yên tĩnh nhẹ nhàng, ta cầm một khối bánh ngọt hoa đào ngó sen lên ăn, lạnh, thế nhưng lại là mùi vị của Phong Đô.

"Cái bánh ngọt này... Điện hạ giải quyết xong một phần công việc liền nghĩ tới gấp ngải, tự mình tới Phong Đô mua bánh ngọt nương nương thích ăn lại vòng trở lại. Vốn điện hạ nên về tẩm cung tiếp tục phê duyệt tấu chương, nhưng bây giờ... lại trở về phòng. Nương nương... nếu không người đi xem điện hạ một chút đi?"

Ta uống một ngụm trà hoa quế, lại ăn một khối bánh ngọt, " Ngược lại cái gì người cũng đều rõ ràng."

Phù Nhi che tay áo cười ra tiếng, có chút đắc ý nói: " Những hạ nhân như chúng nô tỳ, quan trọng nhất chính là được hầu hạ một chủ tử tốt, có ánh mắt, biết ai mới có thể leo lên vị trí Thái Tử Phi."

Ta bật cười, "Vậy ngươi cảm thấy người đó chính là ta?"

Phù Nhi nghiêm mặt nói: "Ngài đừng nghe Chiêu Cẩm công chúa nói mò, thái tử điện hạ chưa bao giờ hạ phạm đến nhân gian tầm hoa vấn liễu, chẳng lẽ cứ mỗi một lần thiên cung lưu truyền chuyện nhân sự như thế, thái tử điện hạ liền cười một vị thê tử về?"

Ta im lặng không nói, ý cười trên khóe môi còn chưa tàn, nhìn về phía ánh trăng trong hồ sen, lá sen dập chòn đung đưa theo gió.

Ban ngày, lúc đầu ta muốn nói, ta không đẩy ngã Chiêu Cẩm công chúa, ta cũng chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy với nàng ta.

Sau đó lại suy nghĩ một phen, mới cảm thấy là không cần thiết.

Khi ta đã ăn xong bánh ngọt hoa đào ngó sen thì đêm đã rất khuya rồi, gọi Phù Nhi đi nghỉ ngơi đừng tới. Phù Nhi do dự nửa ngày, ta dùng giọng ra lệnh nàng mới chịu lui ra.

không biết Thương âm trở lại chưa.

Ta gục đầu vào bàn đá mơ mơ màng màng nghĩ, nghĩ rất nhiều.

Cảm thấy rất mệt mỏi.

không thì ngày mai đi tìm Cửu Khuyết, không biết hần đến cùng là dạng Thần Quân gì. trên thiên cung ta cũng không quen thuộc lắm. Nếu như không tìm thấy, không loại trừ thân khí cũng được, để cho ta trở về là tốt nhất, giày vò ba đời ta chỉ muốn về nhà. Ở Phong Đô có cha Diêm Vương, có tiểu Hắc, có Chung Quý, có những đồng liêu cùng ta quen biết hàng ngày.

Trở về, việc đầu tiên là uống một chén Mạnh bà, uống xong là quên hết mọi chuyện, rồi sau đó sẽ làm tốt phận sự của một âm sai trông coi Vong Xuyên, nơi đó có hồn phách tiểu tẩn con của ta.

Chậm rãi lên kế hoạch ta liền miễn mạn thiếp đi từ lúc nào, có chút lạnh, cũng không để ý nữa.

Ta mơ thấy thời gian lúc trước ở cùng với hần. Sau đó nghĩ lại, mình thế nào lại dễ dàng thích hần như vậy. Có lẽ là vì hần sẽ cười rất đẹp mắt, rất ôn nhu với ta, hần sẽ rất chăm lo cho ta. Ta nhớ được đêm khuya giữa mùa đông năm ấy, hần mặc áo khoác từ trên giường dậy làm cho ta một bàn thức ăn khuya, đi tận mười dặm đường mua bánh ngọt hoa đào ngó sen. Ta nhớ được trong bữa ăn hần đều đem thịt gấp hết vào bát cho ta. Lại còn có mỗi tháng thời gian nguyệt sự hần đều sẽ chịu đựng, luôn miệng nói phân giường ngủ mà cuối cùng vẫn dịu dàng ôm ta, mỗi sáng sớm đều nấu nước đường đỏ nữa. Vào mùa xuân khi hoa đào nở rộ, hần sẽ vẽ một bức tranh ta đứng dưới tàng cây hoa đào, mỗi một nét bút đều cẩn thận từng ly từng tí.

Đó đều đã là những chuyện rất lâu từ trước kia, đã biến mất không còn một chút nào cả.

Nếu như Thương âm bởi vì mất ký ức mà rời bỏ ta, vậy ta cũng không phải là bị ném bỏ. Như vậy đã rất khá, ta không phải bị bỏ rơi, nhưng có điều Thương âm từng cung chiều ta đã không còn. Ta đã từng thề trong lòng muốn làm một thê tử hiền lành, chăm sóc chiều cổ hần, làm y phục cho hần, làm thức ăn ngon giống như hần làm cho ta vậy. Mỗi lần ta làm như vậy, trong lòng đều vô cùng thỏa mãn.

thật ra điều mà nữ nhân muốn không phải là phu quân của mình quyền cao chức trọng, tuấn mỹ mê người, tài hoa hơn người bao nhiêu. Điều nàng nghĩ chỉ muốn hần sẽ vụng về mà ôn nhu thương yêu mình mà thôi, kể cả chỉ là một thảo dân bình thường, nhưng mà hần sùng ngươi, thì ngươi chính là công chúa điện hạ độc nhất vô nhị trong lòng hần.

Những ký ức này đến quá sớm, một ngày nào đó, bọn chúng rồi cũng sẽ ó vàng khô héo bị gió thổi bay theo dòng thời gian mà thôi.

Ngủ được một lúc, mộng cảnh đã từ từ thay đổi.

Trong mộng đêm lạnh, Thương âm đến bên cạnh ta, đôi đồng tử đen nhánh dường như hòa làm một thể cùng bóng đêm, hần ôm ta đi về phòng.

"không muốn sống nữa, hả?" hần sờ lên trán ta, vòng tay của hần rất ấm áp, có chút ẩm ướt.

Ta bắt được tay của hần, gắt gao, từ từ nhắm hai mắt nước nở khóc lên.

Ta nói, ta sẽ không vì bữa ăn khuya lúc hơn nửa đêm mà bắt nạt ngươi. Sau này mỗi tháng ta sẽ làm cơm, toàn bộ thịt ta đều đưa cho ngươi, ngươi đừng ném ta xuống có được không.

Vạn cầu ngươi đừng bỏ lại ta, ta nhất định sẽ làm tốt chức trách của một người thê tử, kể cả có làm thiếp cũng không sao cả... Hay làm nha hoàn cũng được. Vạn cầu ngươi đừng bỏ lại ta, ta không muốn ở một mình. Vạn cầu ngươi... Đừng quên ta.

Cả người nam nhân chấn động, một lát sau trầm mặc ôm ta thật chặt.

Lòng ngực đè xuống đau đớn ủy khuất, bởi vì là trong mộng, ta khóc càng thêm dữ dội, cơ hồ muốn ngắt đi, phảng phất quay lại thời điểm tám trăm năm trước, tiểu cô nương nắm tay mặt vui vào bộ ngực hần.

hần ôm ta trở về tẩm cung, bàn tay khẽ vuốt mái tóc dài sau lưng ta, giọng nói khàn khàn mà nhu hòa, "Ngoan, không khóc."

Ta nói đứt quãng, ta không đẩy Chiêu Cảm công chúa, ta cũng không xấu xí giống như nàng nói, ta không có.

Hai người ngồi ở trên giường, chớp mũi hần vùi vào cổ ta, "Ta biết."

Ta vừa khóc nói, nhưng người có biết hay không, người tiến đến cũng không thêm nhìn ta một chút, ta thật khó chịu.

hần ôm eo của ta, một lát sau mới thấp giọng nói: "không phải nàng không thêm để ý đến ta sao."

Trong lòng ta nhói đau, giữ chặt ống tay áo của hần, kia là ta nói mò, người tha thứ cho ta có được không.

Giọng nói Thương âm mềm nhũn trên đầu ta, hần nói: "Được."

Trong mộng Thương âm rất ôn nhu, cởi từng lớp áo ngoài của ta, dỗ ta đi ngủ. Ta mộng lung thấy hần đi tới một góc phòng châm hương hoa cỏ, mùi thơm nhẹ nhàng, hai mắt ta đắm lệ nhắm mắt lại, ý thức dần dần mờ hồ.

Chưa tỉnh lại, thân thể có chút cái khó chịu.

Muốn đuổi người một cái lại không thể động đây, ở bên cạnh còn có cái gì dán sát vào người, nóng như bếp lò, đã vậy lại còn có hai cái gong kim cứng rắn như Thiết Cương siết chặt giữ lấy ta. Ta khó chịu nhíu mày chep miệng một cái, đẩy cái thứ nóng hằm hập đang dán sát cạnh mình ra. Bất động, lại đây, bất động. Giường mềm rất dễ chịu, trong không khí tràn ngập hương thanh đạm, ta rất không tình nguyện mở mắt ra.

Nam tử ở bên cạnh nhắm mắt an tĩnh ngủ, một mảnh xương quai xanh ở giữa cổ đập vào mí mắt, tản ra nhiệt độ ấm áp.

Ở Phong Đô ta cũng được coi là tiểu thư, giường ngủ cũng rất lớn, muốn lăn lộn thế nào thì lăn, bị ôm chặt như này vẫn là lần đầu tiên. Ta nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt thêm mấy cái nữa, ngờ ngác ngẩng đầu phát hiện khuôn mặt tinh xảo của nam nhân đang ngủ gần ngay trước mắt, giật mình véo tay một chút.

... Vẫn còn đang nằm mơ sao? Giống như tám trăm năm trước cùng hần ở chung một chỗ.

Rèm ngủ ngăn cách ánh nắng, hơi sáng, cái mũi thẳng tắp cùng với bờ môi mỏng của Thương âm đều chôn một nửa ở trong bóng tối, hàng mi dài như một phiến quạt đang khép. Ta vẫn nhớ kỹ mình từng trêu chọc mặt mày của hần quá mức đẹp mắt, thậm chí còn hơn cả một mỹ nhân. [Luatinh-Cungquanghang.com](#)

Ta chăm chú nhìn mặt của hần, khoảng cách gần như thế, hơi thở của hần nâng lên hạ xuống phát qua trán của ta, mà hô hấp của ta lại muốn ngừng lại.

Đôi môi Thương âm vô cùng ưu mỹ, tron bóng mịn màng, chẳng biết tại sao nhìn ở khoảng cách gần như thế, ta lại chậm rãi đỏ mặt.

Nào biết lúc này bên tai thêm một thanh âm, vang lên trong sáng sớm yên tĩnh bụi bặm: "Nhìn có thấy đẹp không?"

Mí mắt đen nhánh của Thương âm khẽ mở, đôi mắt đen trắng rõ ràng, khóe mắt có chút ý cười đến nhu hòa.

Ta há hốc mồm, nửa ngày mới lắp bắp lên tiếng, "Người, người người..."

"Ta làm sao?"

hần cúi đầu xuống, mặt vùi vào trong cổ ta thân mật cọ xát, cả người ta cứng ngắc không biết nên làm gì, môi hần đảo qua cằm của ta, in dấu lên đó: "Mẫu đơn." hần gọi một tiếng.

"Ta, người..." Ta hít một hơi, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, "Sao người lại ở chỗ này?"

"Đây là Trọng Hoa cung."

"Vậy, vậy làm sao ta lại ở đây..."

hần trả lời nhẹ như gió, "Nàng là nữ nhân của ta, tại sao lại không thể ở chỗ này."

Ta kém chút từ trên giường nhảy dựng lên, có chút gãy giữa đây hần, "Người buông ta ra, từ lúc nào ta nào thành người của người? Người buông ta ra, ta muốn về nhà."

Vừa chống người lên, tay hần duỗi ra, trời đất quay cuồng, hần liền nằm lên người ta. Hơi thở mạnh mẽ thuộc nam tử làm đầu ta ong lên từng hồi.

Thương âm ngăn ta lại, cúi đầu, tóc dài rơi xuống một bên vai, chạm vào tai của ta, mặt của hần chậm rãi tới gần, từng ngón tay thon dài lạnh buốt sớm đã sờ lên mặt của ta, chậm rãi vuốt ve từng chút từng chút.

Loại xúc cảm này mang theo từng tưởng niệm trong ký ức tám trăm năm qua của ta, làm cho tay chân đều không lưu lại.

"Mẫu Đơn." hần mỉm cười, "Mặt nàng đỏ bừng lên rồi kia."

"Ngươi, ngươi, đồ lưu manh này!"

"Ừm, ta lưu manh." hấn mỉm cười lại tới gần chút, đầu ngón tay thuận theo cổ ta da thịt một đường sờ nhẹ xuống tới, nhẹ nhàng vuốt ve, "Còn có thể càng lưu manh hơn nữa, Mẫu Đơn."

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

"Ừm, ta lưu manh." hấn mỉm cười lại tới gần chút, đầu ngón tay thuận theo cổ ta da thịt một đường sờ nhẹ xuống tới, nhẹ nhàng vuốt ve, "Còn có thể càng lưu manh hơn nữa, Mẫu Đơn."

"Thương âm, ngươi làm cái gì vậy, uống nhầm thuốc à? Ngươi thả ta ra, ngươi muốn tán tỉnh muốn nữ nhân thì tìm Chiêu Cẩm đi, tìm những tiên nữ thích ngươi đi, gia không thêm đâu!" Ta run rẩy, hấn làm thế thì coi ta là cái gì. Hôm qua không để ý tới ta, hôm nay lại thân mật như này, ta cũng không phải sùng vật, hôm qua còn ghé vào lâm viên đình...

Vân vân.

không phải ta vốn ngủ ở trong đình sao?

Nghĩ thế ta một thân mồ hôi lạnh, nam nhân trước mặt cười đến phong lưu tuyệt đại, ta lại nói lắp, "Ta, ta... không phải hôm qua ta ngủ mơ nói gì sao?"

Tay hấn đi một đường đến hông của ta thì dừng lại, ngược đôi mắt không sâu không cạn hỏi ngược lại một câu: "Nàng không nhớ rõ?"

Ta không hiểu mở to hai mắt, hấn lại tiếp tục mỉm cười, cong đôi mắt, giọng điệu nhẹ nhàng, "Nàng không nhớ rõ cũng không sao, ta nhớ là được rồi."

Ta chợt cảm thấy chắc chắn tới hôm qua trong lúc ngủ mình đã nói sai gì rồi, rút người muốn từ dưới thân Thương âm lui ra, "Tóm, tóm lại, ngươi thả ta ra, ta không phải nữ nhân của ngươi..."

"đã bái thiên địa vào động phòng, sao lại không phải nữ nhân của ta."

hấn nói chuyện này đâm trúng vào chỗ đau của ta, đôi mắt ta lập tức đỏ lên.

"Đó cũng là chuyện từ tám trăm năm trước rồi, với lại ngươi đã sớm quên đi, còn có cái gì đáng nói? Thương âm, ngươi đừng có ý vào mình là thái tử điện hạ Cửu Trọng Thiên mà khinh người quá đáng!"

Coi như trước kia hấn từng thích ta, coi như biết ta cùng hấn là phu thê. Nhưng hấn đã quên rồi, giờ không phải đã không còn tình cảm nữa hay sao.

Ta nghĩ mình chống đối như vậy thì chắc hấn sẽ không vui, nhưng ai ngờ hấn vẫn là một bộ dáng tâm tình không tệ, bình tĩnh vững vàng ngăn chặn ta: "Luận võ chọn rê ta thắng, nàng cũng đã là thê tử của ta."

"..."

Ta không khỏi lần nữa hoài nghi hấn thật sự là thần tiên sao. Đêm qua đến cùng ta đã nói cái gì với hấn, để cho hấn đùa nghịch lưu manh như thế. Ta nhún mày phí hết tâm thần suy nghĩ mà vẫn không ra.

Mi tâm nóng lên, từng nụ hôn trần trọc đến ẩm ướt, cả người ta run lên.

Đầu óc dần dần choáng váng, đưa tay muốn đẩy hấn, hấn nắm chặt ngón tay của ta, hai bàn tay lồng vào nhau. Lòng bàn tay ấm áp, môi của hấn nóng bỏng hạ xuống trên môi, "Mẫu Đơn, " hấn ní non gọi tên ta. thanh âm trầm thấp khàn khàn như muốn mạng của ta. Ta khẩn trương đến nổi đình trệ cả hô hấp. "Kể cả bây giờ ta đã không còn nhớ gì về nàng nữa, nhưng nàng vẫn sẽ là nữ nhân của ta."

Lúc hấn ngậm lấy môi ta trần trọc cắn nát, trái tim ta đều muốn nhảy ra ngực, cả người kéo căng giống như một con cá chết (Nguyên văn).

Nụ hôn kế tiếp thì ôn nhu hơn, mềm mại hơn, hùng hực như mặt trời chói lọi phơi ta đến cạn khô không còn khí lực. Thương âm dịu dàng đẩy hàm răng ta ra thò đầu lưỡi vào, toàn thân ta run lên, hấn liền buông tay ra ôm chặt eo của ta, ép ta dính sát vào hấn.

Hơi thở cùng mùi hương vốn làm say lòng người, vậy mà kịch liệt đến nỗi làm cho ta bất tỉnh, Thương âm lại tăng thêm lực, huyết dịch toàn thân cùng không khí trong lồng ngực phảng phất như bị hấn hút sạch. Ta mơ mơ màng màng nghe thấy mình khẽ khàng rên rỉ một tiếng, từng mùi hương từ bờ môi, từ đầu lưỡi của nam nhân mang đến cho ta sự kích thích trước nay chưa từng có. Ta nếm từng cái, từng cái, chợt cảm thấy không biết đêm nay là năm nào.

Cuối cùng bên hông chợt mát lạnh, ta hoàn hồn một chút, lại cảm giác bàn tay của hắn duỗi vào.

Ta phản xạ có điều kiện đưa tay đề vuốt con sói kia lại. Mà Thương âm cũng không vội, bàn tay dừng lại ở chỗ ấy, chậm rãi vuốt ve. Cả người ta như run lên, giương mắt trừng hắn. Vậy mà tên lưu manh này lại hí đôi mắt đen khê nở nụ cười, đầu lưỡi lại luồn vào bên trong lỗ tai ta. Quả thực là vô sỉ cực điểm.

Ta trong nháy mắt cứng người lại.

Nam nhân này coi tám trăm năm làm âm sai của ta là ngồi chơi phải không?

Đầu gối thúc lên một phát, tay nắm thành quyền vung tới. Lập tức cả hai đổi vị trí cho nhau, ta tóc dài rối tung quần áo lộn xộn ngồi trên lưng hắn, hai tay một trái một phải đè lại cổ tay của hắn, tư thế này xấu hổ đến nỗi mặt ta đỏ bừng nhưng vẫn kiên trì hô to lên với hắn: "Thương âm người người người người đồ sắc lang này, còn dám lưu manh nữa ta liền đem cái món đồ kia của ngươi cắt cho chó ăn!"

Cứu lang!

Lại nghe một tiếng cứu lang, cửa lớn của tử cung bị một cước đá văng ra, thần tiên áo lam cầm cây quạt phe phẩy thoải mái nhàn nhã đi tới, Phù Nhi ngạc nhiên ở ngoài cửa ngó vào trong điện quan sát tình hình.

"A nha, " Cửu Khuyết nháy mắt mấy cái, cầm cây quạt điểm môi cười nói, "Điện hạ, thật sự không nghĩ ra trong chuyện phòng the nương nương ở bên trên lại mạnh mẽ như thế."

Phù Nhi run rẩy đi từng bước nhỏ vào trong, hành lễ với ta nói: "Nương nương, Phù Nhi ở bên ngoài gọi hồi lâu cũng không thấy đáp lại, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì rồi, Thần Quân đại nhân liền tự chủ trương tiến đến..."

Ta cứng đờ, chân tay luống cuống ở trên người Thương âm trơ mắt nhìn sự thay đổi liên tục tỏ vẻ ý vị thâm trường trên khuôn mặt của bọn họ, còn chưa biết nên làm gì thì lúc này một đôi tay khoắc lên lưng ta, Thương âm nằm trên giường tơ vàng hoa văn màu lam, tóc đen tản ra tứ phía, vạt áo mở rộng, mặt mày giống như cười mà không phải cười rất xinh đẹp vô tội, "Nương tử thích ở phía trên thì cứ nói thẳng, làm gì phải vội vàng như thế?"

Ta: "... "

.....

Ta ở Cửu Trọng Thiên chờ đợi đã hơn mười ngày rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai náo ra trò cười như vậy, trên mặt ta có chút xấu hổ không nhìn được. Ngược lại Thương âm tâm tình thật tốt, lúc ấy thấy ta quần bách không thôi, thì lập tức đứng dậy dùng ống tay áo che khuất cả người ta, lại sai Cửu Khuyết cùng Phù Nhi đi ra.

Sắc trời bên ngoài cửa sổ trắng sáng đến mông lung, hoa Bò Đe vẫn nhẹ nhàng bay xuống thành từng bóng trông thật nổi bật.

Thương âm đã mặc lại quần áo thật chỉnh tề rồi mà ta vẫn còn chán nản ở trên giường, vùi mặt vào chăn đệm giả làm đã điếu. Hắn ân cần ôm cả ta lẫn chăn đặt lên đầu gối, mặt ta đỏ bừng còn tóc thì tán loạn rối bời, hắn giống như là đang ôm một đứa trẻ, nhẹ nhàng đem chăn kéo ra khỏi mặt của ta.

Ta vẫn nhắm mắt thật chặt, lòng bàn tay hắn lướt qua mí mắt của ta, lại có cái gì ấm nóng mềm mềm phủ lên phía trên, ngay cả ngực đều được ủ ấm, ta nghĩ kia có lẽ là môi của hắn.

Tình huống này mới quen thuộc làm sao. Chẳng hiểu từ lúc nào, trong lòng ta luôn cảm thấy có một chút khó chịu.

Thương âm gọi Phù Nhi vào hầu hạ ta thay quần áo. Lúc ta đang thay váy, vẻ mặt hắn vẫn vô cùng bình thường cầm một quyển kinh Phật ở một bên nhàn nhã xem. Mặt ta đỏ bừng lên, nói: "Ngươi ra ngoài có được hay không, không phải ngươi còn rất nhiều việc sao?"

Hắn cười nói: "Nơi này là tử cung của ta, nàng cũng là người của ta, sao ta lại không thể ở chỗ này."

Ta bị mắc nghẹn, sau một lát mới từ trong kẽ răng nặn ra thanh âm, "Ta muốn về nhà."

"Cũng được, " hắn sờ sờ mặt của ta, "Đợi ta làm xong những chuyện này, ta sẽ trở về cùng nàng."

Lời nói này, thật mập mờ, ta cũng không dám nghĩ lung tung.

Trước khi dùng bữa bởi vì sự vụ ở Thiên Cung nên hắn ra ngoài một lúc, ta tranh thủ thời gian ngồi trước gương trang điểm lại một chút, làm cho khí sắc của mình tốt hơn, thân là âm sai nên sắc mặt rất trắng xám, ta sợ hắn sẽ không thích.

Phù Nhi đứng ở một bên cười trộm, ta trừng nàng, lập tức nàng nín cười, chờ một lúc lại không nhìn được bắt đầu cười.

Ta vẫn nhớ hắn thích tiểu cô nương đơn thuần hoạt bát, cười lên rất ngọt ngào. Năm đó lúc ta mười lăm tuổi chính là đáng yêu như vậy, ta còn nhớ rõ hắn nói ta cười lên nhìn rất đẹp, hắn thích nhìn ta cười.

Tất cả những lời hắn nói ta đều nhất nhất nhớ kỹ, nhưng mà thật đáng tiếc hắn cái gì cũng không nhớ rõ nữa rồi.

Vậy thì bây giờ hắn đặt ta ở chỗ nào đây?

Thương âm đẩy cửa vào, ta nhanh chóng mím môi thu son phấn lại, đoan đoan chính chính ngồi trên ghế, hắn ở trong gương mỉm cười nhìn ta, "Hoa nhi phải không?"

Lập tức mặt ta đỏ bừng, cảm thấy mình rất ngốc, lập tức đứng lên đi rửa mặt. Chưa đi được mấy bước, Thương âm đưa tay đem ta kéo vào lồng ngực, cúi đầu xuống hôn.

Lúc này đây từng giờ từng khắc cảm thấy thật dài.

Cuối cùng hắn dùng ngón tay xoa lên cánh môi đỏ bừng của ta, bởi vì sưng đỏ mà bị đau một chút, tiếp theo lại tỉ mỉ vuốt ve xóa nốt chút son phấn còn sót lại. Ta ở trong lồng ngực của hắn mặt đỏ bừng, dễ dàng trước vũ khí đầu hàng như vậy.

hắn chăm chú nhìn đầu ngón tay của mình, "Mẫu Đơn."

"Ừm?"

"Mẫu Đơn."

"... Há?"

"Mẫu Đơn."

"Sao vậy, " ta vụng trộm đẩy đẩy hắn, hắn cười, hình như có chút thờ dãi, "không có gì, chỉ có chút hiểu vì sao mình đã từng thích nàng nhiều đến thế."

Trái tim ta đập lệch một nhịp, ngẩng đầu lên nhìn hắn. Về mặt hắn dịu dàng như ánh trăng nhuốm sương mù, không biết có phải là cảm giác của ta hay không, mà ta thấy khóe mắt hắn nổi lên vài tia cô đơn.

Ăn cơm xong hắn liền đi thư phòng xử lý tấu chương, ta ở Trọng Hoa cung đi dạo xung quanh. Thân là tẩm cung của Thái tử mà cung nga không có nhiều, lại hiếm có thần tiên nào đến bái phỏng, quả thật nơi này rất thanh tịnh. Ta đi đến ngự thiện phòng ở hậu viện, thật sự là xa hoa, còn to hơn cả trạch viện của phú thương nơi nhân gian, nhưng bên trong lại không có nhiều đầu bếp.

"Kỳ thật điện hạ rất ít khi về nơi này, hàng ngày nhóm đầu bếp nấu ăn đều là cho chúng nô tỳ, huống hồ trước đó ngài ấy còn..." Phù Nhi nói một nửa thì dừng lại, lại nhìn về phía phòng bếp nói, "Nô tỳ nghe trước kia nhóm cô cô hầu hạ thái tử điện hạ nói, phòng bếp này vô cùng quen thuộc với thái tử điện hạ. Cũng chỉ bởi vì ngài ấy có thói quen xuống bếp vào ban đêm."

Ta nghe xong thì ngơ ngẩn, Phù Nhi tiếp tục nói: "Phù Nhi đến Trọng Hoa cung cũng chỉ mới được hơn 700 năm thôi. Ban đêm hạ nhân chúng nô tỳ cũng sẽ không ngủ, mà từ trước đến nay điện hạ ngủ rất ít, ban đêm có lúc lại tỉnh. Nô tỳ nhớ kỹ hồi mới tới chỗ này thì điện hạ hay đến đây ngồi một lúc, có khi sẽ còn làm chút bánh ngọt ăn nhẹ, thường thường liền ngồi tận đến khi trời sáng, đầu bếp buổi sáng vừa mở cửa bị dọa kêu to một tiếng." nói xong liền che tay áo cười rộ lên, "Nương nương người nói, điện hạ có phải là kỳ quái hay không, làm gì có thần tiên nào trên trời lại có dạng này? Mỗi lần điện hạ làm xong lại không ăn, đến buổi sáng thì nguội lạnh cả rồi. Có vị cô cô từng ở buổi tối nhìn thấy một mâm sủi cảo vẫn còn nóng hôi hổi đặt ở trên giường, điện hạ an vị ở một bên hoảng hốt nhìn qua mâm sủi cảo kia, còn có chút ngơ ngác. Tối tận buổi sáng mà ngài ấy vẫn còn ngồi ở đó, thấy cô cô liền nói đưa cho bọn hạ nhân ăn đi. Nô tỳ cũng được ném qua, điện hạ chính là điện hạ, làm cái gì cũng xuất sắc hơn người."

Ta nhìn những chiếc khóa bằng đồng được chạm khắc hoa văn màu vàng sẫm trên cánh cửa phòng bếp, cửa gỗ màu đen son đỏ, im lặng không lên tiếng.

"Câu chuyện này chính là bí mật của hạ nhân Trọng Hoa cung chúng nô tỳ. Tuy nhiên sau đó, số lần điện hạ bất thường như thế dần dần ít đi. Những chuyện này cho tới khi gặp nương nương thì Phù Nhi mới hiểu được, hóa ra trước kia điện hạ luôn luôn về tiểu mỹ nhân chính là nương nương a."

- - -

Buổi chiều gió mát phát phơ, cung nhân mang tấu chương cùng sách vào trong đình, Thương âm đang ngồi trong đình phê sớ, bên ngoài đình đứng trên đường nhỏ là một hàng cung nga bưng sớ gấp, cũng không biết vì sao vẫn đứng ở đó mà không để sớ gấp xuống rồi đi, nhìn y phục không giống như là cung nga của Trọng Hoa cung, nhìn rất có trận thế.

Ta suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra có thể làm gì cho hắn. Thương âm bây giờ là Thái tử để quân, tất cả mọi thứ đều có cung nga hầu hạ, chỉ có thể tới trà phường trong cung một chuyến, ngâm cho hắn một bình trà kim vĩ thủy phong, những phiến lá trà cực nhỏ tựa như hàng mây, có màu xanh sẫm, hương khí mờ mờ. Loại trà này được hái từ một trong mười một huyện cảnh trên đất Phật, nghe cung nữ nói là loại trà cực kỳ quý hiếm, ta ở trà phường cẩn thận pha một bình, hương trà nồng đậm thơm ngát.

Ta đưa cho Phù nhi, "Mang tới cho điện hạ đi."

Nhiều người như vậy, cũng không biết chủ tử của bọn hắn là thần tiên ở đâu. Tốt nhất ta không nên để cho bọn hắn nhìn thấy.

Phù Nhi nháy mắt mấy cái, ai u một tiếng khuôn mặt nhỏ nhắn lại, rên rỉ nói: "Nương nương, Phù Nhi đau bụng."

Ta "... " một đám cung nữ Giáp Ất Bình vây xem ta pha trà, "Các người đi đi."

"Nương nương, mắt nô tỳ có chút hoa..."

"Nương nương, chân nô tỳ hình như bị trật..."

"Nương nương, nguyệt sự của nô tỳ tới..."

"Nương nương, hình như nô tỳ có tin vui..."

Ta trầm mặc. Lại quay trở lại nói với Phù nhi, "Hai ta đôi y phục cho nhau đi."

Y phục của cung nữ rất đẹp, váy ngắn lụa mỏng, bên trên là áo màu vàng nhạt nổi bật lên da thịt tuyết trắng, trên đầu chải búi tóc mã kế, bưng trà đi từng bước nhỏ dọc theo con đường rải đầy đá trắng ở lâm viên vào đình giữa hồ.

Ta vui đầu thật thấp, cung nữ thôi mà, người bên cạnh chắc là không phát hiện ra đâu.

Thương âm cúi đầu, mặt mày đẹp như tranh vẽ, mi mắt đen nhánh nhưng khóe môi lại lạnh đến thấu xương. Bên cạnh là một tiểu tiên mặc áo lụa đỏ trên dưới bốn mươi đang đứng cung kính, hẳn là người bên cạnh để quân cửu trọng thiên.

Lúc ta đi qua chỉ nghe người kia đang nói cái gì đó, câu chữ không rõ ràng làm ta nghe không hiểu. Thương âm vẫn đang phê duyệt một phần văn thư, ta đang muốn bưng trà đi vào đình, không xa không gần trùng hợp nghe thấy tiểu tiên kia đang chuyển chủ đề, bên tai ta ong một trận.

hắn dùng tiên thuật lập kết giới, đại khái là ngăn không cho cuộc đối thoại bị người khác nghe thấy. Có điều hình như pháp thuật của tiểu tiên này chỉ nhằm vào chúng thần tiên, ta vẫn nghe được rõ ràng khoảng năm sáu phần: "Điện hạ, Đế quân phân phó, chuyện về ma tộc có thể tạm thời đặt sang một bên, nhưng hôn sự của ngài cùng Chiêu Cẩm công chúa thì không thể chần chừ được nữa. Mỗi hôn sự này do chính Thần Quân chỉ hôn, nếu lại từ chối nữa, chỉ sợ..."Luatinh-Cungquanghang.com

Ta vẫn biết là không nên nghe tiếp, nhưng đột nhiên cả người liền đình trệ, không đi được nữa.

Thương âm phê xong văn thư, mi mắt cũng không nhấc một chút, lạnh nhạt nói: "Lúc ấy Tranh Dung hứa những gì với bốn quân ông ta làm không đến một phần. Bây giờ lại tới hỏi làm gì."

Tiểu tiên truyền lời kia lại hành lễ nói: "Điện hạ, lực ảnh hưởng của Tranh Dung Thần Quân ở ba mươi sáu thiên thậm chí cả Bát Hoang sâu vô cùng, cùng thất quân của ma tộc cũng có chút giao tình. Điện hạ đã mất Cửu Long ti, nếu không cùng Tranh Dung Thần Quân kết thành thân gia, ngày sau leo lên để vị, bảy mươi hai tộc Bát Hoang kia..." Bỗng nhiên hắn dừng lại, thấp giọng nói nhỏ hơn, "Nghe nói điện hạ tỵ hôn nữ tử sống sót ở âm phủ tám trăm năm trước mang về Thiên Cung, có phải vì nàng này khóc rống yêu cầu điện hạ thoái thác hôn sự không?"

Thương âm sớm đã mặt không biểu tình, không chờ hắn trả lời tiểu tiên lại cau mày nói: "Điện hạ, cưới nữ tử ở nhân gian vốn đã là trái giới luật rồi, huống hồ lúc ấy điện hạ đã thay nàng chịu... Có thể nói là đối với nàng hết lòng quan tâm giúp đỡ, nếu nàng tham lam đến tận đây khẳng định muốn chút danh phận, điện hạ cho nàng một cái là được. Tiểu tiên nghe nói dung mạo nữ tử từ kia mặc dù không so được với Chiêu Cẩm công chúa, nhưng cũng đẹp vô cùng. Sau khi cưới Chiêu Cẩm công chúa thì cùng ma tộc thương lượng đưa nàng cho Ma Quân làm thiếp là được."

Ngón tay Thương âm dừng lại, sau một lát mới ngẩng đầu lên, trong mắt là ý cười, chẳng biết tại sao ta cách xa mấy trượng mà cảm thấy phát lạnh ở sau lưng.

"Nghĩ thật chu đáo, đây là ý tứ của người hay là ý của phụ quân?"

Tiểu tiên lấy một cái, "Tiểu tiên ngu kiến, chỉ bắt quá cảm thấy điện hạ tôn quý vạn kim, sao có thể sẽ động tâm với một nữ tử phạm trần được, có lẽ là nữ tử kia dùng tâm kế thôi."

Thương âm hí mắt mắt, giọng điệu vẫn không buồn không vui, "Như vậy không phải là uy khuất Chiêu Cẩm công chúa hay sao?"

Tiểu tiên kia vội vàng nói: "Chiêu Cẩm công chúa có tấm lòng rộng lớn bao dung, sao lại cảm thấy uy khuất được?"

Lúc Thương âm cúi đầu một sợi tóc đen phát qua mép bàn, "Ồ! Làm sao mà người biết được?"

Hồ nước ở lâm viên dưới ánh mặt trời óng ánh tỏa sáng long lanh như một tầng sương mỏng. Bò Đè văng sinh như rù xuồng từng chùm đèn nhỏ, hắt nhắp một ngụm trà, khóe môi hơi vênh, lại thăm ra một tia cười mềm mại, nói ra từng chữ.

"Nhưng Mẫu Đơn tâm nhãn nhỏ lại thích khóc, bốn quân không muốn uy khuất nàng."

Khuôn mặt tiểu tiên đang tươi cười thoáng chốc cứng đờ.

Thương âm phê xong tấu chương gác qua một bên, "Bất kể là do nguyên nhân nào, đều là bốn quân phụ nàng, bỏ mặc nàng tận tám trăm năm, để nàng một mình. Người nói phân ủy khuất này của nàng, ai sẽ trả lại đây?"

Trong đêm hán mang theo văn thư trở về, hạ nhân từng cái ôm đặt trên bàn, châm đèn lên một cái thì bùng lên vàng sáng màu vàng. Sau khi bọn hán lui ra, ta bùng trà lên, hán ngẩng đầu, ánh mắt sáng như hạt trân châu đen dưới ánh trắng.

Ta ngẩn người, có chút không được tự nhiên, "Sao vậy?"

hán mở miệng: "Đêm đó ở chùa Long Vân, quả nhiên vẫn lẳng là nàng pha."

Ta do dự một hồi mới nói: "Tuệ nhân công chúa vì nguoi, cũng rất cố gắng học hỏi trà nghệ."

Chiều Cẩm công chúa là thật lòng thích hán, ta vẫn cảm giác được.

Dường như hán không nghe thấy, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn ta, có chút nóng rực, ý cười trong mắt lại trở nên dịu dàng, "Giã trang thành cung nữ, hả?"

(Edit truyện này khá khó mọi người ạ, khó hơn Ta làm kể mẫu nhiều . Nên mình mới edit lâu thế)

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hán vì cứu nguoi đã sử dụng Cửu Long Tỳ giữ lại hồn phách cho nguoi, nguoi có biết không?

Ta bữu môi, đặt trà xuống rồi quay đầu đi, hán nắm lấy tay ta, kéo lại đặt ngồi lên đùi hán.

Mặt ta bắt đầu đỏ lên, ở trước mặt hán vĩnh viễn không thay đổi được tật xấu này, tim đập mạnh, tay chân luống cuống không biết đặt ở đâu, hán ngược lại rất tốt tính nâng cánh tay ta lên, một trái một phải vòng qua cổ hán, xong mới đem ta ôm vào trong ngực, có biết bao thân mật.

Tẩm cung hoa mỹ mà mờ tối, dạ minh châu một viên lại một viên ở trong bóng tối phát ra ánh sáng nhạt, ta vô tình trông thấy bên ngoài cửa sổ ánh trắng trên trời thật trong trẻo, quay đầu lại trước mắt là ánh lửa ấm áp, ban đêm hơi lạnh, nhưng trong ngực Thương Âm rất nóng.

Từ khi hán mang ta lên đây đặc biệt thích ôm ta, tựa như muốn bù đắp mọi lạnh nhạt thiếu sót tám trăm năm vậy.

"Làm sao nguoi biết?"

Hán cười, "Mùi vị Kim Vi Thúy Phong khác ngày xưa," lại chạm nhẹ đuôi mắt ta một cái, "Lời ta nói, khiến nương tử cảm động đến mắt cũng đỏ rồi sao?"

Ta đẩy hán một chút, "Nguoi bận bịu như vậy, sớm đi ngủ đi."

Thương Âm ôm lấy ta một trận mới buông tha, Trọng Hoa Cung lớn như vậy, ta cảm thấy cứ ở trong tẩm cung đúng là không ổn, vừa ra khỏi cửa, một hàng cung nữ chặn trước mặt ta, ánh mắt sáng như đuốc.

"Nương nương, máy căn phòng khác không quét dọn, ngài cứ ngủ ở chỗ Thái tử đi ạ."

"Nương nương, máy căn phòng khác nhà vệ sinh xa một chút, ngài cứ ngủ ở chỗ Thái tử đi ạ."

"Nương nương, máy căn phòng khác quý ma lộng hành, ngài cứ ngủ ở chỗ Thái tử đi ạ."

"Nương nương, nô tỳ có hi, ngài cứ ngủ ở chỗ Thái tử đi ạ."

Ta: "..."

--

Thời điểm Thương Ly chết mới hơn một tuổi, tròn tròn bé nhỏ. Lúc còn nằm trong tã lót yêu thích nhất là chu cái miệng nhỏ mở to đôi mắt đen láy nhìn chung quanh, hàng xóm thường xuyên giúp ta đều nói hài tử này đúng là một cái phước chiêu hồn, ánh mắt long lanh ngập nước đen láy, giống như hai viên hắc trân châu ngâm trong nước, sau này không biết sẽ câu dẫn bao nhiêu nữ tử.

Khi đó, ta một mình mang theo hài tử, phía sau không ít lời đàm tiếu.

Hán sẽ gọi ta là nương, âm tiết đơn giản như vậy, mỗi lần hán kêu đều khiến ta mềm nhũn, nương. Ta chợt cảm thấy cả thế gian nô đầy hoa. Ta do dự hồi lâu mới quyết định dạy hán gọi cha, cái loại tàn hoa bại liễu như ta, sau này chỉ gả được cho tiểu thương quan ngoại mà thôi, nghe nói nguoi ở nơi đó không quá chú trọng. Hán sớm muộn cũng phải gọi cha.

Hắn bập bẹ miệng thật lâu, lần đầu tiên gọi một tiếng cha, lúc đó trong lòng ta tự nhủ, xú trùng từ ngươì nghe đi, hắn gọi cha đó.

"Cha."

Sao, ngươì nghe chưa.

"Cha~"

Hài từ đang gọi ngươì, nhưng ngươì đang ở đâu.

--

Cho đến cái hôm Chiêu Cẩm công chúa đi tìm ta, mấy ngày sau chính là cái bộ dáng này, lúc tỉnh lại ánh nắng ban mai khẽ chiếu vào. Nam nhân bên người gương mặt vô cùng đẹp, lông mi thật dài, tầm y nổi lờng, cánh tay khoác ngang hông ta, ta giẫy một chút hắn càng siết chặt, hô hấp phả vào gò má ta có chút nóng.

Giấc mộng như vậy, trong lòng không khỏi co rút.

Ta kinh ngạc nhìn dung nhan hắn, không nhận được dùng đầu ngón tay chạm nhẹ, tựa như nếu dùng chút lực sẽ như trăng trong nước vỡ tan vậy.

Ta vẫn cho là hắn ngủ muộn vì quá bận, mà ta vốn là Âm sai bởi vì sai sự mà có thói quen dậy sớm, thường thường ta luôn tỉnh lại trước hắn.

"Đầu ă, từ khi nương nương tới Điện hạ mới đi ngủ muộn." Phù Nhi giải thích, "Thân thể Điện hạ vẫn không tốt, lại bởi vì...Ai nha, dù sao thì thật vất vả lắm mới tốt lên, nương nương ngườì đừng đi nha."

Ta ngó ngườì, "Thương Âm trong ngườì không khỏe sao?"

Phù Nhi che miệng, ánh mắt trốn tránh nói: "Bởi vì công việc trên trời chồng chất, tự nhiên thân thể có chút mệt mỏi, Phù Nhi chính là có ý này."

Ta cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không muốn hỏi sâu, trên trời không giống hoàng đế nhân gian mỗi ngày đều phải lâm triều, nhưng đám Tiên quan Thần quân lúc nào cũng sẽ đi Thiên đình một lần, Đế quân lâm triều Thương Âm tự nhiên sẽ phải đi, sau khi hắn đi ta nhớ lại chuyện Phù Nhi nói, màu da Thương Âm hơi trắng, thân thể không tốt cũng khó nhận ra, bất quá đêm nào cũng bận rộn là sự thật.

Kết quả ta xuống bếp nấu canh cho hắn, canh gà ác ngọc trúc sa sâm, đem gà ác đã chặt bỏ vào nồi thêm nước lạnh để lửa lớn đun một hồi cho nước sôi lên, mở vung vớt văng nổi. Sau đó vớt gà ra, đổ thêm một ít nước lạnh vào nồi đất, lại cho gà vừa chín qua vào, thả một chút ngọc trúc cùng sa sâm, từ từ hầm.

Lúc Phi Cúc tới tìm ta, ta đang ngồi trên đất quạt lửa.

Nàng vừa vào phòng liền ho khan một cái, mở to mắt, "Ngươi..." Lại hừ một tiếng, "Ngươi đây là muốn mấy thị nữ được nuông chiều bị cách chức sao?"

Ta không để ý tới nàng, chuyện này rõ ràng là không phải.

Nàng ưỡn ngực lại nói: "Chiêu Cẩm công chúa điện hạ cho đòi ngươi qua, còn không mau đi."

Ta nói: "Bao lâu?"

"Cái gì?" Phi Cúc cau mày.

"Canh gà này phải nấu một giờ mới được, nếu có việc cần thiết, chờ ta nấu xong sẽ tự mình qua."

Phi Cúc đen mặt, há miệng một cái, nhớ tới đây là Trọng Hoa Cung, lại dè con tức giận xuống: "Công chúa chúng ta có lời muốn nói với ngươi, ngươi rảnh rồi, công chúa chúng ta lại không rảnh rồi như vậy."

Ta thêm củi vào lò lửa, đứng lên kêu Phù Nhi đang ở bên ngoài vào, dặn dò nàng một phen mới đi tới trước mặt Phi Cúc, Phi Cúc nhìn ta ánh mắt là lạ, bộ dạng có lời muốn nói.

Ta cười, chỉnh lại tóc y trên người, "Nếu không để ý, ta có thể đi rửa mặt chải đầu một chút rồi đi gặp công chúa tránh làm bẩn mắt nàng."

Phi Cúc đảo trên người ta một lượt, xoay người, "Công chúa điện hạ không có nhiều thời gian như vậy!"

Phi Cúc mang ta rời Trọng Hoa Cung.

Khói sóng mênh mông, mây ngũ sắc bồng bềnh, phía sau trái phải bốn mươi thiên binh đi theo, đi qua tiên tri Dao Đài một đường đi tới phía bắc cho tới khi một tòa cung điện to lớn khí thế đập vào mắt, phật âm phạm xướng, kim quang từng vòng từng vòng dập dềnh xuyên qua các tầng mây.

Ta đã từng nhìn thấy tòa cung điện này, trên bức cổ họa trong Tàng Kinh Các ở Phong Đô có vẽ.

Ngọc Thanh Cung, nơi ở của Thiên đế.

Ta một mình bước lên chín chín tám mươi mốt bậc thang bằng đá màu trắng, bước qua cây cầu song long kim thủy, bức tường đá cừ long điêu khắc rất sống động.

Chiêu Cẩm ở giữa đại điện chờ ta, bên dưới sa y mỏng màu xanh chính là váy xếp màu thạch lưu thêu hình yến xuân hoa, cung điện rộng lớn càng thêm nguy nga lộng lẫy, ta đứng ở cửa đại điện không bước vào.

Đại điện trừ nàng không còn ai khác, thân là công chúa ngoại kế nhưng có thể quang minh chính đại đứng ở nơi vô cùng cao quý vô cùng nguy hiểm này, đột nhiên ta có chút rõ ràng vì sao trước kia Thương Âm lại cùng Chiêu Cẩm định hôn ước.

Ta có loáng thoáng nghe nói Chiêu Cẩm công chúa là hậu duệ cuối cùng của Phụng Vũ Chu Tước chi thứ của thần tộc thượng cổ, có vẻ cũng đã trải qua vạn năm hiểu chiến gây ra không ít chuyện, tám trăm năm trước một tai họa lớn xảy ra, huyết thống thuần khiết chỉ còn lại vị công chúa này, lại thêm được Tranh Dung thần quân yêu thích phong làm công chúa. Nói tới vị Tranh Dung thần quân kia, cũng là hắc long thần vạn vạn năm từ viễn cổ mà đến, đại vị tôn quý ngay cả Thiên quân cũng phải kính trọng mấy phần.

Thượng thần hoàng tộc đang lúc đấu tranh, cũng tương tự cuộc chiến tàn khốc hắc ám dưới nhân gian, có khi còn ác liệt hơn.

Chiêu Cẩm công chúa đưa lưng về phía ta đứng trước điện, váy dài chạm đất, tựa như phượng điêu tôn quý kiêu ngạo.

Ta cúi người hành lễ, "Công chúa điện hạ."

Nàng xoay người lại, trang điểm vẫn tinh xảo như cũ, giữa trán vẽ tí mĩ một đóa hoa, thân nhiên cười một tiếng, "Hôm nay Đế quân không có ở đây, Mẫu Đơn, bốn cung muốn cho người nhìn một thử."

Nàng nâng ánh mắt cùng khóe môi đỏ tươi, "Người lên đây."

Ta tiến lên.

Phía sau nàng là một án kỷ gỗ đàn hương vân vân màu đỏ, bày ngăn nắp phía trên là tấu chương cùng mực chu sa, ta nhận ra, thứ hoàng đế đang dùng để phê duyệt tấu chương là chu sa, mà ở góc bên trái án kỷ có một vật hình vuông lõm xuống, xung quanh án kỷ bày một bát quái trận, phủ bên dưới là vài lụa long vân hoàng kim.

Trong lòng ta suy nghĩ Chiêu Cẩm có ý gì, nếu gọi ta tới đây để vu oan giá họa cho ta, không khỏi phải xin lỗi trí tuệ thần tiên vạn vạn năm.

"Người nhìn rõ chưa?" Ánh mắt nàng rơi vào vật hình vuông lõm xuống trên bàn, "Phía trên không có gì, đúng không?"

"Đúng." Ta gật đầu.

"Vậy thì Mẫu Đơn, người có biết nơi này vốn đặt cái gì không?" Hôm nay nàng nói chuyện hết sức nhỏ nhẹ uyển chuyển, "Vị trí này, là cái gì?"

Ta không nói, nhìn chằm chằm vào chỗ lõm kia, bên tay trái đế vương.

"Cửu Long Tỷ, nơi này là Cửu Long Tỷ, tượng trưng cho người cai quản bát hoang ba mươi sáu tầng trời trong truyền thuyết, thời kỳ khai hoang rất xa xưa, Tây vương nữ Côn Luân đã dùng một khối ngọc thạch lấy từ nguồn nước tinh khiết không nguồn để điêu khắc nên một khối duy nhất." Chiêu Cẩm cười lên, rất động lòng người, đầu ngón tay đàn khấu đặt lên mép bàn, nhìn thân sắc ta, một lát sau lại nói, "Hiện tại nó không thấy nữa."

Ta tỉnh bơ nói: "Ý công chúa là, Mẫu Đơn trộm Cửu Long Tỷ?"

Chiêu Cẩm rũ mắt, mím môi che miệng cười, "Mẫu Đơn có phải cảm thấy, bốn cung vô cùng ác độc luôn đối nghịch với người?" Trên dung nhan xinh đẹp không có một chút tức giận, ánh mắt có chút lạnh lùng giống Tuệ Nhân công chúa đời trước.

"Nhưng đây là vì có gì, dĩ nhiên Mẫu Đơn cô nương thông minh sẽ biết," nàng cười, đem lời nói hết, "Điện hạ có thích người như thế nào, cuối cùng vẫn sẽ phải lấy ta, mà người, có lẽ sẽ là trắc phi, nhưng cũng không tệ, chỉ bất quá người chắn ngang bốn cung cùng điện hạ, cuối cùng có một ngày Điện hạ chán rồi, bị tổn thương sẽ chính là người, lòng của nam nhân sao có thể dựa dẫm? Ba mươi sáu tầng trời, ở đâu có chỗ cho người dung thân?"

Giọng nói nàng ôn hòa, ta lại thi lễ một cái, "Đa tạ công chúa chỉ điểm, những thứ này Mẫu Đơn đã biết."

Nàng thấy ta bình tĩnh, ngừng một chút, mới cười nói: "Bốn cung thừa nhận có ghen tị với người, nữ tử phạm nhân nhỏ bé, đến chết cũng không buông tha Điện hạ, thử hỏi bốn cung kém người ở điểm nào, điểm nào không tốt bằng người?" Móng tay đỏ tươi của nàng bấu vào cằm ta, từng chút nâng lên, nàng hí mắt, "Hay là người biết mị hồ?"

Ta nhìn thẳng nàng, không lên tiếng.

"Chỉ tiếc Điện hạ thích chính là người, bốn cung không có phương pháp. Nhưng Mẫu Đơn cô nương, bốn cung hy vọng cô nương hiểu chuyện, sau này Điện hạ chính là Đế quân Cửu Trọng, hẳn cần một nữ tử có chỗ dựa vững chắc để cùng cố địa vị, mà không phải một tiểu cô nương chỉ biết vương chân hân." Chiêu Cẩm nói từng chữ, âm thanh như ngọc, vô cùng rõ ràng, "Bốn cung cùng hân, sau này còn rất nhiều thời gian, thật sự rất dài, xin hỏi Mẫu

Đơn cô nương có thể vì Điện hạ làm được việc gì?"

Ta nhìn nàng, trước mặt là gương mặt Chiêu Cẩm thần nữ, xinh đẹp như vậy, lạnh lùng như vậy, xúc động như vậy.

Người mình thích lại thích người khác là một chuyện khổ sở đến độ nào, ta hiểu.

Nàng chỉ án kỷ, âm thanh tịch tịch trong suốt, "Không phải người luôn muốn giải trừ thần khí đi đâu thai sao? Người hại hần đã đủ thảm, một ngọn Tỏa Hồn Đăng sao có thể lần nữa tự hồn phách đã tan thành mây khói, quy định của đại thiên thế giới sao có thể tùy tiện sửa đổi như vậy?" Nàng cười lạnh một tiếng, nụ cười châm chọc, nhìn thấy ánh mắt ta tròn to, khóe miệng cong lên, "Nữ tử phạm trần sao có tư cách hoài thai thần loại? Người mang thai hài tử của hần, nó phải chết không thể nghi ngờ, đừng nói sinh ra được, mang thai đủ mười tháng cũng đủ khiến người hồn phi phách tán, hần vì cứu người đã sử dụng Cửu Long Tỳ giữ lại hồn phách cho người, người có biết không?" Đầu ngón tay chỉ vào ngực ta, "Ở nơi này, toàn bộ thiên hạ ở nơi này, trong thân thể người."

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Xin chào, ta là Ti Mệnh

Dưới chân ta tựa như mọc ra vô số rễ cây, bám chặt xuống đất, trống rỗng đau đớn cùng rét lạnh từng chút leo lên bao phủ toàn thân thể. Không biết bản thân đang nhìn nơi nào, trước mắt trắng xóa, một hồi sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lúc này ta đã dần hiểu ra ý của Chiêu Cẩm, đáy mắt chợt hiện lên một hình ảnh khiến ta kinh hãi.

Nhớ lại khi còn sống, lúc hần biết ta mang thai, hần ở trong phòng ôm ta một mực yên lặng, khi đó ta còn cho là hần không muốn hài tử này.

"Không tin?" Nàng từ từ đi xuống đài, đi về phía cửa điện, ngoài điện mây trôi lượn lờ như làn khói, đôi hoa tai cùng trâm vàng của nàng lấp lánh đến lóa mắt, "Cửu Long Tỳ bảo hộ người tám trăm năm bất diệt, sao người có thể không tin? Nếu không phải kịp thời đặt vào bên trong người người, hồn phách người đã tán làm sao có thể tụ? Mẫu Đơn cô nương là người thông minh, lúc đầu đã đồng ý Thái Bạch tính quân không phải là muốn sống lại thành người, hôm nay, thuận theo nguyện vọng ban đầu, chẳng phải tốt hơn?" Ta nghe xong liền im lặng trong chốc lát, quay người lại đi tới trước mặt nàng cúi người, nhìn khóe miệng nàng cong lên, bản thân cũng không khỏi cố nặn ra một nụ cười che giấu tâm tư, "Chuyện đó, có vẻ công chúa điện hạ có chút hiểu lầm."

Ta đem từng lời nói rõ ràng, nói cho nàng nghe, cũng là nói cho ta nghe, "Công chúa, Mẫu Đơn chưa bao giờ nghĩ muốn ở lại nơi này lâu dài, Mẫu Đơn chỉ muốn ở cùng hần...thêm một chút thời gian nữa mà thôi."

Chiêu Cẩm nhìn ta chằm chằm.

Cần nhắc từng câu từ, ta nói, "Công chúa thật sự đã vì Điện hạ mà suy nghĩ, Điện hạ không tìm ta lấy lại Cửu Long Tỳ, Đế quân cũng không tìm ta lấy lại Cửu Long Tỳ, nhưng công chúa ngài lại tới," sắc mặt nàng chưa kịp trầm xuống, ta đã bổ sung, "Sai sự dưới Âm phủ Mẫu Đơn còn chưa làm xong, dĩ nhiên phải trở về, Mẫu Đơn cho tới giờ đều không có---" ta dừng một chút, bàn tay trong tay áo nắm chặt lại, móng tay khảm sâu vào trong da thịt, "Cho tới bây giờ đều không dám vọng tưởng có thể cùng hần lâu dài, xin công chúa cứ yên tâm."

Chiêu Cẩm hừ một tiếng, đi ra khỏi cửa điện, váy lụa nhẹ tung lên rất mềm mại.

Lúc nàng bước xuống bậc thang, ta mới hỏi: "Bất quá dám hỏi công chúa, năm đó ta gặp chuyện bất trắc mà mất mạng, lại có Cửu Long Tỳ trấn áp, hồn phách sao có thể tán? Xảo diệu trong đó, công chúa có biết một hai?"

Bỗng nhiên nàng quay đầu lại, con ngươi đen phượng vô cùng xinh đẹp lóe lên một tia ác liệt.

Chạng vạng tối Thương Âm trở lại ta liền đem canh gà cùng mấy thức ăn khác lên, canh hầm đặc, ta đem lớp dầu mỡ trên mặt vớt ra, nước canh bên dưới hiện ra màu sắc thật đẹp.

Trên người hần khoác huyền y, thêu hoa văn màu ám kim, ta nhớ trước kia hần ở trước mặt ta luôn một bộ dáng bạch y, cứ như lúc này nhìn vào thật sự có chút ác liệt lạnh lùng. Bất quá lúc ta ngồi bên cạnh hần, hần ngược mắt lên cười với ta, cùng lúc trước lại không khác biệt.

"Thế nào?"

Thịt gà cùng táo đỏ hiện lên sáng bóng, cầu kỳ lơ lửng trên mặt nước, một chén đầy đặt trước mặt hần, "Ta hầm canh cho người."

"Nga?" Hần nhếch mi, đồng tử lóe chút ánh sáng, khóe miệng kéo lên một đường cong thật đẹp mắt, "Cái này thật sự có thể ăn được sao?"

Ta tròn mắt nhìn hần một cái, hần cười rất đắc ý, bưng chén canh lên.

"...Ăn ngon không?" Ta hồi hộp nắm chặt khăn tay.

"Ân."

"Thật hay giả?"

"Thật," hắn cười chúm chím, "Mẫu Đơn hầm canh thật sự rất ngon."

Trong lòng ta như có hàng vạn pháo hoa đang nổ, hai tay vỗ gò má có chút nóng, không tự chủ liền cười, "Người thích là tốt, vậy người ăn nhiều một chút."

Hắn đặt chén canh xuống, hai tay vươn ra kéo ta vào lòng ngực cúi xuống hôn một cái, hắn hôn có chút gấp gáp, như cơn gió vụt qua, cánh môi triển miên không chút lơ là, môi lưỡi quấn quýt, mọi mặt chu toàn, hô hấp hắn có chút nặng nề, mập mờ không dứt, ta đẩy hắn ra, "Làm gì vậy, Phù Nhi còn ở bên ngoài đấy, mau uống canh đi."

Hắn ôm ta, gương mặt chôn ở cổ ta, một tay nắm lấy tay ta, nhiệt độ kinh người, âm thanh trầm trầm ta nghe không chút buồn vui, "Mẫu Đơn, ta đón người trở lại, không phải vì cái này."

Lúc đó ta cũng không để ý kỹ lời nói của hắn, trong lòng chỉ thấy ấm áp, "Ta biết, nhưng ta muốn làm cho Thương Âm ăn mà."

Hắn nói đúng, trở lại.

Ta đón người trở lại.

Ban đêm đi ngủ ta đổi lại một thân trung y sạch sẽ, sau khi tắm xong, mái tóc dài phảng phất một làn hương hoa lan thanh đạm, Thương Âm duyệt xong tấu chương liền lên giường từ phía sau ôm lấy ta, hô hấp vẫn nồng đậm.

Ta quay mặt sang, hắn hôn lên trán ta, "Không ngủ?"

Trong đêm tối mắt ta mở to, nhẹ nhàng hỏi hắn, "Thương Âm, người có phải đang muốn không?"

Hô hấp hắn ngừng trong chốc lát, lại đem ta lật lại ôm vào trong ngực, "Ngoan, ngủ đi."

Ta nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, ta không phải đứa ngốc, mỗi đêm trong lúc mơ màng ngủ cái thứ cứng rắn đụng dưới bụng ta là cái gì làm sao không biết, vì sao hắn phải đứng dậy đi tắm ta làm sao không biết, nghĩ đến đó liền nuốt nước miếng, "Thương Âm, người không muốn sao?"

Thân hình ôm ta có chút cứng nhắc, chậm chạp, vuốt ve mái tóc ta, quấn lấy một ngọn tóc chơi đùa, "Mẫu Đơn, người không cần miễn cưỡng, ta có thể chờ."

Ta nằm trong lòng hắn một lúc, trong phòng tối om ánh trăng mờ mờ, bên ngoài có tiếng tí tách vang lên, tựa như tiếng mưa rơi, tiếng mưa tích tích kỳ ảo, giống như tám trăm năm trước ta cùng hắn tránh mưa dưới mái hiên, yên bình như một giấc mộng, ta nhìn về phía dạ minh châu ở đầu giường, kinh ngạc mở miệng: "Thương Âm, ta còn cho là người không muốn ta."

Cằm của hắn nhẹ nhàng ma sát trên trán ta, im lặng một hồi, lúc sau âm thanh phát ra ở trên đỉnh đầu, "Thật xin lỗi."

Ta cười lên, "Nhưng là về sau, ta phát hiện người không phải là không muốn ta, bất kể người còn nhớ chúng ta của trước kia hay không, ta vẫn rất vui về."

Ta biết đó không phải là ý này cũng không phải lừa dối, trên người ta không có gì cho hắn lợi dụng, hắn là Thái tử, cho dù đúng là đối với ta vô tình, cũng không cần thiết dùng việc này để bồi thường ấy này. Đưa tay chạm vào gương mặt hắn, vuốt ve đường cong ác liệt thâm thúy, trong lòng ta ghi nhớ, đầu ngón tay chạm phải khóe miệng hắn, ta ngửa mặt lên ở trong bóng tối, đẩy người lên một chút, hôn hắn.

Lần đầu tiên ta chủ động hôn hắn.

Đôi môi Thương Âm lạnh lạnh mềm mại, mùi vị đặc biệt chỉ thuộc về hắn, ta ở phía trên liếm một cái lại một cái, nam nhân tựa như bất động không mở miệng nói chuyện, chỉ có hô hấp nóng bỏng thêm mấy phần, ta cũng có chút đỏ mặt, cánh tay tròn bóng ôm lấy cổ hắn, "Người nói gì đi, người không phải thân tiên mấy vạn năm sao, như thế nào mà..." Da thịt cọ xát đến thùy tai ẩn bên dưới mái tóc dài của hắn, mái tóc dài mềm mại, nhưng thùy tai lại nóng bỏng.

Ta ngẩn người, sờ một cái, Thương Âm nắm lấy bàn tay của ta, nhưng ta vẫn cảm nhận được, vành tai nam nhân này nóng như lửa.

...Đỏ, đỏ mặt?

Ta liền chủ động hôn hắn một chút, hắn lại có thể đỏ mặt giống như thiếu niên?

"Thương Âm..."

"Im miệng," hắn bắt lấy tay ta thả xuống ngang hông, lại ôm chặt lấy ta, buồn rầu, "Mẫu Đơn, đi ngủ."

Ta phát ngốc, trong lòng như có lông vũ quét qua, mềm mại mà yên bình.

Như vậy là được rồi, rất tốt.

Ta không biết hẳn lúc nào thì nhận ra, hẳn đối với Tòa Hòn Đẳng Cửu Long Tỷ mấy thứ kia một chữ cũng không nói, cũng có thể trời phạt ngày đó cùng chuyện này không quan hệ. Cổ lệ hẳn chỉ coi ta thành nữ tử yêu thích trước kia trong trí nhớ có chút mơ hồ, có thể hẳn chỉ đối với ta có mấy phần hảo cảm, nhưng mấy thứ này có gì quan hệ.

Đang nghĩ như vậy, nam nhân bên người chợt cất giọng đều đều, ta không thể không sát lại gần hẳn, một tay hẳn nắm lấy eo ta, ôm chặt một chút.

"Mẫu Đơn, đúng là cái gì ta cũng quên," âm thanh có chút khàn, "Ta chỉ nhớ ngươi là nữ nhân của ta."

Ngoài cửa sổ tiếng mưa lớn dần, xối xả rơi xuống tàu lá chuối, bên trong phòng hương an thần lượn lờ, u mị như một khúc ca dao. Ta ở trong ngực hẳn nịt một cái, nhắm mắt lại, trong giấc mộng lông chim trắng tinh bay tán loạn, mềm mại bao phủ khắp nơi.

Cửu Khuyết thần quân, chiến thần canh giữ Nam Thiên Môn, cư ngụ trong rừng Phong đồ như máu trên núi Phục Thổ tầng trời thứ mười ba.

Rừng phong đồ máu bao phủ khắp nơi, như lửa cháy kéo dài cả dãy núi, phủ đệ vô cùng lớn tọa lạc giữa núi rừng, tiên vân làm nền, Cửu Khuyết một thân xanh đậm tựa như bảo thạch Tây Vực cùng rừng phong tươi tốt phía sau càng trở nên nổi bật, tay hẳn đang đùa nghịch cán quạt ngà voi chạm rồng, nụ cười phong lưu như công tử tuần dật dưới nhân gian, khí tức quanh người khiến người ta căng thẳng.

"Cô nương cuối cùng cũng vẫn tới." Hắn cười, "Nhưng cô nương đã nghĩ xong sao?"

Ta một thân hắc y đi tới trước mặt hắn, thi lễ, "Làm phiền Thần quân."

Hắn mang ta vào phủ đệ đi tới sau núi, dãy núi trùng trùng điệp điệp, càng lên cao, không khí càng lạnh, cuối cùng trước mặt hiện ra một cái ao trời, tuyết trắng tinh khôi, mặt nước trong suốt.

Ta bước xuống ao, Cửu Khuyết ở phía sau hỏi ta: "Trọng Lam điện hạ có biết không?"

Ta quay đầu cười một tiếng, "Hắn bận rộn, không có ở Trọng Hoa Cung, ta đã cho Phù Nhi dò hỏi."

Nước trong ao lạnh như băng, ta nhìn mình một cái.

"Lúc này có đôi lời phải nói rõ với Mẫu Đơn cô nương." Cửu Khuyết nói, "Cửu Long Tỷ giúp cô nương tránh hôn phi phách tán, nếu lấy ra, khó nói được cô nương sẽ như thế nào, cũng may cô nương ở Âm phủ có tám trăm năm tu vi, miễn cưỡng có thể bù lại, sau này cô nương không còn là Âm sai, chỉ là hôn phách nữ tử phạm nhân bình thường, đã hiểu chứ?"

Cả người ta như rớt vào hầm băng, ta nhấp đôi môi có chút tái nhợt, loại chuyện tu vi này, từ từ cóp nhặt lại cũng được, tám trăm năm thoáng cái đã qua ta vẫn rất tốt.

Gật đầu một cái, hôm nay ta còn phải cảm ơn Tiểu Hắc đã dạy ta tu hành. Quay đầu lại hết thấy đều trở lại điểm xuất phát, chỉ tiếc thời gian lưu chuyển, "Vậy nếu ta cưỡng ép sử dụng tu vi thì sao?"

Cửu Khuyết nheo mắt lại, thu lại quạt xếp, "Cũng không phải là không được, bất quá có lẽ sẽ nguy hiểm đến tính mạng cô nương."

Ta vô lực cười, "Ta đã biết, cảm ơn ngươi."

Cho dù nữ tử bình thường, đầu thai làm người, không phải là không tốt, hồng trần si mê, chúng sinh điên đảo.

"Hỏi lại cô nương một lần, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?"

Ta vẫn như cũ nở nụ cười, lắc đầu một cái, "Thần quân không nói ta cũng biết, tuy bình thường Cửu Long Tỷ không có tác dụng lớn lắm, nhưng lúc Đế quân Cửu Trọng lên ngôi lại không thể thiếu, chắc chắn phải lấy ra."

Cửu Khuyết nhìn ta không nói, quạt xếp trong tay ngừng lại, ta xoay người đi xuống chỗ nước sâu.

Lúc này hẳn quay đầu lại, nhìn về đôi tuyết bên cạnh, "Ti Mệnh."

Ta nhìn lại, một tiên nữ trẻ tuổi tóc đen vấy tím bước tới cạnh ao, vóc người yếu điệu nhỏ nhắn giống như thiếu nữ mười sáu, gương mặt xinh đẹp, một đôi mắt vô cùng linh động. Nàng đi tới bên người Cửu Khuyết, Cửu Khuyết nói với nàng: "Giao lại cho ngươi."

Tiên nữ khoát tay, âm thanh trong suốt, mấy phần linh hoạt, "Ngươi thật đáng ghét, chỉ toàn bắt ta làm mấy chuyện máu tanh này."

Cửu Khuyết nghe vậy cúi đầu, nụ cười nhu hòa ta chưa từng thấy qua, "Nếu ta thấy hết thân thể cô nương nhà ngươi ta, ngươi chịu bỏ qua cho ta sao?"

"Hừ, cho dù ta bỏ qua cho ngươi, Trọng Lam Thái tử cũng sẽ không truy sát ngươi đến tầng ba mươi sáu sao?" Đôi mắt hạnh của tiên nữ liếc xéo một cái. "Còn ngốc cái gì, không mau quay lưng lại."

Cửu Khuyết cười ha ha hai tiếng, phe phẩy cây quạt đi ra ngoài. Thiếu nữ thấy hán đã đi xa, còi gầy thêu, đôi chân trắng nõn hướng mặt nước dò xét, vèo một cái rút lại, "Ai u, Mẫu Đơn cô nương không lạnh sao?"

Ta nhìn nàng chăm chú, trong lòng suy đoán thân phận của nàng, "Vẫn tốt."

Nàng chỉnh y phục hướng ta cười một tiếng, nụ cười chói mắt, "Xin chào, ta là Ti Mệnh."

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nàng ta sửa sang quần áo cười với ta, vô cùng sáng lạn: "Xin chào, ta là Ty Mệnh."

Ta một mực im lặng, thật không ngờ trước khi đi lại được ngắm nhìn dung nhan của Ty Mệnh Tinh Quân – Giáo chủ cầu huyết trong truyền thuyết, thật là vừa mừng lại vừa lo.

Ty Mệnh lệnh cho ta cởi bỏ toàn bộ quần áo, cả người đứng giữa hồ nước, nước trong hồ lạnh đến thấu xương, ngập đến hông ta, Ty Mệnh bước xuống nước triển khai chú thuật, bàn tay áp vào bả vai ta.

"Thật ra thì ta cảm thấy cô đẹp hơn Công chúa Chiêu Cầm rất nhiều." Ty Mệnh dẫu môi, "Ít nhất đây là cơ thể đẹp nhất ta từng thấy, chừng nào ta đẹp được như cô thì tốt biết mấy." Nàng ta cúi đầu tự nhìn trước ngực mình, bĩu môi giận dữ, "Ồi chao, đúng là kém xa mà."

Ta ngẩn người, bật cười: "Cô cũng rất đẹp mà."

"Lát nữa sẽ khá đau đấy, suy cho cùng là vì lúc Thái tử phong ấn Ngọc tỷ vào trong người cô không hề nghĩ đến việc sẽ lấy ra mà." Ty Mệnh vừa nói vừa kết ấn, ngược mắt nhìn gáy ta, lại đưa tay rút chiếc trâm mà Hoài Nguyệt đã đưa cho ta, mái tóc dài của ta xỏa tung xuống, như một đóa hoa sen nở rộ trong nước.

Nàng ta nhìn cây trâm trong tay một hồi, thờ dãi nói: "...Vật về chủ cũ đây ư...?" Chóp chóp đôi mắt to, nói: "Thật ra thì chuyện của những người trong tình yêu ta cũng không hiểu lắm, ta chỉ cảm thấy cô không thể rời xa được Thái tử Trọng Lam, nhưng tại sao lại rời xa Người chứ?"

Ta suy nghĩ rồi mới trả lời nàng ta, mỉm cười một cái, đối phương là một cô gái nhỏ, một cô gái nhỏ đảm nhận ty mệnh nhân gian, "Bởi vì chàng là Thái tử, là Thần, mà ta là người. Ta hy vọng chàng sẽ sống thật tốt, chàng có thể sống thật lâu, một ngày nào đó chàng chàng sẽ quên ta thôi. Hiện giờ ta biết chàng có lòng đợi ta, như vậy là đủ lắm rồi."

Ty Mệnh nhủ đôi mày thanh tú, gần như hỏi lại mà không hề do dự: "Thế nhưng cô có từng hỏi Người hay chưa? Người là một người đàn ông, Người yêu cô, tất nhiên muốn ở bên cô mãi mãi. Cô đã từng nghĩ đến chưa, phải chăng chính Người cam tâm tình nguyện, cô đã từng nghĩ rằng, phải chăng Người tha chịu phạt cũng không muốn cô phải chịu một chút uất ức hay chưa? Những cô gái phạm trần các cô thật là kỳ lạ..." Nàng ta bỗng nhiên dừng lại, khẩn trương nhìn sắc mặt ta một chút, có lẽ không phát hiện ra ta có gì khác thường, mới thở phào nói: "Phải bắt đầu rồi."

Ta nhắm mắt, khí lạnh chong chóng khiến ý thức tê liệt, nhưng đau đớn ở ngực vẫn rõ ràng như cũ, ta không nhìn được mà run lên một cái.

Máu huyết toàn thân tựa như dùng dằng tự lại một chỗ đau, cơ thể lạnh băng, máu tươi nóng hổi trào ra. Ta cắn môi mở mắt, Ty Mệnh cầm cây trâm kia vào tim ta, trước ngực bị hơ lóe ra những tia sáng nhỏ giống như bông hoa nở rộ vậy.

Trái tim thoáng cái được lấy ra, cả người ta toàn mồ hôi lạnh, trống rỗng, mất sức mà mềm nhũn cả người, Ty Mệnh một tay đỡ ta, một tay bày ra một vàng kim quang âm áp.

"Đây chính là Cửu Long tỷ ư?" Vật tượng trưng của Đế Vương Tứ hải Bát hoang, Tam Thập Lục Thiên đấy ư? Nó hiện thể mà cũng chẳng thấy trời đất đổi thay, gió mây bão bùng, bụi đất mù mịt gì cả, có thể thấy những lời được viết trong chiết tử chẳng hề đáng tin chút nào.

"Nếu đặt trong tay Thiên tộc Hoàng thất, nó sẽ tự hiện nguyên hình, còn vừa mới lấy ra cũng chỉ là đáng về này thôi." Có lẽ là thi lực quá nhiều, sắc mặt Ty Mệnh cũng hơi tái, cánh tay mảnh mai ôm lấy vai ta, "Cô ổn chứ?"

Ta gật đầu một cái, yếu ớt mỉm cười với nàng ta, để tùy nàng ta đỡ ta lên bờ. ngoại trừ trong tim có một khối trống rỗng đến lạnh cả người, cũng không thấy có khó chịu gì khác.

Khi đó ta nghĩ, thứ duy nhất thuộc về Thương Âm trong thân thể của ta kia, thứ âm áp trong ngực ấy, đã bị lấy đi rồi.

Mãi đến khi trở về Phong Đô ta mới lấy lại chút thần trí, trên người sạch sẽ, áp tay vào lồng ngực một cái, lạnh như băng vậy, đã thành người chết thực sự rồi. Cũng đến hơn một năm rồi ta chưa về Phong Đô, thời gian cũng chỉ coi như một giấc ngủ ngắn tạm bợ của các Vô Thường đồng liêu mà thôi.

Thế nhưng ta lại cảm thấy một năm ngắn ngủi đến khó hiểu ấy, còn dài hơn cả tám trăm năm nữa.

Sắc trời âm tịch, hoa bỉ ngạn bên cầu Nại Hà vẫn nở rộ tựa như biển lửa cuộn cuộn rực rỡ, ngàn vạn năm qua vẫn tái sinh như trước.

Ta nhìn chăm chú từng sinh hồn đi đầu thai trên cầu, nhìn một hồi thì Mạnh Bà thấy ta, ta cười với bà ấy, coi như là chào hỏi. Xoay người theo đường hoàng tuyền đi về điện Diêm La, lại ngại đường tối, tay áo phát một cái, trong tay đã cầm chuỗi hoa gỗ lim đỏ, một ngọn đèn lồng mẫu đơn nhóm lên những ánh sáng vàng vọt, khiến những bông hoa mẫu đơn trên giấy đèn được chiếu rọi vô cùng xinh đẹp.

Ta cúi đầu bước từng bước, không biết bản thân ở nơi nào nữa. Cuối cùng ngẩng đầu lên, cuối đường hoàng tuyền hoa mạn châu sa dần thưa thớt, còn lác đác mấy bông hoa đỏ, nhìn từ xa trông giống như những cánh hoa mai tàn mạn vậy. người con trai cũng toàn thân vận đồ đen giống ta, lặng lẽ đứng đó như một vách núi sừng sững lạnh lẽo.

Ta nhìn chiếc mặt nạ đen trên mặt huynh ấy, dừng bước một lúc, rồi lại thông thả bước về phía trước. Huynh ấy mím chặt đôi môi đến nỗi có phần trắng bệch, ta nghĩ ngại mới bước đến trước mặt huynh ấy, nói: “Tiểu Hắc, thật xin lỗi.”

Giờ đây ta đã mất hết tu vi, huynh ấy nhất định là nhìn thoáng qua cũng nhận ra.

Huynh ấy lặng im.

Ta cúi đầu nói tiếp: “Ta biết huynh cảm thấy ta lại tự chà đạp bản thân mình nữa rồi, ta cũng cảm thấy... cũng cảm thấy mình đúng là không khá lên nổi.”

Mãi một lúc lâu huynh ấy mới mở miệng nói, lạnh lùng lãnh đạm: “Muội định thế nào?”

“Từ biệt cha và Chung Quỳ, sau đó thì đi đầu thai. Giờ ta có ở lại Phong Đô cũng chẳng làm được gì, thôi thì tránh cho họ phải phiền thêm.” Lại ngẩng đầu lên, nhìn không nổi mà kéo ống tay áo huynh ấy, “Thật xin lỗi, ta đã đồng ý với huynh là sẽ giúp huynh tìm bằng được nàng Đào yêu mà huynh yêu mến khi còn sống kia.”

Huynh ấy rút ống tay áo ra, xoay người bước đi mấy bước rồi dừng lại, nghiêng mặt, nhếch môi cười nhạt: “Mẫu Đơn, muội tự nhìn mình bây giờ xem là đáng về gì đi, vì một người đàn ông không yêu mình, có đáng không?”

“...Chàng không phải không yêu ta.”

“Hắn từng hứa hẹn gì với muội ư, hắn có thể cho muội thăng thành Thần tiên sao? Tám trăm năm tu vi này của muội để mất vì cái gì hả? Muội có nhớ vì để mình tự đâm đường mà bản thân đã phải chịu biết bao khổ cực không?” Mặt Tiểu Hắc vô cảm, “Hắn nhìn muội nhiều hơn một chút, muội lập tức không cần người nhà lẫn các huynh đệ Phong Đô luôn. Muội còn nhớ mình là Hoa Nhi gia nữa không?”

Ta hất mặt quay sang, huynh ấy nói những lời khó nghe, từng chữ từng câu đều lạnh nhạt, ta không nhìn được mà phản bác lại: “Huynh nói những lời này làm gì chứ? Chẳng phải huynh cũng thích nàng Đào yêu kia cũng gần ngàn năm nay vẫn chưa tìm thấy đó sao? Huynh không đi đầu thai chẳng phải cũng là vì chờ nàng Diệp Thanh Hoa đó hay sao? Ngay cả mặt mũi cũng chẳng dám tả, huynh có tư cách gì mà nói ta?” Ta gân cổ, vành mắt nóng lên, sống mũi cay xè, giọng nói cũng run rẩy, “Ta cũng muốn ở bên chàng chứ, ta không muốn xa chàng, nhưng chàng là Thần, khoảng cách sinh tử và chủng tộc giữa ta và chàng cách xa nhau. Còn thời gian tám trăm năm kia, ta có cách nào khác đây. Giờ đây ta đã hiểu chàng có lòng với ta mấy phần, ta chỉ biết ta không phải đã từng bị chàng vứt bỏ, trước kia chàng cũng yêu ta, như vậy không phải đã tốt lắm rồi sao? Chàng cưới Chiêu Cẩm và đăng cơ là được rồi... Ta chỉ muốn chàng được tốt thôi...” giọng càng lúc càng nhỏ, chợt cảm thấy mình thật mất thể diện. Ta dùng tay áo lau nước mắt, chậm chậm như vậy, người con trai đối diện chẳng nói gì, chỉ mím chặt đôi môi. Ta cúi đầu, lại kéo ống tay áo huynh ấy: “...Thật xin lỗi, Tiểu Hắc.”

Giọng nhỏ đến bản thân cũng nghe không rõ. Lần này huynh ấy không rút ra nữa, nhỏ giọng nhẹ nhàng nói: “Muội từng nghĩ đến chưa, có lẽ hắn cũng không muốn cái Đế vị ấy đâu.”

Ta ngẩn ngơ, ngẩng mặt nhìn, huynh ấy vẫn lạnh lùng như thế, nhưng đưa tay xoa đầu ta một cái, nói tiếp: “Không còn là đệ nhất bá chủ Âm phủ nữa, muội tự mình giải thích với Diêm Vương đi.”

Ta gật đầu một cái, huynh ấy xoay người lại, ta xách đèn dẫn hồn bước theo sau.

Việc mất tu vi này Diêm Vương vừa nhìn thấy ta là hiểu ngay, vuốt râu hồi lâu, ta hãm một ấm trà Diệp thượng hạng bung lên, ông vừa uống trà vừa than thở: “Thần khí đã tàn ra thật rồi, con như vậy được coi là chấm dứt với Người đấy ư?”

Thấy ta im lặng không nói, Diêm Vương gia trầm tư một chút, bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt bé tí hí đầy nếp nhăn lập lòe sáng: “Khoan đã, Mẫu Đơn, như vậy chẳng phải con không còn là đệ nhất bá chủ Âm phủ nữa hay sao? Vậy chẳng phải là con sẽ không đặt Trảm Hồn kiếm lên cổ cha được nữa hay sao?”

Khỏe miệng ta giật giật một cái, “Con đặt Trảm Hồn kiếm lên cổ cha lúc nào chứ, đừng nói lung tung.”

Cha hoàn toàn chẳng để ý tới ta, hân hoan vỗ vỗ bả vai Tiểu Hắc mà khích lệ, lời thành ý khản, đầu đầu nhúc nhúc óc mà tha thiết: “Ồi chao, chúc mừng dân chúng thành Phong Đô cuối cùng cũng thoát khỏi bóng tối tàn bạo khi bị Hoa Nhi gia chèn ép đô hộ để hướng tới cuộc sống phồn thịnh, khỏe mạnh, hạnh phúc. Cổ đại nhân, chúng ta mở tiệc rượu mời các hương thân phụ lão Phong Đô đến uống mừng đi.”

Tiểu Hắc vô cảm nói: “Diêm La đại nhân, Hoa Nhi gia rút đao rồi kìa.”

Diêm Vương: “...?”

Ấm trà nhỏ xanh ngọc trên bàn bị ta chia làm hai, chiếc bàn trà nhỏ bằng gỗ cũng bị ta xẻ đôi gọn gàng sập xuống, ta thu đao, hô một tiếng, cười dịu dàng với Diêm Vương gia vẫn còn đang khoát tay trên người Tiểu Hắc, nói: “Cha, cha vừa nói gì cơ?”

Diêm Vương gia lấy tay xoa trán, ẹo ọt ngẩng đầu bốn lăm độ, thờ mòng mà ưu thương ngắm nóc Vương Phủ đen thui, ho khan một cái, nói: “Hôm nay thời tiết đẹp thật đấy, có mây trắng ngang qua...”

Ta nhìn quanh quất, phủ Diêm Vương yên tĩnh, vắng lặng, bèn hỏi: “Chung Quỷ đâu ạ?”

“Lặn xuống nhân gian rồi, nghe nói là phải lòng một cô gái, đợi sau khi người ta chết thì sẽ dụ dỗ người ta.” Diêm Vương gia sửa sang lại quần áo, than vãn: “Dạo này bọn trẻ mù quáng thật.”

Trong lòng ta hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tựa bạch ngọc của Chung Quỷ, đúng là một tiểu mỹ nhân hoạt bát, không bị đám đàn ông theo đuổi là tốt lắm rồi, nào cần phải dụ dỗ con gái chứ, trái tim bất quá bao năm không khai khẩn nay lại rục rịch trỗi dậy, “Đệ ấy ở đâu, con đi ngắm cô gái kia một chút.”

“Ừm, thẳng thóc này dễ xấu hổ lắm, con theo Cố đại nhân đi. Mẫu Đơn, con giải quyết xong chuyện của mình là được rồi.”

Chuyện của bản thân ta thật ra lại rất dễ.

Tám trăm năm ở phủ Diêm Vương, lại là con nuôi Diêm Vương, bổng lộc hàng năm nhận được tích góp lại cũng khá nhiều, ta mua cho cha một đồng đồ bỏ thương đặng, bỏ toa thuốc ra dặn dò tỷ nữ trong phủ mỗi ngày sắc một ít, mời các đồng liêu và một số quý thân quen đến dự tiệc ở Phong Đô, cùng thưởng thức loại rượu được ưa chuộng nhất nơi đây. Nghe được tin ta chuẩn bị đi đầu thai, bọn họ trợn to mắt nhìn nhau, tất cả đều im lặng.

Ta khoát tay áo: “Có một kiếp thôi mà, cùng lắm đến trăm chứ gì, đám sai sự Phong Đô bọn huynh làm việc cho hẩn hoi đấy nhé, đừng có mà lười biếng, Cố đại nhân sẽ giám sát cho ta. Đám tiểu quỷ canh gác ở cửa nếu có chút lơ là, giết nhầm người, rồi câu sai hồn, hay thu sai hồn ác quỷ, đừng trách Hoa Nhi gia ta tức giận, đến lúc ta trở về thì tự mình tắm rửa sạch sẽ đưa đến tận cửa cho ta.”

Các đồng liêu vỗ bàn một cái than thở: “Trời ạ, thì ra vẫn còn trở lại ư, nghiệp chướng mà.” Không biết có phải do ta bị ảo giác hay không, nhưng trong nháy mắt ấy bọn họ lại thờ phào nhẹ nhõm.

Ta nghĩ, tốt nhất vẫn là không nên nói chân tướng cho bọn họ thì hơn.

Ở Phong Đô vài ngày ngắn ngủi, trong thời gian ấy ta cũng có tới nhân gian một lần, Long Vân tự ở núi Phù Không.

Vẫn theo là dáng vẻ cũ, tuy chỉ là một nữ quỷ bình thường, nhưng có miếng ngọc bội trấn giữ của Tiểu Hắc nên sau khi tới núi ta cũng không cảm thấy khó chịu. Ta bay qua mặt hồ tới trước tháp Thiên Phật, bên cạnh thềm đá, một cây hoa ngô đồng trắng yêu kiều đứng đó.

Không phải mùa hoa nở, nhưng đầu cành cũng điểm xuyết đầy hoa trắng, mùi hương nồng nàn, bên cạnh cây hoa là một mộ bia đá xanh, chữ được mạ vàng khắc trên ấy vẫn còn mới tinh. Kham Ngũ không hề nói dối ta, xem ra Giới Trần đúng là đã chết ở đây thật, chết ở trước tòa tháp. Ta đứng trước mộ, nhớ rằng ta từng cùng huynh ấy bước qua cánh rừng hoa ngô đồng dưới ánh trăng, cũng nhớ ta từng lên lút lượn lơ quanh nhà huynh ấy lần mò ba vòng bị huynh ấy bắt quả tang tại trận, huynh ấy còn nói rằng tương ta là Hoa yêu dưới ánh trăng nữa.

Thương Âm của hiện tại có còn coi trọng những thứ này nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Thương Âm của hiện tại có còn coi trọng những thứ này nữa hay không?

Trước khi đi ta thu xếp phòng mình một phen, bảo gia đình dọn hết những thứ không dùng đi, lúc ra cửa thì gặp Tiểu Hắc, ta ngăn ra: “Thật đúng lúc, ta có đồ muốn đưa cho huynh đây.”

Cũng chẳng phải thứ gì đẹp lắm. Từ trong chiếc rương lớn làm bằng gỗ đàn hương, ta lấy ra một chiếc áo bào nam giới được gấp gọn gàng, là một chiếc áo kiểu rộng, màu xanh đậm.

Huynh ấy im lặng một lúc: “Muội làm?”

Ta gạt đầu một cái, chẳng hiểu sao lại thấy hơi lúng túng: “Ừm.”

Cái này vốn định đưa cho huynh ấy từ trước rồi, nhưng lại bị chuyện Thương Âm chuyển thế hạ phạm làm loạn hết cả lên, thế nên ta vẫn chưa làm xong. Giờ quay về làm nốt phần còn lại, dùng kim chỉ sửa lại một chút cho vừa người, tự cảm thấy ổn thỏa rồi mới dám đưa tặng. Tiểu Hắc chẳng thiếu thốn cái gì, nhưng ta vẫn muốn biểu đạt chút tâm ý, dù sao suốt tám trăm năm qua huynh ấy vẫn luôn giúp đỡ ta.

Huynh ấy nhìn ta một lúc, những ngón tay thon dài mon trón bề mặt chiếc áo, lúc ngẩng đầu lên còn có ý cười, khó khăn lắm huynh ấy mới cười một lần, ta ngẩn người. Huynh ấy nhận lấy, nói: “Còn biết làm cái này nữa ư, Hoa Nhi gia?” ba chữ cuối nói rất chậm.

Ta trừng mắt: “Huynh suốt ngày mặc đồ đen thui lù, lại còn bày cái bộ mặt than ra nữa, ngày càng có nhiều các cô nương ở phố Tây Phong Đô thích huynh nhưng lại không dám nói. Màu sắc chiếc áo này nhìn chung là sẽ nhu hòa hơn một chút, ta làm có thể không được đẹp lắm, cũng có thể không được khéo tay như các nàng ấy, huynh thấy hợp thì mặc thôi. Đợi đến lúc cô gái huynh thích kia trở lại thì bảo nàng ấy may thêm cho huynh bộ khác...”

“Không cần.”

Huynh ấy ngắt lời, nhìn ta, “Cái này cũng đẹp lắm rồi.”

Tai ta nóng bừng lên, nghiêng đầu sang một bên: “Ta đi đây.”

Hôm ấy ta đi qua cầu Nại Hà cũng coi như là sáng sớm ở Phong Đô, sương mù trên dòng sông Vong Xuyên lại dày đặc hơn bình thường, những đóa hoa mạn châu sa đỏ như gấm, trên cầu Nại Hà vắng tanh. Ta chỉ cho Tiểu Hắc đưa ta tới đầu đường Hoàng Tuyền, để ta tự mình đi hết quãng đường còn lại, xách đèn lồng mẫu đơn bước trên con đường thuộc về người phạm trần.

Ta vẫn luôn đứng bên cạnh cầu Nại Hà mà nhìn những người phạm với những mối yêu hận tình cừu chốn hồng trần, cứ từng người từng kiếp, mãi luân hồi. Cuối cùng hôm nay ta cũng bước lên nó, những tấm gỗ dưới chân cầu ẩm ướt, kêu vang cọt kẹt, ta bước tới giữa cầu lúc Mạnh bà bà đang cúi người, bên cạnh là nồi canh Mạnh bà, mà trong tay bà bung một bát nữa, chiếc muôi gỗ còn khuấy nhẹ trong nồi.

Ta nhận lấy bát canh, hành lễ với bà: “Mạnh bà bà.”

Bà khẽ cười, những nếp nhăn co lại một chỗ: “Cuối cùng con cũng vẫn qua cầu nhỉ.”

Ta nhìn nửa đoạn cuối cầu Nại Hà, vẫn chưa bước vào, ở phía cuối cầu sương mù giăng mờ mịt tựa như ảo mộng, lại tựa như vực sâu, cũng giống như kiếp sau khó biết trước của ta vậy. Ta ngẩng đầu nhìn khoảng không trống rỗng.

Ta ở Phong Đô tính ra cũng đến hai, ba ngày, mà chàng... cũng không có tới.

Nếu như chàng còn chút nhớ nhung nào, thì sẽ tới tìm ta mới phải.

Quả nhiên, chàng chỉ là muốn tìm lại người phụ nữ trước khi chàng bị mất trí mà thôi, giờ đây cả trí nhớ và tình cảm đều đã mất, những ký ức và nhớ nhung đều là phiền phức cả. Cũng có thể việc ta đợi chàng cho đến giờ chẳng qua chỉ là để lấy Cừu Long tỷ ra mà thôi, lấy được rồi thì lập tức chẳng còn tác dụng gì nữa.

Vậy còn những lời chàng nói đêm ấy thì sao, cũng đều là giả dối hết sao.

Ta bất giác cười khẩy một tiếng, thì ra chẳng qua là có cũng được, mà không có cũng chẳng sao, trên đời này liệu có người phụ nữ nào ngu ngốc hơn ta không.

Ta uống một hơi cạn sạch bát canh, hơi mặn, thì ra canh Mạnh bà có mùi vị của nước mắt.

Ta đưa một người con trai mà ta đã từng rất rất yêu cho vào quên lãng, như vậy thật là tốt, sau này ta sẽ không còn đau đớn, không còn chua xót đến không chịu nổi nữa. Trước kia ta cảm thấy, chỉ cần chàng được hưởng những hạnh phúc tốt đẹp, thì dù có lấy cả tính mạng ta cũng được.

Như thế này tình cảm sẽ không còn nữa, thật tốt quá rồi.

Ta đặt lại chiếc bát, chậm chậm bước vào trong làn sương trắng trên cầu. Bước xuống cầu, con đường mòn trước mặt lại càng khó nhìn hơn, ven đường có một khối đá cao tầm ngang người, trên mặt khối đá hiện lên ánh sáng, đó chắc hẳn là đá Tam Sinh rồi. Ta đang định nhìn, nhưng phía sau lại vang lên tiếng gọi non nớt khiến ta đứng im tại chỗ.

Đó là giọng của một bé trai.

Ta cứng đờ quay người lại, máu huyết toàn thân như ảm ảm trời dậy. Trong làn sương mù mờ ảo, xa xa bên cầu có một thằng bé mặc đồ trắng thoắt hỏn hển vịn vào lan can cầu, vốc dáng vào khoảng sáu, bảy tuổi, mái tóc đen vẫn lên, làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú.

Dung mạo mà ta quen, đã từng nhìn thấy vào đời Thương Âm thứ hai, khuôn mặt của chàng lúc còn nhỏ.

Cách xa như vậy, nhưng ta lại có thể nhìn thấy đôi đồng tử đen láy của thằng bé ngẩn nước, thằng bé cất tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, gọi ta một lần nữa.

“Mẫu thân. . . !”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đới Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Chung Quý tới dương gian để dụ dỗ con gái nhà người ta cuối cùng cũng gây ra vài chuyện.

Lúc nghe được tin này, ta đang câu hồn trên một cánh đồng hoang vu, vết bánh xe chẳng chịt, thi thể nằm ngổn ngang, cò xí rách nát nằm giữa sườn núi, khe phát phơ dưới ánh nắng chói chang. Mảnh đất Trung Nguyên bị chiến tranh tàn phá giống như bị thú rừng càn quét qua, lại giữa lúc Lung quốc đang một vùng phế tích, một hoàng thành rộng lớn được dựng lên. (xem lại câu này cho chị với nhé, chị không chắc lắm在珑国废墟间新起一整座恢弘王城.)

Chân tay bị cụt rải đầy trên đất, máu cũng đã khô cạn như mặt gỗ, khe chạm vào đã rời ra. Nhưng dù có than vãn công việc tồi tệ ra sao thì vẫn cứ phải làm, nhận không ít bóng lộc của Phong Đô rồi mà. Ta đi giữa cánh đồng hoang vu đầy máu me này, chỉ cảm thấy mặt trời chói chang, đèn lồng mầu đơn trong tay cũng cháy rừng rực y như mặt trời vậy.

Du hồn quá nhiều, không thể không dùng hồn tóa, khóa lại từng du hồn bằng xiềng xích giống như tù nhân. Một tay ta dắt chuỗi xích, một tay xách đèn lồng mờ ra một con đường thông tới Quý thành, con đường u sầu với những đốm lửa xanh được mở ra, nền gạch âm u trải dài mãi tới cánh cửa đen kịt ở cuối đường.

Đến lúc ta vào tới Phong Đô, Ngưu đầu Mã diện (*) giữ ở cửa nhận lấy chùm khóa, giờ cây đuốc lên nói với ta: “Hoa Nhi gia, thiếu công tử gặp chuyện rồi.”

(*Ngưu đầu Mã diện: đầu trâu mặt ngựa)

Đã ba tháng rồi, ta cũng đã nói với bọn họ rất nhiều lần rồi, rằng đừng gọi ta là Hoa Nhi gia nữa, giờ đây ta không còn tu vi, cũng chỉ còn là một âm sai nhỏ nhoi mà thôi. Ta thâm nghĩ như vậy, rồi nói: “Ồ? Cuối cùng hẳn cũng gây ra chuyện rồi ư?”

Vị thiếu công tử này bình thường vẫn thích nhất là quấy nhiễu sự thanh tịnh của nhân gian, những người tốt bụng, hiền lành mà có sinh tử mong manh, hẳn thấy đáng thương là lại dứt khoát sửa lại trong sổ, cho họ thêm tuổi thọ, bao nhiêu lần khiến cho Thôi Phán quan tức giận đến dựng hết cả râu lên. Gần nửa năm qua lại nghe nói hẳn đã phải lòng một cô gái, bảo là nhất kiến chung tình, ở Phong Đô tầm này khó mà tìm được bóng dáng của hắn. Giỏi thật đấy, việc chính không làm lại đi dụ dỗ con gái người ta, đối với chuyện lần này Diêm Vương cha vô cùng giận dữ, dạy bảo hắn mấy lượt không có hiệu quả gì, đành mặc kệ hắn vậy.

Một cô gái phạm trần, chuyện sinh tử chỉ trong chớp mắt, đợi nàng ấy chết rồi lại đến tìm nàng ấy lần nữa, nếu được thì nạp làm thiếp thôi, chứ hiếm khi thấy có thiếu công tử nào lại để tâm đến một cô gái như vậy.

Ngưu đầu Mã diện kể lại một lượt với ta, ta nhủ mảy, lần này tốt thật rồi, là Chung Quý tự mình mắc vào thôi.

Đang nghĩ xem liệu Chung Quý định làm thế nào, lại thấy Tiểu Hắc đi về phía ta, ta nói với huynh ấy: “Không phải Chung Quý bị bệnh rồi chứ? Lại muốn cùng cô gái kia ở trong cô mộ diễn vở ‘Thần điều đại hiệp’ cơ đấy”

Tiểu Hắc nói: “Diêm Vương đang muốn nói chuyện này với muội đấy, không chừng chuyện của Thiếu công tử chỉ có muội mới khuyên bảo nổi thôi.”

Ta gật đầu, đi về phía Thập Điện Diêm La, lại xoay người, nói: “Tiểu Hắc, mặc dù muội có quên vài chuyện, nhưng muội nhớ là huynh đã đồng ý với muội là trước khi muội đầu thai, sẽ cho muội nhìn mặt huynh kia mà.”

Tiểu Hắc thờ ơ nói: “Muội không phải là không đi đầu thai nữa rồi sao?”

Ta lờm huynh ấy: “Thôi đi, nếu không phải vì tiểu Ly, giờ muội đã ở gia đình phạm trần kia rồi nhé.”

Tiểu Hắc nói: “Lần sau muội đầu thai lại thì tính sau.”

“Lại còn có lần sau nữa ư? Tiểu Ly ở đây rồi thì không biết lần sau là mấy trăm ngàn năm sau nữa ấy.” Ta liếc huynh ấy.

Ta đi câu hồn ở nhân gian ba, bốn ngày, nghe Ngưu đầu Mã diện kể, lại nghe cha nói thì mới hiểu hết được đầu đuôi câu chuyện.

Chung Quý đúng là rất yêu mến cô gái kia, chỉ tiếc là đơn phương. Chuyện đau khổ nhất thế gian chính là chuyện người mình thích lại không thích mình, đó chính là tình hình của Chung Quý hiện thời. Giờ đây số mạng của cô gái kia đã đến, chết đi, gặp được Chung Quý, thế nhưng trong lòng vẫn còn vương vấn phu quân khi còn sống, chỉ muốn kiếp sau được nối lại tiền duyên với chàng ta. Chung Quý vừa thấy dáng vẻ kia của cô gái thì biết nàng ta muốn nhanh chóng đi đầu thai, mà nàng ta đi đầu thai thì cũng không biết đến tận năm tháng nào mới gặp lại, kết quả là hắn bèn giờ trở. Hắn bày kết giới

ở nơi mà nàng ta qua đời, hai người họ đều ở trong kết giới, hẳn chờ nàng ta hồi tâm chuyển ý.

Ta vừa nghe khoe miệng vừa giật giật. Một thiếu công tử bình thường luôn thông minh nhanh nhẹn, gặp cô gái kia thì đầu hóa ra thành úng nước luôn rồi. “Hắn cho là đang thăm vấn phạm nhân chắc? Trái tim phụ nữ đã đóng lại, cho dù càng quan tâm, giám giữ, thì sẽ càng không có được mà thôi. Huỳnh nói xem, đáng về Chung Quý trông giống một tiểu mỹ nhân như vậy, sao lại không hiểu được tâm tư của con gái như thế chứ? Hẳn không giải thoát cho nàng ta, để vậy cho nàng ta hận hẳn sao?”

Tiểu Hắc im lặng một lúc rồi mới nói: “Vậy thả nàng ấy ra, để tùy nàng ấy đi đâu thai mới là tốt sao?”

Ta nói: “Chúng ta có thể sống rất lâu mà, có thể từ từ suy tính, có thể từ từ bồi dưỡng tin cảm, còn như Chung Quý vậy thì chắc chắn là không ổn. Đến lúc ấy muội nhất định phải hỏi hẳn sao lại gây ra chuyện làm mất mặt Diêm Vương như thế mới được.”

***

Chuyện của Chung Quý đã cho ta có được hai ngày nghỉ, ta rảnh rồi ngồi trong phòng uống trà, nghỉ ngơi mấy canh giờ, rồi đi rửa mặt để đi mua bánh hoa đào ở phố Tây. Lúc sắp đi thì tiểu Ly tung tăng đến tìm ta, mặc bộ quần áo vải màu lam mà ta may cho thằng bé, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần giờ này đang đỏ hồng.

“Mẹ...”

Nhìn thấy thằng bé lòng ta vui hẳn lên, bé thằng bé lên, hình dáng thằng bé cũng chỉ như một đứa bé sáu, bảy tuổi, thấp bé mà mũm mĩm rúc vào ngực ta cọ cọ. Ta rút cho nó một miếng bánh hoa đào, thằng bé nhóp nhép miệng ăn, ta lại rút thêm nửa chiếc bánh nữa rồi ăn nốt miếng bánh còn lại của thằng bé, lại xoa hết những vụn bánh còn vương quanh miệng thằng bé, sau đó cắn nhẹ một cái lên khuôn mặt mịn như cánh hoa của nó.

Ly Nhi nức nở một tiếng, chớp đôi mắt ngấn nước như lưu ly, nhìn ta nói: “Mẹ, mẹ cắn con mạnh thật đấy.”

“Là mẹ cắn yêu con thôi.” Ta hí mắt cười, lại cắn một cái nữa lên má bên kia, đôi má thom ngào mịn màng, thật là thích, “Ly Nhi, có muốn đi câu hồn với mẹ không?”

Kết quả là hai mẹ con ta đi về phía lăng mộ triều Nguyên Hoàng.

Có lẽ cả thiên hạ này cũng chỉ có một bà mẹ như ta là đưa con mình tới nơi mồ mà âm u không bình thường như vậy thôi, nhưng mà như vậy thì có làm sao, ta là một âm sai, còn con trai ta là thần tiên cơ mà.

À, đúng rồi.

Nghe nói, phu quân của ta lúc ta còn sống là một thần tiên, năm đó ta mang bầu với thần tiên đó. Nhưng mà cái việc ‘nghe nói’ này cũng chẳng là điều gì to tát cả. Ba tháng trước ta tỉnh lại, có một thằng nhóc mặc đồ trắng tinh nằm trên người ta khóc rờn rờn, trông đáng thương vô cùng, thần khí quanh người rất mạnh khiến ta không sao mở nổi mắt.

Tên nhóc đó chính là Thương Ly, khuôn mặt hẳn nhỏ nhắn, dễ thương, cứ khóc oa oa không ngừng.

Lúc ấy ta ở trong phòng Vương phủ Diêm Vương, ta nhớ được thằng bé, nhớ được Phong Đô, ta nhớ ta là đệ nhất bá chủ Diêm Vương, ta nhớ được tất cả những điều ấy. Nhớ Tiểu Hắc, nhớ Chung Quý, nhớ Diêm Vương, nhớ tiểu Bạch, rồi Mạnh Bà, ngay cả tiên nữ Ty Mệnh với bộ quần áo tím, hay Thần quân Cửu Khuyết với bộ đồ màu lam, ta cũng có ấn tượng nữa.

Đã uống canh Mạnh Bà, lẽ ra phải quên đi hết mọi thứ để đi đầu thai, thế nhưng đến nửa chừng, ta lại được uống thuốc giải của canh Mạnh Bà. Từ xưa đến nay, những âm hồn vô thường không phải ít, từ vạn năm trước đã có thuốc giải canh Mạnh Bà rồi. Cũng may là ta được uống thuốc giải kịp thời, canh Mạnh Bà mới phát tác một lượng nhỏ, ta chỉ quên mất phu quân của ta khi còn sống mà thôi.

Canh Mạnh Bà sẽ khiến người uống quên đi bắt đầu từ những chuyện sâu kín nhất nơi đáy lòng, nghĩ đến điều này, vậy hẳn là ta đã từng yêu phu quân của mình rất nhiều. Mặc dù nghe nói rằng, chàng ta là một thần tiên và không cần ta, thế nhưng người con gái khi yêu chính là thế này mà, người ấy có yêu mình hay không cũng chẳng sao cả, mình vẫn cứ yêu người ấy đến đậm sâu.

Khi ấy tỉnh lại ta hơi rối bời, từ từ nghĩ lại, hơn một trăm năm trí nhớ của ta trống rỗng, mơ hồ, ta chỉ đành dựa vào những đoạn ký ức ngắt quãng khi ở Phong Đô và ở cung Công chúa Chiêu Cẩm để phán đoán về tình cảnh và thân phận của mình và phu quân mà thôi.

Đại khái là bản thân ta bị người kia làm tổn thương. Cách biệt về thân phận, bên cạnh chàng ta lại có Công chúa Chiêu Cẩm nữa. Nhưng dù gì ta cũng nhớ được là hình như năm ấy Thương Ly đã bị rơi xuống Nại Hà, mà ta cũng biết những sinh linh đã bị rơi xuống Nại Hà thì đều bị tan thành mây khói cả.

Ta bèn hỏi Ly Nhi.

Chính xác là bất kỳ sinh hồn nào rơi vào Nại Hà đều tan thành mây khói cả, có điều lại ngoại trừ Thần tộc, đây cũng chẳng phải là điều bí mật gì lớn lao cả, nhưng người biết cũng không nhiều. Vì cha của Ly Nhi là con trai trưởng của Đế quân Cửu Trùng Thiên, vậy đương nhiên là chính bản thân Ly Nhi được bảo vệ an toàn, và năm ấy, chính là chàng ta đã ôm thằng bé trở về.

Ta trầm nghĩ, thì ra năm ấy là chàng muốn độc chiếm Ly Nhi, hại ta suốt tám trăm năm vẫn luôn nghĩ rằng con trai mình đã chết, một lần nữa chắc chắn

rằng chàng ta là một tên cận bã.

“Cha nói sức khỏe Ly Nhi không tốt, nên cho tu hành ở chỗ Đông Hoa thúc thúc, mấy ngày trước cha tới đón con, bảo rằng mẹ đã trở về rồi, Ly Nhi quay về...” Lúc Ly Nhi nói như vậy, nước mắt đã lăn xuống từng giọt từng giọt, đôi mắt đỏ hồng lên, “Nhưng mà Ly Nhi quay về thì mẹ lại đi mất, Ly Nhi bèn đuổi theo. Có phải Ly Nhi đã làm sai điều gì không ạ?”

Ta ngẩn người, cha ư?

Cha của Ly Nhi... là ai?

Giờ đây, loại chuyện chẳng mấy quan trọng này ta cũng không nghĩ thêm nữa. Ta chỉ nhớ ba tháng trước ta ôm chặt lấy Ly Nhi, toàn thân đau đớn run rẩy, ta nhớ nước mắt ta chảy dài mà ta chẳng hề phát ra chút âm thanh nào, trong lòng như bùng nổ, cái cảm giác đau thương vô hạn khó hiểu, cùng với tình cảm không biết có được gọi là vui sướng ngập tràn hay không, đã chôn vùi mọi tri giác, mọi giác quan mất rồi.

Sau đó Ly Nhi đưa tay ra, bàn tay trắng bé rất nhỏ, vụng về lau đi nước mắt của ta, “Mẹ, mẹ đừng khóc, mẹ đừng khóc mà.”

Trước đó Thương Ly luôn ở Thiên cung, giờ thì luôn chạy tới ở cùng ta, lúc nào cũng có thể thấy Tiên thúc, Tiên bá cung kính nghênh đón ở sau sân nhỏ nhà ta, một hàng binh tốt tiên khí rùng động.

Ta chưa từng gặp cha thằng bé, ta là một âm sai đương nhiên không thể lên trời được, mà chàng ta cũng chẳng hạ mình xuống dưới lần nào.

Ta từng hỏi Ly Nhi, vì sao vừa nhìn thấy ta đã biết ta chính là mẹ rồi.

“Bởi vì cha thường hay vẽ mẹ mà, vẽ xong lại treo lên tường, nói với Ly Nhi rằng, đó là mẹ, tuyệt đối không được quên.”

Ta ‘ờ’ một tiếng, cũng chẳng hiểu sao bỗng thấy trái tim khó hiểu.

Bất kể Thương Ly có nói tốt cho cha thằng bé ra sao, chàng ta vẫn là thật sự không cần ta, ta nghĩ ngợi một chút lại thấy hơi bực bội.

Dù có nghe người ngoài miêu tả ra sao, ta cũng cảm thấy mình không nên yêu loại người như vậy, ta cũng rất tin rằng Mẫu Đơn ta đây chẳng phải là loại người ham vinh hoa quyền quý. Nghe nói ta bị bỏ rơi, cũng nghe nói vừa hay chàng ta muốn thành thân với Công chúa Chiêu Cẩm, đến đây ta lại nhớ mang máng, rằng ta có giúp Chiêu Cẩm thúc đẩy nhân duyên, nhưng thúc đẩy nhân duyên với ai... ta lại không nhớ.

Là một người già mấy trăm năm tuổi rồi, cũng chẳng cần phải nhớ mọi thứ rõ ràng làm gì, quên đi vài chuyện cũng được mà.

Ta chỉ biết giờ đây ta có Thương Ly, cuộc sống ở Phong Đô cũng rất tốt, vậy là được rồi.

***

Ta dắt Thương Ly ung dung thông thả đi tới trước một lăng mộ sáng chói, chính xác mà nói là một ngọn núi, cây cối xanh um tươi tốt, một nơi vắng tiếng chim, tiếng suối chảy bên thành Bắc.

Đây chính là lăng mộ Quốc Vương nước Lỗ Tỵ, quan sát cẩn thận dấu vết dưới chân núi, hẳn là mới khép lại chưa lâu. Không sai, đây chính là nơi cô gái mà Chung Quỷ thích được chôn cất cùng. Ta và Thương Ly cùng nhau ăn bánh hoa đào xong, biến ra một chung trà, ngồi trên sườn núi với từng đợt gió mát lạnh khẽ thổi qua uống trà một hồi, ăn uống no nê mới đi vào trong ngọn núi.

Từng cửa ngôi mộ được xây bằng gạch đá kiên cố, có điều với bọn ta mà nói thì nó cũng chẳng là gì.

Trong ngôi mộ tối thui, Thương Ly tỏ ra vô cùng hào hứng, “Mẹ này, Ly Nhi chưa từng được tới lăng mộ bao giờ cả.”

Loại lăng mộ âm u quỷ quái thế này ngay cả âm sai Vô Thường cũng ít khi tới ấy chứ, thường thường thì hồn phách còn chưa được đưa vào quan tài thì đã bị chúng ta câu đi rồi, huống chi lăng mộ kiểu này thường sẽ có một vài yêu pháp tà trận nữa.

Ta cũng có phần hào hứng, chẳng qua là phải giữ chút uy nghi trước mặt con trẻ mà thôi, và lại có thần khí thuần khiết của con trai ở đây, thánh khí thuần khiết xua đuổi ma quỷ, thế nên ta vô cùng bình tĩnh, “Yên tâm, mẹ sẽ bảo vệ con.”

Ngôi mộ tràn ngập khí vị cổ quái, Thương Ly đi được mấy bước bèn móc từ trong tay áo ra một viên dạ minh châu ngàn năm, ánh sáng trong trẻo lạnh lạnh chiếu khắp ngôi mộ, khiến những tượng gỗ chôn theo được chiếu rọi phát ra những ánh sáng màu lạnh lẽo, thê lương.

Viên dạ minh châu quá to, khiến thằng bé đành phải dùng cả hai tay để giữ lấy, “Mẹ, chỗ này tối quá, mẹ cẩn thận kéo bị ngã đấy.”

Cõi lòng ta cảm động, nhưng ngoài miệng lại nói: “Viên dạ minh châu này là sao đây?”

Thằng bé ngọt ngào cười với ta, cố gắng nâng viên dạ minh châu lên mà nói: “Đây là lấy cho mẹ đấy, Ly Nhi tiện tay lấy ở Trùng Hoa cung ạ.”

Ta nhận lấy thăm ước lượng một chút, giá trị của viên dạ minh châu này tương đương với năm trăm năm bổng lộc của ta ấy chứ. Vốn cảm thấy không nên lấy đồ của người khác, ngẫm nghĩ một chút, lại thấy việc gì phải để tên đàn ông xấu xa phụ bạc kia được hỏi chứ, thế là ta yên tâm thoải mái nhận lấy, một tay nắm lấy nó soi sáng, một tay ta xoa đầu Ly Nhi, nói:

“Ngoan, đừng ngắm nghía nhiều, nhìn thấy thứ gì không sạch sẽ không tốt đâu.”

Thương Ly chỉ về một phía, giọng nói non nớt: “Mẹ nhìn kia, mắt người này phát ra ánh sáng màu xanh đấy.”

“Ngoan, đó là ảo giác thôi.”

“Mẹ, nhìn kia, một thi thể màu đỏ rực luôn, sao nó lại lắc lư thế ạ?”

“Ngoan nào, đó là ảo giác thôi.”

“Mẹ, một con châu chấu to đúng luôn kia, eo ôi, nó ăn thi thể đấy.”

Ta xoa đầu thằng bé một cái, “A đi đà Phật, Phật viết, ‘Đời người như sương, cũng như chớp lóe; Đời người biến hóa như giấc mộng, tất cả đều là ảo giác.’ (*)

(* Được lấy từ bài kệ trong kinh Kim Cang của Đức Phật Đại Thừa giáo, nguyên văn:

“Nhất thiết hữu vi pháp,

Như mộng, huyễn, bào, ảnh,

Như lộ diệt như điện,

Ứng tác như thị quán.”

Dịch nghĩa:

“Tất cả pháp hữu vi,

Như mộng, huyễn, bọt, bóng,

Như sương, như chớp lóe,

Hãy quán chiếu như thế.”

Tư liệu chủ thích được lấy từ “Bóng trúc bên thềm” của tác giả Tâm Chơn.)

Tác giả có lời muốn nói:

Ở chương này Tiểu Hắc đã nói hớ một câu, những lời này gần như đã tiết lộ thân phận của Tiểu Hắc đó...

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Trên đường vào địa cung chính có hai gian, lẫm mẫm to như thế lại rất rộng rãi, sạch sẽ, một cột trụ cao đến ba trượng, ánh sáng phát ra từ viên dạ minh châu le lói, lạnh lạnh, hai cỗ quan tài cổ đen nhánh được đặt song song với nhau ở giữa mộ huyết. Ta và Thương Ly vừa đi vào lập tức nhìn thấy Chung Quỳ, cách một cỗ quan tài, hấn ngồi trên mặt đất, tựa lưng vào tường ở phía đối diện, vẻ mặt ủ dột.

Ta ho khan một tiếng, âm thanh vang vọng, Chung Quỳ giật mình, ngẩng đầu lên nhìn thấy ta thì ngây ngẩn một lúc mới mở to mắt lấp bắp nói: “Mẫu, Mẫu Đơn tỷ... sao tỷ lại tới đây?” Ánh mắt lại cứng ngắc nhìn xuống, thấy Thương Ly hấp háy mắt nhìn hấn, hấn vội vàng nhồm đậy, sửa sang lại tư thế, rồi đập đầu ‘bộp’ một cái: “Hoàng trưởng tôn Điện hạ?”

Thương Ly cười ngọt ngào với hấn: “Chào Chung ca ạ.”

Ta quan sát xung quanh, mộ thất yên tĩnh, “Đệ còn không về nữa coi chừng Diêm Vương phụ thân đến tóm đệ về đấy. Hồn phách cô gái kia đâu?”

Chung Quỳ chớp mắt một cái, im lặng không nói, ta đi tới trước đèn, đầu ngón tay điểm ra chút nghiệp hỏa, đi vào trong địa cung đốt hết đuốc xung quanh lên, lúc này mới nhìn rõ ràng được thạch thất. Nước Lỗ Tỵ này cũng thật hào phóng, các vách tường xung quanh đều được khảm bích họa bằng vàng bạc đá quý, tiền bạc châu báu được đặt men theo bức tường, từng thành tựu huy hoàng của Quốc Vương được miêu tả trên từng bức bích họa, màu sắc trông rất sống động, tươi mới.

Lại nhìn sang hai cỗ quan tài, gỗ đen được mạ vàng, thể tích khá lớn, nhưng điều đáng nói nhất là – một cỗ trong số đó được mở ra, mấy lớp cửa ngăn bên trong cũng được mở ra, bên trong lại tối om, trống rỗng, không hề có người.

Đây là tình huống gì vậy?

Ta nhíu mày nhìn Chung Quỷ, hắn cũng đang ngây ngẩn nhìn chằm chằm một cỗ quan tài khác như thế, khóe mắt còn trũng xuống nữa, mũ nón, quần áo thì xộc xệch. Bộ dáng hắn như vậy thực sự là tang thương vô cùng, không còn cái dáng vẻ như mỹ nhân công tử bột nữa.

Thương Ly đang bò khắp nơi trên nền địa cung, nhìn trái ngó phải, ta quay đầu nói với Chung Quỷ: “Chuyện là sao thế?”

Thoạt tiên hắn không trả lời, im lặng một lúc mới dời ánh mắt, bật cười một tiếng, ta bỗng cảm thấy hắn thật khó hiểu. Hắn nói: “Mẫu Đơn tử, phụ nữ bọn ты có phải đã yêu một người thì sẽ rất khó thay đổi không?”

“Chuyện này ta làm sao mà biết được?” Ta lại đi tới trước cỗ quan tài khác, vươn tay ra. Ánh mắt Chung Quỷ lập tức nhìn chăm chăm vào ngón tay ta, rất sợ ta sẽ làm gì đó, ta nói: “Mấy ngày không gặp, ra là đệ chạy tới đây. Nghe người giữ cửa Phong Đô nói là đệ chờ cô gái kia hồi tâm chuyển ý. Đệ ở đây rồi, còn hồn phách cô gái kia đâu? Chẳng lẽ đã đi đầu thai rồi, còn đệ ở đây nhớ nhung người ta ư.”

Chung Quỷ lắc đầu một cái, “Nàng ấy không chết.”

Ta nhất thời không nghe rõ, “...Hả?”

“Nàng ấy không chết, rượu độc nàng đã uống là giả, nàng ấy vẫn chưa chết.”

Ta nghĩ ngợi: “Đệ nói rõ ràng mọi chuyện rồi cuộc là như thế nào đi, vậy thì ta mới có thể cân nhắc nói tốt cho đệ với Diêm Vương cha được, để cha bớt quăng cho đệ mấy chiếc giày.”

Nghe Chung Quỷ nói một mạch, ta mới phát hiện những tin đồn mà ta nghe được ở Phong Đô có hơi quá. Không hiểu những chuyện này các bà tám ở phố tây phải lái nhai như thế nào mới vượt được mọi chông gai mà truyền tới được chỗ cha ta nữa.

Cô gái mà Chung Quỷ thích này là một phi tử, còn là một sủng phi của nước Lỗ Ty nữa. Nàng ta được sủng ái tới mức, tất cả các phi tần khác chỉ đành chôn chân trong phòng, duy chỉ có nàng là được ở cạnh nhà vua mà thôi. Cỗ quan tài bị mở ở bên phải kia chính là của nàng ta.

Nhân gian chiến loạn, Hoàng đế băng hà, nàng ta cũng uống rượu độc để theo vua. Tiếc rằng lúc nàng ta tỉnh lại thì đã ở trong cỗ quan tài đen thui rồi. Các thợ mộc cùng với những đồ đạc được chôn cất cùng đều bị quân lính phong kín, chôn vùi trong núi.

Chung Quỷ dĩ nhiên là cùng theo tới đây.

Khi cả mộ huyết chỉ còn mình nàng ta là người còn sống sót, hắn ở bên ngoài cỗ quan tài, nghe thấy nàng gắng sức gõ nắp quan tài, nghe thấy nàng ta khóc lóc ni non, cuối cùng hắn dùng chút pháp thuật làm bật nắp quan tài, cũng dùng chút pháp thuật để cho một cô gái yếu ớt như nàng ta bò ra được khỏi cỗ quan tài. Mộ huyết tối thui, trong lòng Chung Quỷ thì cứ mâu thuẫn muốn hiện thân, nhưng lại sợ hiện thân rồi sẽ dọa đến nàng ta. Thật ra thì hắn chỉ muốn để nàng thấy hắn mà thôi.

Có điều, cô gái này vừa bò được dậy lại chẳng đi tìm lối ra, cũng không kêu cứu, mà lại bắt đầu cạy nắp quan tài của phu quân nàng ta. Trong lòng Chung Quỷ đoán rằng nàng ta vẫn không đành lòng, thậm chí có lẽ nàng ta muốn nhìn ngắm phu quân kiếp này của mình thêm chút nữa, bởi nàng sớm muộn gì rồi cũng sẽ chết mà, vậy là hắn lại âm thầm dùng pháp thuật để nàng dễ dàng cạy được nắp quan tài ra. Nàng Vương phi ôm thi thể cứng đờ, lạnh như băng của phu quân mà khóc lóc hồi lâu. Chung Quỷ thầm nghĩ hắn là cuối cùng nàng ta cũng tuyệt vọng rồi, hắn cũng có thể hiện thân được rồi, chưa biết chừng còn đưa được nàng ta ra ngoài để bắt đầu lại một cuộc sống mới cũng nên.

Nào ngờ nàng ta khóc xong, lại cựa mình chui vào trong quan tài, không hề sợ sệt mà cùng chen chúc một chỗ với phu quân, sau đó còn kéo nắp quan tài lại như cũ.

Thì ra là nàng muốn được chết cùng phu quân.

Chung Quỷ nói xong thì chán nản ngồi cạnh tường, mặc dù ta không còn tu vi, nhưng cẩn thận cảm nhận cũng vẫn thấy được trong cỗ quan tài kia có hơi thở. Nàng ta vẫn chưa chết hẳn, có lẽ Chung Quỷ đành theo quy tắc, đợi nàng ta chết hẳn cho hồn phách tự bay ra.

“Đệ có nghĩ tới không, hồn phách của nàng ta chấp niệm quá nặng nên cứ trốn trong quan tài mà không ra ngoài?” Ta phát đèn mẫu đơn ra, “Nếu không để ta đi thu hồn thay đệ nhé.”

Chung Quỷ lắc đầu, “Đệ có thể chờ đến ngày nàng ấy tỉnh nguyện đi ra ngoài.”

Ta nhìn hắn một chút: “Đệ điên rồi sao? Đệ bên nàng ta mấy năm rồi, thế nhưng nàng ta còn chẳng biết đến đệ. Hồn phách nàng ta có bay ra cũng chỉ là để đi tìm phu quân của mình thôi.”

“Đệ biết chứ.”

Ta thật sự rất muốn biết dáng vẻ người phụ nữ này xinh đẹp đến nhường nào, “Bây giờ đệ cho rằng, nếu không phải nàng ta thì không được, nhưng qua

một thời gian nữa đệ sẽ cảm thấy mình hoang đường thế nào. Đến lúc ấy, ngay cả dáng vẻ của nàng khi trưởng thành thế nào đệ cũng chẳng nhớ nổi, thời gian là cái cối xay tốt nhất, dần dần rồi sẽ quên thôi, Thiếu công tử như đệ sao lại không hiểu biết gì vậy chứ?”

Đôi mắt hần hơi mở to, “Mẫu Đơn tỷ mà cũng nói những lời như thế này ư?”

“Làm sao, trước kia ta không nghĩ như thế sao?” Ta nhún vai cười một tiếng, nhìn sang Thương Ly vẫn đang lật đật tự mình khám phá ở cách đó không xa, “Đệ thấy đó, nghe nói vị phu quân trước kia của ta cũng rất yêu ta, ngay cả con cũng có rồi, nhưng bấy lâu nay người ta cũng có tới thăm lần nào đâu. Không thăm ta thì cũng thôi, nhưng cũng chẳng thèm tới xem Ly Nhi mỗi lần tới đây có bất trắc gì hay không, giờ ta đang nghĩ liệu có phải hần muốn sinh con với vị Thái tử phi mới cưới kia, rồi quên luôn Ly Nhi hay không đây.”

Thương Ly thấy ta cứ luôn nhìn nó, bèn lon ton chạy lại, ôm lấy đùi ta, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tựa như tranh vẽ lên, nói: “Mẹ, thế nào rồi ạ?”

Chung Quỳ dường như bị câu nói kia của ta làm động, mím chặt môi không nói. Ta ôm Thương Ly gặm gặm mấy cái, “Đói không, nếu đói thì chúng ta ra ngoài ăn gì đó trước đi, bánh bao Tào Khê nổi tiếng nhất nhé.”

Thương Ly nghiêng đầu nhìn ta, “Mẹ đói ạ?”

Ta lại hôn chụt thẳng bé một cái, cười nói: “Mẹ ăn Ly Nhi là được rồi.”

Ly Nhi tò vè như suy nghĩ một lúc, sau đó kéo ống tay áo lên trên, để lộ cánh tay trắng nõn nhỏ bé đưa tới trước mặt ta, “Mẹ, cho mẹ này.”

Chung Quỳ vẫn còn chưa khôi phục tinh thần, ta cần nhẹ Ly Nhi khiến thằng bé cười khúc khích một hồi, đột nhiên Chung Quỳ nói: “Mẫu Đơn tỷ, tỷ có nghe thấy tiếng gì không?”

Ta quay đầu, nụ cười còn chưa hết, “Tiếng gì cơ?”

Tiếng vang nhẹ nhẹ từ trong quan tài truyền tới ‘cách, cách, cách.’

—

“Cách, cách, cách.”

Ta và Chung Quỳ đều tĩnh lại, Thương Ly cũng không cười nữa, mở to đôi mắt tò mò nhìn.

Lúc này ta mới kiểm điểm lại một phen, dù sao cũng là lăng mộ Hoàng đế nước Lỗ Ty, ta như vậy hình như có hơi liều lĩnh, lỡ như có quỷ hồn nào đó bay trở về Phong Đô kiện trạng, Diêm Vương cha lại được phen thả ra ba lít máu mất. Ta và Chung Quỳ nín thở trầm ngâm, trong cổ quan tài tĩnh lặng kia lại phát ra tiếng “cách cách”

Khóe miệng ta méo xệch, “Này, còn chưa có chết hần kia mà, không chừng lại hóa thành ác quỷ thật rồi. Chung Quỳ, đệ đẩy nắp quan tài ra đi.”

Chung Quỳ khẽ run rẩy, “Mẫu Đơn, tỷ đừng dọa đệ chứ, nếu là ác quỷ thật thì ai xung phong tiêu diệt đây.”

“Tất nhiên là đệ rồi. Gia bây giờ chỉ là một quả phụ yếu ớt thôi, không phải đệ tu hành ở Liên Hư Ảo Cảnh sao? Hôm nay là một cơ hội cực tốt để đệ thi triển võ thuật đấy, Ly Nhi, chúng ta phải quan sát thật kỹ đây nhé.”

Ly Nhi cắn đầu ngón út, “Dạ.”

Chung Quỳ ai oán nhìn ta, liếm đôi môi anh đào nhỏ nhắn, ta nói: “Đừng giả nai nữa, giờ có Ly Nhi rồi, đệ chính là một đại thúc đấy.”

Chung Quỳ hiện thực thể ra, vén tay áo rồi đẩy nắp quan tài. Ta thấy bả vai hần cứng ngắc, bèn nhú mày bước lên xem.

Hần cẩn thận đỡ một cô gái mặc chiếc váy hồng cánh sen có hình bông hoa mẫu đơn được dệt bằng chỉ bạc, mái tóc đen rối tung. Nàng ta ngược khuôn mặt về linh hoạt lên, hốc mắt đỏ ửng kinh ngạc nhìn Chung Quỳ.

Quả đúng là một cô gái xinh đẹp, ta nhìn khuôn mặt nàng ta một hồi, lại thấy hơi quen, người con gái này ta đã từng thấy rồi, chẳng lẽ là trước đây ta đã từng câu hồn rồi ư.

Một lúc lâu Chung Quỳ vẫn không nói gì, cô gái kia cũng sừng sốt một hồi, đôi mắt lại ngấn lệ: “Vị công tử này, ngài là...”

Giọng nói này thật nhẹ nhàng, trong trẻo, chẳng khác chất giọng mà ta từng biết chút nào. Ta ngẫm nghĩ lại một chút mới nhớ lại nàng ta đã từng đứng ở sườn núi giữa đồng gió tuyết phủ dày, mái tóc tết sam màu nâu cùng với bộ váy dị vực tung bay phấp phới, linh thú bên cạnh gầm thét đến rung động trời đất.

.....Mãi gia ta tuyệt đối không để các người trở về!

Trí nhớ của ta cũng tốt thật. Kiếp này nàng ta cũng coi như đầu thai thành một cô gái Giang Nam dịu dàng, màu sắc và đường nét khuôn mặt có chút thay đổi.

Ta híp híp mắt, ban đầu vì sao nàng ta lại thả linh thú ra giao chiến với ta vậy chứ?

Giờ người con gái này đang nhìn ta một cái, lại nhìn sang Chung Quỷ, nước mắt trên má được dạ minh châu chiếu sáng, thề thốt nói: “Các người tới lấy mạng ta sao? Phu quân ta ở đâu vậy?”

“Ta...” Chung Quỷ không nói nên lời, ta nói ngắn gọn: “Giờ cô vẫn chưa chết, nhưng cũng sắp rồi, cô đi cùng bọn ta đi. Vị công tử này tên Chung Quỷ, hẳn phải lòng cô mấy năm rồi, cô cứ theo hắn là tốt nhất.”

“Mẫu Đơn tử!” Chung Quỷ đỏ mặt gọi một tiếng, lại lung túng nhìn nàng ta. Nàng ta ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Ta đi cùng mọi người.”

Chung Quỷ sững người một chút, nhìn nàng không dám tin, ta cũng ngẩn người, thay đổi cũng quá nhanh rồi đấy.

Một tay nàng ta chống đỡ trên quan tài, ngẩng đầu nhìn Chung Quỷ mỉm cười dịu dàng, yếu ớt nói tiếp: “Nhưng hiện giờ cơ thể ta không tiện lắm, công tử có thể lại gần một chút đỡ ta ra ngoài được không?”

Chung Quỷ còn chưa nghe xong đã đưa tay ra đỡ nàng ta, khoe miệng ta giật giật, bảo Thương Ly nhắm mắt lại, rồi ném thẳng viên dạ minh châu đang cầm trên tay vào mặt nàng ta.

Xuất xứ của viên dạ minh châu này là từ Trùng Hoa cung, nhất định là đồ tốt mà Đồng Hải Long Cung đã cống lên, ước chừng cũng khá nặng. Ta vung tay qua đỉnh đầu ném thật mạnh, thật chuẩn, ‘bốp’ một cái chính giữa đầu Vương phi, nàng ta rên lên một tiếng bị đập trở lại quan tài, chất lỏng bắn tung tóe. Ta chỉ coi như mình đi chợ mua một cân thịt lợn về ném đi mà thôi. Nàng Vương phi kia vừa ngã xuống quan tài, ta lập tức phi người tới đóng nắp quan tài lại, đồng thời cài lại toàn bộ mười sáu móc khóa.

Địa cung im ắng, ta chống tay trên quan tài thở hổn hển một hồi, Chung Quỷ bên cạnh trở mắt ghen hờn nhìn ta chăm chăm không biết nên để tay vào đâu. Ta vội tranh thủ niệm khẩu quyết gỡ kết giới xuống, ngẩng đầu nói với Chung Quỷ: “Đệ không nhìn ra à? Nàng ta không phải Vương phi đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

“...Hà?” Hắn vẫn không theo kịp phản ứng.

Cô gái mà đệ thích đã bị yêu nữ nhập thân rồi, che giấu yêu khí cũng giỏi lắm, ta còn chưa có hiện thân mà cô ta đã nhìn thấy ta rồi. Nhanh nào, nhân lúc cô ta còn chưa thoát ra.” Một tay ta kéo hắn, một tay bế Thương Ly, nhưng hắn còn do dự chưa chịu đi, “Vậy nàng ấy thì sao?”

“Gọi viện binh thôi.” Ta lườm hắn một cái, dùng sức kéo hắn qua mấy vách tường.

Phía sau vang lên tiếng nắp quan tài bị bật ra, va đập lún lóc trên đất, ta càng đi nhanh hơn, trong lòng biết rằng cái tên tiểu tử ngốc nghếch này nhất định sẽ không mặc kệ nàng ta. Mắt thấy sắp bay tới sườn núi bên kia thì nghe thấy một tiếng nổ, vách tường xung quanh lách tách nứt ra, yêu khí tím đen cuộn trào tràn ra như phun sương vậy. Ta dừng lại, lùi về sau mấy bước, đưa tay lên niệm khẩu quyết tạo ra một lớp màng bảo vệ quanh người.

‘Loạt xoạt’, có gì đó đang trườn trên đất, cái loại khí lạnh đó lạnh giá giống như có rắn trượt qua sống lưng vậy. Ta vừa nghĩ vậy thì nhìn thấy một sinh vật thân người đuôi rắn bò tới thật, thân trên của nó là bộ váy hoa văn dệt bằng chỉ bạc mà Vương phi đã mặc kia, váy tung bay, mái tóc dài cũng phát phối. Trên mặt bị lõm xuống, máu thịt lẫn lộn, toàn bộ ngũ quan vốn dĩ xinh xắn đều bị lõm cả vào.

Xem ra viên dạ minh châu kia đúng là ác liệt thật.

Ta quay đầu nói với Chung Quỷ: “Đệ nhìn đi, đệ đã từng thấy cô gái phạm trần nào mà mạnh như rồng như cọp thế chưa hả?”

Thương Ly bật mắt lại kêu ‘A’ một tiếng, Chung Quỷ ngây ngẩn rồi oán trách nhìn ta: “Mẫu Đơn tử, tỷ quá độc ác rồi.”

“Thân xác mà thôi, sớm muộn gì cũng hóa thành bụi đất cả.” Ta lấy ra chiếc đèn lồng mẫu đơn, “Hồn phách cô gái kia bị vây khốn rồi, còn dè dặt thì lát nữa thôi sẽ bị ăn sạch sẽ cả đấy, tốc độ nhanh chút đi.”

Tuy nói thì nói vậy, nhưng giải quyết con Xà yêu kia thế nào thật sự ta cũng không biết nữa.

Khi ấy ta còn chưa biết rằng, vị Xà yêu trước mặt này chính là yêu thú thượng cổ Âm Thanh Ba Xà đã từng hiện thân từ vạn vạn năm trước, từ trước tới nay luôn ẩn nấp ở vùng trũng thấp giữa núi non, sông biển, thực người, thực thần, hơn nữa còn tự tạo ra Hắc thái lương Đồng huyền cảnh để làm nơi cư trú nữa. Không biết vận số ta ‘đổ’ thế nào mới gặp phải vị bà nội tổ thượng cổ này đây. Yêu khí xung quanh nồng đậm khiến mặt mũi Chung Quỷ trắng bệch, Xà yêu xoay khuôn mặt máu thịt lẫn lộn lại, phi nhanh thân người lên.

Ta ôm Thương Ly chạy thật nhanh trên địa cung, trong lòng thầm mắng chửi Chung Quỷ vạn lần. Nhưng chưa chạy được bao xa thì bị rơi vào một vùng sơn thủy rộng lớn, ta cứ theo hướng phía trước mà bước tới. Khoảng không mênh mông tối thui trước mắt mở ra giống như thủy triều rút vậy, thay vào đó là một vùng đất hoang vu khô cằn, trong chớp mắt đã là một thế giới khác.

Làn gió lướt qua gò má, hanh hao như chiếc lá khô vậy.

Trời đất bao la bát ngát như vậy, trước mắt chỉ là những dãy núi hoang vu nối nhau liên tiếp, đất đai khô nứt, những vũng nước đen ngòm nhỏ nhoi thưa thớt vô cùng.

Trong lòng ta đầy căng thẳng, đây chắc hẳn là ảo cảnh của Xà yêu rồi.

Xà yêu phía sau vẫn mang khuôn mặt người, một cái đuôi dài cả trăm thước quấn lại thành từng vòng từng vòng. Bà ta thẳng người rũ mắt nhìn bọn ta bên dưới, khuôn mặt lẫn lộn máu thịt từ từ khôi phục lại như cũ, da thịt lại trắng như tuyết, đôi môi đỏ căng mọng. Giờ đây trước mặt chúng ta lại là một khuôn mặt thiếu nữ căng lộng lẫy tuyệt sắc hơn, chỉ khẽ mỉm cười cũng đủ khuyếch thành.

Chung Quỷ nhìn đến gần như ngất ngẫn, ta bước đến gần hất thẳng chân đạp cho hắn một cước, “Sắp thành lương thực cho người ta đến nơi rồi còn nhìn gì nữa?” Về tu hành của Chung Quỷ đem ra phô trương với đám yêu quái bình thường còn được, chứ Xà yêu này có thể tự tạo ra ảo cảnh trời đất thì chắc chắn không phải là hạng tầm thường chút nào. Nếu là ta ngày trước thì may ra còn nắm chắc vài phần thoát thân, chứ giờ đây tám trăm năm tu vi của ta đã mất hết rồi, một ngọn đèn mầu đơn cũng chỉ có thể dẫn được hồn mà thôi.

Ta nhìn con Ba Xà ở phía xa, nắm chặt bàn tay nhỏ non nớt mềm mại của Thương Ly. Đi vòng phía sau một sườn núi, lại giao Thương Ly cho Chung Quỷ dắt, nói với hắn: “Ảo cảnh thế này luôn có kẻ hở, đệ hãy phóng thích quý khí, mau mau tìm đi.

Chung Quỷ lại trừng mắt với ta, ánh mắt tràn ngập vẻ hoài nghi: “Mẫu Đơn tỷ nói bừa gì thế?”

Ta lờm lờ: “Tìm được của ra thì lập tức truyền cách âm bảo ta, ta khác nghe được. Không có tám trăm năm tu vi nhưng vẫn còn kinh nghiệm, đệ cho rằng Hoa Nhi gia ta có cao thượng đến mức chấp nhận anh dừng hy sinh không hả? Rồi ta lại nói với Thương Ly: “Ly Nhi, nghe nói ở trên trời Đông Hoa Đế quân có dạy con tiên thuật ẩn thân đúng không, cái này con còn chớ chứ?”

Thương Ly gật đầu một cái, dáng vẻ không chút lo lắng, ta vuốt ve khuôn mặt thẳng bé một cái, mỉm cười: “Vậy Chung Quỷ ca đành nhờ con bảo vệ nhé.”

Thương Ly nhìn Chung Quỷ một chút, lại nhìn ta một chút, mở to đôi mắt, giong giọng nói: “Mẹ, không được nói dối Ly Nhi đâu, Ly Nhi đã phải chờ lâu lắm mới có thể được gặp mẹ lần nữa đây.”

Trái tim ta thất lại một cái: “Ừm.”

—

Đợi đến khi đối mặt với Xà yêu kia ta mới nhận ra cái khó, bà ta dài đến thế, cái yêu khí giết người kia cũng thật sự đáng gờm, vậy mới khiến chỗ này không một ngọn cỏ, bảo sao chỗ này lại hoang vu đến thế. Ta dùng phần lớn khí lực vào việc tránh né, Trảm Hồn kiếm trên tay chỉ xem như vật trưng bày mà thôi. Đánh vào con yêu nữ kia mấy lần ta cũng mệt dần, đuôi rắn như một chiếc bóng đen gào rít quất xuống không kịp tránh, ta liên tục lao đảo xoay mình trở lại, một bên hông đau nhức, cả người cứ thế bị đánh văng ra xa gần mười trượng.

Bị đập vào vách núi, bụi đá bay tứ tung, ta đau đến mức xương cốt như rụng rời, trong ngực trào lên một ngụm máu. Đến khi cắn răng gượng dậy, tầm mắt hướng về đám khí đục ngầu giống như những đám mây dày đặc chồng chất lên nhau che khuất cả đỉnh núi hoang vu, thoát nhìn đến tận một khoảng như bầy ác long vậy. Dung mạo con người của bà ta cũng biến mất, chỉ còn thấy một con rắn đầu xanh đen khổng lồ, nhanh chóng nhắm vào ta mà phóng tới gần.

Khoảng cách mấy chục trượng mà trong chớp mắt cũng chỉ như hư vô, cái miệng to như chậu máu gần ngay trước mắt, ta gần như ngửi được hơi thở nồng mùi máu tanh của nó.

Ta chỉ đành phóng ra nghiệp hỏa hoa quỷ tể, mặc dù hiện giờ hồn phách ta đã bị thương, nhưng ít nhất cũng phải đảm bảo sự an toàn cho Thương Ly mới được. Trên tay đã tập thành phản xạ có điều kiện, điện quang hỏa thạch toàn thân tụ hồn lực lại trên đầu ngón tay, cứ thế nhắm thẳng tới.

Ngọn lửa đỏ rực sáng ngời tựa như một vệt ánh sáng duy nhất trong trời đất hỗn độn vậy, những tia sáng ngọn lửa hất ra từ bàn chân giống như những cánh hoa mầu đơn nở rộ phủ rực rỡ trên mặt đất, như dải hoa bi ngạn tươi tốt cạnh bờ sông Vong Xuyên vậy, nở rộ trên thân Ba Xà.

Ba Xà rít lên chói tai hơn so với tiếng vọng của ta rất nhiều, ta ở trong biển lửa vội vàng lùi về một chỗ phía sau bên cạnh vách núi, 提息比剑. (chị thật sự không hiểu cái này là gì luôn +_+)

Rồi bỗng nhiên nó ngửa đầu lên, yêu khí tím ngắt tỏa ra quanh mình nó, ngưng tụ thành hàng ngàn vật nhọn sắc bén giống như mũi tên mà thẳng tắp bắn tới.

Trong lòng ta rét lạnh, thế trận như vậy chắc chắn ta không cách nào mà né tránh hết được, chết bởi một con quỷ ta chẳng sợ, cho dù tan thành mây khói cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, thế nhưng ta còn có Thương Ly nữa. Ta còn chưa đưa được thẳng bé ra ngoài, con Xà yêu kia tìm chúng ta ắt hẳn cũng chính là bởi ham muốn thần thể Thần tiên này của Thương Ly mà thôi, cho dù ta có phải thật sự tan thành mây khói cũng không thể để cho bà ta động một chút tới thẳng bé được. Với tâm niệm như vậy, hồn lực của ta cũng xôn xao di chuyển trong cơ thể, chỉ hi vọng có thể dùng một kích này sẽ

phá được Hắc thái lương Đồng huyễn cảnh.

Rồi một đầu rắn độc lớn dẫn đầu đám rắn phi thẳng tới cắn xuống đầu ta, hai tai ta ong ong, vì thế mà ta vận lực bị hoảng hốt một phen, hoảng hốt khi mà cái lưỡi của nó gần như liếm lên chóp mũi của ta rồi, lại bị cường chế ép dừng lại.

Ta ngạc nhiên mở to mắt, những sợi tóc đen phát phơ trước mắt ta, còn có ống tay áo màu đen với hoa văn hình rồng vàng nữa.

Cảnh tượng này... hình như rất quen.

Hoa văn hình rồng?

Người đàn ông mặc đồ đen đứng ngay cạnh ta, con rắn độc trong tay y bị nghiền nát thành làn khói đen tán ra. Trong nháy mắt người này phát tay áo, một bình phong bằng nước trong xanh mọc lên, một kết giới chói mắt mở ra. Đám đầu rắn kêu rít khi đập vào bức bình phong rồi mềm nhũn rơi đầy trên đất.

Ta vẫn chưa định thần lại, sao không dừng lại bỗng xuất hiện một người đàn ông trong Hắc thái lương Đồng huyễn cảnh này được chứ?

Tuy rằng vóc dáng người này cao to, nhưng lại tinh nhả như mộc phong (沐风 chỉ đã thử tra nhưng không tìm được cái gì hay từ gì để thay thế được từ này cả, ban đầu tưởng một loại cây, nhưng thì ra không phải, nên chỉ để nguyên vậy... cũng chẳng biết chú thích ra sao, bởi đã có câu so sánh rồi, người đọc chắc cũng hiểu, chỉ sợ ai khó tính sẽ thắc mắc thôi:3). Khi bức bình phong tan biến như làn khói, nữ yêu đuôi rắn kêu lên một tiếng vang dội kinh thiên động địa, quát mạnh thân rắn không lồ như bóng đen, kéo theo những đám mây yêu tà cả vạn dặm, sấm chớp vạn quân, mạnh như vũ bão.

Người này lại phát tay áo, bầu trời chấn động một phen, ánh sáng bạc mỏng lạnh bởi mưa kiếm ngợp trời, giống như mưa trút xuống bồ đề vậy, chuông phật tíng tíng, sương mù mênh mông.

Mặc dù ở Âm phủ chưa cảnh tượng gì mà chưa từng thấy, Hoa Nhi gia ta cũng vẫn ngẩn ngơ, chiêu thức của người đàn ông này thật sự là rất đẹp. Ba Xà quần quai đến long trời lở đất, ngàn vạn mũi kiếm đồng loạt đâm xuống, như văng sanh bồ đề trải đầy những đám mây rực rỡ vậy.

Đến khi con mưa kiếm ngớt thì Ba Xà cũng không còn động đậy gì nữa rồi, ta lại ngớ ngàng hồi lâu mới thở phào một hơi. Những tưởng chắc hẳn phải là một trận đấu khốc liệt, nhưng đây... có thể coi như là được cứu rồi hay không?

Ánh mắt ta lại chuyển đến người đàn ông trước mặt, quần áo đen, mái tóc đen, phần cổ ở giữa hở ra phần da thịt trắng bệch, càng làm tôn lên bờ vai mạnh mẽ.

Đang nghĩ xem nên gọi y thế nào thì y quay mặt lại.

Ta nhìn y, rồi lại ngẩn người, đúng là càng sống lâu càng hồ đồ mất rồi, gần đây tần suất ngẩn người hơi bị nhiều, mấy tên Vô Thường canh cửa ở Phong Đô mà biết được lại cười nhạo ta ngây ngốc như thiếu nữ cho xem, từ lúc ta mất đi tu vi, bọn chúng ngày càng dám nói ra mấy lời ngông ngược.

Có thể là do diện mạo của người này thật sự là tuấn tú thanh bạc, đôi mắt siêu đẹp, mà Hoa Nhi gia ta thì suốt tám trăm năm chưa từng gặp người đàn ông nào đẹp đến thế.

Đôi mắt đen nhánh của y nhìn sang, không nông không sâu. Cùng lúc đó từng tắc từng tắc thân thể to lớn của Xà yêu ở sườn núi dưới cánh đồng hoang phía sau y hư hóa cháy khô, tan thành tro bụi tán mạn, phiêu diêu cùng với huyễn cảnh thiên địa, như mộng, như cát bụi.

Xuất trần như vậy chắc hẳn là Thần tiên rồi, có điều không biết là hạng Thần tiên nào mà thôi.

Ta vội vàng cúi đầu chấp tay bái tạ: “Cảm ơn Tiên quân cứu giúp.”

Y đứng im tại chỗ, ta không thấy y đáp lời thì mở to mắt nhìn một cái, dường như ta thấy ở nơi sâu thẳm trong đôi mắt đen ấy của y như có thứ gì đó đang từ từ nứt ra vậy, không hiểu tại sao trong lòng ta lại nhói đau.

Yên lặng một chút, y cười mà lẩm bẩm “Đây cũng là báo ứng của ta mà thôi.”

Ta khó hiểu, y đứng cách ta một khoảng không xa lắm, đưa tay về phía ta, thấy ta chỉ tròn mắt nhìn, bàn tay y dừng ở giữa không trung, rồi từ từ rút lại, buông xuống.

Bộp.

Một giọt nước rơi trên gò má.

Những giọt nước vô căn tủy luyện yêu khí từ trên trời tí tách rơi, nhỏ xuống đôi gò má đầm lạnh, khiến dãy núi huyễn cảnh được phủ lên vẻ mông lung mơ hồ.

Là y niệm quyết khiến trời mưa ư? Ta thẳng người lên, y bỗng cười với ta, êm ái như giọt sương trong hồ sen buổi sớm vậy, giọng nói vẫn trầm thấp như vậy: “Ly Nhi đâu?”

Thấy y ôn hòa như làn gió mát vậy, đúng là ngược hẳn với sự ác liệt ban nãy, ta gật đầu nói: “Hóa ra là Tiên quân tới tìm Thiên tôn Điện hạ.”

Chắc là Thiên thượng phái Tiểu thần tới hộ giá đây mà, hẳn cũng giống với các Tiên sư, Tiên bá trong viện thôi. Ta vui mừng yên lòng hẳn lên, dù gì cũng là lần đầu tiên gặp mặt ‘bà mẹ quý tử’, ta cuối cùng cũng có thể thẳng lưng thẳng thắn lắng nghe: “Ly Nhi ổn lắm, có việc gì sao ạ?”

Trong màn mưa lất phất, người đàn ông với dung mạo như tranh vẽ, phía sau là dốc núi cao trăm trượng, chiếc áo bào đen lay động đón gió. Ánh mắt sâu thẳm tựa như vọng vào lòng người, “Nàng có vẻ rất khỏe nhì.” Y khẽ lẩm bầm, nở một nụ cười nhàn nhạt, nhìn khổ tâm giống như cánh bướm bị ép khô quắt lại từ từ theo thời gian vậy. Bởi vì có màn chắn Tiên khí che chở nên hai người bọn ta không bị ướt, đến lúc trở lại lăng mộ yên tĩnh ban đầu, trong phút chốc có chút không quen lắm.

Ta nhìn y, trong đầu thầm nghĩ hình như y có thói quen lẩm bầm sao ấy, có điều từ trước tới nay Thần tiên sống quá lâu, có chút xiu tạt xấu cũng không tồn tại đến khí chất thanh thoát của mình được. “Ta là Mẫu Đơn, mẹ của Ly Nhi. Tiên quân tên là gì thế?”

Y giống như giạt mình xao động trong im lặng, nhìn ta chăm chú. Cái người này sinh ra tuần tú đẹp đẽ đến thế, sao phản ứng lại chậm chạp hơn so với người bình thường mấy nhịp vậy.

Cuối cùng y chỉ cười, trong mắt tựa như có dòng nước nào đó lặng lẽ chảy, nhàn nhạt nói: “Thương Âm.”

“Con ruồi?” Ta phụt cười, sau khi chuyển nguy thành an, ta tâm tình thoải mái: “Ta còn con muỗi cơ, thì ra là một con xú trùng từ lớn.”

Y thấy ta cười, đôi môi cũng khẽ nhếch lên, trong bóng tối đôi mắt không một chút rạn rờ.

Tác giả: ...Câu nói cuối của Mẫu Đơn cũng nhận ra rồi chứ? Thật ra thì...tôi cảm thấy hơi hơi ngược Thương Âm rồi. =_ =

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Lúc này ta và vị tiểu Thần đang ở giữa lăng mộ.

Đèn chong quả nhiên đã bị yêu khí dập tắt, bàn tay Thương Âm phát một cái, đèn chong hai bên mộ huyết lần lượt sáng lên. Ta nhìn qua một lượt cũng không thấy bóng dáng của Chung Quỷ và Ly Nhi đâu. Hai cổ quan tài đều mở cả, một cổ nắp còn bị văng xa không biết bao nhiêu trượng nữa, ta nhò vào trong cổ quan tài, không kiểm chế được mà ngẩn ra.

(CN: Đèn chong là một loại đèn hay dùng để thắp ở nơi thờ cúng.)

Một cổ quan tài trống không, cổ còn lại thì có một hồn, một xác người. Không sai, là một hồn, một xác người đó.

Lúc Quốc vương nước Lỗ Ty băng hà cũng không phải đã lớn tuổi, dáng dấp cũng được coi là phong lưu phóng khoáng, quý khí tôn nghiêm như vậy khi nằm vào quan tài cũng chưa giảm sút bao nhiêu. Giờ đang có một hồn nữ mặc đồ hoa gấm vàng kim ôm lấy thân xác Quốc vương, mặt vui vào lòng ngực ngài ấy.

Ta nhìn rồi gọi một tiếng, “Nương nương.” Nàng ta ngược lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt giàn giụa nước mắt, người lúc này đây là thật.

Vương phi chờ dẫn nhìn ta một chút, rồi lại nhìn Thương Âm, sau đó bỏ ra ngoài quan tài quỳ xuống mà khóc: “Cầu xin hai người, đừng mang ta đi, ta không muốn đầu thai, ta chỉ muốn mãi túc trực bên chàng như thế này, có được không?”

Thân hình nàng ta mờ mờ ảo ảo, chắc là vừa nãy đã bị Ba Xà đã thương hồn phách. Ta giữ đèn dẫn hồn ra, nói: “Thân xác cô bị Ba Xà chiếm đã bị tan biến rồi, cũng đã đến giờ, hãy cùng ta trở về Âm tào Địa phủ đầu thai chuyển kiếp thôi, kiếp sau gặp lại người ấy cũng như thế mà.”

Nàng ta nhìn thấy đèn thì kinh sợ vội lùi về sau, không ngừng lắc đầu: “Ta không muốn, lỡ như ta không tìm được chàng thì phải làm sao đây? Ta không muốn rời xa chàng. Kiếp sau ư? Kiếp sau gì chứ? Kiếp sau hình hài thế nào ta cũng không biết, hiện giờ ta chỉ muốn ở bên chàng mà thôi.”

Những lời như vậy mấy trăm năm qua ta đã nghe rất nhiều, thầm nghĩ có lẽ Chung Quỷ thất tình thật rồi. Ta mỉm cười với nàng ta: “Nếu như gặp nhau, đó là duyên phận của hai người, nếu như hết duyên phận, có cầu cũng chẳng được. Sống chết chỉ là chuyện chớp mắt, tương lai còn dài, nương nương hãy đi cùng ta thôi.”

Bên trong đèn mẫu đơn sáng lên, ánh sáng vàng dịu dàng rực rỡ, một luồng tia hồn phách của nàng được thu vào trong đèn, sau đó trên giấy đèn lồng nở rộ những cánh hoa mẫu đơn lộng lẫy. Hồn phách của Vương phi cực kỳ thuần khiết, đã lâu rồi không được thấy bông mẫu đơn đẹp đẽ đến vậy.

Nhớ lại kiếp trước của nàng ta, cả đời là một thánh nữ, được đặt tên là Mã gia, chết khi tuổi đời còn trẻ. Kiếp này được làm sủng phi của Đế vương, coi như vinh hoa phú quý cũng đã được hưởng, hậu cung tranh giành khốc liệt nhưng nàng được Đế vương sủng ái, kiếp này cũng coi như không còn gì hối

tiếc nữa rồi.

Ta xách đèn lồng xoay người lại nói với Thương Âm: “Lát nữa đệ đệ ta sẽ đưa Ly Nhi tới, nếu Tiên quân muốn đón Ly Nhi thì hãy báo lại với Thiên thượng rằng sẽ phải chờ một chút, vì ta đã đồng ý cùng ăn tối với thằng bé rồi.”

Dừng lại một chút ta trầm nghĩ, lúc trước tới đón Ly Nhi đều là mấy vị Tiên chú, Tiên bá cứng ngắc không thú vị cho lắm, ấy vậy mà lần này lại là một Thần tiên đẹp thế này. Ngoại trừ sự ác liệt lúc đầu với Ba Xà ra thì sau đó đối đãi với ta cũng coi như là ôn văn khách khí. Đặt giao tình với y chưa biết chừng y sẽ nói với ta nhiều hơn về tình hình của Ly Nhi khi ở trên trời, hoặc là y sẽ để Ly Nhi ở lại với ta thêm vài ngày nữa cũng nên.

Nghe nói khi bé Ly Nhi ở Thái Thần cung Thập Tam Thiên của Đông Hoa Đế quân tu hành chứ không ở Trùng Hoa cung của Thái tử. Hắn cũng thật khôn khéo, đưa thằng bé đến đó cũng coi như được đảm bảo yên tĩnh an toàn, có điều không được hưởng nhiều tình yêu thương của cha mẹ khi còn nhỏ mà thôi, ta thực sự rất đau lòng.

Suy nghĩ một chút ta nói: “Nếu Tiên quân không chê, ném thử tay nghề của Mẫu Đơn một chút nhé.”

Thương Âm yên lặng một hồi, ngược mắt: “Ta không nhớ là nàng cũng biết nấu ăn.”

Y hỏi việc này làm gì chứ, ta khoát tay xoay người bước ra cửa, cũng chưa nghe ra điều kỳ lạ trong đó, nói: “Không biết, là lúc làm âm sai học thôi. Nghe nói khi ta còn sống đều là chủ tử các ngài xuống bếp cả, ta chỉ là phụ bếp thôi.”

“...” Y không lên tiếng, ta lại bổ sung, “Chủ tử chính là chỉ Thái tử gia Trọng Lam ấy.”

Ta bước đi trên đường lát gạch đen, hắn bước theo phía sau ta lẳng lặng nói: “Nếu Người muốn lập nàng làm Thần hậu, liệu nàng đồng ý không?”

Ta quay đầu lườm y một cái, hừ hừ hai tiếng: “Những lời này, ngài đi mà nói cho người ta nghe ấy. Cứ quyết định thế này đi, hoãn lại một chút rồi hãy đón Ly Nhi về nhé.”

Thương Âm nói: “Bản quân cũng không nói là sẽ đón thằng bé về mà.”

Ta ngẩn ra một chút, “Thế Tiên quân tới đây làm gì?”

Hắn cứ nhìn ta, tựa như đang đoán đo điều gì, một lát sau mới chậm rãi mỉm cười nói: “Trùng Hoa cung Cửu Trọng Thiên bị mất một viên dạ minh châu do Long cung dâng lên, nghe đâu là bị Hoàng trưởng Tôn điện hạ mang xuống dưới trần. Mẫu Đơn cô nương chắc cũng biết điều này chứ?”

Ta sùng sốt, cười khan ha ha hai tiếng, ánh mắt lướt khắp nơi, cuối cùng phát hiện ra thân ảnh của nó trên nền địa cung đen thui, phía dưới là một vùng máu, im lặng rồi lại im lặng.

Không hiểu nếu mà y biết rằng ta đã dùng nó để ném người sẽ có cảm nhận thế nào đây. Ta vội vã thu hồi ánh mắt, cười nói: “Ồi chao, cái này ta cũng có biết đâu. Hình như Ly Nhi không mang gì về đây đâu...”

Thương Âm nhả nhặn cười một tiếng: “Vậy sao?” Sau đó di dời ánh mắt tới góc xó địa cung, ta vội lắc người đến trước mặt ngăn chặn tầm mắt của y, bày ra một tư thế mà ta tự cho là thướt tha, nói: “Ồi chao, Tiên quân ngài xem, chúng ta cứ ở trong địa cung vậy sẽ dính xui đó, hay là chúng ta đi ra ngoài...”

Tách.

Ta còn chưa nói hết câu, đại khái là khả năng chịu đựng của bản thân viên ngọc ấy đã hết, viên ngọc ấy ở phía sau ta vỡ thành những hạt lớn nhỏ, tạch, từng tiếng từng tiếng cứ vang lên liên hồi, tạch, tạch, tạch,...

Ta: “...”

Thương Âm: “...”

Ta: “...Ha ha, ha ha, Tiên quân ngài nhìn xem, viên dạ minh châu này thật buồn cười.”

...Mẹ nó, đây là cái kiểu gì, năm trăm năm bóng lộc của ta thành gỗ hết rồi, sớm không nứt, muộn không nứt...

Thương Âm mỉm cười: “Mẫu Đơn cô nương đúng là tâm tình tốt thật.”

Ta: “...”

Ta dứt khoát ra khỏi lăng mộ, trời đã về tối lạnh rồi. Trên trời những ánh sao sáng, ta vừa ra khỏi cửa lập tức nhìn thấy Chung Quỳ đang đỡ Thương Ly ở trên một ngọn đồi nhỏ cách đây không xa. Thương Ly ở trong ngực hắn gật gù ngủ. Chung Quỳ vừa nhìn thấy đèn lồng trong tay ta xoạt cái đứng lên, mặt biến sắc: “Tỷ thu hồn phách của nàng ấy rồi sao?”

Thương Ly bị ngã lăn ra cỏ, ta nắm tay đập một cái vào đỉnh đầu Chung Quỳ, mắng: “Đệ dám làm ngã con trai ta hả?”

Chung Quỳ bị đánh, mắt lại rung rung nhìn Thương Ly lim dim buồn ngủ cùng nhau bò dậy, lau lau cái miệng nhỏ, nói: “Đệ không phải là bị kích động ư?”

Mẫu Đơn tỷ thật quá độc ác.”

Ta không thèm để ý tới hắn, bước tới ôm Thương Ly.

Ánh mắt Chung Quỷ âm ức nhìn lại, rồi cứng người, sắc mặt lúc này càng khó coi hơn, lồm ngồm bò dậy đến cạnh ta – quỷ xuống trước mặt vị Thần tiên mặc đồ đen kia. Ta còn đang tràn đầy ngạc nhiên, hắn đập đầu cung kính nói: “Chung Quỷ tham kiến Thái tử Điện hạ!”

Ta sùng sốt, gì kia?

Thái tử Điện hạ?

Thương Ly đưa bàn tay nhỏ bé lên dụi mắt, chớp chớp, rồi tụt xuống khỏi vòng tay ta lon ton chạy đi. Gần ba tháng nay được ta chăm bẵm tốt, cả người thẳng bé trở nên tròn vo, trắng nõn, thơm ngon y như chiếc bánh bao vậy. Ta tận mắt nhìn cái bánh bao to ấy ‘phốc’ một cái nhào vào lồng ngực một người đàn ông xa lạ.

Y xoa mặt thẳng bé một cái rồi ôm gọn vào người, đôi mắt bình yên. Thương Ly ngược khuôn mặt nhỏ nhắn kéo kéo ống tay áo hoa văn vàng kim của y, ngọt ngào cười rộ.

“Cha.”

Ta đứng hình tại chỗ, cảm nhận rõ ràng dòng máu như đông cứng lại.

Thân là một âm sai, ta vẫn luôn cảm thấy, vào cái ngày mà ta gặp mặt cha của Thương Ly, mình nhất định phải trung hết khí thế ra.

Nghe nói ta đã từng nhất mực chung tình với y, con gái khi đứng trước tình yêu thương trở nên hèn mọn. Nhưng đối với người đàn ông đã từng ruồng bỏ ta, bất kể ra sao ta cũng sẽ không tha thứ cho hắn. Thân là Thượng thần tôn quý của Cửu Trọng Thiên mà lại đùa giỡn tình cảm con gái, như vậy cũng quá kiêu căng ngạo mạn rồi đấy.

Ta ngo ngắc nhìn người đàn ông trước mặt, người này so với Thái tử Điện hạ trong đầu ta chênh lệch khá là nhiều, ít nhất là sẽ không có ngoại hình đẹp và nụ cười dịu dàng đến thế. Tuy rằng tiên khí tôn quý, nhưng vẻ lăm liệt, lạnh lẽo lúc giết chết Ba Xà chỉ trong nháy mắt ban nãy khiến người khác phải kinh sợ.

Ta nuốt nước miếng, từ từ hít sâu một hơi, bước chậm chậm tới trước mặt Thương Âm, y đặt Thương Ly xuống, ngẩng đầu lên, nụ cười dịu dàng như cũ, ta không đoán được suy nghĩ của y.

“Mẫu Đơn.” Hắn gọi ta một tiếng, nhìn ta.

Ta không biết nên nói gì nữa, Thương Ly tóm một góc ống tay áo của ta, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn mà trong mắt đã rung rung nước, ta đoán thẳng bé rất hy vọng ta và Thương Âm có thể tốt hơn một chút. Ta chần chừ mở miệng: “Vì sao ngươi lại ở đây?”

Hắn cup mi, nhỏ giọng nói: “Ta chưa đi tìm nàng là vì chưa xử lý mọi chuyện cho thỏa đáng được. Nếu như khi ấy đã vội đưa nàng về sẽ lại khiến nàng chịu ám ức mất, hơn nữa có Ly Nhi tới ở cạnh nàng ta cũng yên tâm hơn, giờ đây trên Thượng Thiên sẽ không có bất kỳ ai dám nói bừa về nàng nữa rồi. Ta tới là để nói với nàng rằng, nếu giờ ta muốn lập nàng làm Hậu, nàng có đồng ý không?”

Suốt một hồi lâu đầu óc ta vẫn trống rỗng, nếu trước đó thật sự khách khí với y vài phần, thì vào lúc này đây nó đã cháy bằng sạch rồi, ngay cả một mảnh vụn cũng chẳng còn.

Vừa gặp mặt đã nói như vậy, đối với ta mà nói, y hoàn toàn là người xa lạ, là kiểu mà vừa quay người thì ngay cả mặt mũi thế nào cũng chẳng nhớ nổi. Ta chỉ nghe nói rằng y đã có vợ ở trên đó rồi, hảo tụ hảo tán (*) đúng là chẳng sai.

(*Hảo tụ hảo tán: Sớm tụ sớm tan, nôm na là dễ đến với nhau thì cũng dễ chia tay.)

Y cho rằng ta vẫn còn ngu ngốc thích mình hay sao, hay y cho rằng ta chắc chắn sẽ vui mừng hơn hờ bằng lòng?

Ta gượng mỉm cười với y, lách người chần trước tầm mắt của Thương Ly, rồi vung tay đánh vào Thái tử Trọng Lam.

Y cũng coi như là một người đàn ông, không hề né tránh, nhận trọn vẹn cái tát ấy.

Ta nghe thấy tiếng Chung Quỷ trút ra một hơi khí lạnh đầy sợ hãi ở phía sau.

“Chúng ta đã thanh toán xong xuôi rồi nhé, coi như là lợi cho ngươi.” Ta thờ hờn hờn nhìn Thương Âm chăm chăm, gần xuống từng chữ. Một cái tát vừa xong khiến cả người ta thoải mái, “Thái tử Điện hạ, kiểu đùa giỡn thế này, xin đừng tiếp tục nữa, quỷ thần khác nhau.”

Y nghiêng mặt qua một bên, mái tóc đen che khuất khiến ta không nhìn rõ biểu cảm. Một lát sau y mới chậm rãi xoay mặt lại, không hiểu sao trái tim ta co thắt lại dữ dội, không hiểu sao ta lại hối hận, sao ta có thể làm ra chuyện như vậy được chứ?

Ít nhất trong lời nói của y ta cảm thấy y là thật, nhưng trong tim thì có một cái nút thắt, càng siết lại càng chặt.

Ta dứt khoát kéo Thương Ly đi cũng chẳng hề quay đầu nhìn lại, vừa đi vừa dùng đèn dẫn hồn mờ ra đường thông tới Âm phủ.

***

Hết sức thảm hại.

Trở về Phong Đô ta bèn thả hồn phách đã dẫn được của Mã Gia ra Thập Điện Diêm Vương, thăm vấn xong lại đưa nàng ta tới cầu Nại hà, hoa bỉ ngạn trên đường hoàng tuyền đỏ rực như lửa nổi nhau, ta cười nói với nàng ta: “Kiếp trước ta cũng dẫn hồn của cô đấy, nghĩ lại thấy chúng ta cũng có duyên ghê.”

Nàng ta chẳng nói tiếng nào, chỉ nhẹ nhàng theo ta đi về phía trước, đôi mắt yêu kiều khóc đến sưng đỏ. Đến khi nhìn thấy bóng dáng đen nhánh của cây cầu Nại Hà, nàng ta bỗng nhiên đưa bàn tay nhỏ nhắn với những ngón tay trắng muốt mà nắm lấy ống tay áo ta, nói: “Ta có thể không đi đâu thai có được không?”

Ta rung rung những đóm lửa trên đèn lồng, nhìn nàng ta cười nói: “Không được.”

“Cầu xin cô đấy, ta muốn ở đây chờ chàng, ta muốn chờ chàng mà.”

“Đến lúc cô đợi được người ta, người ta đã quên cô mất rồi. Người ta chỉ nhớ người yêu trong kiếp kia mà thôi.”

Mã Gia mở to đôi mắt tràn lệ lắc đầu một cái, run rẩy nói: “Ta mặc kệ, chỉ cần có thể đợi được đến khi chàng tới là được rồi. . .Ta không muốn quên chàng!”

Những cô gái như thế này ta đã gặp nhiều, ta đành nhắc bàn tay của nàng trên tay áo ta ra, rồi nắm chặt lại trong lòng bàn tay ta, bàn tay mịn màng lạnh giá. Kiếp này nàng ta không phải chịu nhiều đau khổ, chắc hẳn Quốc vương Lỗ Ty phải cưng chiều nàng ta nhiều lắm, ta nắm chặt tay nàng ta, nói: “Chẳng có gì ghê gớm đâu, qua cầu rồi uống canh, sẽ chẳng còn nhớ gì nữa. Không còn nhớ nữa, cái gì cũng không còn quan trọng, một kiếp rồi lại một kiếp cứ thế lại đến, thiên địa luân hồi thôi.”

Nàng ta ngơ ngác, ta kéo thẳng nàng ta đến bên cầu Nại Hà, nhìn một chút, lại thấp đèn lồng lên, xoay người lại nói với nàng ta: “Ta cũng từng uống canh rồi, sau đó quên mất phu quân của mình, nghe nói ta đã từng vô cùng yêu y. Bây giờ ta vẫn cực kỳ ổn, không có tình yêu phức tạp cả người cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.”

Mã Gia tròn mắt, ta lại dịu dàng cười: “Hiện giờ cô nói không quan tâm gì khác, đợi tới khi cô phát hiện người ta thực sự không hề nhớ ra mình, cô sao có thể chịu đựng được chứ?”

Cuối cùng Mã Gia vẫn khuất dần cuối cầu Nại Hà. Hôm nay Phong Đô khí trời khá đẹp, sương mù bên kia cầu Nại Hà mờ mờ không rõ lắm, ta loáng thoáng có thể thấy được bóng dáng nàng ta. Ta đứng ở đầu cầu nhìn, thấy nàng ta dừng lại trước đá Tam Sinh mở to đôi mắt, sắc mặt có chút sợ hãi giống như nhớ lại điều gì. Lúc này ta mới nhớ ra uống canh Mạnh Bà, sau đó nếu sinh hồn đứng ở trước đá Tam Sinh mà nhìn thấy tên mình, tất cả ký ức của kiếp trước kiếp này sẽ như bọt nước mộng ảo, từng ký ức lướt nhanh hiện lên.

Rồi bỗng nhiên nàng ta xoay người chạy một mạch tới chỗ ta. Ta hoảng hốt, sao lại chạy lại đây làm gì vậy?

Hai tên cai ngục không một tiếng động, như một làn khói đen hiện hình lên ngăn nàng ta lại, đôi mắt Mã Gia chăm chăm nhìn ta kêu lên: “Ngần năm trước, cánh đồng tuyết mười dặm rừng đào cô còn nhớ không. . .”

Nữ u hồn từ phía xa kêu lên, những sinh hồn cùng với đám quỷ nhao nhao hóng hớt, ta không kiềm được mà bước lên trước mấy bước. Nàng ta bỗng nhiên tràn nước mắt, nói: “Cô còn nhớ hay không, ta nói ta sẽ nhường chàng lại cho cô, cô sẽ hết sức quý trọng chàng. . .Chàng vẫn luôn chỉ yêu một mình cô, sao cô nỡ khiến chàng đau lòng như vậy? . . .Đã muộn mất rồi!”

Cả người ta bất động tại chỗ, cai ngục vung tay lên, dứt khoát đánh ngất nàng ta rồi mang đi. Ta kinh ngạc nhìn nàng ta biến mất ở cuối cầu Nại Hà, nhủ chặt mày lại.

Rừng hoa đào ư. . .?

Tác giả:

...Ta nghĩ phản ứng của Mẫu Đơn là cực kỳ cực kỳ lâu...về sau lại cảm thấy, nếu đặt mình vào hoàn cảnh và tính cách của người khác mà suy nghĩ...còn có thể thế nào được đây... = =

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Ta chạy một vòng khắp Phong Đô mà không tìm được Tiểu Hắc đành trở về tìm cha Diêm Vương. Ông đang ngồi trong phòng vừa gặm cánh gà vừa phê duyệt công văn, ta đẩy cửa bước vào ông lập tức giấu gà đi rồi ngồi ngay ngắn trở lại, mở sổ ra cầm bút viết như thật.

Ta nói: “Cha, cha để ngược sổ rồi.”

Diêm Vương ho khan một tiếng, “Con gái à, con không biết đó thôi, từ trước đến giờ cha luôn thích đọc sách ngược mà.”

Ta nói: “Cha, bên miệng cha có dính vụn thịt gà kia.”

Diêm Vương lập tức liếm vào miệng, nói: “Con gái à, đó là con nhìn nhầm thôi.”

Ta lại nói: “Cha, phòng bếp ninh cánh gà cho Ly Nhi cha có nhìn thấy không?”

Diêm Vương ngay ngắn đáp: “Cha vẫn luôn ở trong phòng đọc sổ sách, lấy đâu ra biết được cánh gà gì chứ.” Nói xong, ợ một cái.

Ta lặng lẽ giữ đèn lồng mẫu đơn ra, đầu ngón tay niệm ra ngọn lửa, mỉm cười nói: “Cha, có phải dạo này cha hay bị chột dạ đến rét run rồi không, để con gái tới sưởi ấm cho cha nhé.”

Diêm Vương ngả ra vuốt đồ cả ghế, ta nhìn trái ngó phải rồi hỏi: “Cha, dạo này cha có gặp Tiểu Hắc không?” Thấy ông chối, ta nghĩ ngợi: “Cha, có phải việc nhậm chức cuối cùng của Vô Thường do cha kiểm định đúng không?”

Thấy ta không hỏi về chuyện cánh gà ninh nữa, Diêm Vương vuốt vuốt râu: “Đó là điều hiển nhiên, lão phu dù gì cũng là một Diêm La Thiên tử mà.”

“Vậy cha còn nhớ việc nhậm chức của Tiểu Hắc từ ngàn năm trước không? Lúc còn sống huynh ấy là người hay là Thần vậy? Làm gì ạ?”

Diêm Vương hơi híp mắt ngược nhìn, hỏi: “Mẫu Đơn, con hỏi chuyện này làm gì?”

Ta nhuận hống nói: “Cha, có phải cha và Tiểu Hắc giấu giếm con điều gì hay không?” Thân mình của ông trên chiếc ghế dài bỗng nhiên kinh hoàng, ta cúi đầu nhìn tay mình một chút, trên tay cũng đã có vết chai do cầm kiếm trong thời gian mấy trăm năm.

Lúc mới tới Âm tào Địa phủ ta yếu ớt tới nỗi không cả nhắc nỗi kiếm, phần lớn thời gian đều ở bên cạnh Tiểu Hắc. Khi ấy ta tưởng rằng Ly Nhi đã chết mất hồn mất vía rồi, cứ hể nhìn vào sông Vong Xuyên, trong đầu ta lại nghĩ, chi bằng cũng đi theo Ly Nhi thôi.

Nhưng sau đó Tiểu Hắc đã khiến ta ngay cả thời gian để nghĩ quân cũng chẳng có, dứt khoát quăng ta vào một sơn động trong rừng mười ba dặm để tu luyện, ném cho ta một thanh kiếm sắt, còn mình thì tiện tay lấy cành cây rồi đứng đối diện cách ta không xa.

Huynh ấy nói, ‘Ra tay đi’.

Ta hoảng hốt lúng túng nhìn huynh ấy, khuôn mặt đen thui của huynh ấy không chút biểu cảm, lạnh lùng cũng giống như vùng Âm phủ khói mù chẳng bao giờ thấy được ánh mặt trời vậy.

Huynh ấy nói, ‘Cô vẫn thích người đó phải không?’

Ta nhìn đôi môi mỏng của huynh ấy khép rồi mở, nhưng từng lời từng chữ đều lạnh như băng vậy. Đôi môi của huynh ấy giống của người đó, ‘Nhưng’ – huynh ấy ngừng lại một chút, hờ hững nói tiếp ‘có lẽ người ấy đã lấy vợ rồi.’

Ta giống như bị sét đánh, người đó không cần ta... Lúc đó ta run rẩy lên tiếng muốn bác bỏ lời của huynh ấy, nhưng huynh ấy chỉ nhẹ nhàng nói ‘Giờ chỉ còn một mình cô, đây là Âm tào Địa phủ, không phải nhân gian Giang Nam nữa đâu. Mẫu Đơn, giờ chỉ còn lại mình cô, dù không có người ấy thì cô vẫn có thể sống tốt kia mà.’

Đó là lần đầu tiên huynh ấy gọi tên ta, Mẫu Đơn, lạnh lạnh mà trong trẻo giống như viên đá thấm ướt lạnh dưới ánh trăng.

Ta ngẩng đầu nhìn Diêm Vương chỉ ngồi im mà không nói gì, “Cha là cấp trên của huynh ấy kia mà, nói ra cũng chẳng roi đầu được, sợ gì chứ?”

Diêm Vương thờ dài nói: “Con gái à, con không hiểu đâu.”

Ta nói tiếp: “Cha, nếu như cha không nói, con sẽ tự mình đi xem đá Tam Sinh.”

Dường như Diêm Vương thật sự bị kinh ngạc một lúc, lại khẽ nhủ mảy, ngồi trước bàn im lặng vuốt râu, rồi đặt bút xuống nghiên mực, thấp giọng nói: “Con gái, con là âm sai, không thể qua cầu được. Trăm ngàn lần đừng đại dốt, cha thực sự là muốn tốt cho con mà thôi”

Gần đây Thương Ly không còn phải trở về Trời nữa, ta hồi lúc thằng bé đang nằm bò bên bàn nhìn nồi cánh gà ninh rượu nếp. Thằng bé nói: “Thật ra thì Tiên chú Tiên bá đã đến rồi, nhưng bọn họ không còn bắt Ly Nhi về Trời nữa.”

“Vậy sao?” Ta vừa hỏi dứt lời, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng ta đã tát Thái tử một cái, chẳng lẽ là vì chuyện này ư?

“Nghe các chú ấy nói, Thiên Thượng xem bói thấy sắp có chuyện xảy ra, lớp học cũng được cho nghỉ. Cha nói để con ở đây cũng được an toàn hơn một chút.” Thương Ly đưa tay tới nồi cánh gà ninh với rượu nếp nóng hổi thơm ngát, đôi mắt đen mờ to nhìn ta, ta hỏi: “Xảy ra chuyện gì cơ?”

Ngay cả bà tám đứng đầu Phong Đô cũng chưa biết gì, xem ra tin tức vẫn còn được bảo mật nghiêm cẩn lắm.

“Sao Ly Nhi biết được ạ. Đạo này cha bận rộn lắm, Ly Nhi cũng hơi nhớ cha.” Ly Nhi dẫu mỗi một cái rồi lại nhìn ta tha thiết, đôi mắt long lanh, “Mẹ, mẹ đưa Ly Nhi về Trôi một chuyến được không?”

... Chẳng có lẽ tên kia thả con trai ta ở đây là đánh ván bài tình thân để lừa ta lên đó một chuyến chẳng?

Đi lên đó làm gì, để nhìn xem y và Chiêu Cẩm Công chúa ân ái với nhau thế nào ư?

“Không muốn.”

“Một lần thôi mà mẹ.”

“Không được.”

“Hức...”

Thằng bé muốn, nhưng ta không muốn một chút nào hết... Không muốn nghĩ tới luôn.

Mỗi lần nhớ đến khuôn mặt của y, trái tim ta không hiểu sao lại đau đớn. Loại cảm giác này rất không thoải mái, ta càng không muốn thừa nhận nó, giống như vết thương đã đóng vảy rồi lại bị dao đâm xuống vậy.

Lúc y mỉm cười nhìn rất đẹp, nhưng khi ta bừng tỉnh khỏi ảo giác ta sẽ suy sụp.

Rõ ràng là đã quên rồi mà, mãi mãi không gặp lại là tốt nhất, ta chỉ cần có Ly Nhi... mà thôi.

Đang mất hồn, Thương Ly liếm liếm môi lên lút đưa tay về phía nôi cánh gà mới ra lò chưa lâu, ta đập nhẹ đĩa vào bàn tay thằng bé, trên mu bàn tay trắng nõn lập tức hiện lên hai vết đỏ: “Rửa tay sạch sẽ rồi mới được ăn.”

“Mẹ.” Thương Ly đau khổ kêu lên một tiếng, che bàn tay nhỏ bé ảm ức nhìn ta, trong đôi mắt cổ nặn ra hai giọt nước mắt tròn vo lăn xuống, cái miệng nhỏ nhắn méo máo: “Mẹ, đau thật đấy.”

Ta cảm thấy ta đánh với lực vừa đủ, mà da thịt Thương Ly non nớt nên thành ra như vậy. Nhưng nhìn thấy vết đỏ trong lòng ta sợ hết hồn, vội vàng đưa bàn tay trắng bé lên miệng thổi thổi, nhẹ nhàng xoa xoa: “Ly Nhi, còn đau không?”

Ly Nhi chớp chớp mắt, thấy mặt ta biến sắc mới hờn hờ: “Mẹ, Vừa rồi là Ly Nhi giả vờ thôi, chẳng đau chút nào cả, mẹ đâu nỡ lòng đánh Ly Nhi đâu.”

Ta thấy thằng bé có vẻ hơi đắc ý bèn đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ bé của nó một cái, Thương Ly méo máo: “Mẹ, giờ là đau thật đấy ạ, hu hu, đừng bóp má con mà.”

“Biết đau thì tốt, đi rửa tay đi.” Ta vỗ vỗ cái mông thằng bé đẩy nhẹ xuống ghế, quay lại gấp cái cánh gà, thử một chút thấy không còn nóng, thế là gấp hai cái vào trong bát thằng bé.

Ta ngẩng ngẩng nhìn hai miếng cánh gà màu vàng óng ánh trong chiếc bát sứ Thanh Hoa màu trắng, ta đã xào qua trước rồi mới từ từ ninh nó với rượu. Ta là mẹ mà vẫn chưa làm được gì cho Thương Ly, giờ đây thằng bé đang ở ngay cạnh ta, ta vẫn luôn có chút cảm giác không thật.

... Mẫu Đơn, canh nấu xong rồi.

... Mẫu Đơn, ta đón nàng trở về, không phải vì chuyện này.

Ta cúi đầu xuống, dường như có người kéo kéo bàn tay ta, than thở không biết phải làm sao, mà khóe mắt lại chứa ý cườì thò mồm.

Đút cho Thương Ly ăn no xong, thằng bé tự mình đến phòng Diêm Vương cha nghe ông kể chuyện. Ta ở Phong Đô lâu như vậy mà cũng không phát hiện ra Diêm Vương cha cũng là một người đọc nhiều thơ ca, thành công lên chức Diêm La Thiên tử, đồng thời cũng là một tăng kinh các di động kiêm cả bà tám chép lại tất cả mọi chuyện trên trời dưới đất nữa, nói tới bàn luận kinh thi cũng có chút lý lẽ.

Buổi tối Thương Ly ăn cơm ở phủ Phong Đô, ta mua cho thằng bé năm túi bánh hoa đào, lại vào bếp ninh một nồi thịt kho tàu với rau cải khô và xào một đĩa thịt bò ớt xanh, ta chỉ xào chín bảy phần và để tái 3 phần, thêm một nồi canh cá dưa chua, kết hợp với dưa chuột xào mộc nhĩ cho thêm dầu hào và hạt vừng để làm món nguội (chỗ này chị chém, chị sợ mấy cái về đồ ăn lắm3). Ta còn đặc biệt làm cho Thương Ly một bát chè trôi nước nữa, thế là thức ăn trải đầy trên bàn, ta gọi cả Diêm Vương cha, Chung Quý và Tiểu Hắc tới cùng ăn, mấy người chúng ta cùng ngồi xuống bên bàn ở ngoài đình viện ăn cơm uống rượu.

Chung Quý kinh ngạc nói: “Mẫu Đơn tỷ còn biết nấu ăn nữa cơ? Đệ thật không biết đấy.”

Ta nói: “Không nấu không có nghĩa là không biết nấu. Giờ Ly Nhi ở đây, ta vẫn thường nấu cơm suốt. Chỉ có điều đệ ngày ngày lêu lổng bên ngoài, tâm tư dờn cả và cô gái kia rồi, đâu có nhớ đến bọn ta đâu.”

Diêm Vương cha vừa ăn vừa quạt nước mắt, “Không nghĩ tới lão phu có thể sống được tới ngày con gái xuống bếp nấu cơm cho ăn, cuộc đời này không còn gì tiếc nuối nữa rồi.”

Ta gấp mấy miếng thịt kho tàu vào bát của Thương Ly, “Cha, không phải nửa tháng này ngày nào cha cũng được ăn sao.” Thấy thịt kho trong bát của Thương Ly đã xếp thành một ngọn núi nhỏ, Diêm Vương ai oán nức nở nói: “Mẫu Đơn, đưa con gái chỉ nghĩ đến con trai nó mà không thèm nghĩ đến cha này, con gấp hết thịt cho Thiên tôn Điện hạ rồi, bát của cha còn chẳng có miếng thịt nào đâu đấy.”

Khỏe miệng ta giật giật, “Cha, cha đang so đo với Ly Nhi đấy à? Là ai hôm qua găm sạch bách nửa nồi sườn? Nồi rượu ninh cánh gà hôm nay cũng vơi đi một nửa, cha chắc biết tại sao lại thế chứ?”

Thương Ly người nhỏ tay ngắn, nhưng cầm đũa rất giỏi, thằng bé thành thạo gấp một miếng thịt to rồi gắp đưa cánh tay ngắn của mình đặt miếng thịt vào trong bát của Diêm Vương, nói: “Ông nội, ăn thịt đi ạ.”

Diêm Vương cha suốt nửa thì lật ngửa trên ghế, chống người vào bàn run rẩy bỏ dũa, “Thiên tôn Điện hạ... cách xưng hô này không thể tùy tiện được đâu, Thiên chi Đế quân mà nghe được lão phu cướp mất danh hiệu của ngài ấy, đầu của lão phu khó giữ nổi mất.” Rồi sau đó quay lại đặc ý nói với Chung Quỳ: “Con nhìn thằng bé này hiểu chuyện thế nào đi, so với con hồi nhỏ còn giỏi hơn nhiều, cái thằng nhóc xấu xa này nữa.”

Chung Quỳ nói: “Ôi trời cha ơi, cha không phải là thích Điện hạ người ta dễ thương thôi ư, còn tự mình đặc ý nữa. Ngày trước con còn chưa xuất chiêu đã mê chết biết bao nhiêu bác gái rồi đấy thôi.”

Diêm Vương hừ hừ: “Cái đức hạnh của con như thế à?”

Thương Ly chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn hỏi ta: “Mẹ, Ly Nhi gọi sai rồi ạ?”

Ta mỉm cười: “Không.”

Thương Ly ‘vâng’ một tiếng, lại ngọt ngào cười rồi gọi Diêm Vương thêm một câu: “Ông nội.”

Diêm Vương cha lại lật khỏi ghế lần nữa.

Bốn quý một thần ngồi ăn trong sân cũng đến tối muộn, sắc trời đã tối đen nhuốm chút âm u, Âm tào đại phủ chưa từng có cảnh trăng sao giống như trần gian, thế nên cũng bớt đi vài phần thú vị. Gió lạnh hiu hiu, bóng cây đu đưa, hoa thủy lan trong đình viện nở ra ánh lên màu xanh nhàn nhạt, một cảnh hoa lay động theo con gió.

Diêm Vương già cả thích ngủ sớm, sau Thương Ly cũng buồn ngủ, vùi trong ngực Diêm Vương ngủ thiếp, hai ông cháu ngáy o o y như nhau. Ta bế thằng bé về phòng, lau người, thay quần áo rồi đặt ngay ngắn trên giường để thằng bé ngủ được ngon giấc.

Xong đâu đấy, ta hôn lên khuôn mặt của thằng bé, lại ngắm nhìn một hồi.

Nhìn như vậy, đúng là thấy thần bé giống người đó khá nhiều.

Chính xác mà nói, mặt mũi gần giống y nhau. Bỗng trái tim lại đau đốn khó hiểu, ta đứng dậy bước ra sân. Tiểu Hắc uống một ít rượu với Chung Quỳ, bộ dạng của Chung Quỳ mảnh mai cứ như con gái vậy, mà tửu lượng cũng giống y như bề ngoài của hắn, uống được mấy ly mặt đã đỏ ửng lên, nhìn lại yêu kiều như một bông hoa xinh đẹp. Nhìn thấy ta hắn vội nín lấy ống tay áo, cố gắng nhìn ta dứt quãng nói: “Tỷ... đưa nàng ấy đi rồi à?”

“Ừ.”

“VẬY ĐỆ CŨNG... PHẢI ĐI.” Hắn ợ lên một cái, giọng rượu lên hơi lâu cũng không uống, rồi cứ thế buông thông xuống, “Mẫu Đơn tỷ, đệ theo nàng ấy đi đâu thai nhé... Đệ cũng muốn cùng đi.”

Tay ta dừng lại: “Đệ đã nói với cha chưa?”

“Đệ nói rồi, cha để tùy đệ. Dù sao sau này đệ cũng kế vị cha mà, chỉ một kiếp mà thôi.”

“Giờ đệ mới đi đâu thai, khi chuyển kiếp có thể sẽ nhỏ tuổi hơn nàng ta đấy.”

Chung Quỳ hừ hừ hai tiếng, “Thế thì đã sao chứ, đệ vẫn cứ thích tỷ tỷ xinh đẹp đấy.” Rồi hắn vỗ vỗ đầu ta: “Mẫu Đơn tỷ phải bảo trọng nhé, kiếp sau đệ trở về, nhớ nấu một bàn đồ ăn cho đệ đấy. Thật không ngờ Mẫu Đơn tỷ lại nấu ăn ngon như vậy, còn nấu ngon hơn cả đầu bếp nữa. Hâm mộ Thiên quân Thái tử gia thật, cưới được nàng dâu tốt như vậy.”

Ta cau mày một cái, thế nào mà đề tài này lại dính dáng đến Thương Âm được thế, trái tim ta bất giác trầm xuống, “Người ta không cảm thấy ta tốt đâu, cái này thì có ích gì chứ?”

“À đấy, Mẫu Đơn tỷ còn nhớ không, hôm nay đệ thật sự đổ mồ hôi hột vì tỷ đó. Đối phương là Thái tử gia đấy nhé...” Chung Quỳ chưa nói hết câu đã gục xuống bàn ngủ mất. Ta chuyển sang nói với Tiểu Hắc: “Trước khi huynh về thì nhớ đem tên này về nữa nhé.”

Tiểu Hắc uống một ly rượu, rồi lại một ly, cũng không khác gì thường ngày, chiếc mặt nạ sắt màu đen ánh lên những tia sáng lạnh lẽo. Màn đêm trĩu nặng, làn gió nhẹ đưa, ta ngồi lại về ghế, uống một ít rượu, tửu lượng của ta kém đương nhiên không sánh được với Tiểu Hắc, uống đến vừa tầm thì sẽ dừng

lại.

Ta nhấp một ngụm, lại đặt xuống, nhìn Tiểu Hắc ở phía đối diện chiếc bàn vuông, cốc chén, bát đĩa trên bàn lộn xộn bị càn quét không còn chút gì. Ta nhìn huynh ấy nói: “Ta thấy vừa nãy huynh không ăn mấy, hay là ta làm thêm gì đó cho huynh nhé?”

“Không cần đâu.” Huynh ấy lại rót đầy chén rượu, ánh mắt khẽ ngước lên, nhìn tư thế đơn giản như vậy mà cũng giống như một vị quý tộc, “Nghe nói hôm nay muội tát người ta một cái?”

Ta ngần ra, là Chung Quỳ kẻ à? Quay mặt đi chỗ khác, ta nói: “Đúng vậy, ta nhìn thấy y là lại thấy phiền lòng, nếu y không phải là cha của Ly Nhi chắc ta đã cho một kiếm rồi.”

Huynh ấy nói: “Muội có nghĩ tới chưa, người ấy có thể sẽ rất đau lòng.”

Lời này thật nhạt nhẽo, trong đầu ta lại suy nghĩ Tiểu Hắc đang nói kiểu đau nào, trên mặt sao, ta không đồng tình cười nói: “Thế nhưng lúc ta đau, y đang ở đâu chứ? Bày trăm năm qua đều là các huynh ở bên ta, còn y thì làm gì? Trong đầu ta hiện lên khuôn mặt y, bỗng chốc lại thấy khó thở.

Ta nghĩ, ta đúng là không phải một người con gái tốt.

Ta tỏ vẻ tự nhiên, rót rượu rồi uống một ngụm lớn, cổ họng nóng rực, nhưng không hiểu sao tinh thần lại tỉnh táo, “Huynh còn nhớ lần đầu tiên đi tới Huyết Tri Đại địa ngục lấy hồn Hoa quý không? Hồi ấy ta vô cùng sợ luôn.”

Tiểu Hắc im lặng một chút mới lên tiếng đáp lại: “Ừm.”

Ta cười ha ha, “Đó là chuyện từ rất lâu rồi, về sau huynh đã dạy ta rất nhiều thứ, ép buộc ta tu luyện, còn ném ta vào Địa ngục Hàn băng cùng với đám quỷ hỏa biến kia nữa, cái mặt thì cả ngày không hề cười, dọa người khác sợ chết khiếp. Huynh biết không, khoảng thời gian đó trong lòng ta ngày ngày đều nguyên rủa huynh đó.”

Khoe miệng huynh ấy hơi hơi cong lên, “Khi ấy muội rất hay khóc.” Dừng một chút rồi nở nụ cười, dịu dàng chậm rãi: “Thật ra thì bây giờ cũng vẫn hay khóc.”

Ta bị nụ cười này của Tiểu Hắc làm rung động một hồi, cứ ngẩn ngơ thôi, lúc này đôi mắt sau chiếc mặt nạ kia nhất định là đang hơi cong lên nhỉ. Ta nghiêng mặt sang một bên nhìn hoa thủy lam ở đỉnh viện một hồi, lại cúi đầu uống nốt chén rượu.

Không có Cổ Thương, thì cũng chẳng có Mẫu Đơn của bây giờ.

Ta nuốt nước miếng một cái, “Đúng rồi, khi đó tính khí của huynh tệ như vậy, ta luôn nghĩ...” Cuối cùng ta cũng nói ra mục đích của cuộc nói chuyện lần này, Mã Gia đã hai lần đề cập tới cánh rừng hoa đào với ta, ta nghĩ kiểu gì cũng chỉ liên tưởng được tới nàng Đào yêu kia mà thôi, “...Nàng Diệp Thanh Hoa kia sao lại thích nổi một người lạnh lùng như núi băng giống huynh được nhỉ.”

Vừa dứt lời ta lập tức quan sát kỹ sắc mặt Tiểu Hắc, cố gắng nhìn ra được chút gì đó trên khuôn mặt đeo mặt nạ của huynh ấy.

Tiếng gió và tiếng ve đã ngừng, tiếng ngáy của Chung Quỳ ở bên cạnh cũng im lìm. Tiểu Hắc mặt không chút biểu cảm nhìn ta chăm chú, ta cũng không hề lảng tránh mà nhìn lại, loại im lặng như vậy ngưng tụ một lúc, cuối cùng vẫn là ta phá vỡ nó. Ta khoát tay nói: “Huynh tìm được nàng ấy chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tiểu Hắc vẫn không nói gì như trước.

“Từ trước tới giờ ta chưa từng hỏi huynh...” Ta đưa mặt lại gần Tiểu Hắc, nói: “Tiểu Hắc, rốt cuộc Diệp Thanh Hoa là cô gái như thế nào vậy?”

Tiểu Hắc lạnh lùng nói: “Mẫu Đơn, tính buồn chuyện của muội lại tái phát nữa rồi.”

“Đúng vậy, lại tái phát nữa thì đã sao nào?” Ta nắm chặt tay thành quyền, lòng bàn tay gần như ướt đẫm mồ hôi, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười thân thiện: “Thấy quan hệ chúng ta cũng bao nhiêu năm như vậy rồi, hỏi một chút cũng không được sao?”

Cho tới bây giờ Diệp Thanh Hoa vẫn chính là kho thuốc nổ của huynh ấy, ta chỉ biết rất rất lâu trước đây có một nàng Đào yêu đã khiến Tiểu Hắc cô độc chờ đợi nàng suốt ngàn năm, thế nhưng cho tới giờ nàng ấy cũng chưa từng xuất hiện.

Thật sự không hề xuất hiện ư?

Mấy trăm năm làm âm sai đã quen chứng kiến cảnh thế sự tham luyến sinh tử, ta không còn là thiếu nữ hai tám tuổi ngây ngô chậm chạp nữa rồi, nàng Diệp Thanh Tiểu Hắc rốt cuộc là ai, ta thật sự không đoán được sao?

Rốt cuộc là huynh ấy trông chờ Diệp Thanh Hoa... hay là kiếp này của Diệp Thanh Hoa vậy?

Trái tim ta bỗng trầm xuống, đập mạnh lên hồi.

Bóng dáng của Tiểu Hắc trong màn đêm giống như tảng băng ngằm sắc lạnh vậy, bờ vai bị bao phủ trong bóng tối, huynh ấy đứng lên, nói: “Ta đưa thiếu công tử về.”

Ta thả lỏng bàn tay, không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm, cũng đứng lên cười cười: “Được.” Ta xoay người gọi thị nữ dọn dẹp, mới đi được mấy bước lại thấy đầu văng vất, chắc là do uống hơi nhiều rượu. Rồi ta lại nghe thấy tiếng người đàn ông phía sau nhỏ giọng nói: “Nàng ấy chính là một cô gái hay khóc, cho tới giờ ta cũng chưa từng nghĩ xem nàng tốt bao nhiêu nữa.”

Ta xoay người lại, trong thoáng chốc huynh ấy lại nói thêm, ánh mắt trĩu nặng: “Nàng ấy đã thật lòng đợi chờ ta, hy vọng ta được tốt đẹp.” Tiểu Hắc rành rọt từng câu từng chữ: “Thế nhưng nàng ấy không nghĩ tới rằng, ta và nàng ấy ở bên nhau mới là tốt nhất, ta chỉ muốn cùng nàng ấy ở bên nhau mà thôi.”

Sau khi ta nghe xong, lồng ngực quặn thắt một hồi, loạng choạng trở về phòng.

—

Sáng sớm hôm sau ta đưa Chung Quỷ ra cầu đi tới dương gian.

Đêm hôm qua uống hơi nhiều rượu, ta còn chưa tỉnh táo hẳn. mấy trăm năm làm âm sai, đã đưa tiễn nhiều si nam oán nữ như vậy rồi, đồng nghiệp ở cạnh cũng đã từng đưa, nhưng người thân thuộc gần gũi như Chung Quỷ lại là lần đầu tiên.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp hắn, thật không ngờ rằng hắn lại là một kẻ si tình đến thế, “Rốt cuộc đệ thích nàng ta ở điểm gì?”

Chung Quỷ nói nhỏ, cái miệng nhỏ dẩu lên một cái: “Chính là vừa gặp đã thích thôi, trái tim đàn ông tỳ không hiểu được đâu.”

“Đúng thế, đàn ông phụ trách việc kiếm tiền nuôi gia đình, đàn bà phụ trách việc xinh đẹp như hoa, thế nhưng mà ta lại thấy đệ xinh đẹp như hoa vậy.”

Chung Quỷ lại nói nhỏ: “Một ngày nào đó đệ sẽ cao lớn thành một tráng sĩ, dù là việc dời núi cũng chẳng hề gì.”

Ta xách đèn mẩu đơn dẫn hồn đi qua đường Hoàng Tuyền, đứng ở đầu cầu ta lại nhớ tới chuyện hôm qua, không nhìn được mà lờm Chung Quỷ một cái: “Sao đệ lại kể chuyện ta tát Thái tử một cái cho Tiểu Hắc nghe làm gì hả, đệ cũng không phải không biết rằng tính cách huynh ấy cứ như ông già, sau này nhất định phải nói trước với ta đấy.”

Chung Quỷ đang bước lên đầu cầu, “Mẫu Đơn tỳ này, trên trời dưới đất cũng chỉ có mình tỳ dám đánh Thái tử gia mà thôi, tỳ cũng dữ dần quá... Khoan, đợi chút, đệ nói chuyện này với huynh ấy lúc nào chứ?”

Ta vỗ hắn một cái, “Đệ không nhớ?”

Chung Quỷ nhếch nhếch cái miệng nhỏ nhắn: “Đệ thực sự không nhớ, vừa về cái là ăn cơm luôn mà, nào có nói được gì với huynh ấy đâu? Thôi đệ đi đây, đừng có nhớ đệ quá đấy nhé.” Nói rồi nghiêng người muốn cho ta một nụ hôn tạm biệt.

Ta mặt không chút biểu cảm đập bộp một cái, đánh văng hắn nhào mấy vòng trên không trung rồi trực tiếp rơi xuống cạnh chân Mạnh Bà. Hắn bò dậy bụng mặt khóc lóc không thành tiếng: “Hức hức hức, Mẫu Đơn tỳ thật độc ác, hức hức hức.”

Ta khoát tay, “Được rồi, đệ đi nhanh đi, đến lúc đó tỳ đến cầu hồn cho, nha.”

Ta đưa mắt nhìn Chung Quỷ uống canh rồi đi qua cầu, bóng dáng mảnh mai yếu điệu dần ẩn khuất trong làn sương mù, trong đầu ta nghĩ không có ai ở đây ta cũng sẽ tịch mịch lắm, dù sao vào những lúc ta nhàm chán có hắn buồn chuyện Âm phủ trên dưới mấy trăm năm thì cuộc sống cũng vui vẻ lên ít nhiều mà.

Vừa về đến sân nhà, ta lập tức phát hiện có Thần tiên trên trời tới đón Ly Nhi.

Lần này không phải là một tốp Tiên chú Tiên bá đẳng đẳng tiên khí nữa, chỉ có một Thượng Thần đang ngồi trong đình viện. Một tách trà xanh, một cuốn sách cổ, chiếc áo đen khoác bên ngoài, đáng vẻ rất là hải lung.

Hôm nay sắc trời hơi mờ mịt, ta vốn còn chút men say vừa nhìn thấy y lập tức tỉnh táo hẳn lên, đầu hơi ong ong đau, văng vất một lúc rồi ta mới bước tới nói, ngay cả màn chào hỏi cũng giản lược: “Ly Nhi đang ngủ, ngài đợi đi.”

Y ngược mắt, thấy mặt ta hờ hững, khẽ nhếch môi cười: “Không mời ta vào trong ư?”

Y như vậy trông giống như mặt hồ phủ đầy tuyết lại có hơi nước lượn lờ phía trên, tựa như mộng ảo vậy. Đầu óc ta càng choáng váng hơn, lúc còn sống tuyệt đối là bị tên đàn ông này làm cho choáng váng, “Ngài nghĩ hay thật, chỗ này cho tới giờ không hề hoan nghênh ngài đâu.”

Thương Âm cúi đầu cười, ta trở vào phòng trông nom Thương Ly, cục thịt nhỏ này vẫn còn đang ngủ say sưa. Chỉ chốc lát sau trước cửa đình viện đã ầm ĩ đầy tiếng người, ta nhìn qua cửa sổ không khỏi im lìm.

Tất cả thị nữ, gia đình, đầu bếp trong phủ Phong Đô vây đến như đàn ong ở trên hành lang trên cửa đình viện, ánh mắt của quần chúng sáng quắc lên vừa ngắm nghía vị Thượng Thần Cửu Trọng Thiên, vừa khơi ra đủ các loại đối thoại.

“Ôi chào, cô nói xem Thần tiên trên trời sinh nở thế nào?”

“Đẹp đến như vậy, nhìn tư thế kia, khí chất kia mà xem, ôi chào...”

“Chứ còn gì nữa. Thái tử Điện hạ người ta đặc biệt tới đón người, bản thân nàng dâu lại ở trong phòng giận đối người ta, còn bỏ mặc người ta ở chỗ này nữa chứ? Thái tử Điện hạ thì sao nào? Người ta tức giận thì cũng vẫn quyết ‘đập nổi bán sát’ (*) với ngài ấy đến cùng đó thôi! Hoa Nhi gia đúng là tấm gương tốt cho các chị em chúng ta mà!”

(*Đập nổi bán sát: câu thành ngữ ý chỉ quyết làm việc gì đó tới cùng bất chấp tổn kém, tổn hại.)

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Thái tử Điện hạ ngồi trong đình viện đó tựa như trong tranh vậy. Cô xem hôm nay trong xanh biết bao, cỏ cây nhiều biết bao, hoa đẹp biết bao nhiêu, ôi...”

“Nhưng mà cô nói xem Hoa Nhi gia có gì mà giận đối thế, phu quân tốt nư vậy đã đặt sẵn ở đây rồi, bay lên là biến thành phượng hoàng ngay, sao còn ở đây đợi chờ gì nữa?”

“Không phải là vì Cố đại nhân ư, nghe nói nếu không phải vì Hoàng Thiên tôn Điện hạ kia thì Hoa Nhi gia đã sớm thành với Cố đại nhân rồi. Giờ không phải là khó cả hai ngả sao!”

“Hoa Nhi gia có giận đối đi nữa cũng chẳng thắng nổi Thần quân đâu, người ta còn có con nữa kia mà, chạy đi đâu được?”

“Ôi chào ôi, đây chính là những-điều-bí-mật-không-được-nói của Đại tiểu thư trong phủ Phong Đô đấy.”

Ta: “...” Mở phắt cửa bước ra sân, liếc qua chỗ hành lang một cái, đội quân buôn chuyện cảm tử kia lập tức tan tác chim muông mà tản ra, huych huych, rồi toàn bộ hành lang đình viện yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại vị Thần tiên áo bào đen kia miễn cưỡng nhìn không mấy quan tâm, bàn tay chống cằm, ống tay áo tuột xuống lộ rõ khớp xương cổ tay.

Ta hít một hơi thật sâu bước tới, “Quân thượng ở đây có cảm thấy mệt mỏi không? Nếu muốn đợi, có thể tới Minh Nhã các của phủ nghỉ ngơi, sẽ có tỳ nữ hầu hạ. Chỗ này của Mẫu Đơn nhỏ bé, phiền Quân thượng dời bước.”

Y ngược mắt, con ngươi hơi sáng lên, từ tốn đáp: “Chỗ này từ khi nào là của nàng thế?”

“Ta ở đây, đương nhiên là của ta rồi.”

“Thật trùng hợp”, y nhấp một ngụm trà, “Sân nhà ta cũng là ở đây.”

Ta nhìn y chăm chăm, không phản ứng kịp.

Diêm Vương chỉ là người đứng đầu ở Âm phủ này thôi, đất ở đương nhiên cũng là rộng rãi nhất, phòng ta chọn ở gần nơi yên tĩnh nhất Phong Đô, ngoại trừ bức tường ngăn kia thì tổng thể mà nói cũng coi như là ngoại ô Phong Đô, cỏ cây tốt tươi, trừ việc ban đêm tối tăm quý dị một chút thì mọi thứ cũng coi như thoải mái.

“Đúng lúc làm xong vài việc ở trên Trời nên được nhàn rồi, Ly Nhi lại nhớ nàng khôn xiết, ta nghĩ ở cùng thằng bé cũng là sự thỏa hiệp.

Lời này của y như sét đánh ngang tai ta vậy. Ta vững lại cơ thể, nói: “Thế Diêm Vương cha...”

Đội đã, y là Thượng thần, lại là cha của Ly Nhi, chắc hẳn Diêm Vương cha đã bận rộn lắm đây, ngay cả phòng và thị nữ cũng chuẩn bị xong cả rồi.

Ngẩng đầu nhìn về hướng đối diện, đúng lúc thấy một tỳ nữ trong phủ mở cánh cửa gỗ phía Bắc, ra ngoài quét sân. Căn nhà bên kia cũng nhỏ như nhà ta, ta nhớ là cách bày trí cũng giống luôn. Miệng ta méo xẹo, chẳng lẽ y ở căn nhà đối diện đó ư, sao có thể chịu được đây?

Ta lại nghe tiếng Thương Âm cười nhạt nói, đáng vẻ vô cùng tốt bụng, biết điều: “Nếu nàng không muốn, ta và nàng ngủ cùng một nhà cũng thế thôi.”

Ta nuốt chút thì cảm ẩm trà trên bàn ném vào y.

Thoải bỏ đi, y dọn đến thì ta dọn đi là được rồi, lại nhìn không được mà dùng ánh mắt đục khoét y, rồi nghĩ đến việc ta tát y một cái mà y cũng chẳng so đo gì, bèn nặn ra nụ cười cứng ngắt, nói: “Quân thượng việc gì phải để Tiên thân chịu thiệt thòi như thế chứ, Phong Đô u lạnh, Quân thượng ở lại chắc hẳn là rất khó chịu, ở đây đương nhiên là kém hơn Trùng Hoa cung ở Cửu Trọng Thiên nhiều.

Thương Âm nói: “Thay đổi không khí một chút cũng được lắm.”

Ta lại tươi cười: “Ở đây không đủ người, không chăm lo chu toàn cho ngài được, bề trên sẽ trách tội mất.”

Thương Âm: “Nàng chăm sóc tốt cho Ly Nhi là được rồi.”

Ta im lặng: “Quân thượng ngài không cần phải vậy đâu.”

“Đừng ngại.” Y đứng lên, cắt cuốn sách vào trong ngực, đưa mắt nhìn, “Nàng không muốn Ly Nhi ở đây nhiều thêm một chút ư?”

Sao thế được, Ly Nhi là con trai ta, ta chỉ mong thằng bé không phải di chuyển giữa trời và đất nữa thôi. Thằng bé là Thiên tôn tiền đồ rộng mở, ta nghĩ cứ đi lại như vậy thật sự là có chút nguy hiểm.

Thương Âm dừng một chút, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng mỏng, nhìn ta chăm chú, khẽ nói: “Nàng chính là không muốn ta ở đây đúng không, Mẫu Đơn?”

Hắn thẳng thắn như vậy lại khiến ta không thốt nên lời. Do dự một lúc lâu, ta quay mặt đi chỗ khác, “Ta nhớ ta đã từng nói, hai chúng ta đã kết thúc rồi kia mà.”

Trước đây ta nhất định là một người không dứt khoát, bây giờ chắc chắn không được như thế nữa. Sa chân vào luyến ái sẽ chẳng có kết quả gì tốt đẹp cả, nhân lúc ta còn chưa rơi vào đó phải nhanh thoát thân ra mới được, cũng kéo luôn Thái tử gia ra nữa, chưa biết chừng sau này y lại còn vui mừng cảm ơn ta ấy chứ.

Y rù rụt cười một tiếng, đôi môi mỏng khẽ cong lên, lại đổi giọng, nói: “Lại nói, cách đây mấy hôm Đông Hải Long Vương lại nhắc lại về viên dạ minh châu mà đã dâng lên với ta, ta nghĩ Diêm Vương cũng cảm thấy có hứng thú với nó...”

Trong lòng ta vang lên tiếng lộp độp, hai chân mềm nhũn, thậm chí y tiểu nhân hèn hạ. Năm chữ ‘năm trăm năm bổng lộc’ to đùng xếp thành một hàng thích ý vung vẩy, trên mặt ta lập tức trưng ra nụ cười xoi xoi: “Ồi chào, Thái tử Điện hạ giá lâm, đây chính là vinh hạnh của dân chúng Phong Đô, Mẫu Đơn nào dám xua đuổi chứ? Trong phòng Quân thượng còn thiếu gì cứ nói, Mẫu Đơn lập tức bảo bọn họ đưa tới.”

Thương Âm khẽ mỉm cười, ta mồ hôi rơi như trút, sao ta lại quên đi mất chứ. Hôm qua ta còn nói với Thương Ly rằng ta không muốn lên trời, hôm nay cha thằng bé lập tức đến đây, hóa ra là cha con họ lên lút thông tin cho nhau.

—

Sau ngày hôm ấy ta ngủ không được yên. Bắt đầu từ hôm đó luôn có mấy tỷ nữ, đại nương, cùng với mấy du hồn tới để chiêm ngưỡng dung mạo anh tuấn tôn quý của vị Thiên quân Thái tử kia, âm ỉ cả một góc sân. Mãi cho đến một lần ta mặt tối sầm, xách đèn lồng mẫu đơn đứng ở sân, những đóm lửa trong đèn lồng toát ra, bọn họ mới miễn cưỡng rời đi, lúc ấy mới coi như được an tĩnh lại.

Những cái ‘tốt lành’ này đều là do cái gã Thần tiên gây ra cả, một ngày nào đó mà có ‘nợ hoa đào’ đuổi tới cửa ta cũng chẳng thấy lạ.

Ta vừa quay đầu lại, trong buổi sớm Thương Âm đứng lúc đẩy cửa bước ra, trên người mặc chiếc áo ngoại bào màu xám xanh, nhìn thấy ta đứng như hung thần ác sát, y hồn nhiên cười cười: “Buổi sáng tốt lành.”

Y cười nhu vậy khiến tim nảy lên một nhịp, vội nghiêng đầu quay trở vào nhà.

Tác giả:

Tiểu Hắc lại nói những lời làm lộ thân phận nữa rồi...

Thái tử tán công, xem Hoa Nhi gia cầm cự thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Sinh hoạt của Thái tử rất có quy củ, cứ giữa ngày lại có một tiểu tiên đưa tấu chương trên Trời xuống, lúc ta bung trà tới cho y bị đồng tấu chương dọa cho một trận. Còn về việc vì sao ta phải pha trà cho y, đương nhiên là vì cái viên dạ minh châu vỡ nứt kia rồi, chuyện này mà lộ ra ngoài thì ta biết giấu mặt vào đâu đây, ta cảm thấy trong vòng năm trăm năm ta cũng không thể xoay mình nổi rồi.

“Ngài không mệt sao?”

Thương Âm phê duyệt xong một bản tấu chương mới gác bút, nhấp một ngụm trà, cười nói: “Nếu như bây giờ Mẫu Đơn có thể xoa bóp cho vi phu, vậy thì quá tốt.”

Ta đặt ấm trà xuống bàn ‘cách’ một cái, mặt tối sầm đi ra, y lại lẩm bẩm: “Chợt nhớ ra tháng sau có thọ yến của Tam Thái tử Long cung, lúc ấy lại có thể được thấy viên dạ minh châu tốt nhất trong vòng năm trăm năm rồi...”

Ta xoay người, im lặng bước tới sau lưng đấm bóp cho chàng.

Trước đó còn bảo là lập ta làm Hậu cơ đây, giờ thì coi ta là tỳ nữ mà sai bảo, ta chỉ hận không cắn y chết được mà thôi.

Kẻ làm Thái tử như Thương Âm khá là bận rộn, ban đêm lạnh lẽo, lúc gọi Ly Nhi đi ngủ ta thường nhìn qua cửa sổ một cái xem ánh nến bên kia phòng y còn sáng không.

Có một lần ta không ngủ, không biết tại sao cứ muốn chờ đến khi ánh nến vàng le lói bên kia tắt đi. Tận mãi nửa đêm nó mới tắt, Ly Nhi đã đổi tư thế mấy lần rồi, tấm chăn dây bạch bọc trắng bé thành cái bánh chưng. Ta thấy ngoài phòng tối om rồi mới hoàn ổn trở lại, ta đang làm cái gì vậy, lại đi chờ người ta đi ngủ sao, nghĩ vậy không khỏi tự khinh bỉ bản thân mình.

Đến lúc y ở đây cũng được hơn một tháng, ta giật mình cảm thấy, mặc dù y cách ta khá gần, nhưng ta và y hiếm khi cùng xuất hiện. Y ở đây cũng không khác trên Trời là bao, nghĩ tới đây ta lại có phần bực bội.

Ly Nhi dĩ nhiên là vui vẻ rồi, hết nhìn ta ở bên này lại nhìn sang đối diện bên kia, lúc ăn cơm luôn ai oán nhìn ta, muốn ta và Thương Âm cùng ăn cơm với nhau.

Cặp mắt đen láy như nai con hiện lên làn hơi nước lập tức khiến ta dao động, bèn gật đầu đồng ý.

Buổi tối hai Thần một quỷ ngồi chung một bàn thật sự thấy hơi gượng gạo, Thương Âm cả người Tiên khí ngồi đối diện với ta, Ly Nhi ngồi bên cạnh, một lớn một nhỏ nhìn thật giống như được đúc ra từ một khuôn vậy.

Trong lòng ta có phần kỳ lạ, khuôn mặt của Ly Nhi cho dù là trong mơ ta cũng mô phỏng cả ngàn lần, mà Thương Âm thì dù chỉ chút xíu ta cũng không nhớ nổi, gương mặt đó quen thuộc mà xa lạ khiến ta mỗi lần gặp mặt đều có phần bối rối. Có điều tin đồn rằng Thiên tôn có bà mẹ dị tộc vẫn được Thiên quân yêu chiều là sự thật, thấy cháu trai và con trai của mình giống hệt nhau khiến người làm ông nội vẫn cứ có phần hài lòng đắc ý.

Như vậy cũng tốt, ta chỉ mong Ly Nhi ở trên Trời không phải chịu bất kỳ áp lực nào thôi.

Ta vui đầu ăn cơm, cùng lắm là gấp thức ăn cho Ly Nhi. Ly Nhi ăn cơm không cần ai phải đút, thằng bé cầm đũa rất giỏi, đến giờ ta vẫn không nghĩ ra nổi rõ ràng ngón tay Ly Nhi ngắn như vậy, lại mập mập nữa, còn chỗ nào cho khớp xương nữa đâu nhỉ... Ta vẫn cảm thấy không hợp lý.

Lúc ăn cơm chỉ có hai cha con nói chuyện, kẻ làm mẹ ta đây chỉ mãi miết ăn cơm. Đa số là Thương Âm hỏi thằng bé vài chuyện ở lớp, nghe nói là hàng ngày phu tử đều có viết báo cáo đưa lên.

“Nghe nói thầy dạy Phật pháp không khỏe, bị nôn mửa, tiêu chảy, phải xin nghỉ tĩnh dưỡng trong phủ bốn ngày.”

Thương Âm bỗng hồ hững chuyện đề tài, đôi tay ôm bát của Ly Nhi run lên, ngẩng mặt lên này ngó cười khan hai tiếng: “Ha ha, vậy à?”

“Trước đó vài ngày phủ Tiên được có báo bị mất cắp, kết giới phòng thuốc không hề nhúc nhích, nhưng bên trong lại vô cùng lộn xộn. Kiểm tra qua một lượt,” nói đến đây Thương Âm dừng lại, ta thấy trên mặt Ly Nhi toát mồ hôi lạnh, Thương Âm lại nói tiếp: “chỉ thấy mất hai lượng cam lộ thuần.”

Khóe miệng ta méo xệch, cam lộ thuần, là thuốc xỏ nổi tiếng, có tính hàn, vị ngọt, thanh tràng, trị kiết lỵ.

Thương Âm quan tâm gấp một miếng chân giò muối vào bát của Thương Ly, lại hồ hững nói: “Nghe nói, ở lớp đang tiến hành kỳ thi Phật pháp.”

Thân người nhỏ bé của Ly Nhi run lên một cái.

Thương Âm lại nói: “Thầy giáo kia đã hai trăm mười ngàn tuổi, cũng từng là thầy giáo của cha.”

Người Ly Nhi càng run rẩy hơn, ôm bát thịt giò muối len lén dịch người về bên ta một chút, thấy mặt Thương Âm không biểu cảm gì, lại dịch thêm một chút nữa, nhìn ta nháy mắt mấy cái cầu cứu: “Mẹ.”

Ta liếc liếc Thương Âm, y lặng lẽ ăn cơm, lại thấy Ly Nhi rù mắt roi nước mắt, ta không chịu được mới nói: “Con đừng có sợ.”

Thương Âm nói: “Từ nhỏ nó ở Thiên cung gây ra bao chuyện, phụ quân bao che cho, đều bảo ta không tốt. Nàng đừng tưởng nó ở trước mặt nàng khôn ngoan biết điều, mới hai trăm tuổi đã tới núi tuyết Côn Luân bắt mất con chim xanh(*) vạn năm mà Tây Vương mẫu nuôi, đến khi người bên ấy đến thì chỉ còn lại bộ xương mà thôi.”

(Còn được gọi là sừ giả của Tây Vương mẫu.)

Khóe miệng ta méo xệch, chim xanh Tiên giới là loài vật quý hiếm chỉ ngồi quanh Tây Vương mẫu. Ly Nhi bên cạnh dẩu môi, thấy ánh mắt như giết người của ta phóng tới mới nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ nói: “Mẹ...nướng lên ăn ngon lắm, Ly Nhi còn thêm ít muối ăn cùng nữa.”

Thương Âm tỉnh bơ, “Lúc Tây Vương mẫu biết được, đã phải đưa vào phủ Tiên được ở một lần.”

Ta tưởng tượng ra dáng vẻ của Tây Vương mẫu Côn Lôn bị tức đến ngất xỉu không kiềm chế được mà bật cười, thấy Thương Âm sầm mặt bèn nhìn lại, làm bộ sửa sang vật áo, ho khan một cái: “Việc này, sau này ta sẽ dạy bảo thằng bé tốt hơn, Ly Nhi rất nghe lời mà.”

Ta vẫn không nhìn được cười, ánh mắt Thương Âm lại nhìn vào ta, đợi đến lúc ta khôi phục lại tinh thần thì y đã nhìn một lúc lâu rồi, giọng nói dịu dàng chứ không còn lãnh đạm như vừa nãy: “Tính thằng bé giống nàng, thích cười đùa, không câu nệ tiểu tiết. Thằng bé mà cười một cái là các Tiên bá trong cung đều hết cả giận, đành mặc kệ cho nó gây chuyện.

Đôi đũa của y đặt ngay ngắn trên bát, ta cúi đầu xuống, liếc mắt lên chỉ có thể nhìn thấy những ngón tay thon dài trắng trẻo của y, Ly Nhi ở bên cạnh tò mò đụng vào người ta, nói: “Mẹ, mẹ uống rượu à?” Ánh mắt ta lại vô tình bắt gặp ánh mắt của Thương Âm, đôi lông mày của y cong lên, cuối cùng mỉm cười đến là hào hoa phong nhã.

Yêu nghiệt mà.

Giống như có một dòng điện xẹt xẹt chạy qua sống lưng ta vậy, ta đứng bật dậy, dáng vẻ giống như Ly Nhi gây họa bị bắt gặp mà lấp ba lấp bắp: “Ta, ta ăn xong rồi, ta về trước đây. Ngồi, ngồi và Ly Nhi cứ ăn tiếp đi, lát nữa sẽ có người tới dọn dẹp.”

***

Ngày hôm sau ta tìm Thương Ly đúng lúc thằng bé đang nằm trong đình viện bên hồ đọc sách. Thương Ly sinh ra vốn đã cực đáng yêu, lại dẻo miệng, đôi mắt hí hí lại bày ra dáng vẻ vô tội nhìn giống như con thú nhỏ xù lông vậy, đến giờ ta cũng chưa thấy có ai là không ưa thằng bé cả. Trước đây Diêm Vương cha bé thằng bé đi một vòng hàng xóm láng giềng chơi, đến khi về thấy hân ba tên tùy tùng xách đầy các thứ bánh ngọt do các thím, các cô, các bác cho, chất đầy một bàn gỗ ở đình Hồng Đường.

Ta bước lên trước nhìn một cái rồi ngẩn ra, trên tay Thương Ly ấy vậy mà lại là một cuốn kinh Phật, ta không nhìn được mà hỏi: “Ly Nhi đọc hiểu được ư?”

Thương Ly thấy ta về, gọi ta một tiếng “Mẹ” rồi buông cuốn sách ra mà rúc vào lòng ta nhanh như chớp, thằng bé cọ cọ, rồi lại cọ cọ, búi tóc đen nhánh mềm mại bị lỏng ra rồi lên. Ta vuốt ve thân mình đầy thịt của thằng bé, thờ dài nói: “Ly Nhi, con lại to hơn nữa rồi.”

Thương Ly cười hi hi hai tiếng, “Ồ chỗ Đông Hoa thúc thúc ngày nào cũng đều ăn chay, còn chỗ mẹ thì ngày nào cũng được ăn thịt, tối hôm qua con lại ăn rất nhiều nữa, đương nhiên ở chỗ mẹ phải nhanh lớn hơn rồi.”

Ta nhìn cuốn kinh Phật bị thằng bé ném sang một bên kia, là một cuốn sách cổ mạ vàng, chắc hẳn là được mang từ trên Trời xuống, “Ly Nhi, con đọc kinh Phật làm gì thế?”

Thương Ly ai oán dẫu môi nói: “Mẹ, cha bảo chờ đến khi nào con trở về, phải nhận lỗi với thầy giáo, còn phải học thuộc lòng mười bốn chương đã học để đọc cho thầy nghe. Đông Hoa thúc thúc còn nói muốn tự mình hỏi một đề nữa, nếu thi tốt thì sau này mới có thịt ăn.

Ta nhớ lại bởi vì sức khỏe Thương Ly không tốt lắm, lúc Thương Âm bận rộn bèn đưa đến chỗ Đông Hoa Đế quân tu cho tu luyện, chắc hẳn vị Đông Hoa Đế quân kia cũng là người nói năng thận trọng, trong lòng ta thầm suy xét.

“Cứ ở đây với mẹ, ngày nào mẹ cũng nấu thịt cho ăn.”

Thương Ly suy nghĩ một chút, đôi mi thanh tú nhú lại, nói: “Không được, sau này Ly Nhi phải thay cha chia sẻ chuyện Thiên đình nữa, Ly Nhi phải trưởng thành, trở nên thật lợi hại để đuổi đánh Tranh Dung thúc thúc. Cha đã vì mẹ và Ly Nhi mà cực khổ nhiều lắm rồi, Ly Nhi phải thật cố gắng mới được.”

Ta nghĩ đến bộ dáng nhìn thấy ăn là nhảy cẫng lên của thằng bé, hăm hè răn thằng bé: “Con cố gắng để được ăn thịt chứ gì?”

Ly Nhi khẽ ‘dạ’ một tiếng.

Ta ôm thằng bé, cây liễu goài đình phát phơ, bỗng ta nhìn thấy Tiểu Hắc mặc bộ đồ đen đứng ở lâu các xa xa bên ngoài, giống như một cái bóng mờ nhạt vậy, thấy ta nhìn sang lại lập tức rời đi.

...Áo giáp ư?

Ta đang định xem sao, dạo gần đây không hề nhìn thấy huynh ấy, thì đúng lúc này Ly Nhi lại kéo vạt áo ta, chớp chớp đôi mắt to về kỳ vọng, hỏi: “Mẹ, khi nào Ly Nhi có thể ngủ chung với cả cha và mẹ à?”

Ta nói: “Chờ đến khi nào con giảm cân được đã.”

Ly Nhi bĩu môi một cái, nghiêm mặt nói: “Mẹ, Ly Nhi muốn giảm cân.” Lát sau lại kéo ống tay áo ta, “Mẹ ơi, Ly Nhi muốn ăn bánh bao thịt.”

Ta ghen lời, “Con vừa nói là muốn giảm cân kia mà.”

Ly Nhi không chịu thôi, nói: “Mẹ, vậy Ly Nhi muốn ăn bánh hoa đào.”

Ta chỉ đành đưa thằng bé ra ngoài mua bánh hoa đào.

Bây giờ toàn bộ quý hồn ở Phong Đô đều đã biết Thái tử Trọng Lam giá lâm, ta cảm thấy có phần không thoải mái với ánh mắt họ nhìn ta, trước kia ánh mắt luôn là cung kính, còn giờ thì luôn là mặt mày hờn hờ. Ly Nhi vốn trắng trẻo dễ thương, đôi mắt đẹp dễ ngập hơi nước cứ phóng điện khắp nơi khiến một đám nữ quý bám đuôi theo chúng ta, ánh mắt đầy vẻ si mê. Ta không lạnh lùng quay đầu lại nhìn một cái, bọn họ vội vàng ‘loạt xoạt’ lau nước miếng trên khoe miệng.

Ta ngày càng hiểu được vì sao bản mặt của Tiểu Hắc suốt cả tám trăm năm đều lạnh băng như vậy rồi, ngày nào cũng đối mặt với đám quý hồn thần kinh thế này sao có thể rung động cho nổi đây.

Ly Nhi thấy ta như vậy cũng tếu táo quay đầu lại nhìn một chút khiến nước miếng của đám nữ quý kia lại chảy ròng ròng.

Đi ngang qua một sạp hàng, bác gái ấy quen ta, đưa tay phải ra vẫy vẫy ta, nói: “Hoa Nhi gia, lại đây.” Sau đó chìa một con cá béo ú mắt xanh còn đang giãy đành đạch tới trước mặt ta: “Gần đây ngại chắc không chịu nổi rồi nhì, để bác gái bồi bổ cho nào, đừng ngại, này.”

Khoe miệng ta giật một cái, chuẩn bị từ chối, rồi chợt thăm nghĩ đến món nợ năm trăm năm bổng lộc còn chưa trả được, bèn vâng lời nhận lấy con cá, cứng nhắc cười nói: “Vâng cảm ơn bác nhiều.”

Dẫn theo Thương Ly gây sự chú ý khắp cả phố, mua được hai túi bánh hoa đào, lúc trở về tới một khúc quanh thì nhìn thấy một đám người nhón nhào đầu đường phố.

Có chuyện đề hóng? Miệng ta ngậm chiếc bánh hoa đào, kiễng chân lên nhìn ngó, tiếc là chẳng nhìn được gì, chỉ nghe thấy giọng lạnh lùng của một cô gái vọng ra từ đám người: “Bọn ta đã chờ đợi chàng nhiều năm như vậy rồi, chàng định khi nào trả lời bọn ta đây?”

Vậy mà khi ta tới gần hơn, đám quý đang tham gia náo nhiệt kia nhìn thấy ta vội vàng lạng lẽ tránh ra xa một chút, ta thăm nghĩ trong đầu, chắc hẳn là vẫn còn một phần kính trọng với Hoa Nhi gia đây, kết quả là bọn họ vô cùng nể mặt ta mà nhường ta đến phía trước nhất.

Vừa nhìn sang mới biết chuyện chẳng như ta nghĩ, dân chúng Phong Đô vây thành vòng trên khoảng đất trống, ở giữa là một nam một nữ đứng đối diện nhau.

Nữ mặc một bộ váy xếp lớp trăm hoa hướng phượng hoàng dài, mái tóc đen chẳng đeo bất kỳ thứ trang sức nào, vẻ mặt tái nhợt, chỉ có đôi môi đỏ thắm như máu khiến khuôn mặt toát lên vẻ quý quyết. Ta nhìn kỹ lại một chút, lại nhìn bộ quần áo lộng lẫy kia, hẳn là một quý nữ nhà giàu, ít ra ngoài giao lưu ở Phong Đô.

Nhưng người bên kia lại là người mà có hóa thành tro ta cũng nhận ra được – Tiểu Hắc, Cổ đại nhân. Huỳnh ấy đứng thẳng, chiếc mặt nạ đen không để lộ ra bất cứ ưu tư nào.

“Chàng có nhớ vì sao lúc đầu ta lại nguyện theo chàng tới đây không, chỉ vì chàng nói chàng ở đây. Ta hỏi chàng là liệu có thể thường xuyên gặp được chàng hay không, chàng nói đại khái là có. Thế nhưng hơn mấy trăm năm nay, ta và chàng có thể gặp nhau được mấy lần chứ?” Đôi môi đỏ mọng của nàng ta mím chặt lại, đôi mắt lạnh lùng đau thương, nàng ta buồn rầu nói: “Hôm nay ta muốn có một câu trả lời.”

Ta ngẩn người, Tiểu Hắc làm việc lạnh lùng khiêm tốn, thế nào mà ở đâu lại mọc ra nợ hoa đào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Ta ngẩn người, Tiểu Hắc làm việc lạnh lùng khiêm tốn, thế nào lại mọc ra nợ hoa đào ở đâu ra thế?

Lại nghe cô gái kia nói, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, trong đôi mắt tràn đầy nhu tình: “Những kẻ yêu ma chúng ta đây, nếu có thể đạt được ước nguyện, dù chờ thêm ngàn năm nữa ta cũng bằng lòng. Ta vốn là Họa bì tu hành ngàn năm, năm ấy là chàng đưa ta về đây thu nạp, chàng nói chàng không cho phép ta hại người, ta cũng thật lòng thật dạ không ăn. Suốt cả ngàn năm qua ta lấy quý khí Phong Đô làm thức ăn, đến giờ cũng coi như là còn nửa phần yêu, nhân gian hay yêu giới, ta đều không thuộc về nữa rồi.”

Mọi người đều thẩn thức, sau khi nghe hết ta mới biết đây là một con yêu Họa bì, nhớ lại Chung Quý cũng đã từng kể, ở viện trạch lớn phía Bắc có một người phụ nữ rất đẹp, năm ấy gây họa ở nhân gian được Tiểu Hắc thu về.

“Trút hết những lời này ra nếu như có gì đắc tội với Cổ đại nhân thì cũng xin thứ lỗi, trái tim của Cổ đại nhân đã buộc chặt trên người Hoa Nhi gia, ta cũng không còn cách nào khác.” Khuôn mặt trắng như tuyết của Họa bì trong sắc trời hơi âm u của Phong Đô không chút hồng hào, ta thăm nghĩ nàng ta đã quá nặng tình rồi. Có điều nàng ta nói rất đúng, giờ đây quý khí đã quá nặng, nàng ta đã không còn quay lại được nữa, chỉ có thể ở lại Âm tào địa ngục thôi, cứ cho là đi đầu thai, thì kiếp sau nàng ta cũng chỉ là yêu mà thôi.

Họa bì lại nói, câu này đã cắt đứt mọi suy nghĩ của kẻ vốn đang hóng hớt bên ngoài như ta.

“Nhưng nàng ấy là cô gái đã có nơi có chốn rồi mà, chuyện của kiếp trước là của kiếp trước, chuyện kiếp này là của kiếp này. Cố đại nhân chàng đợi cả ngàn năm, nhưng cái mà Cố đại nhân tâm niệm chính là Hoa Nhi gia của kiếp trước mà thôi.”

Ta chỉ cảm thấy trong lòng nổ rền vang một tiếng, có thứ gì đó như sụp đổ, lồng ngực rồi ren thất lại, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Người con trai vẫn đứng im nhìn nàng ta chăm chăm, tuy giọng nói của cô gái ai oán thê lương, nhưng cũng coi như bình tĩnh. Nàng ta cố gắng nhìn Tiểu Hắc mà nói một câu: “Cố đại nhân, kiếp này Hoa Nhi gia là Mẫu Đơn ung dung, chứ không phải là một đóa hoa đào tươi đẹp đâu.”

Nàng rành rọt từng chữ, ta nghe cũng rất rõ ràng, hoảng hốt cả một hồi, rồi lòng bàn tay bị một bàn tay ấm áp nhỏ bé nhéo một cái, ta cúi đầu thấy Ly Nhi đang tròn mắt khó hiểu nhìn ta, “Mẹ...”

Ta không sao đáp lời lại được, trong đầu toàn bộ đều là câu nói ban nãy của nàng ta, vốn muốn lên về phía sau hòa mình vào đám đông, nhưng đôi chân cứ như bị chôn tại chỗ, không sao di chuyển được, chỉ đành ngơ ngác đứng nhìn.

Tiểu Hắc quay lưng về phía ta, bóng lưng đen nhánh. Họa bì nói: “Cố Thuong, chàng có muốn nói gì không?”

Nàng ta vừa hỏi, tâm trạng của ta cũng theo đó mà nhộn lên. Tiểu hắc im lặng chốc lát rồi nói: “Ta biết chứ.”

Họa bì chớp mắt một cái, tựa như muốn che giấu đi làn nước trong đôi mắt, Tiểu Hắc lại nói tiếp: “Những điều này ta đều hiểu cả.”

Họa bì rũ đôi mắt xuống, “... Cho dù nếu như bây giờ chàng cứ kéo dài thì cũng chỉ như vậy thôi. Cuộc sống lâu dài về sau dù ta không phải là người quan trọng nhất trong lòng chàng, ta cũng nguyện lòng cùng đi.”

Những lời nói của Họa bì ngắn gọn, đi vào lòng người, lại chân thành hợp lẽ, trước mặt bao nhiêu người như vậy mà nàng nói vô cùng tự nhiên, không hề ngại ngùng, bối rối, trong đôi mắt chỉ có một mình Tiểu Hắc mà thôi.

Tiểu Hắc mở miệng, khẽ nói: “Cô nương, tề đại phi ngẫu (*)

(*Tề đại phi ngẫu: Thành ngữ lấy từ chuyện của Thái tử Hốt nước Trịnh. Thời Xuân thu, Tề Hi Công nước Tề muốn gả con gái cho Thái tử Hốt của nước Trịnh, nhưng Thái tử Hốt từ chối nói: “Mỗi người đều có đối tượng riêng của mình, Tề là một nước lớn, không phải đối tượng của ta.” Sau này khi nước Tề nhờ nước Trịnh chi viện, Thái Tử Hốt đã giúp Tề thắng trận, Tề Hi Công lại nhắc đến chuyện này nhưng Thái tử Hốt vẫn từ chối: “Ngày trước ta không có công trạng gì với Tề mà con từ chối. Huống hồ nay ta phụng mệnh phụ thân đem binh giúp Tề, vừa thắng trận đã nói chuyện hôn nhân, e thiên hạ chê cười ta là kẻ lợi dụng” Giải nghĩa: ý nói người từ hôn tổ về chính mình dòng dõi hoặc vị thế hèn mọn, không dám trèo cao.

Trong văn học thường xuất hiện câu này khi một nhân vật trưởng bối muốn dựng vợ gả chồng, chọn lựa bạn đời cho con cháu, “Tề đại phi ngẫu” được lấy ra làm ví dụ để đại biểu quan niệm “môn không đẳng hộ không đối thì khó hạnh phúc”, “trèo cao sợ té đau”. -suru tâm-)

Ta xiết chặt bàn tay nhỏ bé của Ly Nhi một hồi.

Họa bì âm thầm nhìn Tiểu Hắc, trong mắt dường như có gì đó tan biến thành mây khói, nàng ta cười ba tiếng ‘ha ha ha’, lại lùi lại ba bước, giang hai cánh tay ra, bờ vai run rẩy: “Thế này cũng tốt.” Đôi môi đỏ tươi của nàng ta ngậm cười, lầm bầm: “Cũng coi như là giải thoát cho chính ta.”

Dứt lời liền thét lên một tiếng, nàng ta ngửa mặt lên, toàn thân phát lực, bộ đồ trắng tan nát thành từng mảnh khiến biết bao dân chúng, quý hèn Phong Đô không khỏi hít một hơi khí lạnh, lớp vỏ ngoài kiêu diễm tuyệt đỉnh của nàng ta cũng tan tác, tản mạn khắp nơi, giữa đám bột phấn li ti bay lơ lửng ấy xuất hiện một bộ xương người nguyên vẹn trong suốt đứng trước mặt chúng ta. Nàng ta dùng hốc mắt đã hõm xuống, rỗng không mà nhìn Tiểu Hắc một chút, rồi xoay người bước từng bước đi về đường Hoàng Tuyền dẫn tới cầu Nại Hà, tiếng rắc rắc của bộ xương vang dội mãi, dần dần thấp thoáng ẩn khuất sau màn sương mù của Phong Đô.

Đợi đến khi bộ xương trắng khuất hẳn, Tiểu Hắc mới giật mình xoay người, vô kiểm bên hông khẽ vang, ta hoàn hồn kéo Ly Nhi rúc vào phía sau trốn tránh, chẳng hiểu sao cả lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh. Đám người dân tản ra, ta nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Tiểu Hắc đâu, mới thở phào một hơi, xoay người chuẩn bị về nhà.

Vậy mà vừa mới xoay người thì suýt va phải một bức tường người chắn lại, ta ngẩng mặt lên, thấy khuôn mặt đeo chiếc mặt nạ sắt lạnh như băng của Tiểu Hắc mà rợn cả tóc gáy.

Ta lập tức lùi lại mấy bước, trừng mắt qua: “Huynh làm gì thế? Dọa chết người rồi.”

Tiểu Hắc im lặng nhìn ta một cái, lại im lặng nhìn Ly Nhi, ta chậm rãi định thân, cười với Tiểu Hắc một tiếng, lắc lắc gói giấy dầu trong tay nói: “Ta đến mua bánh hoa đào, nào Ly Nhi, chào hỏi thúc thúc đi.”

Ly Nhi chớp mắt, giong gĩa gọi một tiếng: “Ca ca.”

Ta khẽ nhéo nhéo thẳng bé, nói: “Ly Nhi, nên gọi là gia gia.”

Tiểu Hắc vẫn im lặng, ta cảm giác được đôi mắt huynh ấy khẽ động mà một mực khóa chặt trên người ta tựa như muốn nhìn ra điều gì đó, ta đành cố hết sức trung ra nụ cười tự nhiên, những ngón tay giấu trong tay áo đã khẽ run rẩy, lồng ngực giống như ngâm trong nước lạnh vậy. Trong đầu ta hoàn toàn trống không, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Ồi chào, ta vừa nhìn thấy một đám người giải tán, có chuyện gì à?”

Lúc này Tiểu Hắc mới lên tiếng, không biết có phải là ảo giác của ta không, dường như bờ vai Tiểu Hắc khẽ thả lỏng hơn một chút, “Chuyện tạp nham đường phố thôi, không có gì.”

“Ha ha, vậy à, huynh còn việc gì không?”

“Đương thế.” Tiểu Hắc nhìn chăm chú vào ta, đôi môi mỏng bật ra hai chữ.

“À, câu hồn à?” Ta cũng chẳng hiểu mình thế nào nữa, vẫn là một mảng trống rỗng, chỉ có thể nhìn huynh ấy cười khan hai tiếng ‘ha ha’, “Vậy ta đi đây, Ly Nhi cứ đòi mua bánh bao thịt ẩm ỉ cả lên.”

Nói rồi chuẩn bị rời đi, Tiểu Hắc lại nhàn nhạt gọi ta một tiếng: “Mẫu Đơn.”

Ta cứ như bị bắt động tại chỗ, lại nghe Tiểu Hắc phía sau nói: “Vừa nãy... muội không ở đây ư?”

Ta hít một hơi: “Đúng vậy, ta vừa mới tới, chắc là cũng không phải chuyện gì to tác đâu nhỉ.”

***

Trên đường trở về Ly Nhi vừa cắn bánh bao vừa nói: “Mẹ, mẹ nói dối.”

Ta kinh ngạc nhìn con đường nhỏ lác đác người phía trước, Phong Đô không có ánh mặt trời, sắc trời lúc ngày đêm giao nhau là một mảng u tối hỗn độn, hai bờ tường viện đá xanh in một cái bóng mờ hồ nhỏ xíu. Ta dắt thằng bé đi chậm chậm, tư tưởng chẳng hề tập trung, mỗi bước đi cứ giống như lướt trên mây vậy, “Đúng thế, cho nên Ly Nhi không được học theo mẹ đâu đấy.”

Chuyện này lẽ ra ta nên phát hiện ra từ đầu mới phải chứ, ta lẽ ra nên nhận rõ người qua cuộc sống hàng ngày mới phải chứ, đáng tiếc rằng chân tướng gần đến vậy, thế nhưng tám trăm năm qua ta lại chẳng phát hiện ra điều gì cả.

Mọi chuyện rõ ràng đến vậy kia mà, ta đúng là càng sống càng hồ đồ rồi.

Ly Nhi ngẩng đầu lên nhìn ta, kéo kéo tay ta thủ thỉ: “Mẹ, Ly Nhi ở đây rồi, mẹ đừng khóc.”

Ta cười, xoa xoa đầu thằng bé, nói: “Mẹ không khóc, chẳng qua là mẹ không biết nên làm thế nào mà thôi.”

—

Đêm ấy trở về ta gần như không ngủ.

Sắp xếp ổn thỏa cho Ly Nhi xong, ta ngồi trước giường ngơ ngác nhìn bầu trời đen thui. Bầu trời Phong Đô là giả, không có ánh trăng, không có ánh sao, chỉ có bóng tối sâu thẳm thẳm với màn sương mù mà thôi. Hoa thủy lam trước sân theo gió nhẹ đưa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, bóng cây đu đưa, chỉ có những bông hoa nhỏ xinh này và căn nhà phía đối diện là còn sáng.

Ta cảm thấy sống đến cái tuổi này, làm rõ mọi chuyện một chút cho thỏa đáng vẫn hơn cả, cứ quanh quanh quẩn quẩn, cuối cùng tổn thương người quan trọng của chính mình.

Nhưng ta căn bản không biết rõ ràng mọi chuyện là nhu thế nào cả. Cho đến nay Tiểu Hắc vẫn đang đợi Diệp Thanh Hoa, nếu như Diệp Thanh Hoa có cả con rồi, huynh ấy vẫn sẽ chờ ư? Mỗi lần ta trêu học huynh ấy với Diệp Thanh Hoa, huynh ấy cảm thấy thế nào?

Nếu như chuyển kiếp, tính tình thay đổi quá nhiều, huynh ấy vẫn sẽ chờ chứ?

Không ngồi yên được, ta nâng ly trà đã nguội ngắt trên bàn lên một hơi uống hết, mặc thêm áo rồi ra khỏi phòng. Bởi vì khi còn sống không có duyên với tiểu viện hoa đào, ta lại không thích việc chăm lo sân sèm cho lắm, nên ngoại trừ một vài hoa cỏ, cây cối ra thì cả sân đều thoáng đãng, sạch sẽ, giữa sân đặt một chiếc bàn đá với những đường vân nhỏ, bốn cái ghế đá thân thú. Cứ như vậy, những năm qua Tiểu Hắc và Diêm Vương thường tới đây ăn cơm chung, khi có Chung Quỷ trở về từ Liên Hư Huyền Cảnh thì là bốn quỷ một bàn, tới giờ vẫn thấy rất dễ chịu.

Ta đi tới trước bụi hoa, cúi người xuống vuốt ve một bông hoa thủy lam. Giữa tiếng gió êm dịu ta cứ thất thần từng hồi. Bỗng nhiên bờ cảm thấy ờ vai ầm ập, trên người được phủ một chiếc áo khoác nam còn vương hơi ấm, màu áo đen huyền cùng với bóng đêm thẳm thẳm hòa thành một thể.

Ta ngẩng đầu nhìn lại, bóng dáng cao ráo của y đứng cạnh bên ta, đôi mắt nhìn ta chăm chú, trong con ngươi đen láy có phản giống màn đêm ấy lại ánh lên tia sáng giống như ánh sao vậy.

Ta nhìn y một lúc rồi mới nói: “Xong việc rồi sao?”

Y vươn tay ngắt bông hoa thủy lam trước mặt ta, ‘tĩnh’, ta lại nghe thấy tiếng chuông lanh lảnh kỳ ảo phát ra từ trong đóa hoa, cảnh hoa biến mất, chỉ còn lại một nụ hoa hé nở nhỏ nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay Thương Âm.

“Nàng có biết ý nghĩa của hoa dạ thủy lam là gì không?” Khóe môi y khẽ cong lên.

Hoa dạ thủy lam hay hoa bỉ ngạn thì cũng là một loài hoa có độc ở Âm phủ, lá xanh nhỏ dài, hình dạng giống như hoa lan chuông của nhân gian. Vào ban đêm nhụy hoa sẽ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, xuyên thấu qua những cánh hoa mỏng manh xanh nhạt ấy là màu xanh da trời mờ mờ, ban đêm nhìn những đốm sáng ấy sẽ thấy tựa như ánh sao phiêu dạt lơ lửng trong sương mù sông Vong Xuyên vậy. Nghe nói ở một vài nơi hẻo lánh ở Ma tộc cũng có.

Dạ thủy lam chủ yếu hấp thu quý khí mà lớn, phủ Phong Đô vốn được kết giới bảo vệ, các gia đình, thị nữ trong phủ cũng là được tuyển chọn kỹ càng, quý khí đương nhiên dồi dào, loại khó mà tìm được ở Tiên giới, Thần giới, hay Nhân giới lại đang có rất nhiều ở trước cửa nhà ta. Loài hoa này quả thật là u mỹ kiều diễm, nhưng ta nhìn nhiều cũng thành quen, mà ta thật sự không biết ý nghĩa của loài hoa này là gì.

Những ngón tay thon dài của Thương Âm cầm bông hoa lên, khẽ thổi một hơi,

ngọn đèn lồng nhỏ xíu giống như nụ hoa dần dần sáng lên, nhảy nhót giữa nụ hoa, chỉ lát sau lại nhẹ nhàng bay ra khỏi bông hoa, là một con đom đóm lượn lờ kéo thành một vệt sáng bạc bay lên không trung.

Ta ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên trong đời ta được nhìn thấy đom đóm ở Âm phủ. Trong màn đêm tăm tối kia, vệt sáng nhàn nhạt ấy ấm áp đến vô cùng.

Ta lại nhìn lòng bàn tay Thương Âm, chỉ còn mấy cánh hoa xanh nhạt, lại nhìn vườn hoa dạ thủy lam trước sân, chẳng lẽ mỗi một bông hoa lại có một con đom đóm ở giữa ư, vậy thì dạ thủy lam này rốt cuộc là hoa hay là đom đóm đây?

“Sao ngài làm được vậy?” Ta sững sờ nhìn Thương Âm, tám trăm năm qua ta ở đây lại chưa bao giờ phát hiện ra điều này, chẳng lẽ là vì thần khí trên người Thương Âm sao?

Thương Âm mỉm cười như cũ, ngón tay buông xuống lại nâng thẳng lên, những bông hoa thủy lam xung quanh đang rủ thấp ngủ say bỗng cùng nhau từ từ ngẩng lên, từng con đom đóm bay ra lượn lờ trên đỉnh đầu chúng ta, những vầng sáng tinh khiết di chuyển giống như tiên pháp sao băng thuần khiết nhất trên thế giới vậy.

Y xòe bàn tay, đom đóm lập tức lặng lẽ tụ lại lòng bàn tay y, khiến khuôn mặt y được phản chiếu mờ mờ, hàng mi cực đẹp và đôi môi mỏng cong lên. Nhất thời ta không nhận thức được mình đang ở đâu nữa, cứ ngẩn ngơ hồi lâu rồi mới hồi thần trí, nói: “Nó có ý nghĩ gì vậy?”

Thương Âm nhẹ nhàng chụm tay lại rồi mở ra, những con đom đóm kia hóa thành những chấm nhỏ li ti phiêu tán vào không trung, sân viện tối trở lại, y nhàn nhạt hỏi: “Đói không?”

“Hả?”

Hắn đùa sao? Ta rất tự nhiên mà thốt lên, “Sao ta có thể...”

Ọc ọc ọc.

Ta còn chưa nói hết câu, cái bụng ta lại phản ứng giống hệt như viên dạ minh châu trong mộ huyết kia, rất biết chọn thời điểm tốt mà kêu lên.

Ta im lặng, lại im lặng, sau đó nói: “Áo giác thôi.”

Thương Âm gật đầu một cái: “Ừm, là áo giác.”

Ọc, ọc, ọc.

Ta lại im lặng, đắn đo nói: “Quân thượng nhật lý vạn ky (*), hôm nay trời đã về khuya rồi, ta nghĩ hay là Quân thượng hãy đi nghỉ sớm đi.”

(*Nhật lý vạn ky: ngày đi vạn dặm, ý chỉ người vô cùng bận rộn, có nhiều việc phải lo lắng, gánh vác.)

Thương Âm nhìn ra ngoài viện một chút, bình tĩnh nói: “Lúc nàng có chuyện phiền lòng, một là khó ngủ, hai là đói bụng.” Thấy ta ngẩn ra, y lại bình tĩnh bổ sung: “Chỉ tiếc là có nghĩ nhiều đi nữa, cho tới nay ta cũng chưa thấy nàng nghĩ ra được cái gì.”

Đợi tới khi y đi tới tận nhà bếp ta mới lấy lại được phản ứng, ta quả thật là đang suy nghĩ, chính là chuyện về Tiểu Hắc. Nhưng đến giờ vẫn chưa nghĩ ra nên cư xử với huynh ấy như thế nào, lại thay đổi suy nghĩ một chút, thì ra Thương Âm này là đang nói ta ngốc? Ta vốn định về phòng mà không thèm để ý tới, nhưng y vừa nói ta lại thấy đối thật, đành nhắc chân lên đi cùng y.

Kể ra cho tới chết cũng không cách nào dứt bỏ được tâm tư.

Khi ấy ta còn chưa biết ý nghĩa của hoa dạ thủy lam, đến khi ta biết được, ta cứ nghĩ mãi sao lúc ấy ta không giữ y lại, dù chỉ là khen một lời thôi cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Ta không ngờ đường đường là một Thái tử gia mà lại xuống bếp, vừa hào hứng lại vừa lo sợ. Y nhìn những nguyên liệu có sẵn trong phòng bếp một chút, sau đó cắt thịt có phần khí thế mà chưng ra một nồi bánh bao nóng hôi thơm phức.

Đối với chuyện lần này ta vô cùng khiếp sợ, ta thật sự cũng không biết làm bánh bao, đành đứng bên cạnh phụ quạt lửa, trong lòng thầm nghĩ, lỡ như đêm đến đầu bếp có mộng du tới đây, lại nhìn thấy Thái tử Trọng Lam của Cửu Trùng Thiên vào bếp chắc tưởng mình gặp quỷ cũng nên.

Ta nhìn bộ dáng của y có vẻ quen tay, các đường nét khuôn mặt dưới làn hơi nước trắng xóa trông nhu hòa đi rất nhiều, chẳng hiểu sao trong lòng ta run một cái, cảnh tượng thế này hình như cũng từng diễn ra ở đâu đó rồi. Ta suy nghĩ một chút vẫn thấy thấp thoáng hình ảnh giống như vậy, do dự một chút, ta bèn can trọng hỏi: “Khi ta còn sống không giới nấu ăn cho lắm, trước kia cũng vậy à?”

Người đàn ông đang nấu ăn nghe thấy vậy, từ từ quay đầu lại nhìn ta chăm chú, lại dùng một chút mới dịu giọng hỏi: “Nàng nhớ ra rồi ư?”

Giọng của y không mang theo cảm xúc gì, chỉ mát rượi như dòng nước, nhưng ánh mắt y có phần ấm áp, y như vậy coi như là thừa nhận ư? Ta thầm giật mình vội vàng lắc đầu một cái: “Không, chưa nhớ gì cả.”

Y không lên tiếng, lại tiếp tục hấp bánh bao.

Ta đứng bên cạnh, siết chặt chiếc quạt hương bồ, bỗng thấy lòng chua xót.

Ngẩng đầu lên nhìn y, hàng mi đen dài của y rủ xuống, dưới làn hơi nước của lồng hấp mà trở nên đặc biệt dày hơn. Ta mơ hồ có một loại ảo giác, Thương Âm trước mặt không còn là Thái tử Trọng Lam chớp mắt đã giết chết Ba Xà trong huyễn cảnh kia nữa, mà chỉ là một người bình thường, một người đàn ông mà ta có thể gặp được bất cứ đâu khi lên đường thể cầu hồn.

Thì ra việc chuyển kiếp đầu thai lại là chuyện đơn giản mà tàn nhẫn biết bao. Chỉ bằng một bát canh đã lập tức quên đi những người trong cả cuộc đời ấy của mình, quên sạch sẽ để mà sống lại lần nữa.

Giống như ta không nhớ Diệp Thanh Hoa là ai, cũng giống như người đàn ông trước mặt mà ta đã quên này vậy.

Hấp xong bánh bao hai người chúng ta ngồi đối diện nhau trong nhà bếp, bếp lò tỏa hơi nóng, ánh nến bên cạnh thấp sáng. Chiếc bánh bao nhỏ vừa miệng một người, lớp vỏ mềm mịn thơm phức, vừa cắn một cái trong miệng đã ngập mùi thịt tươi ngon, xứng đáng mỹ vị, ta ăn một mạch hết veo.

“Từ từ thôi.” Không biết y lấy ở đâu ra một ấm trà xanh, rót cho ta một chén, ta uống xong thấy cả người thoải mái, thở ra một hơi dài thỏa mãn. Khi mở mắt ra thấy người đàn ông trước mặt nhìn ta cười như không cười, lúc này ta mới nhớ trên người vẫn còn khoác áo của y, và chiếc lồng hấp trước mặt đã trống không.

Ta bỗng cảm thấy hơi lúng túng, chẳng hiểu sao trước mặt y đầu óc ta cứ thiếu năng như vậy, đây chính là sự khác biệt giữa Thần tiên mấy trăm ngàn năm và tiểu âm sai tám trăm năm hay sao? Ta cúi đầu vờ vờ chén trà lấp bắp nói: “Ngài, ngài không ăn à?”

Thương Âm dùng ánh mắt ra hiệu nhìn về phía bếp: “Vẫn còn một lồng để nàng ăn đấy, ăn rồi lát nữa còn phải ngủ nữa.”

Ta nhìn một lồng đầy những chiếc bánh bao nóng hôi kia một chút, nuốt nước miếng, mà ngoài miệng vẫn cứng rắn, “Hai lồng đồ ăn đêm, ngài muốn ta ăn béo ú hay sao?”

Trong mắt Thương Âm đầy vẻ dịu dàng, tựa như đắm chìm trong dòng nước ấm vậy, “Mỗi tối trước đây vẫn luôn là hai lồng mà.”

Ta cười khan hai tiếng ‘ha ha’, “Vậy sao, ta cũng không nhớ nữa.”

Bỗng y đưa tay lên, chiếc lồng bánh bao trên bếp kia bay lên, đặt xuống trước mặt ta, y mở nắp, mùi thơm cùng với hơi nước trắng xóa lập tức tỏa ra. Khuôn mặt y mờ mờ, nhưng giọng nói lại truyền tới rất rõ ràng: “Ta cũng không nhớ lắm, chỉ mang máng là đáng vẻ như thế này. Lúc ta không nhớ nàng, nàng nhớ rõ ta như vậy, lại không nói với ta. Ta vốn định đón Ly Nhi về để thằng bé trực tiếp gặp nàng, muốn khiến nàng vui vẻ một chút, nhưng ta đã đón được thằng bé về rồi, nàng lại đi mất.”

Đôi đũa trên tay ta cứng ngắc, không biết nên đặt xuống để nghe y nói tiếp hay nên vờ như không có chuyện gì mà tiếp tục ăn.

Y đang làm gì đây?

Không biết Thương Âm lại moi ra một ly trà xanh ngọc ở đâu ra, rót một chén, giọng nói bình thản giống như hỏi ‘hôm nay ăn gì’ vậy, “Mẫu Đơn, không phải là trong lòng nàng đã có người khác rồi chứ?”

Tay ta run một cái, đôi đũa suýt nữa thì rơi xuống đất, vừa định phủ nhận thì trong đầu lại lướt qua bóng lưng đen nhánh thẳng tắp của Tiểu Hắc, nhất thời cứ nhìn chăm chăm chiếc bánh bao tròn trịa trắng nõn mà không thốt nên lời, trong lòng thì giống như sóng biển cuộn cuộn gào thét không ngừng.

Người đàn ông đối diện đợi một chút, đặt một chiếc bánh bao vào trong bát của ta, “Nhân lúc còn nóng, ăn đi.”

Ta ‘ừm’ một tiếng bưng bình, cầm chiếc bánh bao lên cắn một miếng, nhân thịt tràn ra, y đưa tay lên lau đi vệt nước trên cằm ta, dịu dàng nói: “Ta xuống

tìm nằng, không phải bởi vì viên dạ mình châu đầu, cũng sẽ không phải vì Ly Nhi muốn nằng dọn tới ở cùng.” Dừng một chút, hần cười một tiếng, “Mẫu Đơn, ta yêu nằng.”

Toàn thân ta chấn động.

Đây coi như là lời tỏ tình đầu tiên mà ta nghe được cả cuộc đời này, sau khi ta chết từ tám trăm trước.

Mùi vị thịt tươi trong miệng bỗng khô sáp như nền, ta còn chưa phản ứng kịp, y đã đứng dậy phát tay áo, bếp lò toàn bộ sạch sẽ ngăn nắp.

“Hiện giờ nằng đã quên cả rồi, như vậy cũng tốt. Trước đây lúc nằng khổ sở ta đã không ở bên nằng, bây giờ ta tới rồi, nằng cũng chẳng còn cần nữa. Ta khiến nằng tổn thương như vậy, cũng hiểu được rằng dù bây giờ có thể nào nằng cũng không cần nữa rồi. Nếu như nằng thật sự đã có người khác, đến bên người ấy cũng được lắm. Sau này nếu nhớ Ly Nhi thì cứ báo một tiếng, thằng bé sẽ xuống với nằng. . . Nếu không nhờ Ly Nhi, có khi giờ này cả gặp mặt ta nằng cũng không muốn ấy chứ.”

Thương Âm nói một tràng xong, ta mở miệng, nhưng lại không thốt ra được lời nào.

Thật ra thì y nói đúng, ta không muốn gặp y, nhưng ta cũng không biết vì sao ta lại không muốn nhìn thấy y nữa, nhìn thấy y ta thấy không thoải mái, thử hỏi có ai lại muốn bản thân mình không thoải mái đây.

Nhưng giờ đây trái tim ta lại nhói nhói là vì điều gì chứ?

Y bước tới gần trước mặt ta, thứ mùi này ta nhớ, cả khi y nâng cầm ta lên rồi in lên môi ta một nụ hôn ta cũng nhớ, ngoài mùi bánh bao thịt ra còn có một loại mùi vị ta rất quen nữa, đó hẳn là những hồi ức của thân thể ta.

Đợi đến khi y đi rồi ta mới từ trong loạn thần bừng tỉnh lại, ngồi trên ghế lạng lẽ ăn hết số bánh bao, ăn xong rồi mới hoảng hốt nhận ra, đây là coi như y không cần ta nữa ư?

Đến khi trở về nhà ngủ, ta lại cảm thấy là ta rũ bỏ y mới đúng. Y nể mặt ta mà thẳng thắn chấp nhận, sau đó lại khích lệ ta hãy đừng cảm tiếp nhận duyên mới.

Đây được gọi là gì, không phải y nói y yêu ta sao, ta và y không phải là vợ chồng sao, không phải y nói nếu ta đồng ý y lập tức đưa ta về Trờ sao? Y nói những lời này... có phải tức là y sẽ không ở đây nữa hay không?

Nước mắt ta bỗng lộp độp rơi xuống, ta lấy tay áo lau đi, lát sau nước mắt lại tràn đầy, ta lại lau lau.

...Thôi, nếu như, nếu như ngày sau ta vẫn còn tình cảm với y, ta lên Trờ tìm y cũng được, nếu như trong lòng y vẫn còn có ta, Chiêu Cẩm Công chúa gì đó, Hoa Nhi gia ta sẽ không để bụng nữa.

Ta không biết trước đây ta có suy nghĩ như thế nào, nhưng bây giờ ta cảm thấy, nếu đã không có tình cảm, nhanh đến với nhau thì cũng nhanh ly biệt, rồi sẽ mỗi người mỗi ngã mà thôi. Còn nếu như còn yêu nhau đậm sâu, vậy thì nhất định phải theo đuổi đến cùng. Có Thương Ly bảo kê, ta không tin mấy lão Thần tiên kia cùng với Đế quân có thể cấm cản được cái gì.

Ta suy nghĩ như vậy nước mắt cũng ngừng tuôn, cách này rất hay. Bụng đã no nê rồi, ngoài cửa sổ bóng đêm lạnh lẽo, ta vẫn khá an lòng mà đi ngủ.

***

Sáng sớm hôm sau ta bật dậy như một con cá, việc đầu tiên là xem xem Ly Nhi có còn ở đây hay không.

... Vẫn ở đây.

Không chỉ vẫn còn ở đây mà còn cuộn cuộn cái chăn tơ lụa xanh lục quanh người, bọc mình thành một cái bánh chưng nữa. Ta ngồi trên giường gõ gõ ‘cái bánh chưng’, ‘nhân bánh’ lăn lăn đến góc giường, một lát sau thì tay chân từ từ vươn ra, nhìn giống như một con rùa đen nhỏ vậy.

“Oa, mẹ...”

Ta lật ‘con rùa nhỏ’ kia lại, găm một cái lên gò má thằng bé, “Ừ, Ly Nhi ngoan.” Trong lòng ta nhớ lại mùi vị bánh bao Thương Âm làm tới qua, hôm nay phải đòi y làm một lần nữa mới được, không biết Thương Ly được ăn bao giờ chưa.

Bước ra cửa tới chỗ vườn, chỉ ban đêm những bông hoa thủy lam nở rộ mới thẹn thùng khép lại cánh mà thôi. Căn nhà đối diện đóng cửa kín, trong lòng ta giật một cái, đi tới nhìn qua cửa sổ vào trong một chút, không có người, cõi lòng ta lạnh toát, y đi thật rồi sao?

“Hoa Nhi gia.”

Ta quay đầu, là một thị nữ trong phủ cha, nằng ta cúi người hành lễ với ta, cung kính nói: “Hoa Nhi gia, bên phủ sáng nay có một vị cô nương đến, Điện hạ và Lão gia cũng đang ở tiền đình trong hoa viên, ngài đi xem một chút đi ạ.”

Ta đáp một tiếng, cúi đầu đi theo nằng ta, bên tai hơi ửng đỏ.

...Ban nãy lòng ta rót cuộc lạnh vì cái gì thế, đúng là không có tiền đồ mà.

Tới hoa viên, không thấy Diêm Vương cha, nhưng lại gặp Thương Âm

Tiền đình hoa viên xem như là chỗ lớn nhất phủ Phong Đô, một nơi nổi tiếng với nhiều loài hoa đẹp ở Âm tào địa phủ, hai bên đường toàn hoa, xung quanh là hàng rào trúc xanh, quanh co uốn lượn, ở giữa là một cái hồ nhỏ, một đình đài mái cong bằng gỗ lim được dựng bên hồ. Trước đình bên cạnh hồ là một khoảng đất trống được đặt một chiếc bàn và bốn chiếc ghế, ẩm trà xanh trên bàn bốc lên hơi nước lượn lờ. Người đàn ông mặc áo bào đen ngồi cạnh bàn khuôn mặt không cảm xúc, cánh tay để ngang trên mặt bàn, trên bàn tay cầm theo một cuốn sách.

Ta nhìn thấy thì ngẩn người một chút, đến nay ta cũng chưa từng thấy dáng vẻ hồ hững như vậy của Thương Âm, diện mạo anh tuấn giống như viên ngọc quý hiếm đã được mài giũa cẩn thận. Trước mặt ta đa phần y đều cười rất dịu dàng, nếu không phải lần đầu tiên gặp đã thấy y giết yêu thú, ta thật sự đã cho rằng y chỉ là một trong những vị Thần tiên bình thường hiền lành tìm niềm vui thú thanh thản mà thôi.

Đến lúc tới hoa viên ta mới hiểu được tỷ nữ kia vì sao lại muốn ta qua đây xem. ta bế Thương Ly đứng ở cổng hình vòm tròn nhìn một cô gái áo xanh đang quỳ trước mặt Thương Âm, trong đầu nghĩ gần đây những người đàn ông bên cạnh ta thật đúng là cứ dính líu tới nợ hoa đào thôi. Chung Quỷ vì muốn dụ dỗ con gái mà đi đầu thai, Tiểu Hắc bị Họa bị xinh đẹp chặn trên phố, mà ở đây cũng chẳng khác, hoa đào của Thái tử Trọng Lam cũng đuổi tới cửa rồi.

Nhìn thân hình nhỏ nhắn yếu đuối của cô gái kia, đến cả tư thế quỳ mảnh mai cũng rung động lòng người, khiến người khác yêu mến, thế thì dung mạo chắc hẳn cũng xinh đẹp lắm đây. Nàng ta ngẩng mặt lên run run nói: “Quân thượng giá lâm tới nơi âm lạnh này không có người săn sóc, Vân Bích nguyện một lòng phục vụ Quân thượng, có thể bầu bạn với Quân thượng phần nào hay phần ấy, khẩn cầu Quân thượng đồng ý.”

Lời này chân thành hợp lẽ, Thương Âm cũng không mấy để tâm, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như vậy. Ta nghĩ cô nương kia quỳ ở đó cũng không phải là sự cố, tám phần là Thương Âm bắt nạt con gái người ta, ta bước tới, không xa không gần nhìn một chút.

Thương Âm nhìn qua, vẻ mặt có chút biến đổi, lại lặng lẽ đề xuống, nói với nàng ta: “Cô hỏi nàng ấy đi.”

Cô nương kia lập tức đau lòng buồn rầu đưa mắt nhìn qua.

“Hà?” Ta ngẩn ra, nhú mày, “Nợ hoa đào của bản thân ngài thì liên quan gì đến ta chứ?”

Thương Âm không đáp lời, ta chỉ đành chậm chạp bước lại gần. Cô gái này trời sinh thật đẹp, rất có khí chất của những nàng tiên xinh đẹp trên Trời, hàng mi cong dài trên khóe mắt, chỉ khẽ chớp mắt thôi cũng có cảm giác dụ hoặc người khác rồi. Ta thầm nghĩ đây rốt cuộc là cô nương ở đâu ra vậy.

“Nô tỳ tên Vân Bích, là thị tỳ ở Trùng Hoa cung, cô nương là...?”

Ta còn chưa mở miệng, Thương Ly trong ngực ta mơ mơ màng màng mở một mắt ra, giong giọng gọi một tiếng: “Cha.”

Lúc thăng bé vừa gọi, cô gái áo xanh kia lập tức cứng đờ người như bị sét đánh...

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Ta nói: “Cô là tiên nữ trên trời, tới đây làm gì thế?”

Hốc mắt Vân Bích cô nương kia bắt đầu đỏ lên, “Em không biết nương nương tôn cư ở đây. Em, em vẫn luôn kính mến Quân thượng, chưa bao giờ có bất cứ ý nghĩ ngông cuồng nào, em chỉ hy vọng có thể được hầu hạ Quân thượng. Trên trời có rất nhiều tỷ nữ, em căn bản là không đến gần Quân thượng được...”

Ta hiểu rồi, Thương Âm hạ phàm, nàng ta lên lút xuống theo. Trước đây là tầng tầng lớp lớp trùng điệp những ngăn cách, hiện giờ bên cạnh Thương Âm yên vắng, nàng ta cũng thấy đây là thời cơ tốt đây.

Vân Bích lạy một cái, “Xin nương nương cho phép.”

Ta nhìn nàng ta thoải mái nói hết lời, trong đầu nghĩ chắc là phần lớn các tiên nữ trên trời đều phóng khoáng như vậy, bên cạnh phu quân mình có một hai tiểu tiên nga hầu hạ tất nhiên là bình thường nhĩ. Ta cân nhắc một hồi, nói: “Quân thượng có tỏ thái độ gì không?”

Hốc mắt Vân Bích lại đỏ thêm, “Quân thượng, Quân thượng nói... muốn em quay về nhà...”

Muốn nàng ta trở về phủ, ta có thể tưởng tượng được lúc nói những lời ấy Thương Âm lạnh lùng ra sao. Cô nương người ta thích một người đàn ông thật chẳng mấy dễ dàng, ta bèn gật đầu một cái, “Không biết Quân thượng liệu còn ở đây thêm nữa hay không, nếu như ngài ấy còn ở thêm một thời gian

nữa, cô là người Trời đương nhiên biết rõ những thói quen của Thần tiên, chúng ta dưới Âm phủ tiếp đãi không chu đáo cô cũng có thể góp ý một chút. Nếu như Diêm La đại nhân cho phép, lát nữa ta đưa cô đi tìm một phòng để ở.”

Vân Bích mở to đôi mắt ngẩn lẹ, ta thậm nghĩ cứ quyết định như vậy đi, chỉ là một cô nương muốn hầu hạ chủ tử của mình thôi mà.

Lúc này Thương Âm bỗng đứng lên, bốn người hầu quỳ xuống thành một hàng.

Khuôn mặt y vô cảm liếc Vân Bích một cái, lại nhìn ta chăm chăm, nói: “Nàng có biết nàng ta là ai không?”

“Không phải tiểu tiên nga trong cung của ngài hay sao?”

“Nàng ta là... tuy không biết nội cung quản lý ra sao mà lại đưa nàng ta vào,” Thương Âm vừa cất cuốn sách vào trong ngực, vừa nhìn Vân Bích, “Cô vốn là nữ tiên, nhưng ma khí trên người lại không loại trừ sạch sẽ, mau nói rõ thân phận của mình ra đi.”

Cả người Vân Bích run lên, đắn đo một hồi mới rung rung nhìn Thương Âm, “Quân thượng, Ma quân cưỡng ép đưa em về Ma tộc, em không muốn. Có phải... có phải Quân thượng...” Dòng nước mắt trong suốt theo gò má lăn xuống, “Có phải Quân thượng chê bai em không? Tuy Ma quân bắt em đi nhưng cũng không ô nhục em. Em là người trong sạch, xin Quân thượng đừng ghét bỏ mà.”

Ta nghe xong mà sững sờ, Ma quân, tiên nữ? Lục lợi trí nhớ trong đầu rồi rất nhanh phản ứng lại.

...

...

... Hóa ra đây chính là người mà Kham Ngũ đã nói đến – vị tiểu thiếp chạy trốn của Ma quân đại ca hần ư.

“Từng nghe nói Ma tộc Thất quân Kham Phục Uyên một mực bày chiến trận để cưới cô vào cửa, đến nay cũng vẫn một mực tìm cô,” Thương Âm nói, “ta việc gì phải gây sự mà giữ cô bên mình kia chứ.”

Bích Vân lại run lên, ta ghi mấy lời này của Thương Âm cũng hơi phủ quá, bèn động viên: “Nếu cô đã thành thân, hay là trở về đi, hay là vị Ma quân kia đối xử với cô không tốt?”

Vân Bích ngẩn lẹ cúi đầu, “Cũng không phải...”

Ta vội vàng bổ sung: “Vậy cô còn không trở về đi thôi, để ta phái hai tên hộ vệ đưa cô về nhé.”

Vân Bích nhìn ta một cái, cuối cùng đưa mắt nhìn Thương Âm, ta nghĩ có lẽ là nàng ta hy vọng y có thể giữ nàng ta lại. Mà Vân Bích cô nương này vốn xinh đẹp, nói chuyện lại nhỏ nhẹ yếu đuối, Thương Âm thì lại không nề mặt nàng ta như vậy nhất định là đã khiến nàng ta tổn thương rồi.”

Người có thể làm mình tổn thương, phần lớn đều là người mình quan tâm.

Ta tự giác để cho bọn họ chút không gian riêng, bèn cười cười với Thương Âm, nói: “Ta đưa Ly Nhi đi dùng bữa sáng nhé.” Nói xong lập tức xoay người rời đi, bước một mạch đến khi gặp được Diêm Vương cha đang gặm đùi gà trên đường mới dừng lại.

“Ông nội.” Ly Nhi từ trong ngực ta nhào sang ngực Diêm Vương cha, ông một tay bắt lấy giống như bắt quả bóng, tay kia vẫn còn kẹp chặt cái đùi gà, cho Ly Nhi cắn một miếng rồi nói với ta: “Đầu bếp này này càng không ổn, con gái à, hay là đồ ăn sau này của lão phu con hãy vất vả chút làm cho cha đi. Bỗng lộc đầu bếp rồi bỗng lộc âm sai cha sẽ bảo Thôi Phán quan phát cả lượt hàng năm luôn.”

Ta nói: “Cha nghĩ hay quá đấy.”

Diêm Vương gặm xong cái đùi gà, nói: “Chuyện cô gái kia giải quyết chưa?”

“Rồi, chuẩn bị sai người đưa nàng ta về, nhưng nhân gia người ta thiếu một phần nhân tình đấy.” Ta hừ hừ hai tiếng, đến trước bàn uống trà xong, nói: “Trời ạ, sao lại chỉ có đùi gà thôi vậy?”

“Tối qua còn dư lại, cha bảo bọn họ làm nóng lại, thôi để bụng đi, đừng ăn nữa, tối nay mở tiệc đấy.”

Ta sững sờ, mở tiệc ư?

“Không phải chúng ta, là Mộ Dung lưỡi dài phổ Tây muốn thành thân, ngay cả thiệp mời cũng nhận được rồi này.” Diêm Vương móc ra một tấm thiệp mời đỏ chói từ trong ngực, “Con gái à, con nhìn này, phu quân người ta là một phú thương có tiếng ở Phong Đô đó, lát nữa chúng ta đi nhà vệ sinh một chuyến để làm rộng bụng lại đi.”

Khóe miệng ta co rút, “Cha, cha keo kiệt quá rồi đấy.”

***

Nữ quỷ lưỡi dài họ Mộ Dung muốn thành thân, đây là điều mà dù thế nào ta cũng không hề nghĩ tới.

Trong trí nhớ của ta, đáng vẻ nàng ta vĩnh viễn là chiếc lưỡi dài đến ngực cùng với tóc tai bù xù cứ phiêu dạt khắp nơi, mỗi quý tiết hàng năm, khi quý môn mở cửa, nàng ta nhất định sẽ tới nhân gian, lặng lẽ nhìn ngắm đứa bé của nàng cùng phu quân lúc còn sống hiện giờ có đáng vẻ gì, rồi lại lặng lẽ trở lại.

Trong phố Tây gần cầu Nại Hà, mỗi du hồn đều mang theo trong mình một câu chuyện, đó là câu chuyện thuộc về người phạm trần phổ biến mà chân thật, chuyện của bọn họ so với những câu chuyện trong thoại bản chốn nhân gian còn thấm thương, động lòng người hơn.

Tính nhảm như vậy, nàng ta ở chốn này bảy trăm năm, lại thành thân. Quý thành Phong Đô, mấy trăm năm qua chuyện thành thân thế này chỉ có một vài, nữ quý lưỡi dài thành thân với phú thương chốn này, hẳn là rất có điều đáng xem, phỏng chừng trong phố Tây đã loan truyền đến điên lên rồi.

Việc Thái tử Trọng Lam ở đây toàn bộ cả Phong Đô đều biết, ngay cả trong thoại bản cũng có nhắc đến y nữa, nói cái gì mà nếu Điện hạ chịu hạ mình rỗng giả, bọn họ nhất định nể mặt vô cùng, cảm tình sau cưới được thần chúc phúc đương nhiên cũng sẽ an ổn bền lâu.

Phú thương kia là người rất có lai lịch, Diêm Vương nói rằng kiểu gì cũng phải mời được Thương Âm tới đó coi như kết được một mối nhân tình, sau này có chỗ cần dùng tới. Ta nghĩ ông tính toán là xong rồi, còn kẻ phải đi nói chuyện là ta đây này, mà ta thấy tính cách Thương Âm thì lại lãnh đạm trầm tĩnh, ngoài thưởng trà, đọc sách thì chẳng còn thích gì khác, tới nơi tiệc tùng ồn ào đó đối với y chính là một chuyện phiền phức cho xem, cũng đâu phải là lễ thành thân của Thái tử Đông Hải Long cung, y đâu cần thiết phải đi chứ.

Nhưng ta vẫn mặt dày dạn dạn mà nói với y chuyện này.

Lúc này Vân Bích cô nương vừa mới khóc lóc sụt sướt mà bị đưa đi xong, Thương Âm vẫn ngồi trong đình viện đọc sách dưới sắc trời nhợt nhạt như trước, thỉnh thoảng lại rắc một chút vụn bánh vào trong ao, những thạch âm trong ao với những cái đuôi to dài lập tức sôi trào mà chen chúc tụ lại.

Âm phủ không có cá chép vàng, chúng chẳng qua là loại cá có màu giống như nham thạch với cái miệng rộng và hàm răng nhọn, đôi mắt to như cái chuông đồng nhỏ đã chiếm hơn nửa cái đầu, là huyết thực quý khí, là tàn hồn canh hi, là vật tượng trưng cho tầng lớp giàu có tồn quý ở Âm phủ.

Ta còn nhớ hồi ta mới tới Âm phủ bị đáng vẻ của một con cá phệ hồn dọa cho vô cùng sợ hãi. Khi ấy trong phủ có trộm vào, Tiểu Hắc một chiêu đánh tan hẳn đến mức chỉ còn lại một hồn phách, Tiểu Hắc bèn ném vào trong ao, tiếng kêu thét thảm thiết của hồn phách đó đến giờ ta vẫn còn nhớ rõ như mới.

Không biết Thương Âm có phải là lần đầu tiên nhìn thấy không nữa, nhưng vẻ mặt y vẫn điềm nhiên, bình tĩnh giống như nhìn thấy một con mèo tam thể lông xù ngoan ngoãn vậy.

Ta đứng trước mặt Thương Âm, sau khi nghe ta nói xong, y đáp: “Được thôi.”

Trong lòng ta hơi hoảng loạn, rồi lại thôi.

Y rũ mắt nhìn những con cá kia, hỏi ta: “Nàng cảm thấy cô ta thế nào?”

Ta suy nghĩ hồi lâu mới nhận ra người y đang nói là Vân Bích cô nương kia, bèn thành thật đáp: “Một cô nương rất xinh đẹp, si tình với ngài, mà ngài lại làm tổn thương người ta.”

Y hỏi điều này làm gì chứ, chẳng lẽ là hối hận rồi à?

Ta nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu bây giờ đoạt nàng ta lại vẫn còn kịp đó, cô gái mà Ma quân vừa ý hẳn là phải có chỗ hơn người chứ. Ngài là Thái tử, nạp thêm một trắc phi kéo dài hương hỏa cũng phải thôi.”

Rào rào.

Mặt nước ao xao động, xác vài con cá thạch âm to chậm chậm nổi lên mặt nước, lộ hết cả bụng, cả một mảng trắng xóa nhìn có hơi đáng sợ.

Ta thầm giật mình, cả khuôn mặt Thương Âm đều là vẻ lạnh lùng, chăm chăm nhìn ta, một lát sau những ngón tay đặt trên trang sách của y mới dần thả lỏng, y hờ hững nói: “Nếu ta cưới cô ta, nàng cũng không hề quan tâm phải không?”

Y nhíu chặt mày, đôi mắt đen càng thêm đen, y nhếch miệng cười khổ sở: “Ta vốn cho rằng nàng sẽ ghen cơ đấy, suy nghĩ ngây thơ làm sao, xem ra trong lòng nàng đã thực sự không còn có ta nữa rồi.”

Ta nghe xong mà sững sốt, vẻ mặt y như vậy khiến ta hơi run sợ, kinh ngạc nói: “Nhưng ngài sẽ không cưới nàng ta đâu, mới vừa tới hôm qua ngài nói rằng trong lòng ngài có ta...” Ta cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng lại không nén được, mím môi một cái lại nói tiếp: “Ta luôn cảm thấy, đàn ông ấy, nhất là người có thân phận như ngài, nói ra ba chữ kia hẳn là vô cùng khó khăn. Chẳng qua là ta xúc động một chút thôi, nếu ngài cảm thấy không hay ho gì thì cứ coi như chuyện đùa là được rồi, sao ngài phải so đo trong lòng ta thế nào làm gì...”

Ta nói xong mặt liền đỏ lên giống như bị thiêu vậy, hẳn là rất đỏ, bèn lúng túng đứng đó mà cúi gầm mặt xuống.

Lại còn giết chết lũ cá yêu quý của cha nữa chứ, về điểm này Thương Âm... thật là... y như một đứa trẻ con vậy.

Ta nói xong Thương Âm cũng im lặng ngồi đó nhìn ta chăm chăm, cả người ta run sợ, cái cổ cúi gầm đã hơi đau nhức rồi cuối cùng y mới mở miệng vàng:

“Mẫu Đơn, nàng bằng lòng cùng ta về Trời không?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Ta chưa suy nghĩ kỹ càng đã lắc đầu luôn, y bình tĩnh đứng lên, nói: “Cũng sắp đến lúc phải đi rồi, nàng hãy chuẩn bị chút đi.”

Ta gật đầu một cái, y nói thêm: “Đông Hoa Đế quân truyền tin nói trên Trời khá nhiều việc, sáng mai ta đưa Ly Nhi đi, nàng có muốn cho thằng bé cái gì thì chuẩn bị đi nhé.”

Ta lại gật đầu, thật ra thì cũng biết rằng, ý đó là muốn nói rằng y phải đi rồi.

Ta đã tính trước, nếu như có thật sự rung động bởi y, lại phải lên đó tìm y, chuyện này ta có phần chần chờ.

Ta nhớ Ly Nhi thì còn có thể gặp được, bởi ta mãi mãi là mẹ của thằng bé, thế nhưng ta không biết rằng liệu ta có thể mãi mãi là vợ của cha Ly Nhi hay không. Ta có một loại cảm giác mơ hồ rằng, qua đêm nay dường như là sẽ không gặp được y nữa.

—

Nữ quý lưỡng dài thành thân với phú thương, hôn lễ rất hoành tráng, đội ngũ rước dâu đỏ tươi nghênh ngang giễu từ đường lớn cửa đông, sôi động náo nhiệt đến tận cửa nhà nữ quý lưỡng dài ở phố tây. Ta thầm nghĩ, nếu thành thân thì hẳn là nàng ta sẽ trở lại thành hình dạng người bình thường rồi nhỉ, ta bèn tìm gia đình bên phú thương gia kia hỏi một chút, ai cũng khen ngợi nàng ta không ngớt.

“Không ngờ lại là một người đẹp đến như vậy, lão gia thật là có mắt nhìn mà.”

Ta nhớ đến bộ dáng đáng sợ của nữ quý lưỡng dài ấy, phú thương kia làm sao mà lại phát hiện được chứ. Hỏi thăm một hồi mà chẳng thu được kết quả gì, cuối cùng có lão quản gia trong phủ Phong Đô nói cho ta biết.

Bọn họ từ khi còn sống đã quen biết nhau rồi, chỉ có điều là vị phú thương kia chưa bao giờ dám bày tỏ tâm ý của mình, mà lại chúc phúc cho nàng ta với người đàn ông khác, sau đó chẳng bao lâu lại nhìn nàng tự sát rồi hóa thành oán quỷ. Mà vào lúc ấy, hồn phách của vị phú thương kia sau khi chết cũng không đầu thai chuyển kiếp nữa, gã một mực chờ đợi nàng ta, chờ nàng ta từ ngày nàng ta vẫn còn sống, có chồng, có con rồi vẫn cứ chờ.

Gã chờ đợi mãi, đợi suốt năm trăm năm, đến khi mà gã đủ lớn mạnh để có thể bao vệ nàng ta không phải chịu một chút uất ức nào nữa.

Đoạn này truyền ra Phong Đô đã khiến dân chúng thôn thức khôn ngời, nghe đâu sau khi cô dâu biết được đã khóc tới mức trở lại thành diện mạo con người. Ta nghe xong mỉm cười, bên cầu Nại hà, bên sông Vong Xuyên có biết bao nhiêu huyết lệ si oán, đây cũng coi như là câu chuyện đẹp nhất mà ta nghe được suốt hàng trăm năm qua.

Chúng ta được mời vào nhà uống rượu tiệc, ngôi nhà rộng lớn, các loại quý quái Phong Đô đều tề tựu về đây, pháo hỷ bá thiên địa nổ giòn vang, quý thì lúc còn sống cũng đều là người cả, thế nên tập tục cưới hỏi của Phong Đô cũng không khác gì phẩm trần cả.

Dưới ánh nến đỏ thắm ta ngắm nhìn cô dâu trùm tấm khăn hoa văn kim tuyến màu đỏ trên đầu, bàn tay nhỏ nhắn được người đàn ông nắm chặt lấy, những ngón tay đan chặt vào nhau, bỗng nhiên trong lòng có chút cảm giác buồn sầu.

Bái Thiên Địa xong là khai tiệc. Lúc mới bắt đầu vẫn còn tỏ vẻ hoàng hoan chính uống rượu mừng, một lát sau các quý hôn bắt đầu mượn rượu làm càn. Ta thấy một quý hôn uống rượu, hẳn uống trên miệng, số rượu đó lại theo vết rách hở trên người hẳn mà chảy ra, bên trong toàn bộ đều là xương trắng; lại thấy một bà thím ăn uống tự nhiên như người trong nhà, con người bị rơi vào trong đĩa thịt viên chưng, bà ta không hề để ý, dùng đũa lưu loát gấp lên, nhét vào trong hốc mắt, rồi lại tiếp tục ăn.

Ta lặng lẽ thu bàn tay đang định gấp món thịt viên chưng về.

Quý hôn không đầu bên cạnh này thì vốn dĩ cũng có đầu, rất nhiều quý không đầu ở Âm phủ cũng có thể tìm được đầu của mình, bởi dù sao hồn phách cũng gắn liền với cơ thể mà, chỉ có điều lúc hẳn bụng bát gấp thịt thì không biết cái đầu đâu mất rồi, ta cúi đầu nhìn một chút, cái đầu to tròn ấy đang chơi vui vẻ với Ly Nhi ở trong sân, cái đầu lẩn qua lẩn lại, Ly Nhi cũng lẩn qua lẩn lại theo.

Ta lại lặng lẽ đặt đũa xuống, uống một hớp rượu.

Sau khi cái đầu kia chơi đùa thoải mái rồi mới lại trở về, nó lấy đà một cái nhảy trở về cổ con quý không đầu kia, hẳn đỡ đỡ cái đầu mình, chỉnh lại vị trí cho khớp một chút, sau đó lại bùng bùng khí thế như trước mà cùng đám nam quý chơi trò oản tù tì uống rượu.

Ta bỗng nhiên cảm thấy, đã lâu rồi không cùng ăn cơm cùng với trăm họ Phong Đô như vậy, hôm nay tề tựu cùng nhau thế này, ta vô cùng thỏa mãn.

Thương Âm quả thực có tới, y ngồi xuống một bàn ở trong góc, uống mấy ly rượu, toàn thân mặc áo bào đen vô cùng khiêm nhường. Tới khi ăn uống thỏa thuê đến tàn tích rồi đám quý mới nhận ra hắn dưới bóng tối, tất cả yên ắng rồi mỗi kẻ như bưng tỉnh vội vàng quý xuống hành lễ, con ngơoi, đầu, tai rơi đầy trên mặt đất

Ngón tay Thương Âm khẽ vuốt dọc theo chiếc ly, cười nói: “Đừng ngại, các ngơoi cứ tiếp tục đi.”

Bọn họ nào dám tiếp tục nữa chứ.

Thương Âm cười nói tiếp: “Không ngờ Phong Đô này cũng là một nơi sôi động vui vẻ như vậy, so với trên Trời còn có phần vui vẻ hơn.”

Ta nghĩ thâm trong lòng, sống càng lâu càng chai lì, trên Trời đều là những lão Thần tiên mấy chục ngàn tuổi, Phong Đô thì đều là quý, sống ngàn năm cũng là giới lắm rồi. Từng kẻ chết đi, siêu thoát, ngày ngày lấy trò chơi mặt chược rồi buồn chuyện làm thú vui, sao có thể không vui vẻ được chứ.

Ta ăn nốt com trong bát, uống rượu xong bèn đứng dậy đi hóng gió một chút. Trong tiệc rượu, ta thân là Hoa Nhi gia nên đã được kính không ít rượu, rượu nhà phú thương gia này cũng ngọt chứ không gắt, nghe nói là được cất từ quả hồng tỳ ở chân núi Bất Chu, đối với quý uống rất có lợi.

Đám quý cũng như ong vỡ tổ đi nháo động phòng, chỉ còn lại mấy tên gia đình dọn dẹp. Ta nhìn một chút, Thương Âm cũng không có ở đây, chẳng hiểu sao trong lòng trống vắng, dường như có gió thổi vào vậy.

Đi ra ngoài lượn lờ ngắm hoa hóng gió một vòng thì rượu trái cây bắt đầu ngấm sâu hơn, ta choáng váng, thầm nghĩ phải nhanh chóng tìm một người trong nhà này hỏi xem phòng khách của ta ở đâu mới được. Trên thiệp mời có viết đêm nay ta và cha ta cũng phải ngủ lại chỗ này mà.

Chân ta vấp một cái, cứ thế va vào một lồng ngực.

Người này cũng khá vững vàng, không hề động dậy, ta ở trước ngực người này từ từ đứng dậy, “Ôi chào, vị tiểu ca này, xin lỗi nhé...Ấy?”

Ta liếc thấy người này mặc áo bào đen, bên hông đeo miếng ngọc bội Long Văn nữa thì gần người, gió se se lạnh khẽ thổi khiến tai ta càng nóng hơn, ta ngẩng mặt cười ha ha hai tiếng, khẽ vỗ vỗ vai người kia một cái, nói: “Trời, Tiểu Hắc, đã lâu không gặp...”

Người ta mềm nhũn, Tiểu Hắc đỡ ta vững lại, ta thò ra hai hơi nóng rực, “Sao ta cứ cảm thấy...huynh luôn tránh mặt ta vậy...?”

Y nói, giọng rất trầm: “Mẫu Đơn, nàng say rồi.”

Ta say rồi, ý thức ngày càng mơ hồ, cảm giác có người ôm ta vào một nơi vô cùng ấm áp, đó hẳn là gian phòng có bếp sưởi. Ta nặng nề mở mắt một cái, thấy Ly Nhi đã say ngủ bên trên, ta yên lòng đây chắc là phòng khách cho mình rồi.

“Ta bảo, Ly Nhi là huynh đưa về đây à?”

“Ừm.”

Ta hừ hừ, “Nói phét, nhất định là Ly Nhi thông minh, tự mình trèo lên giường ngủ. Ly Nhi chưa bao giờ đi cùng huynh, sao quen thân huynh được chứ, ta nhớ mấy tháng này huynh đều bận bịu, thằng bé cũng không quen huynh mấy mà.”

Y không nói gì, ta thoải mái nằm trên giường, mơ hồ ngủ thiếp đi.

—

Ta đã ngủ một giấc rất sâu, có thể là bởi vì trót uống nhiều rượu quá, nếu không sao ta lại mơ một giấc mơ chân thực, mà...ướt át đến thế chứ.

Lúc đầu giấc mơ rất đơn giản, chỉ là một sân nhỏ tràn ngập hoa đào, dưới tán hoa đào có một người đàn ông lặng lẽ đứng đó, lại lặng lẽ nhìn ta chăm chú, ánh mắt vô cùng dịu dàng. Những cánh hoa hồng rơi xuống bờ vai trắng tinh và mái tóc đen nhánh, người ấy gọi tên ta.

Ta nghĩ đây chắc chắn là ảo giác, ta không nhớ quen ai mặc đồ trắng, cũng không nhớ cái sân nhỏ đầy hoa đào yên ả này.

Ta miên man nằm một lúc thấy cơ thể hơi dính dáp khó chịu bèn bò dậy tắm rửa một lượt rồi lại lên giường ngủ tiếp. Chiếc giường rất rộng, ta và Thương Ly ngủ cùng nhau, ôm cục thịt mềm mại này ngủ rất là thoải mái. Ngủ một lúc ta lại thấy hơi nóng nên đạp chân ra, than một tiếng rồi lại yên ả ngủ tiếp.

Khoảng chừng một lát sau, ta không thấy cái cục thịt mềm mại trong ngực đâu, ta xoay người, rồi có một bàn tay xoa xoa mặt ta, mà ta vốn đang nóng được xoa như vậy cảm thấy rất dễ chịu, lập tức hướng theo bàn tay ấy khẽ thì thảo mấy tiếng, bàn tay kia dừng lại rồi buông ra.

Ta cảm nhận có người vươn sang bên cạnh kéo chăn lên đắp cho ta, ta lại đạp một cái, miệng lầm rầm “Nóng...”

Đáp lại ta là một giọng nam nhẹ nhàng mà dễ nghe, rất trầm ấm, giống như lâm phong nguyệt sắc: “Cũng đã làm mẹ rồi, sao vẫn còn bướng bỉnh thế chứ.”

Ta khịt khịt mũi, nhắm mắt lại chẳng muốn mở ra, xoay người một cái: “Ta...ta nóng thật mà.”

Lúc ấy ta nào ngờ chỉ xoay người một cái thôi, áo lót lại bị cuộn lên, phần eo ta bị hở ra rất mất khiến ta cảm thấy khá thoải mái, vậy là ta theo bản năng kéo áo lên thêm chút nữa, người đàn ông ngồi bên mép giường bỗng nhiên im bất.

Ta nghĩ hai má ta nhất định là nóng bỏng rồi, tối nay uống khá nhiều mà. Ta ôm lấy cái chăn vào ngực, cuộn gọn gọn nó vào lòng, chẳng hiểu sao lại nghĩ tới chút vị chất chứa trong giấc mộng ban nãy, nói: “Ly Nhi ngoan, cha con không cần mẹ, con hãy mãi ở cạnh mẹ nhé...”

Người bên mép giường thoáng dừng, đưa tay kéo áo lót của ta lại ngay ngắn, đầu ngón tay của y hơi lạnh chạm vào da thịt ta khiến tim ta đập nhanh vài nhịp, rồi một luồng hương thơm thanh nhã áp sát lại gần ta, “Ta nói không cần nằng khi nào chứ?”

Ta hừ hừ, ôm chặt lấy chiếc chăn, hoàn toàn không phản ứng kịp, chỉ xuôi theo ý của người đó, đầu môi mà nói: “Ngài cưới công chúa rồi, đâu còn cần hai mẹ con ta nữa chứ, ngài đi ra đi.”

Y vô cùng cẩn thận lấy chăn từ trong tay ta ra, rồi nhẹ nhàng đắp lên người ta, “Ta cưới người khác khi nào đâu, đó toàn là người ta nói nhăng nói cuội mà thôi.” Y lại ve vuốt khuôn mặt ta, dịu dàng nói: “Mẫu Đơn, ta là phu quân của nàng, cả đời này cũng chỉ có một người vợ là nàng mà thôi.”

Câu nói này thật lừa lọc biết bao, ta dường như có phần tỉnh táo, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng lại xót xa, rồi sống mũi cũng chua xót, ta vui mặt vào trong chăn, hốc mắt nóng lên, bực bội nói: “Ngài nói dối, ta không có phu quân...Mấy trăm năm qua ta chỉ có một mình thôi, phu quân ở đâu ra chứ, phu quân ta không cần ta...” Lúc này ta mang máng nhớ lại vài chuyện, hẳn là chất lượng của canh mạnh bà hơi kém rồi, không biết bản thân đang ở cõi mộng nào nữa đây.

Người kia im lặng hồi lâu, lúc ta gần như mơ màng thiếp đi thì nghe thấy y nói: “Ta thấy nàng nóng quá, để ta đi rót cho nàng ly nước né.” Nói rồi luồng hương thơm cũng hơi thờ kia đi mất, trong lòng ta trống rỗng, nhắm mắt khó chịu quờ loạn trong khoảng không, đến khi bắt được một góc ống tay áo, ta nắm lại lâm bầm: “Ta không muốn nước...Ta muốn phu quân...”

Luồng hương thơm kia lại ập đến, lúc này còn gần hơn nhiều, ta cảm giác có gì đó khá nóng phả lên mặt ta, sau đó miệng ta bị thứ mềm mại mướt vào.

Cả người ta như có điện mà giật run lên, cuối cùng ta mở mắt ra.

Người đàn ông trước mắt này có khuôn mặt đúng là vô cùng anh tuấn, vừa xa lạ, lại vừa có phần quen thuộc, hình như ta đã gặp ở đâu đó rồi, cơ thể nóng đến mức ý thức mờ mịt, ta mơ hồ một lúc mới phản ứng được, người đàn ông này đang hôn ta.

“...Ừm...”

Môi ta tê rần, đầu lưỡi y thật mềm, ta cảm giác dường như y đang mút lấy lưỡi ta vậy, vừa mạnh bạo lại ngang tàng, vô cùng nóng bỏng. Ta bị nóng mà run lên một cái, nhưng lại cảm thấy bị miệng y ‘ăn’ rất dễ chịu.

Ta gần như ngạt thở mà tức giận y mới chịu thu lưỡi lại, nói chút khoảng cách, hơi thở nóng hổi, vô cùng vui thích mà thở dài một hơi. Hẳn thở dài vậy lại khiến tim ta có phần ngứa ngáy không thở nổi, mà thân nhiệt lại càng tăng lên nữa.

Y nói: “Mẫu Đơn, nhắm mắt lại.”

Giọng nam dịu dàng mà quen thuộc, ta mơ màng một lúc, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Hôn rồi lại hôn, ta thành ra ngồi trong lòng y mất rồi, cả người y mặc quần áo màu đen ngồi bên mép giường, ống tay áo có hoa văn hình rồng vô cùng đẹp đẽ, một tay y vòng bên eo ta, một tay giữ sau gáy. Y trở nên nóng bỏng, ngón tay vuốt qua mái tóc dài xõa tung của ta, đầu lưỡi y men theo khóe miệng mềm mại mon trón xuống tai ta, ngấm vào lại nhả ra khiến cả người ta bắt đầu run rẩy, phía dưới hơi nóng, có phần khó chịu, ta đẩy y, mơ hồ nắng một tiếng: “Đồ háo sắc.”

Y thoáng dừng, rồi lại liếm một cái sau tai trái ta, nói: “Ở chỗ này của nàng có một ấn ký hoa lan hình thoi.” Giọng y ngày càng trầm khàn, bàn tay đặt bên hông ta nóng như lửa đốt di chuyển dần vào trong áo lót của ta, ta kêu lên, sắc mặt đỏ bừng như bị thiếu rụi.

“Đây là ấn ký ngấm của thê tử Hoàng thất Thiên tộc, hoa ấn làm chứng, nàng chính là Đế hậu duy nhất trong suốt cuộc đời này của Thái tử Trọng Lam ta.” Y chậm chậm nói xong, lại hôn xuống bả vai ta, lời còn sót lại cũng chìm chìm, y dường như đang cười khổ, “Nhưng mà Mẫu Đơn à, sáng mai khi nàng tỉnh lại, sẽ không còn nhớ gì nữa cả.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Ta co người lại có phần sợ hãi kháng cự, nhưng y lại tách chân ta ra hai bên kẹp vào hông của y.

Mặt ta đỏ bừng, y kéo tuột dây yếm sau gáy ta, chiếc áo che trước người ta rơi xuống đất. Cả người ta ngày càng nóng hơn, y lại nâng chân ta lên cỡi

chiếc quần nhỏ của ta ra rồi đè ta xuống giường mà hôn lên khắp người ta.

Cơ thể tiếp xúc thân mật dán sát vào nhau cuốn trôi ý thức của ta, ta ở dưới người y vờn vẹo một cái, y lại áp tới chặt chẽ hơn. Trước ngực ta bị y đè hơi đau, ta đẩy y ra, một tay y nhẹ nhàng tóm gọn hai tay ta mà giữ chắc trên đỉnh đầu. Ta nheo mắt lại, cảm giác có đóa hoa trắng nhấp nhô, mắt một lúc ta mới nhớ ra, đây không phải là hai bầu ngực của ta sao, toàn bộ cổ ta cũng đỏ lên luôn rồi.

“...Ừm...đừng bóp.”

Y không bóp nữa mà lại xoa, ta cũng sắp phát điên lên rồi, từ nay về sau nhất định phải bỏ rượu thôi.

Đêm đó mộng mười phần mà như tở, gần tám trăm năm qua ta cũng chưa bao giờ mộng xuân cả.

Phần sau ta không nhớ rõ lắm. Có điểm nhớ rõ nhất là lúc y đi vào khiến ta đau đến mức rên lên, co cả người lại, y nắm lấy eo ta rồi tiến vào toàn bộ, cả người ta căng cứng, ta kêu lên một tiếng yêu kiều lại có phần xấu hổ mà dù có chết ta cũng không nhận đó là do ta phát ra.

Y hít vào một hơi, khi ra vào khiến ta vừa nóng, vừa hoảng hốt, lại khó chịu, phía dưới căng cứng.

Y lại mở hai chân ta gác lên cánh tay y, tư thế đó khiến ta khá buồn phiền, bởi ta thấy rất xấu hổ, mà nó lại vào rất sâu. Dần dần ta buồn ngủ, y lại ôm ta ngồi trên người mình mà dùng sức tấn công, ta cảm thấy mình giống như con cá đầy nước phơi dưới ánh nắng mùa hè vậy, cả người run rẩy, đệm giường dưới mông ta ướt đầm khiến ta không thoải mái, vừa thờ hờn hờn vừa kêu, vừa nói: “Chàng xuống đi...a...gia ta phải đôi ga trải giường...”

Y không dừng lại mà càng dùng sức hơn, ta khó chịu, cảm giác ấy giống như có dòng nước nóng bỏng dội từ lòng bàn chân lên đỉnh đầu vậy, lại hốt hoảng cảm thấy thì ra ta đang bị dựng ngược đến không thể chịu nổi, oa oa khóc lên.

Y nóng bỏng găm lên miệng ta, lên đầu mũi ta, nói: “Mẫu Đơn, mở mắt.”

Ta đang khóc đến vui sướng mà, tên đàn ông này thật đáng ghét, bắt ta vừa thoải mái lại bắt ta khó chịu, bắt ta nhắm mắt lại bắt ta mở mắt.

Y đẩy một cái, ta run lên, “Mở mắt.”

Ta ngậm nước mắt ẩm ướt mở mắt ra nhìn y, lại đỏ bừng mặt. Dáng vẻ động tình của tên đàn ông này thật quyến rũ, cả đôi mắt cứ như được ngâm kỹ trong thứ rượu thuần hương vậy.

Y ra vào ngày càng mạnh bạo, ta vừa nhéo y vừa khóc.

Y ngậm vành tai ta, thủ thi: “Ta là ai?”

“...Ừm a, đừng, đừng, a a a...”

“Ta là ai?”

Giọng nói quá say đắm lòng người, ta cố gắng để nhìn y rõ hơn, tầm mắt vừa dịch chuyển đã nhìn thấy hai bầu ngực của mình đang lộ liễu vui thích mà dao động lên xuống, khung cảnh quá mức ướt át, ta thầm than rồi che mặt lại.

“Không muốn...”

“Mẫu Đơn.” Y bỏ tay ta ra, giữa những luật động mà hôn từng chút từng chút lên mặt ta, từ mi tâm đến đôi mắt, rồi xuống khóe miệng, cuối cùng nắm lấy eo ta mạnh mẽ sáp vào, hàm răng khê găm trên cổ ta.

“Ta là ai?”

Y hời hợt, vẫn cố chấp như vậy, nồng nàn tha thiết, mà y hạ giọng thì hoàn toàn khàn đục, thờ dốt không thôi, nhưng lại thấy mềm mại an yên như trước.

Người này...Là ai thế?

Là ai?

Trong mơ thì đâu cần phân biệt đó là ai chứ, ta nghĩ vậy, có thể đó là người tình kiếp trước của ta, bằng không sao tư vị trên cơ thể người này lại khiến ta như bị hóa thiếu khó nhận đến vậy chứ.

Ta bị y giày vò đến cạn kiệt sức lực, mức độ run rẩy đã ở tầng cao nhất rồi, đôi chân kẹp hờ hai bên hông trắng kiện của y, cả người co quắp.

Dần dần ta cảm thấy được phần lưng của y khá lồi lõm, ta khẽ vuốt ve, y cứng đờ thân người, hít vào một hơi rồi lại tiếp tục luật động.

...Là những vết sẹo.

Ta cố gắng huy động ý thức, lại vuốt nhẹ vết sẹo đó, y lại dịu dàng, không làm gì nữa, chỉ hôn lên mặt ta.

Những vết sẹo trải khắp tấm lưng y, chẳng cần ánh sáng, chỉ cần dùng tay chạm vào đã thấy cả cõi lòng lạnh giá, ta giật giật người đứng lên muốn nhìn lưng y một chút, y nắm eo ta trở lại, nhồi thật chặt vào trong người ta, khuôn mặt ta đỏ ửng mà thờ dốc.

“Lưng của chàng... làm sao...”

“Đừng lo.” Y hôn trán ta, “Qua cả rồi.”

Ta nghĩ ngợi, người này, có lẽ đúng là phu quân ta thật rồi.

“...Thương Âm...”

Ta he hé đôi mắt mơ màng, cả người y chấn động, nhưng ta lại không nhớ nổi y vừa nói cái gì.

Y ve vuốt tấm lưng láng mịn của ta, lại đè ta xuống giường, chiếc giường mềm mại, còn ta mệt mỏi chỉ muốn ngủ. Giấc mộng này quá tổn hại tinh thần rồi.

“Ngoan, gọi một tiếng nữa nào.”

Y vẫn ở bên trong ta, căng trương mà tê dại, ta hừ hừ hai tiếng, y cắn lên gò má ta một cái nóng bỏng, “Ngoan, gọi ta phu quân đi.”

“Ừm...” Y lại bắt đầu cử động, mắt ta thật sự không mở nổi nữa, đầu môi quay đầu đi chỗ khác, “...Phu quân là người xấu...a...um...”

Nghe thấy tiếng cười khế, rồi miệng ta lại bị thứ móng hôi ngậm lấy, cuối cùng là ta mất đi ý thức.

***

Ngoài cửa sổ sắc trời nhợt nhạt.

Ta nghe thấy rõ tiếng kêu kệt kệt khằng của những hạ nhân đi lại trên hành lang uốn khúc ở ngoài cửa, căn cứ theo đó mà nói, giờ này hẳn cũn không còn sớm nữa rồi, ngủ nhờ nhà người ta mà dậy muộn cũng không hay ho cho lắm.

Cả người đau nhức, ta ngậy ngẩn nhìn tấm vải màn màu xanh lam, xoay người muốn ngủ lại thì thấy xương cốt giống như bị chèn qua vậy, rất khó chịu. Chăn đệm tờ tấm được thêu thùa vô cùng sạch sẽ tỏa ra mùi thơm phức, ta gượng vén một góc chăn lên nhìn không biết lần thứ bao nhiêu cái cơ thể trần truồng cùng với những vết tích ướt át khiến người ta phải ngượng ngùng kia nữa, hôm nay nó trở nên xanh xanh tím tím, rồi điểm cả những dấu đỏ hồng loang lổ sung sung, giống như những bông hoa ngả sắc lúc sắp tàn vậy.

Ta nhắm mắt lại, vui mình trong chăn, thăm nhủ, ta như vậy cũng được coi là...bị cưỡng bức rồi nhì.

Cũng sắp thành bà già tám trăm tuổi rồi, cái kiểu ăn xong chùi sạch rồi phui mông bỏ đi như vậy vẫn thật khiến ta không tài nào mừng nổi, vừa tỉnh lại đã không thấy y bên cạnh, khiến ta...như vậy, còn không ở lại cạnh ta, lý nào lại thế được.

Ta nhẫn nhịn, nhưng ta lại không biết là ta nhẫn nhịn cái gì nữa.

Khều quần áo vương vãi dưới giường, đôi chân mềm nhũn chống trên chiếc giường chạm trổ hoa văn, tấm màn lay động, ta cắn răng đứng ngay ngắn mặc quần áo, trong lòng có gì đó dần dâng lên, lát sau có thị nữ vào hầu hạ, ta bèn hỏi: “Ly Nhi đâu?”

“Bẩm Hoa Nhi gia, sớm ngày hôm nay tiểu công tử đã trở về cùng với Diêm Vương rồi ạ, Diêm Vương gia còn nói, cứ để Hoa Nhi gia ngủ thêm nữa đây ạ.” Cô thị nữ nói xong còn cười một tiếng, ánh mắt nấp mờ quét ta từ trên xuống dưới. Ta ho khan một tiếng, di dời tấm màn, kéo cổ áo lên trên một chút, lại kéo lên thêm chút nữa.

Lúc bước ra cửa thấy phần dưới ê ẩm đau nhức, ở Âm phủ ta bị thương không ít lần, nhưng loại đau nhức này lại khiến ta không chịu nổi, dọc đường đi ta cứ không được tự nhiên mà bực bội bước đi, thị nữ đi qua cứ che miệng mà cười, sắc mặt ta lại càng thêm khó chịu.

Lúc đi nữ quỷ lưỡi dài có tiến ta ra cửa.

Nàng ta mặc chiếc váy tơ lụa dài rực rỡ, mái tóc búi cao, khuôn mặt có trang điểm nhẹ nhàng, nhìn ta hành lễ rất mực hiền thực: “Hoa Nhi gia.”

Ta thật khá ngỡ ngàng bởi nàng ta, diện mạo thật của nàng ta chính xác là một cô gái đoan trang nhu mì đầy chữ.

Ta nghĩ rồi hỏi: “Cô còn thích phu quân trước đây của mình không?”

Nàng ta cười: “Còn.”

“Nhưng không phải lúc hần còn sống đã vứt bỏ cô hay sao?” Những lời này ta chưa bao giờ hỏi người khác cả.

Nàng ta lắc đầu, nói: “Nếu nói không yêu thì chính là không yêu thôi, nào có chuyện tốt như vậy. Chàng ta đã không còn ở đây rồi, cái ta để tâm chẳng qua là quãng hồi ức bên nhau ở kiếp đó mà thôi, bây giờ mới là những thứ ta có thể nắm lấy.”

Ta gật đầu rồi tạm biệt nàng ta, chậm chậm trở về phủ Phong Đô.

Bỗng thấy hơi muốn ăn bánh bao mà y làm, nhưng ta biết y đã trở về rồi, cả người cảm thấy bất lực.

Vào tới phủ Phong Đô, thị nữ hành lễ, nói: “Hoa Nhi gia trở về nhanh vậy, đã mua được bánh ngọt rồi ạ?”

Ta sững người, thốt lên: “Ta đi mua bánh ngọt bao giờ?”

Vừa hỏi xong, trái tim ta rung lên.

Nàng ta dường như bị vẻ mặt sốt sắng của ta làm sợ hãi, ta túm lấy nàng ta hỏi dồn: “Ly Nhi đâu?”

Thị nữ chớp mắt mấy cái, có phần ngạc nhiên hỏi: “Thiên tôn Điện hạ không trở về cùng Hoa Nhi gia sao? Không phải sáng nay gia bảo đưa Thiên tôn Điện hạ ra ngoài mua bánh hoa đào sao ạ?”

Ta buông tay, ngón tay run rẩy, trong đầu nổ tung một tiếng.

***

Ta mở hết hồn lực mới miễn cưỡng phát hiện được khí tức, tiên khí, cùng với ma khí, che giấu tốt thật, nếu không nhờ tám trăm năm kinh nghiệm làm âm sai, ta vụn vụn lần cũng không nắm bắt được khí tức chấp chôn không bình thường này.

Di chuyển trong không trung một mạch đuổi theo, nhà cửa phía dưới ngày càng thưa thớt, tận khi tới sát nơi âm dương lẫn lộn của nhân gian và Âm phủ giao nhau. Chỗ này bởi quá nhiều ma vật không sạch sẽ lẫn lộn, không thuộc về ma hay yêu, ngay cả cô hồn oan quỷ cũng khó mà đến gần được.

Đất phía dưới đã thành một vùng mây tối đen lưu chuyển trong màn sương mù dày đặc đục ngầu, ta ở trên đám mây nhìn thấy trên con đường phía dưới có một nam một nữ, kẻ đi trước, người theo sau, nữ cả người mặc đồ màu xanh, ta nhìn kỹ lại, không phải cô ta đang ôm Ly Nhi trong ngực đấy sao? Đôi mắt thẳng bé nhắm chặt không biết là còn sống hay đã chết nữa. Đầu ta nổ ầm một tiếng, nắm chặt Trảm Hồn kiếm, quý khí đen nhánh từ giữa ngón tay lượn lờ tản mạn quanh thân kiếm, ta từ trên cao lao thẳng xuống phía dưới.

Phập....

Sương mù bị đánh tán ra mấy dặm, để lại một vòng trống không trên cánh đồng hoang vu, bọn họ cũng tránh nhanh như chớp, một kiếm của ta đâm xuống cắt xoèn xoẹt trong không khí, mặt đất từ từ nứt ra.

Một luồng hỏa long rừng rực phun về phía ta, ta vung kiếm đánh tan, những tia lửa văng khắp nơi. Chậm chậm đứng lên, ta nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ cách đó không xa, lạnh giọng nói: “Thả Ly Nhi ra.”

Khí đục quanh người bọn họ dần dần tiêu tán, nhìn rõ khuôn mặt điềm tĩnh của cô ta, ta càng nắm chặt lấy thanh kiếm.

Hôm trước ta đã gặp cô ta ở phủ Phong Đô, cô ta quý trước mặt Thương Âm yếu điệu khóc lóc vô cùng động lòng người, ta vẫn nhớ cô ta tên Vân Bích, là thể thiếp của Ma quân.

Cô ta vẫn mặc bộ đồ màu xanh ấy, mái tóc dài búi hờ, có điều giữa hàng lông mày có thêm một điểm màu đỏ rực, ta nhìn kỹ, đó là ngọn lửa nhỏ, đáng vẻ cháy ấy nhìn giống như lông phượng vàng vậy.

Vân Bích nhìn ngón tay mình một chút, ngọn lửa nho nhỏ chợt hiện trên đầu ngón tay cô ta, sau đó cô ta dập tắt rồi khẽ vuốt ve Ly Nhi, bật cười: “Ta đã cho hần cơ hội bù đắp cho ta, nhưng hần không chịu, ta đành phải tìm con trai hần để thỉnh cầu thôi.”

Đúng là khác nhau thật, ngay cả xưng hô cũng thay đổi luôn rồi.

Ta chỉ mũi kiếm vào cô ta, mắt hơi liếc sang người đàn ông vạm vỡ bên cạnh cô ta, đàn ông mà mặc trang phục màu đỏ khó tránh khỏi việc thô tục chướng mắt, ấy thế mà hần mặc thì lại thấy toàn thân anh tuấn hiên ngang, mặt mũi ưa nhìn, đôi mắt nhìn hư vô vào không trung, đứng đó chẳng nói gì đã có khí thế áp chế rồi.

Ta nói: “Chàng đắc tội gì với cô là chuyện của chàng, Ly Nhi chỉ là đứa bé mà thôi. Bây giờ cô đặt thằng bé xuống ta sẽ không truy cứu nữa.”

“Truy cứu?” Vân Bích khẽ hừ, nhú mi lại, nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới, “Bằng cô?”

Ta lạnh tanh giọng tay lên, thân kiếm hóa thành chuỗi đèn lồng mẫu đơn đỏ thắm, khẽ rung một cái, đèn lồng lập lòe tỏa ra ánh sáng, một khuôn mặt ác quỷ mờ mờ bồng chốc lơ lửng trên cánh hoa mẫu đơn.

Vân Bích chớp mắt mấy cái, che miệng nói: “Ôi chao, thật không nhìn ra đấy, thì ra Hoa quý trong truyền thuyết lại ở trong tay cô, thật đúng là phí của trời mà...” Người đàn ông bên cạnh cô ta cuối cùng cũng chịu đưa mắt nhìn ta cho kỹ càng, ta lạnh lùng nói: “Mục đích cả cô là gì?”

“Là gì ư? Cô nên hỏi lại phu quân mình chút đi, lúc hần tàn sát tộc Phượng Vũ Chu Tước tám trăm năm trước, có nghĩ tới ngày hôm nay hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54

“Là gì ư? Cô nên hỏi lại phu quân mình chút đi, tám trăm năm trước, lúc hấn tàn sát tộc Phurong Vũ Chu Tước duy nhất, có nghĩ tới ngày hôm nay hay không.” Vân Bích vuốt ve khuôn mặt nhợt nhạt của Ly Nhi như cũ, ta thấy những móng tay đỏ tươi của cô ta di chuyển trên khuôn mặt Ly Nhi, trong lòng lại càng thêm căng thẳng.

Ta từng người, không tự chủ mà cau mày, “Điều này thì liên quan gì tới chàng chứ?” Ta nhớ Phurong Vũ Chu Tước từng là dòng dõi Thần tộc thượng cổ, Thương Âm sao có thể gây ra chuyện như vậy được.

“Hắn nợ chúng ta, ta muốn con trai hấn bù đắp lại, thần khí của thằng nhóc này cũng coi như thuần khiết, cũng là vật tể thượng hạng cho phủ Bàn Cổ.

Ta sôi máu, nắm chặt chuôi đèn trong tay như muốn bóp vỡ nát, cô ta hóa thành dáng vẻ của ta, xuyên qua kết giới đưa Ly Nhi đi mà không hề bị phát hiện, vậy năng lực của cô ta cũng không thể lường được, mà người đàn ông bên cạnh cô ta khí thế cao quý bất phàm, nhất định là người trong Ma tộc, thậm chí còn có thể là một trong thất quân của Ma tộc nữa.

Nếu đúng là vậy, một âm sai nhỏ bé như ta, hấn đâu coi là cái thá gì chứ.

Ta nhếch môi cười nhạt: “Vân Bích cô nương, cô nghĩ cho kỹ, đây là đứa con duy nhất của Thái tử Trọng Lam cho đến giờ đây, nếu thằng bé xảy ra chuyện gì không may, ta không để tâm chuyện binh lính Thiên tộc san bằng nhà cô đâu.”

Về mặt Vân Bích cứng lại, chìa đầu ngón tay về phía ta, ngọn lửa xoay tròn, quấn quanh trong không trung trào xuống, nàng ta cười nói: “Đúng vậy, cho nên cứ giết cô trước đã, vậy thì có thể kéo dài chút thời gian. Đến lúc đó gia tộc ta từ Thượng cổ trở lại phục hưng, Thiên tộc nào phải đối thủ của bọn ta nữa.”

Dứt lời, ngọn lửa chợt biến hóa, khoảng chừng trăm mũi tên lửa dày đặc xếp sát nhau trên không trung, ngưng lại, sau đó đồng loạt phóng thẳng về phía ta, ta vận khí, liên tục lùi lại lách mình vùng kiếm đón đỡ.

Những ngọn lửa thiêu đốt làm không khí xung quanh nóng rực. Phập, một mũi tên lửa xuyên qua bả vai ta, nóng cháy đau đớn.

Vân Bích cười rộ lên, đợt thứ nhất vừa qua đi, nàng ta lại kết ấn, ta che bả vai cắn răng trừng mắt nhìn nàng ta. Lúc này người đàn ông mặc quần áo đỏ với mái tóc đen nhánh kia bỗng đưa tay ra, đề tay nàng ta lại.

Vân Bích kinh ngạc, nóng nảy nói: “Chàng làm gì thế, không phải chàng nói ta muốn sao cũng được ư?”

Hấn nói: “Không được giết cô ta, cô ta vẫn còn hữu dụng.”

Vân Bích như ngẩn ra, hốc mắt đỏ lên, “Chẳng lẽ chàng cũng thích cô ta? Hồn phách cô ta có một phần công lao đèn Tỏa hồn của chàng nên chàng không nỡ giết cô ta chứ gì? Tại sao người đàn ông ta thích cuối cùng đều thích cô ta chứ...”

“Nàng nói lung tung gì thế.” Gã đàn ông mặc đồ đỏ xoa đầu nàng ta, Vân Bích lập tức nín lại. Nàng ta đứng bên cạnh hấn, cũng chỉ cao đến ngực hấn, trông lại nhỏ xinh đến lạ, nàng ta dẫu môi: “Được thôi, vậy thiếp nghe lời chàng.”

Người đàn ông kia khẽ cười, khoảnh khắc ấy tựa như trời quang mây tạnh vậy. Hấn cười lên vô cùng khí khái lại mạnh mẽ, ta nghĩ hấn hẳn là Ma quân thật rồi. Hấn chậm chậm bước tới chỗ ta, ta giờ kiếm thủ thế, hấn đến trước mặt ta nhàn nhạt nói: “Kham Ngũ đã từng nhắc với ta về cô rồi.”

Ta nhìn hấn chăm chú, hấn nói tiếp, giọng nói trầm vang: “Ta là Thất chủ Ma tộc-Kham Phục Uyên, nghĩ đến cô từng có ân với đệ đệ, ta thay nó cảm ơn cô.”

Ông tay áo đỏ rực của hấn phiêu dật trong không trung, dưới chân ta chợt có luồng gió, tầm mắt bỗng nhạt nhòa biến đổi. Ta sợ hãi muốn thoát người ra, hai đầu ngón tay hấn đã điểm lên mi tâm của ta, một dòng nhiệt nóng rót vào đầu ta.

Cả người ta chấn động, ý thức và trí nhớ sôi trào lẫn lộn, hấn thả lỏng tay rồi ấn lên trán ta một cái ta lập tức lùi lại phía sau mấy bước.

Biểu cảm của hấn ngày càng mờ nhạt, trời đất vẫn đục sương mù, sương mù buổi sớm giống như những ánh đèn đập dòn, lấp lóe bên người ta vậy. Đám mây nhỏ xám tro kia giống như một dải lụa dài quấn lấy ta, trời đất quay cuồng như ghim chặt ta xuống đáy vực sâu.

Rồi sắc trời dần sáng rõ hơn, màu trắng nhạt mờ mờ, sương mù giăng mờ.

Hoàng thành to lớn như vậy bị tai họa tàn quét thành một vùng đồ nát bụi bặm, tiếng gió vắng lặng, hoang vu trống trải. Giao long mang theo khí đen thừa thốt mà di chuyển khê khằng giữa đồng tường gạch vỡ vụn.

Huyết khí nồng đậm đục ngầu hòa với làn khói đen vẩn vít trên không trung, sương mù buổi sớm ẩm ướt nặng nề áp xuống, những đám mây cũng mờ mịt

như sương mù, vùi lấp khung cảnh âm đạm hoang tàn.

Cung điện và lầu các đều cháy xém, một số gần như bị thiêu rụi trên đất, những thứ như cột trụ lưu ly, gạch ngói vàng kim đều bị hỏa hoạn thiêu tróc hết vỏ ngoài mà chìm trong những vũng máu đỏ tươi trên mặt đất, những dấu chân lộn xộn, những xác người chồng chất lên nhau với bộ mặt đầy vẻ kinh hoàng cho biết rằng họ bị giết hại thảm thiết ra sao.

Giữa mi tâm bọn họ, những đóa phượng vũ đỏ rực nở nộ như cũ.

Tách tách tách... Ánh lửa ở cách đó không xa, lẫn trong màn sương mù. Những thi thể tang thương, phần lớn đều không được toàn thây. Nếu phân biệt kỹ càng, có những thi thể chưa bị thổi rữa có lông chim trên người, hai cánh tay hóa thành đôi cánh, lông chim màu đỏ vàng bị dính máu và bùn đất mà mất đi vẻ rực rỡ.

Tế đài bạch ngọc trên đỉnh hoàng cung dính đầy máu, máu vấy ra như thứ mực rực rỡ nhất, những thi thể rải rác khắp nơi, tất cả đều nổi bật trong màn sương trắng âm ỉ ướt mồ mị.

Xoẹt.

Mũi kiếm lướt qua tường gạch khê vang.

Một người đàn ông vóc dáng khỏe mạnh tựa bên vách tường đã vỡ vụn một phần. Ánh sáng yếu ớt như không có, nhưng từ bộ khô giáp tinh xảo vẫn khiến người khác có thể nhận ra thân phận cao quý của chủ nhân nó. Mồ hôi nhễ nhại, phượng vũ lượn lơ giữa chân mày, ông ta bịt vết thương đang chảy máu trên ngực, máu tràn xuống từ những kẽ ngón tay.

Xoẹt.

Âm thanh sắc nhọn lạnh lẽo dừng lại trước mặt ông ta.

Chu Tước Vương hồng hộc thở dốc, đưa mắt lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi. Người đàn ông đến sau một thân mặc đồ đen, áo bào đen phiêu diêu theo gió, ông tay áo thêu hoa văn hình rồng màu vàng, trên tay cầm một thanh trường kiếm đen nhánh.

Phía sau y, chín vàng sáng xếp thành hàng vòng vây trên không.

Bởi vì sắc tối đen nên không nhìn rõ màu sắc, chỉ còn nhìn ra được chút sắc đỏ nhuốm đẫm vạt áo trắng.

“Nếu Phượng Vũ Chu Tước mất đi, cho dù Thiên Quân Thái tử địa vị cao quý, cũng chưa chắc đã sống lâu được đâu.”

Người đàn ông dựa vào tường ho một tiếng, phun ra một ngụm máu, nhếch môi giễu cợt nói: “Quân thượng thật to gan, một đêm giết chết cả ngàn thần, giết chết cả tộc Phượng Vũ Chu Tước duy nhất, tội ác ngút trời, Quân thượng hãy thơ cho rằng mình chịu đựng nổi Thiên khiến ư?”

Người đàn ông trẻ tuổi bất sở vi động*, gió lạnh ban sớm lùa qua mái tóc dài của y, khuôn mặt tuấn tú lộ rõ trong màn sương mù lại càng thêm lạnh lùng, y nắm thanh kiếm chậm rãi mở miệng, giọng điệu trong trẻo mà lạnh lẽo giống như sương mù giá buốt thấu xương buổi sớm vậy: “Chỉ là một Thiên kiếp nhỏ nhoi, nàng ấy sẽ không chết được, chính ông đã ra tay với nàng.”

(bất sở vi động: Không bị dao động, thuyết phục.)

Chu Tước Vương cười nhạo một tiếng: “Vì một Đào yêu mà đuổi tận giết tuyệt cả một mạt duệ Thần tộc ư?”

“Cho tới nay Chu Tước Nhất tộc luôn âm thầm ăn tính nguyên Đào yêu để tăng cường Thần lực, thân là Thần tộc lại vì lợi ích cá nhân mà sát hại biết bao Tiên yêu, vậy thì có coi luật giới của Cửu Trọng Thiên ra gì không?” Y cũng khẽ nhếch môi cười lạnh lẽo, “Nàng ấy phong ấn kết giới mười dặm rừng hoa đào để bảo hộ cho người trong tộc mình. Ông nhân lúc nàng tu tiên gặp nạn mà ra tay với nàng, lấy mấy chục ngàn thước đào tính nguyên để bán thân dùng, trên cõi đời này, cả tộc nàng ấy cũng bị diệt cả rồi. Giờ đây nàng ấy chuyển kiếp làm người, con gái ông cũng không tha cho nàng, đã hút tính nguyên còn đánh tan hồn phách của nàng nữa.”

Người đàn ông kia thương hại nhìn Thái tử: “Cũng chỉ là một tiểu yêu, sao có thể sánh ngang với tộc Chu Tước ta đây được chứ?” Trong mắt ông ta đầy vẻ cuồng nộ, máu chảy ra từ vết thương trên ngực ngày càng ít, “Tộc Chu Tước sẽ mãi trường tồn chấn hưng! Đến lúc đó, ta muốn đám Thượng Thần Thiên tộc các ngươi phải hối hận...” Ông ta cứ nghiêm nghị nhìn chăm chăm người đàn ông mặc áo bào đen, trong đôi mắt phun trào hừng hực như ngọn lửa, “Trọng Lam, giờ ngươi đã mê muội quá rồi, hãy chờ mà hưởng thụ bát hoang kiếp hòa thiên lỗi đi... Ha ha ha ha ha ha...”

Đáy mắt Thiên quân Thái tử phủ kín sương lạnh, thanh kiếm nhoáng một cái, đầu của người đàn ông kia rơi trên đất, máu tươi bắn ra dính trên chiếc cảm trắng bạch của y.

Mùi xương thịt thổi rữa theo gió phiêu tán trong không khí.

Những đám mây trên bầu trời dần tích tụ, Cửu Long gào thét, tia chớp lâm râm xẹt qua.

Tiếng sấm cuộn cuộn phía chân trời mà như sát đây, gió lốc cuốn cả tòa thành vào đấy, người đàn ông mặc đồ đen tựa như không nghe thấy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cái đầu của Chu Tước Vương mà thì thầm: “Lúc nàng ấy chết, chúng ta đã có đứa con được một tuổi rồi.”

Tiếng gió gào rít bên tai.

Ta chợt mở bừng mắt, cả người ướn đầm mồ hôi lạnh.

Tầm mắt mờ mờ, ta thờ hồn hên, phát hiện ra đang ở trên một đài cao trắng xóa. trên mặt đất còn có khắc trận pháp chú văn nữa. Mây đen giăng đầy trời, những tầng mây dày đặc trên đỉnh đầu tạo thành vòng xoáy khổng lồ tối sẫm, gió lốc thổi tung mái tóc ta, ngay cả mắt cũng khó mở nổi. Vừa nhìn xung quanh, một bên ở phía dưới đài là nhà cửa nối nhau như hàng kiến, một bên lại là vực sâu vạn trượng, sương mù mênh mông cuộn cuộn ngăn ở giữa, có lẽ đây là điểm cực cao chẳng.

Đây là...Ma tộc ư?

Không đúng, khí tức vẫn rối loạn vẫn đục, đây là kẻ hở giữa nhân gian và Ma giới mà.

“Tĩnh lại cũng nhanh đây.”

Ta nghe tiếng, nhìn theo, Kham Phục Uyên đang quay lưng về phía ta đứng cách đó không xa, bên đài duyên, áo bào đỏ khẽ phất phơ theo gió, một tay hắn cầm ngọc lan nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lại lướt một vòng qua chỗ ta.

“Bây đời Thiên lôi, ba đời tình kiếp.” Giọng hắn nhàn nhạt, hờ hững, “Thiên khiển này dành cho Thái tử Trọng Lam, đúng là rất nặng, vậy mà hắn vẫn may mắn sống sót.”

Ta ngồi im tại chỗ chịu cái rét lạnh thấu xương, ngo ngác nhìn hắn.

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người hiểu không, cái Kham Phục Uyên cho nàng xem chính là cảnh tượng Thương Âm giết Thần, câu chuyện dần dần ghép lại với nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

“Nghe nói cánh đồng Tuyết Sơn ở nhân gian có một khu rừng đào mười dặm, Hoa chủ ở đó vì yêu một Thượng thần mà tu tiên, tiếc rằng một đạo thiên lôi của Thiên kiếp đã giáng xuống khiến hồn phách nàng ta bị đánh tan.” Hắn nhìn ta một cái, “Chuyện này, cô biết không?”

Ta nuốt nước miếng, đứng dậy, vết bỏng ở bả vai vẫn đau đớn, “Ly Nhi ở đâu?”

“Huyết thống hoàng tộc đang cần vật tế có thần khí tốt, cô hãy nén đau thương mà thuận theo đi.”

Ta vịn tay vào lan can cố nuốt xuống ngụm máu đang trào ra, nhìn hắn chằm chằm lạnh lùng nói: “Người mau nói cho ta biết, Ly Nhi ở đâu?”

“Thuở hồng hoang trước đây Thần-Ma vốn cùng một nhà, giờ mỗi bên một ngả, tộc Phượng Vũ Chu Tước kia vốn là hậu duệ Hóa thần thượng cổ, thò gian dài trôi qua thì dần suy yếu, ta cũng không sao thay đổi được điều đó. Hôm nay là Vân nhi muốn kêu gọi người của tộc mình từ ngàn năm trước tới góp sức cho Ma tộc thêm bền vững cũng là điều dễ hiểu.”

Ta gườm gườm nói: “Người đúng là chiều chuộng nàng ta thật.”

Kham Phục Uyên thân nhiên nhìn ta nói: “Không bằng một phần ngàn Thiên quân Thái tử đối với cô đâu.”

Lúc này bầu trời sấm rền vang dội, một luồng sáng màu đỏ tím từ đáy vực sâu phi thẳng lên trời cao, đánh tan tầng mây dày đặc phía trên, gió lốc càng cuốn theo cát bụi dữ dội hơn. Khi một tiếng ‘Ầm’ vang vọng trời đất nổ ra, dưới chân ta rung lên, một luồng sáng tỏa ra xung quanh, vết nứt chẳng chịt trên bầu trời từ từ lan rộng ra.

Kham Phục Uyên thấy vậy lập tức xoay mình nhảy xuống phía vực sâu, bóng người nhanh chóng biến mất trong làn khói bụi. Đoán rằng đây chính là nơi cúng tế, ta vịn vào lan can định nhảy xuống dưới thì bỗng một nguồn lực ở đầu kéo ta lại.

Ta quay đầu trừng mắt nhìn, cuối cùng nhận ra khuôn mặt của cơ thể cường tráng, đầu tóc bù xù kia, là Kham Ngũ.

“Người làm gì thế?”

“Bà nội cô! Cô nhảy xuống đó thì chết là cái chắc! Thà rằng ngồi yên ở đây cho lành!” Hắn không nói nữa mà kéo ta xuống miếu thờ dưới đài, ta hung hăng đánh hắn một quyền, “Con trai ta bị các người bắt mất rồi!”

Kham Ngũ cũng hung hăng trừng lại ta, “Đại ca muốn kêu gọi Búa Bàn Cổ đưa Ma tộc và tộc Chu tước quay về, ta thả cô lại còn ở đây đá thủng đụng nĩa cái rắm ấy!”

Ta không muốn tranh cãi với hắn, lại đá hắn một cước, Kham Ngũ chửi một câu tránh ra, “Cái mụ điên nhà cô chứ!”

Ta xoay người co căng chạy, gió lốc lớn thổi vù vù cuốn theo bụi đá, cây cối, trời đất u ám cả một vùng.

Dưới chân triu xuống, đài ngọc thạch này to lớn lại vì động đất mà đổ vỡ nứt toác, luồng khí từ kẽ hở lại càng tán ra, những tảng đá lớn lăn xuống vực sâu, lòng ta chợt lạnh tanh, sức lực dưới chân không cả đủ mà nhảy được mấy bước, cả người vẫn không tránh được mà rơi xuống.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, một luồng gió màu đen nhẹ cuốn dưới người ta, đưa ta lên. Thân người khẽ chao đảo một cái rồi được đưa lên cao, gió cuốn ào ào một chút rồi ta rơi vào một vòm ngực ấm áp.

Ta kinh ngạc nhìn tà áo đen với hoa văn hình rồng vàng kim của người đàn ông trước mắt, hình ảnh này giống với cảnh tượng mà Kham Phục Uyên cho ta nhìn trong ảo cảnh ban nãy.

Đưa mắt nhìn gò má trong trẻo lạnh lùng của y, lông mi Thương Âm rất dài, càng khiến đôi mắt thêm sâu. Y nhìn vết nứt toác trên Thiên cảnh phía xa, vết nứt kia đang dần lan rộng, muôn vãn ánh sáng lọt ra bên mép, nhưng bên trong vết nứt lại đen ngòm tối thui. Ta dường như nhìn thấy có gì đó, một bóng đen to lớn đang giẫy giụa hồng thoát ra.

Gió tiên mạnh mẽ mà sắc lạnh lùa quanh người, trời đất âm âm rung chuyển, mà ta ở trong ngực y lại cảm thấy cả thế giới như yên lặng vậy.

Y cúi đầu đối diện với ánh nhìn của ta, ta phục hồi lại thần trí, giẫy giụa trên người y, nghiêng mặt qua chỗ khác.

Y nhìn ta triu mến, khẽ nói: “Đêm qua thật có lỗi với nàng.”

Trong lòng ta mâu thuẫn, không biết có nên lý sự với y hay không.

Y nói: “Sáng nay ta buộc phải đi sớm, thứ nhất là Bàn Cổ hư không làm rung động Thiên cung, gây ra tai họa... Thứ hai là, ta không biết làm sao mà đối mặt với nàng.”

Trong lòng ta chưa xót, y lại nói thẳng ra như vậy đấy. Ta cố làm ra vẻ tự nhiên mà khoát tay cười khan hai tiếng, nói: “Không sao, dù sao ta cũng được hưởng thụ mà.”

Nói xong mặt ta lập tức đỏ bừng lên.

Thương Âm nhìn ta một chút, hình như khẽ cười rồi nói với người ở phía sau: “Trông nom nàng ấy.”

Ta quay đầu lại, Kham Ngũ đang hứng gió hi hục cười mây bay tới, vừa tiến lại gần vừa mắng nhiếc: “Cái tên mặt trắng núi băng nguoi với bà vợ đúng là nguoi một nhà mà! Đá mạng lão tử cứ như rễ cây không bằng! Vợ con lão tử sau này biết làm sao hả?!”

Ta ngất lười hắn: “Nguoi còn chưa có con đâu.”

Về mặt Kham Ngũ bức bối, đang định cáu giận tiếp thì ngón tay Thương Âm đặt trước người ta vạch một đường, sau đó một quỹ đạo màu vàng theo ngón tay y dần hiện ra, một chiếc lồng Thiên Cương bằng vàng ròng bao trùm lấy ta từ trên đỉnh đầu xuống. Lồng Thiên Cương này chính là pháp vật mà Thượng thần luôn mang theo bên người. Chiếc lồng này sắc sáng vô cùng thanh khiết, nghĩ đến thấy nó đúng là rất phù hợp với thân phận của người làm Thái tử như Thương Âm.

Lồng Thiên Cương hộ chủ, y đưa ta làm gì chứ?

Thương Âm nhìn ta một cái rồi xoay người bay về phía vực sâu, bóng lưng ngày càng khuất dần.

Ta ngẩn người đập vào lồng Thiên Cương, trong lòng sốt sắng, hét lên với Kham Ngũ: “Nguoi mau đưa ta ra khỏi đây đi!”

Kham Ngũ cười trên một đám mây đứng bên cạnh, nhìn về phía Thương Âm rồi đi đây kinh hãi, nói: “Bàn Cổ hiện thế, đường kẻ hồ lục giới bị rối loạn mất không chế, vậy mà hắn lại có thể chuyển kiếp qua đây...” Hắn vỗ đùi một cái, “Cha nó, đây chính là phận làm cha mà! Quay về phải nhanh chóng làm một người cha tốt mới được.”

Ta lại hét lên: “Ta thềm vào quan tâm nguoi có làm cha hay không, nguoi đưa ta ra ngay!”

Kham Ngũ trầm mặt, nghiêm túc hiem thấy, mà ngoài miệng vẫn gất: “Hắn muốn cô không ở lại, cô cứ ngoan ngoãn ở lại đi. Đó không phải nơi mà cô đi được đâu, huống hồ, nếu ta mở được cái lồng Thiên Cương này, hừ, đại ca sớm đã an vị mà nhường ngôi cho ta rồi.”

Ta cắn răng muốn giữ đèn lồng mẫu đơn ra để thiêu hủy kết giới, nào ngờ ở trong này ta chẳng thể sử dụng được chút khí lực nào cả. Vùng vẫy một hồi, cuối cùng ta đành ngồi xuống buông tha, chớp mắt nhìn xuống phía dưới, những ngón tay bám vào chiếc lồng trơn nhẵn vì kiềm chế mà phát run.

Ta nghĩ lại về rất nhiều năm trước, ta đã quen biết chàng bao lâu rồi?

Một tháng, một trăm năm, tám trăm năm, hay là một ngàn năm?

Trong truyền thuyết, thần khí rìu Bàn Cổ thượng cổ có thể khai phá thời gian chuyển kiếp hư không. Theo truyền thuyết, muốn ngăn chặn nó thì cần phải lấy nguyên thần của Thiên tộc để tế diệt, Bàn Cổ chém trời, trời nứt vỡ, gieo họa cho lục giới.

Vết nứt trên trời vẫn lan ra, hang động đen ngòm kia sôi trào hỗn độn gần như phủ kín nửa bầu trời, một cái đầu to lớn đang chậm rãi xuất hiện từ trong hang động. Khói đen lan tỏa, bao phủ đỏ thành trên mặt đất thành một vùng mây đen sì mênh mông rộng lớn.

“Bàn Cổ ảo ảnh...” Kham Ngũ trợn mắt há mồm lên tiếng, “Thì ra Cự thần viễn cổ bảo vệ cho Búa Bàn Cổ thật sự tồn tại.”

Ánh sáng từ thanh kiếm của Thương Âm trắng sáng như tuyết, thanh kiếm sáng lóe giống như luồng tia chớp phá vỡ bầu trời trước đó vậy, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà xé ngang màn đêm đen đang bao phủ cả đất trời, từng vầng sáng vùn vụt tiến lên xua tan lớp mây đen khí vẫn.

Rõ ràng là ta đã quên nhiều thứ như vậy, mà ngay tại khoảnh khắc cả trời đất tối tăm mờ mịt như thời hồng hoang này, trước mắt ta lại hiện lên vài cảnh tượng nhật nhòa.

Đó là chuyện khá lâu trước đây, ta kéo Tiểu Hắc đến trước cầu Nại Hà hóng hớt, dòng nước đỏ ngầu trên sông Vong Xuyên lặng lẽ chảy, rừng hoa bí ngạn cả ngàn vạn năm qua vẫn cứ rục rờ như ấy.

Nghe nói có Thần tiên đi đầu thai, ánh mắt ta vụt qua đám người nhìn thấy các Thiên binh đang áp giải một người đàn ông cả người máu thịt lẫn lộn qua cầu, người đó đi chậm chậm, vết máu trải dọc theo đường đi.

Ta còn nói đùa, ‘người này chẳng lẽ bị chết vì lãng tri ư’.

Lúc ấy, y đang bung chén canh Mạnh Bà, ánh mắt lướt xuống, có phần mờ mịt.

Bây giờ nhớ lại, những vết thương gần như bị thiêu cháy ấy, là do thiên lôi bát hoang hỏa kiếp gây ra.

Bây đời thiên lôi, ba đời tình kiếp.

Ta đã từng nhỏ nhen hỏi Tiểu Hắc, lúc ta chỉ có một mình suốt bảy trăm năm qua thì cái gã phu quân của ta đang ở đâu chứ.

Ta nhắm mắt, đưa hai bàn tay lạnh như băng che mặt lại.

Nhưng giao chiến này cũng chỉ trong phút chốc.

Những ánh sáng đen trắng đan xen khiến sắc trời đất thay đổi, ngọn lửa yếu ớt được tiếp Thần tức tràn trề mà bốc cháy rừng rực không ngừng nuốt chửng màn đêm. Gió lốc vùi rống cuốn bay bụi đất, ta chẳng thể nhìn bất cứ thứ gì, lại cảm nhận được một luồng khí pháp thuật va vào lồng Thiên Cương khiến nó khê rung.

Mãi đến khi ánh sáng trắng tinh như tuyết kia trải khắp cả vùng, những luồng sáng được xạ sáng rõ như được bao phủ trong thiên cảnh, mây khói đen ngòm kia lặng lẽ rút đi như thủy triều, ta hé mắt thấy đen không lồ kia đã hóa thành muôn vàn mảnh vụn, ảo cảnh giống như trăng trong nước, đã bị tiêu trừ hoàn toàn.

Đống đổ nát và vết nứt kia dần dần hiện về nguyên hình trong màn sương mù, chiếc lồng cũng rung lên rồi từ từ biến mất. Ta liếc mình lao xuống phía dưới, Kham Ngũ ở đằng sau kêu gào. Mây mù đã được giải khai, ta cứ cắm đầu phi xuống đáy vực sâu nhất, cho đến khi nhìn rõ mặt đất rồi, không khỏi ngăn người.

Phía dưới đã cháy xém một vùng, không còn nhìn ra dáng vẻ vốn có, triền núi bị cỗ lực vô cùng lớn xé qua làm lộ ra từng lớp đất đá, cả dãy núi giống như bị một lưỡi rìu bổ vào vậy.

Giữa những hỗn độn ta nghe thấy một giọng nam mạnh mẽ: “Lần này coi như ta thua rồi, nhưng ngươi sử dụng nguyên thần như vậy thì liệu còn sống được trên thế gian này nữa không đây?”

Ta sững sờ, đây là giọng của Kham Phục Uyên mà. Hấn cất giọng cười, một vết màu đỏ lướt qua ta ở phía xa, ta vừa nhìn lại đã không còn thấy bóng dáng của nó đâu nữa. Ta nhìn những thứ xung quanh, cuối cùng mãi tới lúc rơi xuống té đài trắng ngọc trước đó, ta mới nhìn thấy bóng dáng của Thương Âm.

Chàng mặc y phục màu đen, những đốm lửa quanh người tách tách cháy rồi dần tắt, những đám mây đen còn chưa tản hết, chỉ có quanh người chàng là sáng rõ một vầng. Ta vội vàng lao tới, chàng hình như mới vừa rơi xuống đây, đứng không vững bên rìa đài, khẽ run rẩy một cái.

Ta sụp xuống trước mặt chàng, vừa thấy khuôn mặt nhợt nhạt của chàng, ta đưa tay ra, rồi lại sững lại, không biết có nên chạm vào chàng hay không nữa.

Mây khói xung quanh người Thương Âm dần tản hết, chàng vạch tay áo ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ của Ly Nhi lộ ra. Cả người ta run lên suýt bật khóc, đón lấy Ly Nhi mà ôm vào, không nhìn được lại hôn lên mặt trắng bé.

Giọng nói nhẹ nhàng của Thương Âm khẽ vang bên tai ta, có phần khàn khàn: “Con mình ổn lắm.”

Ta ngẩng đầu, vừa mới thở ra một hơi, chàng đã ngã xuống. Ta đỡ chàng theo bản năng, chàng gục trong lòng ta.

Ta ôm chàng từ từ hạ xuống mà không nói lên lời, bởi tay ta vừa chạm vào người chàng đã thấy cả bàn tay ướt đầm. Ta ngơ ngác nhìn bàn tay nhuốm đỏ của mình, chiếc áo bào đen với hoa văn hình rồng vàng đã ngấm đẫm máu, máu tươi từ người chàng chảy xuống.

Trong nháy mắt ấy ta như thấy ảo giác cả bầu trời đã sập xuống vậy.

“Chàng...chàng...” Ta nắm lấy bàn tay lạnh như băng của chàng, luống cuống quỵ xuống bên cạnh, “Chàng chờ chút, chờ một chút thôi, các Thần tiên sẽ đến ngay...”

Không sao đâu, chàng là thượng thần kia mà, chàng là Thái tử Trọng Lam mà, chàng sẽ ổn thôi. Hộ thần thượng cổ gì đó, Nhất tộc Chu tước gì đó, tất cả chàng là gì hết. Đối với ta mà nói, những thứ kia đều vô cùng nhỏ bé, chàng sẽ không vì mấy chuyện nhỏ ấy mà...

“Mẫu Đơn.” Chàng cười với ta, khóe mắt cong lên vô cùng đẹp đẽ, đôi môi mỏng nhợt nhạt cũng cong lên, chàng nhắm mắt một lúc lâu sau mới cất tiếng, giọng nói vẫn khẽ khàng như cuốn theo gió truyền tới vậy: “Nàng nhớ lại chuyện của chúng ta trước đây rồi sao?”

Mắt ta bỗng đau rát, “Chàng, chàng đừng có nuốt máu vào thể, ta không ngại...” Ta đỡ cho đầu chàng đặt trên đùi mình để chàng từ từ hít thở đều đặn. Chàng nắm lấy tay ta, hỏi lại: “...Nàng nhớ lại rồi ư?”

Bàn tay chàng chưa bao giờ lạnh đến thế, ta mờ mịt khó khăn ôm chặt lấy chàng mà gạt đầu, đôi mắt nhòe lệ, khóe miệng nghẹn ngào: “Thiếp nhớ rồi, đương nhiên là thiếp nhớ ra rồi...”

Nụ cười của chàng càng đậm hơn, ánh mắt dần hoảng hốt, sờ lên mặt ta, đầu ngón tay cũng lạnh như băng, “Ngoan...”

Ly Nhi vẫn say giấc, ta nắm lấy tay Thương Âm, cúi đầu nói: “Chàng đừng nói nữa, lục giới sắp liền lại rồi, các vị Thần tiên kia sắp tới rồi, chàng từ từ vận khí lại trước đi đã...” Ta nhắm mắt lại, “Nếu chàng mà xảy ra chuyện gì Ly Nhi sẽ không có cha mất.”

Chàng ngược mắt nhìn lại vết nứt kia một chút, những đám mây tản mạn đã rõ ràng như lúc đầu, chậm rãi nói: “Trước khi nàng rời đi rồi trở về Phong Đô uống canh Mạnh Bà ấy, ta vẫn cho rằng cứ làm xong hết mọi chuyện rồi nói rõ với nàng về mọi thứ trong tương lai mới là tốt, chuyện của Ly Nhi ta vẫn luôn giấu nàng là ta không tốt. Khi ta cưới nàng lúc còn sống ấy, cũng chẳng nói gì với nàng, khiến nàng cứ luôn bất an...Ta đã khiến nàng tưởng rằng ta chưa từng thật lòng với nàng, nhưng không phải như vậy đâu.”

Cuối cùng chàng cũng không nuốt được thêm ngụm máu nào nữa, đành nôn ra, máu theo cổ chàng chảy xuống ngực, cả trái tim ta cũng thắt chặt lại.

Những mảnh vụn màu vàng nhỏ xíu lơ lửng trước mắt ta, những ngón tay của chàng dần trở nên trong suốt, nhưng chàng vẫn nở nụ cười, ánh mắt vẫn dịu dàng như lần đầu chúng ta gặp mặt từ ngàn năm trước ấy: “Ta biết nàng không bỏ Ly Nhi được, thắng bé không sao đâu...Mẫu Đơn, hãy quên ta một lần nữa đi.”

Quên ta một lần nữa thôi.

Đây là lời cuối cùng mà chàng nói với ta ở cõi đời này.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Thi thể của chàng không được lưu giữ lại mà đã theo gió phiêu tán đi trong buổi sớm hôm đó rồi, ngay tại khe tiếp giáp giữa người và ma ấy.

Sau này Cửu Khuyết nói cho ta biết rằng, những mảnh vụn màu vàng tinh khiết ấy chính là nguyên thần đã bị vụn vỡ của chàng, những mảnh vụn ấy tựa như một dải ngân hà sáng chói uốn lượn bay tới không trung, cuốn vào trong vết nứt trên bầu trời, rồi dần dần vá kín vết nứt kéo ngang bầu trời ấy lại.

Phật âm Thiên cung vang khắp lục giới, đó là tiếng chuông của lễ truy điệu.

Ta ôm Ly Nhi cô quạnh ngồi ngẩn người bên sườn. Đến đêm Ly Nhi mới tỉnh dậy, khó chịu cựa mình trong lòng ta, duỗi hai tay lại vươn người, hai tay ta lạnh cứng như băng, giữ nguyên tư thế ôm thằng bé.

“Mẹ...?”

Một ngón tay mềm mại nhỏ xíu chạm khẽ vào cằm ta rồi vuốt thẳng lên khóe mắt, “Mẹ?”

Đầu óc ta hoàn toàn trống rỗng, Ly Nhi gọi mấy lần ta mới chậm chạp định thần lại, chớp chớp đôi mắt khô ráp, đáp lời: “...Ồi?”

“Mẹ?” Ly Nhi sáp khuôn mặt nhỏ nhắn lại gần, nghiêng đầu nói: “Mẹ, mẹ sao thế?”

Ta nhìn khoảng đất trống không trước mặt, chẳng có ai đang nằm ở đó cả, gió đêm xung quanh cũng im lìm, có phần lạnh đến tê tái, ta khẽ ôm chặt thẳng bé.

“Mẹ không sao.”

Ta lại ngồi nhìn quang cảnh âm tĩnh xung quanh này thêm mấy giờ nữa, phía chân trời có một vầng trăng mờ sáng, thì ra ở đây cũng có ánh trăng. Lúc đứng dậy thấy phía sau là một hàng các Thiên binh, Tiên, Thần, bọn họ đứng đó chẳng hề có chút tiếng động. Khi ta nhìn về phía bọn họ, tất cả đồng loạt quỳ xuống hành lễ: “Nương nương.”

Ta thần thờ nhìn bọn họ, rồi ôm Ly Nhi lướt qua.

—

Cuộc sống ở Phong Đô trôi qua rất nhanh, ta trùm người ở trong phòng ngủ đã qua mấy ngày rồi. Ta cứ nằm trên giường ngơ ngác nhìn quanh giường, đến khi không nằm nổi nữa bèn đi ra sân dạo bộ. Những bông hoa dạ thủy lam như những ánh đèn xanh dập dờn trong gió, ta ngồi trước bụi hoa một lúc lâu, làm thế nào cũng không khiến những con đom đóm trong nụ hoa ra bay ra được.

Cuối cùng ta chỉ đành cầm nụ hoa trog tay mà ngẩn ngơ, đôi mắt mờ to muốn khóc mà không được.

Sau con gió đêm hôm qua ta bị cảm lạnh, đại phu yêu cầu ta phải nghỉ ngơi hoàn toàn. Giữa ngày ta ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nghĩ đến việc có nên đi cho đám thạch âm trong ao kia ăn hay không, lại nghĩ rằng, hình như cũng chẳng cần.

Lại mấy ngày trôi qua, sáng sớm ta tỉnh dậy, thấy một thân ảnh cao ráo màu đen đang ngồi uống trà bên chiếc bàn, cho rằng mình đang nằm mơ, ta cất tiếng: “...Thương Âm?”

Người đó xoay người lại, ta nhìn thấy chiếc mặt nạ của Tiểu Hắc. Huynh ấy đứng lên đi tới cạnh giường ta, trên tay bưng một bát nước màu nâu nóng hôi. Trước nay ta vẫn sợ đắng, đang cảm thấy kì lạ vì tại sao ta không nghĩ thấy mùi gì, sau đó đầu óc mới chậm chạp đưa tay lên che mũi phản ứng.

Giọng huynh ấy vẫn lạnh nhạt như cũ, “Uống thuốc nào.”

Đã lâu lắm rồi ta không gặp huynh ấy, ta nhìn huynh ấy ngồi xuống giường một chút, lại nhìn bát thuốc một chút. Không biết từ đâu Tiểu Hắc moi ra một viên đường đặt giữa lòng bàn tay, hai tay cứ thế giờ trước mặt ta.

Ta bưng bát thuốc uống một hơi cạn sạch, lau lau khóe miệng trả về cho Tiểu Hắc, nói: “Xong rồi.”

Thuốc chẳng có mùi vị gì cả, ta nghĩ sau này ta cũng không cần đến đường nữa rồi.

Tiểu Hắc nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới, lát sau mới nói: “Nghe đại phu nói gần đây tâm tư muội không ổn lắm.”

Ta lắc đầu: “Muội rất ổn.”

Huynh ấy không nói gì khác nữa, chỉ ngồi một chút rồi đứng dậy, trước khi huynh ấy mở cửa, ta ôm gối chột gọi: “Tiểu Hắc.”

Tiểu Hắc dừng lại, ta ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay thời tiết đẹp hiếm thấy, gió nhẹ thổi xào xạc qua lùm cây xanh, thấp thoáng thấy được sân nhà phía đối diện, nơi đã lâu rồi chẳng có ai ở.

Ta nhìn lùm cây xanh sẫm ngoài cửa sổ khẽ nói: “Ta đã biết ai là Diệp Thanh Hoa từ lâu rồi.” Bỏ lưng một lúc, ta đưa mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp của Tiểu Hắc, khẽ thì thầm: “Tiểu Hắc, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi huynh.”

Tiểu Hắc bước ra, đóng cửa lại, ta tiếp tục ôm đầu gối ngây ngẩn ngồi trên giường.

Một lúc sau ta hồi tỉnh thần, đi ra ngoài, ta bị choáng váng một chút. Mua một túi bánh hoa đào về từ từ ăn, nhưng vẫn chẳng ném ra mùi vị gì. Trở về phủ lại phát hiện có vị Thần tiên tới thăm.

Vị Thần tiên áo lam ấy vừa quay đầu lại, thu chiếc quạt trắng như tuyết trong tay, mỉm cười như thường lệ.

“Nương nương.”

—

Ta theo y lên Cửu Trọng Thiên, vì y nói có di vật của Thương Âm muốn cho ta xem.

“Đó là thứ từ hơn tám trăm năm trước rồi, năm Thái tử giết Thần thành Ma, ngoại trừ phải nhận Thiên khiển, Đế quân tức giận đã lấy đi trí nhớ của ngài ấy, những thứ này chính ngài ấy đã lưu giữ lại nhưng cũng không khiến ngài ấy hiểu được.”

Y đưa ta vào một nơi khá tối trong cung điện, phía sau là dải cực quang màu xanh, càng đi sâu vào trong càng lạnh hơn, kết giới Tiên pháp thu lại, một con đường trải ra trước mắt. Cuối con đường này là một căn phòng bằng, những nhũ băng chi chít, hơi trắng mờ mờ, ngay chính giữa phòng bằng đặt một cỗ quan tài thủy tinh,

Y dẫn ta chậm chậm bước tới, ta nhìn thấy một cô gái mặc y phục hồng phấn nằm trong cỗ quan tài thủy tinh trong suốt, những cánh hoa đào hồng tươi rói phủ dày đặc bên trong, tựa như một tấm thảm lụa là rực rỡ đặt dưới người cô gái, khiến khuôn mặt trắng bệch của cô gái ấy được tôn thêm vài phần kiều diễm.

Ta đứng trước cỗ quan tài ngắm nhìn nàng ấy, đôi mắt nhắm chặt, da thịt trắng như tuyết, lông mày thanh mảnh như được kẻ vẽ, đôi môi và sống mũi nhỏ xinh. Ta biết rõ khuôn mặt này, hàng đêm ta đều thấy nàng ấy.

Đây là cơ thể của ta mà, ta tưởng rằng nó đã hóa thành bụi đất từ lâu rồi chứ.

“Ngài ấy vẫn luôn gìn giữ thân thể của Nương nương, năm ấy ngài bé Thiên tôn Điện hạ ra khỏi Âm phủ thì bị Đế quân xử phạt trí nhớ ở đây. Nếu Nương nương bằng lòng ở lại Thiên giới cùng với Thiên tôn Điện hạ, tiểu Thần sẽ trả Nương nương về lại thân xác thành tiên như trước, dù sao kiếp trước của Nương nương...” y dừng một chút, nói tiếp, “gần như thành Tiên rồi. Đây là ý của Thái tử Điện hạ.”

Ta nhìn chính mình trong cỗ quan tài thủy tinh, trầm nghĩ, ái chà, thì ra chàng đã giải quyết xong mọi chuyện rồi nhỉ.

Nhưng chàng chẳng nói gì hết thì đã đi rồi, chàng không nói, ta có bao nhiêu hơi sức mà đoán được tâm tư một Thượng thần chàng chứ?

Bỗng thấy có chút buồn cười, đường đường là một Trọng Lam Thái tử, hóa ra lại là một gã khờ.

Chàng không biết rằng, lúc ở bên cô gái mà mình phải lòng thì hãy nói hết những lời đáy lòng cho nàng ấy nghe, con gái dễ mềm lòng nhất bởi những lời ngon ngọt mà. Chàng lại không làm như vậy với ta, để sau khi chàng biến mất rồi, ta mới biết được đôi chút.

Nhưng nếu như ta biết được tất cả, vậy ta phải làm sao?

***

Hai năm sau, khi ta nhớ lại chuyện này, cái chết của chàng vẫn là đề tài âm ỉ khắp lục giới, chỉ có điều khi ấy ta chỉ tự giam mình trong phòng mà ngẩn ngơ, không màng thế sự. Sau này Cửu Khuyết nói với ta, khi ấy mỗi sáng các Thần tiên đều xuống đây, ở sau phủ muốn đón ta lên Thiên giới, rồi lại mỗi tối than vãn trở về, cứ sáng đi tối về như vậy mà chẳng được tin tức gì.

Nguyên thần của Thái tử mất đi, đứa con duy nhất còn lại là Thương ly đương nhiên sẽ là người thừa kế sau này, Đế quân lo sợ biến cố như vậy lại xảy ra nữa, nhất quyết giữ chặt Ly Nhi ở Thiên giới. Số lần Ly Nhi tới thăm ta vô cùng ít ỏi, mà mỗi lần tới đều có một tốp hộ vệ theo sau. Chỉ khi ta nhìn thấy Ly Nhi, ta mới cảm thấy mình còn sống trên thế gian này.

Thật ra thì bản thân cũng đã thành ma từ lâu rồi.

Dây dưa giữa Ma tộc và Thần tộc thế nào ta không rõ lắm, nhưng Kham Ngũ thường xuyên đến Phong Đô lang thang, nghe nói gần đây Ma tộc không mấy an toàn nên hẳn đến đây tránh một chút. Thân là Thiếu chủ Ma quân, hẳn có rất nhiều tiền, khi tới đều mời ta đến Ngân Thụ cư ăn cơm, trên bàn cơm ta cũng chỉ vui đầu ăn, thật ra thức ăn kiểu gì cũng vậy cả thôi, ta có ném ra mùi vị gì đâu.

Trò chuyện một hồi Kham Ngũ vỗ đùi cảm thán: “Thời gian thật là thứ con mẹ nó tốt mà, nhớ lại đáng về hồn xiêu phách lạc của cô năm ấy, lão tử còn cho rằng cô sẽ lao đầu xuống sông Vong Xuyên theo gã cơ đấy.”

Kham Ngũ mời ta ăn nhiều lần như vậy, cứ vòng vo một hồi là lại nhắc tới chuyện này. Ta gấp một miếng thịt khế chậm lại, hơn hai năm, nhắc đến cũng như không nhắc đến mà thôi. Ta cười xòa lấy lệ, “Đầu ra mà hồn xiêu phách lạc chứ, ta đã từng quên chàng một lần rồi, tình cảm cũng chẳng sâu nặng đến thế, lúc chàng chết còn muốn ta quên chàng thêm một lần nữa đấy.”

Kham Ngũ lườm ta, “Hắn còn nói như vậy nữa? Vậy cô có nghe lời hắn không?”

Ta lại gấp một miếng thịt nữa đưa vào miệng, nhai nuốt mà chẳng thấy mùi vị gì, nói: “Ta có đi đầu thai đâu, sao lại phải quên?”

“Cô không đi cùng Thiên thượng làm Thái tử phi, không làm Thần tiên, lại cũng không đầu thai nốt, thế ra cô định cả đời ở Âm tào Địa phủ à? Ta nhỏ vào,” Hắn lườm ta một cái, uống một chén rượu, nói “Ồ đây cả đời, đúng là không có nào mà.”

Ta cười cười, mời hắn một ly rượu. Cả đời làm quý phiêu dật, ta nghĩ ta là một quý nữ vô cùng tội tề, thiếu nợ hoa đào cái mộng ấy, người ta đối xử tốt với ta mà ta chẳng hay biết gì, đến khi yêu rồi thì kết cục lại là ly biệt.

Đến năm thứ ba ta gặp lại một vị Thần tiên, Thái Bạch Tinh Quân. Kỳ hạn ba năm đã qua, ông ta đã khôi phục thân Thần. Khi ấy ta đang đi trên phố thì một cậu bé từ tóc tai đến quần áo đều trắng toát rơi vào tầm mắt, lúc nhìn thấy ta thì ngẩn ra, cất lên giọng trẻ con non nớt: “Cô thay đổi rồi.”

Ta rất hiền hậu nhắc nhở: “Ông nên gọi ta là mẹ mới phải.”

Ông ta nhú mày, ta nói tiếp: “Đúng lúc lắm, dạo này Ly Nhi sao rồi, ta định đi thăm thằng bé một chút.”

Giọng điệu của Thái Bạch Tinh Quân vẫn yên ả như thường lệ: “Điện hạ vô cùng nhưng nhớ cô, cô nên ở cạnh ngài mới phải.”

Ta rẽ theo hướng đi về phố tây, đang đi ta bỗng nói: “Ta muốn ăn bánh bao quá.”

Ông ta không nói không rằng bước theo sau ta. Ta ngẩng nhìn đường phố với những tiếng rao hang rong trong sắc trời u tối ở Phong Đô, khóe miệng vẫn hé cười, “Muốn ăn thật đấy, tiếc rằng mùi vị ở Phong Đô này không giống với nhà ta, và lại trời họ tối họ cũng đã dọn hàng từ lâu rồi.”

Ta lấy bánh hoa đào đã mua đưa cho ông ta một phần, “Sau này Ly Nhi sẽ rất rất giỏi cho xem.”

Ánh mắt ông ta lấp lóe, gạt đầu một cái, ta cười: “Vây cũng tốt lắm rồi, chuyện của Ly Nhi, hãy để ta suy nghĩ thêm.”

Trì hoãn ba năm, cũng đủ rồi. Ly Nhi là giọt máu đào duy nhất của ta, cứ coi như ta một thân một mình ở trên Thiên giới thì ít nhất cũng có thằng bé ở bên cạnh, hơn nữa thằng bé cũng đã mất cha rồi.

Ta quay về phủ nói chuyện này với Diêm Vương, bàn tay đang vuốt vuốt c

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Ta hành lễ với ông tổ lời cảm ơn: “Sau này con sẽ thường xuyên về thăm cha.” Sau đó ta thu xếp một lượt trong phủ, Chung Quỷ vẫn còn ở dương gian, ta xách đèn mẫu đơn đi thăm hán một chút, xem tình hình của thư sinh phong lưu cùng với thiên kim tiểu thư quyền quý sao rồi. Kiếp này của hán đúng là những tháng ngày hẹn hò đẹp đẽ giống như trong thoại bản vậy. Tiệm đường ta câu luôn một hồn phách ở trong một căn lầu, lại cảm thấy thật hoài niệm.

Đưa hồn phách vào ta hỏi Bạch Vô Thường mấy câu: “Mấy ngày nay đều không thấy bóng Tiểu Hắc trong phủ Phong Đô, người có biết huynh ấy đi đâu không?”

Bạch Vô Thường nói: “Cố đại nhân ấy ạ, đến dương gian câu hồn rồi ạ.”

Ta nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Không phải hôm qua huynh ấy mới đi rồi à?” Ta nhớ mang máng nha hoàn trong phủ từng nói, trước nay Tiểu Hắc làm việc nhanh nhẹn, ta phải mất bảy tám ngày mới câu được đầy hồn phách, còn huynh ấy chỉ mất vài giờ là đã lấy đầy hồn phách trở về rồi. Ta lại hỏi: “Huynh ấy nhận bao nhiêu ca còn sống?”

Bạch Vô Thường đáp: “Hoa Nhi gia, mấy năm gần đây Cố đại nhân vẫn thường ở bên ngoài câu hồn không về, ngài ấy vẫn đang làm cả phần của ngài nữa mà.”

“...Hả?”

“Nếu ngài muốn lên Trời làm Nương nương cũng không sao, nếu vẫn muốn ở lại đây cùng với mọi người, những ca sống kia bị dồn đống lại, mặc dù bọn tiểu nhân cảm thấy chẳng sao cả, vì với tính tình của Hoa Nhi gia thì chắc ngài sẽ làm một mạch mấy ngày liền thôi, nhưng Cố đại nhân lại làm thay cho ngài luôn rồi.”

“Ai khiến huynh ấy nhận sai sự của ta chứ, vậy mà người cũng cho phép ư?”

Bạch Vô Thường ngăn người: “Dạ, Hoa Nhi gia ngài đang tức giận vì chuyện gì cơ ạ?”

Ta không đáp lời nữa, truyền âm cách không gian gọi Tiểu Hắc. Mấy ngày nay ta đã nghĩ rất nhiều, cảm thấy nếu muốn đi thật, cũng phải nói lời từ biệt dằng hoàng với huynh ấy đã.

Mãi vẫn không thấy đáp lại, ta cân nhắc một chút bèn tới nhà Tiểu Hắc một chuyến.

Căn nhà của Tiểu Hắc ở phía đông Phong Đô rộng vừa phải, mái hiên cong cong cổ kính với con đường lát đá xanh. Căn nhà vắng vẻ, trước cửa im lìm, ta gõ cửa, người mở cửa là quản gia trong nhà Tiểu Hắc. Tiểu Hắc vốn thích ở nơi yên tĩnh một mình, trong nhà cũng chỉ có một đầy tớ.

Người đầy tớ thấy ta thì hành lễ một cái, ta bước vào cửa nói: “Cố đại nhân có nhà không?”

“Bẩm Hoa Nhi gia, sáng sớm nay chủ nhân đã ra khỏi nhà, vẫn chưa về ạ.”

Nói vậy có thể là lát nữa huynh ấy sẽ trở về rồi, ta nhìn sơ cái sân một lượt, rất sạch sẽ và tĩnh lặng, trước nhà có mấy cây đào, giờ chưa tới mùa hoa nên trên cây cũng chỉ có lá xanh. Sau khi ta bước vào trong nhà, người đầy tớ kia rót trà cho ta, ta khoát tay, “Không cần đâu, ta đi giờ đây.”

Trong phòng cũng khá rộng và sáng sủa, một chiếc bàn vuông với mấy chiếc ghế lim xép quanh. Ngoài một bức tranh vẽ cảnh hoa đào nở rộ treo ở phòng khách thì chẳng thấy có vật dụng cá nhân nào khác, lúc này ta mới nhớ, cho tới bây giờ Tiểu Hắc dường như vẫn luôn thanh tâm quả dục*, không đặc biệt thích thú cái gì. Bước vào trong phòng khách nhìn kỹ lại mới phát hiện ra phần ký tên là Cố Thương, nét chữ đậm có hồn hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.

(*Thanh tâm quả dục: Luôn giữ tâm hồn được sạch sẽ, thanh tịnh.)

Nơi nào ba ngàn hoa, lầu vắng người, phẩy quạt vuốt ve môi thắm vương nụ cười.

Ta lại không hề nhớ Tiểu Hắc lại về nữa cơ đấy, có lẽ là mấy trăm năm này ta chưa thật sự để tâm đến huynh ấy chẳng, ngay cả một vài thói quen, sở thích vụn vặt của huynh ấy ta cũng không biết.

Trong lòng buồn rầu, trà được bung tới, ta ngửi thấy mùi trà, quay đầu lại nói: “Ta vừa bảo rồi mà, không cần phải...” thì nhìn thấy người bung trà tới là một thiếu nữ mặc quần áo màu hồng phấn ra, cô gái kia thấy ta cũng dừng lại, rồi bước từng bước nhịp nhàng khẽ khàng tới đặt tách trà lên chiếc bàn, cúi người chào, du dương gọi: “Hoa Nhi gia.”

Ta phải mất một lúc mới phản ứng lại được, trong nhà của Tiểu Hắc, có một cô gái? Lại còn mặc quần áo màu hồng phấn?

Khuôn mặt của nàng ấy thanh tú, điềm tĩnh, là đáng vẻ khôn ngoan được lòng người. Nàng ta ngẫm hiểu, bỏ qua ánh mắt của ta, hành lễ nói: “Hoa Nhi gia, nô tỳ là Tích Surong, là nha hoàn giúp việc ở đây của Cố đại nhân ạ.”

Tích Surong, tên hay lắm, dường như ta đã nghe ở đâu rồi thì phải, ta hỏi: “Cô là người hầu hạ huynh ấy à?”

Nói xong ta chợt dạ, giọng điệu mình hình như không được chừng mực cho lắm, thấy thiếu nữ như hai tám tuổi kia bị dọa chút xíu, ta lại bổ sung: “Cố Thương chưa từng nhắc về cô với ta.”

Tích Surong rủ thấp hàng mi, “Nô tỳ đã từng gặp Hoa Nhi gia rồi ạ, ở chỗ của Diêm La đại nhân ấy ạ.”

Ta ngẫm nghĩ lại, hình như ta nhớ lại rồi. Tiểu Hắc ở Phong Đô gần ngàn năm nay vẫn luôn chỉ có một mình, tiếng tăm quanh hàng xóm láng giềng phủ Phong Đô trước nay luôn rất tốt, mấy trăm năm nay những cô nương ập ụ yêu thương với huynh ấy không phải số ít, trong đó có rất nhiều nhân vật lớn cũng chen vào. Mới gần đây nhất là lần ba trăm năm trước, phu nhân Sở Giang Vương có nhận một cô em kết nghĩa, cũng được xem là cô nương thanh khiết, vô cùng khôn khéo, cũng đã muốn gả cho Tiểu Hắc từ lâu. Khi ấy Diêm Vương cũng ra mặt nói chuyện này, cô em kết nghĩa kia xuất thân cũng nghèo khó, nếu Tiểu Hắc vừa lòng thì nạp làm thiếp cũng được, cứ để lại vị trí phu nhân kia.

Lúc ấy ta còn vô cùng vui vẻ, hăng hái buôn chuyện, cứ nói mãi về chuyện này suốt mấy ngày liền. Bây giờ nhớ lại suốt quãng thời gian ấy về mặt của Tiểu Hắc đều rất tệ, sau đó mới biết huynh ấy đã từ chối ngay từ đầu rồi.

Ta ngắm nghía kỹ cô gái trước mặt, nàng ta chính là vị em gái kết nghĩa kia.

Ta bung tách trà lên nhấp một ngụm, mùi vị trà nhuận họng, lồng ngực có gì đó nhộn nhạo trào lên, giống như nồi nước được đun sôi sùng sục vậy. Ta mở miệng, lại cảm thấy rằng nếu như ta mở lời, hẳn đó sẽ là những lời khó nghe mất, đành nhắm mắt lại. Thiếu nữ trước mặt này thật xinh đẹp, ta đặt tách trà xuống, cười với nàng ta một tiếng rồi rời khỏi nhà.

Suốt dọc đường về nhà khí huyết ta cứ dâng trào, về đến nơi ta kéo Diêm Vương lại hỏi: “Tiểu Hắc có nha hoàn kia, lại còn là Tích Surong nữa? Sao con không biết?”

Diêm Vương cha vô tội chớp mắt, một tay ta giữ đèn lồng mẫu đơn ra, ông kêu ‘áy’ một tiếng, hai tay che mắt lại, “Không được rọi vào mắt của lão phu, không được rọi, không được rọi!”

Ta cũng không hiểu vì sao trong lòng khó chịu mà lại đi gây sự với ông thế này nữa. Diêm Vương cha uất ức nhìn ta, “Con gái sao thế, Cố đại nhân người ta có nha hoàn thì con có hơi sức đâu mà xen vào chứ? Trong phủ chúng ta chẳng có cả đám gia đình đây thôi.”

Ta ngắt ra, đúng thế, Tiểu Hắc cưới gả gì cũng đều là việc của huynh ấy, vì sao ta lại tị nạnh thế này nhỉ.

Nghĩ vậy ta thả lỏng tay, những khớp xương hơi nhừ nhối, cứ thấy muốn bóp cái cổ trắng ngần mềm mại của cô nàng kia cho tới chết thôi.

Đến đêm ta lại không ngủ yên giấc, cứ lẩn qua lộn lại không ngủ nổi, cuối cùng bèn khoác áo ra sân ngồi. Hoa thủy lam trong sân nở rộ, ta ngồi trên ghế ngắm đến ngáy ngẩn, lại nhìn sang căn nhà đóng chặt phía đối diện. Ta thổi ra một hơi lạnh rồi chậm chậm bước tới, chạm vào bệ cửa sổ và cánh cửa được chạm trổ hoa văn, ta thoáng do dự rồi phát quý lực phá hồng chiếc khóa to kia, tiếng rơi leng keng trên mặt đất vang to khác thường.

Đẩy ra cánh cửa kêu vang cọt két, bên trong là một khoảng tối thui, ta lờ mờ nhìn được chiếc giường, một bộ bàn ghế, còn có một chiếc tủ quần áo nữa, những vật phía trên đều bị bụi bặm phủ trắng như sương. Ta ngồi trên chiếc giường bảm đầy bụi, đệm giường màu xanh đậm có thêu những cảnh trúc nhỏ dài. Ta khẽ vuốt ve, thầm nghĩ rằng chàng đã từng ngủ ở đây đấy, chỗ này đối với một Thái tử thượng thần mà nói thật sự là quá tồi tàn mà.

Ta bung mặt hồi lâu cũng không thốt lên được tiếng nào, cũng chẳng chảy ra nổi giọt lệ nào. Ba năm nay ta vẫn mong có thể khóc được một trận, những ký ức và tình cảm chậm chậm theo gió phiêu du, thời gian đem diện mạo những ngày qua tước lột đi sắc màu, nhưng chẳng phải vậy, sự thoải mái,

khoảng đang trong nội tâm thoáng như đã cách cả mấy đời vậy.

Sáng sớm hôm sau ta lại tới nhà Tiểu Hắc.

Ta đi lúc trời còn chưa sáng rõ, Tiểu Hắc đi sớm về muộn, vậy nên đi tầm này có thể sẽ gặp được huynh ấy. Ta lại đi tới trước căn nhà phía đông, đang định gõ cửa, lại phát hiện ra cửa vẫn để mở.

Nhận ra một tia khí tức bất thường, ta cũng ra.

Ta lên tới bờ tường bên kia treo vào mà căn bản cũng không nhận thức được mình đang làm gì. Đi vào chợt thấy bóng người màu hồng của Tích Surong, ta giật mình, trong phòng ánh nền vàng vọt chiếu sáng.

“Huynh định lừa dối nàng ấy đến khi nào?”

Ta kinh ngạc, tưởng rằng mình nghe nhầm, bèn đến gần căn nhà, chọc thủng một lỗ trên giấy dán cửa sổ mà nhìn vào, một người đàn ông mặc áo bào đen ngồi quay lưng về phía ta, là Tiểu Hắc. Đối diện Tiểu Hắc là một người đàn ông mặc quần áo màu xanh nhạt, khuôn mặt anh tuấn, chính là Chiến thần Cửu Thiên, Cửu Khuyết.

Ta gần như ngưng thở. Trong phòng, Cửu Khuyết khẽ cau mày, điệu bộ có phần khổ sở, nhưng vẻ mặt vẫn được xem là khoan khoái. Y phe phẩy chiếc quạt trước cằm, khoan thai nói: “Dáng vẻ của nàng ấy thật thần như vậy huynh cũng thấy còn gì, nàng ấy yêu huynh đó, huynh còn có gì khúc mắc nữa đây.”

Tiểu Hắc vẫn ngồi yên lặng như cũ, bóng lưng màu đen im lặng quay về phía ta, vẫn giống như hình ảnh trong đầu ta mấy trăm năm qua.

“Huynh không có trí nhớ của tám trăm năm trước, nhưng trí nhớ của ngàn năm trước trở lại rồi, những chuyện của huynh với nàng ấy cũng đều thấy rõ cả rồi, nếu huynh vẫn một lần nữa không chịu nói ra thì có thể sẽ mất nàng ấy thật đấy. Ta thật không sao hiểu nổi, huynh đường đường là...Cổ Thương huynh sợ gì chứ.” Cửu Khuyết cười một tiếng, “Thiên hạ này còn có điều gì khiến huynh sợ đây?”

Tiểu Hắc im lặng một lúc lâu, Cửu Khuyết vẫn cứ nhìn chăm chăm, mãi sau Tiểu Hắc mới nói: “Nàng ấy khổ sở lắm mới dứt ra được, ta không muốn lại kéo nàng ấy vào nữa. Vì ta mà kiếp trước lẫn kiếp này nàng ấy đều phải chịu uất ức, giờ đây nàng muốn đầu thai chuyển kiếp tiếp tục làm người cũng được lắm rồi, qua hết là được.”

Cửu Khuyết nhướn mày, “Nàng ấy là mẹ của Thiên tôn Điện hạ đấy.”

Tiểu Hắc không nói gì.

Cửu Khuyết thờ dãi đi lại trong phòng, “Huynh không dám chắc nàng ấy liệu có còn yêu huynh hay không, đúng không?” Y nhún vai, “Muốn người phụ nữ nào đó là của riêng mình cũng là điều bình thường thôi mà. Ta nhớ một ngàn năm trước lúc huynh đến tìm ta tỏ ý nhất định muốn giữ nàng ấy bên mình, đó chính là làm trái lại với quyền thế của Ty Mệnh, ngày ngày huynh đều nói với ta kia mà. Sao mà đến lúc hơn một ngàn năm huynh lại ngập ngừng thế này, sao vậy, cạnh nàng suốt tám trăm năm ở Âm tào địa phủ lại trở nên nhút nhát rồi à?”

Y lại phật cây quạt ra, thờ dãi một tiếng: “Cũng may mà có Cửu Long tỷ ổn định hôn phách, nguyên thần bị Bàn Cổ phá nát phiêu tán hút trở lại một ngàn năm trước coi như đã được tụ lại lần nữa. Nhưng ta nhớ lại một ngàn năm qua thấy rất bất ngờ về huynh, đó là huynh bây giờ kém huynh cả ngày trước rất nhiều. Đây chính là chuyện thú vị nhất trong gần bốn chục ngàn năm qua đấy.”

Lời nói của Cửu Khuyết bắt đầu có phần mỉa mai, đôi mắt đen của y nheo lại, nói một câu cuối cùng hết sức rõ ràng khiến ta cảm thấy tất cả những lời khác đều chỉ là cảm lạnh.

“Tiểu thần có nói sai chút nào không, Thái tử Điện hạ?”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Tìm ta gần như ngừng đập, hốt hoảng lùi về phía sau hai bước gây ra tiếng động nhỏ, tiếng Cửu Khuyết lập tức từ trong nhà vọng ra, “Kẻ nào?!”

Cửa sổ bị đánh vỡ ra, cùng lúc đó ta cũng sức tỉnh mà nhảy vọt ra tường rào.

***

Mã Gia từng nói, ngàn năm trước, chỗ nàng ta từng là một rừng hoa đào mười dặm.

Ta nghĩ, đến giờ ta đã quên mất rất nhiều chuyện, cũng đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

Hình hài thể gian mãi mãi là thể, ra khỏi chỗ của Tiểu Hắc ta bèn bay thẳng tới biên ải cánh đồng tuyết kia. Bất kể chân tướng ra sao, ta phải tra ra bằng được, vậy mới có thể thẳng thắn đối mặt với chàng được, có phải hình dáng mệnh đồ chính là thể này không, cứ thay đổi lập trường của người khác.

Ta luôn tưởng rằng chàng không nhớ ta, nhưng cuối cùng mới phát hiện ra, là ta đã quên chàng.

Ta nhớ rất lâu trước kia, lúc ta mới tới Phong Đô, vẫn cho rằng hồn phách của Ly Nhi đã bị tiêu tán, cõi lòng như tro tàn quỳ trước sông Vong Xuyên. Đến ngày thứ ba trời đổ mưa máu, Tiểu Hắc cầm một cây dù xanh với sáu mươi tư khung cốt che trên đầu ta, khi ấy ánh mắt Tiểu Hắc tỉnh mạch mà hồ hững, giống như màn sương giăng phủ vậy.

Nếu Cửu Khuyết không nói dối, vậy thì đó là chàng sau khi chết hai trăm năm.

Chàng đang nghĩ gì vậy.

Rừng thông giữa lúc tuyết phủ trắng xóa chiếu xạ ánh sáng lóa mắt. Đến khi vượt qua dãy núi nhìn xuống dưới, nhà cửa, lầu các dày đặc san sát nhau, cứ từng tầng một tạo thành một vòng tròn, giữa vòng tròn là khoảng trắng của tuyết, khói bếp lượn lờ bay cao lên không trung.

Người đi ngoài đường rất thưa thớt, sau khi một đời kia của Mã Gia chết đi, hình như thôn trấn này đã suy yếu đi nhiều, vắng lặng vô cùng.

Ta lướt nhìn thôn trấn không lớn không nhỏ, khoảng tầm mười dặm, ta bèn đáp xuống cửa thôn rồi hiện hình, hàng rào gỗ màu đen chất hai đồng tuyết trắng to đùng, một con đường dẫn vào thôn lộ ra, một tấm biển bằng gỗ được treo ở ngoài cửa thôn, ta nhìn mà sửng người, trong lòng bất giác thất lại.

Trấn Hoa Đào.

Vậy là đã tìm được tới đúng chỗ rồi phải không.

Ta mặc bộ quần áo đen mỏng bước vào trong thôn. Vắng vẻ trống trải, nhà cửa tuy nhiều nhưng đa số đều cũ kỹ không có người ở, chỉ thỉnh thoảng chạm mặt với người thợ săn khỏe khoắn khoác trên người chiếc áo da thú to sụ, thở ra toàn là hơi khí lạnh, hoặc cụ già còng còng, lướt nhìn ta một cái rồi lạnh lùng bước qua.

Đi qua dãy nhà cửa vào đến giữa thôn là một đài tế đàn bị những cành cây khô và những lớp tuyết dày bao trùm. Khuôn mặt pho tượng thần linh trước tế đàn cũng bị vùi lấp trong tuyết trắng, nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn duyên dáng kia thì hẳn là một vị nữ thần.

Ta đứng tại chỗ nhìn pho tượng nữ thần phía xa xa kia, có chất lỏng gì đó lạnh tựa băng từ sâu trong đáy lòng ta xông lên. Ta chậm chậm bước tới, tuyết dày đọng trên tế đài phủ kín hai chân. Pho tượng cao hơn ta một chút, chiếc váy lụa dài với ống tay áo bó, mái tóc buộc cao, dải ruy băng vòng quanh người. Ta đưa tay gạt hết tuyết đọng, ngược mắt nhìn khuôn mặt của vị nữ thần.

Có lẽ là nhìn xa quá lâu, dung nhan của nàng ấy hơi nhạt nhòa trước mắt ta. Nàng ấy đang cười, hàng mi cong vút, so với vẻ trang nghiêm thì vẻ hoạt bát linh động lại chiếm nhiều phần hơn.

Khuôn mặt này, ta đã thấy rồi, ta đương nhiên đã thấy rồi.

Ngón tay dừng lại trên bức tượng lạnh như băng, ta nhắm mắt hít thở sâu, hốc mắt khẽ nóng lên, lại nuốt xuống từng hơi khí lạnh giá.

Cái tên khờ khạo kia.

“Xác xược, kẻ từ đâu tới lại dám cả gan làm dơ bản Thượng tiên Hoa Đào?”

Tiếng quát mắng phía sau ta, ta xoay người nhìn thấy một ông lão lưng còng chống một cây gậy đang trừng mắt nhìn ta. Lúc nhìn thấy ta thì vô cùng ngạc nhiên, run run rẩy rẩy bước lên mấy bước, đôi mắt mở to khiến nếp nhăn xung quanh gò hết lên, “Ngài...” cô hòng ông lão khàn đặc không thốt nên lời, cây gậy cũng không cầm được vững, nói: “...Thượng tiên Hoa Đào...?”

Ông lão vô cùng sợ hãi quỳ sụp xuống, hai dòng nước mắt nóng bỏng chảy xuống trên khuôn mặt già cỗi, những thôn dân khác xung quanh cũng gác lại công việc trên tay mà ngơ ngác nhìn ta. Ông lão run giọng nói: “Cuối cùng ngài cũng trở lại rồi... Chúng ta được cứu rồi... Thượng tiên, chúng tôi đã chờ được ngài rồi...”

Số người tụ lại ngày càng nhiều, trong mắt bọn họ có ánh sáng khát khao thuộc về người trần, giống như nhìn thấy ánh sáng hy vọng vậy. Ngực ta thất một cái, ta ngồi xuống đỡ ông lão dậy, nói: “Ta chỉ là người qua đường thôi, có lẽ ông nhầm lẫn rồi.” Cô hòng trần ngập buồn phiền bởi sự thật trước mắt, bọn họ giống như những bọt bóng màu đen dồn lại khiến ta khó cất lời. Ta lại nhìn pho tượng một chút, cô gái đang cười xinh đẹp, nụ cười ấy chân thực đến mức dường như nó chỉ là ngày hôm qua mà thôi.

“Ông có thể kể cho ta, ngàn năm trước ở đây có truyền thuyết gì hay không?”

—

Nghe nói ngàn năm trước, nơi này là một rừng đào, do một vị Đào yêu bảo vệ mà rừng đào được an yên tươi tốt.

Ngày xưa Tiên-Yêu cũng chẳng khác nhau là mấy, nàng bảo vệ cho con dân ở sâu trong rừng đào này, nàng có nụ cười tươi động lòng người và khuôn mặt trắng mịn xinh đẹp như hoa đào. Nàng ấy đối xử rất tốt với người khác, mọi người ở đây đều kính trọng nàng như vị tiên vậy.

Có điều, cuối cùng lúc nàng tu tiên lại không vượt qua được Thiên kiếp, một đạo thiên lôi giáng xuống không chỉ lấy đi nửa mạng của nàng, mà còn khiến vùng đất an lành này chìm trong biển lửa nữa. Nàng tiêu tan hết pháp lực vì muốn cứu vãn tính mạng cho những người trong tộc, những người phạm trần và rừng đào này. Sau khi nàng chết có một vị thượng thần đã gieo bảy bảy bốn chín đốm tuyết rơi làm lễ truy điệu cho nàng, cũng đồng thời chôn vùi hoàn toàn vùng đất đã bị cháy khô tang thương ấy.

Ở trong lòng mọi người, nàng ấy chính là một vị tiên.

Nhưng sự thật lại không phải như vậy.

Sau khi cuộn lại tấm da dê rồi trả lại cho trưởng trấn Hoa Đào, ta từng bước, từng bước trở lại Phong Đô.

Ta đi bộ về, tới chỗ tiếp giáp vẫn đục giữa nhân gian và Âm phủ, ta chậm rãi xuyên qua.

Sự thật không phải như vậy.

Tại lúc các đồng liêu và đám quỷ đang kinh ngạc, ta loạng choạng bước tới cạnh cầu Nại Hà, đẩy những sinh hồn đang xếp hàng nhận canh ra, ta đi về phía cuối cầu.

“Hoa Nhi gia, ngài không thể qua đó được.”

Lính gác cầu một trái một phải lạnh lẽo hiện hình, mặt ta tái nhợt ra đòn đánh ngã bọn họ. Ở giữa cầu Nại Hà có bố trí phạt pháp Địa tạng vương, thân là âm sai, trừ khi uống canh chuyển kiếp, nếu lạm quyền vượt qua sẽ bị xé nửa người. Ta ở giữa cầu nhìn xuống dòng máu tanh phía dưới cùng với rừng hoa bi ngạn nở rộ trong làn sương mù mịt mù, dòng sông Vong Xuyên phẳng lặng trời uốn lượn đến cuối tầm mắt.

Một đời một kiếp, luân hồi mãi mãi không phải là kết thúc, để người chết được bắt diệt là sai trái, trời xanh không thể thiên vị mà sửa đổi được.

Nhưng lại có một người như vậy, cam nguyện bỏ qua thiên đạo thường tình, bỏ qua cả ngàn giới luật, chỉ muốn tốt cho ta. Mặc dù cách chàng làm ngấm ngầm đến mức khiến ta tức giận, nhưng ta còn mong cầu điều gì hơn nữa đây.

Giữ đèn lồng mẫu đơn ra, ta xòe bàn tay đặt dưới đèn lồng, ngón tay khẽ run, trong ánh nhìn của đám quỷ hồn và Mạnh bà bà phía sau, đáy đèn mẫu đơn dấy lên ngọn lửa đỏ rực, khiến những bông hoa mẫu đơn trên giấy đèn lồng trở nên rực rỡ, xinh đẹp. Bọn họ chưa từng nhìn thấy mẫu đơn nở rộ đến thế, rực rỡ như rừng bi ngạn bên đường hoàng tuyền vậy.

Đèn mẫu đơn trong tay ta cháy thành tro tàn, phía sau im lặng, một ngọn lửa màu đen từ trong tro tàn của đèn lồng lượn lờ thoát ra rồi hiện hình trước mắt ta, là một người dưới hình dạng đứa trẻ nhỏ, nó ngước đôi mắt đen thui nhìn ta chăm chú, ta cười với nó: “Cảm ơn nhé.”

Phía sau có giọng tốt khẽ lắm bầm” ... Hoa quỷ huyết trĩ?”

“Khế ước đã chấm dứt, từ này ta không còn là âm sai nữa, cô cũng không phải, Phong Đô sẽ không có Hoa Nhi gia nữa, cô được tự do.”

Ngọn lửa đen với hình hài đứa nhóc lượn trước mắt ta mấy vòng, sau đó theo chiều gió cuốn về cuối cầu Nại Hà. Sắc đen trên quần áo ta như những cánh bướm phiêu tán theo nó, lúc bước chân ra chỉ còn lại toàn thân váy trắng.

Không phải âm sai đương nhiên không còn mặc đồ màu đen nữa. Ta một lần nữa bước qua cầu, bàn chân giẫm trên những ván gỗ ẩm ướt đi dần về cuối cầu, run rẩy quỹ xuống trước phiến đá Tam Sinh.

Tiếng nước chảy êm ả, mặt đá Tam Sinh sương mù mịt mù, ta vuốt khẽ cái tên chằm chằm nổi lên trên đá Tam Sinh, ba chữ thuộc về kiếp trước lạnh như băng, giống cảm giác vuốt trên khuôn mặt mịn màng của pho tượng nữ thần ấy, bà vai rũ xuống.

Diệp Thanh Hoa.

Sự thật không phải như vậy.

Nàng quả thật đã tu tiên, vì một thượng thần. Nàng đã yêu thần, đây cũng chính là điểm bắt đầu tấn bi kịch. Lúc tới lịch Thiên kiếp cũng đúng là lúc nàng đã mang thai con của thượng thần ấy mà không biết. Một đạo thiên lôi kia gần như đánh nàng hiện về nguyên hình.

Nàng đã chết vì con dân và tộc của mình, nhưng khi ấy nàng chỉ muốn nói với chàng lời xin lỗi. Chàng muốn cưới nàng làm vợ nhưng nàng đã chối từ, rồi mẫu thuẫn này sinh, nàng cũng vẫn không nói nàng yêu người ấy nhiều biết bao. Sau này, khi nàng đầu thai chuyển kiếp thành người phạm, chàng lại tới tìm nàng.

Ký ức kiếp trước tuôn như pháo bông, ta ngồi im trước đá Tam Sinh, cúi gằm đầu.

—

Sâu trong rừng đào nhà cửa lác, khói bếp phiêu diêu lên không trung.

“Ồi chao, nặng chết mất.”

Cô gái cố hết sức múc nước mà không đủ sức xách lên, nước bắn tung tóe lên bộ váy hồng phấn của nàng. Nàng lau mồ hôi nhìn xung quanh, trong sắc hồng rực rỡ của hoa đào, nàng nhìn thấy một bóng đen, nhìn kỹ lại mắt nàng lập tức sáng lên.

“Này, huynh lại đây!”

Bóng người kia sững lại, cô gái lại ngoắc tay quay mặt sang gọi người kia: “Trời ơi, chính là huynh đó, huynh ngờ ngác cái đầu ấy, lại đây giúp ta với, người ta đã bảo là nặng chết rồi mà!”

Người đàn ông kia lặng lẽ xách nước về thôn Hoa Đào cho nàng, còn xách về tận cửa nhà cho nàng nữa. Căn nhà nhỏ tinh xảo độc đáo, rất giống với phong thái của cô gái này, trước nhà trồng rất nhiều hoa đào, những cánh hoa màu hồng mềm mại phủ kín mặt đất tựa như một tấm thảm bông bồng bênh nhỏ xinh vậy.

Cô gái hướng vào căn nhà gọi, “Hê” một tiếng lập tức có hai cô nương diện mạo xinh đẹp từ trong nhà bước ra, cô nhỏ mặc bộ váy màu vàng nhạt, cô lớn với mái tóc óng mượt mặc bộ váy trắng như tuyết. Cô gái mặc bộ váy hồng phấn đuổi người, nói “Oaa, hôm nay mệt quá, muội muốn đi ngủ.”

Người đàn ông im lặng.

Thấy chị em nhà mình dừng bước, lại có phần ngượng ngùng cúi đầu liếc mắt nhìn phía sau nàng, cô gái mặc váy hồng chớp mắt quay đầu nhìn người đàn ông kia, vẻ mặt chán chường thắc mắc, “Ày tiểu Hắc, sao huynh còn chưa đi đi?” Rồi lại nói với hai cô gái kia, “Không cần để ý tới huynh ấy đâu, người qua đường mà thôi.”

Người đàn ông kia nhíu mày một cái, vẻ mặt hơi nhăn nhó.

Cô gái váy vàng mặt đỏ vô cùng, núp sau cô gái váy trắng, nói: “Huỳnh... huỳnh ấy tên Tiểu Hắc ư? Sao Thanh Hoa tỷ, sao tỷ lại đưa theo một người đàn ông về đây thế?”

Cô gái váy hồng xoa cằm ngẫm nghĩ đôi chút, gật đầu nói: “Ừ, huỳnh ấy tên tiểu Hắc đấy, muội nhìn mà xem, huỳnh ấy mặc đồ đen sì cả người đấy thôi.”

Về mặt người đàn ông lại đen thêm, còn có chút sát khí nữa. Dưới ánh mặt trời, người đàn ông mặc áo bào đen với ống tay áo có hoa văn hình rồng vàng lấp lánh ánh kim. Cô gái váy trắng hành lễ với người đàn ông kia, lễ phép hỏi: “Đa tạ công tử đã giúp đỡ, tính tình Thanh Hoa là vậy, công tử chớ để bụng. Đây là thôn Hoa Đào, xin hỏi công tử là?”

Người đàn ông im lặng thoáng chốc, ánh mắt lại rơi trên người cô gái váy hồng phấn, cất giọng nói trong lành mát mẻ như gió đêm: “Thương Âm.”

Cô gái váy vàng mặt càng thêm đỏ, cúi đầu thật thấp, nhưng người bên cạnh lại bật ra tràng cười, “Con ruồi?! Ta còn là con muỗi đây này!”

Khi ấy, côn trùng bay trên bầu trời xanh, ai cũng chưa từng trải qua tương tự khác cốt.

Diệp Thanh Hoa cười lên nhìn tựa một đóa hoa đào trong sắc xuân nở rộ xinh đẹp mà chói lóa. Nàng cười đến mức đôi mắt nhắm lại ngấn cả nước vô cùng dễ thương mà nhìn người đàn ông: “Hóa ra là một con côn trùng to xác!”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Ta nhìn ba chữ kia, nhắm mắt lại.

Trong truyền thuyết Cửu Long tỷ có thể trấn định hồn phách, trong truyền thuyết Búa Bàn Cổ khai thiên lập địa chuyển kiếp thời không, vậy có phải nguyên thần của chàng tiêu tán, sa vào kẻ hồ là hàm ý này...

Chàng của một ngàn năm trước thì sao. Nhớ đến thiếu chủ Ma tộc Kham Ngưu đã từng nói với ta lúc ở tháp Thiên Phật rằng, miếng ngọc bội kia của Tiểu Hắc là Tiên vật vô cùng quý hiếm.

Nhớ đến Diêm Vương cha và Địa Tạng Vương Bồ Tát luôn gọi Tiểu Hắc là Cố đại nhân. Chó ba đầu – thú cười địa ngục hung hăng là thế, vậy mà cũng ngoan ngoan trước mặt Tiểu Hắc.

Nhớ lúc ta nói tới Thương Âm trước mặt Tiểu Hắc, huỳnh ấy nói, muội có từng nghĩ đến chưa, biết đâu hắn cũng đau lòng lắm.

Tiểu Hắc luôn bảo ta hãy quên Thương Âm đi. Cộp cộp. Có người nào đó đi qua cầu Nại Hà, dừng lại ở cuối cầu, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn sang.

Trong màn sương mù mờ mịt, khuôn mặt Tiểu Hắc không chút biểu cảm, cả người mặc đồ đen, bên hông đeo một miếng ngọc bội hình rồng, trong tay cầm Trảm Hồn Kiếm đen nhánh, đôi môi dưới tấm mặt nạ mím chặt.

Ta nhìn chàng tựa như cách cả một đời, bỗng nhiên sực tỉnh, loạng choạng muốn đứng lên mà ngã ra tới hai lần, chiếc váy trắng dính đầy bùn đất, cuối cùng ta bám vào tảng đá, dùng hết sức để bò dậy.

“Chao ôi, sao huynh lại tới đây... Ta, ta...” Trước mắt ta cứ nhòa dần, ngoài miệng vẫn tươi cười, dùng tay áo cứng ngắc lau lau mặt đá Tam Sinh, “Ta thấy tảng đá kia hơi bẩn, bèn lau một chút, lau một chút thôi, ha ha...”

“Mẫu Đơn.”

Chàng nhẹ nhàng ngắt lời ta, nụ cười của ta cứng lại trên môi, ngây ngẩn đứng im tại chỗ, lát sau nước mắt rơi lã chã.

Ta nhớ chàng, chàng khiến ta kiên cường để làm sao quên Thương Âm đi, chàng khiến ta trở thành Hoa Nhi gia của Âm phủ, chàng ở bên cạnh ta suốt tám trăm năm, mỗi lần trở về chàng đều mua một túi bánh hoa đào ở phố tây cho ta, ta bực dọc cái gì đều trút lên chàng. Chàng nói chàng đang đợi một cô gái, một nàng Đào yêu, chàng đã đợi lâu lắm rồi.

Ta cũng nhớ rằng, đêm đêm chàng lại chưng hai lồng bánh bao cho ta, ta ngủ trong đình viện chàng sẽ bế ta về phòng, ta đập chần ra chàng đắp lại, chàng nói hoa dạ thủy lam sáng lên bởi bên trong nó có đom đóm, giữa muôn vạn nọc rắn độc chàng che chắn để thế giới của ta được trong lành.

Ta hít một hơi thật sâu, đôi chân từng bước từng bước đi tới trước mặt chàng. Ta tự nhủ, Mẫu Đơn à, người thật tệ hại, mặt mũi để làm gì chứ, có thể bán lấy tiền u, tiết tháo bao nhiêu tiền một cân, có thể mua được ngàn năm của chàng không?

Nước mắt còn chưa rơi xuống đất, đầu ta đau nhức một trận, nén xuống xúc động muốn gào khóc.

Ta kéo khõe môi chàng hé ra một nụ cười cứng ngắc, nắm lấy vạt áo, kiễng chân lên gỡ chiếc mặt nạ của chàng ra.

Thân người chàng run lên một cái, khẽ lùi về sau. Ta ôm cổ chàng, áp sát cơ thể vào người chàng, thân người chàng cứng lại. Ta đã nhớ rồi, tư thế thân mật như vậy, ngoại trừ lần chàng đứt thuốc cho ta mấy năm trước, thì suốt ngàn năm qua chưa từng trải qua.

Ta đưa tay chậm chậm gỡ tấm mặt nạ xuống, từng chút từng chút một, đôi mắt đen láy và khuôn mặt vô cùng tuần tú lộ ra, trùng khít với khuôn mặt đã chôn chặt trong trí nhớ của ta trong suốt thời gian qua.

Ta ngây ngẩn nhìn ngắm chàng hồi lâu, chực khóc ra tiếng. Chàng khẽ kim nén, hơi thở lướt qua gò má ta, né tránh ánh mắt của ta. Cho đến khi nước mắt của ta cứ từng giọt nóng bỏng rơi xuống đất, cả người run bắn bật, chàng mới luống cuống ôm ta lên, “Mẫu Đơn, nàng đừng khóc...”

Nước mắt dính lên vạt áo đen của chàng, ta ôm chặt cổ chàng mà thút thít, “Xú trùng tử, chàng nghe đây, sau này chàng chỉ được phép có mình thiếp, không được phép tìm Công chúa Chiêu Cầm hay tiên nữ Bích Vân gì đó. Bất kể Đế vương trước đó có hậu cung gì gì kia, tóm lại, sau này chàng chỉ được có một mình thiếp thôi. Nếu chàng dám ngoảnh nghiêng người khác, thiếp lập tức cắt ‘cái đó’ của chàng cho chó ăn!”

Chàng ngạc nhiên ôm lấy ta, ta đập chàng một cái, khóc đến lem cả mặt, “Đây là báo ứng cho những trò quỷ quyết của chàng mà không nói cho thiếp đó! Biết chưa?!”

“Được.”

Chàng đưa tay áo lên lau nước mắt nước mũi của ta, đầu ngón tay lạnh như băng chạm vào gò má ta vụng về mà dịu dàng, “Mẫu Đơn, nàng đừng khóc nữa.”

Ta ôm chặt chàng nghẹn ngào: “Thiếp muốn cùng chàng ngủ nghỉ!”

Thương Âm cứng người lại, ta vừa khóc vừa nói tiếp: “Thiếp muốn ăn bánh bao!” Chàng đỡ lấy người ta, nước mắt nóng ẩm của ta rơi tí tách trên cằm chàng, đôi môi ta sát bên tai chàng khóc nức lên, lồng ngực như bị từng đợt thủy triều dâng trào cuốn lấy, bao trùm lên mà nhức nhối không thôi, cả người run bắn bật như cái trống. “Thiếp, thiếp, thiếp muốn ở bên chàng. Xú trùng tử, rất xin lỗi, thật sự rất xin lỗi chàng, sao thiếp lại không hề nhận ra, sao thiếp lại không nhận ra chứ, thiếp nên nhận ra từ sớm mới phải...”

Thương Âm nghiêng mặt nhìn về phía đầu cầu một chút, một tay vỗ về bờ vai ta, ôm vào trong ngực, nói: “Nín nào, mọi người đều đang nhìn kia.”

Ta quay lưng về phía cầu Nguyệt Hà, vùi đầu vào lồng ngực chàng, ta nghĩ hẳn là hiện giờ các thể loại nhân sĩ buồn đưa lê đang chen lấn đầy trên cầu cho xem. Ta ngẩng đầu hôn một cái lên môi chàng, đôi mắt ngấn nước nhòa lệ, hôn hên thờ một hồi, nhớ ra một chuyện, hỏi: “Chàng... sao giọng nói của chàng lại thay đổi được thế?” Chàng cúi đầu cọ chóp mũi lên mặt ta một cái, nói: “Giao châu Nam Hải có một tác dụng đặc biệt, nếu cho vào cổ họng...”

Ta khẽ sờ hầu kết của chàng, “Có phải khó chịu lắm không?” Đôi mắt chàng cong lên, rất giống chàng của trước đây.

Ta vừa bình tĩnh trở lại, lại bắt đầu khóc, vừa khóc vừa cười như vậy. Thương Âm vòng tay qua eo ta đặt cả người ta ngồi trong lòng chàng, rồi chàng cúi đầu, đôi môi mềm mại lạnh như băng hôn xuống khõe mắt ta, vô cùng tỉ mỉ nhẹ nhàng hôn đi nước mắt trên hàng mi của ta.

Ta nhất thời lấy làm ngạc nhiên, siết chặt ống tay áo chàng cảm nhận hết nụ hôn như buom buồm lượn này, trái tim gần như ngừng đập.

“Mẫu Đơn.”

Trước mắt ta chỉ có hình ảnh đôi chàng mày mờ mờ của chàng bởi khoảng cách quá gần, chàng áp trán mình vào trán ta, hơi thở ấm áp cùng với giọng nói trầm khàn thủ thủ của chàng phả vào đôi môi ta, “Ngoan nào, nín đi.”

Ta ôm chàng, cách lớp vài quần áo bàn tay ta khẽ vuốt ve lên tấm lưng chàng, ta nhớ có những vết thương dử dằn chàng chịt, giờ đã đóng thành sẹo trên tấm lưng chàng.

Phía sau cầu là những tiếng hoan hô, thôn thức của các quý nam quý nữ, và các đồng liêu cất lên, ta vờ như không nghe thấy gì, tiếp tục lau hết nước mắt nước mũi lên người chàng.

Ta cảm nhận được thân người Thương Âm dần thả lỏng, vòm ngực rắn chắc mà ấm áp kề sát gò má ta, đầu mũi chàng vùi vào hõm cổ ta hít hà, lại hôn một cái lên cổ ta, “Trở về thôi, ở đây lạnh lắm.”

Ta khẽ lắc đầu, bỗng chàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt ta rồi nâng cằm ta lên đối mặt với chàng. Nước mắt ta vẫn rơi tí tách, khuôn mặt chàng ảm đạm chứa sự dịu dàng sâu lắng, khí tức ngàn năm qua của chàng đã thay đổi, ấy vậy mà vẫn quen thuộc đến thế. Ta khóc, vờn tay chỉ về một hướng cầu Nại Hà trống không một cái, trừ màn sương mù giăng mờ mịt xung quanh trước đá Tam Sinh ra thì chẳng nhìn thấy gì khác. “Cho tới giờ thiếp vẫn cảm thấy một đầu cầu không thuộc về Âm phủ, nó là một thế giới khác. Thương Âm chàng xuất hiện ở đây, nhưng thiếp sợ rằng, đi qua cầu cùng chàng xong, chàng sẽ lại biến mất.”

Đôi mắt đen láy của chàng rủ xuống, một lát sau, khi ngẩng lên thì vẻ sâu thẳm trong đáy mắt đã từ từ rút đi. Chàng nâng mặt ta lên hôn một cái, nói: “Ngoan nào, không phải là ảo giác đâu.” Chàng lại ngậm lấy cánh môi ta, thủ thủ: “Ta là sự thật. Xin lỗi nàng, Mẫu Đơn.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ngoại truyện kỳ 1, hồi 1 (thượng)

[Một]

Vào lúc hán mở mắt, cả người lạnh như băng, trong ngực còn địu đứa bé đang khóc.

Đứng bên cạnh là Thiên Đế phụ quân vẻ mặt lạnh lùng mà nghiêm khắc, xung quanh là một hàng thượng thần, chúng tiên cung kính nghe lệnh.

Hắn quỳ xuống trước mặt phụ quân, đứa bé trong ngực mềm nhũn, nhỏ xíu, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt nhăn lại mà khóc, quý khí phiêu tán, hắn nhìn một cái thì biết ngay đó là quý khí của Vong Xuyên.

Chẳng lẽ đứa bé này đến từ Vong Xuyên ư? Hắn thầm nghĩ, đầu óc trống rỗng đau nhức tựa như có cái gì đó sinh sôi mà bị khoét đi vậy, hắn tưởng rằng mình đau đầu, nhưng sau đó nhận ra thứ đau lại là trái tim mình.

Thiên đế đang nói chuyện với hắn mà hắn lại chẳng nghe rõ được điều gì, vẻ mặt của các Tiên Thần xung quanh đau thương mà kỳ lạ. Lúc này có một tiên nữ mặc quần áo tím bước ra hành lễ với hắn, hắn mất chút thời gian để nhớ ra đây là Ty Mệnh Tinh Quân. “Điện hạ, đây là con của ngài đó, mẹ đứa bé đặt tên cho nó là Thương Ly. Phật Tổ chỉ cho ngài thời gian là một nén nhang thôi, cũng sắp hết giờ rồi.”

Cả người hắn chấn động.

Thái thượng lão quân bên cạnh Đế Quân cả người trắng toát khế than, bước tới cửa.

“Thái tử Trọng Lam đã phá điện Quỳnh Tiêu, hủy Vô Cực các, giết ngàn thần, chướng nghiệp mê muội, hàng phạt đã truyền xuống, mời Điện hạ theo lão phu tới đài Tru Tiên.”

Đài Tru Tiên, pháp trường Thiên khiến.

Lúc này hắn mới biết đây là một phòng băng có không gian lớn như vậy. Hắn đưa mắt nhìn, trong phòng băng có đặt một cỗ quan tài thạch anh, hắn bế đứa bé bước tới, nằm trong cỗ quan tài là một cô gái mặt mũi tái nhợt mà sạch đẹp.

Khuôn mặt xa lạ mà xinh đẹp, trước ngực thắm đẫm một vùng máu đỏ tươi. Rất bình thường, rất yếu ớt – một thân xác người phạm trần.

Hồn khí trên người đã hoàn toàn biến mất, không còn một chút xíu nào, hắn là đã hồn phi phách tán mất rồi. Đã biến mất hắn rồi ư?

Nàng ấy là...mẹ của đứa bé này ư?

Phòng băng trong suốt mà lạnh lẽo, hần nhắm mắt lại, hần không nhận ra người con gái này, thế nhưng diện mạo của nàng ấy lại khiến đôi mắt hần đau nhói, thấm vào tận trong xương.

Trên đài Tru Tiên, tám mươi mốt mắt xích vàng xỏ qua xương bả vai, kiếp hòa thiên lôi cuộn cuộn đánh xuống, ma khí hỗn loạn mà trá tim thì thanh thuần.

Phật Tổ hỏi hần: “Có hồi lỗi không?”

Hần chậm chậm ngẩng đầu nhìn, khóe miệng khẽ cười, gần trăm năm ký ức của hần cũng chỉ có thời gian nửa nén hương khi mở mắt, đó là chút thời gian cuối cùng mà hần nhớ được về bản thân mình. Nửa nén hương ấy trong ngực hần còn có một đứa bé, có một người vợ đã chết, “Cái gì ta cũng đều đã quên, đâu còn gì mà hồi lỗi?”

Phật Tổ lại hỏi: “Nàng ta đã khiến ngươi phải tới đây, ngươi có từng hận nàng ta không?” Hần nhắm mắt lại, che đi lời nói của Phật Tổ bằng những tiếng sấm sét ầm ầm bên tai.

[Hai]

Hai trăm năm trước.

Đóng lại tấu chương, nhân gian trên trời dưới đất nhìn cung đều như nhau, thái bình thịnh thế không có chuyện gì cũng báo cáo. Tỷ như Vũ sư* uống hơi quá chén, nơi ào nơi ầy đều mưa như thác lũ, Thiên Lôi chơi oản tù tỷ cùng cũng cứ thế phóng sấm sét xuống khiến nhân gian lại đi dưng tiếng sấm. Trùng hợp thay lại đúng lúc gặp cảnh Quốc vương nước Thanh Loan xử oan cho Đại tướng trung thần, nhốt y vào thủy lao, trưa hôm sau sẽ xử trảm, mà trời lại vừa mưa, vừa sấm sét lộn xộn như vậy khiến Quốc vương tưởng rằng mình đã phạm phải Thiên ý, Quốc vương nọ vô cùng lo sợ bèn thả vị Đại thần kia ra, thật thà đi tới tế đàn thấp hương lễ bái một phen.

(Vũ sư: Người làm mưa.)

Lại ví như Ty Mệnh Tinh Quân không hiểu sao lại rớt từ trên mây xuống, lúc được đưa lên thì mất đi toàn bộ trí nhớ Cừu Khuyết thần quân gọi nàng dậy, nghe nói lúc nàng ta mở mắt ra thì ngẩn người một lúc, lại ngẩn người lúc nữa, chậm rãi quan sát vị thần tiên áo xanh trước mặt mà hỏi dò: “Ta như vậy có được coi là chuyển kiếp không nhỉ?”

Cừu Khuyết cười nói: “Sao lại là chuyển kiếp chứ?”

Ty Mệnh nói: “Đây là đâu vậy?” Cừu Khuyết cười: “Núi Phục Thổ của Nhất thập Tam thiên, Ty Mệnh có nhận ra không?”

Ty Mệnh: “Đây không phải là thế kỷ 21 ư?” Cừu Khuyết lại cười: “Thế kỷ 21 là sao?”

Ty Mệnh ngẫm nghĩ y một phen, lại nheo đôi mắt một cái, ôm đầu nói: “Thế kỷ 21 không có trai đẹp như vậy, mẹ nó, mình đúng là bị sét đánh cho xuyên không rồi.”

Đây hẳn là chuyện thú vị nhất trong khoảng mười năm gần đây trên Thiên giới, nghe nói Ty Mệnh dường như là thay đổi thành người khác, chuyện thích làm nhất chính là tới rừng Huyết Phong tìm Cừu Khuyết quấy rầy, “Là huynh cứu ta mà, cổ đại đều nói rằng con gái phải lấy thân báo đáp còn gì? Vậy ta muốn lấy thân báo đáp cho huynh.”

Cừu Khuyết phe phẩy cây quạt nhìn hồi lâu, cúi đầu rồi nói với cô gái váy tím: “Ty Mệnh, phủ Tiên được cách đây không xa, chúng ta tới đó một chuyến nhé?”

Tuy là mất trí nhớ nhưng sai sự lại làm thuận lợi hơn trước nhiều. Cứ mỗi cuốn mệnh cách hạ xuống nhân gian là lại ra một vở kịch tình ái thế lương, thần tiên trên trời xem mà thấy thật hấp dẫn làm sao, đến nỗi có cả thần tiên còn vén mây hoặc vạch gương Thiên Thủy Huyền Quang ra để theo dõi nữa, đúng là rất thú vị.

Tỷ như hai người yêu nhau đến chết đi sống lại, sinh ly tử biệt, nhưng cuối cùng phát hiện ra cả hai là huynh muội, Ty Mệnh gọi cuốn này là “X sắc sinh tử ái”.

Tỷ như nam là một đào kép hát nổi tiếng, nữ là một người diễn thế vai, một ngày nọ hai người cùng uống phải một loại nước mai chua rồi bị tráo đổi hồn phách, cuốn này gọi là “Bí mật vườn X”

Tỷ như tiểu cô nương ra đời, rồi làm sao để tự lập tự cường mà trở thành một thầy thuốc giỏi ở trong cung, cuốn này gọi là “X Trường Kim”.

Tỷ như một thiếu nữ từ tương lai chuyển kiếp tới một triều đại nào đó, cứ dây dưa bất định giữa Tử gia và Bát gia, cuốn này là “Cung Tỏa X ngọc”.

Lại tỷ như...

Trong lúc rảnh rỗi trò chuyện tán gẫu, Tây Vương mẫu, minh chủ của Liên hiệp phụ nữ thiên cung tỏ ra rất hài lòng với Ty Mệnh Tinh Quân, nói với Cừu Khuyết: “Đừng để con bé hồi phục, cứ để thế này là tốt rồi.”

Tiệc bàn đào của Vương Mẫu, các chúng tiên sẽ dâng lên bảo vật, Ty Mệnh thì cho ra bài tập nhảy ngựa giảm cân gây ra bao sóng to gió lớn, vì ham thích người đẹp nhỏ xinh mà chúng tiên vô cùng thích thú bất chước theo. Ty Mệnh gọi cái này là “GangNam style”.

Bàn tay cầm cây quạt trắng của Cửu Khuyết run lên một cái, cười gượng nói: “Sao lại là Giang Nam?”*

(Chữ ‘giang’ này có nghĩa là hậu môn, ‘giang nam’ mà Cửu Khuyết nói nghĩa là hậu môn đàn ông.)

Ty Mệnh đảo đôi mắt lấp lánh, nàng hiểu y không biết tiếng Anh, “Đây là điệu nhảy dành cho Cửu Khuyết Thần Quân đó.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi ửng hồng như cánh sen, xấu hổ ngượng nghịu nói: “Người ta nằm mơ cũng thấy bạo hoa cúc của huynh đó.”

Cây quạt trong tay Cửu Khuyết trượt thì rơi xuống. Tóm lại cuộc sống Thiên thượng coi như là nhàn nhã... lại thú vị.

Khép lại câu chuyện của Ty Mệnh mà ít nhiều gì Thái tử Trọng Lam cũng đã từng nghe nói, Cửu Khuyết đang ngồi trong đình nhỏ gỗ bạch đàn đọc xong cuốn sổ nhỏ cuối cùng mà than vãn thờ dài, làn nước lăn tăn gọn sóng, hoa bồ đề trắng xóa đang kỳ nở rộ.

Mười dặm mặt hồ lăn tăn, Cửu Khuyết phe phẩy cây quạt thờ dài nói: “Tranh thủ thời gian đưa nàng tới gặp chút, bồ đề ở Tam Thập Lục Thiên này là nở đẹp nhất, viện lạc cũng tao nhã nhất, Đế quân cũng không đến mức như vậy, mà Điện hạ lại xa xỉ như thế đấy.”

Thái tử ngồi đối diện với hần nhấp một ngụm trà, tay áo đen với hoa văn hình rồng ánh lên sắc vàng chói: “Huynh cũng để tâm tới nàng đấy chứ.”

Cửu Khuyết cười một cái: “Từ khi nàng ngã từ đám mây xuống thì cứ thế dây dưa như vậy thôi.”

“Vậy không đúng ý huynh sao?” Giọng điệu Thái tử nhàn nhạt ung dung, “Trước kia huynh dùng đủ cách vun đắp cảm tình, mà nàng luôn lạnh lùng từ chối hết còn gì.”

Cửu Khuyết phẩy quạt, khoe miệng nhếch lên, “Điện hạ nói quá rồi, dùng đủ cách để vun đắp cảm tình... không tới mức ấy đâu.”

Nói rồi ánh mắt nhìn về phía mặt hồ, nói chẳng hề kiêng nể: “Cho tới giờ tiên nga vô số, tính tình nàng lại thanh lãnh, diện mạo cũng hợp ý ta nữa, nhưng giờ nàng lại thay đổi...”

Huynh cũng biết nàng giờ không phải là Ty Mệnh trước đây nữa rồi, nếu là nàng sẽ không rời đi nữa, như hiện giờ là được rồi.” Thái tử nhếch khoe môi, Cửu Khuyết cười nói tiếp: “Thiên thượng này không như Điện hạ nhìn thấy đâu, nếu Điện hạ ném trái tư tình sẽ hiểu được tư vị trong ấy thôi.”

[Ba]

Thiên Quân Thái tử Trọng Lam, luôn ở một mình trong Trùng Hoa cung, hần một trăm tám mươi ngàn tuổi, năm mươi ngàn tuổi đã trải qua Thiên kiếp, được phong làm Thượng thần, tiên lão bấm tay tính một chút, hần coi như là người trẻ tuổi nhất trong vạn vạn Thượng thần thời ấy.

Hần biết nhân gian có một chốn bồng lai tiên cảnh thông qua một cuốn sổ. Hần khẽ nhủ nhủ mi, chuyện này, hình như Cửu Khuyết từng có lần vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm nhắc đến rồi.

Một cánh rừng hoa đào ở bắc Cửu Châu, rộng mười dặm, đào là loại hoa nở vào mùa xuân, tháng ba hoa nở rộ phủ kín cả mặt đất, sương khói màu hồng phấn âm áp mà huyền ảo như màu phấn thiếu nữ, khiến lòng mạc thôn xóm nhàn nhạt nơi đây nhuộm thứ ánh sáng rực rỡ tươi đẹp.

Tiên Thổ địa nói rằng, nơi này có một vị thần Hoa.

Nói là Thần Hoa thì thật nực cười quá, tiên thần dù sao cũng có sự khác nhau, Thần thánh phương nào mà có thể đạt đến thượng giới, được gọi một tiếng Thượng tiên đã là vô cùng tôn kính rồi.

Hần nhớ gần đây không có Thần tộc nào hạ phạm đầu thai cả, sao cư dân ở trấn Hoa Đào này cứ đời nọ truyền đời kia tôn xưng nàng lên vậy, Thần Hoa cơ đấy.

Lấy được danh tiếng này, vậy mặt mũi Bách Hoa tiên Dao Đài biết để vào đâu chứ.

Trong lúc rảnh rỗi hần bèn hạ phạm điều tra, rừng đào mềm mại mà yên tĩnh, sinh trưởng xanh um tươi tốt, những cánh hoa mập mập rơi đầy trên bờ vai và quần áo, đi vào trong một chút thì nghe thấy tiếng nói hờn dỗi phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Ôi chao, nặng chết mất.”

Hần theo phía tiếng nói nhìn lại, trong rừng đào trùng điệp xuất hiện một cô gái đang cố hết sức để kéo nước lên khỏi miệng giếng. Nàng mặc một bộ quần áo tay bó màu hồng phấn, mái tóc dài được búi lên của nàng cũng là màu hồng phấn.

Trọng Lam hơi nhíu mày dừng lại, phát ra màu sắc như vậy, hần chính là con yêu tự nhận tiên căn kia thôi.

Nếu cô ta thi triển yêu pháp đầu độc trăm họ tôn thần..., nghĩ đến đây trong mắt Trọng Lam lạnh lùng, khẽ nâng ngón tay lên.

Một luồng thần tức thổi qua, cô gái lau mồ hôi ngừng lên, mà trong mắt Trọng Lam là đang vênh mặt, đào non làm rạn ngời sắc hoa, nàng mỉm cười rực rỡ tựa mười dặm rừng đào nở rộ. Nàng nhìn ngó xung quanh, cuối cùng đôi mắt thanh tú lơ lên một cái, nhìn chăm chăm vào Trọng Lam “Này, huynh lại đây!”...

Về sau Trọng Lam nhớ lại, một trăm tám mươi ngàn năm qua, người nói chuyện với mình như vậy, nàng ấy là người đầu tiên.

Trước mặt mình cười chối mắt khoe khoang như vậy, nàng cũng là người đầu tiên.

Trọng Lam nhìn Diệp Thanh Hoa, nàng tung tăng chạy đến chỗ mình, những lọn tóc bay bay, đôi mắt sáng xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, còn cả đôi môi căng mọng và chiếc mũi nhỏ xinh nữa. Nàng cười, trong đôi mắt như có ánh sáng lấp lóe vậy.

Hoa cỏ mùa xuân đầy đẹp, cũng chỉ như vậy thôi. Từ xưa tới nay, có hai loại yêu không nên đụng vào.

Đó là hồ yêu và hoa yêu. Diện mạo xinh đẹp, quyến rũ và rất thơm, sắc hương mềm mại nổi bật, đôi mắt đẹp khẽ cười một tiếng thôi chính là đoạn trường.*

(Tức cô đoạn trường, một loại cỏ độc, ở Việt Nam biết đến với tên gọi là lá ngón. Ở đây ý muốn nói, nụ cười ấy tương đương với liều thuốc độc.)

[Bỏn]

Hắn không nói ra thân phận của mình, chỉ bảo rằng mình là người nơi khác lưu lạc tới nên tạm thời ở đây thôi, nhưng thần xui quỷ khiến thế nào hắn lại nói tên thật với nàng, tiếc rằng nàng ta cũng chẳng hề hay biết, cứ ngày ngày gọi hắn là Tiểu Hắc mà lớn tiếng sai bảo. Sai bảo thì hắn làm này làm kia, đến tối dọn quây lại mời hắn uống rượu, tùy tiện chơi oản tù tỳ uống rượu với gã thợ săn trần trên, nàng ta thích uống rượu, nhưng tửu lượng rất kém, lần nào cũng đều là hắn công nàng về cả.

Hắn nhìn khuôn mặt cổ tở ra già dặn nhưng rất đỗi ngây thơ của nàng, cảm thấy cuộc sống chẳng có gì thú vị nên thỉnh thoảng đổi khẩu vị một chút cũng hay, kết quả là nàng sai hắn làm gì hắn cũng chẳng từ chối. Hắn thầm nghĩ, nếu ngày nào đó Thổ địa mà nhìn thấy chắc sẽ rớt cằm mất thôi.

Sau một thời gian ở cùng nàng, Trọng Lam cảm thấy, trước khi cô gái này hóa thành yêu thì cây đào nguyên thân của nàng nhất định là bị ngập trong nước, nếu không sao nhìn lại không đáng tin như vậy chứ.

Hỏi ra nàng còn là trấn trưởng trấn Hoa Đào kiêm chủ cửa hàng bánh hoa đào trên trấn nữa. Bánh hoa đào nàng làm bán rất chạy, bánh mềm mềm màu hồng nhạt thơm mùi gạo thoang thoang, cắn một miếng có ngó sen non ròn bên trong, nó đã trở thành đồ ăn sáng và quà vặt của đám trẻ nhỏ những lúc rảnh rang.

Trên trời cũng không có chuyện gì, hắn bèn ở lại một thời gian, cảm thấy nàng chẳng khác gì so với người phàm trần cả. Nếu nhất định phải nói có gì khác, vậy thì chắc là diện mạo xinh đẹp tỏa sáng và tác phong không giống những cô gái bình thường khác mà thôi. Lúc trước có một con gấu đã làm rất nhiều người dân ông trong trấn bị thương, nàng vượt ống tay áo lên lộ ra hai cánh tay thon dài trắng nõn, một giờ sau đó thì xuống núi dẫn theo một con gấu đen cao to hơn hai người bị trói lại, dẫn vào phòng khám bệnh của đại phu.

Mọi người chen nhau xúm lại xem, vóc người nàng nhỏ nhắn, quay đầu nói với con gấu lớn: “Những người bị mi cào đều ở bên trong đấy, mi tự đi nói xin lỗi họ đi.”

Con gấu cúi đầu ngẩn lệ nhìn nàng, kêu một tiếng.

Nàng lại nói: “Đừng có giả vờ khóc lóc, một mình mi khiến họ rơi xuống sông cá còn gì.”

Con gấu lại kêu một tiếng nữa, ầm ức lê thân người không lồ đi vào, từ đó đến nay thường xuyên có thể gặp cảnh một con gấu đen to lớn kéo xe hàng ra ra vào vào thôn, mặt mày rạn rờ. Trọng Lam cảm nín.

Ở cùng Diệp Thanh Hoa còn có hai cô gái nữa, một cô gái váy trắng buộc tóc cao tên là Hoài Nguyệt, tính tình chừng chặc hơn, nhưng đạo hạnh kém hơn so với Diệp Thanh Hoa một chút. Hoài Nguyệt vẫn gọi nàng ấy là tỷ tỷ.

Người còn lại là một tiểu cô nương được đặt tên là Mã Gia, là một tiểu yêu không nổi lắm, pháp lực yếu ớt, ngay cả hình dáng con người cũng là do Diệp Thanh Hoa điểm hóa, tên cũng do nàng ấy đặt.

Mã Gia là theo tiếng Phật, thỉnh thoảng hắn có hỏi thì nàng chỉ bảo rằng: “Bởi vì đây là tên xếp sau của muội ấy.”

Khi ấy nàng đang cúi mặt, trên bếp lửa rừng rực đang đun một nồi nước sôi, hắn bị nàng ra lệnh cưỡng chế làm người quạt lửa bên cạnh. Diệp Thanh Hoa cảm thấy hắn nhìn yếu đuối chắc cũng chẳng làm được việc gì nặng, mỗi lần giao việc cho hắn cũng toàn là những việc nhỏ, không tốn sức. Trong lòng Trọng Lam cũng hiểu, nàng làm vậy là ngại trang cho việc thu nhận hắn, để hắn danh chính ngôn thuận ở lại đây mà không cảm thấy áy náy mà thôi. Động cơ là tốt, nhưng thật ra căn bản hắn cũng chẳng cảm thấy áy náy gì.

“Mã Gia là một tiểu yêu, tuổi thọ của muội ấy không kéo được dài, sống vài đời cỏ cây nữa mới được, đây là tên người kiếp đầu tiên của nàng ấy đấy.”

Trọng Lam hồ hững, “Muội có vẻ tường tận nhỉ, cái gì cũng dự đoán được chuẩn.” Mái tóc dài màu hồng của cô gái được búi hết lên, lộ ra cằm cổ trắng ngần, da thịt trên mặt vì mồ hôi mà nhìn như ngọc ngăm trong sương mù. Hắn lặng lẽ nhìn nàng một hồi, rồi chợt đi dời tầm mắt, yết hầu hơi dần ra.

Diệp Thanh Hoa vẫn hồn nhiên không biết mỉm cười với hắn. Người con trai trước mặt mặc một thân quần áo đen, khuôn mặt trắng bóc trầm tĩnh, ánh mặt trời ban chiều tí mỉ chiếu theo đường nét tuần tú của hắn, đôi mắt hắn như lửa rực, khớp xương đốt ngón tay và cổ tay cũng trắng bóc rõ ràng. Diệp Thanh Hoa nghĩ nàng đúng là có phúc, lại nhặt được một kẻ đẹp để thế này, bao nuôi hắn miễn phí nàng cũng bằng lòng.

“Đúng vậy, bởi vì sống lâu mà, thế nên người trong trần đều bảo ta liệu sự như thần đấy.” Trọng Lam thấp giọng, “Chuyện này không nói bừa được đâu.”

Diệp Thanh Hoa cười, “Sao chứ, sẽ bị sét đánh à? Những vị tiên thần ở mãi trên cao kia, chúng ta là yêu, có mạnh đến mấy thì cũng vẫn là yêu, tiên thần gì đó, dù chúng ta có mạnh ngang họ thì cũng vẫn cứ bị khinh bỉ xóa bỏ thôi.”

Nàng vừa dứt lời, cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, nhìn sang, người con trai bên cạnh ánh mắt u ám mà yên lặng. Diệp Thanh Hoa cười rộ: “Huynh đừng nóng, cứ coi như ta nói bừa đi, nước sôi rồi, mau nhắc ra đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Chuyển cũ không dài lắm, dù sao cũng không phải chuyện chính, đây chẳng qua chỉ là chuyện cũ thôi, nhưng khá cần thiết phải viết.

Chương này chủ yếu là chuyện âm ỉ của Ty Mệnh và Cửu Khuyết mà thôi. Ở ngoại truyện này sẽ có thật, Thương Âm từ già kiếp sống xử nam. = =.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Ngoại truyện hồi 1, kỳ 1 (trung)

[Năm]

Nàng tên Diệp Thanh Hoa.

Đây là tên nàng tự đặt cho mình. Lúc nàng thành người không có người nhà, không ai đặt tên cho nàng cả. Sau này, mỗi Đào yêu thành hình người nàng lại đặt tên cho họ, ví như Hoài Nguyệt, ví như Mã Gia.

Là một con yêu, nàng thực sự đã sống rất lâu, gặp những con yêu khác, bọn họ hay đề xuất với nàng, “Tu vì như vậy, ngài thành tiên không phải tốt hơn à?”

Nàng nghĩ, thành tiên thì để làm gì, có gì khác yêu đâu.

Cho tới khi gặp một người con trai trong rừng đào, hấn mặc quần áo đen, đôi mắt trầm tĩnh như ngọn núi lớn, không bao giờ biết được hấn đang suy nghĩ điều gì.

Là thần tiên.

Nàng vừa nhìn đã nhận ra ngay, nhưng vẫn vô tư mỉm cười bước tới.

Đây là vị thần tiên thứ hai mà nàng gặp, vị đầu tiên là tiên Thổ địa, vóc người mũm mĩm, lùn lùn, nhưng là một ông lão hiền từ, luôn cười hà hà, nàng rất thích ông ấy.

Vị thần tiên thứ hai này, nàng cũng rất thích, mặc dù nàng cũng biết loại thích này không giống như thích ông lão kia.

Cỏ cây tu yêu thành hình khó khăn hơn so với động vật rất nhiều, mà cho dù có thành hình người thì tâm tính cũng khác nhiều. Nàng đã sống rất rất lâu, nội tâm vẫn khác nhiều so với người phàm trần, Hoài Nguyệt bảo rằng, đó là bản tính nàng quá thiện lương. Đạo hạnh của Hoài Nguyệt kém nhiều so với nàng, nhưng Hoài Nguyệt lại là một cô gái cứng chạch và vị tha, rất nhiều chuyện trong trần Hoa Đào đều do muội ấy lo liệu.

Nàng thu nhận và giúp đỡ một người đàn ông khó hiểu trong trần, nàng gọi hấn là Tiểu Hắc, mặc dù nàng thấy cái tên Thương Âm cũng rất đẹp. Nàng vẫn nhớ ngày hai người gặp nhau, những cánh hoa màu hồng rơi phất phơ phía sau lưng hấn, đôi mắt đen láy của hấn giống như một thượng thần trải qua vạn tuổi vô dục vô cầu.

Sống cùng lâu ngày, quen thân với nhau, nàng hay trêu đùa hấn, nhìn đôi môi hấn mím chặt lại nàng thấy khá thích thú, ví như hay nói với hấn rằng, Mã Gia thích hấn chẳng hạn. Mã Gia thích hấn là thật, thích ngay từ cái nhìn đầu tiên, lúc đó muội ấy còn đỏ mặt mà vội vàng trốn sau lưng Hoài Nguyệt nữa.

“Này, huynh thu nhận muội ấy đi, ta miễn phí ăn ở cho huynh!” Nàng đã uống với tên thợ săn trên trần khá nhiều, đặt một ly trước mặt hấn, “Nào, uống đi!”

Hấn hồ hững nhìn nàng, cuối cùng hất hết rượu đi, cũng đổ hết số rượu trong tay nàng nữa. “Huynh làm gì thế, ta còn chưa uống thỏa đâu!” Nàng mượn rượu làm càn, hấn bắt lấy hai tay của nàng kéo một cái, nàng nhào vào ngực hấn. Khi ấy nàng vô cùng sợ hãi, sợ rằng cả trần có thể nghe được trái tim đập rộn của mình, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, hết như đàn ngựa phi nhanh trên thảo nguyên vậy.

Vòm ngực hắn thật ấm áp, còn có một loại khí tức rất dễ chịu nữa. Hắn ôm choàng bờ vai nàng, khẽ thủ thi: “Uống nữa muối sẽ khó chịu đấy, muối muốn vậy à?”

Tư thế dịu dàng, nàng ở trong lòng ngực hắn mở to đôi mắt, trước kia cũng uống, nhưng không uống được nhiều như vậy, nàng muốn tìm cơ hội để ăn hắn.

Ừm, ăn hắn. Nàng là hoa yêu, nàng biết hắn cũng có ý với nàng, nếu không hắn sẽ không ở lại đây lâu đến thế, một ngày nào đó nàng sẽ thành công nhào vào hắn.

Nàng khẽch môi, dụi dụi vào ngực hắn, hắn không từ chối, nàng lại càng thích.

Cuối cùng ngày á cũng đến thôi.

Hoài Nguyệt nói muốn ra ngoài đối diện với cảnh đời một chút, nàng nghĩ ngơi rồi đồng ý khiến Hoài Nguyệt được một phen vui vẻ. Trong rừng đào này, người và yêu chung sống hòa bình không khác gì nhau, trấn không lớn lắm, nhưng an toàn ấm áp, đêm ấy cả trấn đều uống rất nhiều rượu.

“Bên ngoài không giống như trong trấn Hoa Đào đâu, đừng để bị tên đàn ông xấu xa nào lừa nhé.”

“Tỷ cho rằng Hoài Nguyệt đơn thuần như tỷ chắc?” Hoài Nguyệt cười ngây ngô, “Chúng ta là hoa yêu đó, chỉ có đàn ông bị chúng ta làm cho mê đắm mà thôi.”

“Diệp Thanh Hoa vừa đưa tay lên đầu rút xuống một cái, mái tóc dài của nàng xỏa rủ kín hai vai, trong tay nàng là một cây trâm hoa đào tinh xảo, “Tặng muối cái này coi như lễ vật tạm biệt, nó có thể phá được bất kỳ kết giới nào trên đời này đó.”

Hoài Nguyệt chỉ cảm thấy cây trâm rất đẹp, “Tỷ đừng đùa chứ, sao mà lợi hại như vậy được?”

Diệp Thanh Hoa cũng cười, “Giữ gìn cẩn thận, làm mất tỷ sẽ tính sổ với muối.”

Tiếp đó Hoài Nguyệt đi ra chỗ đồng lúa ngoài trời, nơi mọi người đang tổ chức tiệc tùng, tất cả đều cùng hát cùng nhảy, Thương Âm yên lặng ngồi, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt hắn, thấy nàng đi tới hắn khẽ nói: “Muội cho nàng ấy cả nửa tu vi của mình rồi.”

Nàng sững người, cây trâm ấy quả thật là tích trữ nửa tu vi của nàng, “Giờ ghê nhỉ, huynh cũng nhìn ra cơ đấy?”

Hắn lại thản nhiên nói: “Muội vẫn luôn lấy thân mình mở đường kết giới bảo vệ nơi này không bị tộc Chu Tước xâm chiếm, giờ lại vậy thì há chẳng phải là tự gọt đi đại phúc ấy à.”

Thanh Hoa ngồi xuống bên cạnh hắn, ôm lấy đầu gối mình: “Hoài Nguyệt ra ngoài không biết sẽ gặp phải chuyện gì, muối ấy là em gái ta, ta không có người nhà, chỉ có các muối ấy, nó cũng không ảnh hưởng đến kết giới ở đây đâu, ta là hoa yêu giỏi nhất trên đời mà.” Nàng nghiêng mặt sang, đôi mắt sáng lên, trong lòng dù có thấp thỏm cũng giả bộ không sao, hỏi: “Huống hồ nếu thật sự xảy ra chuyện gì, huynh cũng có thể bảo vệ ta được mà nhỉ?”

Hắn nhàn nhạt đưa mắt nhìn nàng, không đáp lời.

Ánh lửa rực rỡ, tiếng huyền ảo của mọi người mơ hồ xa xôi, nàng rất muốn nghe câu trả lời của hắn, thế nên trong lòng khó tránh mất mát. Nàng siết chặt vật vậy, chớp mắt bổ sung: “Này, dù gì ta cũng cung ứng đồ ăn thức uống cho huynh kia mà, nếu thật sự xảy ra chuyện thì ta cứ tính sổ với huynh đầu tiên.”

Ánh mắt hắn lóe lên, đang định nói thì nàng bị cư dân kéo đi nhảy múa. Giữa nhạc điệu, giữa đám người, nàng cất tiếng cười, làn váy hồng phấp phới đong đưa. Trước nay hoa yêu đều có dung mạo xinh đẹp, đáng người uyển chuyển, lúc nàng nhảy múa, làn váy nhẹ nhàng xòe ra như những bông hoa, ánh mắt đong đưa.

Nàng vẫn luôn nhìn hắn, rồi phát hiện hắn cũng luôn nhìn mình.

Đến khúc nhạc cuối, nàng giang hai cánh tay huy động pháp thuật, ánh trăng trên trời trong trẻo, bầu trời quang đãng như tấm lụa thượng hạng màu xanh nhạt bỗng rơi xuống những cánh bông hoa đào chi chít, những bông hoa non mềm, từng bông từng bông, giống như những bông tuyết bay lượn.

Trong tiếng hoan hỉ của mọi người, hắn đưa tay ra, một bông hoa đào mềm mại rơi vào giữa lòng bàn tay hắn, giống như lọn tóc nàng vô tình lướt qua tay hắn vậy.

Đêm ấy hắn ôm nàng về nhà, Mã Gia còn nhỏ đã ngủ say sưa rồi. Nàng uống khá nhiều, hai gò má đỏ ửng, đặt nàng lên giường, hắn đắp chăn lại cho nàng, đang định đi rót một tách trà giải rượu cho nàng, bỗng nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn ra kéo tay hắn.

“Ta nóng...”

“Ngủ ngoan đi, uống nước không?”

Nàng dựng dậy, ánh trăng chiếu sáng căn cổ nàng. Nàng hơi nheo nheo lại đôi mắt, đôi môi khẽ khẽ nhếch lên, nói: “Xú trùng tử, ta muốn ăn huynh.”

Hắn bật cười sờ trán nàng một cái: “Thanh Hoa, muối uống nhiều quá rồi.”

Cả người nàng run rẩy, ngẩng đầu lên, nụ cười càng đậm hơn, xinh đẹp biết bao.

“Lần đầu tiên huynh gọi ta là Thanh Hoa đấy, dễ nghe lắm.” Hắn đứng trước giường, nàng quỳ trên giường dán cả thân người nóng bỏng của mình lên, hai cánh tay mảnh mai trắng nõn khoác trên cổ hắn khiến hắn kinh ngạc trong thoáng chốc. Bản tính quyến rũ của hoa yêu bộc lộ, nàng hơi thè đầu lưỡi của mình ra, ánh mắt mỉa mai, “Thương Âm, huynh gọi ta một tiếng nữa được không?”

Ba ngàn đời lục đạo luân hồi, hắn thanh tu vạn năm qua, lúc này lại chỉ nghĩ đến nụ cười với lúm đồng tiền chói mắt khi gặp hắn lần đầu tiên cùng với làn váy dập dờn khi nàng khiêu vũ. Nàng đứng là hoa yêu mạnh nhất thế gian này, câu hồn đoạt phách hắn mất rồi.

Hắn đè xuống tình triều phía dưới và lồng ngực rộn rã của mình mà bắt lấy hai tay đang khoắc trên cổ mình của nàng gỡ xuống, trong ánh mắt vàng vắt say lòng người của nàng, hắn vô cùng trấn tĩnh chỉnh lại nút áo của nàng. “Muội say rồi, Thanh Hoa...”

Hắn chưa dứt lời, nàng đã ngửa đầu túm lấy vạt áo hắn mà hôn hắn.

[Sáu]

Dù là hôn môi hay hoan ái, đây đều là lần đầu tiên của nàng.

Nàng hôn không giỏi, chỉ là đưa miệng mình chạm vào miệng hắn rồi không biết làm sao nữa, thế thôi cũng đã khiến nàng mất nửa hồn rồi.

Chính xác là nàng say rượu, men rượu trong bụng sôi lên nóng rực, đợi đến khi người đàn ông đè lên người mình nàng mới phát hiện, thật ra nàng rất lạnh, người nóng rực là hắn kia. Từng chiếc quần áo rơi xuống giường, đến khi chiếc yếm thêu hoa đào bị cởi khỏi người, nàng mới không che giấu nổi được sự ngượng ngùng và căng thẳng nữa. Người đàn ông trên người nhìn nàng thật kỹ, hô hấp ngày càng nặng nề.

Dưới ánh trăng, thân hình nóng bỏng của thiếu nữ mềm mại láng mịn như chồi non mới nhú trong ngày xuân, chân nhỏ dài, mông căng mẩy, vòng eo thon, ngón tay hắn lướt nhẹ qua da thịt nàng khiến nàng run rẩy không ngừng, nàng nhắm chặt hai mắt vòng tay ôm cổ hắn.

Da thịt nàng rất non nớt, khẽ nhéo một cái là đỏ ửng, da mặt nàng cũng thật là mỏng, lúc hai người chẳng còn vật gì cản trở mà áp sát vào nhau, thân người nhỏ nhắn mềm mại của nàng cứng lại. Mái tóc đen của hắn khẽ lướt qua bờ vai nàng, hơi ngứa ngáy tê dại, hô hấp của hắn cũng ngứa ngáy tê dại, vô cùng say lòng người. Hắn tỉ mỉ hôn nàng từng chút từng chút một, đầu lưỡi ướt át triền miên, hai đỉnh hồng hồng mềm mại trước ngực nàng cũng sưng cứng lên. Hắn mút lấy, ôm eo nàng mà xoa bóp khiến cả người nàng như mất hết sức lực vậy.

Nghe bác gái trên trần nói rằng lần đầu tiên của con gái là rất đau, nàng quả thật sự rất đau, nơi sâu nhất trong cơ thể bị chạm vào khiến nàng đau đến mất hồn, nhưng sau khi đau đớn qua đi lại rất thoải mái. Thân sắc của hắn lúc ấy thật khắc sâu mà mê người, nàng bất giác đưa tay lên sờ. Bị nhồi căng chặt, hơi trường nhức, nhưng cũng vì vậy mà thoải mái không thôi. Nàng xấu hổ không mở nổi mắt, chỉ có những tiếng rên rỉ quyến rũ khẽ khàng như thể tiếng khóc thầm khiêu khích cõi lòng hắn.

Thời kỳ của hoa quá ngắn, chỉ bằng một khoảnh khắc của đời người.

Nàng là hoa yêu, vốn dĩ thời gian nở rộ của nàng là rất ngắn, sau đó sẽ hóa thành cát bụi về với đất, cũng bởi vì ngắn ngủi mà nó trở nên đáng quý. Từ lúc ra đời nàng vốn chỉ có một mình, nàng không mong có thể sống lâu mãi mãi, được thế này là tốt rồi.

Sáng sớm hôm sau nàng định dậy thật sớm lại bị cánh tay rắn chắc của người đàn ông kéo lại. Nàng vặn vẹo một cái, hắn càng ôm nàng chặt hơn, nàng xoay người lại lấy tấm đệm giường che những dấu vết như hoa đào nằm tán loạn trước ngực, ung dung cười với hắn: “Chào buổi sáng.”

Đôi đồng tử đen nhánh như đá điêu thạch đen thượng hạng, màu đen trầm tĩnh, nhìn nàng chăm chú.

Nàng cười ha ha hai tiếng: “Tối qua thật có lỗi với huynh, là ta uống say đã sàm sỡ huynh, mấy ngày tới sẽ mời huynh ăn cơm miễn phí nhé.”

Hắn không lên tiếng, có điều đôi chầng mày hơi nhíu lại một chút. Thanh Hoa chớp mắt mấy cái, bỗng ngu ngơ hỏi một câu: “Tối hôm qua huynh cũng là lần đầu tiên à?”

Thương Âm im lặng hồi lâu rồi đáp: “Ừm.”

Thanh Hoa khẽ giật mình, cười rạng rỡ: “Vậy chúng ta hòa nhau, ta cũng là lần đầu tiên.”

Nào có giống lần đầu tiên chứ, hắn rõ ràng...mãnh liệt như vậy, nàng còn bị bắt tỉnh mấy lần đấy.

Dừng một chút, nàng ngồi dậy, lướt nhìn hắn một cái. Xương quai xanh của hắn thật đẹp, nàng nghĩ nàng đúng là hơi quá rồi, bèn khoát tay cười nói: “Ta cũng chẳng phải hoàng hoa khuê tú gì, ta cũng biết huynh không phải người, chẳng phải yêu, thế nên ta cũng sẽ không chịu trách nhiệm gì đâu.”

Nàng quay lưng vào hắn, nhặt từng chiếc áo quần dưới đất mặc vào, bỗng cổ tay lại bị một cổ lực kéo lại giường.

Chiếc màn mềm mại lay động, Thương Âm đè trên người nàng, một tay mạnh mẽ nắm chặt hai cổ tay của nàng đặt trên đỉnh đầu nàng, tay kia thì tháo nút áo của nàng. Gò má nàng ửng đỏ, khóe mắt cũng đỏ, mím chặt đôi môi, hắn cúi đầu hôn lên mắt nàng, giọng nói vì nhuốm tình dục mà khàn khàn: “Thanh Hoa.”

Hắn khẽ gọi nàng, lại ngậm lấy môi nàng, thấp giọng ní non: “Nếu như ta muốn nàng chịu trách nhiệm thì sao?”

Thanh Hoa chớp chớp đôi mắt hơi đỏ, sống mũi cay cay, lần đầu tiên trước mặt hắn giọng nàng khẽ run rẩy: “Ta, ta biết huynh là thần tiên, huynh không cần nói những lời này để an ủi ta. Ta biết thần tiên đều coi thường yêu quái, yêu quái bọn ta chính là đạt được bất kể hậu quả ra sao, huynh đừng tưởng ta nghiêm túc với huynh...a...”

Hắn bóp bầu ngực mềm của nàng một cái, mặt nàng lập tức đỏ bừng.

Quần áo trên người không biết đã bị hắn ném xuống dưới giường từ bao giờ. Hắn tách hai chân nàng ra quấn quanh hông mình rồi chậm chậm chen vào, nàng lúng túng mà run rẩy thở hổn hển trên giường. Cột kết cột kết, trong tiếng đong đưa của chiếc giường, hắn liếm đỏ vành tai của nàng, “Nàng không muốn chịu trách nhiệm chứ gì, vậy để ta chịu trách nhiệm cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ngoại truyện – Kỳ 1, hồi 1 (hạ)

(Bảy)

Gần đây trên trời vô cùng huyền ảo, mỗi sáng Ty Mệnh lại cùng một tốp các tiên nga thần nữ tập nhảy “GangNam style”. Hắn ngồi trong đình Dao Đài, từ trên đài cao nhìn sang là những tầng mây trùng điệp trắng nư tuyết cùng với những tia sáng rực rỡ. Cây bồ đề cạnh đình đang lúc nở rộ, hương trà xanh từ chiếc chén trên bàn trà ngọc thạch lượn lờ vấn vít. Các tiên nữ dưới đài vừa nhảy ngựa, vừa thỉnh thoảng hát to: “Oh, oh, oh, oh, oh GangNam style.”

Thương Âm rù mắt, chẳng biết Cửu Khuyết đã ngồi xuống phía đối diện từ khi nào. Y thấy trong tay Thái tử cầm một con dao bạc nhỏ đang đục khắc cái gì đó, cây quạt trắng như tuyết trong tay phe phe phẩy phẩy, “Điện hạ đúng là nhân tình nhả trí.”

Thương Âm không nhìn y, Cửu Khuyết đưa tay hươ hươ trong không khí một chút, hình như có một bức tường chắn vô hình tồn tại thì phải, không khí cũng chuyển động thành một vòng, đúng là dùng tiên pháp ngăn cách âm thanh bên ngoài rồi. Hắn gõ bàn một cái kéo giãn kết giới ra, nhận thấy Thái tử Điện hạ đề kệ y giấy vò như vậy, hắn mới kéo rộng kết giới để mình vào trong, tiếng các tiên nữ hò hét lập cũng tức ủa vào theo. “Gần đây huynh không ở trong Trùng Hoa cung, ta nghe tiên Thổ địa nói rằng dạo này Thái tử Điện hạ nghỉ ngơi dưới phạm trần? Chắc là thoải mái lắm nhỉ?”

Cửu Khuyết nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi khoảng giữa tay Thương Âm, những vụn gỗ nhỏ rơi dày đặc trên đó, xem ra là đã ngồi đây khá lâu rồi. Trên bàn tay trắng trẻo của người đàn ông mặc áo bào đen đang cầm một cây trầm gỗ đã thành hình, hắn đang dùng ưỡi dao ti mi khắc từng bông hoa trên cây trầm, từng chút từng chút một.

Khỏe môi Cửu Khuyết nở một nụ cười phóng đảng, nếu là trang sức cho con gái, có chỗ nào so được sự lộng lẫy xinh đẹp với Vân Đinh trên thiên cung chứ. Đường đường là thái tử Điện hạ, tính sơ cũng sống cả vạn tuổi rồi mà vẫn chưa quen hết: “Khắc cái này làm gì, muốn làm ra một cây trầm gỗ không phải chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi à?” Thân là thần tiên, muốn biến ra cái gì chẳng được, đây không phải là điều mà người phạm vô cùng khao khát ư.

Thương Âm không đáp, Cửu Khuyết nhìn những đám mây ngoài đình một chút, gấp quạt lại nói: “Khắc cây trầm này cho nàng, thà rằng huynh nói thẳng với nàng rằng mình thật sự quan tâm đến nàng biết bao có phải hơn không? Sóng mấy vạn năm rồi, có gì mà không nói ra được nhỉ.”

Thương Âm gọt đều những cánh hoa nở xòe xung quanh, rồi lại khắc nhụy hoa một cách tỉ mỉ. Lúc này hai hàng tiên nga chậm chậm đi lên đình đài rồi đồng loạt hành lễ, sau đó thì lui về hai bên. Một người con gái mặc chiếc váy dài màu tím có thêu hoa lạc thần chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Mái tóc búi cao, làn da trắng ngần, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt phượng với hàng mi dài cong vút quyến rũ, giữa vầng trán trắng ngần có điểm một ngọn lửa đỏ rực làm tôn lên dung nhan xuất sắc mà rực rỡ.

Cửu Khuyết huýt sao một cái, phong lưu cúi người hành lễ, “Công chúa Chiêu Cẩm.”

Cô gái nọ không nhìn y, bước thẳng tới trước mặt Thương Âm, ngược chiếc cảm thon gọn lên, khuôn mặt người đàn ông trước mặt vẫn trầm tĩnh y như mười triệu năm trước. Nàng lại nhìn chiếc bàn sạch bong phía sau một chút, ngoài một ly trà xanh thì không có gì khác cả, cuối cùng nàng cười hành lễ với hắn: “Điện hạ.”

Nàng ta là con gái nuôi của Tranh Dung Thần quân, lại là thần nữ của Chu Tước Nhất tộc.

Không biết kết giới của nàng ấy hôm nay có ổn không nhỉ.

Nghĩ đến đây Thương Âm điều chỉnh lại vẻ mặt: “Nàng đến rồi.”

Công chúa Chiêu Cẩm nghe thấy giọng nói dịu dàng của hắn, nụ cười lại tươi thêm vài phần, “Dạ, Đế Quân bảo người tới cung Ngọc Thanh một lát, nghĩa phụ cũng ở đó, định nói về chuyện hôn sự của chúng ta, Điện hạ thấy được không ạ?”

(Tám)

“Ồi, trận mưa này...”

Dân chúng trên trấn Hoa Đào vội vàng kéo lều vải, dọn quầy hàng, người đi lại trên đường dần thưa thớt.

Mưa to như thác đổ, phía chân trời một luồng sấm chớp nổ ran. Hoa đào quanh năm không tàn nay bị nước mưa dội xuống khiến hoa rụng phủ đầy trên đất. Ban đêm những ánh chớp xẹt qua mang theo ánh sáng bỗng khiến những con gió càng trở nên đáng sợ.

Mã Gia ở trong phòng, thân thể mảnh mai cuộn trong tấm chăn. Mưa như trút nước, những hạt mưa như những mũi tên sắc nhọn dội xuống ào ào trên mái nhà. Nàng ta ngước khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi nhìn ra quang cảnh ngoài cửa, nói với cô gái váy hồng: “Thanh Hoa tỷ tỷ, bây giờ Mã Gia mới thấy một trận mưa to như vậy đấy.”

“Ừ, chỗ này ít khi mưa lắm, lần gần nhất...” Tiếng sấm đi đùng ngắt ngang lời nàng, bầu trời nặng trĩu, những hạt mưa rải trên những cánh hoa thanh thuần. Nàng mờ to đôi mắt ánh hơi nước nhìn bầu trời một lúc, tiếng lẩm bầm khe khẽ chìm trong tiếng mưa gió.

“Trận mưa này, chắc là ông Trời nổi giận đây mà.”

Rào rào.....

Ánh chớp xen với tia sét giáng thẳng xuống dưới, một khoảng rừng đào phía xa xa bùng lên ngọn lửa, sau đó là tiếng kêu đầy sợ hãi của Mã Gia. Khuôn mặt trắng bệch của Thanh Hoa không biểu lộ cảm xúc gì, bàn tay đặt trên khung cửa chậm chậm buông xuống, đặt lên bụng mình dịu dàng ve vuốt.

Bầu trời chớp nháy, kết giới ngàn năm của rừng đào phập phồng bất ổn.

Kẻ ngoại tộc không được mang thai con của thần tiên, mà sinh linh trong bụng lại ăn mòn sức lực của nàng. Thanh Hoa nhắm hai mắt, hít một hơi thật sâu rồi mở mắt ra.

Trong tiếng mưa bực bội, một bóng người đàn ông lặng lẽ xuất hiện trong sân nhà nàng, nước mưa không bắn vào người. Hắn chậm chậm đi tới cửa, bước tới cạnh nàng. Thanh Hoa cúi đầu vuốt ve bụng mình, người đàn ông dùng bàn tay to lớn của mình phủ lên mu bàn tay nàng, bàn tay hắn lạnh như băng, cả người ẩm ướt.

Thanh Hoa nhìn vạt áo hoa văn hình rồng vàng của hắn, cười có phần tự giễu, nói: “Chàng nói xem, thiếp sống lâu như vậy mà vẫn không nhận ra, cứ tưởng chàng chỉ là một thần tiên nhỏ nhoi vô danh nào đó mà thôi.”

Tay Thương Âm vuốt dọc theo cánh tay nàng, nâng gò má nàng lên, cúi đầu hôn xuống. Bầu trời nổ vang rền, ánh chớp phủ đầy trời, hắn ngậm lấy cánh môi nàng mà mãi miết, tia sét đánh nát vụn chỗ xây bột trong sân nhỏ nhà nàng.

Nàng có phần nực cười, tình yêu của thần yêu đúng là khuấy động thật, thiên lý không dung tha.

“Thương Âm, thiếp định tu tiên, thế nên khoảng thời gian này chúng ta đừng gặp nhau nhé.” Nàng đẩy ngực hắn ra một chút, lại bị hắn ôm chặt lần nữa. Nàng gượng cười nói: “Chàng làm gì thế, không phải thiếp đi tu tiên là chúng ta có thể bên nhau sao? Lúc tu tiên chàng không nên quấy rầy sự thanh tịnh của người ta đâu, ở trên trời chờ cho từ tể đi.”

Nàng vốn dĩ định bụng như vậy, có điều giờ đây nó lại thành lời từ chối mất rồi. Kể cả có thành tiên thì khoảng cách vẫn quá xa. Thân là yêu tinh, ung dung đến với thế giới này, nếu có mong muốn thì cứ bắt chấp tất cả mà theo đuổi, còn nếu không thể có được, vậy hãy buông tay để bước sang một cuộc sống khác thôi. Đó mới là yêu, hơn nữa, nàng còn là một yêu nữ xinh đẹp kia mà.

Chi không biết rằng, trong mắt hắn nàng so với cô thần nữ trên trời kia thì có bao nhiêu phần thắng.

Thanh Hoa cảm thấy, chắc hẳn cô thần nữ kia sẽ là trong trắng đoan trang, còn nàng chỉ là người con gái lăng lơ mà thôi. Mãi đến sau này, khi nàng bị thiên kiếp đánh cho hồn phi phách tán mới nhận ra là mình sai rồi, Thương Âm thích nàng, có lẽ là do nàng quá ngốc nghếch.

“Đang nghĩ gì thế?”

Giọng nói trầm ấm của Thương Âm vang bên tai, Thanh Hoa vỗ vỗ vai hắn: “Ồi chao, sân bị cháy rồi kia, cò ôm ấp gì nữa, thiếp cũng đâu có chạy mất đâu.”

“Người đàn ông càng âm thầm ôm nàng chặt hơn. Nàng thầm nghĩ trong lòng rằng, nàng thật có phúc quá, được hắn ưu ái thế này, phúc khí này tốt quá khiến nàng có phần không hưởng nổi, sống mãi cũng cay cay.

Nếu như đã không thể bên nhau, vậy sinh được đứa bé ra thôi cũng được, như vậy nàng sẽ không chỉ có một mình nữa, nàng sẽ có một người thân ruột thịt. Đứa bé ấy mang nửa dòng máu của thần tiên, có khi lại rất tài giỏi ấy nhỉ.

Lời ấy nàng không định nói ra.

Trong giông bão đan xen nàng ngơ ngác nhìn màn đêm tối đen. Tách ra thôi, ba chữ này cứ ngậm trong miệng nàng hồi lâu. Cũng chẳng phải yêu đến

chết đi sống lại, cùng lắm chỉ là mấy lần ân ái thôi, chẳng có gì hết.

Thật sự...không có gì hết.

Tách ra thôi.

Nàng rất mừng vì hắn vẫn đang ôm nàng, như vậy thì hắn sẽ không nhìn thấy những giọt nước mắt mà nàng lưu lại. Yêu tình mà khốc lóc gì chứ, mắt mắt lắm, nàng phải tươi cười mới đúng.

“Thương Âm, chàng thấy đấy, trời cao gần rồi kia, thế nên chúng ta đến với nhau dễ thì cũng dễ chia tay, đành...”

“Gã cho ta nhé.”

Diệp Thanh Hoa đứng sững tại chỗ như bị sét đánh, để mặc người đàn ông ôm nàng càng chặt hơn. Nàng nghe thấy nhịp đập trái tim hắn, vang vọng khắp thế giới của nàng.

“Thanh Hoa, gã cho ta nhé.”

Thương Âm nói rành mạch từng câu từng chữ bên tai nàng.

Cuối cùng nàng cũng bật khóc thành tiếng.

(Hồi cuối)

Bây giờ nghĩ lại, đó hẳn là chuyện rất lâu trước kia rồi.

Nếu bấm tay tính một chút, ba trăm năm thật quá ngắn ngủi, nhưng hắn lại cảm thấy mình đã đi qua một quãng đường dài đằng đẵng. Ngày lại ngày, những đám mây vẫn vũ dỗi thay, mà tiếng cười của nàng ngỡ như mới hôm qua thôi.

Một năm ấy, cuối cùng hắn không tìm được chút mảnh vụn nào của nàng nữa, tuyết rơi đầy phủ trắng xóa cả mười dặm rừng đào bị cháy đen một vùng. Hắn đứng giữa cánh đồng tuyết, bờ vai phủ đầy những bông tuyết, tựa như hắn đã già đi trong nháy mắt vậy.

Theo lời Cửu Nguyệt mà nói, nàng chẳng qua chỉ là một yêu tinh nhỏ nhoi có sắc đẹp đầu độc lòng người mà thôi, phong hoa tuyết nguyệt một trận, chết là hết. Vốn dĩ thân rất khó động tình, mà y cũng chẳng quan tâm hắn có động tình hay không, dù sao nàng đã chết rồi, chết vì thiên kiếp. Cho dù là có sự tác động của Chu Tước Nhất tộc đi nữa, nếu hắn chọc vào, vậy chẳng khác nào vung tay tát lên mặt Tranh Dung Thần quân và Vua Chu Tước cả.

Hôn sự với Công chúa Chiêu Cầm lại bị trì hoãn, hắn lại nhàn nhã một mình sống qua ngày trong Trùng Hoa cung như mười triệu năm trước, chẳng khác những thần tiên khác là bao. Cho đến một ngày hắn lại cảm nhận được khí tức của nàng.

Trăm năm qua hắn đã loại bỏ các loại đào ra khỏi Trùng Hoa cung, nhưng hắn lại ngửi thấy mùi hoa đào rồi.

Hoa đào tháng ba dưới trần gian rực rỡ lắm sao, mấy khóm hoa trước cửa lầu đang lúc nở rộ. Nghe nói ở đây có một cô hoa khôi xinh đẹp nổi danh, tài hoa tuyệt đỉnh.

Kiếp trước nàng mất hết yêu lực để cứu những người khác, công đức đủ để nàng chuyển kiếp làm người. Hắn vẫn luôn biết điều ấy, thậm chí lúc rảnh rồi còn đến Âm tào địa phủ dạo một vòng, hồ hững hờ vào tên của nàng, Diêm La Vương nghe xong thì vô cùng sợ hãi. Xem ra những lời hắn nói, đám quỷ phù đều nghe rõ cả rồi, vị Thái phán quan coi như cũng biết điều.

Hắn đứng dưới lầu, cả người mặc quần áo trắng tiao nhũ. Gió thổi nhẹ, hắn nhớ mang máng nàng từng nói thích đàn ông mặc quần áo màu trắng tiao nhũ, chắc chắn rất bắt mắt.

Nghe đến đây hắn thoáng hoảng hốt, thì ra hắn vẫn luôn nhớ kỹ.

Hắn bước vào lầu Thủy Nguyệt đầy oanh oanh yến yến, những cánh hoa hồng phớt rưng rưng trên hành lang, mùi hương ngọt ngào tràn ngập trong không khí.

Trước cửa gian phòng cuối cùng ở tầng hai có một cô gái ôm cây chổi ngủ gà ngủ gật, đầu gục xuống từng chút từng chút một. Nàng búi hai bím tóc tròn tròn, da dẻ trắng như tuyết.

Thì ra không phải hoa khôi, mà là nha hoàn của hoa khôi.

Cô gái nhỏ mắt lim dim buồn ngủ, lau lau nước miếng mơ màng ngẩng đầu lên, bỗng nhiên mỉm cười với hắn, nụ cười nhàn nhạt, đuôi mắt khẽ cong lên. Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen quen thuộc, trong đầu nghĩ, đúng rồi, hóa ra người con gái mà mình chờ đang ở đây.

Trăm năm sau khi nàng chết cuộc sống của hắn vẫn thanh đạm như trước, hắn cũng không nhớ nàng nhiều lắm, cũng không nghiền ngẫm lại hắn là thật lòng đợi chờ nàng hay chỉ là tán tỉnh trong chốc lát.

Bởi vì những điều ấy đều hoàn toàn không cần thiết, hắn biết chắc sau này bọn họ sẽ còn gặp lại nhau, hắn còn cả một khoảng thời gian rất dài để chờ

đội nàng kia mà.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Tỉnh dậy thấy chàng vẫn ở bên cạnh ta, ta cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Đôi mắt còn sưng đau, chỗ đó cũng sưng đau.

Một mình đã lâu rồi, nay cả người trần truồng mà nằm trên một lòng ngực ấm nóng ta có hơi lạ lắm. Gò má dán chặt vào ngực Thương Âm, ta lắng nghe tiếng nhịp tim đập thành thạch bình ổn của chàng khi ngủ. Da Thương Âm rất đẹp, ta dùng gò má cọ một cái, chàng vẫn nằm im, lại cọ một cái nữa, chàng thấp giọng hừ một tiếng trùm ta vào trong chăn ôm sát chặt lại một chút, tiện tay bóp mông ta một cái trong vô thức.

Ta chột chột hai cái giật dỗi nhìn hắn, hắn vẫn ngủ say như cũ, mái tóc đen che khuất gần nửa khuôn mặt. Ta định bụng ngấm một chút, nhưng lại không nhìn được mà cười lên, đưa tay vòng sau vai chàng nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo của chàng mấy lần. Ta lại nắm lấy cảm chàng mà hôn một cái, đêm qua lộn xộn đến như vậy, ta không tin chàng còn sức mà tỉnh lại.

Ta phải mất bao nhiêu sức lực mới thoát ra khỏi lòng ngực chàng, chàng y hệt như con bạch tuộc tám xúc tua quấn thật chặt trên người ta, lúc da thịt chạm sát vào nhau ta lại thấy trong chăn khối thịt kia cuối cùng lại dựng lên, ngồi ở mép giường ta lập tức đỏ bừng mặt.

“...Đồ háo sắc.” Ta lẩm bảm vội mặc thêm áo ngoài, trên đất là một khoảng hỗn độn, ta lần mò hồi lâu mới tìm được cái yếm của mình bị kéo hỏng lẫn trong đồng quần áo, bèn vớt qua một bên, sờ một lúc, lại thấy cái tiết khó bị rách cả ra, ướt đầm, tỏa ra mùi hương đầy mờ ám.

Mặt ta đỏ tía tai, vội vàng thu dọn đồng quần áo, lấy ra một bộ đồ mới mặc vào, lại cầm một bọc đồ cần giặt giữ đi ra cửa. Trước khi đóng cửa, ta nhìn Thương Âm một cái, chàng vẫn đang ôm cái gối của ta ngủ ngon lành.

Sau khi ra khỏi sân, lúc này trời vẫn tối đen, trong phủ yên ắng chỉ có ánh đèn đuốc u vắng lập lờ của người tuần đêm.

Nếu là ở nhân gian, mùa này hắn là có vài tiếng ve kêu cho xem.

“...Mẹ?”

Ta quay đầu, Ly Nhi mặc áo ngắn tay dụi dụi đôi mắt buồn ngủ mà đứng ở cửa hỏi: “Mẹ ra ngoài à?”

Ta đặt bọc quần áo trên bả vai xuống, hôm qua ta gọi Ly Nhi từ trên Trời xuống, vốn định nói với thằng bé chuyện cha hắn không chết, nhưng phát hiện thằng bé đã biết từ lâu rồi. Ta khá là nghi ngờ rằng có phải mình ngốc thật hay không, bởi trừ ta ra thì ai này đều biết cả.

Trong lòng ta vô cùng bức bối, bước tới ngồi xuống trước mặt Ly Nhi, xoa đầu thằng bé một cái, “Ly Nhi, mẹ định bỏ nhà đi.”

Ly Nhi vẫn còn ngái ngủ, “...Dạ?”

Ta cười nheo nheo mặt thằng bé, “Đêm lạnh đấy, Ly Nhi mau về phòng đi, đừng nói với cha nhé.”

Ly Nhi chùi miệng, khẽ nói: “Mẹ bỏ Ly Nhi à?”

Ta đưa ngón trỏ đặt trên miệng, “Ngoan, đây là bí mật, ngoan ngoãn chờ mẹ về nhé.”

Ta hôn chụt một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, lại chỉ chỉ gò má mình, Ly Nhi dẫu môi, cũng hôn chụt một cái lên mặt ta.

“Con trai ngoan.” Ta vô cùng hài lòng.

“Khi nào mẹ về à?”

“Ờ,” ta nghĩ ngợi, “đợi khi nào cha Ly Nhi nhận lỗi đi.”

***

Ma Đô

Quán rượu Quan Hoa

“Bỏ nhà đi?”

Kham Ngũ vỗ đùi, thịt gà ngậm đầy trong miệng phun cả ra.

Ta dùng đũa gạt miếng thịt gà trước mặt hấn sang một bên tránh cho khỏi bị mất ngon, lại thuận tay chọn một miếng thịt gà có dính nhiều hạt tiêu cho vào miệng, ừm, ngon lắm. Xem ra người của Ma tộc cũng biết hưởng thụ ra phết đây.

Cả đêm ấy Thương Âm hôn ta, đây là lần đầu tiên sau ba năm qua ta nếm được mùi vị, khó mà hình dung được mùi vị thuộc về riêng chàng. Tối Ma Đô ăn uống một bữa, khẩu vị của ta cũng rất tốt.

Kham Ngũ lờm ta, “Cha nó! Bà cô chạy đến Ma tộc chơi là vì bỏ nhà ra đi, Thần tiên và bọn ta còn đang căng thẳng đến như vậy, cô còn không biết sợ mà tự chui đầu vào rọ nữa à?”

Ta vừa nhanh tay gấp một miếng đậu thiên diệp vừa nói, “Không sao đâu, có người bảo lãnh rồi còn gì, ta chỉ ở tạm mấy ngày thôi mà.”

Kham Ngũ vẫn lờm ta: “Mẹ nó, cô định ở mấy ngày?”

Ta nghĩ ngợi, liếc hắt: “Kham Ngũ, người nhỏ nhen quá đấy, nghĩ lại lúc người tới Phong Đô ăn chực ta cũng đâu có xử tệ với người đâu.”

Kham Ngũ nghiêng răng nghiêng lợi: “Bà nội cô chứ, cũng chẳng phải lão tử không muốn cho cô ở. Cô bỏ đi như thể cái tên mặt trắng núi băng kia lại tương là ta nặng mắt cô, còn không xách kiếm tới đâm chém ta chắc?”

Đầu ta tưởng tượng đến khuôn mặt Thương Âm, trong lòng hơi bức bối, lại có chút ngọt ngào. Rõ ràng quanh quẩn cả ngàn năm, vòng tròn tình yêu lại trở về điểm ban đầu. Món chân giò muối của quán rượu này ăn rất ngon, ta gấp một miếng ung dung nhai nhai, “Quả nhiên người cũng biết chàng không có chết nhì.”

Kham Ngũ lập tức nín bật.

Ba năm qua, đúng ta là kẻ cuối cùng không hề biết gì thật.

—

Ta ở lại Ma tộc, lá gan cũng to ra.

Cuộc sống thành trì ở Ma tộc cũng không khác gì nhân gian cả, nói thẳng ra nó càng giống với người Nhung* ở chỗ tiếp giáp man hoang sa mạc với Trung Nguyên hơn. Những cô gái Ma tộc dung mạo xinh đẹp, đa số đều mặc những bộ trang phục diêm lệ bó sát người khiến những đường cong cơ thể uyển chuyển được hiện ra hết, một khoảng da thịt trắng như tuyết nhô cao được để lộ khiến ta có cảm thấy thị giác như được thịnh yến vậy. Lại nghĩ đến định kiến xưa nay ma nữ mê hoặc lòng người, cũng là có căn nguyên của nó cả. Tác phong của các nàng vô cùng phóng khoáng, thích người đàn ông nào thì lập tức theo đuổi luôn, vậy thì ai mà không gục cho nổi.

Ở Ma tộc được bốn, năm ngày thì ta gặp Kham Phục Uyên.

Vốn là ta tới núi ngoài thành hóng gió, trong thâm cỏ xanh biêng biếc ta lại thấy một bóng người màu đỏ to lớn, đi tới mới phát hiện ra là hắt. Hắt đứng dưới tán cây trường thanh, trước một bia mộ.

Ta lại gần chào hỏi hắt.

Hắt quay lại nhìn ta một cái, diện mạo vẫn anh tuấn, chẳng hề ngạc nhiên, rồi lại nhìn về phía bia mộ. Ta bước tới phía sau hắt nhìn rõ chữ trên bia mộ, là Văn Bích.

“Nàng ấy không thích Ma cung, ta bèn an táng cho nàng ở đây, vậy thì có thể nhìn được thật xa rồi.”

Giọng nói nam tính trầm mà có lực, ta biết là hắt chọn lời, xưng ta, chứ không phải là bản quân. Ta thả lỏng, chậm rãi nhìn theo ánh mắt hắt, nhà cửa Ma Đô dưới sườn núi san sát liền nhau, nổi thẳng tới phía cuối là một cung điện hùng vĩ màu đỏ.

Có thể nhìn thấy nơi ở của hắt.

“Tề lễ Bàn Cổ xuất thế phải trả giá, người phá vỡ hư không là nàng, đương nhiên không thể thoát chết được.” Hắt lại nhìn về bia mộ, dưới bia mộ mọc lên một loài hoa trắng nhỏ không tên, ta nghĩ bia mộ này đã được lập ở đây tầm mấy năm rồi.

Ta hỏi hắt: “Lúc trước người hắt đã biết nàng ta sẽ không sống được, vậy mà người còn chiều nàng mà làm theo ư?”

Kham Phục Uyên không nặn không nhặt nhìn ta, đôi môi mỏng khẽ nói ba chữ: “Không thì sao?”

Ta im lặng.

Chiều theo mong muốn của nàng, để rồi tự mình gồng gánh mọi đau thương, Văn Bích cũng thật tàn nhẫn.

Nhưng trên thế giới này có gì là không tàn nhẫn đâu.

Nàng ấy vốn là Quận chúa của Chu Tước Nhất tộc Phụng Vũ, Kham Phục Uyên cười khẽ, ngón tay vuốt nhẹ lên hàng chữ khắc trên bia mộ lạnh lẽo, “Tám trăm năm trước tộc Chu Tước bị tru diệt, nàng đã trốn đến đây.”

Ta gật đầu một cái, ta biết trên đời này vẫn còn một vị Chu Tước mồ côi, nay đã là Thần nữ tôn quý của Cửu Trọng Thiên rồi.

Hắn không nói nữa, lặng lẽ ngắm nhìn bia mộ, gió lướt qua lay động cây cỏ, tán lá xanh bị thổi phát ra những âm thanh xào xạc, mái tóc dài và tà áo đỏ của hắn cũng lay động theo gió.

Khi ấy ta rất muốn biết, Vân Bích có từng yêu hắn hay không. Đối với một người mà nói, những việc quan trọng kia, gia tộc, báo thù, sứ mạng, sau khi coi bỏ những gông xiềng ấy thì sao. Nàng ta để tâm đến điều gì đây.

Nàng ta chết rồi, những điều này có còn quan trọng không.

Là người hay là thần, là yêu hay là ma, thật ra đều không quan trọng.

Đến lúc này ta mới hiểu rằng, thì ra Thương Âm chẳng hề để ý đến việc ta là người hay là yêu, trong mắt chàng ta chỉ là Mẫu Đơn, chỉ như vậy mà thôi.

***

Ta ở Ma Đô bảy ngày rồi chào tạm biệt Kham Ngũ, đeo hành lý ung dung trở về, chủ yếu là vì ta nhớ Ly Nhi quá rồi.

Phong Đô quả nhiên rồi tung một vùng.

Đám tiểu tiên quần áo trắng toát kia vừa thấy ta lập tức rầm rập quỳ xuống, trong sân trắng xóa một khoảng nhìn thật hoành tráng, ôm lấy chân ta mà nước mắt nước mũi ròng ròng nói: “Nương nương, người đi đâu vậy chứ, tiểu tiên khẩn thiết cầu xin người về Trời đi. Mấy ngày nay Đế quân Bệ hạ đã lật tung mấy vòng rồi đó, người còn không về nữa chúng tiểu tiên cũng chỉ còn nước sống ở Phong Đô cho qua ngày mà thôi.”

Ta sững người, “Đế quân, ông ấy ấy tìm ta làm gì?” Ta nghĩ lại, thấy chúng tiên vẻ mặt lạ lùng, bèn “à” một tiếng, khoát tay bước vào nhà, “Bảo chàng tự đến gặp ta đi.”

Chúng tiên run lên, ùn ùn kêu khóc kéo đến cản đường ta, vô cùng lo sợ mà nói: “Nương nương, trước đó Bệ hạ, hôm trước mới lên ngôi ạ, đây chính là chuyện lớn của lục giới, vua tôi Tử hải bát hoang cũng đều tới tham bái cả, người bảo Bệ hạ đích thân tới, vậy chẳng phải là...”

Ta gật đầu một cái, vô cùng châm chước mà nói: “Đừng lo, đợi chàng lo liệu xong xuôi cũng vậy mà.” Nói rồi lại cất bước đưa vào, đám tiểu tiên quần áo trắng tinh lại vừa khóc vừa ôm lấy chân ta.

“Nương nương, ngày mai là đại điển, Bệ hạ phải dẫn theo Đế hậu đi từ Nam Thiên Môn tới Cửu Trọng Thiên bày tỏ sự thống lĩnh bốn phương tám hướng thiên hạ, để mọi người tới tham bái tỏ lòng tôn kính. Thế nên, nương nương à, người...”

Ta nhìn bầu trời một cái, “Ồ, không phải còn có Công chúa Chiêu Cẩm gì đó đấy ư?”

Chúng tiểu tiên run một cái, im lặng, sau đó một giọng nói mang theo vẻ nom nớp lo sợ cất lên: “Nương nương, nương nương là đang giận dữ Bệ hạ ạ...?”

Bước chân ta dừng lại, hắn yên lặng giống như chết rồi, ta quay đầu thản nhiên cười một tiếng, “Đúng thế, ta giận dữ đấy.”

—

Bỏ lại đám tiểu tiên kia, ta ‘quen việc dễ làm’ mà đi tới núi Cửu Hoa thăm Địa tạng Vương Bồ Tát một chuyến, thực ra thăm là thứ yếu, chủ yếu là ta đi dự lễ con chó ba đầu kia ở Địa ngục mà thôi. Ban đầu là nó ở bên bờ sông Vong Xuyên, Địa tạng vương Bồ Tát cho rằng hình dáng của nó rất gây ảnh hưởng đến mỹ quan Phong Đô, bèn cột nó ở tiếp giáp giữa núi Cửu Hoa và đường hỗn độn lớn của Phong Đô, bảo vệ cánh cửa của con đường thông duy nhất giữa nhân gian với âm phủ.

Ta xách theo một giỏ đào, đào này là Ly Nhi hái từ trên trời mang xuống, đào này đào đã ăn được, thằng bé đi ngang qua bèn hái mấy quả, nghe nói rất có tác dụng dưỡng nhan sắc.

Ta chắc chắn con chó ba đầu kia là một con cái.

Nó nằm đó lim dim cũng cao hơn so với ta đứng thẳng, vì nó sống trong bóng tối cả ngàn năm, thị lực cũng thoái hóa, gần như không nhìn thấy ánh mắt nó nữa, răng nanh thò ra ngoài, cái đuôi rỗng đưa qua đưa lại.

Ta gọi một tiếng: “Tiểu Hắc.”

Con chó ba đầu kia vênh tai lên, ra sức vẫy đuôi với ta, nếu không phải vì đang bị xích chắc hẳn nó còn định nhào tới luôn.

Ta lắc lắc giỏ đào một chút báo cho nó biết, nó kêu lên một tiếng.

Cuối cùng ta lên tiếng chào hỏi thị tỳ của Địa tạng vương, nàng ta cứ nom nớp lo sợ mà nhìn ta cầm dây xích kéo tiểu Hắc đi.

—

Lúc Thương Âm tới tìm ta, ta đang chơi vui vẻ với Tiểu Hắc ba đầu bên bờ sông Vong Xuyên.

Cứ yên lặng ngắm nghía bờ sông bát ngát, chẳng biết từ bao giờ bên bờ sông lại có thêm một bóng trắng, trong sắc trời sương mù âm u ở địa phủ nó trở nên chói mắt khác thường. Ta nhìn sang, chàng đang từ bờ sông bước tới, hơi thở quá thuần khiết sắc bén như xẹt qua đầu ta.

“Mẫu Đơn.”

Chàng khẽ gọi ta một tiếng.

Đã mấy ngày không gặp rồi nhỉ, ta cắn quả đào sờ Tiểu Hắc một cái, “Chàng có gì muốn nói với thiếp không?”

Chàng đưa mắt nhìn ta.

Ta lại nhìn chàng, “Không có sao?”

Chàng bước tới, ta làm động tác tay một cái, “Đừng lại đây, thiếp còn chưa tha thứ cho chàng đâu.”

Bước chân Đế quân quả thực sững lại, khóe miệng chàng giật giật một cái, “Mẫu Đơn, nàng đây là thế nào?”

Ta nhìn trời tiếp tục ăn đào, “Sau khi Đế quân đăng vị phải tiếp nhận lễ tẩy trần nữa mà, ngày mai là đại điển rồi, lỡ như lễ rửa tội kia lại giáng cho thiếp mấy đạo thiên lôi thì sao?”

Về mặt Thương Âm là lạ, không nói năng gì.

Ta cười một tiếng khách sáo với hắn, “Chàng lại đỡ thay ta chứ gì?” Thấy trong mắt chàng thoáng lóe ánh sáng nhẹ, ta bật cười: “Chàng có để ý đến cơ thể mình không? Mấy ngày trước chàng không tìm ta chắc hẳn là đang phải dưỡng thương, có điều giờ thấy chàng mặc đồ trắng thế này, hẳn là vết thương kia cũng lành rồi.”

Chàng im lặng chốc lát mới nói: “Mẫu Đơn, sức khỏe nàng không tốt.”

Ta tức giận, sờ Tiểu Hắc một cái, chỉ vào Thương Âm rồi nói với nó: “Cẩn chàng.”

Tiểu Hắc gào một tiếng, hung hổ chạy qua.

“Mẫu Đơn!” Ta thấy rõ ràng khóe miệng Thương Âm giật giật.

Cuối cùng Tiểu Hắc hiển nhiên bị ánh mắt Thương Âm liếc cho một cái lập tức rút về, khẽ rên ư ừ. Uy nghiêm của Thiên đế, cứ cho nó không biết đó là ai thì chỉ bằng hơi thở kia thôi cũng khiến nó không có cái gan ấy rồi.

Ta vừa ném một ánh mắt “không có khí phách” tới chỗ Tiểu Hắc, người mặc đồ trắng kia đã loáng một cái, vượt qua khoảng cách mấy trượng mà kéo ta nhào vào ngực mình, gò má dán trên vòm ngực ấm nóng khiến ta ngẩn người, cơ thể như mất trọng tâm mà bám vào cánh tay chàng.

“Ngoan nào.” giọng nói ấm áp dịu dàng như lông chim truyền vào tai ta, chàng khẽ hôn lên thùy tai ta, “Đừng giận đối nữa, quay về thôi.”

Ta hít hít mũi, “Chàng là tên lừa gạt, thiếp không muốn để ý đến chàng.”

Chóp mũi Thương Âm cọ vào cổ ta: “Ly Nhi nhớ nàng lắm.”

Ta chóp mắt mấy cái, hơi thở của chàng vẫn vít xung quanh vô cùng dễ chịu, ta lại hỏi: “Chàng có muốn nói gì với thiếp không?”

Ta nghe rõ nhịp thở của chàng, cảm nhận được đôi môi chàng dần nóng bỏng, từ cổ trượt thẳng một mạch tới khóe miệng ta, ta đẩy chàng một cái, chàng hơi dùng lực mà mút một cái, ta lập tức đỏ mặt.

“Trước đây là ta sai rồi, xin lỗi nàng.”

“Ừm, còn gì nữa không?” Mặt ta nóng lên, ngoài miệng vẫn không buông tha.

“Ta rất nhớ nàng.”

“Còn gì nữa?”

“Ta yêu nàng.”

Trống ngực ta đập thành thịch, cổ làm ra vẻ bình tĩnh nhéo Thương Âm một cái, “Thiên đế bệ hạ, điều thần thiếp muốn nghe bệ hạ không nói chút nào cả.”

Dẫu vậy, lời chàng nói...ta lại vô cùng vui mừng.

“Thương Âm, chàng nghe đây.” Ta ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào đôi mắt dịu dàng của chàng, hai tay cầm tay chàng đưa lên, nói từng câu từng chữ: “Thiếp buồn, thiếp giận là bởi vì chàng không hề chăm sóc tốt cho mình, vì chàng gạt thiếp, mọi chuyện đều tự mình gồng gánh, vì chàng không nói gì cả. Thiếp cứ nghĩ rằng, nếu như đến cuối cùng thiếp vẫn không phát hiện ra Cố Thương chính là Trọng Lam, Trọng Lam của tương lai, vậy nhân sinh của thiếp sẽ ra sao đây. Vợ chồng vốn dĩ là chia sẻ với nhau chứ không phải là một người gánh vác hết.”

Ta siết chặt tay chàng, kiễng chân hôn một cái lên môi chàng.

“Thương Âm, thiếp cảm thấy chúng ta đã bỏ lỡ quá lâu rồi.” Rồi ta nở một nụ cười vui vẻ với chàng, một người đàn ông dõi theo ta hai ngàn năm, đợi ta đã lâu như vậy, ta còn gì mà không tha thứ được chứ.

“Sau này thiếp sẽ không bỏ lỡ nữa. Chàng là vị thần tiên ngọc nhất mà thiếp gặp từ trước đến giờ đây.”

Trong đôi mắt nhu hòa của Thương Âm khẽ phát ra tia sáng nhỏ, giống như ánh sao đêm lúc ta và chàng cùng nhau thả đèn ở thành nhỏ rất lâu về trước vậy. Chàng nở nụ cười, đặt lên trán ta một nụ hôn, “Mẫu Đơn, nàng thật dài dòng.”

Ta lại cắn chàng một cái, chàng ôm chặt eo ta, “Về nhé?”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Hồi cuối

Lúc ta lên Trời, Thương Âm đã vào ở trong cung Ngọc Thanh lộng lẫy, mây tiên bạt ngàn rồi.

Nghe nói vị Thái thượng Hoàng quân ngồi trên đế vị cũng sắp mọc meo cả lên, cuối cùng cũng có thể tìm được cơ hội cùng Hoàng hậu của mình rong chơi tứ hải bát hoang, những việc thiên cung phức tạp đều quảng hết cho vị Đế quân trẻ tuổi vừa mới lên ngôi chưa được bao lâu.

Làm một âm sai tám trăm năm, ta thực sự không hiểu lắm rảnh rồi là như thế nào, giờ được rảnh rồi thật thì lại không biết phải làm gì. Trừ vài ngày nom Ly Nhi học lễ tiết ra cũng chỉ còn đến chỗ của Ty Mệnh Tinh quân mà thôi. Chỉ mỗi Ty Mệnh là vị thần tiên mà ta có thể nói chuyện cùng ở trên Trời được, ít nhất thì lúc ta hỏi, nàng ta sẽ không lo sợ mà quỳ xuống hành lễ, nói các kiểu như: “Không biết nương nương phượng giá, tiểu tiên tội đáng muôn chết.” gì gì đó.

Rảnh rồi ta bèn ngồi xem nàng ta viết mệnh cách, lâu ngày cũng cảm thấy thú vị. Nàng ta là Ty Mệnh Tinh quân đương nhiên hiểu được si oán hồng trần, mà ta là âm sai ở gần bên cầu Nại Hà, đương nhiên cũng hiểu được yêu hận nhân gian. Hai người bọn ta tụ lại mà cùng chuyện trò, nói chán rồi ta lại theo dõi mệnh cách cho nàng ta, từng ngày từng ngày cứ như vậy qua đi.

Không biết từ đâu Thương Âm nghe ngóng được ít nhiều, ban đêm trở về cung bèn gọi ta đến bên cạnh, ta pha một ấm trà thượng hạng, mùi thơm thoang thoang toát ra, bộ ấm trà bằng sứ với hoa văn mắt cua màu xanh phối với hình lá vàng kim. Ta đặt xuống cái bàn trước mặt chàng, bưng một chén lên, đẩy tấu chương sang một bên, nói: “Nghỉ một chút đi, cơ thể chàng không khỏe đâu.”

Thương Âm cả người mặc một bộ đồ mỏng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo dài hình rồng đen, mái tóc rũ xuống nhìn vẻ vô cùng thanh thoát. Ánh nến chập chồn chiếu lên người chàng nhìn rõ được xương quai xanh, chàng đón lấy chén nhấp một ngụm, “Nghe nói gần đây nàng thân với Ty Mệnh Tinh quân.”

Ta đáp lại: “Nghe ai nói cơ?”

Thương Âm cười nhẹ: “Sau này ít tới một chút, có thần tiên khác trên trời tới chỗ ta oán than đây này.”

Ta nhướn nhướn mi cũng cười, biết rồi vẫn cố hỏi: “Ai cơ?”

Ngoài Cửu Khuyết Thần quân ra thì còn ai vào đây nữa chứ.

Thương Âm nhã nhặn mỉm cười, lắc lắc uống trà, “Y ái ngại nàng cản trở y, muốn ta để ý nàng một chút.”

“À,” ta hừ hừ, “Thế là Đế quân bệ hạ thực sự để ý đến hạ thần thật nhỉ, bảo gì nghe nấy, người ta cảm thấy ái ngại, nhưng Ty Mệnh có thấy sao đâu.”

Chàng đặt chén trà xuống, ta đang định nhấc ấm lên rót một chén đầy nữa, eo bị nắm lấy, ta lập tức bị rơi vào một lồng ngực nở nang ấm áp. Thương Âm siết chặt eo ta, ta đỏ mặt đầy chàng, “Làm gì đấy, không đứng đấy...”

Chàng khẽ cười, “Hình như Thiên hậu không đặt tâm tư ở bên trẩm thì phải, ngày hôm nay đến tìm nàng, nàng cũng ở chỗ Ty Mệnh.”

Ta vô tình quét mắt qua chỗ xương quai xanh quyến rũ kia mà nuốt một ngụm nước miếng, ta gác lại ánh mắt, “Đâu có đâu, chàng đang ghen đấy à?”

Thương Âm ôm sát ta hơn một chút, hôn một cái rồi nói: “Ừm, ghen đấy.”

Từ khi ta về lại Trời, Thương Âm có phần không giống quân tử nữa, hàng đêm ân ái cũng chẳng sợ những thần tiên khác rì rầm tán chuyện, mỗi lần ta ra cửa thì đều bị những ánh mắt mập mờ của đám tiểu tiên ấy làm cho rợn cả tóc gáy. Ta còn nhớ có một hôm Thương Âm đi rồi mà ta thì ngủ đến mọng cả mắt, ngủ một giấc đến giữa trưa thì có một ma ma lớn vạn vạn tuổi trong cung bưng com nước vào hầu hạ ta dùng bữa, thế rồi bà ấy bỗng thốt một câu, “Nương nương, canh này bỏ lăm đấy, nương nương rất cần phải nghỉ ngơi đấy nhé.”

Ta suy sắc khí, bà ấy lại cười hiền hậu nói: “Mấy hôm trước thần nghe Thái tử Điện hạ nói, ngài ấy còn muốn có một cô em gái nữa đấy ạ.”

Ta dùng chút sức lực còn lại mới xác định được Thái tử Điện hạ kia là nói Ly Nhi của mình.

Đang nghĩ tới đây thì ta bỗng thấy lạnh lạnh, một ánh nền nháy lên, trong bóng tối mờ mờ Thương Âm đang vén chiếc áo mỏng tang cuối cùng còn buộc trên ngực ta. Ta bị chàng hôn cho choáng váng, môi lưỡi nóng bỏng của chàng còn có tác dụng đánh tan nửa già ba hồn bảy vía của ta hơn cả canh Mạnh Bà nữa.

Thương Âm vừa mút lấy môi ta, vừa nhấc bổng ta lên, tách hai chân của ta ra để ta ngồi trên người chàng. Chân vừa bị tách ra ta lập tức co lại, không khí cứ như dịch chuyển tròn hết xuống lòng bàn chân vậy.

“Ừm... từ từ...” Đây là thư phòng kia mà, chẳng lẽ chàng lại định giải quyết ngay ở đây à? Bên ngoài đây thì vệ, nếu chuyện này mà truyền ra thì ra thì mặt mũi ta biết vứt đi đâu đây?

Ta hơi hoảng hốt giãy giụa, chỉ nghe rầm một tiếng lớn, tấu chuông rơi đầy trên nền đất hoa trắng, cơ thể ta thì bị đặt lên bàn.

Mặt ta đỏ hồng sạch, tay nắm chặt thành quyền, tê liệt nằm trên bàn khôn đốn nhìn tận mắt chàng giật cái yếm của ta ra.

Thôi xong, ngày mai không còn mặt mũi gặp người khác nữa rồi.

Tà áo trên vòm ngực chàng mở rộng, chàng nghiêng người nặng nề đè xuống, ta khẽ thở gấp mà chẳng dám nhìn chàng. Chàng ở trên người ta chậm rãi dùng thân thể ép ta, ngực ta vì bị chàng đè mà vừa nóng lại vừa khó chịu.

“Mẫu Đơn.” Giọng nói khàn khàn mang ý cười, “Hoa Nhi gia xấu hổ đấy à, hả?”

Ta mờ mắt lờ mờ chàng, đối diện là một đôi mắt đen sâu thẳm, đượm sóng tình dục, nhất thời đầu óc ta lại mê man. Chàng bắt tay ta cởi quần áo trên người rồi tách chân ta ra, nhẹ nhàng ve vuốt.

Môi ta tê dại đau đớn, bị chàng hôn cho ngây dại, đành để mặc chàng giờ trò. Bàn tay nóng bỏng của chàng mon trón trên từng tấc da thịt của ta, ta cảm giác từng tấc da thịt của mình giống như bị lửa đốt vậy, mềm nhũn không còn chút sức lực. Chàng đang giờ trò trên ngực ta bỗng ngâm nga: “Mẫu Đơn, chỗ này của nàng lại lớn lên đẹp lắm.”

Ta đỏ mặt mặc kệ chàng, gì mà gọi là “lại” chứ.

Đến khi ngón tay hấn làm loạn ở giữa hai chân ta, ta chịu hết nổi, bên trong vừa tê dại, vừa khó chịu, ta rướn cổ luống cuống ấn lên tay chàng, “Đừng mà... xin chàng... a, a...”

Ngón tay chàng hơi ra sức một chút ta không chịu nổi kêu lên một tiếng, lại bịt miệng mình lại, chàng vẫn cử động, cả người ta co lại trực run rẩy thấp giọng nghẹn ngào. Cuối cùng chàng cũng có lương tâm phát hiện ra mà làm tắt ngọn nến, nâng ta dậy lại ngồi xuống ghế, dịu dàng vuốt ve trước sau, “Ngoan, đừng khóc, cho nàng đây.”

Về sau nhớ lại ta rất muốn đâm chàng một quả, làm như kẻ dục cầu bất mãn là ta vậy.

Trong ánh sáng thăm thẳm của viên dạ minh châu, chàng giờ ngón tay dính đầy thứ chất lỏng dính dính sền sệt mà quơ quơ trước mặt ta, ta xấu hổ vô cùng, nghiêng răng lườm chàng. Chỗ đó của chàng nóng bỏng lại cứng rắn như sắt ở dưới người ta, cọ cọ một chút rồi tiến thẳng vào.

Căng trướng ê ê, ta rên khẽ một tiếng, mở miệng hít thở nặng nề, cả người đỏ ửng.

“Thương Âm...”

“Ừm?” Chàng bắt đầu cử động, ta thấp giọng nói: “Khó chịu quá...”

Chàng khẽ cười hôn ta, “Ngoan nào, sẽ thoải mái nhanh thôi.”

Chàng nhấn sâu vào trong ta một cái, thần trí ta tẩn mất hơn nửa, cắn bả vai chàng run rẩy mơ hồ: “Chàng, chàng... chỗ đó của các thần tiên đều lớn như vậy sao...”

Nói xong ta cảm thấy rất mất mặt, nhưng chàng chỉ cười một tiếng, nâng mông ta mà nháp nhô dao động, vừa nhanh vừa mạnh. Lực tác động quá mạnh khiến ta không chịu nổi mà ôm lấy cổ chàng, giọng nói cũng không ổn định, chàng lại đưa ta trở lại trên bàn giấy vò ta hết ba lần, đến lần thứ tư tiếng của ta cũng mất luôn, “Đừng... đừng... ừm...”

Chàng dùng sức một cái chạm tới đỉnh nhũ hoa của ta, ta rên một tiếng mềm nhũn như nước trong ngực chàng, hai chân co rút.

Ngày hôm sau ta kiệt sức nường trên giường nửa ngày.

Lúc mơ màng ngủ cảm thấy có gì đó ướt át, nhột nhột khẽ miết trên trán ta, ta hậm hừ tránh, một cái tay kéo ta lại, ta bắt mắt mở mắt, lại thấy khuôn mặt sáng láng của Thương Âm, đôi mắt đen híp lại.

Chẳng biết chàng đã cầm cái bút lông dê, vén tay áo mà vẽ vờ cái gì trên trán ta từ bao giờ, ánh sáng màu vàng nhạt ngoài cửa sổ mơ hồ phủ một lớp lên vai chàng. Ta cũng chẳng động, im lặng nhìn chàng chăm chú, đợi chàng vẽ xong.

Không lâu sau Thương Âm thu bút, xoay người bước tới bàn, ta ngồi dậy thấy cả người lạnh lạnh mới phát hiện mình không mặc quần áo, dưới ánh mắt nụ cười của chàng ta lập tức kéo chăn che lại.

Chàng cầm chiếc gương đồng chạm trổ hoa văn thần thú mà để trước mặt ta, ta nhìn thấy một đóa hoa mẫu đơn hồng phấn ung dung nở rộ trên trán mình, màu sắc bông mẫu đơn nhẹ nhàng mà mộng mỵ, quyến rũ đến gần như sắp rụng xuống lòng bàn tay vậy.

Ta chợt nhớ tới cách nói phu quân kẻ mi cho vợ dưới phạm trần.

“Phê tấu chươg xong rồi à?” Hôm qua phóng đăng suốt cả đêm, không phải tấu chươg vẫn còn rất nhiều đấy ư?”

“Đừng lo, xế chiều hôm nay đài đông có tiên hội, đi cùng ta nhé.” Dừng lại một chút, bổ sung thêm: “Đều là các tiên thần có quen biết sơ sơ, không phải cản trở gì đâu.”

Ta gật đầu, tiên hội gì đó, nếu không bắt buộc phải tham gia thì ta nhất định không muốn đi, ngồi chỗ đài cao trên các chúng tiên ta không thoải mái cho lắm. Tuy Thương Âm có nói rằng rồi ta sẽ quen dần thôi, nhưng ta vẫn cứ không thoải mái, với lại ta cũng sợ sẽ làm xấu mặt Thương Âm.

Nếu chàng đã nói vậy, ta cứ đi một chuyến cũng được.

Chàng ngồi xuống, ta theo bản năng nhích lại gần, cướp lấy chút ấm áp.

Thương Âm xoa mặt ta rồi bỗng lúi ta ra, ta trần truồng ngồi trên đùi chàng, mái tóc đen của ta tỏa tỏa trên bờ vai phủ kín tay chàng. Ta đỏ mặt, “Chàng lại định làm gì đấy?”

Chàng cúi đầu hôn lên bông mẫu đơn giữa trán ta, ta cảm nhận được đầu lưỡi chàng khẽ liếm phần nhụy hoa, bàn tay khẽ vuốt ve cơ thể trần như nhộng của ta.

Ta bắt đầu căng thẳng, mặt ngày càng đỏ, luôn cảm thấy ta dường như nghĩ đến cái thứ... gì đó. Nghĩ lại phát hiện mặt mình cũng biến sắc luôn, Thương Âm dường như là Thiên Chi Đế quân, đâu phải lúc nào cũng nghĩ đến chuyện kia chứ...

“Ừm...”

Chàng nghiêng đầu hôn lên môi ta, hô hấp hơi nóng lên, “Thuốc màu này là phu nhân Hoa Thần Túc dùng cả trăm cánh hoa điều chế ra đấy, nàng cũng nếm thử một chút xem...” Chàng ngậm lấy miệng ta, giọng nói dần dần nặng: “Ngọt đúng không...?”

Hô hấp ta loạn lên gạt đầu lấy lệ, chàng thở gấp một tiếng, bỗng dè ta xuống giường, ta vội vàng đập chàng một cái, “Lại nữa? Ly nhi sắp từ lớp tiên trở về rồi đấy!”

Chàng bắt được chân ta mà tách ra, ngoan ngoãn đáp lời: “Ừm, nhanh thôi, giờ vẫn chưa về mà.”

“Chàng...chàng lưu manh!” Đầu lưỡi chàng thuận theo bấp chân ta trượt xuống, ta bắt đầu run sợ.

“Ừ, ta lưu manh đấy.” Chàng cười, “Mẫu Đơn biết không, đêm qua nàng đáng yêu lắm.”

Ta cầm nín, trơ mắt ngây ngốc nhìn chàng ngậm... nhụy hoa mẫu đơn thật sự.”

Vừa nóng ẩm mềm mại vừa thoải mái... còn chui vào trong nữa.

Đầu óc ta nổ tung, cái tên hôn quân này!

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65

Tiên hội đài đồng là tiên hội Bồng Lai mười thập kỷ – tức trăm năm một lần.

Thần tiên các ngã tề tựu về một nơi, tất cả đều là những khuôn mặt xa lạ ta chưa từng gặp, đôi lại, Thương Âm rất gần gũi bảo ta ngồi cạnh nghỉ ngơi.

“Mẫu Đơn đẹp quá.”

Ty Mệnh và Cửu Khuyết đến, vẫn là cả người váy tím. Lại so sánh, thực sự là ta cảm thấy ta đã mặc lên mình một con phượng hoàng lửa rồi. Chiếc váy lót trong màu trắng như tuyết có hoa văn vàng kim và lớp váy ngoài dài thướt màu đỏ rực có thêu phượng hoàng, mặt trang điểm, cả mái tóc đều được búi lên, giữa trán là một bông mẫu đơn, trang sức ánh vàng rực rỡ nặng trĩu khiến cổ ta vô cùng khó chịu.

Có điều vừa mới thấy những ánh mắt trầm trồ của các tiên nữ thần tiên kia, ta thầm nghĩ, cả bộ đồ này tượng trưng cho Thiên hậu Cửu Trùng Thiên, mà bộ trang sức này cũng tăng thêm cho ta rất nhiều thể diện đấy chứ.

“Nương nương biết không, Ty Mệnh vừa thấy cách ăn mặc đầy quý khí của nương nương này lập tức nghĩ đến nữ phụ trong kịch cung đấu ở thế giới trước đây, khụ khụ, kịch cung đấu ấy mà, chính là thoại bản diễn tả những chuyện vô cùng bí mật trong cung ý ả.” Ty Mệnh chẳng hề kiêng dè, hai tay nắm chặt lấy ta, ánh mắt lờ lờ mà nói: “Đặc biệt là luồng khí chất cao ngạo quyền rũ mê hoặc lòng người kia, trong nháy mắt chẳng hề nương tay mà giết hết những người con gái thanh thuần xinh đẹp bên cạnh Hoàng đế.”

Ta nghe mà chẳng hiểu được bao nhiêu, ngoại trừ việc cảm thấy cổ mỗi nhừ, hai cổ tay rã rời, chỗ giữa hai chân cũng đau mất hết cảm giác ra thì chẳng thấy gì khác. Bảo là xé chiều phải đi rồi mà vẫn còn dây dưa trên giường gần một giờ. Cuối cùng Ly Nhi không nhịn nổi nữa, đeo chiếc túi nhỏ ở ngoài gỗ cửa, lạnh lùng gọi vào: “Cha, ông nội nói, không được cuốn chăn trải giường với mẹ vào ban ngày đâu.”

Thương Âm ngăn ở miệng ta không kêu lên, khóa hai tay ta lại mà động tác thì càng thêm mạnh bạo, ta nhớ ta gần như ngất đi. Áng chừng nghe thấy tiếng động bên trong cũng không có dừng lại, ta lại nghe thấy Ly Nhi cất giọng gọi: “Cha, bà nội cũng nói, lần ban ngày thì đến tối sẽ không còn sức lẫn nữa đâu. Đến tối cuốn chăn trải giường thì cơ hội Ly Nhi có em gái mới lớn hơn một chút được.”

Cái giọng kia, ta nghĩ rằng chắc các tiểu thần tiểu tiên ở cung Trùng Hoa đều nghe thấy cả rồi.

Nghĩ đến đây mặt ta sầm xuống, Ty Mệnh còn lải nhải một tràng nữa, cuối cùng nói: “Nương nương sướng thật đấy, được Đế quân quan tâm như vậy, đâu có như ai kia, người ta hát tình ca cho nghe còn bỏ chạy nữa.”

Ta nghe vậy thì tò mò, nằng nịu với Cửu Khuyết lại làm sao đây, “Cô hát ấy à?”

“Ừm.” Ty Mệnh gật đầu, “Chúng ta qua chỗ kia đi. Hát tình ca là tương ứng với bày tỏ tâm ý đấy.” Vừa nói vừa nhăn nhó mũi, “Nhưng mà người ta vừa hát thì Cửu Khuyết đã chạy mất rồi, hức hức.”

Cô gái Ty Mệnh này cũng mạnh dạn ra trò, “Hát ta nghe chút xem sao.” Ta nói.

Kết quả là Ty Mệnh cầm một chiếc đuă lên rồi chọc búp một cái vào quả quýt làm nước bắn ra, rồi đặt trên miệng.

Khóe miệng ta giật một cái, “Đây là đang làm gì thế?”

Mặt Ty Mệnh đầy vẻ nghiêm túc: “Ồ chỗ chúng ta gọi cái này là mi-cro.” Sau đó nàng ta bắt đầu hát, hùng hục khí thế, “Anh là đám mây đẹp nhất trong lòng em, chúc hết rượu ngon để giữ anh lại ~~~ Ung dung cất lên bài dân ca tuyệt nhất, là đáng vẻ đẹp nhất thế gian này ~~~.”*

(*Bài hát: *Bản sắc dân tộc đẹp nhất – Phượng Hoàng Truyền Kỳ*)

Ta đỡ trán đưa tay ra dấu, “Dừng.”

—

Tiên hội đương nhiên sẽ có tiên nương (rượu nếp cái), tiên nương Bồng Lai ở Thiên cung cũng rất nổi tiếng. Đang lúc ta và Ty Mệnh cười nói thì một tiểu tiên tóc bạc phơ cung kính bưng khay tới, trong khay bày một bình rượu bạch ngọc có tay cầm hoa thủy tiên, tiểu tiên kia lễ phép nói: “Nương nương, đây là rượu nếp yên ương thượng hạng của Bồng Lai, Bồng Lai Tiên quân biết nương nương phượng giá tới chốn nhỏ bé này, nên đã đặc biệt lấy bình rượu ngon được cất kỹ trong phủ ra, hy vọng là hợp khẩu vị của nương nương.”

Ta gật đầu một cái, “Để ở đây đi.”

Tiểu tiên lập tức đứng sang một bên rút cho ta một chén đầy, sổng lưng ta thẳng tắp, thầm nhủ lòng, ta là Thiên hậu, ta là Thiên hậu, ta là Thiên hậu...

Ty Mệnh khẽ cười, “Nuong nuong, người căng thẳng thật đấy.”

“...” Ta nghĩ, ta từ một âm sai nhỏ nhoi trở thành Thiên hậu cũng phải cần một khoảng thời gian thích ứng chứ, sống qua loa xoàng xĩnh đã lâu, vậy mà chớp mắt bỗng thành phượng hoàng cao quý kia mà.

Hương vị rượu nếp duyên ương này được cất rất thuần khiết, không gây miệng mà còn mang theo một mùi thơm hoa tươi nhàn nhạt, lại hơi hơi quen thuộc nữa. Ta không nghĩ ra cái suy nghĩ này của mình từ đâu ra, chỉ cảm thấy hơi ngiễn, muốn uống tiếp, vui vẻ nhấp nhấp vài ngụm nữa. Ta đưa cho Ty Mệnh, nàng ta lại lắc đầu: “Với thân phận này của tiểu nữ, quang minh chính đại ngồi cạnh nuong nuong đã là được người yêu quý lắm rồi, rượu duyên ương không phải là thứ mà một thần tiên bói phận nhỏ có thể uống được đâu.”

Ta nghĩ ngợi, cũng không miễn cưỡng nữa, tự mình rót rượu uống. Ngẩng đầu nhìn Thương Âm ở xa xa một chút, cả người chàng cao quý mà đứng trên lầu Kim Ngõa cao nhất Bồng Lai, đứng cạnh là mấy vị thần tiên đầy vẻ tiên khí, mà trên trán đã nhuộm màu thời gian, lại có mấy vị tiểu thần quý xuống hành lễ.

Không biết bọn họ nói gì, ta nhìn một hồi, bèn bóc quýt ăn.

Phần lớn ta chẳng quen ai ở Tiên hội này cả, nhưng một hai người ta biết lại rất nổi bật trong đó.

Ví dụ như, Công chúa Chiêu Cẩm.

Ta không ngờ sẽ gặp được nàng ta, đã rất lâu rồi không gặp.

Sau tiệc rượu ta một mình đi loang quanh trong vườn hoa lầu các của phủ, các thị nữ đã lui, Ty Mệnh thì bị Cửu Khuyết lôi đi rồi. Ta uống cũng hơi nhiều rượu một chút, ngấm sao một hồi, ta cúi đầu, Công chúa Chiêu Cẩm đang chậm chậm bước về phía ta.

Nàng ta cúi người hành lễ, “Đế hậu nuong nuong.”

Ta nhìn bộ trang phục đồ thẩm đẹp để bó sát người của nàng, thân là một thần nữ, nàng ta vẫn xinh đẹp như thường lệ, có điều xiêm áo nàng ta mặc đã mộc mạc hơn xưa rất nhiều.

A, phải rồi, nàng đã không còn là Công chúa nữa rồi.

Giữa trán nàng, ngọn lửa tươi đẹp tượng trưng cho tộc Chu Tước xuất hiện lần nữa.

Ta cân nhắc một hồi, nói: “Cô đi một mình ư?”

Nàng ta lắc đầu, “Chú nhỏ Mê cốc Tiên quân, Mê Vu Thử Đạo rất yêu thích tiên nương Bồng Lai, lần này tiểu thần là thay phụ quân đi thăm.”

Phụ quân mà nàng nói hẳn là nghĩa phụ Tranh Dung Thần quân, ta đáp, cũng không biết nên nói gì nữa.

Trong vườn yên tĩnh, chỉ có tiếng ồn ào ở đình trước vọng tới. Đột nhiên Công chúa Chiêu Cẩm nói: “Thật ra yêu thương địch thủ của mình, rất tàn nhẫn.”

Ta không lên tiếng, nàng nhìn bầu trời một chút, mỉm cười với ta, thân là công chúa nàng đã đối diện với rất nhiều tình huống xã giao rồi, mặc dù khá miễn cưỡng, nhưng nụ cười của nàng vẫn rất xinh đẹp.

“Từ nhỏ tiểu thần đã ao ước có người, khi ấy mọi người đều nói rằng, đó là phụ quân tương lai của tiểu thần...”

Động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lý?*

(*Đại ý: Dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng phương thức tràn ngập cảm tình làm người ta cảm động.)

Ta dời ánh mắt, “Nói những điều này làm chi? Chuyện đã qua thì là chuyện của quá khứ, cô nói với ta cũng chẳng thay đổi được quá khứ. Nếu cô không xuất hiện trước mặt ta, ta cũng sẽ không âm thầm làm khó cô đâu. Kiếp sống của Mẫu Đơn ta, chết hồn phi phách tán là do cô làm, những tên cường đạo kia cũng đều là người của Chu Tước Phượng Vũ nhất tộc, những điều này ta đều bỏ qua được.” Dừng một chút, ta bổ sung, giọng không lớn nhưng lại rất phù hợp với thân phận nuong nuong khoan dung độ lượng. “Nhưng Ly Nhi cũng vì thế mà rơi vào sông Vong Xuyên. Thật ra thì, ta rất muốn nhấn cô xuống sông Vong Xuyên, để cô ném thử mùi vị bị các oan hồn tràn ngập trong nước sông phá hủy một chút xem sao, để cô biết da thịt bị thối rửa đau đớn đến nhường nào. Chiêu Cẩm, cứ cho là ta vớt cả người cô vào sông Vong Xuyên khiến cô không ngại lên đây được nữa, Thiên đế cũng sẽ không trách móc ta nửa lời đâu.”

Mặt Chiêu Cẩm khẽ biến sắc, cả người run run, hơi lùi về sau một bước.

Ta hồ hững nhìn nàng một cái: “Nhưng những việc ấy chỉ làm tăng thêm tội nghiệt cho Thương Âm mà thôi, giết hại quá nhiều. Cô là Chu Tước mỗ côi, ta cũng không gốc đến mức ấy đâu.”

Nàng ta bị giáng mấy cấp Thần, nay chỉ đành tuân theo phép tắc của một tiểu tiên, cành vàng lá ngọc đã thành ảo ảnh của ngày hôm qua rồi.

Ánh mắt Chiêu Cẩm thoáng vỡ vụn, ta cười với nàng ta, “Đêm xuống lạnh đấy, về sớm một chút thôi.”

Mỹ vị rượu uyên ương uống không say, ta rời khỏi vườn trở lại đình trước rộng lớn. Vô thức uống khá nhiều, bóng đêm khuya dần buông xuống, sao Quần Tinh khá gần đài tiên Bồng Lai, ngẩng đầu thấy bầu trời loang lổ rực rỡ. Ta dựa trên hòn giả sơn trong vườn hoa ngũ gât, chớp mắt một lúc ở đó.

Sau hòn giả sơn là tiên đài ồn ã.

Ta lại nghĩ thấy hương thơm rượu uyên ương kia, một luồng hơi thở say lòng người tiến lại gần ta. Ta ngược mắt, trong bóng tối là vạt áo đen tuyền của người đàn ông, phía sau chàng là cả bầu trời rực rỡ.

Rực rỡ, đúng vậy.

Từng đốm sáng nhỏ vút lên trời cao, chớp tắt một cái rồi tán ra những đóa pháo bông mẫu đơn to lớn, nhẹ nhàng tán từng vệt sáng đẹt tuyệt trần xuống cả bầu trời đêm phủ đầy đốm sáng rực rỡ như ánh sao vậy.

Bụp bụp bụp, chiếu sáng tầm nhìn của ta.

Ta dựa vào hòn giả sơn, Thương Âm bèn ôm lấy ta, “Sao lại uống say thế này?”

“Ừm...” Ta nghĩ nghĩ, có phần mơ hồ, vốn định nói đã gặp Công chúa Chiêu Cẩm rồi, nhưng lại thấy chẳng cần thiết. Lời nói vòng vèo trong miệng mấy lượt, “Thì ra thần tiên bọn chàng mở hội cũng bắn pháo nhĩ...”

Chàng khẽ bật cười, “Mẫu Đơn, giờ nàng cũng là thần tiên rồi, là thần Hoa đấy.”

Ta nhìn cả trời đầy những đốm sáng, “Đường đường là một Thiên đế lại đi lấy một âm sai, nào có chuyện dễ dàng như vậy chứ.”

Chàng âm thầm bỏ ra biết bao nhiêu, quyền vị càng cao thì càng phát sinh nhiều chuyện thân bất do kỷ*, cũng may chàng là người kiên cường.

(*Thân bất do kỷ: bất đắc dĩ)

Hơi thở Thương Âm phả tới, “Mẫu Đơn...”

Ta nhắm mắt, môi chàng mềm mại đặt lên, lúc đầu ta khước từ một chút, sau lại từ từ ôm lấy eo chàng, trong triều miên ta tranh thủ lúc nghỉ ngơi mà hôn hên: “Chàng lại hôn thiệp nữa rồi.”

Chàng hồi phục lại chặn miệng ta, đầu lưỡi cuốn lấy ta, ta lại nếm được mùi vị rượu uyên ương, hàm hồ hỏi: “Bồng Lai Tiên quân cũng đưa chàng rượu uyên ương à?”

Thương Âm khẽ cười, “Không phải.”

“Vậy tại sao...”

Chàng ôm ta, “Thích mùi này chứ.”

Ta gât đầu.

Chàng cười, đôi mắt đen khê lóe sáng, “Bất kể là ai uống rượu uyên ương, đều là mùi vị của người mình yêu cả.”

Pháo bông phía sau như hoa rặng hoa bi ngạn dài nở không biết mệt mỏi bên bờ sông Vong Xuyên vậy, rào rào cuộn cuộn trên bầu trời. Những ánh sáng màu vàng mảnh nhỏ kia đan thành tấm màn trời rồi chậm chậm tán xuống, thoáng ắt thoáng hiện.

Trong màn pháo bông ợp trời, Thương Âm dè ta dựa trên hòn giả sơn hôn càng thêm sâu, mùi vị như bầu rượu ngon được cất lâu năm vậy. Ta nắm lấy tay chàng, mười ngón tay đan vào nhau, dần dần chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đợi Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Viên mãn

Hôm sau đương nhiên lại dậy muộn.

Ta cảm thấy càng ngày ta càng buồn chán, rất muốn về Phong Đô câu hồn một lần.

Buổi sáng Ly Nhi luyện chữ ở trong phòng, thằng bé còn nhỏ, tay ngắn... nhưng chữ vẫn đẹp hơn ta. Ta cảm thấy chữ ta đã đẹp rồi mà, nói chung, thằng bé là được di truyền từ Thương Âm. Con trai mình cũng biết viết rồi, mặc dù vẫn luôn biết, nhưng cũng chưa từng cảm thấy rõ ràng như thế này. Ta ngồi cạnh nhìn, cảm thấy thằng bé chính là một bản thu nhỏ của Thương Âm. Lại nhớ đến mùi thơm thoang thoang giữa lúc răng môi triển miên của chàng đêm qua, ta bỗng hơi muốn hôn mặt Ly Nhi một chút xem mùi vị có giống như vậy hay không.

Chẳng chờ thằng bé viết xong, ta ôm lại rồi hôn chụt một cái, mùi sữa thơm nồng, rất dễ ngủ, ta lại hôn một cái nữa.

“Mẹ.” Ly Nhi giẫy giụa trong lòng ta, “Thầy giáo nói, đây gọi là dục cầu bất mãn đấy ạ.”

Khóc miệng ta méo xệch, Ly Nhi lấy trang viết lại cho ta xem, ta nhìn dòng chữ viết thanh tú kia mà ngẩn người.

Nhân sinh nhược chích sơ kiến,

Hà sự thu phong bi họa phiến.*

(Trích tập “Mộc Lan Hoa Lệnh” – Nạp Lan Tinh Đức. Đây là một bài thơ bày tỏ nỗi lòng oán thán của khuê phụ sau khi chia tay phu quân lâu ngày không thấy gặp lại.

Tạm dịch: Đòi người nếu chỉ gặp một lần,

Cớ gì thu sang buồn vẽ quạt.)

Ta hỏi Ly Nhi: “Con hiểu ý câu này không?”

Ly Nhi gật đầu, “Mẹ phủ cha trăm ngàn lần, cha đòi mẹ như thuê mới yêu.”

Ta: “...”

Xế chiều Ly Nhi chơi đùa trong vườn hoa, tiên tỷ trong cung Ngọc Thanh nói trong Trùng Hoa Cung còn ít đồ của Thương Âm chưa mang tới, ta nghĩ ngợi rồi đi cùng bọn họ.

Cánh cửa đầu tiên của Trùng Hoa Cung vừa mở, Phù Nhi là người đầu tiên ta nhìn thấy. Vừa thấy ta, Phù Nhi lập tức quỳ thụp xuống mà ôm đùi ta: “Nương nương...Nương nương, người không cần bọn em nữa, hu hu hu hu hu...”

Khóc miệng ta giắt giắt.

Tiếp đó là cả đám tiên nữ trong Trùng Hoa Cung từng người lại từng người quỳ xuống, nườm nượp chặn ở cửa, cùng nhau khóc lóc kể lể: “Nương nương, cuối cùng người cũng tới, người dẫn bọn em đi hầu hạ Bệ hạ đi mà!”

Ta lùi về sau một bước, nhìn dáng vẻ mi thanh mục tú xinh đẹp của các nàng, “Việc này, hơi khó.”

Lại nói tới tiên tỷ ở cung Ngọc Thanh, đều là những người được tuyển chọn rất khắt khe.

Hồi còn là Thái tử, các tiên tỷ trong Trùng Hoa Cung tất nhiên đều là hững người xinh đẹp, Vương Mẫu nương nương đã tính toán rằng, nếu ngày nào đó Thái tử nhìn vừa mắt vị tiên tỷ nào thì nạp làm thiếp cũng được, sinh thêm vài cậu con trai trấn hưng Hoàng tộc. Người Thiên cung mang bầu sinh nở đều không dễ dàng như người phàm trần. Tỷ như Vương Mẫu nương nương, theo lời tán chuyện mà Ly Nhi nghe được từ chỗ Đông Hoa Đế quân, năm ấy bọn họ hằng đêm ân ái cũng chỉ sinh ra được một vị Thái tử Điện hạ là Thương Âm này mà thôi, còn lại đều là bàng hệ.

Mà làm tiên tỷ trong cung Ngọc Thanh thì lại khác hẳn, Vương Mẫu nương nương hạ lệnh, tiên tỷ trong ấy phải là những cô gái sức vóc khỏe mạnh, có thể gánh những cái vác to để cho Thiên đế đã nhậm chức mất đi hứng thú. Mấy trăm năm truyền xuống, nó đã trở thành luật bất thành văn trong cung rồi.

Nhưng mà đám Phù Nhi đến cũng được, dịu dàng ngoan ngoãn, nếu Thương Âm có tâm tư khác thật thì đã chẳng để bọn họ ở lại đây rồi. Ta nói: “Để ta lựa ngày rồi hỏi thử Bệ hạ một chút, bọn em đứng lên cả đi, ta còn đồ muốn lấy.”

Tề Thanh ở Trùng Hoa Cung bác bỏ, khí thế hùng hục, ánh mắt lấp lóe, “Hôm nay nói luôn đi ạ!”

“...Được.”

Trùng Hoa Cung vẫn vậy, giờ ta nhìn lại vẫn cảm thấy chỗ này tốt hơn một chút, hoa nhi không xa, ninh tĩnh trí viễn.*

(Tức là: Nếu trầm tĩnh thì sẽ hiểu được càng xa hơn, tổng thể câu này nói làm người đừng nên cầu quá nhiều thứ, cố gắng vạch rõ chỉ của bản thân, làm việc nên trầm tĩnh sẽ có thể nghĩ tới những vấn đề xa hơn.)

Đây là nơi ở từ nhỏ của Thương Âm.

Lúc tiên tỷ thu dọn, ta hỏi tình hình gần đây của Phù Nhi một chút, hỏi nàng vì sao ngưỡng mộ Thương Âm như vậy, Phù Nhi bụng đĩa bánh ngọt tới, “Vi Bệ hạ rất rất tốt ạ.”

Ta ngược mắt lên.

Phù Nhi nhìn chăm chú bông mẩu đơn trên trán ta, cười nói: “Những tiểu tiên nga bọn em ấy mà, việc quan trọng nhất là phải phục vụ thật tốt cho chủ nhân, có thể được hầu hạ Hoàng tộc đã là phúc khí rồi. Tuy nhìn Bệ hạ lạnh lùng như núi băng, nhưng từ việc người nhất mực tình thâm mà chờ đợi nương nương có thể nhận thấy rằng, Bệ hạ sẽ là một Quân chủ tốt.”

Ta lại không hiểu lắm ý Phù Nhi, tiền tỷ bận bịu đi lại bên cạnh, nàng rót trà cho ta, ta nhìn một cái, là trà Kim Vĩ Thúy Phong, ký ức trước đây không được rõ ràng cho lắm, nhưng ta vẫn có chút ấn tượng (*trong chương 38 có nhắc đến loại trà này.*)

“Thật ra thì lúc trước nương nương ở đây, Phù Nhi đã giấu người rất nhiều chuyện. Ban ngày Bệ hạ bị hành hình, đêm về lại còn chăm sóc cho Điện hạ, khi ấy bọn em nhìn mà trong lòng khó chịu vô cùng. Thế nhưng Bệ hạ chưa bao giờ cho phép bọn em được nói, chỉ bảo rằng Bệ hạ đã không tốt, sau này cũng chỉ xin hãy chăm sóc cho nương nương nhiều hơn nữa mà thôi.”

Ta cười, “Lời này của em, cứ như Bệ hạ là nhà của bọn em ấy nhỉ.”

“Đúng vậy đấy ạ.” Phù Nhi chớp chớp mắt, vẻ mặt thành thật, “Nương nương, rất nhiều các tiểu tiên, tiểu thần trên trời đều không có cha mẹ hay người thân nào cả. Phù Nhi là được Tây Vương Mẫu điểm hóa từ bùn mà ra. Đối với Phù Nhi mà nói, Trùng Hoa Cung chính là nhà của Phù Nhi, nhưng khi Bệ hạ đi rồi thì lại không phải vậy nữa. Nếu như em nói lời này có đắc tội với nương nương thì xin nương nương thứ tội.”

Ta nghe xong ngẩn người, Thương Âm đã vô hình trung thiếu khá nhiều nợ hoa đào đấy nhỉ.

Đồ dọn ra từ Trùng Hoa Cung cũng không nhiều lắm, lúc ta đi loang quanh trong Trùng Hoa Cung thì vô tình đi qua thư phòng của Thương Âm. Nó nằm ở một chỗ khác trong rừng cây, ta chưa bao giờ tới đây cả.

Bên trong sạch sẽ yên ắng mà hơi lạnh, cách bày trí vẫn theo kiểu giàu sang như thường. Ta vừa vào lập tức nhìn thấy bức tranh treo trên tường, dưới tán đào trùng điệp, cô gái mỉm cười, lúm đồng tiền như hoa. Nhìn hàng chữ đề bên cạnh, cũng khá là lâu rồi, là bức vẽ về ta khi chàng gặp ta còn làm âm sai.

Ra chàng ghi nhớ khuôn mặt của ta thật.

Ta nhớ hồi trước cũng tham gia náo nhiệt ở bên cầu Nại Hà, cả người chàng máu thịt mơ hồ, lúc ánh mắt lạnh lẽo rơi xuống chàng đã nghĩ gì nhỉ, đó hẳn là lần đầu tiên chàng gặp ta sau khi mất trí nhớ.

***

Trên đường trở về cung Ngọc Thanh, ta đi đường vòng tới đài Tru Tiên một chuyến.

Mặc dù các tiên tỷ về mặt rất khác lạ mà khuyên ngăn ta, cuối cùng vẫn phải dẫn ta đi.

Ta tới hình đài, dưới sườn núi là ngọn lửa rừng rực, cuộn cuộn lạng lẽ cháy, chôn vùi không biết bao nhiêu nguyên thần của thần tiên rồi nữa.

Đỉnh đài cao nhất lạnh lẽo vắng ngắt, trên nền đất có những dấu vết màu đen mờ mờ. Ta chậm chậm bước tới, gió trên sườn lạnh thấu xương. Dưới bầu trời bao la, treo hai sợi dây xích vàng xuyên cốt kéo thẳng xuống điểm đáy hình đài loang lổ những vết máu.

Tiên pháp mơ hồ lượn lờ. Ta quay đầu hỏi bọn họ: “Gần tám trăm năm nay có vị thần tiên nào chịu phạt ở đây không?”

“Bẩm nương nương, nếu không phải là người phạm tội nặng thì sẽ không mở hình đài Tru Tiên ạ...” Tiểu tiên hành lễ, tiếng trả lời vô cùng nhỏ.

Ta gạt đầu một cái, vết máu dính trên ấy chắc hẳn là của chàng rồi.

Ta đứng ở hình đài một lúc, gió thổi khiến ta hơi lạnh, đành quay về.

Cho đến đêm ta mới nhìn thấy Thương Âm, khi ấy ta đang tắm ở bồn tắm trong cung, tiếng nước róc rách, hơi nóng bốc lên, ba mươi sáu tiểu tiên nga hầu hạ ta tắm rửa, làn nước màu trắng sữa rải đầy cánh hoa, hai cánh tay ta gối trên thành bồn, thoải mái lìm dim ngâm mình. Chẳng biết các tiểu tiên rải hoa, đắm bóp đã im lặng lui xuống từ khi nào, ta hé mắt một chút đã thấy Thương Âm đứng ở trước mặt ta, mái tóc đen rủ xuống, trong làn hơi nước ánh mắt chàng trong vắt khác thường.

Chàng cười nhìn ta: “Thoải mái không?”

Ta khẽ trả lời, chàng đưa tay ra, ta đưa gò má lại nhẹ nhàng cọ cọ.

Cả phòng tắm to rộng như vậy chỉ có hai người bọn ta, mùi hoa mùi sữa theo dòng nước nóng lan tỏa khắp nơi. Ta hé mắt nghe tiếng quần áo chất liệu tốt cọ vào nhau, tiếng nước chảy rào rào, sau đó một thân người rắn chắc lảng mịn ôm lấy ta từ phía sau.

Thương Âm nhẹ kéo ta từ bên thành xuống bồn tắm, áp người vào ta, sau đó lại ôm chặt ta vào ngực. Ta dán vào lồng ngực ướt đầm có bắp thịt săn chắc của chàng, cảm nhận được ngón tay chàng đưa vào phía dưới. Ta kẹp móng một cái, chặn tay chàng lại, “Đợi chút, ngâm mình chút đã...”

Nhưng chàng nắm lấy tay ta từ từ dẫn dắt đến chỗ đó của chàng, vừa nóng lại vừa cứng. Ta vừa chạm vào lập tức rút tay về nhanh như chớp, chàng

ngâm cảnh tai ta nói: “Ngoan, nghe lời, cầm nó nào.”

Mặt ta như thiêu đốt, chàng kiên nhẫn dụ dỗ: “Mẫu Đơn, sinh cho ta đứa con nữa nhé.”

Bồn nước ấm áp, đôi môi mỏng của chàng quyến rũ vô cùng, ta vô thức bị chàng dụ dỗ, đỏ mặt làm theo ý chàng. Nóng đến vậy, ta cảm thấy ngón tay mình như sắp bị chàng đốt bỏng luôn rồi.

Chàng khẽ thở dốc lại hơi gấp gáp, một lát sau cả người căng cứng, kéo tay ta ra, lại nâng một chân ta lên khỏi mặt nước, gác trên vai chàng, đẩy hông vào một cái.

Ta nghẹn ngào một tiếng, cũng không phải chưa từng làm trong nước, nhưng chàng căng quá to, nước ra vào theo động tác dao động của chàng chặt cứng khiến ta vô cùng chật vật.

Chàng thở khàn khàn một hơi, bóp ngực ta một cái, “Chật như vậy, rất khó chịu đúng không?”

...Người này về đêm chính là một kẻ lưu manh.

Kết quả đương nhiên là ta kiệt sức mà mềm nhũn trong bồn, chàng ở trong nước nhẹ nhàng xoa bóp cho ta. Ta rì rầm hai tiếng, giả làm xác chết rũ người bên thành bồn đánh một chuông qua, chàng bắt lấy cổ tay ta, liếm một cái vào lòng bàn tay. Ta lườm, chàng mỉm cười, ánh mắt lấp lánh.

Ta ngẩn người, rất lâu rồi không thấy chàng cười như vậy.

Chàng lên bờ trước xử lý xong xuôi mới mặc áo dài trắng, cầm khăn tắm đến bên bồn chìa tay ra: “Ngoan, ngâm nữa người sẽ trương lên đấy.”

Ta ra khỏi nước, chàng bọc người ta lại, ôm ra phòng ngoài ngồi xuống lau chùi cho ta.

Ta ngẩng đầu nhìn chàng, hàng mi dài của Thương Âm rủ xuống, cả người ta cuộn tròn trong người chàng. Chàng cúi đầu dùng khăn tỉ mỉ lau khô nước ở từng kẽ chân cho ta.

Động tác của chàng dịu dàng, ta hưởng thụ một lúc, nói: “Hôm nay tới Trùng Hoa Cung, đám Phù Nhi muốn đến hầu hạ, ý Bệ hạ thế nào?”

Chàng nhìn ta một cái, cười như không cười: “Lúc không có người thì gọi ta là gì, Mẫu Đơn quên rồi ư?”

Ta bĩu môi, “Thương Âm, vậy ta đưa các em ấy đến nhé.”

“Nàng bảo sao thì cứ như thế đi.” Chàng vói thêm quần áo phủ lên cho ta, lại sờ mái tóc được búi lên của ta mà nói: “Uớt rồi.”

Ta sầm mặt, biết rồi còn nói, vừa nãy kịch liệt khiến nước văng khắp nơi như vậy, sao mà không ướt được chứ.

Đang nghĩ, mái tóc bỗng buông lỏng một chút, chàng vén mái tóc ta rồi cài lại.

Ta ngẩn ra, cảm thấy nhẹ đi khá nhiều, không phải cây trầm ngọc đuôi phượng kia nữa. Ta sờ phía sau gáy, lúc ngón tay sờ phải một cây trầm thì dừng lại.

Một cây trầm gỗ...điều khắc rất nhiều bông hoa đào.

“Tặng thiệp ư?”

“Ừm.” Chàng hít cổ ta một cái, ôm ta vào tấm cung sâu bên trong.

Lúc nằm trên chiếc giường son đỏ ta không kiềm chế được mà rút cây trầm ra, đặt trong lòng bàn tay ngắm nó dưới ánh nến. Cây trầm bằng gỗ hoa đào, những cánh hoa nở dưới ánh nến dịu êm.

Là đồ thủ công, mà người làm ra nó hình như cũng không thành thạo điêu khắc lắm.

So với những trang sức tinh xảo lộng lẫy trong Thiên cung mà các tiên tỷ đeo cho ta, cây trầm này quả thực khá là thô vụng. Nhưng ta biết, chính chàng đã điêu khắc cây trầm này, dùng cả một ngàn năm.

Ngắm rồi lại ngắm, trong lòng ngực có một dòng nước ấm áp chảy qua.

Đội Thương Âm làm xong mọi việc trở về giường, ta nhảy cẫng lên ôm lấy cổ chàng, hôn lên môi chàng một cái, “Phu quân, thiệp thích lắm.”

Chàng ôm ta chặt thêm một chút, khẽ nói: “Nàng vừa gọi ta là gì cơ?”

Ta nghĩ chắc chắn ta đã cười rất ngốc, rất không uy vũ, chẳng hề giống bà trùm âm phủ một chút nào, nhưng thế thì đã sao.

Ta cố gắng nói rõ lại từng câu từng chữ, người đàn ông này đã luôn bảo vệ dõi theo ta, ta không muốn bỏ lỡ thêm nữa, “Phu quân, thiệp...”

Ta vốn muốn nói ba chữ kia, mở miệng hồi lâu vẫn không thốt lên được, đành đỏ mặt cúi đầu.

Thương Âm khẽ cười, màn đêm tĩnh lặng, chỉ có trước mắt là ngời sáng.

“Mẫu Đơn, ta cũng yêu nàng.”

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Thập Thế Đới Quân An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.